

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEIN KENTIGERNA

HALÜSİNASYON'UN YAZARINDAN

TANRI'NİN PSİKO PAT ÇOCUKLARI

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

POLİSİYE
GERİLİM

TANRI'NIN PSİKOPAT ÇOCUKLARI

Alein Kentigerna

4. BASKI

TANRI'NIN PSİKOPAT ÇOCUKLARI

Alein Kentigerna

Panama Yayın No: 267

ISBN: 978-605-9371-55-1

Genel Yayın Yönetmeni

Caner Vural

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

Birinci Baskı: Mart 2017

İkinci Baskı: Nisan 2017

Üçüncü Baskı: Eylül 2018

Dördüncü Baskı: Kasım 2018

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 18439

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,

kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Panama Yayıncılık

Yüksel Caddesi 7A/7

Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Depo

Libya Caddesi 25/B

Küçükesat-ANKARA

TANRI'NIN PSİKOPAT ÇOCUKLARI

Alein Kentigerna

Cehennemde yanacaklara adanmıştır.

1. BÖLÜM

ÖLÜMCÜL EMİR

*Tanrı, günahların cezasını cehennemde verir.
Şeytansa bu dünyada...*

Frank Pauly, eski avukat Benjamin Sterling'in, Doğu Jackson Belhaven Üniversitesi'nin yakınlarındaki lüks villasının ziline bastı.

Şafak söktüğünden beri yağmur yağıyordu. Bir an olsun bile güneş yüzünü göstermemişti. Mississippi'de son on yılın en yağışlı bahar ayı yaşanıyordu. Şiddetli fırtına yüzünden çoğu kasaba yolunu sel basmış, elektrik direkleri yıkılmış, trafik felç olmuştu.

Karanlık göğün altında çakan şimşeklerin gümbürtüsü cadde boyunca yankılanırken, Benjamin Sterling'in orta yaşlardaki yardımcı Jake Owen kapıyı açıp Frank'i içeri davet etti.

Üstünden su damlayan yağmurluğunu almak için izin istedi ama Frank bunu reddetti. Yüzünde asabi bir ifade vardı ve oldukça aceleci görünüyordu.

Kırmızı halıyla döşenmiş, uzun, ölgün koridor boyunca yürüdüler.

Kırk beş yaşındaki Frank Pauly, Masumiyet Araştırma Komisyonu'nda hukuk danışmanlığı yapıyordu ve eski avu-

kat Benjamin Sterling ile birçok davada birlikte çalışmışlardı. Çünkü Benjamin Sterling, demokrat ve halkçı görüşleriyle Mississippi bölgesinde tanınan, yardımsever bir avukattı.

Frank, onu şehir merkezindeki ofisinde birçok kez ziyaret etmiş olmasına rağmen daha önce evine hiç gelmemişti. İlişkileri bugüne dek iş dışında özel bir durumu kapsamamıştı çünkü. Benjamin, emekliliğini ilan ettikten sonra da, neredeyse iki yıldır hiç karşılaşmamışlardı.

Yardımcısı, onu çatı katındaki kütüphaneye çıkardı. Altmış bir yaşındaki Benjamin Sterling, arka bahçeye bakan, uzun ve geniş pencerenin önündeki koltukta kitap okuyordu. Kızaklı pencere birkaç karış aralık bırakılmış, içeriye, yağmurla yıkanan bahçeden temiz toprak kokusu dolmuştu.

Okuma gözlüğünü çıkartıp uzak gözlüğünü taktıktan sonra kapının önünde bekleyen Frank'in yüzüne meraklı bir ifadeyle baktı eski avukat.

Frank'in yorgun yüzünde, kendi mezarını kazmış gibi bir ifade asılıydı.

"Frank, iyi misin?"

Frank sağında bekleyen kâhyaya baktı.

Benjamin sabırsız bir tavırla elini sallayıp yardımcısına çıkmasını işaret etti. Owen, arkadan yavaşça beyaz kapıyı kapatırken Benjamin dinç bir hareketle ayağa kalktı.

"Lütfen gel otur. Bir şey içer misin?"

Frank dalgın bakışlarla başını sallayıp Benjamin'in işaret ettiği duvarın önündeki geniş koltuğa oturdu.

Eski avukat köşedeki içki dolabına ilerledi. "Viski, brendi, likör?"

"Bir şey içmeyeceğim..." Benjamin kendisine brendi doldururken Frank kararını değiştirmişti. "Ya da bir viski!"

Benjamin viski kadehini uzattı. Ama Frank orada değildi. Kederle buğulanmış gözleri boşluğa dalmıştı.

"Frank, viskin."

Frank cansız ve bitkin gözlerle kadehe baktı. Kadehi, pimi çekilmiş bir el bombasını tutuyormuş gibi sımsıkı kavrayıp dudaklarına götürdü. Benjamin'in gözünden Frank'in ellerinin titremesi kaçmamıştı.

Benjamin az önce kalktığı koltuğa meraklı bir ifadeyle geri otururken derin bir nefes aldı. "Frank, neyin var, kötü görünüyorsun?"

Frank, karanlık bakışlarla Benjamin'e baktı. Adeta aralarında ölümcül ve tehlikeli uçurumlar vardı.

"Kızım kaçırıldı!"

"Ne!" Benjamin adeta yerinden sıçradı. "Tanrım! Bu çok korkunç! Üzgünüm Frank, çok üzgünüm. Ne zaman oldu bu?"

"Geçen pazar."

"Polis bir ipucu buldu mu?"

"Hayır bulamadı."

"Peki, nasıl oldu bu? Nerede kaçırıldı?"

Frank başını önüne eğdi. Elindeki kadehe baktı. Elinin titremesi yüzünden kadehteki viski fırtınalı bir deniz gibi çalkalanıyordu. Köpüklü dalgaların arasında son çırpınışlarını yapan çaresiz bir kazazedenin kendini korkunç sona hazırlaması gibi buruk bakışlarla içkiye baktı.

"Benim hatam," dedi acı dolu bir sesle. "Benim hatam, benim hatam..." Defalarca tekrarladı bunu. Aynı tonda, pişmanlık ve çaresizlik dolu melankolik bir sesle. Adeta günah çıkartıyormuş gibi.

"Frank, FBI'dan tanıdıklarım var. Onları arayacağım hemen!"

"Hayır!" diye bağırdı Frank birden.

Benjamin şaşkınca koltuğa geri oturdu. "Neden? Kaçırılanlar seninle temasa mı geçti yoksa?"

Frank sessizce başını salladı.

Benjamin'in kalp atışları hızlanmıştı. "Senden fidye istediler değil mi? Ve polisi bulaştırmamanı. Frank, polis bunu bilmiyor mu yoksa?"

"Hayır."

"Tanrım!" Benjamin'in sesi kilisede vaaz veren bir papazın Tanrı'ya yakarışı gibi çıkmıştı. "Frank, üzgünüm ama bu iş o kadar..." Benjamin lafının arkasını getiremedi. Sesi, cama vuran yağmur sesinin tıkırtıları arasında dağılıp gitti.

Fidyecilerin çoğu bir kere para almaya başladı mı rehinelere kolay kolay bırakmazlardı. Çünkü polisin ve ulusal güvenliğin peşine düşeceklerini bilir, işlerini yoluna koyana kadar rehinelere bir koz olarak ellerinde tutarlardı. Benjamin bunu çok iyi biliyordu.

"Frank, profesyonel yardım alman lazım. FBI sana yardım edebilir. Hemen şimdi onları arayıp..."

"Hayır!" diye tekrar sözünü kesti Frank sertçe. "Anlamıyorsun. Benden fidye istemediler!"

Benjamin merakla gözlerini kırıştırıp Frank'e odaklandı.

Frank, odaya girdiğinden beri ilk defa Benjamin'in doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Bu sefer uzakta değildi. Çok yakındaydı. Ama sanki...

"Benden bir şey yapmamı istediler."

Benjamin'in kalp atışları tekrar hızlanmıştı. Kırıksık boğazındaki yumru yavaşça yukarı kalkıp indi. Yavaş ama gergin bir sesle sordu.

"Ne istediler Frank?"

Frank dişlerini sıktı. Gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Korku, çaresizlik, keder... Sesi taşlara çarpan bir su gibi dağıldı.

"Seni öldürmemi istediler!"

2. BÖLÜM

ÖLÜMÜ HAPSEDİŞ

*“Karanlığı ışıkla yenersin,” dedi Melek.
Şeytan cevapladı: “Karanlığı bilseydin,
ışığa hiç ihtiyaç duymazdın!”*

Derin bir sessizlikten sonra Benjamin elindeki kadehi ağzına dikip soğukkanlı bir ifadeyle ayağa kalktı. Yağmur şiddetini arttırmış, çılginca camı dövüyordu. Uzanıp pencerenin kolunu indirdi ve kızaklı camı kaydırıp kapattı. Yağmurun o gürültülü ritmik sesi birden kesilmişti. Odaya karanlık ve sinsî bir sessizlik çöktü.

Yavaş adımlarla tekrar köşedeki içki dolabına yöneldi. Damağında acı bir tat vardı ve damarlarındaki kanın soğuduğunu hissediyordu. Isınmak ve damağındaki pası gidermek için daha sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

Dolabı açıp kaliteli bir viski şişesi çıkarttı ve kadehini tazeledi. Misafirine baktı. Frank’ın yarısına kadar dolu kadehindeki fırtına hâlâ dinmemişti ve gözleri yerdeydi.

Benjamin onun yanına oturdu. Rahat görünmeye çalışıyordu ama gerginlik sesine yansımıştı. “Seninle nasıl iletişim kurdular? Telefonla mı notla mı?”

Frank içki kadehine bakıp derinlere daldı. “İkisi de değil.

Dün gece posta servisinden bir paket aldım. Paketin içinde bir DVD vardı.”

Benjamin gergin bir ifadeyle viskisinden bir yudum aldı. Sormakla sormamak arasında derin bir kararsızlık yaşadık-tan sonra cesaretini topladı.

“DVD’de ne vardı Frank?”

Frank dişlerini sıktı. Yanakları titriyordu. Benjamin bir elini onun omzuna koydu. Önce çekingen davrandı ama sonra, sıkı bir dost gibi parmaklarını sıktı.

“Kızım vardı,” dedi Frank kederli bir sesle. “Boş bir odada elleri ve ağzı bağlanmış bir iskemlede oturuyordu.” Frank’in sesi titremeye başlamış, gözleri nemlenmişti. Sesi-nin tonu konuştuğu daha da pelteleşip yabancılaşıyordu. “Önünde, karnavaldan çıkmış gibi, kostümlü, maskeli bir adam duruyordu. Tanrım...” Frank’in yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. “Küçük kızım... Küçük kızım...”

Kendini daha fazla tutamadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Benjamin buruk bir ifadeyle içkisini bitirdi ve ayağa kalktı. Arka arkaya içtiği viskiler başını döndürmüştü. Kadehi masasına koyarken gözleri telefona kaydı. Aklından iki şey geçiyordu. Kadehten çekmediği elini birkaç karış ötedeki telefona ulaştırıp 911’i aramak ya da öbür uca dolanıp çekme-ceden tabancasını almak... Düşüncelerini, Frank’in çaresizlik içinde çınlayan sesi bozdu.

“Neden bunu yapmamı istediler? Neden seni öldürme-mi istediler?”

Benjamin aklındaki düşüncelerden sıyrılıp Frank’e döndü. Ona sırtını dönmek zaten yeterince rahatsız ediciydi.

“Bilmiyorum Frank. Ben eski savunma avukatıyım biliyorsun. Suçlu insanları hapisten kurtardım, masum olduğ-u halde hapse atılmasına engel olamadığım ve hayatlarını mah-vettiğim insanlar oldu. Dostum da çok düşmanım da.”

Benjamin, Frank'in zihninden geçenleri okumaya çalışıyordu. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Frank bir delilik yapmadan!

"Ama elimden gelen her şeyi yapacağım senin için. Bu işi beraber çözeceğiz tamam mı? Lütfen sakın ol şimdi. DVD yanında mı?"

Frank başını hayır anlamında salladı.

"Peki nerede?"

"Arabamda, bilgisayarımın içinde."

"Frank, bunu polise söylemek zorundayız."

"Hayır, lanet polis beş gündür hiçbir iz bulmadı..." Frank'in ses tonu değişmiş, çaresizlikle isyankârlık arasında gidip gelen dalgalı bir tona dönmüştü aniden. "Defalarca beni ve kanımı sorguya çektiler. Lanet olsun! Sanki kızımızı biz kaçırmışız gibi." Frank öfke içinde yüzünü kaldırdı. Birden sinirleri gerilmişti. "O görüntüyü izlemedin sen! O adamı görmedin! Tehlikede olan senin kızın değil!" Vahşi bir sesle haykırarak elindeki kadehi yere fırlattı. Dağınık saçlarıyla, ölümcül bir mücadeleden yeni çıkmış yaralı bir yırtıcıya benziyordu.

"Sakin ol Frank, sakın ol!" diye bağırdı Benjamin. "Mantıklı düşün! FBI bu işte uzman. O herifler FBI'nın devreye girdiğini öğrenemez! O DVD bir kanıt. Teknoloji çok ilerledi biliyorsun. Küçük bir izden onlara ulaşabiliriz. Onları bulabiliriz. Kızını kurtarabiliriz!"

"36 saatte mi?"

"Ne?"

Frank dişlerini sıktı. Yüzünde tarifsiz bir acı vardı. Sanki kızgın bir kerpetenle baldırındaki etler sökölüyordu.

"O manyak bana 36 saat verdi! Eğer 36 saat içinde seni öldürmezsem kızımı, kızımı..." Sesi bir an kısıлып çatallaştı. Sağ yanağından bir damla yaş daha süzüldü. "Kızımı yakarak öldürecekmiş!"

Benjamin'in yüzü kireç gibi oldu. Boğazına acı bir şey düğümlendi. "Yo, bunu yapamaz Frank, kimse bu kadar hasta olamaz!"

Frank iğneleyici bir bakış attı. "İkimiz de biliyoruz. Amerika'da bundan daha da hastaları var!"

Benjamin başını önüne eğdi. Haklıydı. Gerçek dünya, polise gittikleri için rehinelerini öldüren fidyecilerle doluydu. Üstelik bu işin arkasındaki kişi Frank'tan fidye yerine cinayet işlemesini istemişti!

"Frank, içine düştüğün durum, başına gelen bu olay, çok korkunç! Ama bir çıkış yolu var." Lafların devamını getirmekte bocalıyordu. "Bunu, FBI'a götürmeliyiz."

"Risk alamam Benjamin. Risk alamam, Her yer bu tip manyakların işlediği cinayetlerle dolu. Ya kızıma bir şey yaparsa?"

"Frank, başka şansın yok, başka şansın yok!"

Frank ellerini yüzüne götürüp acıyla kıvrandı. Aniden ayağa fırlayıp kederden saçını başını yolarak pencereye doğru yürüdü. Bir süre sessizce bahçeye bakan pencerenin önünde durup parmakları arasından dışarıya baktı.

Benjamin'inse aklından o an odadan kaçıp gitmek geçiyordu. Ama daha kapıya varmadan Frank ona yetişebilir ve bir delilik yapabilirdi. Yardımcısı neden odaya hiç uğramamıştı? Kırılan kadehi ve bağırışlarını duymuş olmalıydı. Yo hayır, onu bu konuda birçok kez uyarmıştı. Bu odada defalarca müvekkilleriyle tartıştığı olmuştu ve yardımcısına, içerde silah patlasa dahi girmeyeceksin diye emir vermişti. Gerçi artık emekliye ayrılmış, o kurallar geçmişte kalmıştı. Yanı kalması gerekiyordu. Ama şimdi... Yardımcısına kuralları asla bozmaması gerektiğini söylediği için yakıcı bir pişmanlık duymaya başlamıştı.

Derin bir nefes alıp Frank'e çekingen adımlarla yaklaştı. "Frank bunu halledeceğiz, söz veriyorum, bana güven."

"Bir şansım daha var," dedi Frank belli belirsiz.

Benjamin gergin bir yüzle durdu. Adeta oda birden küçülüp duvarları üstüne kapanmıştı. Frank yavaşça ona döndü. Etrafı ateşle çevrilmiş bir akrep gibi gözlerinde şeytani bir ifade vardı "Ben," diye inledi Benjamin'in adını kısaltarak. "Üzgünüm Ben, üzgünüm. Vaktim daralıyor. Polis bu sürede kızımı kurtaramaz!"

Benjamin ellerini kaldırdı. Boğazına acı bir şey takılmıştı. "Sakin ol Frank, lütfen sakın ol. Bir çılgınlık yapma!"

Frank elini arkasına attı ve yağmurluğunun altında sakladığı kısa namlulu bir tabanca çıkarttı. Hâlâ elleri titriyordu.

"Kızım için her şeyi yaparım Ben!"

Benjamin, gergin bir sesle onu uyardı "Frank! Bunu yapma Frank, yapma, bu meseleyi çözeceğiz!"

"Kızım o benim!"

"Frank sakın ol, kızını kurtaracağız!" Gözleri kocaman açılmıştı. Frank'in elinde titreyen namlunun ucuna bakarken hayatı gözlerinin önünden geçti bir an. Gerçekmiş, insan gerçekten de ölümle burun buruna gelince hayatı gözlerinin önünden geçiyormuş, diye düşündü. Boğazındaki yumru yavaşça kalkıp indi. Ağır bir hareketle elini Frank'e doğru kaldırdı. Adeta yalvarıyordu. "Yapma... yapma Frank, lütfen!"

Frank kesik kesik hıçkırmaya başladı. Ağzını acıyla açtı ve yaralı bir havyan gibi çaresizce inledi.

Parmağıyla tetiği ezdiği anda ağlamaklı sesi odaya yayıldı. "Sen iyi birisin. Ben... Üzgünüm, hem de çok üzgünüm!"

Tam bu sırada beyaz kapı şiddetli bir tekme darbesiyle açıldı. Frank'in bir an dikkati dağıldı ve yüzünü kapıya çevirdi. Eşikte Benjamin'in yardımcısı duruyordu. Elinde de bir av tüfeği vardı.

Benjamin içgüdüleriyle hareket etti ve bu fırsattan faydalanıp Frank'ın elindeki silaha atıldı.

Frank tetiğe bastı. Küçük silah odada sağır edici bir sesle patladı. Namludan çıkan kurşun tavana çarpıp keskin bir uğultuyla sekti.

Benjamin iki eliyle Frank'ın koluna yapışmıştı. "Bırak şu silahı!" diye bağırdı. Frank onu çelme takıp düşürmeye çalıştı ama Benjamin en az doksan kiloydu.

Boğuşma esnasında Benjamin'in sırtı cama, Frank'ın ise kapıya dönüktü.

Tam bu sırada odanın duvarlarında güçlü bir patlama sesi daha yankılandı. Camlar zangırdadı. Patlamanın şiddeti duvarlara çarpıp adeta odayı titretti.

Frank acı bir basınçla Benjamin'in üzerine yığıldı. Boğazından boğuk bir çığlık boşaldı.

Tabancasını Benjamin'in ellerine bırakarak ayaklarının dibine yığıldı.

Ne olduğunu anlamayan Benjamin, korkudan kocaman açılmış gözlerle kapıya baktı. Yardımcısı Jake Owen elindeki çiftle ona bakıyordu. Yüzünde serinkanlı bir ifade vardı.

Elindeki çiftenin sol namlusundan ise beyaz, ince bir duman tavana doğru yükseliyordu.

3. BÖLÜM

ÖLÜMCÜL HATA

Şeytanın şansı iyilerin arasındayken daha fazladır.

Frank Pauly, eğer hava yağmurlu olmazsa o pazar günü altı buçuk yaşındaki kızı Rachel'le gezmeye çıkacağına söz vermişti.

İşlerinden dolayı kızına yeterince zaman ayıramıyordu. Bu yüzden eğlenceli, hızlı ve doyurucu bir program hazırlamıştı.

Önce sabah saatlerinde atçılık kulübüne gitmişler, Rachel eğitmen eşliğinde doru bir midilliyle gezmenin keyfini yaşarken Frank da, bir İngiliz kısırağıyla bir süre binicilik dersi almıştı.

Oradan çıkınca buz pateni pistine gitmişler, bir süre öğretmen eşliğinde kaydktan sonra on beş dakika kadar baba kız kendi başlarına kaymışlardı.

Frank, patenden sonra kızı Rachel'in yorulacağını ve öğleden sonraki programı iptal edeceklerini ummuştu ama Rachel halinden oldukça memnun görünüyordu. Çocuklarda muhteşem bir enerji oluyordu ve kırk sekiz yaşındaki Frank, kızıyla ne zaman dışarı çıksa bunu her defasında yeniden hatırlamak zorunda kalıyordu.

Günlerdir yağmur yağıyordu ve bugün baba kızın şan-

sına gökyüzünde hiç yağmur bulutu görünmüyordu. Şafak vaktinden beri güneş sıcacık bir gülümsemeye göğü şenlendirmeye devam ediyordu.

Rachel'in istediği gibi pizzacıda pizza yediler. Hava daha da ısınmaya başlamıştı ve Frank kızına vakit ayırabildiği için mutluydu. İşlerinden dolayı uzun zamandır baş başa kalamamışlardı.

Pizzacının hemen yanındaki kafeye oturdular ve Rachel çilekli dondurmasını yerken Frank onlara gülümseyerek servis yapan siyahi garsona keyifle bir bira söyledi.

Şimdi sırada Mississippi Çocuk Müzesi gezisi vardı. Ardından da hemen yanındaki Doğa Bilimleri Müzesi'ni ziyaret edeceklerdi. Rachel buralara daha önce gelmiş olmasına rağmen yeniden gezmekten asla bıkmıyordu.

Fosiller, fanusların içinde doldurulmuş vahşi canlılar, canlı akvaryum, interaktif doğa müzesi ve bahçesindeki gerçek hayvanlarla Rachel çok güzel bir iki saat geçirdi. Hatta bir müze görevlisinin elindeki zararsız bir yılanı dokunma şansı bile buldu. Frank sürüngenlerden hiç hoşlanmazdı ve kızı yılanı severken kafasını başka tarafa çevirmek zorunda kalmıştı.

Rachel'e bıraksa akşama kadar orada kalabilirdi. Ama Frank sıkılmıştı. Çocuk sesleri ve aşırı hareketlilik Frank'i yormuştu. Ona sinemaya gitmeyi teklif etti. Ama Rachel bu teklife sıcak bakmadı. Evet sinemaya da gitmek istiyordu ama şimdi değil. Daha sonra. Çünkü burada yapacağı bir sürü şey vardı. Aşağıdaki çocuk parkına bile gitmemişlerdi daha.

Frank kızının isteğini kıramadı. Marketten bir gazete ve dört kutu bira alıp Rachel'i müzenin çocuk parkına götürdü.

Pek çok insan güzel havanın tadını çıkartmaya gelmişti. Müzeyi gezdikten sonra ağaçların altındaki çimlere uzanıp öpüşerek yorgunluk atan genç çiftler, şehir dışından hatta

eyalet dışından gelmiş turistler ve sayılamayacak kadar çok çocuk. Bir iki tane de olsa çocuklarıyla tek başına gelmiş babaları görünce Frank'ın içi rahatladı.

Önce kendine, oyun alanını rahatça görebileceği, kalabalıktan uzak bir bank aradı. Boş bank bulamayınca kendine, oyun alanının biraz uzağında ama etrafı rahatça görebileceği bir ağaç altı buldu.

Frank bir süre kızını ve oyun alanındaki çocukları izledi. Çocukların çoğu Rachel'den büyük görünüyordu ama bu sorun olmazdı. Çünkü Rachel yaşlılarının aksine oldukça uzun boyluydu ve çok sıcakkanlı bir çocuktü. Arkadaş bulmakta zorluk çekmiyor, kolayca yabancı bir ortama ayak uydurabiliyordu. Ana sınıfı öğretmeni Bayan Nessie geçen dönemki toplantıda Rachel'in yaşlılarından üstün bir zekâyâ sahip olduğuna inandığını söylemişti. Tek sıkıntısı aşırı hırslı ve hırçın olmasıydı.

Frank, kızına bu hırsın kendi genlerinden geçtiğini düşünüyordu ve bu ona göre iyi bir huydu. Başarılı bir insanın sahip olması gereken güçlerden birisi de hırslı olmasıydı. Hırçnlık ise annesinden bulaşmış olmalıydı ve Frank'e göre hırçnlık, başarılı bir kimsenin sahip olması gereken meziyetlerden biri değildi. Kaybedenlerin huyuydu.

Montunu bir yana atıp ağacın dibine oturdu. Kutu bira'nın kapağını açtı. Yürürken poşeti salladığı için bira köpürek kutudan taştı. Eline bulaşan köpüğü çimlere silkip soğuk biradan bir yudum aldı ve etrafına bakındı. Oyun alanı, çocukları bir an olsun gözden kaybolrsa etrafı velveleye verecek ebeveynlerle doluydu. Durmadan çocuklarına bağırıp çağırarak uyarılarda bulunuyorlar, çocuklarına bir an olsun rahat nefes aldırıyorlardı. Frank bu tiplere anlam veremezdi. Elllerinden gelse çocuklarına tasma takıp öyle dışarı çıkaracaklardı. Birçok aile için çocuk büyötmek evcil bir havyan besle-

mekten farksızdı. Frank'e göre bakıcıya ihtiyacı olan çocuklar değildi, onları bu dünyaya getirip sonra canlarını çıkartan ebeveynlerdi.

Arkasındaki ağaca sırtını dayadı. Ağacın sert kabuğu sırtını acıtiyordu ama diğer ebeveynlerle banklarda oturup boş ve sıkıcı sohbetler etmekten iyiydi. Gazetesini önüne serdi ve huzurlu bir ifadeyle okumaya başladı. Arada sırada başını kaldırıp, Rachel'i gözetlemeyi ihmal etmiyordu tabi. Rachel mavi kaydırağa çıkmıştı. Kaymadan önce el salladı. Frank da ona karşılık verdi.

Çeyrek saat sonra ikinci birasını yudumlarken derinlerden gelen telefonun melodisini duydu. Okuduğu yeri kaybetmemek için kıvrık dizlerinin üzerine dayadığı gazete sayfasında kaldığı satıra parmağını koydu. Diğer eliyle uzanıp montunun cebinden telefonunu çıkarttı. Eğer bürodan arıyorsa açmak zorundaydı. Ekranda karısının ismini görünce bir an cevap vermekle vermemek arasında kararsız kaldı.

Eşi, iki gün önce, eski bir arkadaşının, üçüncü evlilik törenine katılmak için eyalet dışına çıkmıştı. Önce Rachel'i de yanında götürmek istemişti ama Frank'le uzun süren tartışmalardan birini yaptıktan sonra küçük kızlarını bu yorucu yolculuğa çıkartmaktan vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Frank telefonu isteksizce açtı. Karısı her zamanki gibi neler yaptıklarını sordu. Frank da ona sabahtan beri yaptıklarını isteksizce anlatmak zorunda kaldı. Eğer kısa keserse karısı bundan mutlaka bir tartışma çıkartırdı. "Neden az konuşuyorsun, sadece sorduğum zaman mı anlatacaksın, hepsi bu kadar mı, benimle konuşmaktan sıkılıyorsan neden benimle berabersin?" Bu yüzden sırasını bile değiştirmeden yaptıkları her şeyi ona anlattı.

"Harika, ben yokken eğlendiğinize sevindim. Sevgilimin de sesini duyabilir miyim?"

Frank, eşinin yaptığı iğnelemeyi duymazdan geldi. "Ee, şu an epey uzakta. Seni daha sonra arasak."

"Tatlım, ne demek epey uzakta. Demin yanında olduğunu söylemiştin."

"Yanımda demedim tatlım, parkta oynuyor dedim."

"Hayır, yanımda oynuyor dedin. Lütfen kızımı çağırır mısın Frank, annesini eminim çok özlemiştir."

"Tamam tamam çağırıyorum, bir saniye bekle."

Frank ayağa kalktı. Aynı pozisyonda oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Bu yüzden ayağa kalkınca bir an bacakları sızladı. İçtiği biralar yüzünden de başı döndü. Telefonu kulağından indirip oyun parkına doğru yürüdü. Etrafta koşturan çocukların arasına baktı. Kızının üzerinde sarı bir tişört vardı.

"Rachel? Tatlım?"

Bir anda durdu yoksa önünden ok gibi geçen on iki yaşlarında bir çocuk bisikletle onu ezecekti. "Hey, dikkat etsene!"

Adımlarını hızlandırıp oyun alanın içine daldı. Etrafına bakındı. "Rachel?"

Kulakları çocuk sesleriyle yankılanıyordu. Kahkahalar, çığlıklar, bağrışlar, tiz sesleriyle ne söyledikleri anlaşılmayan neşeli çocuk sesleriyle çınlıyordu bahçe.

Frank birden avazı çıktığı kadar bağırdı. "RACHEL!"

Çok kısa bir an tüm sesler bıçak gibi kesildi. Ensesinde buz gibi bir ürpertiyle etrafına bakındı. Kafası karışmıştı. Kızı daha otuz saniye kadar evvel telefona cevap vermeden önce buradaydı. Tüplü mavi kaydırakta kayıyordu. Hatta babasına el sallamıştı.

Kaydıraktan kayan bir çocuğun yanına koştu. Çocuğun ayakları yere değer değmez kolundan sertçe tutup sordu. "Rachel'i gördün mü? Sarı bir tişört giymiş, at kuyruklu, tombul yanaklı, mavi gözlü bir kız."

Çocuk korkuyla başını salladı. "Nasıl görmezsin, az önce burada kayıyordu?"

Başka bir çocuğa koştı. Ona da aynısını sordu. Kısa bir zamanda çocuklar arasında küçük bir panik yaratmayı başarmıştı. Etrafı kızgın ebeveynler tarafından kuşatılması uzun sürmedi.

“Kızım kayboldu. Az önce burada kayıyordu. Tanrım, kimse görmedi mi? Ama buradaydı, hepinizin gözü önündeydi!”

Genç bir adam araya girdi. “Beyefendi sakın olun. Tuvaletle baktınız mı?”

“Hayır, ne tuvaleti?”

“Şu tarafta. Belki tuvaletle gitmiştir.”

“Tek başına mı?”

“Kızınız kaç yaşında?” diye sordu, gözlüğü kalın çerçeveli, kart sesli, yaşlıca bir kadın bilgiç bir tavırla.

“Altı, altı buçuk.

Kadın kaşlarını öfkeyle çattı. “Altı buçuk yaşında bir çocuğu parkta yalnız başına mı bıraktınız?”

“Yalnız başına mı? Neden bahsediyorsunuz siz? Burada oturuyordum ben, işte şurada!” diye öfkeyle ağaçları gösterdi. İnsanların soruları, meraklı ve endişeli bakışlardan yavaş yavaş kızgın homurdanmalara dönüşüyordu. Frank’in içkili olduğunu anlamışlardı.

“Tuvalet ne tarafta?”

“Şu tarafta!” diye gösterdi birisi.

Etrafını saran ebeveynleri itekleyip ilerledi. Telefonunu kapatıp cebine sokarken arkasındaki şaşkın ve meraklı insanların, “İçmiş, kokuyordu, fark ettiniz mi?” diye konuştuklarını duydu.

“Tanrım, ne babalar var!”

Tuvaletlerin bulunduğu yere koştı. Kızı tuvaletle tek başına gelmezdi. Önce kendisine söylerdi. Üstelik hangi tuvaletle gireceğini nereden bilecekti. Okuması yoktu ki! Panik ha-

linde erkekler tuvaletine girip kızına seslendi. Sonra kadınlar tuvaletinin ağzında durup kızının ismini birkaç kez bağırdı. Tuvaletten çıkan kadınlara sordu. Kimse tek başına dolanan bir kız görmemişti.

Aceleyle oyun parkına geri döndü. Az önce tartıştığı insanlar ortalıktan kaybolmuştu. Etraftaki insanlara ve çocuklara baktı. Sanki tüm çocuklar ve ebeveynler yeni gelmiş gibiydi. Az önce konuştuğu insanların ve çocukların yüzlerini hatırlamıyordu. Yüzünü elleri arasına alıp çıldırmamak için dişlerin sıkı.

Bir park görevlisi Frank'in yanına gelip onu sakinleştirmeye çalıştı. Rachel'in eşkâlini alıp telsiziyle diğer personele bildirdi.

"Onu bulacağız efendim, endişelenmeyin. Zaman zaman çocuklar kendi başlarına bir yerlere gider. Park biraz büyük ama etrafı tellerle çevrili. Buradan bir yere çıkamaz. Yarım saat içinde onu bulmuş oluruz."

Bir saat sonra bölge karakolundan bir ekip arabası geldi. Olanları dinledikten sonra polisin Frank'e sorduğu ilk soru şuydu.

"Bayım, bugün kaç tane içtiniz?"

Frank hâlâ olayın gerçekliğini algılamakta zorluk çekiyordu. Transa geçmiş gibi boş gözlerle mavi kaydırağa bakıyordu. Altı buçuk yaşındaki kızı bir anda ortadan kaybolmuştu. Hem de yüzlerce insanın gözü önünde. Bu imkânsızdı!

"Bay Pauly, bugün ne kadar içki içtiniz?"

Polisin sorusuna cevap vermek istemiyordu. Bunun kızının kaybolmasıyla ne ilgisi vardı? Cebindeki telefon ısrarla çalışıyordu. Rachel kaybolduktan sonra karısı on beş kere daha aramıştı ve Frank hiçbirine cevap verememişti. Çünkü etrafta deli gibi koşturarak önüne çıkan insanlara kızını sormakla meşguldü.

Kimse, ama kimse sarı tişörtlü bir kız görmemişti. Ne oyun alanında ne de etrafta...

Cebinden telefonu çıkarttı. Ekranda "Tatlım" yazısını gördü. Cevap vermeden önce derin bir iç çekti.

Kuru, sarsılmış bir sesle dudaklarından iki kelime döküldü.

"Rachel kayboldu!"

Frank, üstünden kamyon geçmiş gibi sarsılmış bir halde yavaşça gözlerini açtı. Başı yana düşmüştü ve sırt üstü yerde yatıyordu. Sanki çivili bir tahta üzerine uzanmış gibi sırtındaki birçok nokta korkunç bir acıyla sızlıyordu.

Neler olduğunu anlamak için gözlerini kırpıştırarak düşünmeye çalıştı. O an üzerinden sıçrayan bir çift ayak fark etti. Merakla gözlerini kırpıştırdı.

Benjamin'in sesini duydu derinlerden.

"Frank, başka şansın yok, başka şansın yok!"

Sonra ne olmuştu? Gök mü gürlemişti? Yoksa bir silah mı patlamıştı arkasından? Vurulmuş muydu?

Güçlkle başını kaldırıp kapıya baktı. İki çift ayakkabı gördü. Yan yana durmuşlardı ve uçları ona dönüktü.

Görüntü bulanıklaştı. Göz kapakları ağırlaştı. Kapının kapandığını duydu. Ardından da bir kilit sesi.

Saatine baktı.

Benjamin'i öldürmesi için 36 saatten az zamanı kalmıştı ve sırtı, yakın mesafeden bir av tüfeği saçmasıyla delik deşik edilmişti.

4. BÖLÜM

ÖLÜME ÇAĞRI

Cehennem, masumların kanıyla aydınlanır.

Benjamin kapıyı kapatınca yardımcılarıyla bir şeyler fısıldaştı. Jake başını sallayıp elindeki tüfekle koridordan uzaklaşırken Benjamin içeride az önce olanları düşünüyordu.

Ölümle arasında bir nefeslik mesafe kalmıştı. Bir an gözleri kararmıştı. Silahın o soğuk, avına atılmak üzere uzanmış yılanı benzeyen namlusunun karanlık ağzı tarafından ruhunun yutulduğunu hissetmişti. Adeta silahın içindeki ölümü doğaüstü bir beceriyle emip tüketecekmiş gibi elini silaha doğru tutmuştu. Sonra yardımcısının tüfeği patlamıştı.

Tam zamanında!

Bir salise geç kalsa belki şu an Benjamin burada olmayacaktı. Frank tetiği birazcık daha ezecek fırsatı bulsaydı eğer. Birini öldürmek fiziksel olarak ne kadar kolaydı. Peki ruhsal olarak?

Frank bu duruma nasıl gelmişti? Evet kızı için, ama birisi kendi çocuğu için başka bir insanı gözünü kırpmadan öldürmeye nasıl cesaret edebilirdi?

Hayat bu kadar basit ve acımasız mıydı?

Kapıya vurup seslendi. "Frank, iyi misin? Frank?"

Frank gözlerini tekrar açtı. "Lanet olsun, doktor çağır, vuruldum."

"Frank, dinle beni, bir şeyin yok. Sana yardım etmek istiyorum."

"Kanıyorum lanet olsun, sırtım..." Frank acı içinde kıvrılırken yüz üstü dönüp kapıya doğru baktı. "Sırtımdan vuruldum!"

"Sadece şoka girdin. Tüfeğin içinde az barutla sıkıştırılmış kaya tuzu vardı. Hırsızları caydırmak için."

Frank elini yağmurluğunun altından sokup sırtına dokundu. Izgarada kızarmış gibi eti acıyordu ama bir kanama fark etmedi. Benjamin haklı olmalıydı. Vurulduğunu sanıp şoka girmişti.

"Frank, sana yardım etmeme izin ver. Bu meseleyi halledeceğiz." Odadan çıkınca sesi eski güvenine kavuşmuştu.

Frank, kapının ardından gelen Benjamin'in sözleri sayesinde kendini toparladı. Yavaşça ayağa kalktı. Bir an başı döndü ama yürümeyi başardı. Kapının tokmağını çevirdi ama kapı kilitliydi. "Ben, aç şu kahrolası kapıyı! Ne yapıyorsun!" Öfkeden çatallaşmış bir sesle konuşuyordu.

Benjamin'in sesi duygusuzdu. "Açamam Frank, bir delilik yapmanı istemiyorum! Kendinde değilsin."

"Aç şu lanet kapıyı!"

"Frank, önce sakin olman gerek. Burada biraz dinlen. Sana yardım etmek istiyorum!"

"AÇ DEDİM!" diye haykırdı Frank.

Benjamin bir süre sessizce bekledi. Frank kapıyı yumrukladı, tekmeledi. Kapının çok sağlam olduğunu görünce pes etti.

"Frank, sakinleşmen lazım. Kızını bulacağım! Söz veriyorum onu sana getireceğim. Bana arabanın anahtarını ver."

Frank bir süre cevap vermedi. Benjamin onun ne yaptığını göremediği için merak içindeydi. Kapıya kulağını dayadı.

Sonunda basık bir ses duyuldu içeriden. "Ne yapacaksın? Polise gitme, lanet olsun polisi karıştırırsan kızımı..."

"Hayır Frank, polise gitmeyeceğim tamam mı, söz veriyorum. Bana güven!"

Frank sessizce kapının önüne çöktü. Artık sırtı acıımıyordu ya da acısını hissetmiyordu. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"O DVD'yi görmek istiyorum. Sonra buraya geleceğim ve seninle neler yapabileceğimizi konuşacağız tamam mı? İki hukuk adamı gibi, iki baba gibi, benim de çocuklarım var biliyorsun."

Frank'tan uzun süre cevap gelmeyince Benjamin tekrar güven verici bir sesle konuşmaya devam etti.

"Frank, sana yardım edebilirim. Şu an sana yardım edebilecek tek kişi benim. O hasta ruhlu kişi, benim ölmemi istediye bunun bir nedeni olmalı. Ve bunu öğrenebilecek tek kişi benim. Lütfen mantıklı davran ve bana güven."

Frank elini kotunun cebine attı ve arabasının anahtarını çıkarttı. "Kapıyı aç, sana anahtarı vereyim."

"Frank, yanlış anlama, sana güvenmediğimden değil, ama ikimizin de sinirleri epey yıprandı, şu an ikimiz için de en sağlıklı olan, anahtarı camdan aşağıya atman. Yardımcım şu an orada ve anahtarı almak için bekliyor."

Frank acı bir ifadeyle gülümsedikten sonra ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Sürgülü camın kolunu indirip sağa doğru çekti. Yağmur hafiflemişti ve aşağıdan tertemiz bir bahçe kokusu geliyordu. Kafasını uzatıp aşağıya baktı. Benjamin'in söylediği gibi, az önce kendisine ateş eden yardımcısı, siyah bir şemsiyeyle duvarın dibinde bekliyordu.

Anahtarı şemsiyenin üstüne attı. Aşağıda bekleyen yardımcı, şemsiyenin altından bir an yukarı baktı, sonra anahtarı almak için eğildi. Frank aşağının mesafesini ölçmeye çalıştı. Yaklaşık on beş metreydi.

Camı açık bırakarak kapıya yürüdü. "Anahtar yardımcısında."

"Doğru olanı yaptın Frank, teşekkür ederim. Araban nerede?"

"Evinin karşısında, beyaz Toyota cip."

"Peki bilgisayarının şifresi var mı?"

"Var, kızımın adı, Rachel."

"Burada bekle. Geri döneceğim."

Benjamin aşağıya inip yardımcısından beyaz Toyota'nın içindeki diz üstü bilgisayarı getirmesini istedi.

Beş dakika sonra yardımcısı elinde bir bilgisayar çantasıyla salona girdi.

Benjamin çantayı kucağına koyup bilgisayarı açarken yardımcısı onu yalnız bıraktı. Karşılaşma ekranı gelince parolayı girdi. Masaüstü açılınca sürücüler kısmına girip DVD'ye tıkladı.

Ekranı kaplayan, yaldızlı, kocaman bir maske gördü. Tüm yüzü kaplayan maskenin ağız kısmı bile kapalıydı, burnu çok iri ve abartılıydı, sadece gözler açıktaydı. Videoyu çeken kişi yavaş yavaş ekrandan uzaklaştı. Üzerinde boyundan ayakuçlarına kadar tüm vücudunu örten, siyah bir pelerin vardı. Başında ise kenarları yukarı kalkık, ön kısmı sivri ve aşağı kavisli, gotik bir şapka duruyordu. Karnavaldan fırlamış birine benziyordu. Tıpkı şu, Gözleri Tamamen Kapalı, filmindeki tarikatçılar gibi...

Şüpheli, ekrandan çekilince arkasında korkunç bir görüntü ortaya çıktı. Küçük bir odanın ortasında, on santimlik ince bir platformun üstünde küçük bir tabure duruyordu. Korkunç olansa taburenin üstündeki şeydi.

Ağzı ve gözleri bağlanmış küçük bir kız çocuğu oturuyordu. Elleri de arkadan bağlanmış gibiydi.

Maskeli adam kıza doğru yaklaştı. Pelerininini kaldırıp pe-

nisini çıkarttı ve kızın yüzüne doğru yaklaştı. Mastürbasyon yapmaya başladı.

Benjamin midesi bulanarak bir küfür savurdu.

Bir süre sonra maskeli adam penisinin üstüne tekrar pelerinini örtüp ekrana yaklaştı. Bir gazetenin baş sayfasını gösterdi. Anlaşılan tarihin görünmesini istiyordu. Gazete bir gün öncesine aitti. Sonra gazeteyi indirdi. Bu sefer ekrana bir kâğıt yaklaştırdı.

Kâğıtta, dergilerden kesilip yapıştırılmış büyüklü küçük-lü harfler vardı.

“SaVUnMA aVuKATı BeNJaMiN SteRLiNG’i ÖLDÜR. GöT DeLiĞiNin SaĞ İşArEt PaRmAĞıNı KesİP 19’uNdA GeCe YARISI, eski Batı McCOMB BeyAz RUhlaR KiLiSesİ’ne gETiR VE bEnİ BeKLe. NuMAra YoK! PoLiS YoK! GöT DeLiĞİ ÖLmEZsE KüÇÜK fAhİŞENi ÖnCe DüZeR SoNra DA CeHeNnEmDe YaKArIM!”

Kâğıdı çekti. Yerden bir bidon alıp kızın yanına gitti ve başından aşağı döküyormuş gibi yaptı. Sonra bir kibrit çıkartıp yaktı. Gözleri bağlı küçük kızın yüzüne doğru birkaç kez teatral hareketlerle yaklaştı. uzaklaştırdı. Oldukça eğleniyormuş gibi görünüyordu. Sonra kibriti sallayıp söndürdü. Ekrana yaklaştı ve kamerayı kapattı.

Benjamin siyah ekrana bakarken damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Teni buz gibi bir hisle ürpermişti.

Dehşete düşmüş bir halde arkasına yaslandı.

“Yüce Tanrım!”

Parmak uçlarından ense köküne kadar tüm kasları gerilmişti. Bu işin şakası yoktu. Her gün gazetelerde haberlerini duyduğu o manyaklardan birisi Frank’in kızını kaçırmıştı.

Ama “Neden ben?” diye sordu. “O ruh hastası neden benim ölmemi istiyor?”

Bu boyunu aşan bir olaydı. Görüntüyü izlemeden önce

kafasında özel bir dedektif tutup olayı araştırtmak vardı ama görüntüleri izleyince kanı donmuştu.

Kendini biraz toparlayınca cep telefonunu çıkartıp FBI'ın numarasını tuşladı. Hâlâ eli titriyordu. Birkaç saniye sonra operatörün sesini duydu.

"FBI acil yardım hattı, nasıl yardımcı olabilirim?"

Benjamin bu arada görüntüyü yeniden açmıştı. İzledikleri her ne kadar onu rahatsız etse de içgüdülerini bir kere daha görüntüyü izlemesini söylüyordu.

"Bir kaçırılma ihbarında bulunacaktım."

"İsminizi ve bulunduğunuz yeri söyleyin lütfen."

"Adresim..."

Bir an sessiz kaldı. Maskelinin penisini çıkarttığı ana gelmişti. Görüntüyü ileri sardı. Frank'ın haklı olduğunu düşünüyordu. Bu görüntüleri kim izlese çıldırırdı. Oradaki masum kızın yerine bir an kendi torununu koydu. Yabancı, hasta ruhlu bir adamla baş başa...

"Bayım hatta mısınız?"

Benjamin ürkmüş bir sesle yanıtladı. "E-evet."

"Tehlikede misiniz?"

"Hayır, ben, konu benimle alakalı değil. Bir arkadaşımın kızı kaçırılmıştı ve bugün..."

Görüntüyü durdurdu. Çünkü gözüne bir şey çarpmıştı. Görüntüdeki adam kâğıdı ekrandan indirince tam da kameran önünde kafasını küçük kıza doğru çeviriyordu. Benjamin görüntüyü birkaç saniye geriye aldı. Yeniden oynattı ve tam o an durdurdu. Adamın maskesinin altında, boynunun yanında pelerinin örtemediği, kırmızı bir dövme vardı.

"Efendim, arkadaşınızın ismi nedir?"

"Bir saniye..." Aceleyle görüntüyü kopyalayıp masa üstüne attı. Sonra resmi açıp dövmenin bulunduğu bölgeyi büyüttü.

Kırmızı bir daire içinde, mavi renkli bir çarpı işareti görünüyordu. Çok net değildi ama Benjamin, dövmenin üstündeki KKK harflerini seçebilmişti.

O an tüm kanı beynine sıçradı. Gözlerinin önünde birinin yüzü belirdi. Geçmişte çok yakından tanıdığı birinin yüzü.

“Efendim?”

“Ben, pardon, yanlış ihbar, yanılmışım.” Şaşkın bir halde telefonu kapatıp oturduğu koltuktan sıçradı. Anlayamıyordu. Sanki zihni ona kötü bir oyun oynuyordu.

“Hayır hayır!” diye sayıkladı. Cesaretini toplayınca dönüp tekrar ekrana baktı.

Bu bir tesadüf müydü? O dövme sadece talihsiz bir rastlantı mıydı yoksa maskeli adam gerçekten tahmin ettiği kişi miydi?

“Ne olur?” diye sayıkladı maskeli adama bakarken. “Ne olur bunu bana yapma!”

ŞEYTAN İLKELERİ

1

Eğer altında Tanrı'nın ya da insanın imzasını görürsem, o ka-
nun benim için yok hükmündedir!

Düşün; Tanrı'nın iyiliği ve kötülüğü senden gelir. Sen ne ka-
dar iyiysen Tanrı'n da o kadar iyi. Senin üstüne çıkamayan bir
Tanrı ne kadar kudret doludur?

Düşün; acı çekmeyi bilmeyen bir Tanrı, merhameti öğütle-
yemez.

Tanrın, düşmanının şeytanıdır.

İnançlı her insan, başka bir dine iman eden için şeytana ta-
pandır.

Bu yüzden dinler, diğer dindekileri sapkın kabul eder.

Tüm dinler "sevgiyle" başladı. Sevgi itaatın, ruh engizisyo-
nunun, bencilliğin, köpekliğin, soysuzluğun, decadence¹'nin ve
sapkınlığın en üst basamağıdır. Ruhun içinse en düşük basamağı.

Sevgi. En kötü küfürdür özgür insan için.

Çünkü seven insan, her şeyi yapar. Ve en kudretli sevgi, ung-
reifbar'a² tapmaktır bu hayatta. Tanrı ile tanışan her insan için ne
büyük bir aşk değil mi?

Tanrı'ya tapan her insan baştan kabul ediyor meyvelerin et-
rafında dönen sinek olmayı.

Ve dönerken yüceltir en tatlı kelimeleri: Sevgi, iyilik, doğru-
luk, merhamet, bağışlama...

Ruhunun yükselmesini istiyorsan, en dibe düşmelisin önce.

1 Ruhsal anlamda çökmüş, yabancılaşmış insan; Fransızca.

2 Elle tutulmaz, ulaşılamayan, kavranması zor; Almanca.

Çünkü zeval olan dönenlerin ruhudur, konuştukları her kelime düşüktür. Seven ruh kördür çünkü. Kör bir ruhun sözü de alçak olur.

Bu yüzden sineklerin tanrısına tapmam.

Körlerin gösterdiği yoldan gitmem.

Bu yüzden siz Tanrı Tapanlar, taipan³ zehriyle ölmeyi hak eden birer sineksiniz. Sizlerin varlığı, aldığınız her nefes, yaşam için bir küfürdür.

Sizler lanetlisiniz! Eğer sizler iyiliksever, merhametli, dürüst ve şerefliyseniz, ben karanlık, ölüm ve kan içen riyakâr bir yılan olmayı seçerim.

Eğer sizler sevgi doluysanız;

Tanrı'nın güzelliklerine âşık kör bir melek olmaktansa, güzelliğini kendi yaratan, hür bir şeytan olmayı seçerim.

Çünkü:

Melekler Tanrı'nın ışığıyla aydınlanır, şeytansa ışığını kendi yakar!

3 Karada yaşayan yılanlar arasında en güçlü zehre sahip olan yılan.

5. BÖLÜM

ÖLÜM İŞARETLERİ

Kilise, şeytanın tuvaletidir.

Benjamin, görüntüyü izledikten sonra yardımcısı Jake Owen'ı yanına çağırıp ondan tabancasını getirmesini istedi. Jake bir an tereddüt etti.

“Siz iyi misiniz?”

Benjamin başını salladı ama gözlerindeki korkunç ifadenin iyi olmadığı anlaşılıyordu. “Şarjörü de doldur lütfen.”

“Silahınız yukarıda. Misafirinizi kilitlediğimiz odada. Onu gerçekten alayım mı?”

Frank'i unutmuştu birden. Kaşlarını çatıp düşündü. “Evde başka silahımız var mı?”

“Benim tüfeğim var.”

Benjamin başını salladı. “Bir ara hatırlat da yedek birkaç silah alalım. Şimdi tüfeği getir. Yalnız bu sefer fişeklerin içinde kaya tuzu olmasın.”

Yardımcısı başını sallayıp hızla salondan çıktı. Benjamin bu sırada Frank'in bilgisayarını çantasına geri yerleştirdi.

Dehşetten ve öfkeden boğazı kurumuştu. Lavaboda ellerini ve yüzünü yıkadı. Buzdolabındaki pet şişeden biraz su içti. Salona geri döndüğünde yardımcısı elinde tüfek çantasıyla onu bekliyordu.

"Tüfek çantada ve içi dolu Bay Sterling. İki kutu da fişek koydum. Ne avına gideceğinizi bilmediğim için kutuda numaralı fişeklerle domuz kurşunu var."

"Eski bir mesele. Bir aile dostunu ziyarete gideceğim. Enişelenecek bir şey yok."

"Gelmemi istemiyorsunuz sanırım."

"Gerek yok, sen burada kalıp konuğumuza göz kulak ol yeter."

Birlikte garaja indiler. Benjamin lüks arabası Lincoln Town Car'ına atladı. Kontağı çevirince garaj, sekiz silindirli 4.6 litrelik motorun vahşi bir kırsağı andıran homurtularıyla sarsıldı. Navigasyon cihazına gideceği yeri işaretledi. Garaj kapısı yukarı doğru katlanarak açılırken Benjamin otomatik vites kolunu ileriye oturtup gaza bastı.

Yıldırımlar, örse vuran tunçtan bir çekiç gibi gökte yankılanıyor; yağmur, namludan fırlayan kurşun taneleri gibi şehri acımasızca dövüyordu. Fırtınanın ellerine düşen şehir, vahşi bir kurdun keskin ağzındaki yaralı bir kurban gibi inliyordu.

Benjamin, zihnini ve vicdanını vahşi bir yangın gibi kavuran DVD'den izlediği o korkunç görüntüyü düşünüyordu. Maskeli adamın Frank'e yazdığı notta, onu öldürdükten sonra kesik işaret parmağını Batı McComb Beyaz Ruhlar Kilisesi'ne getirmesini söylemişti.

Görüntünün dehşet verici etkisinden olsa gerek ilk anda fark edemediği bir şeyi fark etmişti. Beyaz Ruhlar Kilisesi'nin kendisi için anlamını.

O kilise, üzerinden 15 yıldan fazla bir zaman geçmiş, üzücü, talihsiz bir olayı hatırlatıyordu ona.

Maskenin altındaki o yüz, eğer tahmin ettiği kişiye aitse ve bunca yıldan sonra geri gelip o küçük kıza sapıkça şeyler yapıyorsa, Benjamin'in hisleri, onun hasta beynindeki cehennemin içinde yaşayan şeytanları kurutmak için ilaçlardan

daha ciddi önlemler alınması gerektiği yönünde kendisini uyarıyordu:

İçleri kurşunla dolu silahlar gibi.

Camın önündeki silecekler, hızla el sallayıp cama vuran yağmurları gıcırdayarak kovalarken Benjamin onu McComb'a götürecek 55. Otoyola çıktı. Eğer bir aksilik olmazsa, hız sınırını geçmeden bir saat on beş dakika sonra McComb'ta olacaktı.

Yol boyunca haber kanallarını dolaştı. Kulağı, çocuk kaçırılma olaylarındaydı ama yerel radyolarda fırtına haberleri dışında yeni bir haber yoktu. Bölgede on gün daha fırtına ve yağmurun hüküm süreceği bekleniyordu. Özellikle akşam saatlerinde insanların mecbur kalmadıkça dışarıya çıkmamaları yönünde uyarı yapılıyordu.

Bir saat sonra McComb kasabasının New Orleans yönündeki köprülÜ kavşağın 15 nolu çıkışından sağa saptı. İki kilometre sonra yavaşladı ve ıslak asfalt yoldan çamurlu toprak yola sapıp orman yoluna girdi. Haberlerde pek çok köy yolunun trafiğe kapalı olduğı duyurulmuştu ama hangi yolların açık hangi yolların kapalı olduğunu araştırmaya vakti yoktu. Eğer karşısına devrilmiş bir kütük ya da çökmüş bir yol çıkmazsa on dakika sonra hedeflediğı yere ulaşacaktı.

Birkaç yüz metre iğne yapraklı çam ağaçları arasında ilerledi. Yol boyunca uzanan ağaçların arası sık bir bitki örtüsüyle kaplı olduğı için yolun her iki tarafı da yeşilden bir duvarla çevrelenmişti.

Birden sağ taraftaki yeşil duvar bitti ve havyan barınağı olduğı anlaşılan, bölmeleri yeşil panellerle örtölü, tek katlı bir dizi yapının önünden geçti. Sol tarafında zengin arazi sahiplerinin, birçoğı yüzme havuzlu, görkemli villaları sıra sıra dizilmişti.

Üzerinden çok zaman geçmişti. Eski kilisenin buralarda

bir yerde, ormanın içinde bir tepede olduğunu ve oraya ince bir patikadan çıkıldığını da hatırlıyordu. Birkaç kilometre sonra dönmesi gereken sapağı kaçırdığını düşündü.

Frene basıp U dönüşü yaptı ve aynı yoldan üçüncü vites-te geri döndü. Yol tamamen sisle kaplandığı için hızını iyice düşürdü. Lincoln'ün farları yolun üstünü bir çarşaf gibi ört-müş beyaz sisi, ışıktan iki uzun mızrak gibi deliyordu.

Rüzgâr da şiddetini arttırmıştı. Tepelerden yola akan asabi rüzgâr, Lincoln'ü kenara savurmak için adeta vahşi bir aslan gibi kükreyip itekliyordu. Bir buçuk tonluk araç, kuzey-den esen dizginsiz rüzgârın önünde, fırtınanın ortasında ala-bora olmamak için savaşıyor güçlü bir gemi gibi direniyordu.

Sonunda yolun sağında, elektrik direğinin yanından or-manın kalbine doğru yukarı tırmanan ince patikayı buldu. Frene basıp direksiyonu iki arabanın yan yana zor sığabilece-ği dar yola kırdı.

Kalp atışları hızlanırken yağmur da şiddetini arttırmıştı. Görüş mesafesi daha da daraldı. Arabanın sağ tarafını, yol ke-narına devrilmiş kalın gövdeli, sık dallı, asırlık bir ağaca sürt-türerek geçti. Birkaç yüz metre sonra yol ikiye ayrılıyordu.

Yirmi metre sonra yol derin bir vadiye açıldı. Yamaçlar-dan akan yağmur suları vadinin göbeğinde küçük bir dere oluşturmuştu. Lincoln, tamponuna kadar suya girdi. Benja-min bir an suyun içinde kalmaktan korktu ama arabanın ar-kadan çekişli güçlü motorları sayesinde suyu iki yandan ha-vaya fışkırtarak yoluna devam etti.

Bir an ufukta ardı ardına yıldırımlar parladı. Gri göğü örümcek ağı gibi parlak ışıklarla aydınlattı. Birkaç saniye sonra patlama sesleri duyuldu ve etraf tekrar alacakaranlığa büründü.

Vadiden çıkınca cihaz sola dönmesini söyledi. Ama sola dönüş yapacak bir yol yoktu. Çevresi balçık ve çamur gö-

lüne dönmüş, gövdeleri yosun tutmuş, yukarı doğru eğimli ağaçlarla çevriliydi. Benjamin patikayı takip etti ve birkaç yüz metre daha sarsıntılı bir sürüşle yola devam etti. Zaman zaman arabanın alt aksarı derin bir çukura girip yalpalıyor ve balçıklı yol sürüşü zorlaştırıyordu. Halen dönüş yapacak yolu bulamadı. Bir keçi yolu bile yoktu. Sonra frene basıp durdu. Yüzünü cama yapııştırıp etrafa bakındı.

Çakan şimşekler bir an ortalığı aydınlattı ve birkaç yüz metre yukarıda, yamacı kaplayan ağaçların arasından tehdit eder gibi göğe uzanan çan kulesinin silüetini gördü. Kalbi heyecanla titredi.

Aradığı yer orasıydı. Yolu takip etmeyip ağaçların içinden tepeye çıkarsa eski kiliseye daha kolay varacağını düşündü. Kolay ve sessiz...

Motoru durdurdu. Kepini başına geçirdi ve bagajı açıp tüfeğini çıkarttı. Yağmurluğun ceplerini her ihtimale karşı yedek fişeklerle doldurmayı ihmal etmedi. Sonra tüfeği, yağmurdan korumak için yağmurluğunun altından namlusu aşağıya bakacak şekilde omzuna asıp ormana daldı.

Kısa bir süre sonra çizmelerini giymediği için kendine kızdı. Bileklerine kadar çamura bulanmıştı ve yosunlu, balçıklı toprak ayakkabısını git gide ağırlaştırıyordu.

Yokuşun ortasında ne kadar yolu kaldığını kestirebilmek için kafasını kaldırıp kilise kulesine doğru baktı. Ama artık kule ağaçların arasında kalmıştı. Kepinin üstüne düşen yağmur damlaları pıt pıt ses çıkartıyordu. Tepenin üstünde bir şimşek parladı ve gökyüzü korkunç bir sesle gürledi. Sesin şiddetinden Benjamin'in neredeyse kulak zarı patlayacaktı.

Ağaçların üstünde parlayan şimşeklerin ışığıyla aydınlanan orman, eşsiz fırtına fotoğrafları arasına girebilecek, tüyler ürpertici bir manzara oluşturunuyordu ama Benjamin'in durup bu manzaranın güzelliğini izleyecek zamanı yoktu.

Tüfeğin ve zeminin ağırlığından dolayı nefes nefese kalmıştı. Soluklanmak için durunca keşke yardımcımı da getirseydim diye düşündü. Tüfeğini diğer omzuna astı ve yürümeye devam etti.

Yağmur aç değişirmişti. Git gide dikleşen yamacı tırmanırken yüzüne doğru yağmaya başlamıştı. Tüfek omzunu çok rahatsız ediyordu. Yağmurluğunun altından çıkartıp sırtına çaprazlamasına astı. Birkaç kere ayağı balçıklı zeminde kaydı. Dizleri, göğsü ve elleri çamur içinde kalmıştı. Ama yine de altmış bir yaşındaki birine göre oldukça güçlü ve dayanıklı bir tırmanış sergiliyordu. Bunu da emekli olduktan sonra her sabah düzenli olarak yaptığı yürüyüşlere borçlu olduğunu biliyordu.

Zirveye ulaştığında dizlerinin üstüne çöküp bir süre nefes nefese dinlendi. Karşıda, yabani çalıların ve ağaçların arasında kalmış eski kilisenin harabe bahçe duvarını görebiliyordu.

Yağmur boynundan içeriye süzölmüş, iç çamaşırlarını vücuduna yapıştırmıştı. Ama dayanacaktı. Buraya eski bir dostla, kapanmamış, tozlanmış bir davanın son duruşmasını yapmak için gelmişti. Eğer bu celseyi kaçırırsa, birçok masum insanın hayatından ve başta da kendisinininkinden sorumlu olacaktı.

Birkaç dakika sonra nefesi düzene girince ayağa kalktı. Kararlı bir ifadeyle tüfeğini eline aldı. Derin bir nefes alıp ağaçların arasından geçerek yıkık kiliseye doğru yürüdü.

Geçen yüzyılın ortalarında, yörenin ırkçı beyaz cemaati tarafından gelecek kuşaklara da kalması için ahşap ve taş kullanılarak Anglosakson tarzda inşası yapılan kilise, daha elli yıl bile geçmeden çıkan bir yangınla harabeye dönmüştü. Kasaba halkı birkaç kere aralarında para toplayıp kiliseyi eski haline getirmeye çalışmış ama hem kilisenin altmışlı yıllar-

dan sonra popülaritesini yitiren eski ve bağınaz bir politik görüşü temsil ettiği, hem de tamir etmek için toplanandan çok daha fazla paraya ihtiyacı olduğu için yenileme çalışmalarını yarım kalmıştı.

Benjamin, yabancı otlar ve sarmaşıkların kuşattığı bahçede yürürken, yılların acımasız ağırlığı altında ufalanıp dökülmüş taş kemerlerin ve yangın sebebiyle kararıp iskeleti kalmış çürük kolonların arasından geçti.

Sarmaşık ve yosunlarla kaplı yüksek bir taş duvar bahçeyi çevreliyordu. Harabe duvarın etrafı ise servi, kavak ve çam ağaçları ile kuşatılmıştı. Ormanın içinde kaderine terk edilmiş küçük kilise, Orta Amerika'da terk edilen eski Maya tapınaklarını andırıyordu.

Doğuya bakan kilisenin yekpare ahşap kapısı yangında kül olmuştu. Restorasyon sırasında kapının yenilenmesi en son sıraya konmuş olacak ki kapının çerçevesi boş hala duruyordu.

Tüfeğin namlusunu diğer elinin üstüne yatırdı ve emniyetini açtı. Ağır adımlarla, üstü otlarla kaplı eşikten geçip içeri girdi. Ve yaşlanmış taş duvarların ıssız alacakaranlığı onu bir anda yutuverdi.

İçerisi toprak ve rutubet kokuyordu. Islak taşların oluklarına yapışmış yabancı yosunların ve rutubetten çürüyüp şişmiş nemli ahşabın kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Tıpkı geçmişin puslu alacakaranlığında unutulmuş bir tapınak gibiydi. Tek farkı bu ulvi mekân, hayranlık ya da huşu uyandırmıyor, geçmişte ev sahipliği yaptığı karanlık bağınazlığın kanlı mirasıyla insanda tedirginlik ve korku uyandırıyor.

Çatlaklar ve deliklerle dolu çatısından zemindeki nemli taşlara damlayan sular ritmik ama melodik olmayan bir şarkı çalıyordu. Dört bir yandaki çatlaklardan ve oyuklardan dışarıdaki rüzgârın uğultusu akıyor, vahşi bir hayvan gibi karar-

mış taşların arasında kükrüyordu.

Benjamin'in yüreği ağzında atıyordu. Yanında fener getirmedigine pişman olmuştu. Birden kendini bir korku filminde gibi hissetmişti. Tek eksik, eski kirişlerin arasından aniden fırlayıveren yarasalardı...

"Carl!" diye bağırdı gergin bir sesle. Rüzgârın homurtusu ve yağmurun şıpırtısıyla bozulan alacakaranlığın içinde sesi eski bir çan gibi çınlayıp taş duvarların içinde yankılandı.

"Carl, ortaya çık, geldim! Ben Benjamin Sterling!"

Yosunlaşmış ve çatlaklarından yabani otlar fışkırmış taş duvarların karanlık kuytularına baktı. Burası tam da Carl'a göreydi. Karanlık, tehditkâr ve harabe. Tıpkı onun ruhu gibi.

"Carl, bırak oyunu! Sen olduğunu biliyorum."

Birkaç adım atıp, eskiden banklarının bulunduğu alanda yürüdü. Birden köşeden bir gürültü koptu.

Benjamin silahını sesin geldiği yöne doğrulttu. Birkaç yarasa bir duvardan öteki duvara uçup bir delikte kayboldu.

"Carl. Beni istemişsin, ben de geldim işte." Kulağını kabartıp dinledi. Ama tıkırdayan yağmur ve uğuldayan rüzgârdan başka ses yoktu. "O küçük kızı ve Frank'i neden bu işe bulaştırdın?"

Eli tetikte, yavaş adımlarla mihrabın önüne doğru yürüdü. "Carl, yarasalara mı özendin? Şimdi de onlarla mı arkadaşlık ediyorsun?"

Yakınlarda çakan bir şimşek yüreğini bir kez daha ağzına getirdi. Korkudan neredeyse tetiğe basacaktı. Derin bir nefes alıp şansını bir kere daha denedi.

"Carl, senin suçun değildi! Olanların hiçbiri senin suçun değildi. Kendine bunu yapma! O masum kız neredeyse bırak onu!"

Umudunu kaybetmeye başlamıştı. Carl ortalıkta görünmüyordu. Ya da saklanmaya ve bu tehlikeli oyunu sürdür-

meye devam edecekti. Benjamin acele edip yanlış zamanda geldiğini düşündü. Görüntüdeki o yazıda, Frank'e yarın gece yarısı buraya gelmesini söylemişti. Belki de onun istediği vakitte gelmesi gerekiyordu.

Mihraba doğru yürüdü. Rüzgârın, yaralı bir hayvanın inildemesini andıran uğultusu kulaklarında uğursuz bir inatçılıkla çınılıyordu. Silahını indirdi. Buradan ayrılma vakti gelmişti.

Çakan bir şimşegin ışığı, şeytani bir çığlıkla birlikte kilisenin boş pencerelerinden içeriye sızdı. Benjamin o an ayakları dibindeki kutuyu fark etti.

Belki bir ipucu bulma umuduyla bakmak için yanına gidip eğildi. Bir metre uzunluğunda, ince uzun, tahta bir kutu uzanıyordu önünde. Karanlığın içinde daha dikkatli bakınca bunun kutu olmadığını anladı.

Bu bir tabuttu!

Ağzında da kilit yoktu.

Peki tabutun içinde ne vardı?

İçine yetişkin bir adamın sığamayacağı kadar küçüktü.

Ama eğer bu Carl'ın işiyse içinde her şey olabilirdi. Zehirli yılanlar, akrepler, hamamböcekleri, ölü fareler... Ya da?

O an içi çok kötü bir hisle ürperdi.

Frank'in küçük masum kızı gözlerinin önüne geldi.

Kalbi küt küt atarken göğsünde istavroz çıkarttı. Tabuta bakarken güçlükle yutkunup bir dua mırıldandı.

"Tanrım. Sen o küçük kıza yardım et! Sen Carl'ın ruhuna şifa ver!"

Tüfeğini yere bıraktı. Derin bir nefes alıp tabutun kapağını yavaşça kaldırdı.

Gıcırdayan kapağın altında bir karartı vardı ve hareket etmiyordu.

Benjamin tedirgince elini içindeki nesneye götürüp do-

kundu. Nesnenin sert bir yüzeyi vardı. Onu tutup sandıktan çıkardı.

“Oyuncak bir bebek!”

Bunun anlamı neydi? Sandıkta başka bir şey yoktu.

Kafası karışmış bir halde ayağa kalkacakken çakan bir şimşegın ışığıyla önündeki bebek aydınlandı.

Benjamin o an, karanlık yüzünden önce fark etmediğı bir şeyi gördü.

Bebeğın alnındaki izi.

Telefonunu çıkartıp ekranın ışığını titreyerek bebeğın yüzüne tuttu.

Bir şeyler yazıyordu.

DMK 13

Kanı donmuş gibi yüzü bembeyaz kesildi. Vücudundaki tüm kaslar elektriğē kapılmış gibi kasılırken altındaki zeminin kaydığını hissetti. Kalbi, göğüs kafesini çatlatacakmış gibi yumruklarken dudaklarından, korkunun kalbine düşmüş bir dua esip geçti.

“Gökteki Babamız, sana sığındık, sen ruhumuzu kötülüklerden koru, şeytanın elinden bizi sen kurtaracaksın, senin kuvvetin ve şanıyla şeytanın şerri yenilecek! Sevgi, sevinç ve esenlik ruhlarımızı bereketlesin. Amin!”

Göğsünde tekrar bir Katolik istavrozu çıkartıp dehşete düşmüş bir ifadeyle ayağā kalktı.

“Yüce Tanrım!”

Kendini bir an boğulacakmış gibi hissetti. Göğsü sıkışmış, kalbinin ritmi bozulmuştu. Yalpalayarak kendini kilisenin dışına attı ve başındaki kepi çıkarttı. Korkudan yüzü kireç gibi olmuştu. Kiliseden çıkınca dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı.

Ellerini yıldırımlarla yarılan göğē doğru kaldırdı. Sesi rüzgârda boğulmasın diye var gücüyle bağırarak Tanrı'ya yakardı.

“Sen bizi şeytandan koru Rabbim! Sen ruhlarımızı şeytanın şerrinden sakla!”

Karşıdan esen sert bir rüzgâr Benjamin’i neredeyse kiliseye doğru savuruyordu.

Ayağa kalkıp içindeki kaçma hissine direnerek korka korka kiliseye geri döndü. Bebeği tabuta koyup dışarıya çıkarttı. Kilisenin kuzeybatı ucunda, eski mezar taşlarının bitimindeki yamaca getirdi. Tabutu aşağıya fırlattı. Ağaçların ve sık çalılarının arasında tabut yuvarlanarak gözden kayboldu.

Yorgunluktan ayaklarında derman kalmamıştı. Çamur içinde kalmış tüfeğini alıp düşük omuzlarla arabasına döndü. Bir daha buraya dönmeyecekti. Bu olanların belki de Carl’la hiçbir ilgisi yoktu.

Tek bildiği şey Frank’in kızına yardım edemeyeceğiydi.

Cehennemi görmüş bir yüzle yola koyuldu. Yol boyunca hiçbir şey düşünmemeye çalıştı ama sandıktan çıkan oyuncak bebek, kanlı bir şelale gibi zihninde dönüp duruyordu.

Arabayı lüks evinin garajına park etti. Belki de bir süre kentten uzaklaşması gerekiyordu. Evet, yapılabilecek tek şey buydu. Uzun bir Latin Amerika tatili iyi gelebilirdi. Frank’in kızı için üzülmüyordu ama artık o masum kızın kaderi, Tanrı’nın rahmetindeydi.

Şimdi sıcak bir duş alıp bir saat önce gördüğü o lanet kiliseyi ve oyuncak bebeği unutmalıydı. Sonra da şömineye doğru ayaklarını uzatıp, buzlu viski içerek zihnini dinlendirmeliydi.

Garajdan eve çıkınca yardımcısını yukarı kattaki koridorun ortasında baygın bir halde buldu. Kafasında da kanlı bir şiş vardı.

Endişeyle yanına gidip onu ayılttı. “Jake, iyi misin? Tanrım, ne oldu?”

Jake gözlerini yavaşça açtı. Bitkin ve kesik bir sesle fısıldadı.

"Bay Sterling, beni... kandırdı... üzgünüm."

Halen eski kilisede gördüklerinin şokunu üzerinden atamayan Benjamin dalgınca gözlerini kırptırdı.

"Kim? Kim kandırdı?"

"Frank," dedi yardımcısı acıyla yutkunup. "Odadan kaçtı!"

6. BÖLÜM

ÖLÜMÜN ARZUSU

*Gerçek sapkın, Tanrı'nın kurallarına
başkaldıran şeytan mıdır?
Yoksa Şeytan'ın çektirdiği
acıya seyirci kalan Tanrı mı?*

New Orleans polis merkezinden içeri kırklı yaşların sonunda bir adam girdi. Kestane renkli ince saçları yağmurdan sıırıslıklam olmuştu. Çenesinden ve kabanının uçlarından sicim gibi su damlıyordu.

Yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle danışmadaki memurun önünde durup, titreyen elleri arasından bir DVD uzattı.

“Oğlumu kurtarın!”

Memur kaşlarını kaldırarak baktı. “Affedersiniz bayım, anlayamadım?”

Adam birden avazı çıktığı kadar bağırdı. “OĞLUMU KURTARIN!”

Memur birden göz yaşartıcı spreyini çıkartıp adamın yüzüne sıkarken etraftaki polisler yaka paça adamı yere yatırdı. Ama bileklerine kelepçe takmaya ya da gözlerine tekrar sprey sıkmaya gerek kalmadı. Çünkü adam kendisini polislerin kollarına bırakıp ağlamaya başlamıştı.

Adamın kimliğini saptadıktan sonra onu sorgu odasına götürdüler ve başına bir memur diktiler. Bu adam, üç hafta önce yaşadığı zengin muhitte, okuldan eve dönerken oğlu kaybolan, yerel bir gazetede haftalık yazılar yayımlayan ünlü psikiyatrist Richard Blake'di.

Bir sağlık memuru, Bay Blake ile ilgilenirken dedektifler adamın getirdiği DVD'yi müdürün odasındaki bilgisayarda izliyorlardı.

İnsanı dehşete düşüren görüntüyü izledikten sonra Yüzbaşı Murphy istavroz çıkarttı.

"Tanrım!"

İç karartıcı, tehditkâr bir sessizlik çöktü odaya. Daha sabah saatleri olmasına rağmen odanın ışıklarını açmışlardı çünkü gökyüzü, fırtına yüzünden kapkaranlıktı.

İlk konuşan, Bay Blake'in kaybolan çocuğunun soruşturmasını yürüten Çocuk Büro Amiri William Mack oldu. Sesi tıpkı havada çakan şimşekler gibiydi.

"Yanılmışım, çocuğu fidiye için kaçırmamışlar!"

Emniyet Müdürü Scott Heyman, kelleşen başının tepesini kaşıdıktan sonra sıkıntılı bir ifadeyle görüntüyü tekrar açtı. Ama hasta ruhlu sapığın penisini çıkartıp, iskemlede ağzı ve gözleri bağlı bir halde oturan dokuz yaşındaki oğlanın yüzüne doğru mastürbasyon yaptığı sahneyi atladi. En sonda, zanlının dergilerden kesilmiş çeşitli boyutlardaki harflerle yazılmış yazıyı ekranda gördüğü anda kaydı durdurdu.

"SHreVepOrT hUzuR evİNdEkİ CedRİcK WİnDOM'u ÖLdür. GÖT DELİĞiNiN Sağ İŞArEt PaRmAĞıNı KesİP 18'iNde GeCe YARISI, FoRt AdAmS'ıN İkİ MİL KUzeYiNde-ki klÜbEyE GeTirİp BeNi BekLE. NuMAra YoK! POLİs YoK! GöT DeLiĞİ ÖLmEZsE KüÇÜK PiÇinİ ÖnCe DüZeR SoNra Da CeHeNnEmDe YaKArIM!"

Soğuk bir sessizliğe hapsolan odadakilerin çoğu aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Ya benim çocuğumun başına gelseydi?

Hemen ardından da, görüntüdeki parafili sendromlu maskeli adamı ellerine geçirirlerse nasıl parçalayacaklarını hayal etmeye başladılar.

Emniyet müdürü derin bir nefes alıp ellerini sıkıntılı bir ifadeyle yüzünden indirdi ve hemen bölge savcısını arayıp on dakika kadar konuştu. Telefonu kapattıktan sonra gergin bir ifadeyle çenesini kaşıyarak odadakilere döndü.

“Beyler, bu federal bir suç. Normalde soruşturmaya FBI’ın bakması gerekiyor, ama işin içinde tehdit, şantaj ve cinayete azmettirme olduğu için federal savcı soruşturmanın ortak yürütülmesini istiyor.” Susup derin bir nefes aldı. Gözlerini bir şeyler arıyormuş gibi odanın içinde şüpheli bir ifadeyle dolaştırdı. “Beyler, bu iş bitene kadar kimseye izin yok, pazar günleri dâhil, bu adam bulunana kadar tüm eyalette kapsamlı bir insan avına başlıyoruz. FBI’la ve eyalet polisiyle ortak çalışacağız. Bu görüntü basına sızarsa eyaletteki panik havasını düşünemiyorum. Soruşturmanın merkezi Murphy, senin büron olacak. Ekibini topla ve hemen işe koyul. Elindeki tüm dosyaları bu iş bitene kadar rafa kaldır. İki saat sonra acil durum toplantısı için herkesi bekliyorum.”

Görüntüyü bilgisayarına kopyaladıktan sonra DVD’yi çıkartıp Yüzbaşı Murphy’e uzattı. Delil olduğu için üstünden parmak izi örnekleri alınıp laboratuvara gönderilmişti bile.

Yüzbaşı Murphy, DVD’nin ortasındaki boşluğa işaret parmağını geçirip Dedektif Martin ile birlikte odadan çıktı. Hızlıca koridorda yürürken aceleyle konuştu.

“Martin, ekibini topla ve hemen işe başla. Yarım saatin var.”

DVD’yi cinayet masası baş dedektifi Martin’e verdi ve hızlı adımlarla koridorda kayboldu. Teğmen Martin birkaç dakika içinde ekibini odasında toplamıştı.

Dedektif Farley otuzlu yaşların sonunda olmasına rağmen kendini yirmili yaşlarda gibi görürdü. İş yerine, çevresindekilerin üstünden hiç çıkartmadığını düşündüğü mavi bir kot pantolon ve arada sırada değiştirdiği renkli spor gömleklerle gelirdi. Serin havalarda ise adeta vücuduna yapışmış, dar kesim siyah deri ceketini onunla özdeşleşmişti. Kulağında gümüş küpesi, kulaklarını kapatan uzun yağlı saçları, ağzından düşmeyen sigarası, kolunda pahalı saati, cebinde son moda telefonu ve miladı dolmuş argolu üslubuyla yetmişlerin hippi polislerine özenen bir imajı vardı.

Afroamerikan genlere sahip Dedektif Oscar ise onun tam zıttı bir görünüme ve kişiliğe sahipti. Farley'in ruh saatinin durmuş olduğu yaş olan yirmi yedi yaşındaydı. Evli ve üç yaşında bir oğlu vardı. Her gün farklı renkte ve ütülü takım elbise giyer, kısa saçlarını özenle tarar, gösteriştan uzak hafif parfümler kullanır, konuşmalarını sakın ve saygılı bir tonla yapardı. Cinayet masasındaki ilk yılıydı ve buraya asayiş masasından gelmişti. Eskiler onun bu sakın halini abartılı ve siliik bulurdu. Hatta ağırbaşlı görüntüsünün cinayet masası gibi fazla hareketli bir birime yakışmadığını düşünseler de üstleri onun iş disiplininin ve ciddiyetinde fazlasıyla memnundular.

"Oscar, sen şu öldürölmesi istenen Cedrick Windom'u araştır. Ama önce o bölgeye bakan karakola haber ver, huzurevine bir memur gönderip adamı korumaya alsınlar. Farley, sen de paketi gönderen şu ismin peşine düş. Jacop Smith. Muhtemelen sahte bir isim, ama paketin izini sürebilirsin, postayı nereden göndermiş, gönderirken bir güvenlik kamesine yakalanmış mı, bir şeyler bulmaya çalış. Zamanımız dar. O sapık bu gece yarısına kadar Shreveport'taki huzurevinde kalan Cedrick Windom adında birinin öldürölmesini istiyor. Huzureviyle konuştuk. Bay Windom'un orada kaldı-

ğını doğruladılar. İşin ciddiyetinin farkındasınızdır. Elinde dokuz yaşında, masum bir çocuk var. Her geçen saniye lehimize işliyor. Bir gelişme olursa bana hemen haber verin. Tanrı yardımcımız olsun.”

Martin elindeki DVD’yi odasına bıraktı ve soruşturma için hazırlanmaya başladı.

Yirmi beş yıldır bu meslekteydi. Kendine olan güveni, hırsı ve yorulmak bilmez disiplini çalışmasıyla mesleğinde emin adımlarla yükselmişti. Kurduğu ekiple birlikte, kayıp vakaları, faili meçhul cinayetleri, kimliksiz cesetlerin hikâyesi gibi çözümü zor davaların birçoğunu çözmeyi başarmıştı. Kariyerindeki tek kötü olay, yıllar önce bir zanlının ölümüne neden olduğu bir çatışmaydı. Sicilini lekeleyen bu trajik olay yüzünden olsa gerek, herkes iki sene önce, cinayet masasının başına Teğmen Martin’in terfi edeceğini düşünürken, Baton Rouge’tan ani bir atamayla gönderilen Yüzbaşı Murphy herkesi şaşırtmıştı. Martin de böylece, beş seneden az kalan emekliliğini saha içinde koşturarak geçireceğine emin olmuştu.

İki ay önce ruhsatsız silahla vurulan bir motel işletmecisinin davasını yeni sonuçlandırmışlardı. Katilin kimliğini DNA testiyle iki gün önce saptamışlardı ama adamı hâlâ bulamamışlardı. Eyalet dışına kaçtığından şüphelendikleri için de dosyayı FBI’a vermişlerdi.

Ekibi şu an üç soruşturmayla birden uğraşıyordu. Birisi geçen yıl, yaşadığı öğrenci evinde yirmi bıçak darbesiyle vahşice öldürülen genç bir üniversiteli kızın cinayeti. Katilin DNA’sı veri tabanında yoktu. Arkasında parmak izi ve görgü tanığı bırakmamıştı. Kapı ve pencere zorlanmamıştı. Kızın tüm arkadaşları sorgulanmıştı. Cinayet gecesi kızın sevgilisi şehir dışındaydı ve cinayeti kimin işlediğine dair ellerinde hiç şüpheli yoktu. Kızın acılı annesi Martin’i her hafta arıyordu

ve Martin bu telefonların artık birçoğuna cevap vermekten kaçınıyordu. Çünkü dava kilitlenmişti.

İkinci soruşturma, iki gün önce silahlı soygun sırasında vurularak öldürülen bir market işletmecisinin cinayeti idi. Yüzleri maskeli olduğu için saldırganların kimliğini tespit edememişlerdi. Martin'in ekibi, bu soygunu gerçekleştirecek muhtemel çeteleri takibe almış, birkaç üyeyi sert bir sorgudan geçirmişlerdi ama şimdilik ağızlarını sıkı tuttukları için ya da gerçekten bir şey bilmedikleri için soruşturma askıdaydı.

Son soruşturma ise geçen hafta ortadan kaybolan on yedi yaşındaki genç bir kızın davasıydı. Genç kız arkasında hiç iz bırakmamıştı. Bavulunu hazırlamadan ortadan kaybolduğu için Martin kızın kaçma ihtimalinden çok kaçınılma ihtimalini düşünüyordu. Ve cesedinin hâlâ bulunmaması, onları bir katili mi, bir rehineciyi mi yoksa bir tecavüzcüyü mü aramaları gerektiği yönünde ikilemde bırakıyordu.

Mantar panodaki fotoğrafları tek tek dosyalarına koyup köşedeki dolaba kaldırdı.

Sonra, Çocuk Bürosu'ndan bir hizmetlinin getirdiği, Richard Blake'in oğlunun dosyasını eline alıp, bir bardak sıcak kahveyle sorgulama odasına girdi. Nöbetçi memura dışarıda beklemesini işaret edip kahveyi Bay Blake'in önüne koydu.

Richard Blake kafasıyla içmeyeceğini işaret etti. Keskin yüz hatları, çektiği acının darbesiyle buruşmuş, yüz çizgileri derinleşmişti. Yüzünün solgun rengi ve şişmiş gözaltlarında toplanan mor halkalar günlerdir doğru düzgün uyuyamadığını gösteriyordu. Kırk sekiz yaşında olmasına rağmen fiziğine çok iyi bakmıştı. Çökük karnı, geniş omuzları ve pürüzsüz yüzü alkol ve sigaradan uzak durduğunun kanıtıydı. Ayrıca düzenli olarak spor yapanlara özgü omurgasının dik duruşu onu en az on yaş daha genç gösteriyordu.

Martin, acılı adamın karşısına oturdu. "Bay Blake, ben

cinayet masasından Baş Dedektif Teğmen Martin Monaghan, soruşturmaya artık benim birimim de dahil oldu. Size birkaç sorum olacak. DVD'nin dün akşam elinize geçtiğini söylediniz? Neden hemen bizi aramadınız?"

Psikiyatrist uzun bir süre cevap vermedi. Yorgun, tükenmiş, ışığı sönmüş, karanlık birer yıldızı andıran kederli gözlerle uzun bir süre boşluğa baktıktan sonra pişmanlık dolu bir sesle yanıtladı.

"Oğluma ne yaptığını gördünüz mü? Nasıl biri bu kadar... Bu kadar..." Sözün devamını getiremedi. Tekrar söze başladığında sesi daha da kısılıp büzüşmüştü. "Düşündüm, aklımdan bir kiralık katil bulmak dahi geçti. Sitelere bile baktım. Ama... Yapamam, onu kurtarmak için, birini öldüremem. Söz konusu oğlum bile olsa yapamam. Ben katil değilim! Hem bunu yapmış olsam bile o hasta adamın oğluma zarar verme ihtimali var... Bu sabah o huzurevine gitmek için yola çıktım. Aklımda ne vardı bilmiyorum. İnanın bilmiyorum. Sadece o adamı görmek istedim. Onun kim olduğunu! Neden ölmesi gerektiğini, neden oğlumun başına bunların geldiğini, neden bizi seçtiğini, belki bana bunların nedenini açıklayabilir diye... Sonra yarı yolda direksiyonu kırdım ve kendimi buraya attım. Beni ve oğlumu bu beladan kurtarın diye."

"Doğru olanı yaptınız Bay Blake. Size bir şey daha soracağım. Görüntüdeki maskeli adamın kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Psikiyatrist, sanki Martin ona küfretmiş gibi ters bir bakış attı. Sağ elini kaldırıp işaret parmağıyla başparmağını küçük bir şeyi işaret eder gibi birbirine yaklaştırdı.

"Şu kadarcık bir fikrim bile olsaydı şu an size bunu yapan adamı bulun diye yalvarır mıydım?"

"Peki size paketi gönderen şahsı tanıyor musunuz? Üstünde yazan ismi, Jacop Smith."

"Hayır, uydurma bir isim olduğu çok belli zaten."

"Evet, biz de böyle tahmin ediyoruz. Peki şüphelendiğiniz bir hastanız var mı? Yani tehlikeli bir hastanız hiç oldu mu?"

"Hayır, tehlikeli hastaları savcılığa bildirmek zorundayım. Savcılık soruşturma açar ve adli psikiyatrist görevlendirir. Şu sıralar böyle bir hastam yok. Uzun zamandır da olmadı. Genelde depresyon hastalarıyla ilgileniyorum."

"Çocukken tacize uğramış bir hastanız var mı?"

"Hayır, şu an yok."

"Geçmişte oldu mu?"

"Tabii ki."

"Peki, o hastanız şimdi nerede?"

"Hayır! Bakın, tekrar söylüyorum, bunu bir hastam yapmış olamaz. Neden yapsın ki?"

"Belki onu iyileştiremediğinizi düşünüp size kızmış olabilir."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Psikiyatri hakkında bir şey bilmiyorsunuz. Bu vakit kaybı. Bunları diğer polisler de sordu. Daha ne kadar aynı şeyleri tekrarlamam gerek? Düşmanım yok, tehdit almadım, hiçbir hastam sandığınız düzeyde bir akıl hastası değil. Evet, bazen dergilerde yazdığım yazılar yüzünden kimi meslektaşlarımla fikir ayrılıklarına girdiğimiz ve sert tartışmalar yaptığımız oluyor ama kimsenin bu yüzden oğluma zarar vereceğini düşünmüyorum." Boynunu büküp diğer eliyle başını okşadı. "En azından oğlum yaşıyor-muş. Sizlerin soruşturmayı bırakmasından sonra hâlâ yaşı-yormuş!"

"Bay Blake biz soruşturmayı bırakmadık."

"Öyle mi? Neden o zaman kimse beni on gündür aramıyor? İlk günler evimin etrafında kamp kuran o polis ordusu nerede? Ha, bir de karımı ve beni takip eden o polisleri bile

özler oldum. Oğlumu aramaları gerekirken beni takip ediyorlardı. Bir de şu telefon dinlemeleri var, hâlâ telefonlarımı dinliyor musunuz dedektif?”

Martin dosyayı kapatıp ellerini sabırlı bir ifadeyle dosyanın üzerinde kavuşturup derin bir nefes aldı. Kendi çocuklarını kaçırarak sigortadan para kazanmaya çalışan ebeveynlerin haberlerini hatırlatmanın sırası değildi.

“Telefonlarınızı mahkeme kararıyla dinlediğimizi hatırlatırım Bay Blake ve zanlılar, mağdurlardan eğer fidye isterlerse bunu öğrenmek için dinleme yaparız.”

“Şimdi öğrendiniz işte. Telefonlarımı dinlemenize gerek yokmuş!”

“Bay Blake, isyanınızı makul buluyorum ama emniyet teşkilatına saldırarak bir yere varamazsınız. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bu tip dosyaların çözümlenmesi zaman alır.”

“On dört saat!”

“Efendim?”

“On dört saatimiz kaldı. DVD’yi izlemediniz mi? O sosyopat pedofil bu gece yarısına kadar o adamı öldürüp parmağını ona getirmemi istiyor!”

“O adamı tanımadığınıza emin misiniz? Doktor Cedrick Windom’u.”

“Doktor mu? Doktor muymuş?”

“Evet, ama tıp alanında. İşte, fotoğrafı burada. Kaldığı huzurevinden gönderdiler.”

Richard Blake, ihtiyar doktorun fotoğrafına baktı. Yüzünde ne düşündüğüne ya da ne hissettiğine dair en ufak bir belirti yoktu.

“Onu daha önce hiç görmediniz mi?”

“Hayır.” Fotoğrafı dedektife geri uzatırken acı içinde iç geçirdi. “Hiç görmedim!”

Martin derin bir nefes aldı. Çok hassas bir konuydu. Karşılarında nasıl bir psikopat olduğunu bilmiyorlardı ama DVD'deki korkunç sahneden maskeli zanlının niyetinin son derece tehlikeli ve iğrenç olduğu anlaşılıyordu. Bu yüzden konuşmadan önce sözlerini tartarak düşündü.

"Bay Blake, sakin olun. Oğlunuzu kurtaracağız! Bu tip adamların yaptıkları tehditler boştur!"

Richard Blake küçültücü bir bakış daha attı. "Bana mı anlatıyorsunuz? Ben bir psikiyatristim, yıllarca bu adamları gözlemledim. İnanın bana bu adam okul önlerinde rastlayacağınız bir elinde renkli şeker, diğer eli cebinde gezen pedofillerden değil. Bu adam gerçek bir hasta, obsesif kompulsif kişilik bozukluğundan parafiliye kadar her türlü sadomazoşist seksüel sapkınlık var o adamda. Bence o sapığın sözlerini ciddiye alın dedektif, çünkü bu işin sorumluluğu artık sizin ellerinizde!"

Martin cevap vermedi. Yutkunurken bu işin getirdiği ağır sorumluluğun yükünün boğazında düğümlendiğini hissetti. Burun kemiğini kaşırken büründüğü kısa bir suskunkluktan sonra yüzünü psikiyatriste kaldırdı.

"Bay Blake, şimdi evinize dönün ve ailenizle birlikte olun. Bir polis aracı size eşlik edecek ve güvenliğinizi sağlayacak. Bizden haber bekleyin ve güçlü olmaya çalışın!"

Richard buradan kolay kolay gitmek istemiyor gibiydi. "Planınız ne? Ne yapacaksınız?"

"Bu meseleyi halledeceğiz Bay Blake, bize güvenin."

Richard bu sözlerden daha fazlasını duymak isteyen gözlerle uzun uzun Martin'in gözlerine baktı. Martin'se içinden, uzman bir psikiyatriste yalan söylemenin ne kadar akıllıca bir şey olduğunu soruyordu kendisine.

"Ve lütfen basından uzak durun. Elimizdeki tüm dedektifler ve sayısız memur şu an bu soruşturmayı sağlıklı bir

şekilde yürütebilmek için canlarını dişine takmış bir halde çalışıyor. Bize güvenin. Oğlunuzu sağ salim yuvanıza getireceğiz.”

Richard bir garanti ister gibi savunmasız ve hassas bir ifadeyle bekledi. Ne kadar boş bir söz olacağını biliyordu ama sadece içinin bir parçacık rahat etmesi için yine de sordu.

“Söz veriyor musunuz?”

Martin hiç tereddüt etmeden “Söz veriyorum,” dedi. Sadece karşısındakinin istediği cevabı vermişti. Bunu ikisi de biliyordu.

Richard başka bir şey söylemedi. Başını hüznle sallayıp enkaza dönmüş bir halde odadan çıktı.

Martin yalnız kalınca elini alnına koyup sıkıntıyla gözlerini kapattı. Ciğerlerine hırıltılı, derin bir nefes çekerken Richard’ın sorduğu soruyu kendisine soruyordu.

Gerçekten planımız ne?

Saat on bir buçukta, programa göre yarım saatlik bir gecikmeden sonra Yüzbaşı Murphy’nin odasında toplandılar. İçerisi oldukça kalabalıktı. FBI bölge bürosundan rehine kurtarma uzmanı Richmond Whaley, FBI davranış bilimler uzmanı Psikolog Ellen Begley, Çocuk Büro Amiri William Mack ile aynı büronun baş dedektifi Teğmen Finis Cabot, Louisiana Eyalet Polis Departmanı cezai sorgulama ofisi şefi Steve Delaney ve yanında üniformalı genç bayan yardımcısı...

Bölge güvenlik gücünün ağır toplarını odada bulunmasından işin ehemmiyeti ortadaydı. Sonu ve süreci belirsiz, her an kötü haber almaya hazır, hassas ve ciddi bir kriz masası kurulmuştu.

Normalde toplantı, konferans odasında yapılacaktı ama şu an SWAT timinin yıllık “Acil Müdahale ve Rehine Kurtarma” seminerleri başladığı için Yüzbaşı Murphy’nin orta büyüklükteki odasını seçmişlerdi. Toplantıya başkanlık etmesi

beklenen emniyet müdürü Scott Heyman ise acil bir görüşme için valilik binasına çağrılmıştı. Bürokrasi ve siyaset, her zaman olduğu gibi masum bir çocuğun hayatından daha önemliydi.

İçerdeki huzursuz ve stresli havayı dağıtmak için Yüzbaşı Murphy camları açtı. Yağan şiddetli yağmur yerdeki halifleksi ıslatıyor ve içeriye müthiş bir gürültü dolduruyordu. Mayıs ayı olmasına rağmen hava hüzünlü bir sonbahar kokusuyla doluydu. Islak caddenin ve havaya karışan egzoz dumanlarının harmanlanarak aktığı odada, serin güz kokusunu dağıtan tek şey, hemen hemen herkesin önünde dumanı tüter halde karton bardaklarda duran sıcak ve keskin kahve kokusuydu.

Martin, elinde dosyayla içeriye girdiğinde Yüzbaşı Murphy, masasının yanına iskemle çekmiş, FBI'ın psikolog danışmanı Ellen Begley'le bir şeyler konuşuyordu. Martin kapının yanındaki bir iskemleye oturmadan önce başıyla içeridekileri selamladı. Huzursuzca saatine baktı. Her geçen saniye aleyhlerine işliyordu ve hâlâ toplantıya başlayamamışlardı.

Birkaç dakika sonra odaya bölge savcılık ofisinden başsavcı Marion Andrews da girince kadro tamamlanmış oldu. Başsavcı Bayan Marion Andrews'in üstünde, bulunduğu konumun ciddiyetini taşıyan koyu renkli bir takım elbise vardı. Oldukça enerjik ve kendine güvenen yürüyüşüyle odanın ortasına doğru yürüdü. Gür kestane renkli saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Ortalamanın üstünde boyu ve heybetli cüssesiyle tüm bakışları üstünde toplamıştı. Kırklı yaşların ortasındaydı ama enerjisi ve kendine güveniyle odadaki tüm ışığı üstüne çekmeyi başarmıştı.

"Beyler ve bayanlar, herkese kolay gelsin," diyerek yumuşak sesiyle çevredekileri selamladı.

Yüzbaşının masası önündeki koltuğa oturan Çocuk Bü-

rosu amiri Yüzbaşı William Mack ayağa kalkıp odadaki en üst rütbeye sahip olan savcıya yerini verdi. Eğer o kalkmasaydı Yüzbaşı Murph'nin kendi koltuğunu meslek adabı olarak savcı hanıma vereceğinden kimsenin şüphesi yoktu.

Herkes yerine yerleşince Murphy sesini yükselterek toplantıyı başlattı. "Meslektaşlarım ve Sayın Savcı! Öncelikle işin ne kadar vahim bir boyutta olduğunu anlayabilmek için ve izlemeyenlerin görmesi için elimizdeki birinci sınıf kanıtı bir kere daha göstermek istiyorum." İçindeki gerginlik sesine de yansımış, kurduğu cümlelerin akıcılığını bozmuştu.

Yüzbaşı diz üstü bilgisayarının ekranını odadakilere çevirdi. "Yalnız, görüntüde çok müstehcen kısımlar ve noktalar olduğunu hatırlatmak isterim."

Bunu söylerken tam karşısında oturan savcı hanıma bakmamak için özel çaba sarf ettiğini ve alnunda ince bir ter tabakası oluştuğunu Martin çok uzaktan da olsa net bir şekilde görmüştü.

Bilgisayarın küçük ekranında, maskeli saldırganın görüntüsünü ve küçük çocuğa yaptıklarını izlerlerken zaman zaman öfkeli homurdanmalar ve sessiz küfürler duyuldu.

Ekran karardığında tıpkı ilk seferde olduğu gibi içeriye tüyleri diken diken eden buz gibi bir sessizlik çöktü. Fakat bu seferki çok kısa sürdü. Yüzbaşı Murphy huzursuzluğun yayılmasını engellemek ve toplantı akışını aksatmamak için ustaca Çocuk Bürosu'ndan Teğmen Finis Cabot'a döndü.

"Bay Blake'in oğlu kaybolduğunda dosya, Çocuk Bürosu'ndan Dedektif Finis Cabot'a gelmişti. Dedektif Finis ve ekibi çocuğun fidye için kaçırıldığını düşünüyordu. Şu an ne aşamadasınız teğmen?"

Teğmen Cabot, yüzbaşının sözlerinden hoşlanmadığını gösterircesine yüzünü buruşturdu. Gramer kurallarına uymadan kaba sözcükler seçerek, sanki karnından konuşuyor-

muş gibi dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan tipik güneyli aksanıyla konuşmaya başladı.

“Evet, dosya hâlâ işlemde, bu konuda yapabileceğimiz her haltı yaptık. Basından mutlaka duymuş olmalısınız. Babası ünlü bir deli doktoru, çocuğu kaybolduğu günden beri neredeyse gazete ve televizyon programlarındaki manşetlerden hiç inmedi. Karısı geçen sabah şu erken saatte yayınlanan gerzek şov programlarına çıkıp hüngür hüngür ağladı bile. Otobandaki reklam panolarında hâlâ oğlunun resimleri sarkıyor. O, o....” Ağzından çıkacak küfrü son anda yutarak devam etti. “O zengin babası, polis teşkilatına güvenmeyip etrafa tonla para yatırdı. Özel dedektif tuttuğuna bile bahse girerim. Ama hiçbir sonuç yok. Tabii aldığımız yüzlerce telefon ihbarının, hoşlanmadıkları komşularını ihbar eden kuzeyli göçmenlerden geldiğini söylememe gerek yok sanırım. Ta Lake Charles’ten bile ihbar telefonu aldık. Ve lanet olsun ki hepsini değerlendirmek zorundaydık. Bu soruşturmada büromuzdaki polislerin en az yarısı bir ay boyunca tam mesai yaptı. Belediye başkanından valiye kadar herkese her gün hesap verdim. Gün içinde üç saat bile uyuduğumu sanmıyorum. Ama hiçbir şey bulamadık! Maalesef hiçbir halt...”

Teğmen Finis Cabot’ın git gide dozajı aşan üslubunu, odadaki herkesin yeterince sabrederek dinlediğini düşünen Yüzbaşı Murphy sonunda araya girmeye karar verdi.

“Tamam Teğmen Finis, çabalarınız için size çok teşekkür ediyoruz!” Sert ama saygılı bir tonla Finis’in sözünü kestikten sonra sakın bir sesle devam etti. “Ama sanırım odadakiler soruşturma ile ilgili olarak kişisel yorumlarınızdan ziyade, izlenen talimatnameleri, adli yönetmeliğe göre hangi aşamalardan geçtiğini, yasal mevzuatın diline yakışır şekilde öğrenirlerse, toplantının amacına daha çok hizmet ederiz.”

Odadakiler sessiz bakışlarla bu fikri onaylayıp tekrar Teğmen Finis’e döndüler.

Bu kibar uyarıdan kendisine ders çıkarmış gibi bir ifade takınan teğmen, dişlerini öfkeli bir ifadeyle sıkıp başını salladı.

“Evet, tabii tabii... Çocuk okuldan çıkınca iki blok öteki evlerine yürüyerek gidiyormuş. Yaşadıkları muhit Garden Districk. Hepiniz bilirsiniz, züppelerin mahallesi. Herkes herkesi tanır ve güvenir, oradakiler paraları olduğu sürece beladan uzak yaşadıklarını düşünürler. Ama çocuk okuldan eve gelmemiş. Ailesi şu Amber Alarmı⁴ zımbırtısını devreye sokmuş. Ama bize, çocuğun nasıl kaybolduğunu gören ya da duyan kimse gelmedi. Normalde, karşı komşularının oğluy-la, aynı sınıftalarmış, okula beraber gidip gelirlermiş. Ama o gün hasta olduğu için arkadaşı okula gitmemiş.” Bir an susup söyleyeceklerini düşündü. “Ulusal Cinsel Suçlular veri tabanından araştırdık. O bölgede yaşayan bir suçlu yoktu. Biz de çerçeveyi geliştirdik ve son bir yılda salıverilen sübyancılarının peşine düştük. İki tane vardı. Bir tanesi olay gününde başka bir yerde bulunduğu dair yarım düzine şahit gösterdi. Şu Gentilly’de Avrupalı göçmenlerin takıldığı pis bir barda, güya sabahtan akşama kadar kendisi gibi keş müdavimlerle bira tokuşturup bel altı muhabbet etmiş. Peşine düştük. Evini aradık. Çevresini sorguladık. Hiçbir şey bulamadık. Şartlı salıverilen diğer puş...” Yüzbaşıyla göz göze gelince ağzına gelen küfrü güçlkle yutup, çene kaslarını tütün çiğner gibi hareket ettirdi. “Diğer herifi ise bulamadık. Yer yarılıp içine girdi sanki. Ailesi ve çevresini takibe aldık, hiçbir şey bulamadık!”

4 Göç ve Sınır Kontrol Ajansı’nın geliştirdiği bir akıllı telefon uygulaması, çocuk tacizcisi olduğundan şüphelenilen kişilerin anında ihbar edilmesini sağlıyor. Kayıp bir çocuk ihbarı varsa, akıllı telefonlara giden bir mesaj kısa süreliğine sistemi kilitleyerek mesajı ‘dikkate almaya’ zorluyor. “Amber Alert” (Amber Alarmı) olarak bilinen sistem kayıp çocuklar için medya üzerinden duyurma imkânı verdiği gibi, dev billboardlar da duyurular için kullanılıyor.

Yüzbaşı Murphy başını salladı. "Teşekkür ederiz Teğmen Cabot, bu kendinize has üslupla bize soruşturmanın güzergâhı hakkında bilgi verdiğiniz için." Martin'e döndü ve tanımayanlar için onu önce odadakilere tanıttı.

"Dedektif Teğmen Martin Monaghan, cinayet masası kıdemli dedektifi ve tüm emniyet teşkilatının en değerli dedektiflerinden biri. Geçmişte kayıp şahıs arama masasında da görev yapmıştı. Eminim ki değerli gözlemleri ve tecrübesiyle bu davaya fazlasıyla katkı sağlayacaktır. Evet dedektif, elimizde neler var?"

Tüm gözler Martin'e yöneldi. Martin'se sıranın kendisine geleceğinden emin, hazır bir vaziyette beklediğinden elindeki dosyayı açmadan hemen konuya girdi.

"Zanlının kesik parmağı getirmesini istediği şüpheli kulübeyi araştırdık. Angola'nın yirmi kilometre kuzeyinde, Fort Adams denilen küçük yerleşim biriminin birkaç kilometre kuzeyinde, nehrin kenarındaki bakir ormanın içinde. Söylenecek fazla şey yok. Bilirsiniz, Mississippi deltasında terk edilmiş yüzlerce kulübe var. Belki savaş öncesinden kalma, bir göçmenin ya da kaçak bir kölenin, belki de yasadışı avcılarının barınmak için yaptırdığı geçici bir yer. Bilmiyorum. Civardaki halkla konuşup kulübeyle ilgili daha fazla bilgi toplayacağız. Huzur evindeki doktorla konuşmak içinse bir dedektifim Shreveport'a yola çıktı bile. Ama uçak bulamadığımız için karayolunu kullanacak. Beş altı saatten, pardon bu hava muhalefeti varken belki yedi sekiz saatten önce haber alamayız. Zaten daha da önemlisi, huzur evinde kalan Bay Windom'la konuşsa bile o maskeli şüpheliyi ele verecek bir bilgiyle bize döneceğini sanmıyorum."

"Neden?" Soruyu, yumuşak sesiyle birden tüm gözleri üzerinde toplayan savcı hanım sormuştu.

"Çünkü huzurevinin sorumlusuyla konuştum. Bay Ced-

rick Windom, hemipleji hastasıymış. Maalesef ne konuşabiliyormuş, ne de kollarını ve bacaklarını hareket ettirebiliyormuş.”

Odadakilerde hissedilir bir hayal kırıklığı yaşandı.

Murphy kuru bir teşekkürle yanındaki psikiyatriste döndü ve önce odadakilere onu tanıttı.

“Bayan Ellen Begley, FBI davranışlar bilimleri uzmanı olarak toplantımıza katıldı. Evet Bayan Begley, bu adamın kişilik profili için ne söyleyebilirsiniz?”

Tüm gözler, orta yaşlardaki davranış bilimleri uzmanı Ellen Begley’e dönmüştü. Bacak bacak üstüne attığı dizinin üstünde orta boy bir not defteri ve elinde de kurşun bir kalem vardı. Görüntüyü izlerken sık sık notlarına bakıp kalemle düzeltmeler yapmıştı.

Üstüne açık renkli gömlek, altına da koyu renkli bir etek giymişti. Siyah renkli uzun dalgalı saçları omuzlarından dökülüyordu. Elmacık kemikleri hafif çıkıktı ve dolgun dudakları vardı. Yüzündeki tek kusuru, tuhaf bir açıyla uzanan burnuydu. Sanki küçükken burnu kırılmış da eğik kaynamış gibiydi. Çok güzel bir kadın olduğu söylenemezdi, ama bakımlı ve şıktı. Konuşmadan önce kibarca boğazını temizledi.

“İlk başta, karşımızda, teşhircilik dediğimiz ekshibisyonizm saplantısı olduğu aşikâr bir pedeofilik vaka varmış gibi görünüyor.” Sesi ipek gibi yumuşak, tonlaması duru ve akıcıydı. Vurgulamalara ve duraklama işaretlerine dikkat ederken doğallığını bozmuyordu. “Ama görüntünün sonunda açıkça gösteriyor ki burada çocuğu bir araç olarak kullanmış. Çocuk onun için sadece bir oyuncak. Ve onu cinsel arzularını tatmin etmek için değil, ebeveynini tahrik etmek için kullanıyor. Çünkü asıl istediği çocuk değil, onun ebeveyni. Çocuğu da ebeveynini cinayete azmettirmek için kullanıyor.”

“Yani bu adamın aslında bir pedofili olmadığını mı söy-

lüyorsunuz?” Soruyu soran, tek kaşını meraklı bir ifadeyle kaldırmış olan savcıydı.

“Tam olarak sayılmaz. Maskeli adamımızın empati duygusu gelişmemiş. Çocuğun durumunu, ona nasıl bir zarar verdiğini düşünmüyor. Sosyopat bir kişiliği var. Bu tip insanlar için diğer insanlar, çocuk ya da yetişkin fark etmez, sadece bir nesnedir. Yaşamlarını elinde tuttuğu andan itibaren kurbanları, onun gözünde yaşama özelliğini kaybetmiştir!”

“Yani bu, çocuğa istediği her şeyi yapabileceği anlamına mı geliyor?” Bu sefer soru Murphy’den gelmişti.

“Eğer arzusu yerine getirilmezse,” dedi kadın, sanki bu iddiasının gerçekleşmemesi için dua eder gibi kısık bir sesle. “Maalesef evet. Saldırganda obsesif nevroz, anti sosyal kişilik bozukluk ve psikopatik tanılar görünüyor. Kullandığı nesneler, seçtiği kostüm, özenerek hazırladığı belli olan mekan, kağıtta gösterdiği yazılar, onun için dini bir ritüel gibi. Bu hastalar ayrıntıcıdırlar ve ritüellerinin belli bir programda ilerlemesine özen gösterirler. Hayatlarının merkezinde kendi saplantılı duyguları ve arzuları vardır. Etraftaki hemen hemen her şey, biz insanlar da dahil, kafalarının içindeki saplantılı düşüncenin kusursuzluğa ulaşmasına hizmet etmesi için birer araçtır. Bu tip insanlar benmerkezci, kontrolcü ve mükemmeliyetçidir. Başarısızlığa tahammülleri yoktur. Aşırı kibirlidirler ve en cahil oldukları konularda bile kendilerine olan güvenleri tamdır. Haksızlıkları ve hataları ortaya çıksa bile kabul etmezler. Fantezi dünyaları geniştir. Arzularını kontrol edemezler. Ve saplantı haline getirdikleri düşüncelere aşırı bağlı, katı ve inatçıdırlar; kendine görev edindikleri işi başarmak için her şeyi göze alırlar.”

“Tamam, biraz toparlayalım,” diye araya girdi savcı, bir psikoloji konferansına dönen konuşmadan sıkıldığını belli eden bir ifadeyle. “Sanırım ne demek istediğinizi herkes an-

ladı. Bu adamın şakası yok ve eğer onu gece yarısına kadar bulamazsak, çocuğu kurban edecek!”

Savcı, bu yalın gerçeği o kadar doğal ve rahat bir sesle dile getirmişti ki belki de görüntüyü izledikleri andan beri kimsenin yüzleşmeye cesaret edemediği bu korkunç düşünce, odada bir satır kadar keskin ve sert bir sessizliğin yaşanmasına sebep olmuştu.

“Bence o çocuk ve saldırgan kulübede. Hemen oraya operasyon düzenlemeliyiz!” Bunu ilk defa söz alan çocuk Büro-su’nun şefi Yüzbaşı William Mack söylemişti ve soruştur-maya katkı sağlamaktan ziyade, konuşmuş olmak için söylemiş gibi sinik, durağan bir ses tonuyla söylemişti.

Ellen Begley sanki son anda büyük bir hatadan dönme-leri için serzenişte bulunuyormuş gibi heyecanla araya girdi. Sesi ilk defa heyecanlı çıkıyordu.

“Hayır, çocuğun ve saldırganın o kulübede olma ihtima-lini kesinlikle aklınızdan çıkartın! Bu tip kişilerin oyun alan-ları, tırnak içinde mecazi olarak söylediğim tabirle ne demek istediğimi herkes anlamıştır herhalde, kesinlikle kendilerine özeldir. Fantezilerini gerçekleştirdiği bu yerler onlar için kut-sal bir mahremiyet alanıdır. Tabirim için beni hoş görün, ge-linle damadın zifaf odası gibidir! Bu yerin nerede olduğunun bilinmesini dahi istemezler. Çocuğu evinin gizli bir bölmesin-de veya bu işler için tuttuğu, gözlerden ırak başka bir yapıda rehin tutuyor olabilir. Ama kesinlikle o kulübede olmadığına eminim!”

“Öyleyse gece yarısı kulübede onu yakalarız!” Amirinin önerisinin beğenilmemesine içlermiş gibi isyankâr bir yüzle bu sefer söze karışan Teğmen Cobat’tı.

Bu sefer kimse cevap vermedi. Bu da onu devam etmesi için yüreklendirmişti. Saldırgan bir kibirle göğsünü şişirip, maço aksarıyla konuşmaya devam etti. “Videoyu gördünüz.

O manyak psikoloğa, gece yansı beni bekle, diyor. Demek ki oraya gelecek! Biz de onu orada kısıvrak yakalarız!”

“Hayır!” Bu hafif çığlık Bayan Begley’den gelmişti.

Murphy, kibarlıktan ziyade bir stajyer polisin bile anlayabileceği kadar saçma olan Cobat’ın sözlerine devam etmesine mani olmak ve ikili tartışmanın önüne geçmek için sözü aceleyle Bayan Begley’e verdi. “Lütfen devam edin Sayın Doktor.”

Cobat’ın homurdanmasına aldırmadan Bayan Begley derin bir nefes alıp sözlerini bir çırpıda dudaklarından boşalttı. “Bu işin bu kadar kolay olacağını sanmıyorum. Zanlımızın psikolojik sorunları olduğu çok net ama bu kadar temkinsiz davranacağını hiç sanmıyorum! Yüzüne geçirdiği maskeden giydiği kostüme, seçtiği kelimeleri dergilerden kestiği harflerle oluşturmaya kadar, ona ulaşmamanız için bunca zahmete girmişken böyle bir şeyi yapacağını hiç tahmin etmiyorum!”

“Ne demek bu?” diye sesini yükseltti Teğmen Cobat. Adeta bu tartışmayı bir sonuca ulaşmak için değil de üstünlüğünü kadın psikoloğa kabul ettirmeye çalışıyormuş gibi kaba bir hali vardı. “Notta beni bekle yazıyor! Zaten oraya gelmeyecek olsaydı neden parmağı kulübeye getirmesini söylesin ki?”

“Tamamen yanlış yorumluyorsunuz dedektif.” Toplantının başından beri soğukkanlılığını koruyan psikolog, bu noktadan sonra gerilmeye ve bunu da ne kadar çabalasa da sesine yansıtmaya başlamıştı. “Bunu, üstünlüğünü ilan etmek için yapıyor. Bu tip insanların sözlerine asla güvenilmez. Kurbanlarına otoritesini kabul ettirmek için onları zorlar. Ama güvenilmezlerdir. Bunu oyunun bir parçası olarak bize gösteriyor. Bu oyunun patronu benim, bu sahne benim sahnem demek için!”

Cobat tam cevap verecekti ki Murphy elini kaldırıp tekrar araya girmek zorunda kaldı.

“Sakin olalım lütfen!”

Cobat tütün çiğniyormuş gibi çenesini hareket ettirerek tekrar homurdandı. Ettiği küfürleri yuttuğuna kimsenin şüphesi yoktu. Sonra da ellerini asabi bir ifadeyle göğsünde kavuşturup cama vuran yağmur tanelerine döndü. Sanki onu anlayacak tek şey dışarıdaki yağmurmüş gibi “Öyleyse bu kulübenin anlamı ne? Neden orası?” diye genzinden bir şeyler geveledi ama artık kimse onu dinlemiyordu.

Bayan Begley kibarca boğazını temizledi. “Polisin o kulübede onu bekleyeceğini düşünmüş olmalı. Bence bu adamı bulmak için alternatifleri düşünmelisiniz. ”

Tartışmaları soğukkanlılığını bozmadan bir köşeden dinleyen siyahi FBI ajanı Richmond Whaley, sanki takım elbisesi bozulacakmış gibi kaskatı duruşunu ve ciddiyetini bozmadan durağan bir ses tonuyla ilk kez söze karıştı. “Bence işe son dört yılda eyalet sınırları içinde dışarı salıverilen tüm pedofilik sapıklar sorgulamaya alarak başlayabiliriz! Çocuk bürosu daha öce sorgulama çemberini New Orleans ile sınırlandırmıştı. Biz çemberi genişletelim ve tüm eyalete yayalım derim.”

Savcı bu fikri beğenmişti “Derhal şartlı tahliye bürosuyla irtibat kurulsun. Listeyi çıkartın ve o adamları toplayın. Ben evlerini arattırmak için eyalet başyargıcıyla görüşürüm.” Eyalet polis departmanı cezai soruşturma ofis şefine döndü. “Yüzbaşı Delaney, bu iş için kaç adam verebilirsiniz?”

Yüzbaşı Delaney, belli belirsiz omzunu silkti ve üssüne tekmil veriyormuş gibi askeri bir coşkuyla yanıtladı. “Biz eyalet polisi soruşturma ofisi olarak tüm dedektiflerim ve memurlarımla birlikte bu soruşturma tamamlanıncaya kadar yedi yirmi dört tam destek vereceğiz. Yani elliye yakın personel hizmetinizde olacak Sayın Savcı!”

“Güzel.”

Murphy önündeki kâğıda not alırken umutsuzluğunu belli etmemeye çabalayarak başını salladı. Soruşturma tüm eyalete yayılırsa ve ilgili ilgisiz birçok birim soruşturmaya dâhil olursa, ki bunların başında yerel polisler ve eyalet polisleri geliyordu, haddinden fazla gürültü çıkartabilirler ve soruşturmaya yardımdan çok zararları dokunabilirdi.

“Ama bu iş çok uzun sürer.” Tüm gözler kapının yanında, sanki kötü bir filmi izlemekten sıkılmış gibi baygın halde oturan Martin’e çevrildi. Asabi ve gergin bakışların karşısında kalınca, kutsal bir ayini bölmüş gibi hissetti. Oturuşunu düzelterip toparlandı. Sesine kendine güvenen bir tonlama vererek konuşmaya başladı. “O hasta ruhlu herifi buraya getirsek bile suçunu itiraf edeceğini ve çocuğun yerini söyleyeceğini düşünmüyorum. Psikolog hanımı duyduunuz, bu adam eğer gerçekten öyleyse, ki bana da tam anlamıyla saplantılı bir ruh hastası gibi geliyor, ona iyi bir dayak atsak bile suçlamayı reddedecek ve çocuğu hangi ine kapattıysa yerini söylemeyecektir!”

Psikolog Ellen Begley tüm bilmişliğiyle araya girdi. “Bu tip davranış bozukluğu olan kimselere ruh hastası demiyoruz ama. Adalet Bakanlığı’nın raporlarıyla bu tip kimselere cezai işlem uygulanması yasal bir haktır. Biz bu tip insanlar için profesyonel yardım alması gerektiğini...”

Teğmen Finis Cabot, zaten toplantının başından beri dinlemeye bir saniye bile tenezzül etmediği psikiyatristin sözünü yüksek sesle kesti.

“O halde fikriniz ne dedektif? O ruh hastası manyağa nasıl ulaşacağız?” Ruh hastası kısmını vurgulayarak söylemiş ve gözlerini tehditkâr bir ifadeyle Martin’e sabitlemişti.

Tüm gözler tekrar Martin’e çevrildi. Bir an duraksadı ama fikrini söylemekten çekinmeyecekti.

“Seninle aynı fikirdeyim! Gece o kulübeye operasyon yapacağız!”

“Operasyon mu?” Konuşan FBI rehine uzmanıydı ve sesi alaycıydı. “O çocuğun kulübede olduğunu mu sanıyorsunuz?”

“Hayır, ama o delinin tıpkı Teğmen Cobat gibi ben de o kulübeye geleceğini düşünüyorum!”

Kısa bir süre alaycı gülümsemeler ve homurdanmalar oldu. Teğmen Cobat’sa kendisi gibi düşünen biri daha çıktığı için zafer kazanmış biri edasıyla kasılmıştı.

FBI ajanı ağzını alaycı bir tavırla büktü. “Tıpış tıpış yürüyerek oraya mı gelecek? Sence bizim orayı gözetleyeceğimizi düşünmeyecek kadar aptal mı?”

“Hayır, bu kadar aptal olduğunu sanmıyorum ama tüm şu yaptığı gösteriler bu adamın farklı olduğunu gösteriyor. Bay Blake’ten bir şey istedi değil mi? Bir parmak, öldürülmesini istediği adamın kesik parmağını istedi. O parmağı bence işlenen cinayetin kanıtı olarak istemedi. Çünkü internetten, yerel gazetelerden veya sadece huzur evine telefon ederek bile o adamın ölüp ölmediğini kolayca öğrenebilir. Bu yüzden bence o adamın işaret parmağının onun için başka bir anlamı var. Belki seçtiği o kulübenin bile özel bir anlamı olabilir. Bence bu adamı yakalayabilmemiz için tek yol o kulübe!”

Odadakilerin homurdanmasından, bu fikri beğenmedikleri belli oluyordu. Sol elini yumruk yapıp göbeğinin yanına koymuş olan eyalet departmanından Yüzbaşı Delaney, kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı. “Ya günler sonra gelirse, kulübenin etrafında avcı gibi kamp mı kuracağız?”

Martin hemen yanıtladı. “Günler sonra geleceğini sanmıyorum Yüzbaşı! O adam mükemmeliyetçi,” Psikolog hanuma bakarak devam etti, “İnatçı ve saplantılı. Parmağı görmek isteyecektir. Ve bunu kendine kurban olarak seçtiği psikiyatrist Richard Blake’in ellerinde görmek isteyecektir. O parmak onun için bir çeşit fetiş obje gibi olmalı!”

Tartışılacak çok şey vardı. Saldırganın o kulübeye gelip gelmeyeceği, polisin kaç gece o kulübede nöbet tutacağı ve ondan önce zanlıyı bulmak için yapılacak takip ve araştırmalar gibi birçok teknik konu...

Elbette o kulübeyi önce arayacaklar ve soruşturma sonuçlanıncaya kadar sürekli gözetim altında tutacaklardı.

Ama... Ne Richard Blake'i gece yarısı o kulübeye sokmak, ne de oğlunu sağ salım saldırganın elinden kurtarmak, öngördükleri ihtimaller arasında değildi.

Çünkü açıkça söylemeseler bile o zavallı çocuğu sağ olarak bulabileceklerine kimse inanmıyordu. Tartışmalarının özünde o saldırgana başka çocuklara da bunu yapmadan nasıl ulaşacaklarıydı.

Dışarıda çakan güçlü şimşekler tartışmayı bölüyor, araya giren kısa sessizliklerde odadaki herkes, yankısı süren şimşegin titreşimini ayakkuçlarına kadar hissediyorlardı. Tam FBI ajanı Richmond Whaley artık bu adamı bulma işini tam yetkiyle federal büroya verilmesini ve tartışarak boşa zaman kaybettiklerini söyleyerek yeni bir tartışma konusu açmıştı ki birden toplantı odasının kapısı sertçe açıldı.

İçeriye bembeyaz olmuş yüzüyle Richard Blake daldı. Nefes nefese soluyor ve sıırıslıklam ıslanmış giysilerinden yağmur suları damlıyordu.

Birden içeride bomba patlamış gibi herkes sustu ve yüzlerini endişe içinde Richard'a döndü. İlk tepkiyi Yüzbaşı Murphy verdi.

"Bay Blake, burada ne işiniz var?"

Richard Blake gözlerinde dehşete kapılmış bir sesle odakilere seslendi.

"Onu yakalamak için tek şansınız benim!"

İçerdekiler, yüzü bir ceset görmüş gibi bembeyaz kesilmiş adamın sözlerine dikkat kesildi ama hiçbir şey anlayamadılar.

Martin ayağa kalkıp sanki her an üzerine atlayacak bir koruma polisi gibi omuzlarını dikleştirerek adama yaklaştı. “Bay Blake, şu an soruşturmanın kaderiyle oynadığınızın farkında mısınız?”

Adam elinde taşıdığı kırmızı zarfı Martin’e uzattı. O uzatana kadar kimse elinde renkli bir zarf taşıdığını fark etmemişti bile. Martin eline tutuşturulan renkli ve ıslak zarfa şaşkınca baktı.

“Onu yakalamak için tek şansınız benim. Bunun için ben hazırım!”

Kimse, aynı ses tonuyla sayıklarcasına bu sözleri sarf eden adamın ne demek istediğini anlayamıyordu. Martin şaşkın ve endişeli bakışlarla kırmızı renkli zarfı açtı ve o an kızıl renkli zarftaki ıslaklığın nedeninin yağmurdan olmadığını anladı.

Çünkü zarfın içinde, onu kırmızıya boyayan kanlı bir parmak vardı.

7. BÖLÜM

ÖLÜMÜN SESSİZLİĞİ

*Melekler iyilikle ruhlarını kazanır,
Şeytansa acıya ruh verir!*

Frank Pauly, Benjamin'in yardımcısını yaralayıp kilitli tutulduğu odadan kaçmayı başarmıştı. Evden çıkmadan önce salondaki kanepenin üzerinde bilgisayarını ve arabasının anahtarını buldu.

Kapıyı açıp delice yağan yağmura çıktı. Bahçedeki ıslak taşların üstünden geçip evin karşısına park ettiği arabasına atladı. Yardımcısı, ona Benjamin'in arabayla bir yere gittiğini söylemişti. Ama nereye gittiğini bilmiyordu. Gerçi bilse bile söylemezdi.

Frank kontağı çevirmeden önce düşündü. Benjamin'in ondan bir şey sakladığına emindi.

Bu yüzden önce onu bulmalıydı.

Camı açtı. Dışarıdaki yağmurlu havayı ciğerlerine çekti.

Gözü yan koltuktaki bilgisayarına takıldı. Benjamin bilgisayardaki videoyu izledikten sonra evden ayrılmıştı. Arabasını garajdan çıkarken görmüştü. Ama bilgisayarı yanına almamıştı. O halde polise gitmiş olamazdı. Aksi halde bilgisayarı da yanında götürürdü.

Frank çantasına uzanıp bilgisayarını çıkarttı. Ekranı açıp

sürücüleri kontrol etti. DVD içindeydi. Benjamin DVD'yi almamıştı.

Ya da videoyu başka bir dijital taşıyıcıya kopyalamıştı.

Ama neden bununla vakit kaybedecekti ki?

Üstelik o, deneyimli bir avukattı. Böyle önemli bir kanıt atlamazdı. Polise gitseydi, birinci dereceden kanıt teşkil eden bu DVD'yi mutlaka yanında götürürdü.

O halde polise gitmemişti. Peki, nereye gitmişti?

Frank elleri direksiyonda, çenesini direksiyon simidinin üstüne dayayıp cama vuran yağmura baktı. Damlalar, camın yüzeyinde patlayıp dağılarak aşağıya kayıyordu.

Benjamin'in nerede olabileceğine konsantre olmalıydı.

Düşünceleri sisli bir nehir gibi zihninin karanlık köşelerinden akıyordu. Sonra birden şüphe yüklü bulutlar dağıldı ve düşüncelerinin merkezinde puslu, gizli bir dini imge belirdi.

Kilise...

Beyaz Ruhlar Kilisesi.

Elektrik akımına kapılmış gibi Frank'in eli birden kontağa gitti. Tüm duyuları canlanmıştı. Toyota'nın dört bin cc'lik güçlü motoru sessizce çalıştı ve gaza bastı.

Kauçuk lastikler ıslak asfaltta çılgık çılgıla patinaj çektikten sonra, beyaz jip, yağın yağmuru parçalayarak bir ok gibi caddeden yukarıya fırladı.

Bir saatten biraz fazla süren bir yolculuktan sonra Frank, kilisenin bulunduğu tepenin ormanlık yamacında frene bastı. Arazi vitesli taşıt, balçıklı yolun üstünde birkaç metre kayıp durdu.

Frank, kapüşonunu başına geçirip arabadan indi. Yolda başka bir aracın izini o an gördü. Yağmur izlerin üstünü henüz kapatmamıştı. Yaklaşık bir saat önce buradan bir araç geçmişti.

Benjamin'in arabasına ait olmayabilirdi tabi. Belki köyde yaşayanlara aitti.

Frank, ağaçların arasından göğü tehdit edercesine uzanan yamacın tepesindeki kilisenin sivri kulesine baktı.

Dün de gelmişti bu kiliseye. Gelmeden önce de internette araştırmıştı.

Yıllar önce bir yangında kül olup yıkılmıştı. Sonra kasabalılar, iç savaş öncesi ırkçı duygularını besleyen nostaljik bir abide olarak gördükleri harabe kiliseyi tekrar inşa etmek için bir vakıf kurmuşlar ama inşaat parasızlıktan yarım kalmış, en son yirmi yıl önce kasabadaki beyaz bir çete tarafından öldürülen siyahi bir aktivist gencin cinayetiyle adı tekrar gündeme gelmişti.

Ne bu hüznü olayın ne de kilisenin Frank Pauly ve altı buçuk yaşındaki kızıyla ilgisi yoktu. Bu kasaba, zaman zaman Jackson'dan New Orleans'a giderken içinden geçtiği ve sadece benzin almak için durduğu silik bir güney kasabasıydı onun için.

Derin bir nefes alıp, ısırgan otları ve yosunla kaplı ormanlık araziye daldı. Ufukta patlayan şimşekler ortalığı bir an aydınlatıyor, birkaç saniye sonra ise gürültüsü vadide yankılanıyordu.

On beş dakika sonra bileklerine kadar çamura batmış bir halde ağaçların arasından geçerek zirveye ulaştı.

Bir süre durup nefesinin normale dönmesini bekledi. Yorulmuş ve terlemişti. Yabani çalılarının arasında uzanan eski kilisenin bahçe duvarının kırık dökük taşlarını görebiliyordu.

Silahını Benjamin'e kaptırmıştı. Buraya savunmasız gelmişti. Başına bir şey gelirse yardım da çağıramazdı. Cep telefonunu, Benjamin'i öldürmeye giderken yerini bulamamaları için evinde bırakmıştı. Zaten burada sinyal alacağını da düşünmüyordu.

Yarın gece saat on ikide Benjamin'in kesik işaret parmağını bu kiliseye getirmek zorundaydı. Tek bildiği buydu.

Dönüp aşağıya baktı. Ağaçların üstüne hafif bir sis çökmüştü. Yağmur ve sis yüzünden vadinin daha aşağılarını göremiyordu. En yakın evler birkaç kilometre aşağılarda kalmıştı. Bu kilisenin neden bir manastır gibi böyle ıssız bir yere yapıldığını anlayamadı. Ama tahmin edebiliyordu.

İnternette öğrendiği kadarıyla kiliseyi inşa edenler beyaz ırkın üstünlüğünü savunan klancılardı. Siyah nüfusa karşı giriştikleri ırkçı saldırılar için yöre halkının bu kilisede örgütlendiklerini ve ayinler yaptıklarını tahmin etmek hiç zor değildi.

Ama yine de cevaplanmamış birçok soru vardı.

Derin bir nefes alıp yorgun adımlarla, çürümüş ve yıpranmış, virane haldeki eski kiliseye yöneldi.

Kilisenin kapısı fırtına yahut başka bir dış etmen yüzünden parçalanmış ya da çalınmıştı. Doğru ucundaki, giriş kapısının olması gereken yerdeki kemerin altından içeriye girdi. Dışarıdan sızan ıslak toprağın ve yağmurun kokusu, içerideki çürük mantar ve rutubet kokusuyla karışmıştı. Yağmur damlaları kubbedeki çatlaklardan yere düşüyor ve yer yer kilisenin taş zemini üzerinde su birikintileri oluşturuyordu.

Tahta direkler ve kirişler mantarlar tarafından istila edilmişti. Her köşeden ve çatlaktan otlar fışkırıyordu. Tavanı bel vermişti ve her an yıkılacak gibi duruyordu. Yan duvarlar taş bloklarla desteklenmişti. Sanki inşaatı yarım kalmış ya da yıkılma tehlikesi atlatmış gibi görünüyordu. Pencereleri takılmamıştı ve zaman zaman rüzgâr çok şiddetli bir kükremeyle içeriye doluyordu.

Çatıyı döven yağmurun gürültüsü boğuk ama güçlü geliyordu. Frank mihraba doğru yürürken burnuna iğrenç bir koku geldi. Yağmur ve rutubet kokusunu bastıran, midesinin

çalkalanmasına neden olan bir koku. Bir leş kokusu sanki. Belki de oyukların içinde bir hayvan ölüsü vardı.

Yanında fener yoktu. Karanlık ve kapalı havanın izin verdiği ölçüde etrafı aradı. Vaaz kürsüsünün olması gereken kutsama alanına çıktı.

Rüzgâr, burada göremediği çatlaklardan sızarak ılık sesi çıkartıyordu. Frank, terk edilmiş asırlık bir tapınağı andıran yosunlu taş duvarlarda elini gezdirdi. Sanki taşlar dile gelip ona geleceği fısıldayacakmış gibi nefesini tutup dinledi.

Sonra başını önüne eğdi. Kapüşonunun üstünden birkaç su damlası ayaklarının üzerine damladı.

O an yerdeki belli belirsiz ayak izlerini gördü. Etrafına bakındı. Kürsünün üstü ayak izleriyle doluydu. Eğilip birini parmağıyla kontrol etti. Çamur daha kurumamıştı. Buraya kısa bir süre önce birisi gelmiş ve etrafta dolaşmıştı.

"Benjamin," diye düşündü Frank.

Ama şu an burada değildi.

O an yarınki randevusunu hatırladı.

Benjamin'i öldürdükten sonra işaret parmağını kesip yarın gece saat tam on ikide buraya getirmeliydi.

Zaten başka şansı yoktu.

Kaçırıldıktan sonra bir hafta içinde bulunamayan çocukların yüzde doksan dokuzu saldırgan tarafından öldürülürdü. Bu Amerika'daki çocuk kaçırma istatistiklerinin resmi sonucuydu.

Bu aşamaya kolay gelmemişti. Yaşadığı korkunç şeylerden sonra Tanrı'sına dua edip ağlamış ve ona bir yol göstermesi için yalvarmıştı.

Istırap içinde geçen saatler sonunda Tanrı gözyaşlarına cevap verip onunla konuşmuştu.

Boynundaki, annesi öldükten sonra babasının hediye ettiği, gümüş haça gerili İsa kolyesini çıkartıp kulağına dayamıştı.

"Öldür," demişti İsa ona.

Frank korkuyla İsa'ya karşı çıkmıştı. "O zaman, o zaman cennete gidemem. Öldürmek en büyük günahtır!"

İsa daha derinden gelen bir sesle yanıtlamıştı.

"Bağışlanacaksın!"

8. BÖLÜM

ÖLÜMLE RANDEVU

Karanlık, şeytanın ışığıdır.

Richard Blake tek şansının bu olduğunu düşünmüştü.

Eğer belirtilen saatte o lanet kulübeye Cedric Windom'un kesik parmağını getirmezse, o ruh hastasının oğluna zarar vereceğine emindi. Kendi hayatı umurunda değildi, ama oğlu kurtulmalıydı. Bunun için kendi hayatını riske atacaktı. Saldırganı kandırmak için kendi parmağını kesecekti.

Bu yüzden Teğmen Martin sorgudan sonra evine gitmesini söylemişti ama doktor arabasına bindikten sonra muayenehanesine gitmiş ve marketten aldığı bir satırla parmağını kesip karakola geri dönmüştü.

Polislerin düşündüğü ihtimallerden habersiz, son çaresinin bu olduğuna kendini inandırmış ve bir şeyler yapmaya karar vermişti. Çaresizlik, mantıklı düşünmesine ya da diğer ihtimalleri değerlendirmesine mani olmuştu belki de.

Saldırganın, öldürülmesini istediği adamın kaldığı huzurevini telefonla aramasına karşılık polis geçici bir önlem alabilirdi. Küçük bir iş birliğiyle, yetkili kişilerin, Cedrick Windom'a gelecek aramaları yanlış bilgilendirmesini sağlayabilir, böylece saldırganın Cedrick Windom'un gerçekten öldüğünü düşünmesi sağlanabilirdi. Hatta sahte bir ölüm ilanı bile verilebilir ve oğlunu bulmaları için polis zaman kazanabilirdi.

Tabii bunların hepsi, o ruh hastasının istediği kesik parmağı o lanet kulübeye götürürse olabilirdi. O psikopatın kafasının içinden neler geçtiğini kim bilebilirdi ki? Belki o kulübeye asla gelmeyecekti. O kesik parmağı bile almayacaktı. Ama Richard Blake bunun için kumar oynamayacaktı. Oğlunun hayatı için birini öldüremezdi, ama kendi parmağından vazgeçebilirdi.

Polis merkezindeki ilk müdahalenin ardından Richard Blake'i en yakın sağlık merkezine götürdüler. Tüm ısrarlara rağmen Richard Blake parmağının yerine dikilmesini istemedi.

"Bunu göze aldım. İhtiyacınız olan tek şey kesik bir parmağı. O manyağı yakalamanız için başka yol yok! Oğlumu bulmanız için tek şansımız bu. Bu gece ona tuzak kurmalıyız! Başka şansımız yok!"

Son gelişmeden sonra ekip tekrar toplandı. Savcının emriyle operasyon için düğmeye basıldı ve güvenlik birimleri arasında görev dağılımı yapıldı. Eyalet polisi, FBI ve yerel birimler, eyalette son dört yılda salıverilen pedofilik sabıkalıların sorgulayacaktı.

Gece düzenlenecek operasyonu ise Louisiana Eyalet Polis Departmanı düzenleyecekti ve çok gizli yapılacaktı. Basının bu işten kesinlikle haberi olmamalıydı, bu yüzden operasyon sahasındaki görev dağılımı son saatlerde yapılacaktı. Eğer operasyondan bir sonuç alınamazsa, ertesi gün soruşturma FBI'a verilecekti. Çocuk kaçırma federal bir suçtu ve protokol gereği soruşturmaya FBI'ın bakması gerekiyordu. Fakat işin içinde cinayete azmettirme vardı ki bu da eyalet polisini ve New Orleans emniyetini de işin içine sokuyordu. Maskeli şüpheli, eyaletteki tüm güvenlik güçlerini peşine takmak ve sapık ruhlu iğrenç karnavalına katılmalarını sağlamak için çılgın bir uğraş veriyor gibiydi.

Ve bölge başsavcısı, saldırganın davetini kabul edip, emrini verdi. Kaçırdığı çocuğu canlı, maskeli saldırganı ise ölü ya da diri istiyordu.

Toplantı tutanağı, gizlilik kararıyla imzalandı ve görevli birimler zanlıyı yakalamak için ellerinde yazılı emirle işe koyuldu.

Saldırganın, Cedrick Windom'un kesik parmağını getirmesini istediği kulübe, iki eyaleti birbirinden ayıran Misssissippi Nehri'nin doğu yakasındaydı. Wilkinson ilçesinin Wodville kasabasının sınırları içinde, eski bir liman kasabası olan Fort Adams'ın birkaç kilometre kuzeyinde, her yanı bataklık ve göletlerle çevrili sık bir ormanın içinde yer alıyordu.

Dikkat çekmemek için polis helikopteriyle ormanlık araziye keşfe çıkma fikrinden vazgeçtiler ve operasyon birimleri bölgenin uydu fotoğraflarını inceledi. Ormandaki ağaçlar o kadar büyük ve sık ki kulübe ağaçlar yüzünden görünmüyordu bile.

Fotoğrafları inceledikten sonra yüzbaşının odasında kıdemli dedektifler arasında bir kere daha hararetli bir tartışma yaşandı. Martin, operasyondan önce kulübenin araştırılmasına karşı çıkıyordu. Çünkü saldırganın kulübeye bir verici yerleştirmiş olabileceğinden ve bir şekilde eğer polisin kokusunu alırsa çocuğa zarar vereceğinden korkuyordu.

Yüzbaşı Murphy ve eyalet polis şefi ise bu düşünceye katılmıyorlar, bu kadar temkinli davranarak, zaten başarı şansı çok düşük bir operasyonu iyice çıkmaza sokacaklarına inanıyorlardı.

Onlara göre saldırganın bu gece kulübeye gelme ihtimali yüzde sıfırdı. Böyle bir riski göze alması imkânsızdı.

Ama Martin aksini iddia ediyordu.

"Adamın yüksek egosu var. Bu da onu hataya sürükleyecek. Psikiyatristin bize geldiğinden haberi yok. Bence onun

oğlunu kurtarmak için bu cinayeti işleyeceğini düşünüyor. Bu yüzden bizim bu gece orada olacağımızı düşünmeyecek!"

Sonunda Murphy'i ikna etmeyi başarmış ve kulübenin içine bir keşif grubu göndermekten vazgeçirmişti.

Helikopterle bölgeye getirilen altı SWAT polisi, sivil kıyafetler giyerek kiralık bir kamyonetle Fort Adams'a geldiler ve ormanın içindeki kulübenin olduğu bölgeyi keşfe çıktılar. Dikkat çekmemek için ormancı gibi yerel kıyafetler giyinmişlerdi ve aldıkları emir doğrultusunda kulübeye girmemişlerdi. Sadece çok fazla yaklaşımadan ağaçların arasından kulübeyi izleyip, farklı açılardan fotoğraflarını çektiler. İki özel tim polisi, kulübeyi gözetlemek için orada kaldı.

Saat akşam yediye gelirken eyalet polis departmanının büyük konferans salonunda, operasyon öncesindeki son toplantı yapılıyordu. SWAT ekibi liderleri, FBI Rehine Kurtarma Bürosu'ndan Richmond Whaley, eyalet polis departmanı üst kadrosu ve Murphy'nin ekibi toplantıdaki yerlerini almışlardı.

Bölgenin uydu fotoğraflarıyla kulübenin değişik açılardan çekilmiş resimleri ve bölgenin detaylı bir haritası duvardaki geniş panoya asılmıştı.

İlk konu, kulübede bubi tuzağı olma ihtimaliydi. Ama saldırganın profiline uygun düşmediği için bu ihtimali çabucak elediler.

Kulübenin bulunduğu bölge Wilkinson belediyesine aitti ama hiçbir yasal kaydı yoktu. Kaçak avcılarının veya bölge sakinlerinden birinin kendisi için yaptırmış olduğunu düşünüyorlardı. Bir ihtimal de saldırgan tarafından yaptırılmış olmasıydı. Kulübeyi kimin ne zaman yaptırdığını bulmak için araştırmalar gizli bir şekilde sürüyordu.

Kaçırılan çocuğun kulübede tutulma ihtimalini sabahki toplantıda tartışmışlar ve bu konuda FBI davranış bilimleri

uzmanı Ellen Begley'e güvenmeyi seçmişlerdi. Ona göre çocuğun kulübede rehin tutulma ihtimali sıfırdı. Onlar da buna göre davranacaklardı.

Bölge oldukça çetin ve vahşiydi. Etrafı bataklıklar, sık ağaçlar, nehir, dere, delta ve göletlerle çevriliydi. Ayrıca kimsenin bilmediği patikalar, su kanalları ve yağın yağmurlar yüzünden aşan nehrin yol açtığı yeni oluşmuş çamurlu göletler olmalıydı. Tüm bu olumsuzluklara bir de operasyonun gece vaktinde, fırtınanın ortasında yapılacağı ekleniyordu.

Her şeye rağmen, eyalet polis departmanının başı, Binbaşı Peter Jones umutluydu. Operasyona iki eyalet de destek verecek ve Mississippi ile Louisiana eyalet polis gücünden 150 polis memuru, 2 helikopter ve tam teçhizatlı bir SWAT timi katılacaktı.

Kulübenin etrafına bir daire çizdi. Neredeyse her on adımda bir polis memuru kulübenin yüz metre çevresinde operasyon süresince nöbet tutacaktı. Kulübeye çıkan muhtelif araç yolları, pusuya yatmış sivil ekipler tarafından gözetim altına alınacaktı.

Kulübeyle yakın temasa SWAT timi girecekti. Gece görüş ekipmanları, termal kameralar ve keskin nişancılar tarafından kulübeden kuş bile uçurtmayacaklardı.

Bölgeyi anlatıp, ekiplerin görev dağılımını yaptıktan sonra binbaşı, ordusuna saldırı emri veren muzaffer bir komutan gibi gözlerinden ışıklar saçarak salona döndü. "Gördüğünüz gibi beyler, buraya giren bir kişi sağ olarak çıkamaz!" Sonra söylediği sözü hemen düzeltti. "Tabii biz zanlıyı eğer görürsek canlı yakalamak zorundayız çünkü elinde bir rehine var! Üstelik de bir çocuk!"

Kendi departmanındaki dedektiflerin bulunduğu köşede, Amerikan bayrağının asılı olduğu direğin yanında oturan Martin ve Yüzbaşı Murphy, binbaşının kendinden emin söz-

lerine nazaran şüpheli bakışlarla, onun yıldızlı omzu üstünden, arkasındaki duvarda asılı duran haritaya bakıyorlardı. Evet, kâğıt üstünde gerçekten de binbaşının söylediği gibi bu bölgeye giren kişi buradan kimseye görünmeden çıkamayacakmış gibi duruyordu. Ama başka bir mesele daha vardı.

“Tüm bu yaygarayı boşuna kopartıyoruz!” diye homurdandı Martin’in arkasında oturan Yüzbaşı Steve Delaney.

Binbaşı sanki bu homurdanmayı duymuş gibi kendine göre sağ tarafta oturan Yüzbaşı Delaney’e döndü kızgın bakışlarla.

“Bu gece hava muhalefeti yüzünden oldukça çetin bir savaş vereceğiz. Adamlarımızın iyi dinlenmiş, iyi giyinmiş ve karınlarını iyi doyurmuş olarak bölgeye sevki gerekiyor. Bu konuda Yüzbaşı Delaney, size güveniyorum.”

Yüzbaşı ciddi bir ifadeyle başını salladı.

Binbaşı tekrar haritaya dönerek düşünceli bir sesle devam etti. “Adamlarımızın yerleştirilmesi, güvenliği ve koordinasyonu konusunda bir sıkıntı yaşanmamalı. Bir aksilik olmaması için helikopterden, ekip liderlerinizle birlikte daima iletişim halinde olun.”

“Operasyonun başında siz mi olacaksınız?” diye sordu, en önde üniformalı ekibiyle birlikte oturan özel tim şefi.

Binbaşı düşünceli bir ifadeyle başını önüne eğip salona döndü. “Maalesef hayır, ama telsizden anbean gelişmeleri takip edeceğim.”

“Peki operasyonu kim yönetecek?”

Binbaşı doğrudan sağ tarafta oturan Yüzbaşı Murphy’e döndü.

“Yüzbaşı, siz eski bir eyalet soruşturma polisisiniz, bu konuda deneyiminiz var. Ve salonda benden sonra gelen en kıdemli kişisiniz. Operasyonun başında olursanız gözüm arkada kalmaz!”

Murphy sanki haberi daha önceden biliyormuş gibi hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden dinç bir sesle, "Elbette binbaşı," diye yanıtladı.

Yakınlarda çakan bir şimşek, odada zelzele etkisi yaratarak salonun camlarını zangırdattı. Binbaşı yıldırıma aldırmandan, kırmızı düğmeye bastıktan sonra tüm o karmaşanın ve yağmurun arkasında kalacak olmanın verdiği rahatlıkla operasyonla ilgili diğer teknik detayları anlatmayı sürdürmeye devam etti.

Martin'se binbaşının pırpırlı omuzlarından haritaya bakarken ilk defa yanılıyor olabileceğini düşünüyordu. Maskeli saldırganın gerçekten de niyeti neydi? Doktor Ellen Begley'in söylediği gibi sadece kontrolün elinde olduğunu göstermek ve eyaletteki tüm polis gücünü top yekûn peşine takarak şöhret mi olmaya çalışıyordu? Yoksa daha derinlerde, sinsi ve çok tehlikeli bir oyunun sadece ilk perdesini mi sahneye koyuyordu?

Martin, operasyon sahasında görmek istediği takım liderlerinin ismini sayan binbaşının yüzündeki muzaffer Napolyon ifadesinin, işler ters gederse ertesi gün nasıl bir hal alacağını merak etti.

Operasyondan elleri boş dönerse bunca yaygarayı kopartarak zamanlarını ve ekipmanlarını boşa harcadıkları için olayı duyarsa basının maskarası olacağından hiç korkmuyor gibiydi. Gerçi bu ihtimal, gazetelerin, böyle bir tehdide karşı polisin yeteri kadar personeli operasyona götürmeyip zanlıyı ellerinden kaçırdığını manşetlere taşımasından daha iyiydi.

Operasyona katılması için seçilen memurların izinleri ve paydosları kaldırıldı. Saat sekizde operasyona katılacak tüm birimler hava koşullarına uygun kıyafetlerini ve ekipmanlarını alarak otobüslere bindiler.

Gece on ikide saldırganın o kulübeye gelip gelmeyecek-

lerini bilmiyorlardı ama bu şeytani havada operasyona gidiyor olmaktan kimsenin keyfi yerinde değildi.

Karanlık ufukta yanıp sönen şimşeklerse ilerleyen saatlerde işlerin iyice kızışacağını haber veriyor gibiydi.

9. BÖLÜM

ÖLÜM BOŞLUĞU

*Şeytan, oyuncuların en iyisidir.
Çünkü oyunun nasıl biteceğini önceden bilir.*

Frank kiliseden çıkıp umutsuz bir halde arabasına geri döndü.

Motoru çalıştırmadan önce ön camdan ufka baktı. Göğü kırbaçlayan elektrik yüklü yıldırımların öfkeli ışıkları etkileyici ve bir o kadar da ürkütücü bir görüntü oluşturuyordu.

Ciğerlerini üşüten derin bir soluk aldı. Yüreği, yaşadığı gerilimin sarsıntısıyla kanlı bir fırtınanın ortasında yalpalıyordu. Kendini son anlarını yaşayan bir ölüm mahkûmu gibi hissediyordu. Her kalp atışında damarlarına adrenalin doluyor ve yapmak zorunda olduğu şeyin korkunçluğuyla ruhu kavrulup tükeniyordu.

Saatine baktı. Öğleden sonra ikiye geliyordu.

Ne yapacağına karar verdi. Motoru çalıştırdı ve çamurlu patika yoldan geriye dönüp şehre doğru gaza bastı.

Şehrin girişindeki 55. ve 49. yolun kesiştiği köprülÜ kavşak tıkanmıştı. Arka arkaya dizilmiş arabalar, şimşeklerle yarılan gri göğün altında, kale surlarına dayanan zırhlı şövalyeleri andırıyordu. Zırhları üstünden boşalan yağmur suları asfaltın üzerinden akan ince derenin içine karışıyordu.

Frank, navigasyon cihazının yardımıyla en yakın av mağazasının yerini buldu. Dün geceden beri yemek yememişti ve midesine zaman zaman yumruk büyüklüğünde bir kramp giriyordu. Fakat şu durumda düşüneceği en son şey mide-siydi.

Yarım saat sonra yol açılınca navigasyon cihazının yardımıyla av mağazasının önünde park etti.

İçerisi تنها sayılırdı. Bir müşteri silah kılıfı arıyordu. Dükkân sahibi onunla ilgilenirken Frank kapüşonunu çıkartıp camlı tezgâhın içindeki avcı bıçaklarını inceledi.

“Buyurun efendim, nasıl yardımcı olabilirim?”

Frank, geçirdiği korkunç günün dehşetini yansıtan kan çanağı gözlerle dükkân sahibine bakıp doğal görünmeye gayret etti.

“Şu bıçağı istiyorum.”

“Tabii efendim.” Görevli, camın altından elini sokup Frank’in gösterdiği avcı bıçağını çıkardı. İki eliyle dikkatlice uzattı.

Frank, sırtı testere şeklindeki, ağzı kavisli avcı bıçağını eline alıp incelerken görevli, bıçak hakkında bilgi veriyordu. “38 santim. Bıçak kısmı 25 santimdir efendim. Arkasında da yaşam seti vardır.”

“O da ne?”

Adam gülümseyip bıçağı istedi. İp sarılı kabzasının gizli arka kapağını açınca içinden bir pusula ve küçük bir plastik tüp çıktı. “Tüpün içinde misina, olta, delikli iğne, yara bandı gibi malzemeleri var.”

Frank ilgisizce başını salladı.

“Yanında özel deri kılıfı ve eğesi de hediye. Hepsi 20 dolar.”

“Evet alıyorum.”

Görevli, bıçağı bir pakete sararken Frank duvardaki raf-

lara asılı tüfek ve tabancalara baktı. Yeni silah yasası sayesinde Mississippi'de ruhsatsız silah almak zorlaşmıştı. Ayrıca silah taşıma ruhsatı olanların, başta okullar ve hastaneler olmak üzere devlet kurumlarına silahla girmeleri yasaktı.

"Buyurun efendim, başka bir arzunuz?"

Frank cüzdanından kredi kartını çıkarttı. Kartı uzatırken aklına başka bir şey geldi.

"Göz yaşartıcı bir şey var mı?"

"Tabii efendim, spreyleyler var. Taşınması ve kullanımı oldukça kolaydır." Arkasındaki dolaptan siyah renkli bir spreyle çıkarttı. "Ağız kısmını saldırgana tutuyorsunuz ve basıyorsunuz. Elli santime kadar etkili. Gözlerde korkunç bir yanmaya neden olur."

Frank, spreyle eline alıp incelerken satıcı gülümsedi. "Ağız kısmını sakın yüzünüze doğrultup sıkmayın efendim. Eğer daha güçlü bir şey isterseniz elektrikli şok aletlerimiz de var. Şoklu tabanca, şoklu fener, şoklu cep telefonu, şoklu cop, saldırganı otuz dakikaya kadar etkisiz hale getirebiliyor."

Frank spreyle geri uzatıp bir an düşündü.

"Elektro şok tabancası, görebilir miyim?"

Adam arkasındaki dolabın bu sefer solundan siyah renkli, çivi atma makinesine benzer bir alet çıkardı. "Her üç aileden ikisinde bulunan, güvenlik amaçlı, harika bir alettir efendim. Diğer şok cihazlarının etkili olabilmesi için saldırganla temas kurmanız gerekirken bununla on metreden etkisiz hale getirebilirsiniz."

"On metre mi?"

"Evet efendim, on metreden. Misina kalınlığında kablolarla bağlı iki ok fırlayıp kaslara kilitleniyor ve saldırgana beş yüz bin volt elektrik veriyor. Güvenlik güçlerimiz de bu silahlardan kullanıyor."

"Öldürmez değil mi?"

“Hayır efendim, kesinlikle. Son derece zararsız. Kalp hastaları üzerinde bile kullanılabiliyor. Söylediğim gibi, iğneler hedefe yapışınca on dakika kadar bayıltıyor, hepsi bu.”

“Fiyatı?”

“50 dolar 99 sent.”

“Tamam, alıyorum. Hepsini kredi kartımdan çekin.”

Frank hukuk danışmanıydı ve uzmanlık alanı kötü muamele gören mahkûmlar ve polisin yasa dışı davranışlarıydı. Uluslararası Af Örgütü’nün raporlarına göre son on yılda polisin kullandığı şok tabancaları yüzünden Amerika’da üç yüzden fazla insanın yaşamını yitirdiğini biliyordu. Satıcının söylediğinin aksine, bu silah öldürücü olabiliyordu.

Poşetleri alıp arabasına bindi. Kontağı çevirdi ve Benjamin’in evine sürdü.

Kilisedeki ayak izlerini düşünüyordu. Benjamin’e mi aitti? Eğer öyleyse ne yapmıştı kilisede?

Benjamin’in polise gitmiş olma ihtimalini de düşünmüştü. Eğer bunu yaptıysa polis kısa sürede kendisini bulur ve her şey biterdi.

Evin yakınına gelince yavaşlayıp arabayı boş sokağa çekti. Evin önünde bir hareketlilik görünmüyordu.

Frank bıçağı kotunun arkasına sıkıştırdı. Şok tabancasını ise yağmurluğunun altından koltuk altına sakladı. Arabadan çıkıp dikkatli adımlarla sokağın karşısına geçti ve malikâne-nin bahçesine girdi. Gözü, kapının üstündeki güvenlik kamerasına takıldı.

Uzun uzun zile bastı. Bir buçuk dakika boyunca zili çaldı ama açan olmadı. Evde değillerdi ya da güvenlik kamerasından onu görmüşlerdi.

Arka bahçeye dolaştı. Mutfak kapısının camına yüzünü dayayıp içeri baktı. Sağ tarafta, alarm kutusunun yanıp sönen kırmızı ışığını gördü. Eğer kapıyı zorlarsa alarm en yakındaki

polis istasyonuna sinyal gönderecekti.

Omuzlarını düşürerek arabasına geri döndü. Bıçağı çıkartıp şok tabancasıyla birlikte torpidoya koydu. Eğer Benjamin evde saklanıyorsa akşam olduğunda ışıkları yakmak zorunda kalacaktı. En azından tuvalete giderken. O zaman yeri belli olacaktı. Frank gecenin karanlığında eve girmenin bir yolunu bulacağını düşündü.

Yapacağı korkunç eylemin sonuçlarını düşününce bir an omuzlarından elektrik akımı verilmiş gibi topuklarına kadar titrediğini hissetti. Sabah onu vuramamıştı. İkinci defa aynı hatayı yapmayacaktı.

Benjamin'i bulduğunda onu öldürüp parmağını kesecekti.

10. BÖLÜM

ÖLÜM SANDIĞI

*Şeytan faka basmaz,
Çünkü her tuzakta bir şeytan parmağı vardır.*

Yetkililerin fırtına uyarısını dikkate alan pek çok insan akşam olunca dışarı çıkmamıştı. Bu yüzden yollar çoğunlukla boştu. Operasyona katılacak polisler Baton Rouge'ta kısa bir ihtiyaç molası verdikten sonra yollarına devam ettiler. Yaklaşık iki buçuk saat süren, uzun, ıslak ve karanlık bir yolculuktan sona operasyonu yönetecek beyin takımı sahaya ulaştı. Yolda herhangi bir engelle karşılaşmamışlar ve öngördükleri saatten on dakika önce bölgeye varmışlardı. Mississippi eyalet polisinden bir sivil araç, içinde taşıdığı bölge karakol amiri ve iki yardımcısıyla birlikte buluşma yerinde onları bekliyordu.

Kulübeyi yaklaşık altı buçuk saattir gözetleyen özel tim polisleri şu ana kadar bir hareket kaydetmemişlerdi. Şüpheli mekân ıssız, durgun ve tehlikesiz görünüyordu.

SWAT timini taşıyan araç orman yoluna girdi ve sarsıntılı bir yolculuktan sonra hedefe yarım kilometre uzaklıkta durup ormanın içinde ekibi araçtan indirdi. Taşıt geri dönerken on iki kişilik operasyon timi tam teçhizat ormanın içine dalarak hedefe doğru gizlice ilerlediler.

Eyalet polis helikopterleri hedefin on dört kilometre doğusunda, daha önce ormancılar tarafından kesim yapılmış birkaç dönümlük küçük bir açıklığa iniş yaptı. Yüzbaşı Delaney ve yardımcısı, olay yerine daha önce gelen iki otobüs dolusu polisi, daha önce harita üzerinde işaretlendiği gibi kulübenin yüz metre çevresine geniş bir çember oluşturacak şekilde yerleşmesi için emirlerini verdi.

Operasyon merkezi olarak kullanılacak eyalet polisine ait sivil polis minibüsü, kulübeden yaklaşık iki kilometre uzakta, çamurlu orman yolunun dışında, ağaçların arasına park edilmişti. Araçta Yüzbaşı Murph, Dedektif Martin, FBI'dan ajan Richmond Whaley ve teknik destek biriminden memurlar dışında bir de endişeden yerinde duramayan Richard Blake vardı. Murphy, Martin ve FBI ajanı kulaklıklarını takmışlar, SWAT tim liderinin mikrofonundan saniye saniye gelişmeleri dinliyorlardı.

On beş dakika sonra kulaklıklarından tim liderinin "Tamam, hedefe ulaştık," anonsunu duydular. "Takımlar yerlerini aldı."

Birkaç dakika sonra kulaklık tekrar cızırdadı. "Görüş mesafesi üç metre. Gece görüşü açık. Hedef gözetim altında. Uzaklık yirmi sekiz metre. Hedef soğuk."

Yağmur tüm şiddetiyle devam ettiği için kulaklıktan yağmurun çatıya düşen çakıl taşlarını andıran hışırtısını duyuyorlardı.

Murphy telsizden helikopterdeki Delaney'e seslendi. "Burası komuta bir, komuta iki, ekipleriniz yerlerini aldı mı?"

Birkaç saniye telsiz cızırdadıktan sonra Delaney'in keyifsiz sesi kulaklıklarda çınladı. "Komuta iki, beş dakika içinde hazır olacak."

"Anlaşıldı komuta iki."

Saat on otuza yaklaşıyordu. Sonu belirsiz, uzun bir gece

geçireceklerine emindiler. Bu yüzden yanlarına kahve makinesinden salamlı sandviçlere kadar bol miktarda yiyecek ve içecek almayı ihmal etmemişlerdi.

Murphy kulaklığını çıkartıp minibüsün arka ucunda, bilgisayarın başında oturan operatöre baktı.

“Bir gelişme olursa haber ver.”

Önündeki sıcak kahveden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Ceketinin cebinden bir ilaç çıkartıp kahveyle birlikte yuttu. Kulaklıkta hışırdayan yağmur sesinden rahatsız olan Martin de aynısını yapıp kulaklığı masanın üzerine koydu ve sırtını minibüsün duvarına dayamış, bir taburede omuzlarını düşürmüş, umutsuzca oturan psikiyatrist Richard Blake’e döndü.

“İyi misiniz?”

Psikiyatristin bir eli diğer elinin üzerindeydi. Kendisine bu geceden kalan ve hayatı boyunca kanlı bir hatıra olarak taşıyacağı, sarılı kesik parmağının üzerindeydi. Yüzünde ise taştan bir ifade vardı. Daldığı derin ve karanlık düşünce ağlarının içinde kaybolmuştu. Karşılaşacağı sonuçları kestirmeye çalışıyor ve kötü düşünceler kalbini çelik ağızlı bir kurt gibi kemiriyor olmalıydı.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi ayakta bekleyen FBI rehine kurtarma ajanı Whaley yumuşak bir sesle.

Acılı baba çaresiz gözlerle ona baktı.

“Zorundayım.”

Martin yutkundu. Onu anlaması mümkün değildi. Oğlu, sadist ruhlu bir adamın elinde esirdi. Eğer operasyondan ya da ilerleyen saatlerde oynayacakları küçük oyundan haberi olursa oğlunun hiç şansı kalmayabilirdi.

İçinden ona, kendisini en kötüsüne hazırlamasını söylemek geldi, ama sözcükler boğazında düğümlenip kaldı. Bir babaya bunu nasıl söyleyebilirdi? Kendisinin de dokuz yaşın-

da bir kızı vardı. Ama bir şeyler söyleyip adamı rahatlatmak istiyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi kendinden emin görünmeye çalışarak.

Psikiyatrist cevap vermedi. Gözleri çoktan, o sonu görünmez, karanlık ve kanlı boşluğa dalmıştı bile.

Zaman, acı ve ekşi bir tatla ağır ağır ilerledi. Sabahtan beri göğü yararcasına yağan yağmur sonunda kesilmişti. Etraf sakin ve ıssız bir sessizliğe gömüldü. Kulaklıklardan rüzgâr dışında bir ses gelmiyordu artık. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Bilinmeze sarılmış, sıkıntılı ve karanlık yolun son dönemecine gelmişlerdi.

SWAT timi kulübenin etrafında bir hareket kaydetmemişlerdi. Kulübeye giden iki araç yolu vardı. İkisi de ağaçların arkasına gizlenmiş sivil polis ekipleri tarafından denetleniyordu. Şu ana dek orman yoluna hiçbir araç girmemişti. Saldırgan araçla gelecekse bu yollardan birini kullanmak zorundaydı. Eğer ormanın içinden yürüyerek gelecekse, kulübenin etrafını saran SWAT timinin veya kulübeyi çembere almış memurların kucağına düşecekti. Gözden kaçırmaları imkânsızdı.

Bir teknisyen, Richard Blake'in son hazırlıklarını yapıyordu. İçine kurşungeçirmez yelek, gömlek yakasına bir mikrofona, kulağına küçük bir kulaklık, başına giymesi için verdikleri bir kepe ise düğme kamera yerleştirmişlerdi.

Görüntü ve ses kontrolü için dışarıda deneme yapıldı. Ekrandan görüntü net görünüyordu. Seste biraz parazit vardı ama sorun teşkil etmeyeceğini düşündüler.

Sivil ekibin çektiği fotoğraflardan kulübenin tahmini iç planını çıkartmışlardı. FBI rehine kurtarma uzmanı, Richard'ın karşısına oturup son uyarıları yaptı.

"İçerde birkaç oda olabileceğini düşünüyoruz. Sadece

bir kapı ve pencere var. İkisi de kuzeye bakıyor. Kulübenin arkasında, karınca kışına benzeyen bir oda var. İçeri girince eğer kimse yoksa, önce etrafı fenerle bize gösterin. Sonra odaları gezin. Özellikle aşağıda ve tavanda gizli bölme girişleri var mı onları bulun. Eğer kulübe boşa beklemeye başlayın. Şayet saldırganı görürseniz, benim talimatlarımı bekleyin. Ona hiçbir şey söylemeyin. Tahrik edici ve ani hareketlerden kaçın. Ona fazla yaklaşmayın, kaba, incitici ve kötü imalardan kaçın. Oradaki her şeyi görüp duyacağız. Ve kulübeye girdiğiniz andan itibaren bizimle asla konuşmayın, içeride dinleyici veya gizli kamera olabilir. Orada uzun süre bekleyebilirsiniz. Buna hazırlıklı olun. Eğer zanlı gelmezse, ben söylediğimde emaneti orada bırakıp çıkacaksınız. Sonrasını biz halledeceğiz.”

Richard gergin bir ifadeyle başını salladı. Hayatının son saniyelerini yaşıyormuş gibi hissettiği, yüzündeki ürkek, aşırı heyecanlı ifadeden belli oluyordu.

Sıra sonuncu detaya gelmişti. Arkada bekleyen ambulandan gelen bir sağlık memuru Richard'ın bu öğlen kestiği parmağındaki bandajı dikkatle çıkarttı. Sonra silikondan imal edilmiş plastik bir parmağı kesik parmağın üstüne yerleştirip ten renkli bir bantla yapıştırdı.

Martin ve Richmond Whaley, Richard'ın eline takılan sahte parmağa bakıp belli olup olmadığını kontrol ettiler.

“Evet, bence bu mesafeden anlaşılmıyor,” diye fikrini söyledi Whaley.

Bir rehineyi kurtarmak için başka bir rehineyi öne sürmek FBI'ın tarzı değildi. Ama acılı baba Richard'ın çocuğunu kurtarmak için kendi parmağını kopartıp kulübeye gitmek istemesi karşılıksız bırakılmamalıydı. Uzun uzun yapılan tartışmalardan sonra başsavcının emriyle Richard'ı operasyona dâhil etmeye karar vermişlerdi.

Böylece hem acılı baba yaptığı bu kanlı fedakârlığın karşılığını alacak, hem de saldırganın kulübeyi gizli bir yolla izleme ihtimaline karşı ona istediği şeyi veriyormuş gibi yaparak tuzağa düşürme şansları olacaktı. Zira Martin'le birlikte şu an evinde veya bir barda keyif çatan eyalet polis departmanının başı Binbaşı Peter Jones dışında kimse saldırganın kulübeye geleceğine ihtimal vermemişti.

Psikiyatrist Richard Blake, karısıyla son bir telefon görüşmesi yaptı. Operasyonun gizliliği için ona nerede olduğunu söylememişti. Diğer oğluyla da kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapatıp gergince başını arkasına yasladı. Stresli ve gergin bir bekleyişten sonra vakit geldi. Bir memur, Richard'ın arabasını getirmişti. Richard kulübeye kendi arabasıyla gidecekti.

Minibüsten inmeden önce FBI uzmanı son bir hatırlatma yaptı.

"SWAT ekibi hemen orada pusuda. Eğer saldırganla karşılaşırsan ona karşı gelme. Sakın onu tahrik etme Richard, bir kere daha uyarıyorum, onu sakın tahrik etme, sadece benim söylediklerimi ona ilet ve doğal olmaya çalış, anladın mı beni?"

Richard dalgınca başını salladı. Her şey bir film senaryosu gibiydi.

"O ne isterse onu yap. Ve kulaklıktan benim söylediklerimi ona tekrarla. Çocuğunun yerini öğrenince seni iki dakika içinde kurtarıyoruz. Tamam mı? Sadece sabırlı ol ve korkma! Hemen arkandayız!"

Richard söylenenleri artık dinlemiyor gibiydi. Dalgınca başını salladı. Kalp atışları hızlanmıştı.

"Hadi o zaman iyi şanslar!"

Martin de iyi şanslar diledi.

Richard gergin bir ifadeyle minibüsten inip arabasına

bindi. Kontağı çevirdi ve kan kaybeden bir yaralı gibi acı içinde, onu bekleyen şeyle karşılaşmak için gaza bastı.

Murphy SWAT ekibine Richard'ın yola çıktığını haber verdi.

Saatler 23:35'e yaklaşmıştı. Operasyon başlamıştı.

Richard Blake birkaç dakika sonra ormanın içindeki kulübenin önüne gelip frene bastı. Saatine baktı. Daha yirmi dakika vardı.

"Kulübenin önündeyim, içeri gireyim mi?"

Murphy, elleri kulaklıklarında, FBI rehine kurtarma uzmanına baktı. Ajan Whaley saatine bakıp başını yukarı salladı.

"Hayır Richard, bekle. Sabırlı ol."

Richard kontağı ve farları kapatıp arkasına yaslandı. Derin bir nefes aldı. İçeri temiz hava girmesi için camı araladı. Yağmur ve ıslak orman kokusu aracın içine dolmuştu. Titrediğini hissediyordu. Yana dönüp kulübenin olduğu karanlık gölgelerin içine baktı. Oğluyla arasında belki de on metre vardı. Ama orada beklemek zorundaydı. O sapığı eline geçirirse kafasını koparmayı hayal etti. Şiddet yanlısı değildi. Hayatında hiç kavga etmemişti. Kimsenin burnunu bile kanatmamıştı. Ama o hayvanı bulursa, asla acımayacaktı. Kestiği işaret parmağının yerindeki plastik parmağa baktı. Bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlayamıyordu. Yoğun stres altında insanların kendisinden beklenmeyecek şeyler yapabildiğine mesleki hayatı boyunca birçok kez tanık olmuştu ama kendisi bunu hiç yaşamamıştı. Parmağını kestiği anı düşünürken birden eklem yerlerinin titrediğini hissetti.

Acıyı hissetmemek için önce, kentteki bir dişçi arkadaşının muayenehanesine uğrayıp *citanesti* istemişti. Dişçi arkadaşı tabii ki ona bu uyuşturucuyu ne yapacağını sormuştu.

Blake sanki çok sıradan bir şeymiş gibi "Parmağımı keseceğim," demişti. "Sen yapabilir misin?"

Arkadaşı uzun süre ona inanmamıştı. Sonunda işin ciddi olduğunu kavradığında ise şiddetle onu uyarmıştı. "Richard, tüm sinirler parmak uçlarından geçer, lokal anestezi bir işe yaramaz. Hem steril bir ortamda yapman lazım bunu, yoksa enfeksiyon kaparsın, bu basit bir şey değil."

"Bana yardım edecek misin?"

"Ben cerrah değilim Richard."

Richard fazla uzatmamıştı. Minik anestezi tüpünü alıp hızla muayeneden ayrılmıştı.

Hızla kendi muayenehanesine gitti. Tüm randevularını belirsiz bir tarihe kadar iptal ettirmiş, sekreterine de izin vermişti. Bu yüzden odası boştu.

Masasının başına gitti. 20 mg şişeyi ve enjektörü çıkarttı. Kanamayı azaltmak için bir eczaneden aldığı serum ipliyle bileğini bağladı.

Sonra marketten aldığı satırı çıkarttı. İşaret parmağını masanın üstüne dayadı. Satırı yukarı kaldırdı. Dilini ısırarak için dişlerinin arasına bir kalem aldı.

Sakin olmak için derin derin nefes aldı. Kalbi korkudan deli gibi çarpıyordu. Yüzü ter içinde kalmış, tüm vücudu saralı gibi titremeye başlamıştı. Oğlunu düşündü. Daha on yaşındaydı.

Satırı tüm gücüyle parmağının üzerine indirdi. "Tak" diye bir ses koptu. Acı, ışık hızında tüm vücuduna yayıldı. Elindeki satırı yere attı ve acıdan boşalan gözyaşlarının arkasından eline baktı.

Patlamış bir borudan akan su gibi parmağından boşanan kana baktı. Ama esas şoku parmağının halini görünce yaşadı. Parmağı kırılıp elinin üstüne dönmüştü. Satır parmağını çevreleyen eti parçalamış ama kemiği kopartmamıştı. Eliyle birleştiği eklem yerinden yarıya kadar yarılmış parmağı elinin üstünde yay gibi sallanıyordu.

Dişçi arkadaşı haklı çıkmıştı. Lokal anestezi işe yaramıyordu. Acıyı hücrelerine kadar hissetmişti. Bayılmak üzereydi. Acıdan titriyor ve başı dönüyordu. O an birden bir şey oldu. Sanki ruhu bedenini terk edip ondan uzaklaştı. Richard kendisini uzaktan seyretmeye başladı.

Yere eğilip satırı tekrar aldı. Yüzünde korkutucu bir ifadeyle parmağını tekrar masanın üstüne dayadı. Satırı bir kez daha bir kez daha indirdi. Sanki oğlunu kaçıran o psikopata bunu yapıyormuş gibi...

Sonra kasmaya başladı ve kendinden geçip yere yığıldı. Elinin enfeksiyon kapması umurunda bile değildi. Ya da kendi hayatı. Oğlunun hayatı için bir katil olamazdı ama parmağını kesebileceğine kendini inandırdığı için ne kadar korkunç bir acı çekmiş olsa da ağlayıp çığlık atarak debelenmiş, ama sonunda parmağını elinden ayırmayı başarabilmişti.

Çok tuhaftı. Uzun bir süre acıdan ağlayarak yerde uzanmıştı. Etinden kesip kopardığı parmağını eline aldı. Kesilen etin içinden tendonları, sinirleri ve hâlâ iri kan damlaları kusan parçalanmış damarları görebiliyordu. Tuhaf bir histi. Sanki eline aldığı kesik parmağın hâlâ diğer elinde, kestiği yerde vücudunun bir parçasıymış gibi durduğunu hissediyordu.

O an çok aptalca bir şey yaptığını düşündü. Katili bu şekilde kandırabilir miydi? Saldırganın hedefindeki kişinin parmağıyla değil kendi parmağıyla! Bunu bir kadavradan alamaz mıydı peki? Ya da o maskeli saldırganın ölmesini istediği, huzurevindeki o eski doktorun parmağını kesemez miydi? Onu öldürmeden, sadece parmağını kesseydi...

Derin bir iç çekti. Yaşadığı uzun ve stresli günün yanında, aldığı ağrı kesiciler ve antibiyotikler yüzünden omuzlarından topuklarına kadar külçe gibi bir ağırlık binmişti. Hafif bir bunaltısı vardı ve başı ağrıyordu. Ama dayanacaktı. O aşağılık yaratık yakalanıp oğlu kurtulana kadar dayanacaktı.

Başını arkasına yaslayıp gözlerini kapattı. Kafasından kötü senaryoları silmeye çalıştı. Güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Stres yükü ağır, depresyondaki hastalarına söylediklerini kendisi için tekrarlardı. "Güzel şeyler hayal et, geçmişte yaşadığın güzel günleri. Ya da yaz planı yap, ailenle birlikte geçireceğin güzel anların karelerini yakalamaya çalış!"

Ama bu karelerde hep bir şey eksik oluyordu. Karısının ve diğer oğlunun yanında olması gereken küçük oğlunun gülümseyen yüzü, bu karelerde simsiyah çıkıyordu. Sanki negatifin o bölümü yanmış gibi.

"Tanrım, sen bana yardım et! Sen oğluma yardım et! Yalvarırım!"

Kulaklığından hafif bir ses duydu. "Richard, iyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"O halde başlayalım. Beş dakikan var."

Richard'ın kalbi bir an ayaku larında attı. Heyecanını zapt etmeye çalışarak yakasındaki kulaklı a fısıldadı. "Tamam."

Derin bir nefes daha alıp gözlerinde biriken ya ları sil-di. Arabanın kapısını açtı. Cebinden el fenerini çıkartıp yaktı. Heyecandan titreyen dizlerle kulübeye doğru yürüdü.

"Endi elenme Richard, seni izliyoruz.   eride onu görürsen panik yapma!"

Richard karanlık kulübenin kapısına yaklaştı.    basamaklı tahta merdivenleri  ıktı. Kapısının önünde durup bir an bekledi. Rüzgâr ve ya murla a ınmı , nemden  i ip kofla mı  eski ahşap kapıya baktı.

Bu kapının ardında ne vardı?

Onu ne bekliyordu?

Derin bir nefes aldı.

Bu kapı belki onu oğluna kavu turacaktı.

Ya da onu cehenneme  ıkartacaktı.

Elini kapının tokmağına götürüp çevirdi. Kilit döndü ve kapıyı kolayca itti. Küflenmiş menteşeleri üstünde dönen kapı gıcırdayarak açıldı. Esneyen eşikten içeri girdi.

Etraf zifiri karanlıktı. Rutubet ve nemli tahta kokuyordu.

Titreyen eliyle fenerini içeriye tuttu. Işık karanlığı kazıyıp içeriyi aydınlattı. Eski sandıkların içi gibi kokan, rutubetli, havasız mekânın kokusunu içine çekti.

İçeride yaklaşık yirmi metrekarelik bir oda vardı. Tam ortada, birbirinden iki metre kadar uzaklıkta, tavana uzanan iki ahşap kolon duruyordu ve iki kolonun arasında da küçük bir ahşap tabure vardı. Blake fenerini tabureye tuttu ama üstünde hiçbir şey yoktu.

"Hey!" diye seslendi. "Ben Richard Blake." Heyecandan ve korkudan nefes nefese karanlığı dinledi. Kalbi şakaklarında atıyordu. Karanlıktan bir cevap gelmeyince tekrar seslendi. "Hey! Ben Blake, emaneti getirdim!"

Kulaklığından hafif bir ses geldi. "Tamam Blake, kulübeyi gez şimdi."

Blake dikkatli adımlarla yürüdü. Attığı her adımda altındaki ahşap döşeme gıcırdayıyordu. Dışarısı durgun olmasına rağmen kulübeye girdiği andan itibaren kulakları, çatlaklardan sızan rüzgârın sesiyle uğuldamaya başlamıştı. Ürkütücü ve boğucu mekanın ağırlığını hissetmeye başlamıştı.

Kolonların arkasına geçti. Oda, tahta tabure haricinde bomboş görünüyordu. Ne bir eşya, ne tavanda bir lamba, ne de duvar köşelerinde bir kamera, hiçbir şey yoktu. Yıllar önce terk edilip gitmiş, her yanı örümcek ağlarıyla örülü ıssız ve bakımsız bir yerdi.

"Şimdi de arkadaki odaya geç."

Blake titreyerek fenerini arkadaki bölmeye tuttu. Oda sağ köşesinin arkasında küçük bir odacık vardı ve girişi arka duvarın sağındaydı.

Blake heyecandan ve korkudan hızlı hızlı soluyarak yavaşça odaya girdi.

Fenerini içeriye tuttu. Yaklaşık üç metrekarelik, tuvalet büyüklüğünde bir odaydı. Ne penceresi ne de havalandırma deliği vardı.

"Fenerini zeminde gezdir," diye uyardı onu Martin.

Blake, heyecanı yavaş yavaş sönerken fenerini zeminde gezdirdi. Gizli bir depoya veya tünele açılacak bir kapak aradı ama yoktu.

"Boş," dedi Blake hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Burası bomboş."

"Sessiz ol Blake, dinleyici olabilir, bizimle konuşma."

Blake, polisin uyarısını dikkate alıp başka bir şey söylemedi. Plana uyup girişteki odaya geri döndü.

Diğer cebinden emaneti çıkardı. Bu sabah kestiği parmağını. Polisler onu muhafazalı bir kabın içine koymuşlardı ve parmağın içine de her ihtimale karşı takip cihazı yerleştirmişlerdi.

Richard, kolonların arasındaki küçük taburenin üstüne oturup kutuyu kucağına koydu. Aldığı ilaçlar yüzünden bir an başı döndü ve kalçasında keskin bir sızı hissetti. O küçük kutunun içinde daha bu sabah kendi eliyle kestiği parmağının olduğunu düşünmesi midesini bulandırmıştı.

Blake kendini tuhaf hissediyordu. Adeta belden aşağısı tutulmuş gibiydi. Fenerin mandalına basıp bir kez daha etrafta gezdirdi ve dikkatle baktı. Ama ilk gördüğü andaki fikri değişmedi. Bu odada hiçbir şey yoktu, dışarıya açılan tek bir kapı ve kapının yanındaki demir parmaklı küçük pencere dışında ne başka bir pencere ne de kapı vardı.

Tek bir girişi olan, küçük, klostrofobik bir mekân.

"En kötüsüne hazır ol" diyordu içinden. "En kötüsüne hazır ol Blake. O manyak buraya hiç gelmeyecek ve oğlunun kaderi polislerin ellerine kalacak!"

Oradan iki kilometre uzakta ormana gizlenmiş minibüsün içindeki Martin saatine baktı. Gece yarısını on geçiyordu.

“Bay Blake, etrafta herhangi bir hareket yok. Rahat olabilirsiniz. Ama yine de bizimle konuşmayın. Bir hareket g rd   m zde sizi uyaraca ız.”

Martin bir süre temiz hava alıp uykusunu dağıtmak için minibüsten indi. Hava oldukça serinlemişti. Artık yıldırım  akmıyordu ama gökyüzü hâlâ kapalıydı.

Aşağı inince parma ındaki  l  etleri yemeye başladı. Ne zaman stresli olsa böyle yapardı. Ne eşinin ne de k   ken babasının uyarıları bir işe yaramamış, bu alışkanlıktan bir türlü vazge ememişti. Bu huy ona annesinden kalmıştı. O da ne zaman babasıyla kavga etse sinirden parmaklarını yerdi.

Yirmi dakika sonra tekrar yağmur başladı. Ama bu sefer yorgun, serin ve sinsi sinsi çiseliyordu. Gergin bekleyiş sürerken Murphy bir yandan sakız  i niyor, bir yandan da arada sırada keyifsizce Martin’e bakıyordu. Martin eğer savcıyı kandıramamış olsaydı şimdi bu havada boş yere burada beklemiyor olacaktardı. Soruşturma için zamanlarını daha iyi kullanıyor olabilirlerdi. Ve bu kadar ekipman, yaygara, emek ve vaat de boşa gitmemiş olacaktı! En kötü sarsıntıyı da Bay Blake yaşayacaktı. K    k bir umutla kestiği parmağı ve oğlunu bulamamanın verdiği acıyla yaralı y re i kanamaya devam edecekti.

“Tanrı ruhuna sabır versin.”

Saat biri geçiyordu. Kahve üstüne kahve içmişler, mideleri ekşimişti. Yüzbaşı Murphy ve Martin hava almak için tekrar dışarı  ıktılar. Martin sigarayı uzun zaman önce bırakmıştı. Yüzbaşı bu yüzden ona teklif etmedi.

Yüzbaşı Murphy elli dört yaşındaydı ve New Orleans emniyetine, Eyalet Polis Departmanı’ndan atanmıştı. Eski

tarz polislerdeki gibi kısa kesim saçlara, sürekli nezlemiş gibi kılcal damarları fırlamış pembe, iri bir buruna ve her daim ağlayacakmış gibi duran hüznü gözlere sahipti. Çerçevesinin kalınlığından üç numara olduğunu tahmin ettiği kolormatik gözlüklerden takıyordu. Özenle kısaltıp sivrilttiği bıyıklarının uçları dudaklarının kenarından ok gibi iniyordu. Sesinin tütün bağımlısı insanlara özgü kısık tınısı ve şişkin göbeği, onu isimsiz alkolikler cemiyetinin basamaklarından hızlı adımlarla çıkan birisiymiş gibi gösteriyordu.

Martin'le aralarındaki tek ortak yön, belki de isimlerinin ilk harfiydi. Yüzbaşı Murphy, emniyet görevlilerine verilen Bronz Yıldız madalyası sahibi, katı bir Katolik; Martin'se Mor Kalp madalyalı, koyu bir Protestan'dı. On beş yıldır İyi Hıristiyanlar cemaatinin üyesiydi. Ceketinin iç cebinde küçük bir cep İncil'i taşır ve boş zamanlarında bıkip usanmadan o İncil'i okurdu. Bunun dışında ikisi de işini iyi yapan disiplinli polislerdi, ama yine de iş dışında sohbetleri yoktu.

Altında durdukları ağacın geniş yaprakları yağmurun onları ıslatmasına engel oluyordu.

Murphy ciğerine çektiği dumanı bıyığının altından üfle-di. "Boşuna ıslandık!"

Martin cevap vermedi. Başını eğip daha bu sabah işe gelirken itinayla boyadığı ayakkabısına bulaşan çamura baktı. Onun da ümidi kırılmıştı. Savcıya bu kadar ısrar etmese şu an burada olurlar mıydı diye düşünmeye başlamıştı. Bu yağışlı ve serin havada karısının kollarında ısınmak varken bataklık-ğın ortasında onlarla alay eden bir zanlıyı beklemenin...

Minibüsün içinden heyecanla bağırان FBI ajanını sesi düşüncelerini bıçak gibi kesti.

"Birinci ekipten anons geldi, orman yoluna bir araç girmiş."

Murphy hemen sigarasını attı. Martin'le birlikte minibüs-
teki yerlerine döndüler. FBI ajanı Richmond Whaley, elleri
kulaklıklarında pür dikkat gelişmeleri takip ediyordu.

"Ekip bir, durum raporu verin," dedi Murphy telsizin
başına oturunca.

Telsiz cızırdadı. "Efendim, bir Volvo kamyonet az önce
önümüzden geçti, tamam."

Murphy, telsizden diğer ekipleri uyardı. "Tüm ekipler,
dikkatli olun, bir kamyonet size geliyor, tamam."

Beş dakika sonra kulübeye sapan yolu gözetleyen ikinci
ekibin anonsu duyuldu.

"Merkez, araç kulübeye sapan yola döndü, tamam."

Murphy de Martin gibi heyecanlanmıştı. Eğer o kamyo-
neti, yanlış yerde ve zamanda bulunan talihsiz biri kullan-
mıyorsa, aradıkları adam olmalıydı. Gecenin bu saatinde bu
yağmurda başka kim ormana gelirdi ki?

"Operasyon timi, kulübeye bir araç yaklaşıyor, yerleri-
nizi alın."

"Anlaşıldı. Beyaz, mavi, kırmızı, hazır olun!"

Murphy telsizden bu sefer Blake'e seslendi. "Bay Blake,
derin bir nefes alıp sakinleşin. Kulübeye yaklaşan bir araç
var."

Sonra tekrar ekibine seslendi. "Birinci ekip, aracın plaka-
sını aldınız mı?"

Birkaç saniye telsizden sadece cızırdama sesi geldi.
"Olumlu efendim, plaka MLK 686, tamam."

Martin plakayı not edip cep telefonundan merkezi aradı
ve plakayı araştırmalarını istedi.

Birkaç dakika sadece minibüsün tavanına düşen yağmu-
run sesini duydular. Herkes nefesini tutmuştu.

Telsiz cızırdadı ve derinlerden SWAT timi liderinin sesi
duyuldu.

"Hedef görüş alanımda. Kulübenin önünde durdu..."

"Kulübeye girmesini bekleyin. Kimse harekete geçmesin. Emin olmalıyız!"

"Anlaşıldı. Hedef kulübeye ilerliyor. Kafasında kapüşon, sırtında da bir şişkinlik var. Sanırım çanta taşıyor."

Murphy, Blake'e seslendi. "Bay Blake, bir şahıs kulübeye doğru geliyor. Söylediklerimiz dışında hiçbir şey yapmayın!"

FBI rehine kurtarma uzmanı araya girdi. "Sakin olun Bay Blake, her şeyi bana bırakın. Oğlunuzun yerini öğreneceğiz ve sizi oradan sağ salim çıkartacağız!"

Martin'in o an aklına, bu kişinin fırtınalı havalarda kendini ormana atan bir maceracı olabileceği geldi. Ya da geceleri çalışan bir fotoğrafçı. Belki de farklı tarzda uyuşturucu kullanmaya gelmiş bir bağımlı. Ama öyle olsa bile o durumda kulübenin önünde duran Richard Blake'in arabasından içeride davetsiz bir misafir olduğunu anlayıp olay yerinden uzaklaşması gerekirdi. Neyse ki az sonra Blake'in üstüne yerleştirilmiş gizli kameradan her şey açığa çıkacaktı.

Telsizden SWAT tim liderinin fısıltılı sesi duyuldu. "Hedef, kulübenin kapısında durdu. Bekliyor."

Yağmur şiddetini arttırmıştı. Kulaklıktan hışırtısı geliyordu. Sonra birden "Tanrım!" diye hafif bir çığlık attı SWAT lideri.

"Ne oldu?" diye bağırdı Murphy.

"Bir ışık patlaması oldu. Görüş alanım sıfır. Cal, bir şey gördün mü?" diye heyecanla seslendi, gece görüşünden kulübeyi izleyen öteki adamına.

"Olumsuz, patlama bende de oldu efendim," dedi diğer adamı.

Murphy huzursuzlandı.

"Neler oluyor?"

SWAT lideri gözündeki kamaşma geçince tekrar dürbününden bakıp kulübenin önünü taradı.

“Hedef görüş alanı dışında. Takımlar, durum raporu verin!”

Kulübenin çevresinde pusuya yatmış olan takımlardan yanıt geldi.

“Mavi, olumsuz efendim.”

“Kırmızı, olumsuz.”

“Beyaz, olumsuz.”

“Merkez, hedef kulübede,” diye uyardı tim lideri. “Tekrarlıyorum, hedef kulübede.”

Minibüsün içindekiler gözlerini ekrana diktiler. Ama Richard Blake’in kamerasının önü hâlâ kapkaranlıktı.

Murphy ve Martin, bilgisayarın başındaki operatörün arkasında ayakta gergince bekliyorlardı. Gözleri, Blake’in üstündeki gizli kameranın sinyal gönderdiği bilgisayar ekranındaydı ama ekranda hiçbir şey gözük müyordu. Sadece siyah ve lekesiz bir karanlığa bakıyorlardı.

Murphy sessizce mikrofona seslendi. “Blake, fenerini aç. Hedef karşında! Blake, beni duyuyorsan fenerini aç!”

Rehine kurtarma uzmanı ise biraz uzakta, bir ayağını dizinin üstüne atmış, elleri kulaklıklarda, taburede oturuyor ve sert ama sakın görüntüsünü koruyordu.

Martin ve Murphy, endişeli bir ifadeyle operatöre bakıyorlardı. Operatör de ne olup bittiğini anlamamıştı. Teknik bir arıza nedeniyle Blake’e sesleri ulaşmıyor olabilir miydi?

Murphy başını salladı gergince.

“Richard, adam içeride. Fenerini yakıp adamın yüzünü göster bize!”

Ekrana hâlâ karanlıktı. Hiçbir hareket yoktu.

“Richard, kendini tanıtp adamla konuş! N’apıyorsun?”

Ne Richard’ın ne de kulübeye giren gizemli adamın sesi geliyordu. Bunun yerine kulaklıklardan bir takırtı duyuldu. Bir eşyanın bir yerden bir yere taşınmasını andırıyordu ses.

Minibüstekiler birbirine baktılar.

FBI ajanı Richmond, "Bir terslik var!" diye durumu özetledi.

Martin, heyecandan boğazı kurumuş bir halde saatine baktı. "Dört dakika geçti," dedi Murphy'e. Kulübenin içinde hâlâ bir hareket yoktu. Karanlık ekrana bakmaktan yorulmuşlardı. FBI ajanı da sonunda yanlarına gelip ekrana baktı.

Murphy arkadaki operatöre seslendi. "Vericide bir hareket var mı?"

"Hayır efendim, hâlâ aynı yerde."

Murphy sabırsızlanarak yumruğunu masaya dayadı. "Operasyon timi, durum raporu verin."

"Burası lider, görüş alanımda hareketlilik yok, kulübede ışık görünmüyor. Etraf hâlâ karanlık, tamam."

Martin, adamın niyetini kestirmeye çalışıyordu. Eğer içeri giren şahıs aradıkları adam değilse Richard'ı görünce konuşması gerekirdi. Ama Richard da konuşmuyordu. Peki neden?

"Bence o," dedi Martin bir anda. Damarları adrenaline dolmuştu. "Yüzbaşı, bu o!" diye sesini yükseltti.

Murphy kararsızlığını yenememişti. Alnını kırıştırmış, düşünceli bir ifadeyle olasılıkları sorguluyordu. FBI ajanı ise, buz gibi bakışlarla suratını germişti. Eğer bir rehine pazarlığı yapılacaksa o zaman operasyona dahil olacaktı ama şu an eli kolu bağlıydı.

Murphy umutsuz bir sesle tekrar denedi. "Richard, tehlikede misin? Adam sana silah mı doğrulttu? Adamla konuş. Ona herhangi bir şey söyle!"

"Murphy, bu o, bu o!" diye üsteledi Martin.

Murphy ne yapacağını bilememenin şaşkınlığıyla soğuk terler döküyordu. Hiç kimse saldırganın olay yerine geleceğini tahmin etmemişti. Ya Richard tehlikedeyse?

Eğer operasyona başlarsa adamı yakalayabilirlerdi.
Peki Richard'ın çocuğu?

Adamı sağ ele geçirirlerse çocuğun yerini söyler miydi?
Tabii çocuk hala yaşıyorsa...

Martin kulağı dibinde kükredi. "Murphy hareket emri ver! Richard'ın başı dertte!"

Murphy olasılıkları hızlaeledi ve en kötüsünü düşünerek mikrofona seslendi. "Operasyon timi, Richard tehlikede! Adamı canlı alın! Tekrarlıyorum, hedefi canlı alın, çatışmaya girmeyin!"

"Anlaşıldı. Mavi konumunu koru, kırmızı ve beyaz, kulübeye girin. Hedef canlı gelecek. Takımlar hazır mı?"

Sırayla "Hazır," uyarısını alınca özel tim lideri emrini verdi. "Gaz maskelerinizi takın çocuklar. Orayı iyice biberleyin. Üç, iki, bir şimdi, haydi haydi haydi!"

Kulübenin sağ ve sol cephelerinde pusuya yatan takımlar aynı anda hareketlendi. Yağmurun altında, üstleri başları çamur içinde balçıklı toprağın üzerinde koştu. Kulübenin tek bir penceresi vardı. O da kapının sağ yanındaydı ve demir parmaklıklıydı.

Bir komando, elindeki hafif makineli tüfeğin dipçığıyle kirden simsiyah olmuş camı kırdı. Diğer iki tanesi içeriye birer biber gazı bombası fırlattı.

Aynı anda kırmızı takım tüfeklerinin altındaki fenerleri yakıp kapıyı tekmeledi. Ama kapı açılmadı. Zanlı kapıyı kilitlemiş ya da arkasına bir destek koymuş olmalıydı.

Özel tim polisinden biri, sırtına astığı çam baltasını çıkarttı ve kapının kilidini parçalamak için tüm gücüyle vurmaya başladı.

Pencereden dışarı, içeri atılan gaz bombalarının dumanı tütüyordu. Ama içeriden hiçbir ses duyulmuyordu.

Minibüstekiler Richard'la iletişim kurmaya devam edi-

yor ama bir yanıt alamıyorlardı.

Polislerden biri, camın önünden içeriye tüfeğinin feneriyle baktı. Ama gaz bombalarının sisi yüzünden hiçbir şey göremedi.

Özel timin kapının kilidini kırıp açmaları iki dakika sürdü. Kırmızı takım ve hemen ardından da beyaz takım tüfekleri atışa hazır halde içeriye girdi.

“İçerdeyiz!” diye haber verdi kırmızı takımın lideri dumanın içinden.

Martin ve Murphy aynı şeyi düşünüyorlardı.

Ya adam Richard'ı öldürdüyse?

Çocuğu bulamadıkları gibi bir de babasını göz göre göre saldırganın kucağına attıkları için mesleki kariyerleri bitebilirdi!

Kırmızı lider ve adamları silahlarının altındaki fenerleri içeriye tuttular. Mississippi nehrinin sisine girer gibi gaz bombalarının püskürttüğü bulanıklığın içine daldılar. Fenerlerin ışığı sisi ışık kılıçları gibi yarıyor ve üstünde tuhaf gölgeler oluştuyordu.

Sis yavaş yavaş dağılırken kolonların ortasında gümüşü bir sandık gördüler. Daha önce kulübede olmayan bir sandık. Üstünde bir tabure, taburenin üstünde ise beyazlara bürünmüş, kaskatı bir figür oturuyordu. Başında bembeyaz bir kukuleta vardı ve kukuletanın göz deliklerinin içinden gözleri korkunç bir ifadeyle parlıyordu.

“Burada biri var!” diye seslendi kırmızı lider.

Ama adam hiç hareket etmiyordu. Gözleri dehşete kapılmış bir ifadeyle parlamayı sürdürüyordu. Özel tim, makineli tüfeklerinin kırmızı hedef noktalarını taburede oturan beyaz cübbeli şahsın öldürücü olmayan bölgelerine nişan alarak yavaşça yaklaştılar. Garip bir şey vardı. Gaz bombaları yüzünden şu an adamın gözlerinin ve nefes borusunun yanıyor

olması gerekiyordu ama taburede sanki hiçbir şey olmamış gibi sabit bir şekilde oturmaya ve gözlerini de yuvalarından fırlamış gibi açık tutmaya devam ediyordu.

Hedefin bir metre kadar yanına geldiklerinde daha garip bir şey fark ettiler. Fenerlerinin ışığı adamın gözlerini aydınlatıyor ama adam gözlerini bir kez olsun bile kırpmıyordu.

Lider, sağındaki adama, "Kukuletayı çıkart!" diye emir verdi.

Adam, silahının namlusunu indirmeden dikkatlice ilerledi ve kukuletayı çıkarttı.

Lider, açığa çıkan kukuletalı adamın yüzünü görünce hafif bir çığlık attı.

"Tanrım, bu da ne?"

Murphy ve Martin aynı anda bağırdı. "Neler oluyor? Özel tim ne oluyor içeride?"

"Tanrım!" Liderin sesi ekşimişti. "Bu... Bu bir...Ceset!"

"Ne?"

"Burada bir ceset var. Üstelik de feci şekilde yanmış!"

Murphy ve Martin birbirlerine baktılar. "Richard nerede? Hedef nerede? Hedefi yakalayın! Hedefi yakalayın" diye bağırdı Murphy yerinden sıçrayarak.

"Arka oda!" diye bağırdı Martin.

Kırmızı takım seri bir şekilde arkadaki küçük odaya daldı.

Birkaç saniye sonra kırmızı liderin soğuk sesi kulaklıklarda çınladı. "Olumsuz, oda boş!"

Martin şaşkınca durumu yorumlamaya çabalarken Murphy kaşlarını çatarak operatöre döndü.

"Verici?"

"Hareket yok efendim. Parmak hâlâ içeride!"

Murphy elleriyle kulaklıklarına bastırdı. "Hedef orada. Tekrarlıyorum, hedef hâlâ orada bir yerde. Paketi almamış."

Beyaz ve kırmızı takım, cesedin olduğu yere geri döndü. Tüfeklerindeki aydınlatmaları cesedin altındaki gümüş renkli sandığa doğrulttular.

Tek ihtimal kalmıştı. Saldırgan ya da Richard o sandıkta olmalıydı. Tabii sandığın üstündeki oturur pozisyonda duran yanmış ceset onlardan birine ait değilse!

Lider, adamlarına cesedi çekmelerini söyledi. İki adam sandığın üzerindeki beyaz cübbeli cesedi ve tabureyi kaldırıp yere bıraktılar.

Namlular tekrar sihirbaz sandığına benzeyen gümüş kutunun üzerine doğruldu.

Kırmızı lider, sandığı açması için bir adamına başıyla işaret etti.

Adamı tüfeğini omzuna asıp sandığa yaklaştı. Eğilip kapağına uzandı. Bir an tüm polislerin kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ya içinde bubi tuzaklı bir bomba varsa? Gerekli malzemeler toplanırsa, yüksek parça tesirli bir C4 evde bile yapılabilirdi. Ya kapağı kaldırdıklarında saniyeler içinde etlerini kemiklerinden ayıracak güçlü bir bomba patlarsa?

Bir an herkes nefesini tuttu. Özel tim polisi sandığın kapağını yavaşça kaldırırken kanlı bir mekanizmayı harekete geçirecek bir ses duymaktan çekinen çevredeki tüm polisler kulaklarını kabarttı. Ama hiçbir ses duyulmadı.

Sandık patlamadı.

İnfilak eden tek şey, odada bulunanların mantığıydı. Çünkü sandıkta Richard Blake vardı. Cenin pozisyonuna getirilerek sandığa yerleştirilmişti.

Ama saldırgan?

İşte bu imkânsızdı!

Arkasında yanmış bir ceset ve sihirli bir kutu bırakarak tek çıkışı olan bir kulübenin içinden kaçmayı başarmıştı.

11. BÖLÜM

ÖLÜMÜN KANATLARI

*Vicdanları özgür faniler için
hangisi daha rahat?
Elleri zincirle aydınlığa tırmanmak mı,
özgürce karanlığa düşmek mi?*

“Sandıkta Richard var!” diye tekrarladı kırmızı takım lideri.

“Ölü mü?”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Hayır, nabızı atıyor, ama baygın,” dedi.

Herkes derin bir soluk alırken, “Peki hedef!” diye bağırdı Murphy. Kantağı atmak üzereydi.

“Olumsuz efendim! Kulübede başka bir şey yok!”

“Bu imkânsız, tekrar bakın!”

Tam o anda operatörün önündeki ekranda bir hareketlenme oldu. Richard Blake’in kesik parmağına yerleştirdikleri vericiden sinyal geliyordu. Kırmızı nokta yanıp sönererek ekranda hızla hareket etmeye başlamıştı.

“Efendim, hareket ediyor. Güneydoğuya doğru!” diye bağırdı operatör.

O an, kulübenin karşısındaki ağaçların arasından gece görüş dürbünüyle kulübeyi izleyen SWAT lideri kulübenin arkasında bekleyen mavi takıma seslendi.

“Size geliyor, hedef size geliyor! Onu canlı yakalayın!”

Mavi takım, kulübenin arkasını termal kamerayla gözetliyordu. Ama liderlerinin ekranında hiçbir hareket yoktu.

“Olumsuz!”

Minibüsün içindeki operatörse ekrandan sinyali takip ediyordu. Bir hata yoktu. “Kulübeden en az elli metre uzaklaştı ve hızla uzaklaşmaya devam ediyor!”

Mavi lider, duyduğuna anlam veremiyordu. Bu imkânsızdı! Bu yönden uzaklaşabilmesi için önlerinden geçmesi gerekiyordu. Ama operatörün söylediğine göre onları çoktan geride bırakmıştı.

“Olumsuz, önümüzden kimse geçmedi!”

Tim lideri bir küfür savurdu. Ayağa kalkarken adamlarına mikrofonundan bağırdı.

“Tüm takımlar hemen güney yönüne, hedef kaçıyor! Kırmızı takım, kulübede birini bırak!”

Takım lideri içeride birini bırakıp diğerleriyle birlikte dışarı fırladı ve liderlerinin söylediği yöne doğru koşmaya başladılar.

Murphy heyecanla bağırdı. “Nöbet yerindeki polisler, hedef 3. bölgeyle 4. bölge arasına geliyor. Tekrarlıyorum, üç ve dört, tetikte olun ve hedefi canlı yakalayın. Hedefi canlı yakalayın tamam!”

“Anlaşıldı komuta bir.”

Beş dakika boyunca ekrandan kırmızı ışığın hareketini izlediler. Telsizden ise sadece cızırtı geldi. Hiçbir anlamı olmayan, boş ve tekdüze bir cızırtı.

Operatör başını olumsuz anlamda salladı. “Hedef kuşatma hattını geçti efendim. Kulübeden yaklaşık iki yüz metre uzaklaştı.”

Murphy alıcının mandalına basıp haykırdı. “Ekip üç ve dört, hedef nerede?”

“Olumsuz efendim, hedef görüş alanımızda değil.”

Murphy sinirli bir halde önündeki telsiz konsolundaki birkaç düğmeyi çevirip, güneye konuşlanmış helikopterde bekleyen Steve’i arayıp durumu anlattı. On dört kilometre uzaklıkta ormandaki küçük bir açıklıkta bekleyen iki polis helikopteri hemen havadan takibe başlamak için pervanelerini çalıştırdı.

Martin’s’e arka tarafta bekleyen ambulansa kulübeye gitmeleri için haber verdi. Richard yaralı olabilirdi.

Murphy şoföre kulübeye gitmelerini söyledi ve telsizden anons geçti. “Diğer ekipler konumunuzu koruyun.”

Minibüs, motorunu çalıştırıp ıslak yoldan ormana doğru ilerlerken Martin can kulağıyla takibi dinliyordu.

Murphy ağzından köpürmeye başlamıştı bile. “Nasıl kaçtı, nasıl?”

Onu yakalayamazlarsa, tüm olasılıkların en kötüsüyle karşılaşmış olacaktı. Eğer saldırgan kulübeye gelmeseydi operasyon pasif duruma düşer ve basit bir yanlış alarm raporu hazırlanarak geçirilebilirdi. Ama zanlıyı ellerinden kaçırmak, hem de bu kadar personel, ekipman ve tam donanımlı özel hareket timinin gözleri önünde... Bunu müdüre nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

Kulübeye vardıklarında operasyon tüm hızıyla devam ediyordu. Helikopterlerin sesi karanlık ve ıslak ormanın üstünde vahşi bir mitralyöz gibi gümbürdüyordu.

Operatör, ormanın içindeki özel time vericinin hareketlerini saniye saniye aktarmıştı. Zanlı, önce üç yüz metre güneydoğuya sonra yüz metre batıya doğru hareket etmişti. Hem karanlık, ıslak ve sık ormanda bu kadar hızlı hareket etmesine hem de kulübeyi kuşatmış SWAT timine ve yüz metre arkasında güvenlik çemberi oluşturmuş polislerle yakalanmadan kaçmasına şaşıyorlardı.

Murphy ve FBI ajanı hâlâ ayakta, dikkatle operatörün ekranından sinyali izliyorlardı.

Martin minibüsten inerek kulübenin önünde nöbet tutan SWAT polisinin yanına gitti.

Ambulans onlardan önce gelmiş ve Richard Blake'i sedyeye araca taşıyorlardı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Martin.

Sağlık görevlisi sedyeden başını kaldırmadan "Nabızı yavaş atıyor. Onu hastane götürmeliyiz," diye yanıtladı.

Martin kapıda bekleyen özel tim polisine yaklaştı. "Bu nasıl oldu? Hedef buradan nasıl kaçtı?"

Yüzünde şaşkın bir ifade olan özel tim polisi hafif maki-neli tüfeğini omzuna asmış, gaz maskesini ise başının üstüne kaydırmıştı.

"Sanırım aşağıda gizli bir geçit var efendim. Arka tarafta konuşlanan mavi takımı atlatabilmesinin tek yolu bu!"

Martin başını polisin omzu üstünden kaldırıp kulübeye baktı. İçeriye attıkları gazların etkisi hâlâ geçmemişti. Gözle-rinin ve nefes borusunun yandığını hissetti.

Polis başındaki maskeyi çıkartıp Martin'e uzattı. "Eğer içeriyi görmek isterseniz efendim..."

"Hayır, şimdi değil." Adamı kaçıırırlarsa olay yeri ekibi-nin burada yapacak çok işi olacaktı ve deneyimli dedektifin acemice davranıp kanıtları bozması yapacağı son şeydi.

Polis, elini kulağındaki alıcıya götürdü. "Onu sıkıştırmışlar!"

Martin minibüse koşmuştu bile. Kulaklığını taktı ve heyecanla yüzbaşıyla FBI ajanının arasına girdi.

"Ne oldu?"

"Onu sıkıştırdılar," dedi Murphy, yüzünü operatörün ekranından ayırmadan soğukkanlı bir sesle. Az önceki sinirli hali geçmiş gibiydi. Ekranın ortasında kırmızı bir nokta ya-

nıp sönüyordu. Etrafı yarım düzineden fazla mavi nokta ile sarılmıştı.

“Bir ağaca tırmanmış. SWAT timi çevresinde, helikopter ise tam tepesinde. Bir yere kaçamaz!”

Kırmızı liderin sesi duyuldu. “Helikopter üç kere anons yaptı. Hâlâ ağaçta! Biberliyoruz!”

Ağacın dibine üç tane gaz bombası atıldılar. Biber gazının keskin ve yakıcı dumanı kısa zamanda ağacın etrafını sardı. Tepedeki helikopterlerin projektörüyle tepesi aydınlanan ağacın dallarının koyu gölgeleri, gaz bombalarından yükselen yoğun sisin içine düşerek, siyah beyaz ürkütücü bir resim oluşturmuştu.

“Bir şey düştü!” dedi polislerden biri.

“Biri baksın!”

Martin ve Murphy nefeslerini tutmuş, yağmurun sesiyle hışırdayan kulaklıktan gelecek güzel haberi bekliyorlardı.

Çok geçmeden kırmızı liderin alaycı sesini duydular.

“Efendim, onu bulduk ama sorgulama yapabileceğinizi sanmıyorum!”

Murphy kaşlarını çatı. “Öldü mü yoksa?”

Lider aynı alaycılıkla devam etti. “Evet ölmüş ama yaşasaydı onunla yine konuşamazdınız!”

Murphy ağzına gelen küfürleri yutarak sabırla kırmızı liderin sözlerinin devamını bekledi. Lider onu çok fazla bekletmedi. Sınırları bozulmuş bir sesle soğuk düş etkisi yapacak açıklamayı yaptı.

“Çünkü zanlımız gri bir güvercinmiş efendim.”

12. BÖLÜM

ÖLÜMÜN İMZASI

*Masumlar şeytanın anahtarıdır.
Çünkü cehennemin kapısı
masumların kanıyla açılır.*

Bir güvercin!

Saldırgan, Blake'in parmağını bir güvercinin ayağına bağlamıştı. Özel tim dakikalardır bu güvercinin peşinde koşarken, saldırgan kayıplara karışmıştı.

Ama nasıl?

Anlaşılmaz birçok nokta vardı ve açıklığa kavuşturması için olay yeri ekibi çağırılmıştı.

Ekibin gelmesini beklerlerken olay mahallinin etrafına şerit çekip güvenlik çemberi oluşturdular. Bir saat sonra eyalet polis merkezinden özel tulumlarını giymiş beş kişilik bir ekip olay yerine geldi. Kulübeyi aydınlatmak için jeneratörlü lambaları kurdular. Bir uzman parmak izi ararken diğeri olay yerinin fotoğraflarını çekti. Pilli el süpürgesiyle, kıl ve lif örnekleri toplamak için kulübenin her yerini süpürdüler. Yerdeki çamurlu ayak izlerinin kalıplarını aldılar.

Bir saat sonra olay yeri inceleme ekibinin şefi, minibüste dinlenen Martin'in yanına geldi. Elinde bir gaz maskesi vardı.

"N'aber Martin? Uzun zaman oldu? Nasıl gidiyor?"

“Selam Charlie. Islak ve yorucu senden?”

“Her zamanki gibi, gece yarısı uykudan kalkıp bir saat yol gelen birisi kendini nasıl hissederse öyle.” Elindeki gaz maskesini uzattı. “Şunu tak, sana bir şey göstereceğim. İçerisi hâlâ leş gibi. Sizinkiler içeriği Seattle’a çevirmiş.”

Martin maskeyi taktı. Birlikte jeneratörün gürültüsüyle homurdanan kulübeye girdiler. Martin eşikten geçince, gaz maskesinin kalın siperliği içinden gözlerini kırpıştırarak bataryalı projektörlerin aydınlattığı odayı tanımaya çalıştı.

Lider, önce sol taraftaki, yere yan yatırılmış, oturur vaziyetteki bacakları kıvrık cesedi gösterdi. Özel kıyafetli bir olay yeri uzmanı yanı başına çökmüş inceleme yapıyordu. Cinsiye-ti belirsiz cesedin kızarıp gerilmiş mide bulandırıcı eti, kırmızıyla kömür karası bir lekeden oluşuyordu. Üst tarafı şişmiş, dudakları ve yanakları erimiş, ağzı bir şeftali gibi yarılmıştı. En dikkat çekici tarafı ise karanlığın içinde fener gibi parlayan yuvalarından fırlamış kocaman gözleriyle, kavrulup çekilmiş dudaklarının arasından vampir gibi çıkmış dişleriydi. Martin, midesinin ekşidiğini hissederek yutkundu.

“Gözler protez,” dedi şef. “Ama dişler, ceset kadar gerçek! Üstünde beyaz bir cübbe vardı, incelemek için aldık. Bir de kukuleta bulduk. Sanırım başına geçirilmiş.”

Martin duruma bir anlam veremeyerek midesini kaldıran cesetten gözlerini kaçırdı. Zihninde sayısız soru dolanıyordu. Bu ceset kime aitti? Saldırgan neden onu burada bırakmıştı? Ve cesedi buraya nasıl getirmişti? Bay Blake kulübeye girdiğinde içerisi bomboştu.

Yüzbaşı, işaret parmağıyla kolonların ortasındaki gümüş renkli sandığı gösterdi.

“İşin sırrı o sandıkta değil. O sadece bir şaşırtma. Ceset de öyle. Kendisine zaman kazandırması için. İşte şurada!” Sol taraftaki ahşap kolona doğru ilerledi. “Merak etme, yerdeki

ayak izlerinin örnekleri alındı. Gerçi sizinkiler de epey kirletmiş."

Martin, artık bir bulamaca dönmüş yerdeki sayısız çamurlu ayak izine baktı.

Şef, kolonun arkasına geçerek cebinden bir fener çıkartıp mandalını indirdi. Fenerin ağzından fırlayan ölgün ışık huzmesi kolonun içindeki karanlığı parçaladı.

"Kolonun içi boş. Bunu bulmak kolay oldu. Yan tarafında, gizli bir mandal var, doğru yerden içeri itince kapak dışarı doğru açılıyor. Arabanın kaportasını açmak gibi." Elini yana uzatıp gizli mandala bastı. Kolonun duvara bakan yönünü kaplayan kapak hafifçe açıldı. "Gördüğün gibi, kapak kapalıyken içeride bir geçit olduğu fark edilmiyor." Şef kapağı tutup çekti ve kapak paslı menteşeleri üstünde gıcırdayarak açıldı. Kolonun içinde, odun parçalarıyla çakılmış, derme çatma ahşap bir asma merdiven vardı.

Martin içerideki asma merdivene şaşkınca baktı. Ve hemen aklına özel tim liderinin saldırganın kaçıyla ilgili tezi geldi.

Yer altında bir geçit olmalı.

Martin maskenin altından boğuk bir sesle sordu. "Aşağıya mı iniyor?"

"Hayır," dedi şef gözlerinde tuhaf bir parıltıyla başparmağını yukarı kaldırırken. "Yukarıya..."

Martin kaşlarını çattı. "Yukarıya mı?"

"Evet. Feneri al ve beni takip et." Dar kolonun içine girip dik merdivenden çıkmaya başladı. Birkaç basamak çıkınca durup seslendi. "Martin, ışığı yukarı tut!"

Gördüğü şeyleri zihninde birleştirmeye çalışan Martin, şaşkınca kolonun içine başını sokup feneri yukarı çevirdi.

Şef yukarı çıkınca elini uzattı. "Hadi, feneri bana ver ve şimdi sen çık."

Martin feneri şefe uzatıp kolonun içine girdi. İri cüssesiy-

le kolona zor sığabilmıştı. Derin bir nefes alıp merdivenden çıkmaya başladı. Omuzları kolonun tahta kaplamalarına sür-tüyordu. Yüzündeki maske oldukça rahatsız ediciydi. Ensesini ve gıdığını kaşındırıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi iki metrelik bir asma merdivenden ağır cüssesini daracık bir geçitten yukarıya taşımak zorunda kalmıştı.

Sonunda toz içindeki, dar, küçük, rutubetli çatı katına ulaştı. Çatı kirişine çarpmamak için başını eğdi. Yağmurun patırtısı hemen başlarının üstündeki çatıda yankılanıyor ve çatlaklardan üstlerine sular damlıyordu.

Şef, ensesine ve başının üstüne damlayan sulara aldırma-dan, eğilerek arka tarafa doğru yürüdü. Fenerin ölgün ışığı içinde kuru kaplamaların arasından havaya dağılan tozlar uçuşuyordu.

Arka duvarın önünde durdu. "İşte burada." Elini duvar-daki gizli bir kapağa götürüp itti. Dışarı doğru açılan yaylı kapak kolayca açıldı. Şef elini bırakınca kapak kendiliğinden kapandı. "Sizinkiler aşağıdaki cesedin başında oyalanırken o buradan kaçmış."

Martin kapağa doğru yürüyüp eliyle itti. Bir buçuk kanş genişliğinde, dikdörtgen, daracık bir açıklık kulübenin arka tarafına açıldı. Şeften feneri alıp başını delikten aşağıya uzattı. Yağmur damlaları ok gibi başına yağıyordu. Yerden üç buçuk metre kadar yüksektelerdi. Kolayca aşağıya atlanabilirdi. Ta-bii zanlı yetmiş kilonun altındaysa, çünkü daha kilolu birinin bu delikten geçmesi imkânsızdı. Martin, görüş alanını daral-tan maskeyi çıkartıp feneri aşağıya doğrulttu. Eğer adam bu-radan atladiysa çamurun üstünde derin ayak izleri bırakmış olmalıydı.

"Evet, işte bu noktada bizi çözümlenmesi gereken birkaç soru bekliyor," dedi arkasında duran şef gizemli bir sesle. "Eğer zanlı bu kapaktan aşağıya atladiysa, çamurun üstünde

izleri olurdu ama adamlarım orayı karış karış incelediler fakat hiçbir iz bulamadılar!"

Martin, soru işaretleriyle karışan ıslak kafasını tekrar içeri soktu. Basık çatının el verdiği ölçüde doğrularak, gözleri biber gazından yanmaya başlamış şefin ciddi yüzüne baktı.

"O halde buradan kaçmamış. Zaten arkada mavi takım bekliyordu. Buradan kaçsaydı termal kamerada görürlerdi!"

"Ama ben onun buradan kaçtığına eminim?"

"Nasıl?"

Bastıkları zemini işaret etti.

"Yerde kapağa doğru giden, tek yönlü ayak izleri var, bak. İnan bana o izler çok taze. Yani ıslak. Ayrıca izler kapağın önünde kayboluyor. Ve bir soru daha, işte o da tam kapağın üzerinde yazıyor!"

Martin yüzünü, elindeki fenerle birlikte aynı anda kapağa çevirdi. Fenerin tül renkli ışığı, kapağın üstündeki silik, kırmızı boyayla yazılmış tuhaf kelimeyi şeytani bir parlaklıkla aydınlattı.

Beelzebub

ŞEYTAN İLKELERİ

2

Küçükken bir dahi olduğumu hissediyordum. Çevremdekilerse bana deli ya da aptal gözüyle bakardı. İçime kapanıktım. Konuşamazdım. Sesim titrer, ellerim tutulurdu. Hiç en önde oturmadım. Hiç en önde koşmadım. Hiç en öne geçeceğim diye birine çelme takmadım. Yarıştırmak için hiç kamışım ile oynamadım. Ben kamış yarıştırmaktan utandım hep, bu yüzden hep arkalarda kaldım. Ne zaman bir cümle kursam merak uyandırdım, ikinci cümlede hayal kırıklığı yaşattım. Ne zaman lafı uzatsam boş konuşmakla suçlandım. Kısa kestiğimde ise bilgisizlikle. Her konuya hâkimdim ama bir türlü konuya nasıl gireceğimi bilemedim. Vardığım yargıyı, düşüncelerimden önce söyledim, yargılarım ise çoğunlukla yanlıştı. Sadece bir şeyde yanılmadım, insanın en büyük yanılığı insanlar hakkındaki yargılarıydı. Örnek mi, benim yüzümü gören, sesimi duyan, asla bir sadist olduğuma inanmaz. Hele ki, o masum çocukları kurbanlık birer köpek gibi ellerini arkalarından bağladıktan sonra en ufak bir vicdan azabı duymadan diri diri yaktığımı görseler... Bana söyleyecekleri tek bir şey kalırdı geriye:

Sen bir ŞEYTANSIN!

Tanrıyı sevmem, kanunları sevmem, insanları sevmem, ne yalan söyleyeyim kendimi de pek sevmem. Derin bir insanım, ama yüzeysellikten kurtulamam. Işığı severim ama karanlıkta yaşarım. Sevgiye gıpta ederim, ama nefretle nefes alırım. Yalandan hoşlanmam, ama doğrulardan kaçarım. Her şeyi arzularım, ama tutkusuzum. Karmaşıklıktan nefret eder, hep bir kaos içinde

yaşarım. Her şeyden çabuk sıkılır, sonuna kadar imkânsızlığın peşinde koşarım.

Kan görmeye dayanamam, ama öldürmekten zevk alırım.

Meleklerle aşığım, şeytanla yatarım.

Ve tek bir söze güvenirim:

Başkalarının sırlarına dokunma!

Çünkü ışık, karanlığın öğrencisidir! Eğer karanlık olmasaydı, insanoğlu ışığı hiç keşfetmeyecekti.

Ben bir şeytan mıyım? Sevdiğim şeyler yok mu?

Var, ama sevdiğim çoğu şey günah veya yasak olarak anılıyor.

Yalan söylemek istemem:

Cennetin güzellikleriyle melekleşen karanlık bir ruhun tut-saklığı ancak CEHENNEMİN RUHUyla ÖZGÜRLEŞİR!

13. BÖLÜM

ÖLÜM PARMAĞI

*Her yönü duvarlar, çelik bariyerler,
tel örgüler ve parmaklıklarla kapatın.
Belki dışarıdaki kötülükten korunabilirsiniz.
Ya içerideki?*

Olay yeri inceleme ekipleri, kulübenin yer döşemelerini dahi sökmüşler ama gizli bir bölme ya da geçit bulamamışlardı. Yan duvarlar ahşap panolarla inşa edilmişti ve kalınlığı beş santimetreden fazla değildi. Yani gizli bir bölme varsa içine bir kedi bile sığamazdı.

Dün gece kulübeye giren şüphelinin buradan kaçabilmesi için duvarlardaki tahtaların aralıklarından su gibi sızması gerekiyordu. Ya da olay yeri şefinin tahmin ettiği gibi, çatı arasındaki kapaktan atlamalıydı. Ama düşmesi gereken yerde hiç ayak iz bırakmaması ve termal kamerayla etrafı izleyen özel timin hiçbir görüntü kaydedememesi, tam bir muammaydı.

Kulübenin içinde elektrik süpürgesiyle örnek toplamışlardı ama en önemli ayrıntı parmak iziydi. Kulübenin her yeri parmak izi örnekleriyle doluydu. Bu izler neme bağlı olarak iki gün kalabilirdi. Bu yüzden kulübeye daha önce gelmiş başka birilerine de ait olabilirdi ama yine de önemli bir ipucuydu.

Zanlının olay yerine gelirken kullandığı eski tip Volvo kamyonetin plakası da araştırılmış, iki gün önce, Mississippi Shubuta'dan çalındığı tespit edilmişti. Kamyoneti de adli tıpa götürüp inceleyeceklerdi ama önce kapı kolları, direksiyon ve vitesten parmak izi almayı ihmal etmemişlerdi. Ayrıca bir ekip sabah saatlerinde kamyonetin sahibiyile konuşmaya gidecekti.

Olay yeri inceleme ekipleri incelemelerini bitirmiş ve toplanmaya başlamışlardı. FBI Rehine Kurtarma Ofisi Ajanı Richmond Whaley, saatler önce bölgeyi terk etmişti. Ertesi sabah, ayaklarını masasına uzatmış purosunu tüttürürken kendi birimindeki ajanlara eyalet polisinin nasıl beceriksizce davrandığını anlatacağına herkes emindi.

Eyalet polis ekipleri, yerel polis güçleri, helikopterler ve SWAT timi aradan geçen dört saate rağmen hâlâ ormanda şüpheliyi arıyorlardı ama operasyonu yöneten Yüzbaşı Murphy artık ümidini kaybetmişti.

Binbaşıya telefonda beyanat verdikten sonra kıpkırmızı bir yüzle Martin'i yanına çağırdı. Zanlıyı elinden kaçırdıkları için ateş püskürüyordu.

"Bu nasıl bir pislik böyle? Nasıl bir cambaz? Operasyona tam yüz elli polis katıldı. Sonuç? Sıfır. Gözlerimizin önünden uçtu resmen. Özel tim ve polisler hâlâ ormanda adamı arıyor ama bir şey bulamayacaklarına eminim!"

"Bunun nasıl olduğuna anlam veremiyorum Murphy. Ellerimizin arasından kaçıp gitti."

Murphy'nin sesi kızgınlıktan ve uykusuzluktan çatallaşmıştı. "Çünkü bizim geleceğimizi biliyordu. Aşağılık herif bu kabareyi önceden hazırlamış. O oynadı, bizse sadece seyrettik!"

Bir an susup soluklandı. Aslında en çok kendisine kızıyordu. Martin haklı çıkmıştı çünkü saldırgan buraya gelmişti,

ama onlar avuçlarının içinden kaçırmışlardı. Öfkeden ve yorgunluktan kızarmış gözlerle kolundaki saatine baktı. “Devriyelerden biriyle eve gidip biraz dinlen. Mesai başladığında seni büromda görmek istiyorum. Bana o aşâğılık herifi bul Martin. Sana istediğın her türlü desteğı sağılayacağım.”

“Soruşturma artık FBI’ın sorumluluğunda. Savcının bu sabah verdiği emri...”

“Kararların canı cehenneme Martin! Bu gece kariyerimin en kötü gecesiydi. Tek bir adam! Tek bir kişı! 150 polisi, tam teçhizatlı bir SWAT timini ve 2 helikopteri atlattı! Yo, bu kadar basit olamaz! Ayrıca kulübede bir ceset var. Biliyorsun. Bırak FBI o çocuğı kurtarmak için çalışsın, bu onların işi, bizim işimiz o adamla. O maskeli soytarıyla! Kulübedeki cesedin başına ne geldiğini araştırıcaksın. Bu resmi olarak bizim işimiz zaten. Bu soruşturmadan bizi kimse çekemez! Gırtlağımıza kadar bokun içindeydik, şimdi tepemize kadar bokun içindeyiz. O adamı yakalayacağız Martin!” Gözlerinde şımşekler çakararak Martin’e baktı. “O puştı yakala!”

Martin bir şey söylemedi. Aslında ona olay yerinin Mississippi emniyet teşkilatının sorumluluğunda olduğundan, kulübedeki cesedin henüz bir cinayete kurban gidip gitmediğini bilmediklerinden, eyaletler arası güvenlik prosedürlerini bir şekilde halletseler bile cinayet soruşturması açmak için adli tıp raporunu beklemeleri gerektiğinden bahsedebilirdi. Fakat bunların hiçbirini söylemedi. Yeterince yorgun ve kafası karışıkı. Üstelik bu gece olanlarda çok tuhaf bir şey vardı. Sadece zanlının iki yüz polisi atlatıp bir anda ortadan kaybolması değildi. Karşılarında alaycı, zeki, kendine aşırı güvenen, korkusuz ve sınır tanımaz bir saldırgan vardı. Bu da Martin’i bir yandan etkiliyor bir yandan da korkutuyordu. Ve en korkunç olanı da Blake’in çocuğundan hiç haber yoktu!

Sinir krizinin eşiğinde dolaşan yüzbaşıya isteksiz ve bit-

kin bir halde başını sallayıp, esas söylenmesi gereken o korkunç sözü söyleyecek cesareti sonunda buldu.

"Murphy, adam buraya geleceğimizi biliyordu. Ve polisin haberi olursa çocuğu öldüreceğini söylemişti!"

Murphy bir an titreyen bakışlarla Martin'e kararsızca baktı. Çalan cep telefonunun sinir bozucu melodisi uğursuz sessizliği ve iki deneyimli polisin ruhlarında gezinen karanlık hortlakları kaçırdı.

Murphy telefonuna deminki hiddetinden oldukça uzaklaşmış yumuşak bir tonla "Sayın Savcı," diye cevap verirken Martin yorgunluktan bitap düşmüş bir halde minibüsten inip, Murphy'yi öfkesi ve telefonuyla baş başa bıraktı.

Karşılarında atacağı adımları incelikle planlamış, organize bir katil vardı. Gerçi birini öldürüp öldürmediği daha kesinleşmemiştir ama Martin'in içgüdüleri onu uyarıyordu. O yanmış ceset ve kaçırılan çocuk, topluma savaş açmış, kötü ruhlu bir manyağın eseri idi ve Martin bu psikopat sanatçının eserlerini çoğaltmasından korkuyordu.

İçinde iki memurun olduğu ekip arabasıyla evine dönerken düşünceleri, tıpkı damarlarında dolaşan kan gibi uyuşuk ve yorgun akıyordu. Şüphelinin kulübeye geleceğini hissetmişti ama onu ellerinden kaçıracakları aklına bile gelmemiştir. Bu herkes için, başta da Richard Blake için çok kötü olmuştu.

Oğlunu bulabilmek için belki de ellerindeki tek şansı kaçırmışlardı.

Doktorlardan hastaneye kaldırılan Richard Blake'in durumunun iyi olduğunu duymuştu. Hâlâ baygındı. Doktorlar onun uyuşturucu bir maddeyle uyutulmuş olduğunu tahmin ediyorlardı. Yarın kan testlerinden alacakları sonuçlara göre durum netleşecekti.

Ekip arabası onu yaşadığı sokağın başında bıraktı. Saat beşe geliyordu. Hava kapalı olmasaydı gün ağarmaya başlar-

dı. Bulutlar ağlamayı kesmişti ama hava serin, ıslak ve hüznüydü.

Martin asansörle evine çıkarken günün yorgunluğu ve stresi omuzlarından ayaklarına akmaya başlamıştı. Yaşadıkları hezimet ise düşünmek bile istemiyordu. Ayakta duracak hali kalmamıştı ve birkaç saat sonra tekrar ofise dönüp soruşturmanın başına geçmesi bekleniyordu. Bekârlık yıllarında zor bir soruşturmayı yürütürken evine uğramayı düşünmezdi bile. Çok keyif almasa da şikâyet etmez, çoğu zaman ofiste yatıp kalkmaktan gocunmazdı. Eklemleri sandalyenin üzerinde uyumaya uyum sağlamıştı. Ama evlendikten sonra bu alışkanlığından vazgeçmiş, birkaç saatliğine de olsa evine uğrayıp eşini ve kızını gördükten sonra ofise döner olmuştu.

Ailesini uyandırmamak için anahtarı usulca kapıya sokup çevirdi. Karanlık koridora girince ışığı açıp kahverengi deri montunu ve silah takımını portmantoya astı. Banyoda elini ve yüzünü yıkadıktan sonra kızının odası önünde durdu. Kapının üstünde, Tinkerbelle'in bir resmi asılıydı ve üstünde "Burada Bir Peri Uyuyor," yazıyordu. Nefesini tutup aralık kapıdan usulca içeriye baktı.

Dokuz yaşındaki kızı derin bir uykudaydı.

Kızını uyandırmamak için parmak uçlarına basarak karşı taraftaki odaya girdi. Üstünü çıkarttı. Hava oldukça soğumuştı. Daha üstünü çıkartır çıkartmaz üşüdüğünü hissetti. Cep telefonunun alarmini ayarlayıp komodinin üstüne bıraktı. Su şişesini ağzına dikip birkaç yudum içti. Örtüyü kaldırıp kendini sıcak yatağa bırakır bırakmaz karısı ona sarıldı ve gözlerini açmadan yanağına bir öpücük kondurdu. Soğuk, ıslak ve uzun gece karısının bu ılık öpüşüyle nihayet bitmişti.

Karısının başını göğsüne doğru bastırdı ve kafasındaki uğursuz düşünceleri uzaklaştırıp birkaç saatlik uykuya gözlerini kapattı.

İki saat sonra ofise dönmek için uyandığında, ona ilk günaydın diyen cama vuran yağmurun sesi olmuştu. Kısa uykulara alışkın bünyesi, henüz gecenin yorgunluğunu atamamış olsa da, ruhu, bu melankolik havada zor bir güne başlamak için yeterli direnci toplamıştı. Dışarıda yakalanması gereken bir çocuk istismarcısı ve muhtemel bir katil vardı.

İlk bir düşün ardından, karısının hazırlayıp ocakta kapalı bir tencerede bıraktığı omleti yedikten sonra otobüs durağına indi. Karısı, kızını okula bırakmak ve oradan da işe gitmek için erken çıkmıştı. Arabalarını bu yüzden genelde karısı kullanıyordu, Martin'se emniyetin verdiği arabaları tercih ediyordu.

Ofise vardığında saat sekizi çeyrek geçiyordu. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki...

İlk işi, dünkü operasyonda yer alan dairelerin bağlı bulunduğu yetkili birimler arasında mekik dokumak olmuştu. Diğer ofislerden gelen evrakların takibini yaptı ve hazırlanmamış raporlar yüzünden yetkili amirlikleri sıkıştırdı. Dün gece, savcılığın emriyle eski taciz suçlularıyla görüşmeye giden dedektiflerle kısa bir toplantı yaptı.

En büyük beklentisi, zanlının öldürülmesini istediği şu huzurevinde kalan emekli Doktor Cedrick Windom'la görüşmeye giden dedektifin söyleyeceklerindeydi. Ama dedektif önemli bir bilgiyle dönmemişti. Adam, doktorların söylediği gibi felçliydi ve konuşamıyordu. Adamın geçmişiyle ilgili doktorlardan da bir şeyler öğrenememişti. Ne ziyaretçisi vardı ne de kayıtlı bir akrabası. Onu merkeze yatıran kardeşi ise yıllar önce vefat etmişti.

Ama Martin adamın peşini bu kadar kolay bırakmayacaktı. Şüpheli, bu adamın öldürülmesini neden istemişti? Aynı dedektife bu adamın tüm geçmişinin araştırılmasını emretti.

Diğer dedektiften kulübeyi araştırmasını istedi. Kim yapmıştı, ne zaman yapılmıştı, kimler mesken tutmuştu, çevrede yaşayan insanlar kulübede veya ormanda dolaşan şüpheli birisini görmüş müydü, araştırmanın genişletilerek birkaç gün içinde kayda değer bir şeyler bulunmasını istedi.

Öğleden sonra Dedektif Farley, Martin'in odasına geldi. FBI ile birlikte eyaletteki çocuk istismarcısı sabıkalıları araştırıyordu.

Martin'in önüne yedi tane resim koydu. Louisiana'da son dört yılda salıverilen sabıkalılardı. Yaşadıkları şehirdeki karakollarla irtibat kurmuş, Bay Blake'in oğlunun kaçırıldığı gün nerede olduklarının araştırılmasını istemişti. Gelen bilgilere göre üç tanesi düzenli bir işte çalışıyordu ve son yıllarda polisle başı hiç derde girmemişti. Bir tanesi yine taciz suçundan geçen ay eyalet hapisanesine geri gönderilmişti. İki tanesine ise polis henüz ulaşamamıştı. Adamların sabıka kaydının yer aldığı evrakı Martin'e uzattı.

Martin fotoğraflara baktı. Sonra da raporu okudu.

Bir tanesi altı sene önce bir çocuk parkında çocukları taciz ederken yakalanmıştı. Aynı suçu birkaç defa daha tekrarlayınca iki yıl hapis cezası almış ve geçen yıl şartlı tahliye ile salıverilmişti. Diğeri ise kardeşinin oğluna tecavüz etmeye çalışırken yakalanarak üç yıl hapis yatmış, altı ay önce serbest bırakılmış, sonra da kayıplara karışmıştı.

"Bu adamlar yapmış olamaz! Aradığımız adam çok kurnaz ve hesaplı. Ama yine de senin bir kulağın şartlı tahliye ofisinde olsun. Şayet bu adamları bulurlarsa, onları sorgulamakla bir şey kaybetmeyiz."

"Peki teğmen, şimdi ne yapayım?"

Martin düşünceli bir şekilde, kot pantolon ve deri ceket giymiş dedektife baktı. "Çocuğun okuluna gidip etrafı bir yokla. Çocuk Bürosu'nun atladığı bir şeyler var mı kontrol

et. Belki gözden kaçırdıkları bir tanık ya da..." Derin bir iç çekti. "Bu adam güpegündüz kimseye görünmeden nasıl bir çocuğu kaçırabilir anlayamıyorum. Çocuğun eve gidiş güzergâhında yürüyüp etraftaki herkesle tekrar konuş!"

"Tamam teğmen."

Dedektifleri işlerine gönderdikten sonra Murphy'e telefonla bilgi verdi, sonra kendi vaka raporunu hazırlamaya başladı.

İki saat süren bu sıkıcı işlerin sonunda kendine sıcak bir kahve doldurup, olay mahallinde çekilen fotoğrafları ve kro-kileri önüne koydu. Olay anını, özel timin ve olay yeri incele-me ekibinin raporlarını okuyarak tekrar kafasında canlandır-maya çalıştı.

Özel tim lideri raporunda, şüpheli kulübeye girerken, gece görüş teçhizatının kadrajında bir ışık patlaması gördüğünü, bu yüzden birkaç saniyeliğine hedefi gözden kaybettiğini bildirmişti. Onun sağ tarafında bulunan, kulübenin doğu kanadında konuşlanmış kırmızı takımın lideri de bu ışık patlamasını onaylamış ve birkaç saniyeliğine hedefi gözden kaybetmişlerdi.

Şüphelinin kulübeye girdiğini düşünmüşlerdi ama kulübede hiç ışık yanmamıştı. Richard'ın üstündeki mikrofondan ne zanlının ne de Richard'ın sesi duyulmamıştı. Ayrıca Richard'ın üstündeki gizli kamera da hiçbir hareket kaydetmemişti. Zanlı kulübeye girdiği andan itibaren etraf kapkaranlıktı. Kesik parmağa yerleştirilen verici de sabitti. Birkaç dakika sonra da Murphy hareket emri vermişti.

Toplamda, belki beş dakika geçmişti. İçeriye giren kırmızı ve beyaz tim, attıkları gaz bombalarının sisi arasında beklemedikleri bir sürprizle karşılaşmıştı. Yanmış bir ceset! Boş kolondan çıkarıldığı anlaşılan bir sandığın üstünde bir tabureye oturtulmuş, üstüne beyaz bir cübbe, kafasına da kukuleta geçirilmişti.

Richard ise bayılılıp sandığa konmuştu.

Kolonun içinden gizli bir merdivenle çatı katına çıkılıyordu. Ve çatı katının arkaya bakan duvarında gizli, yaylı bir kapak bulunuyordu. Zanlı, içinde verici olan kesik parmağı muhtemelen yanında getirdiği güvercinin ayağına bağlamış ve bu kapaktan dışarıya salmış olmalıydı. Mavi takım tam orada, yirmi-otuz metre kadar uzakta ağaçların arkasına gizlenmişti. Güvercin yukarıdan uçuğu için mavi takımın termal kamerasına yakalanmamıştı. Bunlar en makul açıklamalardı.

Peki ama şüpheli neredeydi? Alt kata özel tim baskın yapmışken tıpkı az önce kapaktan usulca bıraktığı güvercin gibi kanatlanıp uçmuş muydu? Aşağıya atlamadığı kesindi. Böyle bir ihtimalde yağmur yüzünden balçığa dönmüş çamurun üstünde ayak izi kalırdı. Bir komando gibi yakınlardaki bir ağaca önceden bağladığı iple, ya da ip fırlatma ekipmanıyla kaçmadığı da belirgindi çünkü etrafta onu ağaca taşıyan çelik ipin izini bulmaları gerekirdi. Böyle bir ip yoktu. Kulübeye en yakın ağaç en az on metre uzaklıktaydı ve kulübeyle bağlantılı bir ip veya başka bir araç bulunmamıştı. Kapaktan çatıya çıkması da mümkün değildi, çünkü kapak yukarı doğru açılıyordu ve yayın gerilimi, kapağın sadece otuz santim kadar açılmasına izin veriyordu. Çatıya çıkmak için önce duvardan aşağıya kayıp sonra bir örümcek gibi düz duvara tırmanması gerekiyordu. Kapakçığın etrafını da iyice aramışlardı. Dış cephe duvarında tutunacak ya da tırmanacak hiçbir girinti çıkıntı yoktu. Zaten döşemedeki çamurlu ayak izleri de kapakçığın önünde son buluyordu.

Tüm bu hayret uyandırıcı olayların yanında Martin'in soru işaretleriyle gölgelenen zihni daha tehlikeli bir soruyla ışıldadı.

Bu mucize kaçışı planlayan adam kimdi? Her ayrıntıyı

düşünerek polisle adeta alay eden şüphelinin karanlık zihninin derinliklerinde ne gibi şeytanlıklar yatıyordu? Esas niyeti neydi?

Modern tıbbın akıl hastası teşhisi koyduğu saldırgan hastalar dışında, kimse tanımadığı insanlara karşı saldırgan davranışlar sergilemezdi.

Karşılarındaki adam, ustaca sahnelediği bu karanlık ve akıl almaz oyun sonucunda akıl hastası olma ihtimalini Martin'in zihninden silip atmıştı. Bu adam kesinlikle ne yaptığını bilen, planlı, organize ve üstün yetenekleri olan biriydi.

Kariyeri boyunca ilk defa bu kadar tuzaklarla dolu, karanlık ve tehlikeli bir soruşturmayla karşılaştığını hissediyordu ve bundan hiç keyif almıyordu.

Mürekkepli tahta kalemine uzanıp kapağını çıkarttı. Döner koltuğunu çevirdi ve arkasındaki beyaz panoya elindeki verileri yazmaya başladı.

Adam kulübeye girmeden önce bir ışık patlaması olmuştu. Bunun nedeni neydi?

Tahtaya "IŞIK" yazdı ve karşısına soru işareti koydu.

Çatı arasında desenli ayak izleri vardı. Adli tıp bunun 43 numara bir spor ayakkabıya ait olduğunu söylemişti. Alt katta da aynı izlerden vardı. Özel tim içeri operasyon yapınca bu izlerin çoğunu yok etmişti ama adli tıp yüzde on eşleşme yapabilecek kadar iz bulabilmişti. Bu da şüphelinin kulübeye kapıdan girdiğini kanıtlıyordu.

Şüpheli kapıdan girdikten sonra içeride ışığa ihtiyaç duymamıştı. Neden?

Çünkü Richard'ın üzerinde kamera olduğunu biliyordu. İçeri girer girmez belki bir iğneyle ya da bir şok tabancasıyla Richard'ı bayıltmıştı.

Özel timin baskınından sonra içeride kırmızı takımdan memur Will Carter kalmıştı. Verdiği raporda, dedektifler olay

yerine gelene kadar, Richard'ı kutudan çıkartıp yere yatırdığı, sonra da kulübenin kapısında güvenlik tedbiri aldığı ve iki metre bile uzaklaşmadığı yazıyordu.

Bu yüzden, tüm bunlar yaşanırken şüpheli çatı arasında saklandıysa, kolonun içinden tekrar aşağıya inip özel tim polisine görünmeden dışarı çıkmış olması imkânsızdı. Üstelik olay yeri ekibinin raporuna göre, zanlının ayak izlerini çatı katındaki kapakçığin önünde son buluyordu

Tek açıklama, şüphelinin çatı katından kaçmış olmasıydı. Ama kulübenin arkasında konuşlanan ve termal kamerayla gözlem yapan mavi takımı nasıl atlatmıştı? Ve neden kapakçığin aşağısında, yağmurdan balçığa dönmüş zeminde tek bir tane bile ayak izi yoktu?

Tahtaya "Adam uçtu mu?" diye yazdı Martin. Sonra bunu komik ve gereksiz bularak sildi. Şüphelinin kulübeden nasıl kaçtığı, kafasını şiddetle kurcalasa da buna cevap bulması gerekmiyordu.

Tahtaya büyük harflerle "YANMIŞ CESET" yazdı. Karşısına "KİM?" yazıp soru işareti koydu. Bir de cesedin gözlerine yerleştirilmiş protez gözler ve beyaz cübbe ile kukuleta vardı. Hepsi de incelenmek için adli tıpa gönderilmişti.

BİR CİNAYET Mİ?

Davaya, çocuk kaçırma ve cinayete azmettirme suçlarının yanında bir de birinci dereceden cinayet suçunun ekleneceğini hissediyordu. O yanmış cesedin ne zaman ve nasıl öldüğü otopsi sonucunda ortaya çıkacaktı ama Martin cesedin acımasız bir katilin işlediği vahşi bir cinayetin kurbanı olduğunu hissediyordu.

Yılda 300'den fazla çocuğun kaçırıldığı bir ülkede, çocuk kaçıranların amaçları genelde ikiye ayrılırdı. Birincisi ve en çok rastlanana ailesi tarafından kaçırılanlardı. Boşanmış eşlerin intikam veya özlem duygusuyla kendi çocuklarını ka-

çırması, tabii uyuşturucu yüzünden yahut borçlarını ödemek için çocuklarını satanlar da bu gruba giriyordu ve çoğunlukla bu davalar kısa sürede çözülüyordu. Daha karışık ve bir cinayet soruşturması gibi titizlikle bakılması gereken vakalarsa, sonu genelde ölümle biten cinsel amaçlı veya bazıları kısmen mutlu sonla biten fidye amaçlı kaçırmalardı. Martin bir çocuğun kaçırılıp ebeveynlerine cinayet işletilmeye çalışıldığını ilk kez duyuyordu. Üstelik videoda açıkça çocuğa cinsel tacizde bulunduğunu da görmüşlerdi. Bunu yapan adam nasıl bir ruh dünyasına sahip olabilirdi? İçinde nasıl bir nefret duygusu vardı? Hangi sosyal çevrede büyümüştü, neler yaşamıştı, kurbanlarını hangi kriterlere göre seçmişti? Ve tüm bu soruların üstünde, her şeye neden olan o soru:

Tüm bunları neden yapıyordu?

Tüm bu karmaşanın ortasında yer alan kahramanların isimlerini yazdı.

Kaçırılan çocuk Tim Blake, onun babası Richard Blake ve öldürülüp işaret parmağının kesilmesi istenen Cedrick Windom!

Martin derin bir iç çekerek arkasına yaslandı ve gotik bir tiyatrodaki oynayan oyuncuların canlandırdıkları gizemli kahramanların isimlerine bakar gibi topladıkları verilere ve yanlarındaki soru işaretlerine anlamsızca baktı.

Kaçırılan bir çocuk, onun babasından huzurevinde yaşayan yaşlı ve hafıza sorunu olan emekli bir doktoru öldürmesini isteyen tehlikeli bir sapık ve dün gece, şeytani bir havanın kucağında, onlarca polisin gözleri önünde sahnelenen akıl almaz bir şov!

Tüm bunların, bu karanlık mizansenin merkezinde ne vardı?

Az daha unutuyordu. Tüm bu gizemin ve kovalamacanın sonuna atılan o şüpheli imza, dışarıda çakan öfkeli bir şimşe-

ğın ışığı gibi zihninde parladı. Martin, kendisine bir parça ür-kütücü ve tuhaf gelen kelimeyi tahtanın en altına yazdı.

BEELZEBUP?

Sanki uydurma bir kelimeydi. Ya da anagram bir yazı gibi duruyordu.

Martin, döner koltuğu masasına çevirip bilgisayarını açtı. Arama motoruna o tuhaf kelimenin ilk üç harfini yazmıştı ki masanın üstündeki telefonu çaldı.

“Ben Dedektif Martin?”

“Merhaba dedektif, parmak izi laboratuvarından Sarah Robbins, parmak izi analizlerinin sonuçları elimize ulaştı, bilmek isteyeceğinizi düşündüm.”

Martin birden heyecanlandı. Hattın diğer ucundaki bayan, dün gece kulübede buldukları parmak izlerinden bahsediyordu. Şüpheli böyle bir hata yapmış olabilir miydi?

“Evet Bayan Robbins, sizi dinliyorum.”

“Kulübeden toplanan parmak izleriyle şüpheli kamyonetin direksiyon ve vites kolundan alınan örneklerde yüzde yüz eşleşme sağlandı. Ayrıca parmak izi veri tabanında araştırıldı ve kırk yaşında bir mahkûma ait olduğu saptandı. İsmi Charlie Wilson.”

Martin birden heyecanlanmıştı. Bunu duyduğuna inanamıyordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplamış olan saldırgan böyle basit bir hata yapmış olabilir miydi? Gerçekten de olay yerine eldiven takmadan, parmak izlerini, hem kullandığı araçta hem de kulübede bırakmış olabilir miydi?

Heyecanla kâğıt kalem çıkartıp telefonun ahizesini omzuyla çenesi arasına sıkıştırdı.

“Bana adresi verin.”

“Louisiana Eyalet Hapishanesi.”

“Çıktığı hapishaneyi sormuyorum, yaşadığı yeri soruyorum.”

“Dedektif, anlatamadım sanırım, adam eski bir mahkûm değil, hâlâ hapisanede tutuklu!”

14. BÖLÜM

ÖLÜM İLANI

*Melekler kayıp ruhlara
öbür dünyanın yolunu gösterir
Şeytansa bu dünyanın gerçeklerini*

Frank irkilerek gözlerini açtı. Bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Şaşkınca etrafına bakındı. Arabasının içindeydi ve gün ağarmıştı.

Yan koltukta, kese kâğıdına sarılı bir viski şişesinin, sarılı buruşuk kâğıdın ağzından fırlamış ucunu gördü. O an dün gece ne yaptığını hatırladı.

Benjamin'in evinin önünde gece yarısına kadar beklemişti ama eve gelen giden olmamıştı. Evin ışıkları da hiç yanmamıştı. Sonra Frank, evin arkasına dolaşmış, birinci kattaki pencerelerden birini kırıp içeriye girmiş ve evi baştan sona aramıştı. Ama kimseyi bulamamıştı.

Saatine baktı. Yedi buçuk. Benjamin'i bulması için on yedi saatten az zamanı kalmıştı. Gün çoktan ağarmıştı ama gökyüzü günlerdir olduğu gibi karanlık fırtına bulutlarıyla kaplıydı. Yağmur şimdilik yağmıyordu ama yerler dün gecenin ıslak izlerini taşıyordu.

Gece üşüdüğü için camları kapatmıştı ve içerisi havasız kalmıştı. Arabanın motorunu çalıştırıldı ve camları açıp alev

alev yanan midesindeki açlığı bastırmak için en yakındaki restorana sürdü.

Aceleyle, küçük bir restoranın servis tezgâhında birkaç lokma bir şeyler yedi. Öyle bir ruh hali içindeydi ki ne yediğini ya da tadının nasıl olduğunu bile anlamamıştı. Ama sıcak kahve iyi gelmişti. Taze çekilmiş iki fincan şekersiz kahve içti. Bu sırada arkasındaki caddeden siren lambalarını açmış bir polis arabası geçiyordu.

Frank sanki kanun kaçağıymış gibi irkildi. Kafenin camlarından polis arabasının etrafa mavi ve kırmızı ışıklar saçan lambalarının uzaklaşmasını izledi. Eğer Benjamin onu ihbar ettiyse polis onu arıyor olabilirdi ve kafenin önüne park ettiği arabasını görebilirlerdi. Nefesini tutup, polis arabası sokağın sonunda gözden kayboluncaya kadar bekledi.

Dışarı çıkınca kapüşonunu başına geçirdi. Bir telefon kulübesinden karısını aradı. Eşi şu an bir arkadaşının yanında kalıyordu. Olaydan sonra evi terk etmişti ve onunla konuşmak istemiyordu. Onuncu çalışta karısı yorgun bir sesle telefona cevap verdi. Arayanın Frank olduğunu anlayınca sesi, kızlarının kaybolduğu günden beri olduğu gibi soğuk ve kızgın bir mesafeye çekildi.

Bir haber yoktu. Polisler artık, tıpkı Frank'e yaptıkları gibi onu da aramayı kesmişlerdi.

Karısına nasıl olduğunu sormuştu, ama nasıl olduğunu çok iyi tahmin ediyordu. Onu zombiye dönüştüren antidepresanlar yüzünden, uyuşmuş kaslar, uykulu gözler ve kayıtsızlaşmış bir ruh haliyle telefonu titreyerek tutuyor olmalıydı. Verdiği cevap Frank'i yanıltmadı.

"Kapatıyorum Frank!"

"Kızımızı kurtaracağım," diyecekti ama sözcükler dilinin ucuna kadar gelip yok oldu.

Hat düşünce başını kederle önüne eğdi. Karısı o DVD'yi

izlese, herhalde Frank'i öldürürdü. Tabii Frank DVD'den ona bahsetmemiştir.

Sonra evini arayıp telesekreterini dinledi. Bip sesinden sonra gelen derin ve sinir bozucu sessizlik içinde kendi kalp atışlarını duyuyordu. Hiç kimseden mesaj gelmemiştir. Ahize-yi yerine koydu. Bitkin bir halde elleriyle gözlerini ovuşturup ne yapacağını düşündü. Benjamin'i bulmalıydı.

Telefon kulübesinden çıkıp bir süre kaldırımında yürüdü. Hava şartları insanları günlük işlerinden bile alıkoymuştu. Sokaklar olması gerekenden yarı yarıya boştu. Günlük ihtiyaçlarını marketlerden karşılamak için dışarı çıkmak zorunda kalanlarla işe gitmek zorunda olan insanlar dışında pek kimse yoktu. Gökyüzünün kurşun rengine karışmış yağmur habercisi bulutları, vebalı bir hastanın vücudunu saran çürükler gibi koyu lekelere benziyordu.

Frank, elleri cebinde ışığın yeşile dönmesini beklerken aniden durdu. Sokağın karşısında yanan trafik lambasının kırmızı ışığında aklına aniden bir isim geldi.

Eric Nelson.

Özel dedektif. Frank'in çok eski bir arkadaşıydı. Eskiden polis teşkilatında çalışıyordu ama istifa etmişti. En azından kendisi böyle söylemişti ama yakın çevresi onun teşkilattan kovulduğunu tahmin edecek kadar zekiydi. Çünkü Nelson, duygularını çabuk dışa vuran, asabi, hoyrat, egoist, çıkarıcı, esrarkeş, paragöz, vurdumduymaz, tembel ve alkolikti.

Meslekten kovulunca uzun süre aylak aylak gezmiş, etrafa çokça borçlanınca bir süre gözden kaybolmuş, birkaç yıl önce aniden ortaya çıkıp mucizevi bir şekilde tüm borçlarını ödemiş ve bir dedektiflik bürosu açmıştı. Ama Frank'in bildiği kadarıyla işleri pekiyi gitmiyordu. Tüm hesabı Frank'in ödediği bir cuma akşamı Logan's Roadhouse Bar'da guinness bira içip maç izlerlerken laf arasında işlerinin çok kötü olduğunu gevelediğini hatırlıyordu.

Tabii hesabı ödetmek için böyle söylemiş olması da imkân dâhilindeydi.

Frank telefon kulübesine geri döndü.

Cüzdanını karıştırırken Eric'in kartvizitini atmadığını umdu. Eğer attıysa da bilinmeyen numaralardan telefonunu öğrenebilirdi. Tabii hâlâ bürosuna kilit vurmadıysa.

Ama kartviziti buldu ve hemen bir çeyreklik atıp numarayla tuşladı. Altıncı çalışta telesekreter çıktı. Frank çengele basıp bu sefer cep telefonunu aradı. Epey çaldıktan sonra hat tam düşmek üzereyken yataktan yeni kalktığı belli olan bet bir ses cevap verdi.

"Kimsiniz?"

"Eric, ben Frank. Sana acil işim düştü."

"Hangi Frank?"

"Frank Pauly dostum, hukuk danışmanı."

"Ha, Frank, dostum, iyi misin, biraz erken değil mi be?"

"Hayır, eğer müsaitsen sana bir iş vermek istiyorum. Acilen birini bulmam lazım. İsmi Benjamin Sterling, dün den beri ortalıkta yok, nereye gittiğini öğrenmem lazım."

"Hey hey Frank, sakın ol biraz, bana iş mi teklif ediyorsun?"

"Evet, tam olarak bu."

Birden sesi uyku mahmurluğundan sıyrılmıştı. "Öyleyse büroma gel de konuşalım. Yani bir iki saat sonra, şu an biraz... ee müsait değilim."

"Hayır hayır dostum, dinle beni, bu kadar zamanım yok, akşama kadar onu bulmam lazım."

"Akşama kadar mı? Dostum kayıp kişileri bulmak o kadar kolay olsaydı özel dedektiflere başka sıfatlar yüklenirdi."

"Lütfen Eric, lütfen, bu iş çok acil. Aradığım adam kayıp değil zaten, sadece ortalıktan toz oldu. Ve onu bulmam lazım. İstedığın kadar para vereceğim."

“Hım, bir saniye, bir saniye bekle Frank.” Telefonun diğer ucundan bir gıcırta duyuldu, sonra ayak sesleri geldi, bir kapı açıldı ve su sesi işitti Frank. Sonra da bir sifon sesi. Arkadaşının işeme senfonisi bitince tekrar hatta döndü. “Şu an birçok dosyayla uğraşıyorum Frank. Ama eğer bu kadar acilse...”

“Evet Eric, evet. Bu çok önemli. Elindeki dosyaları bir kenara at. Sadece bugünlük dostum, bir arkadaşın için bunu yap. Emeginin karşılığını fazlasıyla vereceğim.”

“Durum bu kadar ciddi öyle mi?”

“Evet.”

“Peki Frank, senin için bugünlük işlerimi erteleyeceğim. Şimdi bana bulmanı istediğim adam hakkında bilgi ver. Yalnız dur dur, bir dakika bekle, kâğıt kalem almam lazım. Lanet olsun!” Ayağını bir yere vurmuş olmalıydı, acı içinde homurdanıp bir küfür savurdu. Frank sabırla bekledi. “Evet dostum, aldım, şimdi söyle bakalım.”

Frank, Benjamin’in ev adresini, telefonlarını ve en son onu ne zaman nerede gördüğünü söyledi.

“Tamam dostum yazdım. Ee, bak, sen benim arkadaşım-sın, biliyorsun normalde para almazdım senden ama biliyorsun işte, ben de geçimimi sağlıyorum.”

“Sorun değil Eric, yeter ki onu bana bul.”

“Tamam bulacağım. Ama yine de bilmeni istedim, eğer bulamazsam bile ücretimi almak zorundayım.”

“Vereceğim Eric.”

“Biliyorum biliyorum verirsin de, paranın bir kısmını peşin almam lazım. Zira araştırma için masraf yapmam lazım.”

“Tabi, haklısın. Bak şöyle yapalım, bana bir banka hesabı ver, sana ücretini göndereyim, sen de hemen başla tamam mı?”

Eric’in sesi şimdi daha da coşkulu geliyordu. “Kartvizitimin üstünde hesap numaram yazıyor.”

Frank cebinden kartviziti çıkartıp baktı. "Evet gördüm."

"Saati yüz dolar Frank, üç saati peşin. Sen parayı yatır ben de hemen duş alıp işe başlıyorum."

"Bana cep numaramdan ulaş, sende olması lazım."

"Ee, sen yine de ver, telefonum bazen arızalanıyor."

Frank numarasını verip telefonu kapattı. Dün sabahtan beri sert ve hızlı bir koşuşturmanın içindeydi. Sekiz gündür ne doğru düzgün uyuyabilmişti ne de sınırları yumuşamıştı. Günlerdir stres, sinir, çaresizlik, keder ve intikam hissiyle yanıp kavruluyordu. Ruhu, içinde zehirli gazların biriktiği, patlamaya hazır bir volkan gibi köpürüyordu.

Yakınlardaki bir bankamatikten Nelson'a parasını gönderdi. Arabasına döndü ve motoru çalıştırdı. Yol üstündeki benzinlikten mazot aldıktan sonra evine gitti.

Kapıdan girerken sanki aylardır evine ayak basmamış gibi hissediyordu. İçerisi havasız ve sıcaktı. Kapıyı kapatırken kızını ve eşini düşündü. Daha on gün önce burada, üçü birden televizyonda çizgi film izlemişler ve pazar günü kızıyla geçirmeyi planladığı günün ayrıntılarını konuşmuşlardı. Şimdi ise geriye ölüm sessizliği kalmıştı.

Kızının kaybolduğu gün hayatının en uzun günü olmuştu. Bir dedektif içerideki kanepede uyurken, o mutfakta karısıyla birlikte kahve içip birbirlerinin gözyaşlarını silmeye çalışmışlardı.

İlk üç gün evleri polis ordusuyla kuşatılmıştı. Telefon kablosuna bir sürü cihaz bağlanmış, Frank ve karısının eşyaları aranmış, arkadaşları sorgulanmış, kızlarının kaybolduğu doğa parkının etrafındaki güvenlik kameraları incelenmiş, otoparktaki arabaların plakaları araştırılmış ama şüpheli bir araca veya kişiye ulaşılamamıştı. Kayıp çocuk vakasındaki ilk şüpheliler her zaman ebeveynler olurdu ve bu yüzden Linda'nın tüm çığırkanlığına rağmen ikisi birden yalan ma-

kinesi testine girmek zorunda kalmışlardı. Bu Linda'yı daha da delirtmişti. Kocasının ihmalkârlığı yüzünden kızları kaybolmuştu ve bunun suçlusu kendisiymiş gibi polis tarafından sorgulanmış, yalan testine sokulmuştu.

Dördüncü gün polisler, sanki savaşın bittiğini haber almış bir tabur gibi ordugâhlarını toplayıp arkalarında hiçbir şey bırakmadan evi terk etmişlerdi. Onlarla birlikte Linda da valizini toplayıp gitmişti. Çocuklarını aramak yerine, telefonun başında içki içip uyuklayan Frank'i daha fazla görmek istemediğini söylemişti.

Frank'in tüm çabalarına rağmen gazeteciler olanları duymuş ve topladığı bölük pörçük bilgilerle arka sayfaların birinde kısa bir haber yapmışlardı. Otoyoldaki reklam panolarından, gazete ve televizyonlara kadar kayıp reklamı veren aileler olurdu. Frank bunu yapmamıştı.

Polisin ve basının canı cehenneme, Benjamin'i bulması gerekiyordu. Şu an eyalet dışına ya da ülke dışına çıktıysa, Frank kendini asla affetmeyecekti. Dün, Benjamin tetiğinin ucundaydı ama basamamıştı. Bu bir saliselik kararsızlık, tüm planını alt üst etmişti. Çoğunluğu monoton ve boş geçen bir insanın hayatı, bazen bir salisede vereceği karar yüzünden kâbusa dönüşmesi, ne kadar korkunç ve şeytani bir gerçektir!

Cep telefonunu bulabilmesi on dakikasını aldı. Yerdeki boş, devrik viski şişesinin yanındaki kanepenin yastığı arasına sıkışmış ve şarjı bitmişti. Neyse ki şarj aletini bu kadar uzun süre araması gerekmedi. Yemek masasının üstünde, prize takılı halde duruyordu.

Sıcak bir duş aldıktan sonra havluyu üstüne sarıp kahve hazırladı. Yemek masasının üstüne kahvesini koyup sandalyeye oturdu. Cep telefonunun düğmesine basıp duştayken arayan olup olmadığını kontrol etti. Fincanını üfleyip kahvesinden sıcak bir yudum aldı. Gözü masanın üstündeki gaze-

teye takıldı. İki gün öncesinin gazetesiydi.

Oyalanmak için gazeteyi alıp iç sayfalarına göz attı. Birkaç dakika sonra hiçbir haberin ilgisini çekmediğini ve boş gözlerle gazeteyi incelediğini anladı.

Gazeteyi ikiye katlayıp tekrar masa üstüne attı. Kahvesinden bir yudum daha aldı. Yağmur başlamıştı. Gökten düşen damlalar mutfak camını usul usul dövüyordu.

O an bir ürperti hissetti. Gözü tekrar gazeteye takıldı. Az önce gördüğü orta sayfadaki, büyük puntolarla verilmiş bir ilanı hatırladı. Hemen gazeteyi geri alıp sayfalarını çevirdi.

İlanı buldu:

NEW ORLEANS SPIRİTÜALİZM ARAŞTIRMA DERNEĞİ

MEDYUMLUK ve PARAPSIKOLOJİ KONFERANSI

Nişancı Adam Sendromu - Psişik Gözcüler - ABD ordusunun psişik güçlere yaptığı yatırımlar

Telekinezi Levitasyon Materyalizasyon Kriptoskopi

Durugörü, Düşünce okuma, Duruşiti, Psikometri, Telepati

Medyumluk – Psikokinezi - Kara Büyü

Ruh Çağırma - Ölülerle canlılar arasında iletişim - Kayıp kişileri bulma - Faili meçhul cinayetler - Bedenli veya bedensiz Ruhların Gizemi - Rüya sembolleri - Hipnozla korkulardan kurtulma - Kapalı bir ortamdaki olay, nesne ve canlılarla bağlantı - Geçmiş ve gelecek olayları görme - Dünya dışı canlılarla telepati

15. BÖLÜM

ÖLÜM SUSKUNLUĞU

Katiller cehenneme gidecek.

Peki kurbanlar?

Eğer cennete gideceklerse

şeytan onlar için iyilik yapmış olmuyor mu?

Martin adli tıptaki asistanla konuştuğundan sonra kafası karışmış bir halde telefonu kapatmıştı ama bir yanlışlık olduğuna emindi. Kulübede ve direksiyonda bulunan parmak izleri, nasıl hapishanedeki bir mahkûma ait olabilirdi?

Laboratuvardaki memura parmak izlerini tekrar kontrol etmeleri için baskı yapmıştı. Parmak izlerinin kesin güvenilir sonuçlar vermediğini biliyordu.

On beş dakika sonra telefonu tekrar çaldı. Yine Baton Rouge'deki kriminal laboratuvardan arıyorlardı. Bu sefer hat-tın diğer ucunda, parmak izi bürosu kimlik teşhis amiri vardı. Martin, onu daha önce arayan genç bayanı tanımuyordu ama şu an konuştuğu amiri tanıyordu. Zira Robert ile akademiden beri arkadaşlardı.

“Martin, o eblek kulaklarını aç da beni iyi dinle, bütün büro işi gücü bırakıp sanki önümüzde bir tek senin dosyan varmış gibi onlarca personelimi kıytırık bir parmak izine ayıracak değilim. Eğer raporumuzda hata olduğunu düşünüyor-san kıcını kaldırıp kendin gel bak.”

"Bob⁵, bende o kış olsaydı zaten şu an senin masanda oturuyor olurdum."

"E sen de kışını sağlam yere dayasaydın zamanında. Silahını sik salları gibi ona buna sallarsan SST⁶'de çavuş olarak dolanırsın!"

"Çavuş değil, teğmen, beş yıldır teğmenim ben."

"Ve bu kafayla hep teğmen kalacaksın."

"Şu boktan çeneni kapatıp benim işimi halledecek misin?"

Bob gevrek bir kahkaha attı. "Ne zaman seni kırdım ki Marti?" Sesi yavaş yavaş ciddileşti. "Bak, bir hata yok ahbap, bizim çocuklar bu işte çok iyi zaten, sizinkilerin gönderdiği parmak izi örneği kesinlikle Charlie Wilson adındaki hükümlüye ait."

Martin derin bir iç çekti. "Bu çok saçma!"

Bob konuşmadan önce bir iç çekti. "Bu sefer sert kayaya çarptınız ha? Böyle bir derse ihtiyacınız vardı zaten. Çok kıcınız kalkmıştı!"

Martin cevap vermedi. Bob'la tanıştıkları günden beri bu düzeyli muhabbetleri sürüyordu. Birbirleriyle sürekli tatlı bir çekişme içinde olmaktan asla vazgeçmemişlerdi. Neredeyse her konuda kıyasıya alay etmekten, birbirlerini sinir etmekten çocuksu bir keyif alırlardı.

Robert, Martin'in suskunluğunu fırsat bilip onunla uğraşmaya devam etti. "Kış deyince aklıma geldi, geçen gün Pasifik Savaşçıları senin Pelikanlara nasıl geçirdi ama?"

"Ah! Siktir, bana bu konuyu açma!"

5 Bob, Amerika'da Robert'in kısaltmasıdır.

6 Sinir, Stres, Tempo'nun kısaltması. New Orleans Cinayet masası çalışanları kendi büroları için bu kısaltmayı kullanır.

7 Golden State Warriors ile New Orleans Pelicans takımları arasında oynanan NBA Batı Konferansı play-off ilk maçından bahsediyor.

"İzledin mi maçı? Tam bir rezillikti! Ben sana söyleyeyim, yarı finalleri bu sene rüyada görürüz."

"Benim hiç umudum yoktu zaten. Denver'dan yirmi sayı yediğimizde anlamıştım bu takımdan bir bok olmayacağını!"

Robert gevrek gevrek güldü. "Ne derler bilirsin, top çemberde döner ve ne tarafa düşeceğine Tanrı karar verir!"

"Doğru söylüyorsun! Tanrı Pelikanları, Amerika ise New Orleans'ı sevmiyor!⁸"

Samimi bir dostla ciddi bir konu konuşurken bile dalga geçecek bir şey bulmaları, stres yüklü işlerinde bir an olsun nefes alacak bir alan yaratmalarını sağlıyordu.

"Az önce FBI'dan aradılar, parmak izi raporunu onlara da faksladık."

"Aynı soruşturmanın farklı kollarındayız."

"Güçler birliği ha! Bu seferki epey şenlikli olmalı. Yanınızda olamadığım için üzülüyorum."

"Sen koltuğunda oturup bilgisayardan katilleri yakalamaya devam et Bob, biz silahımızla senin kıcını koruruz."

Bob kesik bir kahkaha daha attı. "Kızın ve eşin nasıl?"

"İyi, gayet iyiler... Seninkilerden ne haber?"

"Bildiğin gibi. Şu kahrolası havalar düzelirse seninkileri alıp bize gelin, bira-barbekü yapalım."

"Tabii olur. Ama biliyorsun ben alkolü bıraktım. Unutmuşundur belki, en son yirmi yıl önce içmiştim."

"Vay be, o kadar oldu mu sahiden? Yaşlanıyorsun Marti, kıcındaki kıllar sahiden aklaştı mı?"

"Seninkiler eminim pamuğa dönmüştür!"

"Hâlâ çivi gibiler. Çünkü birayla yıkıyorum ben kıcımı. Bence inadı bırakıp sen de APK'ye katılmalısın?"

"APK?"

8 Irak savaşıyla aynı döneme gelen Katrina Kasırgası'ndan sonra hükümetin New Orleans'a gerekli yardımları yapmadığına gönderme yapıyor.

"Alkolik Polis Kulübü."

"Uslanmaz adamlar! Benden uzak durun!"

Robert kısık kısık güldü gene. "Pislik pisliği bulur! Bizden kaçamayacaksınız!"

"Tamam bir ara görüşürüz ama elimdeki şu lanet dosyayı kapatınca!"

"Kapatamazsan bana gönder ben kapatırım."

"Tamam Bob, önce çeneni kapa ama! İşlerim var. Hey, dur, Katy'e selam söyle."

"Olur. Sen de kızına ve ateşli eşine!"

Gülüşmeler eşliğinde görüşmeyi noktadılar. Martin enerji dolmuş bir halde bilgisayardan sicil tarama programına girdi ve uzman Sarah Robbins'in ilk konuşmada verdiği kimlik numarasını yazıp veri tabanında tarattırdı. Birkaç saniye sonra ekranda hükümlü Charlie Wilson'un resmi belirdi.

En az yüz kilo görünen, iri yarı, melez ırktan bir adamdı. Gözlerinin altında mor torbalar birikmişti. Kulaklarının arkasında toplanmış kıvrıkcık cansız saçları başının üstünde ciddi oranda seyrelip kelleşmeye başlamıştı.

Elli yaşındaydı ve dört yıl önce, Baton Rouge'tayken ağır ceza mahkemesi çıkışında bir tutukluyu başından vurarak öldürmüştü.

Öldürdüğü kişi, küçük bir kıza tecavüz ve cinayet suçundan yargılanıyormuş. Kurban ise Charlie'nin öz kızımıymış.

Mahkeme ceza indirimine gitmemiş ve Charlie'ye ömür boyu hapis cezası vermiş.

Martin ellerini başının arkasına koyup derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Charlie Wilson birinci dereceden cinayet suçuyla dört yıldır eyalet hapisanesindeydi.

Yüzünü maskeyle gizleyen bir çocuk hırsız, öldürülmesini istediği kimsesiz, huzur evinde yaşayan bunak bir doktor ve kızına tecavüz edip öldüren bir zanlıdan duruşma çıkışında intikam alıp hapse atılan bir adam.

Ve işin en tuhafı, Charlie Wilson dört yıldır eyalet hapis-
hanesinde olmasına rağmen dün gece, parmak izi bürosuna
göre o lanet kulübeye çalıntı bir Volvo ile gelmişti. Eyalet ha-
pishanesine sadece yirmi kilometre uzaklıktaki kulübeye.

Soruşturma bir yerlere mi varıyordu yoksa daha da mı
karmaşık bir hâl alıyordu. Ama şu an buna cevap verebilecek
tek kişi Charlie Wilson'du.

Hemen Murphy'e telefon edip onunla bir görüşme yap-
tı. Murphy yeni gelişmeyi büyük bir şaşkınlıkla dinledikten
sonra dâhice fikrini hemen söyledi. Parmak izi analizinde bir
yanlışlık olmalı!

Ama Martin, basit bir yanlışlıktan daha fazlası olduğuna
inanıyordu. Açıklayamıyordu ama yaşanan tüm bu kaos, işin
bu kadar basit olamayacağı yönünde hislerini uyarıyordu.

"Murphy, aradığımız maskeli manyak, bir çocuk hırsı-
zı. Bir tacizci ve başka birinin ölmesini istiyor. Charlie ise ço-
cuğuna tecavüz edip öldüren bir sapığı öldürdüğü için ceza
evinde. Parmak izi konusunda seninle aynı fikirdeyim, ama
bu olay bizi bir yere ulaştırmalı, ulaştırmak zorunda!"

"Emin değilim Martin, bence boşa vakit kaybı. Bunu FBI
ile konuşmalıyız."

"Sen konuş Murphy, ben de hapishaneye gidip şu adam-
la konuşayım."

Murphy ikna olmamış gibi sessizliğe büründü "Martin,
boşuna vakit harcayacaksın!"

"Şu an elimizdeki tek kanıt bu Murphy ve sen bana bunu
pas geçmemi mi söylüyorsun?"

"Yanlış iz üzerinde gittiğini söylüyorum. Bir Mayfield⁹

9 2004 yılındaki Madrid tren bombalama olayı yüzünden FBI'nın
parmak izi laboratuvarındaki incelemeler sonucunda olayın
zanlısı olarak iki hafta hapiste kalan ABD'li Müslüman avukat.
FBI parmak izi analizinde yanlışlık yaptığını anlayınca özür di-
lemiş, üç uzmanını görevden almış ve mağdur olan avukata iki
milyon dolar tazminat ödemek zorunda kalmıştı.

vakasıyla daha karşı karşıya olduğumuza eminim."

"Dün gece neler olduğunu gözlerinle gördün. O adam her tarafı kuşatılmış bir kulübeden uçup gitti. Geride ise oraya sadece 20 kilometre uzaklıktaki bir hapishanede yatan mahkûmun parmak izini bıraktı. Bence bunu atlayamayız!"

Murphy uzun bir süre cevap vermedi. Sonunda derin bir nefes alıp ciğerlerini boşaltırken amirane bir sesle konuştu. "Oraya gidip gelmen altı saat sürer!"

"Eğer bir helikopter ayarlarsan sadece bir saat."

"Helikopter falan ayarlayamam Martin. Arabayla gitmek zorundasın. Sadece boşa israf."

Sonra da telefonu kapattı.

Meşe ve çam ağaçlarıyla kaplı, her zaman ıslak ve hafif hüzünlü Mississippi deltasındaki yolculuğu üç saat kadar sürdü.

Angola kasabasının girişindeki ışıklı tabelayı görünce yönünü sola çevirip iki buçuk kilometre kadar, bir zamanlar mahkûmların zorla çalıştırıldığı pamuk tarlalarının arasında uzanan asfalt yolda ilerledi.

Öğlen yemeği paydosunda hapishanenin park yerine arabasını park ederken yol boyunca yağın yağmur birden kesilmiş ve belki de günler sonra ilk defa güneş, kömür renkli bulutları hafif de olsa aralayıp utangaç yüzünü Mississippi'ye göstermişti.

Dünyanın en yüksek tutukluluk oranına sahip olan Louisiana Eyalet Hapishanesi kırk dönümlük bir arazi üzerine kurulmuştu. Daha yirmi yıl öncesine kadar mahkûmların ücret almadan civardaki pamuk tarlalarında zorla çalıştırıldığı yönünde tartışmalara konu olurken, şu günlerde CNN'e bile haber olan yeni bir sisteme geçtiği konuşuluyordu. Adına Oyun Sistemi denen yöntemle göre mahkûmlar, cezaevi içinde sergiledikleri iyi davranışlar ve kendilerine verilen görev-

leri yerine getirme karşılığında puanlar toplayıp bazı avantajlara kavuşacaklardı. Bu avantajların arasında bir evcil hayvan sahibi olma ya da hapisane dışında bir etkinliğe katılmak gibi ödüller bulunuyordu.

Ama son yıllardaki bu olumlu gelişmelere rağmen Louisiana Eyalet Hapishanesi güney kentlerindeki kötü şöhretini hafızalardan silebilmiş değildi. Tehlikeli mahkûmlara uygulanan ve yıllar süren hücre cezalarından, yiyeceklerin kalitesizliğine, yoklamaların uyku saatlerinde yapılmasından gardiyanlar tarafından mahkûmlara uygulanan kötü muamelelere kadar pek çok sıkıntısı vardı. Tabii en büyük sıkıntısı doluluk oranıydı.

Her 90 yetiştikenden birinin hapis yattığı Louisiana'da yetkililer, tutuklu sayısını ve bu tutukluların eyalet bütçesi üzerindeki yükünü azaltma yollarına çözüm bulmak için, düşük riskli mahkûmları daha ucuz olan özel cezaevlerine göndermeyi seçmişti. Bu yüzden de adalet sistemini özelleştirdikleri ve kâr amacı güttükleri suçlamalarıyla birçok sivil toplum kuruluşunun tepkisini çekmişti.

Martin izinsiz geldiği için önce hapishanenin müdürüyle görüşmek için odasına çıktı. Ona fazla ayrıntıya girmeden kısaca olayı anlatıp tutukluyla kısa bir görüşme yapmak istediğini söyledi. Tutuklunun ismini söylediğinde müdürün yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Aynı mahkûm için bir saat kadar önce FBI'dan bir telefon aldım. Bana mahkûmun dün gece nerede olduğu hakkında tuhaf bir soru sordular. Müebbet hapis cezası almış bir mahkûm hücresi dışında sanki bir yerde olabilirmiş gibi!" Yüzünde bilgiç bir ifadeyle koltuğuna yaslanıp manidar bir sesle devam etti. "Sanırım bana anlattıklarınız sadece olayın küçük bir kısmı dedektif." Gülümseyerek elini kaldırdı ve Martin'in araya girmesine mani oldu. "Sorun değil dedektif,

polisi ilgilendiren bir konu bu. Benim işim size yardım etmek. Tutukluyla istediğiniz kadar görüşebilirsiniz.”

Güney eyaletlerinde kuzeydekilerin aksine güvenlik güçleri birbirlerine yardım etmekten ve kanunları esnek tutmaktan çekinmezlerdi. Martin mahkeme kararı veya mahkûmun izni olmadan böyle bir görüşme yapabileceği için rahatlamıştı, aksi halde buraya gelmek için yolda harcadığı üç saati çöpe gidecekti.

Yüz kilodan fazla görünen Charlie Wilson, turuncu kıyafetiyle iki gardiyanın ortasında, hantal bir yürüyüşle görüşme bölmesine girdi. Camekânın arkasındaki sandalyeye oturmadan önce gardiyanlardan birisi kelepçeyi çözüp uzaklaştı.

Plastik sandalyeye oturup donuk bir bakışla Martin'e baktı. Yanağının üstünde derin bir bıçak izi vardı. Üç haftalık sakalları ne yarayı ne de dikiş izlerini örtmeyi başarabilmişti. Gözlerinde katı ve isyankâr bir ifade asılıydı. Martin bu sert yüz ifadesinden onun duygularını ve karakterini okumaya çalıştı. Kızının intikamını almak için birini öldürmüş ve kendini hapiste bulmuştu.

Oldukça iri ve kiloluydu. Omuzları ve yanakları buldok köpekleri gibi sarkıktı. Birinin sadece üzerine oturarak bile pestilini çıkartabilirdi. Fotoğraftakinden en az on yaş daha yaşlı görünüyordu. Ve her yanından, buram buram başına gelen felaketin laneti fışkırıyordu. Sanki kızı tecavüze uğrayıp öldürüldüğü günden beri bu dünyada değil de ruhlar âleminde yaşıyormuş gibi donuk bakışları başka bir aleme kilitlenmişti.

Martin ahizeyi kulağına götürüp bekledi. Wilson da ayısını yapınca konuşmaya kendini tanıtarak başladı.

“Ben, cinayet masasından Dedektif Teğmen Martin Monaghan. Nasılsınız Bay Wilson?”

Adam cevap vermeden önce soğuk gözlerle Martin'i in-

celedi. İri vücuduna ve sarkan etlerine rağmen elleri garip biçimde küçüktü.

“Benden ne istiyorsun?”

Sesi buz gibi çınlamıştı Martin’in kulağında.

“Bay Wilson, bir çocuk kaçırma soruşturması yürütüyorum. Olay mahallinde, dün gece parmak izinizi bulduk. Bu konuyla ilgili bir bilginiz var mı?”

Adam duyduklarını tartıyormuş gibi kısa bir süre gözlerini boşluğa eğdi. “Çocuk kaçırma olayı mı? Sen neden bahsediyorsun? Benim bununla ne gibi bir ilgim olabilir?”

“Buradan sadece yirmi kilometre uzakta, Fort Adams kasabasının yanında, nehrin yanındaki ormanı biliyor musunuz? Kasabanın birkaç kilometre kuzeydoğusunda, Mississippi’nin batı tarafında eski bir orman kulübesi var. O kulübe ye daha önce gittiniz mi?”

Adam cevap vermek yerine öfkelenmiş gibi burun deliklerini şişirerek derin bir nefes aldı.

Martin bir süre daha bekledi. Sonra yumuşak bir sesle tekrar konuşmaya başladı.

“Bay Wilson, burada neden bulunduğunuzu biliyorum. Başınıza gelenler yüzünden çok üzgünüm. Şu an, sizin yıllar önce yaşadıklarınızı yaşayan bir aile var. Oğlunun bulunması için her şeyini ortaya koyan acılı bir baba, en az onun kadar acı çeken bir anne ve bir kardeş. Onların şu an neler hissettiğini sizden daha iyi kimse bilemez. Benim de bir kızım var biliyor musunuz? Ona bir şey olursa tüm dünyam başıma yıkılır. Lütfen bize yardım edin. O küçük çocuğa yardım edin. Şu an birisinin elinde rehin tutuluyor. Eğer bu olayla ilgili bir şey biliyorsanız, lütfen konuşun. Geçen her saniye umudumuz tükeniyor çünkü!”

Martin konuşurken Charlie bakışlarını birkaç kere onun gözlerinden kaçırıp uzaklara bakmıştı. Bu hareketi Martin’de

onun bir şeyler bildiği hissi uyandırmıştı. Ama konuşmaktan korkuyordu. Tıpkı Martin'in gözlerine bakmaktan korktuğu gibi.

"Lütfen Bay Wilson, lütfen..."

Charlie Wilson, dişlerini sıkıp Martin'e baktı. Gözlerinde bir buz dağının dehşet verici soğukluğu vardı. Kuru dudakları titredi. Şakağından soğuk bir ter damlası yanağındaki faça izine doğru usulca kayıp seyrek sakalları arasında kaybolup gitti.

Martin umutla adamın dudaklarına baktı. Kalbi güm-bürdemeye başlamıştı. Charlie konuşacaktı.

Ağzını araladı ve ahizeye fısıldadı.

"Görüşme bitti."

"Hayır, dur!"

Charlie ahizeyi yuvasına geri koydu ve sertçe sandalyeden kalkıp kapıda bekleyen gardiyana doğru yürüdü.

"Charlie, Charlie dur, neden korkuyorsun, seni koruyabiliriz, Charlie! Dün gece bu hapishaneden çıktın mı? Seni kullandılar mı? Charlie!"

Martin camekânın arkasından telefona bağırıyordu ama sesi öbür tarafa ulaşmıyordu.

16. BÖLÜM

ÖLÜM TRANSI

*Melekler içinde bir ruha sahip olan
tek varlık, şeytandır.*

Frank, gazetedeki ilanı gördükten sonra internetten kentteki medyumları araştırdı.

Medyumluğun profesyonel bir meslek olduğunu ve medyumların bu kadar çok takipçisi olduğunu bilmiyordu.

Bloglara girip medyumlar hakkındaki yorumları okudu. Birçoğu falcılık, gelecekte haber verme, âşıkaları birleştirme, ilişkileri kurtarma, fiziksel ve ruhsal sıkıntıları atlatma gibi, Frank'in medyumluktan çok psikiyatrinin alanına girdiğini düşündüğü konularda çalışıyordu.

Bloglardaki yorumlarda medyumlardan birinin ismi çok fazla geçiyordu. Medyum Achamán.

Frank, medyumun internet sitesine girip hakkında biraz daha bilgi topladı. Dört yaşından beri medyumluk yaptığı söylenen Achamán'ın sitede hiç fotoğrafı yoktu. Bu yüzden kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadı ama hem yorumlardan hem de sitedeki başlıklardan telepati yeteneğinin çok güçlü olduğunu ve ruhlarla iletişim kurmakta çok başarılı olduğunu öğrendi.

Verdiği hizmetlerin başında kayıp kişilerden ve ölülerden telepati yoluyla haber getirme yer alıyordu.

Frank saatine baktı. Gün ortası olmuştu. Hâlâ Benjamin'i araştıran özel dedektif Eric'ten haber gelmemişti ve bu işlerin kolay olmayacağını biliyordu.

Sonunda şansını denemek istedi. Hemen telefonunu alıp Medyum Achamán'ın numarasını tuşladı.

Üçüncü çalışta genç bir bayan sesi duyuldu.

"Medyum Achamán'ın mabedi, nasıl yardımcı olabiliyim?"

Mabet kelimesine takılan Frank, bir an ne söyleyeceğini bilemedi.

Bayan tekrar sordu. "Merhaba, sesimi duyuyor musunuz?"

"Ee, evet ben acil bir konu için aramıştım, medyumla acilen görüşmem gerekiyor."

"Medyum Achamán, görüşmeleri telefon üzerinden yapmıyor bayım, üzgünüm, randevu almanız gerekiyor."

"Tamam tamam, ben de randevu almak istiyorum."

"Bir saniye efendim, sizi bekleteceğim... Hatta kalın lütfen..."

Frank huzursuzca yumruğunu masaya vurarak beklemeye başladı.

"Efendim size yarın için saat on dört otuzda bir randevu verebilirim."

"Hayır hayır, yarın çok geç, bugün olmalı, bugün, hatta hemen."

"Efendim bu imkânsız, Medyum Achamán bugün müsait değil."

Frank'in sesi acılı bir tonla alçaldı. "Dinleyin beni lütfen, bu çok önemli, kızım, kızım kaçırıldı, ona ulaşmam lazım, ya da onun kayboluşuyla ilgili olan kişiyi. Zamanım yok, ne olur, bugün onunla beni görüştürün. Lütfen..."

Hattın diğer ucundan bir süre ses gelmedi. "Bir saniye efendim, lütfen hatta kalın..."

Frank çaresizlik içinde yutkundu. Boğazına acı bir his düğümlendi. Belki aptalca bir uğraştı. Zamanını boşu boşuna harcıyordu.

“Bayım, hatta mısınız?”

“Evet buradayım.”

“Medyum Achamán durumun ciddiyeti sebebiyle sizinle görüşmeyi kabul etti. Adresimizi biliyor musunuz?”

“Evet evet, sitenizde Clarksdale yazıyor.”

“Russell sokağının sonundaki beyaz ev. Görüşmek üzere efendim, esenlikler.”

Frank telefonu kapattıktan sonra hemen üstünü giyip arabasına atladı.

Yolda giderken birden gökten dolu yağmaya başladı ve arabanın üstünü uzun bir süre yumrukladı.

Yollar, dolu taneleri yüzünden karla kaplanmış gibi bir anda beyaza büründü. Ama hava ılık olduğu için kısa sürede eriyip suya dönüşüyordu.

Clarksdale kasabası, ismi Kuzey Amerika tarihinin pek çok önemli olayında ismi geçen, Mississippi Deltası’nın pamuk tarlaları ve blues müziğiyle ünlü kasabalarından biriydi.

İç savaş sonrası devam eden ırkçılığa karşı güney kentlerindeki Afroamerikan halkın silahlı isyanları ilk bu bölgede başlamıştı.

Düşük ücret ve ırkçı baskılar yüzünden altı milyon güneyli siyahın, kuzeydoğu, orta batı ve batı kentlerine başlattığı Büyük Göç zamanında neredeyse dörtte üçü boşalan kasaba ancak İkinci Dünya Savaşı’ndan dönen işsiz siyah askerlerin yerleşmesiyle eski canlılığına kavuşabilmişti.

Ellili yıllarda sivil halklar hareketinde oldukça aktif rol oynayan kasaba, 1958 yılında Marthin Luther King’in siyah halkların mücadelesi için yapacağı ilk büyük toplantıya ev sahipliği yapmıştı.

Belgesellerde ve Amerikan sosyal tarih kitaplarında ismi sık sık geçen kasaba, Morgan Freeman'ın işlettiği Maviler Kulübü isimli bir *blues* barı ile iyice şöhretini arttırmışken, birkaç yıl önce işlenen korkunç bir cinayetle ülkenin gündeminde karanlık bir sayfa açmıştı. Eşcinsel olduğunu saklamayan demokrat belediye başkan adayı, otuz üç yaşındaki siyahî Marco McMillian'ın, dövülerek öldürüldükten sonra yakılmış cesedi Sherard yolu üstünde bulunmuştu.

Russell sokağının sonundaki evin karşısında, kalın gövdeli, asırlık kökleri topraktan fışkırmış meşe ağacının altında arabasını durdurdu. Hava mis gibi toprak ve yağmur kokuyordu.

Arabadan çıkmadan önce birkaç dakika oyalandı. Sonra kapüşonunu başına geçirdi ve sağanak yağmurun altında koşturarak tek katlı beyaz evin ziline bastı.

Otuz saniye geçmeden, dudağında ve iki kaşında *piercingler* olan saçları sarı, yırtık kot pantolonlu, orta boylu genç bir kız kapıyı açtı.

"İyi günler, ben Frank, bir saat önce telefonda konuşmuştuk."

"Kayıp kızınız için mi?"

Frank nefes nefese, "Evet," diyerek başını salladı.

"Lütfen içeri geçin."

Frank'i girişin yanındaki küçük bir odaya alıp, oturması için, altı alçı sütunlarla desteklenmiş, üstündeki telefon ve defter sayesinde sekreter masası olduğu anlaşılan post modern cam masanın karşısındaki bordo kadife koltuklardan birini işaret etti.

"Bir şey içer misiniz?"

"Hayır teşekkürler."

Kız gülümseyerek sağdaki kapıdan geçip gözden kayboldu. Frank kapüşonunu çıkartıp önündeki sehpa baktı.

Medyumlukla ilgili broşürler ve metafizikle alakalı, eski tarihli birkaç dergi ve kitabın kapağına göz attı.

Sonra cebinden telefonunu çıkarttı. Dedektif arkadaşından hâlâ ses seda yoktu.

Birkaç dakika sonra genç kız gülümseyerek kapının eşiğinde göründü.

“Bayım, Medyum Achamán şu an hazırlanıyor. Az sonra sizinle bir seans yapacak. Ben de isterseniz bu sırada kaydınızı yapayım.”

Frank başını salladı. Sarı saçlı genç kız masasına geçti. Deftere bir şeyler yazdı. Sonra Frank’in ismini soy ismini, adresini ve telefon numarasını kaydetti. Bunların özel bilgiler olduğunu ve hiçbir koşul altında üçüncü şahıslarla paylaşılmayacağını vurguladı.

“Bu arada hizmet bedelini seanstan önce alıyoruz.”

Frank başını sallayıp arka cebinden cüzdanını çıkarttı. “Kredi kartı geçiyor mu?”

“Evet, tabii ki...”

Genç kız arkadaki rafın üzerinden pos makinesine uzandı.

“Tek seans iki yüz dolar.”

Frank kayıtsız bir ifadeyle kredi kartını uzattı. İşlem bittince genç kız faturayla birlikte kredi kartını Frank’e verdi.

“Lütfen beni takip edin.”

Frank kalkmadan önce elini yüzüne götürdü ve bir haftalık sakallarının üzerindeki yağmur suyunu silip midesindeki krampın geçmesini bekledi.

Dar ve karanlık bir koridordan geçtiler. Duvarlarda, elle çizilmiş, değişik formlarda geometrik şekiller ve garip semboller vardı.

Kız, yüzünde hafif bir tebessümle kenara çekilip eliyle, koridorun sonundaki, üstü yaprak motifi kabartmalı, koyu kahverengi ahşap kapıyı gösterdi.

“Medyum Achamán sizi bekliyor efendim. İyilikler sizinle olsun.”

Frank kayıtsız bir ifadeyle başını sallayıp kapıya doğru yürüdü. Bir kez kapıya vurup içeri girdi.

Yarı karanlık odanın içinde yoğun bir tütsü kokusu vardı ve pembe renkli, kalın tül perdelerle pencerelerin önü kapatılmıştı. Tavanda, kırmızı Japon feneri asılıydı ve yaydığı kehribar ışığının altında, yere bağdaş kurmuş, incecik, siyahi bir bayan oturuyordu. Önünde, çok alçak bambu bir sehpa, sehpanın uçlarında ise sönük iki mum dikiliydi.

Arkasındaki duvarda bir çember, çemberin ortasında vahşi bir baykuş resmi, baykuşun etrafında ise git gide genişleyerek daire şeklinde dolanan rakam ve harflerden bir skala vardı.

Yerler baştanbaşa desensiz, kırmızı renkli bir halıyla kaplıydı. Duvarlara tıpkı koridordaki duvarlarda olduğu gibi çeşitli geometrik şekiller ve semboller çizilmişti.

Frank içeri girdiğinde kadının başı önünde, bambu sehpanın üstünde duran soluk renkli bir kâğıttaydı. Yavaşça kâğıttan başını kaldırıncı Frank kadının yüzünü daha net gördü. Yakası V şeklinde bir tişörtün içinden çıkan çok ince bir boyun, narin oval bir çenenin altında kayboluyordu. Çenenin üstünde meşin kadar kalın ve iri dudaklar, dudakların üstünde Michael Jackson tarzı yukarı kalkık ince bir burun, burnunun sol deliğine takılmış halka bir küpe, çıkık elmacık kemiklerin arasında yuvalanmış iri badem gözler görünüyordu. Kısa kıvrıkcık saçları fiyonk şeklinde bağlanmış portakal renkli bir saç bandıyla bağlanmıştı.

İnce yapılı kadın, karşısında duran Frank'in gözlerine derin bir bakış attı. Afrikoamerikan gırtlğından, sesli harfleri uzatarak, tiz bir sesle “Lütfen, oturun,” diyerek bambu sehpanın önündeki, az önce üstünden birisi kalkmış gibi ortası çökük duran turuncu minderi gösterdi.

Frank, medyumun sesini duyar duymaz onun aslında bir kadın olmadığını anladı. Kadınla erkeğin arasındaki derin uçurumda kalmış kayıp bir cinsiyete aitti bu ses. Tüm kadınsı hallerine rağmen doğa ananın ona bahsettiği erkeklik güdüsünü sesinden ve bakışlarından silmeyi başaramamıştı.

Frank mindere oturunca sürmeli gözlerini derin bir bakışla ona çevirdi tekrar.

“Şu kibriti tutuşturur musunuz?”

Yere oturmaya alışkın olmayan Frank, medyumun uzattığı kibriti almadan önce, rahat bir oturuş bulmak için kasılan bacaklarını iki yana açarak bambu sehpanın kenarlarına uzattı. Kibrit kutusunu aldı ve içinden bir çöp çıkartıp yaktı.

“Mumları yakın. Önce soldakini.”

Frank oturma şeklinden dolayı güçlüklerle uzanıp söylemeyi yaptı. İki mum da yanınca ortam biraz daha aydınlandı. Medyumun yanakları, yanan mumların ışığıyla kehribar bir renkle yıkandı. Ağır bir hareketle gözlerini kapatıp başını önüne eğdi.

Bambunun altından küçük, bakır bir tas çıkartıp Frank’e uzattı.

“Lütfen için bunu.”

Frank çay rengine görünen sıvıya baktı. “Nedir bu?”

“Sizi gevşetecek. Lütfen güvenin ve için.”

Frank kaptaki sıvıdan bir yudum aldı. Ilık içeceğin acı ve buruk bir tadı vardı.

“Lütfen hepsini için.”

Frank nefesini tutup kaptaki içkiyi içti. Bu sırada medyum, bambunun altından parşömen dokulu bir kâğıtla basit bir kurşun kalem çıkartıp Frank’in önüne uzattı.

Gözlerini kapatıp yumuşak ve titreşimli bir sesle sordu. “Kaybolan yakınınızın adını ve soy ismini o kâğıda yazar mısınız?”

Frank, kızı Rachel'in ismini ve kendi soyadını yazdı.

"Altına belirgin özelliklerini. Saçının rengini, göz rengini, biliyorsanız boyunu ve kilosunu..."

Frank yine söylenenleri yazdı.

"Bitirdiyseniz o kâğıdı soldaki mumun alevinde yakıp şu kâseye atar mısınız?" Frank, medyumun solundaki kül rengindeki bakır kâseye baktı, sonra kâğıdı tutuşturup kâsenin içine attı.

Medyum havayı kokladı. Yanan kâğıdın kekremsi kokusu odayı kuşatmıştı. Bir an dışarıdaki yağmur şiddetini arttırdı. Ahşap ev, rüzgârın öfkesiyle gıcırdamaya, çatırdamaya, pencere ve çatısından inlemeye başlamıştı.

"Şimdi aradığınız yakınınızın dışında, bu dünyadaki en çok sevdiğiniz kişinin adını ve soyadını yazın." Bir kâğıt daha çıkartıp uzattı. Hâlâ gözleri kapalıydı.

Frank bir an bunun ne kadar aptalca olduğunu düşündü. *Vudu* büyücüsünün elinden kâğıdı ve kalemı aldı. Pürüzlü kâğıdı önüne koydu. Kalemın uzun gölgesi, kâğıdın üstünde titriyordu.

"En sevdiğiniz insanın ismini!" diye vurguladı tekrar medyum.

Frank bir süre tereddüt etti. Çünkü ne yazacağını bilememişti. Aklından iki isim geçiyordu. Birisi kızının ismiydi ama onu yazamazdı. İkinci isim ise... Kesinlikle karısı değildi.

Frank aceleyle başka birinin ismini yazdı. Hep aklında olan, kalbinin derinliklerine gizlediği birinin ismiydi yazdığı.

"Sağdaki mumun alevinde yakıp aynı kâseye bırakın."

Yanan kâğıdın dumanları, havayı kekremsi bir kokuyla yarararak tavandaki fenere doğru yükseldi.

Medyum gözlerini açmadan sol eliyle kâseyi bambu masanın ortasına koydu yavaşça.

"Şimdi ellerinizi uzatın."

Frank kendisine uzanan bu yabancı ellere çekinerek baktı.

“Lütfen, yoksa seans yarım kalır.”

Frank başka bir alternatifi olmadığından derin bir iç çekip ellerini transseksüel medyuma uzattı. Medyum yumuşak bir hareketle Frank’ın ellerini tuttu.

“Gözlerinizi kapatın ve sadece onu düşünün.”

Frank bir an, “Kızımı mı yoksa ikinci kâğıda yazdığım kişiyi mi?” diye sormayı düşündü ama hemen vazgeçti.

Medyum, bir dua okur gibi yavaşça aynı kelimeleri tekrarladı. “Sadece onu düşünün... Sadece onu düşünün... Sadece onu...”

Frank gözlerini kapatıp Rachel’i düşünmeye çalıştı. Ama garip bir şekilde aklına Rachel değil Benjamin geliyordu. “Benjamin, hangi cehennemde olduğunu söyle bana! Ben de gelip senin kafanı kopartayım!”

Medyum, Frank’ın ellerini bıraktı. Gözlerini açıp hoşnutsuz bakışlarla ona baktı.

“Ruhların yaşadığı Ginen âlemi oraya girmeme izin vermiyor. Anvizib¹⁰ tehdidi aldılar. Geçiş için ruh özüne ihtiyacım var.”

“Pardon?”

“Parmağınıza küçük bir kesik atamama izin verir misiniz? Birkaç damla kanınıza ihtiyacım var.”

Frank bu arada kendini gevşemiş hissediyordu. Ortamın havasızlığından mı, loşluğundan mı yoksa içtiği içkiden dolayı mı anlayamamıştı ama sanki çakırkeyif olmuştu. Umursamaz bir ifadeyle, “Gerekliyse olur,” dedi.

Medyum bambunun altından, içinde minik tüpler olan bir poşet çıkarttı. Poşetin içinden bir tane tüp aldı. Tüpün kapağını çıkartınca içinden sivri ve ince bir kan alma iğnesi ortaya çıktı.

¹⁰ Vudu inancında görünmeyen varlıklar.

"Sterildir, lütfen sağ işaret parmağınızı uzatın."

Frank, Benjamin'i öldürdükten sonra onun sağ işaret parmağını keseceğini hatırlayınca bir an irkildi.

"Hastanede mutlaka kan vermişsinizdir. En fazla o kadar acıyacak."

Frank parmağını uzattı. Medyum sol eliyle Frank'in işaret parmağını kâsenin üzerine getirdi. Sağ elinde tuttuğu iğneyi batırıp çıkardı.

Sinir uçları anında tepki verdi ve Frank'in sinir sisteminin geçen küçük bir elektrik akımı tüm bedenini ürpertti. Parmağının ucundan tepeleri paraşüt gibi olan üç dört damla kan yavaşça kâsenin içine aktı.

Medyum, Frank'e bir peçete uzattı. Sonra gözlerini kapatıp başını kâsenin içine eğdi. Frank peçeteyi kanayan parmağına bastırırken bu soytarılığın ne zaman biteceğini düşünüyordu.

Medyum uzun bir süre, bel kemiğinin el verdiği ölçüde eğilerek ölü gibi aynı pozisyonda kaldı.

Frank'sa omuzlarından başlayan bir uyuşuklukla savaşıyordu. Kendini çok tuhaf hissetmeye başlamıştı. Parmak uçlarını artık hissetmiyordu.

Birden alnuna konan soğuk bir elin hissiyle ürperdi. Medyum, sol elini Frank'in alnuna koymuştu.

Öbür eliyle bambunun altından bir divit çıkarttı. Kâsenin içindeki kana bastırdı sonra bambunun üstüne bir şeyler çizdi.

Frank, alnının ortasında duran elinin yanından tek gözüyle bambunun üzerinde hareket eden divite baktı.

"Ş E Y"

Harflerini yazdığını gördü.

Sonra divit, bambunun üzerinde hareket etmeye devam etti.

“TAN”

Medyum elini çekti. Yüzü, meditasyondan uyanmış bir buda rahibinin yüzündeki ifade gibi dingindi.

Sürmeli gözlerini kocaman açıp Frank’e baktı ama bakışları iğne gibi deliyordu.

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Frank sarhoş olmuş gibi başı dönerken.

Medyum, havada bir süre asılı durup düştüğü yerde derin bir çukur açan füze gibi titreşimli sesiyle cevap verdi.

“Bunu siz söyleyeceksiniz efendim. Çünkü bunları siz yazdınız!”

Frank birden eline baktı.

Ve divitin kendi elinde olduğunu gördü.

Hemen diviti attı ve rüzgâr gibi odadan çıktı.

Baş dönüyor ve midesi keskin bir yanmayla çalkalanıyordu. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Geometrik çizgilerle süslenmiş koridordan geçerken duvarların üstüne kapandığını hissetti. Etrafındaki nesneler eğilip bükülüyordu.

Sarışın sekreter “İyi misiniz?” diye sordu.

Frank, kızın önünde durdu. Sekreterin yüzü karısının yüzüne dönüşmüştü.

Kapıyı itip dışarıya çıktı. Karşıdan esen rüzgâr yüzünün ortasına sert bir tokat gibi çarptı. Bir an yalpaladı. Yağmur, yerini şiddetli bir fırtınaya bırakmıştı.

Bir süre kapının önünde durdu. Ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Baş dönmesi yavaş yavaş geçti.

Uzaklardan bir siren sesi geliyordu. Polis ya da ambulans sireni...

Frank ellerini yüzüne götürdü. Yanaklarına ve alınına masaj yaptı.

Kafası şimdi biraz daha toparlanmıştı. Ellerini yüzünden çektiğinde arabasının flaşörlerinin yanıp söndüğünü gördü.

Adeta fırtınanın içinde, karaya oturmak üzere olan bir gemi gibi çağrı yapıyordu.

Meraklı bir halde arabasının yanına gelince arka kelebek camının kırılmış olduğunu gördü. Birisi arabasını soymaya çalışmıştı. Gördüklerine inanamayarak içeri girdi.

Arabanın ön panelinin üstünde, sağ tarafta, kırmızı renklerle "12 saatin kaldı!" yazıyordu. Hemen altında, torpido kapağında ise yine kalın kırmızı harflerle şu yazıyordu:

DMK 13

Tüm kanı beynine sıçrarken titreyerek ön cama baktı. Kıpırmızı bir rujla içeriden kocaman bir daire çizilmiş ve ortasına çarpı işareti konmuştu.

17. BÖLÜM

ÖLÜM ÇEMBERİ

*Tanrı, seninle konuşmak için
meleklerini gönderir.
Şeytansa haberci kullanmaz!*

Frank uzun bir süre öylece arabada oturup düşüncelerini toplamaya çalıştı.

Midesindeki yanma buruk bir krampa dönüşmüştü. Alkol, acı ve stres, güçlü bir konfederasyon ordusu kurmuş, midesine karşı tek bir cepheden hücumla başlamıştı sanki.

Yüzünü buruşturup torpido gözünü karıştırdı. Mide yanmasını kesen ilaçlardan sürekli yanında bulundururdu ama bulamadı. O ilaç kutusunu en son ne zaman kullandığını hatırlamıyordu.

Cep telefonunu çıkartıp Eric Nelson'u aradı ama telefonu cevap vermedi. Frank içinden "Umarım bu işi sallamıyordur," diye geçirdi. Torpido kapağında yazan yazıya baktı. Zaman daralıyor, umudu tükeniyordu.

Şuan polisi çağırırsa, arabasına el koyarlardı ve onu saatlerce merkezde sorgularlardı. O yüzden polisi aramadı. Onun yerine cep telefonunu çıkartıp, torpidonun üzerindeki yazıları daha sonra polise göstermek için kameraya aldı.

Bir an her şeyin sonunun geldiğini düşündü. Eğer de-

dektif arkadaşı Eric Nelson, Benjamin'i bulamazsa Frank ne yapacağını bilemiyordu. İkinci bir planı yoktu. İkinci bir şansı da olmayacaktı. Tecrübelerinden biliyordu. Tanrı, ahmaklara ikinci bir şans vermezdi!

Birden kabaran bir deniz gibi ruhu güçlü bir öfke selinin altında yandı. Kendi ihmalkârlığının sonucunda başına gelen bu acı gerçek bir kasırga gibi direncini yıkıp geçti.

Yaralı bir havyan gibi bağıırıp direksiyonu, camı ve arabanın konsolunu dövdü.

Sağı solu yumruklamaktan yorgun düşünce nefes nefese arkasına yaslandı.

Terk edilmişlik, acı ve çaresizlik hissiyle kendini bir süre Niagara Şelalesi'nden düşüyormuş gibi boşlukta hissetti. Ruhu, sanki ölümler diyarının önünden akan kan dolu *stiks* nehrinde sürükleniyor ve kayıp ruhların habisi diyarına sürükleniyordu.

Kapıldığı öfke, tüm sinir sistemini kemirmiş, sürekli çoğalan kanserli bir hücre gibi tüm vücuduna yayılmıştı.

Düştüğü karanlık ve yıkım dolu boşluğun içinde kızının değil, öldürmek zorunda kaldığı adamın adını haykırdı. Arabanın kapalı camlarından haykırışı yankılanarak dolu dolu kulaklarında çınladı.

"Benjamin! Benjamin! Benjamin!"

Bu çığlıkları sanki ölümler diyarından geliyormuş gibi boş sakağın sonunda yalnız başına arabasında oturan Frank dışında çevrede duyan tek bir kişi bile yoktu. Ne Tanrı ne de melekler! Adeta herkes, her şey Frank'i terk edip gitmişti.

Delirmiş gibi telefonuna sarıldı ve tekrar tekrar Eric Nelson'u aradı. Her seferinde telesekreterin, "Aradığınız kişi şu anda telefonuna cevap veremiyor lütfen daha sonra tekrar deneyiniz" mesajını dinlemeden kapatıp bir daha aradı. Bir daha ve bir kere daha. Telefonu, yeni arama yapmak için ka-

pattığı her seferde geçen o kısa sessizlik, çakan bir yıldırım gibi beyninin derinliklerinde yankılanıyordu.

Sonunda pes edip küfürler savurarak telefonunu yan koltuğa fırlattı. Asabice kontağı çevirip marşa bastı ve patinaj yaparak hızla hareket etti. Kızgın bir boğa gibi tehlikeli manevralarla arabayı en yakındaki markete sürdü. Bu acıyla tek başına savaşılamayacaktı.

Bir viski şişesini kese kâğıdına koyup arabasına geri döndü.

Nereye gittiğini bilmeden öylece arabayı bir süre ana caddede sürmeye devam etti. Meşhur Crossroads gitar anıtının önünden geçerken direksiyonu sağa kırıp Delta Donut'un sağındaki boşluğa arabayı park etti. Arabanın arkasını dükkânın yan duvarı boyunca reklam panolarına kadar giden beyaz parmaklıklarına, önünü ise gitar anıtına çevirmişti.

Radyoyu açtı. Bir delta blues kanalında durdu. Viskisine uzandı ve şişeyi kafasına dikti. Adeta nektar içen bir mitolojik tanrı gibi viskiyi içtikçe güçlendiğini ve bu olayları nasıl düzene getireceğini hayal etmeye başladı.

Benjamin'i bulacaktı. Eric'in yardımıyla ya da başka bir şekilde. Ama onu mutlaka bulacaktı. Bunu taç yapraklarını taptaze güneşe açan bir çiçek gibi hissediyordu. Ölümden uyanacaktı. Ölümler diyarından, kendisini hiçliğe sürükleyen o karanlık nehirden kurtulacaktı.

Ufukta çakan bir şimşegin kükreyişiyle birden ürperdi. Aniden yağmur şiddetini arttırdı. Gökten meyilli inen iri taneler arabanın tepesini makineli tüfek gibi dövmeye başladı. Gökyüzü yıldırımlarla çatlıyor, ön camdan sel gibi boşalıyordu.

Birden, mavi renkli gitar anıtının tepesinde parlayan şimşeklere bakarken ön camına içeriden çizilmiş şekle baktı. Çember içinde bir çarpı işareti.

Sonra medyumun odasındaiken bambuya yazdığı şeyi hatırladı.

“Şeytan!”

Bu nasıl olmuştu? Medyum onu bir tür transa sokmuştu. Ama bunu hipnotize ederek değil, seansın başında içirdiği o içki sayesinde başarmış olmalıydı. İçkinin içine bir tür halusinojen karıştırmış olmalıydı.

Cep telefonuna uzandı. Birden başı döndü. Viski mide-sindeki yanmayı geçirmişti ama bir yandan da sarhoş olmaya başlamıştı.

Rehber girdi ve “Tatlım” diye kaydettiği ismin üzerinde durdu. Bir an duraksadıktan sonra omuz silkip, medyumun uzattığı ikinci kâğıda ismini yazdığı o kişiyi aradı.

Dördüncü çalışta telefon açıldı. O çok bildiği yumuşak, ipeksi ses kulağının içinde bir aşk şarkısı gibi cınladı.

“Merhaba, seni çok merak ettim. Neden hiç aramadın?”

“Meşguldüm.”

“Bir gelişme var mı?”

Karşı taraftaki kişi Frank’in kızının kaybolduğunu biliyordu ama son gelişmelerden haberi yoktu tabi. Yani DVD’deki görüntülerden, birini öldürmesi gerektiğinden ve bunun için on iki saatten az zamanı kaldığından...

“Hayır, onu hâlâ bulamadılar.”

“Frank, çok ama çok üzgünüm. Yanında olmayı o kadar çok istiyorum ki...”

Frank diğer elini yüzüne götürdü. Alkolün verdiği sersemlik acısını uyuşturmuş, yorgunluğunu arttırmıştı. Yaşadığı iki hareketli günün verdiği bitkinlik damarına morfin gibi enjekte olmaya başlamıştı.

Frank’in sessizliği uzayınca kadın, rahibe şefkatinde “Frank, orada mısın?” diye sordu.

“Evet, buradayım. Sadece... Bunları... Bu başıma gelenleri...”

Frank'in sesi tutukluk yapınca kadın onun ne söyleyeceğini hissetmişti. "Sen bunları hak etmedin Frank. Sen bunları hak etmedin!"

Frank'in içine bir şey saplandı. Acıyla yutkundu. Keskin bir keder hissi midesinden gırtlığına kadar iç organlarını alev alev yakarak dalgalandı. Çakan bir şimşek ön camı aydınlattı ve akan yağmur sularının altında Frank tekrar o şekle baktı.

"Sana bir şey soracağım." Kalp atışları hızlanmıştı. Alkolün, herkeste olduğu gibi onu da aşırı duyarlı hale getirdiğinin farkındaydı ama şu an bunu düşünmek istemiyordu. Yaşadığı heyecanı sesine yansıtmamaya çabalayarak, alkolün çatallaştırdığı sesiyle sordu. "Daire içinde bir çapraz, sana neyi hatırlatıyor?"

"Daire içinde çapraz mı?" Kadının sesi düşünceliydi. "Bilmiyorum Frank, bir şey çağrıştırmadı. Bunu neden sordun?"

"Peki DMK 13?"

Kadın, Frank'in söylediğini tekrar ederek bir süre düşündü. "Bilmiyorum Frank, sen gerçekten, iyi misin?"

Frank derin bir iç çekti. "Boş ver, saçmalıyorum işte. Aptalca. Şimdi kapatmam gerek, önemli bir telefon bekliyorum."

Kadının sesi bu sefer bir annenin yavrusuna sarılması gibiydi. "Tamam tatlım. Seni seviyorum."

Frank da aynısını ona söylemek istedi. Ama içine bir köz oturdu. Kızı kaçırılmış bir baba, başkasına sevgi gösterisinde bulunamazdı. Kederli bir sesle yanıtladı.

"Sonra görüşürüz."

161. ile 49. Otoyollarının kesiştiği kavşaktaki üç gitar anıtına baktı. Farklı yönlerde bakan, mavi renkli üç devasa gitar heykeli buraya ünlü blues müzisyeni Robert Johnson'un anısına dikilmişti.

Efsaneye göre, Delta Blues'un kralı Robert Johnson, on

altı yaşındaki karısı doğum sırasında ölünce kendini müziğe vermeye karar vermişti. Ama ilk gitar çalma denemeleri hüsrarla bitmiş, şevki kırılan Johnson kasabayı terk etmişti. Bir yıl sonra geri döndüğünde ise omzunda yeni bir gitar, parmaklarında ise inanılmaz bir maharet vardı.

Sesi keskin ve coşkulu, şarkı sözleri dokunaklı, gitar tekniği ise taklit edilemeyecek kadar özgündü. O çalarken bardakiler sanki birden fazla gitarın sesini duyuyormuş gibi hissediyorlardı. 1936'da ilk plağı çıktı. Yakaladığı şöhretin arkasındansa tuhaf bir dedikodu yayıldı. Bir yılda insan nasıl bu kadar yetenekli hale gelebilirdi?

Efsane o zaman başladı. Kasabayı terk edeceği gece Johnson, anıtın bulunduğu sapada karanlık yüzlü biriyle karşılaşır. Bu kişi Johnson'dan gitarını ister. Parmaklarını kaydırarak Johnson'un daha önce hiç duymadığı tonda bir blues parçası çalar. Johnson ona bunu nasıl çaldığını sorar. Karanlık yüzlü adam "Eğer istersen sen de çalabilirsin," der. "Yalnız bir şartla, ruhunu bana satacaksın ve on yıl sonra ruhunu senden geri alacağım!"

Johnson anlamayı kabul eder. Şeytan, gitarını özel bir şekilde akort edip Johnson'a geri verir.

Johnson 1938 yılında, yani bu olaydan tam on yıl sonra çalıştığı barda çalarken aniden yere yığılır ve bir daha da kalkamaz.

Frank, bir keresinde eşinin çok sevdiği Supernaturel diye bir diziyi izlerken, ruhunu şeytana satanların onunla on yıl anlaşma imzaladıklarını hatırladı. Dizinin senaristlerinin bu olaydan mı esinlendiğini merak etti.

Frank, Johnson'un şeytanla karşılaştığı rivayet edilen yere dikilen gitarlara baktı. Şeytanın müziğini¹¹ icat eden gitarlara. Altında, Johnson'ın ünlü bestesinin adı yazıyordu:

11 Güneyliler Blues'a şeytanın müziği der.

Crossroads¹²

Sonra kelimenin sadece ilk kısmını okudu. Cross, isim olarak kullanıldığında çapraz, artı işareti, haç, dert, melez, hile, dört yol ağzı gibi anlamlara geliyordu.

Yalnız başına fiil olarak kullanıldığında ise, haç işareti yapmak!

Birden yüzünde tatlı bir serinlik hissetti.

Ön camındaki daire içindeki çarpı işaretine baktı. İşaret, uzaklarda çakan şimşek ışıklarıyla tekrar aydınlandı.

Bunu daha önce nasıl düşünememişti. Bu bir çarpı işareti değildi. Bu bir haçtı! Ve daire içindeydi.

Bu işaretin tüm güney eyaletlerinde olduğu gibi Mississippi için de özel bir yeri vardı. Amerika'nın bir kısmı için utanç duyulan kanlı, karanlık ve acı dolu geçmişini simgeliyordu. Bir tarafı içinse hâlâ özlemle anılan geçmişini...

Gözlerinin önüne yanan haçlar, kırbaçlanan koyu renk deriler, çarmıha gerilen ve sonra asılarak linç edilen masum insanlarla onların arkasında beyaz kukuletalar içinde yürüyen öfkeli ve ırkçı kalabalıklar geldi.

İşarete bakarak çakan bir şimşegin gürültüsü ardından kalbinin atışlarını bastırarak o lanetli üç kelimeyi söyledi.

"Ku Klux Klan.¹³"

Çünkü bu işaret bir zamanlar bu karanlık örgüt üyelerinin sol göğüslerinde taşıdığı işaretti.

Tekrar cama çizilmiş işarete bakarken yakın mesafeden pompalı tüfekte vurulmuş gibi şok içinde sarsıldı.

12 Dönüm noktası, kesişen yollar, çapraz yollar anlamlarına gelen tamlama.

13 1865'de ABD Tennessee'de eski güneyli Amerikan subayları tarafından kurulan, şiddet yanlısı, siyah karşıtı ırkçı örgüt. 1924'de resmi olarak 4 milyondan fazla üyesi vardı. Şu an 6000 kişi civarında olduğu sanılıyor.

ŞEYTAN İLKELERİ

3

İnançlı insanlar “Tanrı her yerdedir,” der.

Aslında her yerde olan şeytandır.

Tanrı’ya yakınlaşmak için çabalar insan. Oysa şeytan, sen doğduğundan beri yanında yatar. Ne kadar çabalarsan çabala, şeytan kadar yakın olamaz hiçbir şey sana!

Düşün, cennetle cehennem arasındaki en büyük fark nedir?

Cennete giden yol yasaklardan geçer, cehennem ise günahlardan!

Peki hangisi daha aydınlık? Yasakların karanlığıyla ışıldayan cennet mi, yoksa günahların ateşiyle aydınlanmış cehennem mi?

En büyük farkımız bu, siz Tanrı Tapanlar, cennette günahkâr olmak için dünyadan vazgeçiyorsunuz, oysa şeytan her yerde günahkârdır! Cennete çıkacağım diye cehennemin ateşinden kaçmaz!

Aslında hepiniz biliyorsunuz:

Cennetin güneşi şeytanın ayakları altındadır.

Ve Cehennemde güneş hiç batmaz.

Çünkü,

Cehennem günahların ateşi ile aydınlanır!

Ve orada HERKES GÜNAHKÂRDIR!

Cehennem de bir zamanlar cennetti.

Şeytan ateşe vermeden önce...

Evet, doğrusu bu. Cennetin güneşi, ışığını cehennemin aydınlığından alır. Tanrı Tapar insanlar bunu anlamaz. Meleklerden

medet umar, cennet için kişiliklerini ve arzularını, cinsiyetsiz meleklerle satarlar. Şeytanın evine cehennem derler.

Oysaki bilmezler:

CEHENNEM, ŞEYTANIN CENNETİDİR!

18. BÖLÜM

ÖLÜM YAZISI

*Melekler cennetin ışığıdır.
Şeytansa dünyanın ışığı.*

Frank yağmurun altında motoru tekrar çalıştırdı ve tüm gücüyle gaza bastı. Kilisenin bulunduğu McComb kasabasına gidiyordu.

McComb kasabasındaki Beyaz Ruhlar Kilisesi, 1920'lerde, bölgedeki Ku Klux Klan üyeleri tarafından yapılmış ve uzun bir süre toplantılarını, ayinlerini, örgüt propagandalarını ve kabul törenlerini burada yapmışlardı.

1940'larda bilinmeyen bir nedenle yangın çıkmış ve kilise uzun süre kullanılamamıştı. 1960'larda bir fon oluşturulmuş ve kasabalılardan toplanan paralarla kilise restore edilmeye başlanmıştı. Ama maddi nedenlerle olsa gerek restorasyon tamamlanamamış ve kilise kaderine terk edilmişti.

On beş yıl önce işlenen bir cinayete kadar kilise unutulmuştu. Bir sivil haklar hareketi üyesi siyahi bir genç orada öldürülmüştü.

Bir saat sonra Frank, kilisenin bulunduğu ormanlık yamacın altında arabasını durdurdu.

Kapıyı açıp ıslak toprağa ayağını bastı. Gökten sicim gibi

yağmur yağıyordu. Kapüşonunu başına geçirip kiliseye doğru çıkan ormanın içindeki balçıklı rampayı tırmanmaya başladı.

On dakika sonra tepeye vardığında yağmurluğu çamur içindeydi. Nefes nefese kalmıştı ve iç çamaşırının terden tenine yapıştığını hissediyordu. Sarhoşluğun etkisiyle tepeyi tırmanırken birkaç sefer ayağı kaymış ve her yanı çamura bulanmıştı.

Giriş kemerinin altında durup biraz soluklandı. Baş dönüyor ve midesi yanıyordu. Burada ne aradığını kendisi bile tam bilmiyordu. Fakat bu sefer tedarikli gelmişti. Arabasına benzin doldururken bir de küçük el feneri almıştı.

Feneri yaktı ve bir zamanlar Ku Klux Klancılarının mabedi olan harabeye adımını attı.

O bildik mantar ve çürük ahşap kokusunun yanında burnuna leş kokusu geliyordu. Belki taş oyukların içinde bir hayvan ölüsü vardı.

Frank fenerini etrafta gezdirerek yavaş adımlarla içeriye girdi. Tıpkı dünkü gibi, yağmur damlaları kubbedeki çatlaklardan yerdeki su birikintilerine düşüyor; kulaklarına, taşların arasından geçen rüzgârın ıslık sesleri geliyordu.

Fenerini, köşelerinden yabani otlar fışkırmış yosunlu taş duvarlarda gezdirdi. Restorasyon sırasında yan duvara çakıldığını tahmin ettiği iskelenin tahtaları, kurtlar tarafından oyulmuştu. Camsız pencerelerden içeriye giren rüzgârın sesi karanlık kuytuluklara çarpıp yankılanıyordu.

Çatıyı döven ve çatlaklardan başına damlayan yağmurun altında mihraba doğru yürürken bir esinti hissetti. Burun delikleri leş kokusuyla titredi. Viskinin etkisi henüz geçmemişti ve midesi bu kokuyu alınca birden çalkalandı.

Baş dönen Frank kendini tutamadı ve kasılan midesinin üstüne eğilip yere ögürdü.

Birkaç kez kasılıp midesindeki tüm viskiyi dışarı çıkarttı. Safra suyu gelince tükürüp doğruldu. Yüzü ekşimiş, kusmanın etkisiyle boğazı yanmıştı. Alnındaki terleri silip serinlemek için nefes nefese kapüşonunu çıkarttı. Birkaç adım yürüyüp leş kokusunun yoğunlaştığı yerden uzaklaştı. Yüzünü bir serinlik yalayınca durup ciğerlerini temiz yağmur havasıyla doldurdu.

Kusunca rahatlamış, sarhoşluğun bulanıklığı gitmişti. Şimdi etrafı daha net görüyordu. Başının dönmesi de geçmişti.

Vaaz kürsüsünün olması gereken kutsama alanına çıktı. Fenerin ışığı kürsünün arkasındaki duvarı aydınlattı. İşte o an kırmızı boyayla yazılmış bir yazıyı fark etti.

"Gerçek, ayaklarının altındadır."

Tam o sırada, "Sakin kıpırdama!" diye bir ses işitti arkasından. Sonra da bir tabanca horozunun ateş edilmek üzere kalkarken çıkardığı metalik sesi duydu.

"Yoksa beynini dağıtırım!"

Dedektif Martin Monaghan hapisane dönüşünde düşünceliydi.

Hapiste yatan bir mahkûmun parmak izi nasıl olur da 20 kilometre uzakta operasyon düzenledikleri kulübede bulunabilirdi? İzler sadece kulübede de değil, zanlının kullandığı kamyonetin direksiyon simidinde de bulunmuştu.

Charlie Wilson'un parmaklarına bakmış, başgardianla da konuşmuştu. Charlie'nin kesik bir parmağı yoktu.

Kimdi bu Charlie Wilson? Gerçekten de bildiği bir şeyler var mıydı? Yoksa geceleyin hapisanenin tel örgülü duvarlarından ve demir parmaklıkların arasından geçebilen ve etrafı yüz elli polis tarafından kuşatılmış bir kulübeden sihirli bir şekilde kaybolabilmeyi başarabilen bir hayalet miydi?

Martin, son düşündüklerine içinden güldü. Murphy haklı çıkmıştı. Üç saatini boşuna harcamıştı. Charlie Wilson denilen adam trajik olaylar sonucunda hapiste çürümeye mahkûm olmuş, ağır psikolojik sorunlar yaşayan ve adım adım ölümü bekleyen, tükenmiş bir adamdan başkası değildi. Parmak izlerinin bulunması teknik bir hatadan başka bir şey olamazdı.

Çocukları kaçırap taciz eden, ebeveynlerini ise cinayete zorlayan o maskeli saldırganla, kızını kaçırap öldüren kişiden intikam aldığı için ömür boyu dört duvar adasında yaşamaya mahkûm bu adamın hiçbir ilgisi olamazdı!

Üç buçuk saatin sonunda elinde kocaman bir hiç vardı.

Bu yüzden sinirleri hayli gerilmişti. Özellikle de o aşağılık sapığın masum bir çocuğu rehin tuttuğunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu. Dün gece o adamı kulübeye girerken yakalasalardı, çocuğun yerini öğrenme şansları olabilirdi. Ama şimdi... Elllerinde zanlının kimliğini ortaya çıkartacak bir tane bile ipucu yoktu! Ve bu belirsizlik aç bir kartal gibi Martin'in ciğerini deşiyordu.

Arabasına binince motoru çalıştırmadan önce yarım düzine kadar telefon görüşmesi yaptı. Yardımcıları kulübenin bulunduğu ormandaki korucularla konuşmuş, kulübenin iç savaş zamanından beri orada olduğunu öğrenmişti. Şimdi, şüpheli bir şeyler görüp görmediklerini öğrenebilmek için bölgede avlanan sürüngen avcılarına ulaşmaya çalışıyorlardı.

FBI, maskeli saldırganın gönderdiği DVD'yi incelemeye devam ediyordu. Aynı zamanda kulübede bulunan parmak izini incelemek için, Quantico'daki FBI Parmak İzi Laboratuvarı'na göndermişlerdi.

Başka bir ekip, Bay Blake'in yaşadığı evin çevresini soruşturmuş ama onlar da elleri boş dönmüştü. Bay Blake'in evine o DVD'yi kimin getirdiğini ve civarda gezinen şüpheli birilerini gören olmamıştı.

Adli tıpla görüşmüş ve kulübede buldukları cesedin otopsisinin henüz yapılmadığını öğrenmişti. Ama adli tıp doktorunun ilk görüşü, kurbanın elleri ve ayakları bağlanarak yakılmış olması yönündeydi. Çünkü sıradan yanma vakalarında insanlar cenin pozisyonu almış.

Cesetten çıkartılan protez gözle ilgili araştırma ise henüz tamamlanmamıştı.

Ama en önemli gelişme, dün hastaneye kaldırılan Richard Blake'in kendine gelmiş olmasıydı. Murphy, yardımcı dedektiflerden Oscar'ı, ifadesini alması için Blake ile konuşmaya göndermiş ve ondan bir şey öğrenmişti.

Martin, Blake'in Oscar'a çok ilginç bir şey söylediğini öğrenmişti. Kulübeyi gezdikten sonra oğlunu kaçıran kişiyi beklemek için kolonların arasındaki tabureye otururken birden kalçasında bir sızı hissetmiş ve ardından da başı dönmeye başlamış. Aldığı ilaçlar yüzünden olduğunu sanmış. Sonrasını ise hatırlamıyormuş. Gözlerini hastanede açmış. Ne zanlının kulübeye girdiğini hatırlıyormuş, ne de o tuhaf sandığa yerleştirildiğini.

Martin'in ilk aklına gelen, Richard Blake tabureye oturduğunda, saldırganın oraya daha önce yerleştirdiği bir iğneyle bayıltılmış olabileceği yönündeydi. Tam olarak hangi uyuşturucuyla bayıltıldığını öğrenmek için kan tahlilleri adli tıpa gönderilmişti. Aynı zamanda kırk sekiz saat hastanede kalacak olan Blake'e bir polis memuru eşlik edecekti.

Bazen, teknik soruşturmanın günler hatta aylar sürdüğünü unutuyordu Martin; daha doğrusu unutmak istiyor, sanki birkaç telefon görüşmesi daha yapınca hemen sonuca ulaşabileceğine inanmak istiyordu. Emniyetin son model gelişmiş cihazlara sahip olmasına rağmen o teknolojiyi kullanmak için hâlâ insan gücüne ve eğitilmiş beyinlere ihtiyacı vardı. Kriminolojide çalışan ve bu alanda kendini yetiştiren çok az perso-

nel vardı ve en ufak hatada soruşturma aylar öncesine geri dönebiliyordu. Kan örnekleri ve DNA analizlerinin sonuçlanması bazen bir aydan fazla sürüyordu. Bu da bir zanlıyı tutuklayıp mahkemeye çıkartmak için laboratuvar sonuçlarını ve kesin kanıtları beklemelerini gerektiriyordu. Bir polis soruşturması, filmlerdeki gibi fotoğraf çekme hızında ilerlemiyordu maalesef.

Arabanın silecekleri hiç durmadan yağmurun dövdüğü ön camın üstünde gıcırıyor, Martin'se, yolda herhangi bir aksilik yaşamadan emniyete dönmek için acele ediyordu.

Bir buçuk saat sonra Baton Rouge'un merkezinde kırmızı ışıklarda beklerken arabanın dijital telsizinden bir anons duydu.

"Dedektif Martin Monaghan, lütfen merkezi arayın. Dedektif Monaghan eğer anonsu duyuyorsanız acilen emniyeti arayın."

Martin çağrıya cevap verdi. "Ben Monaghan, neler oluyor?"

"Dedektif, acilen Yüzbaşı Murphy'e ulaşmanız lazım. Tamam."

"Anlaşıldı merkez."

Telsizi yerine koydu. Işık önce sarıya ardında da yeşile dönünce Martin gaza bastı ve arabayı sağa çekti.

Merakla cep telefonunu çıkartıp yüzbaşıyı ararken olumlu bir gelişme olması için dua ediyordu.

"Martin, sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum neredesin?"

"Hapishanedeydim biliyorsun."

"Beni iyi dinle şimdi. Eğer olanlar doğruysa başımız büyük belada!"

"Sen neden bahsediyorsun Murphy?"

"Az önce FBI'la görüştüm. Mississippi bürosunu Jack-

son'dan bir avukat aramış. Adı Benjamin Sterling'miş ve bir olaydan bahsetmiş. Dün Frank adında bir avukat, onu öldürmeye gelmiş. Çünkü geçen hafta kızı Jackson'da kaçırılmış ve kızını kaçıran kişi ona bir DVD göndermiş. DVD'de karnaval kostümlü biri varmış ve kırk sekiz saat içinde Bay Sterling'i öldürüp işaret parmağını Mississippi'de bir kiliseye getirmesini istemiş."

Martin duyduklarına inanamıyordu. Bilgileri sindirebilmek için bir süre nefesini tutarak bekledi.

"Bay Sterling'i öldürüp bu gece yarısı parmağını o kiliseye getirmezse kızını yakarak öldürecekmiş. Martin? Martin duydun mu anlattıklarımı?"

"Siktir!"

Frank'in arkasındaki ses, "Ellerini kaldır!" dedi sert bir sesle.

"Kimsin sen?"

"Ellerini kaldır dedim! Yavaşça!"

Frank söyleneni yaptı.

"Kimsin sen?"

Frank omuz silktili ve kararlı bir sesle konuştu.

"Önce ben sordum!"

"Ben Louisiana cinayet bürosundan Dedektif Teğmen Martin Monaghan," dedi arkasındaki ses. "Eğer kim olduğunu ve burada ne yaptığını söylemezsen seni tutuklayacağım."

"Neden, suçum ne?"

"Suç mahallinde bulunmak. Eyalet yasası on beşinci madde gereği suç mahallinde bulunmak yasaktır."

"On beşinci madde değil o, yirmi birinci maddedir."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben hukuk danışmanıyım! Ve burası da sizin yetki alanızın dışında Bay Dedektif Teğmen?"

Martin duraksadı. "Yüzünü bana dön. Yavaşça dostum, bu mesafeden ıskalama şansım yok ve elimdeki Dessert Eagle 9 milimetre, girdiği yerde bir tünel kadar delik açacağına yemin ederim!"

Frank yavaşça yüzünü Martin'e döndü.

"Kimsin sen?"

"Pauly, Frank Pauly."

Kimliğini göster, yavaşça."

"Önce sen göster."

"Silah bende olduğuna göre öncelik sana ait!"

Frank yavaşça elini arkasına attı. Bir yandan da Martin'in gözlerine bakıyordu. Polisleri iyi tanırdı ve karşısındakinin konuşma üslubundan polis olduğuna emindi, tıpkı yanlış bir hareketinde tetiği çekeceğine emin olduğu gibi.

Kimliğini Martin'in önüne attı. Martin silahın 9 kalibrelik namlusunu Frank'in göğsünden indirmeden usulca eğilip kimliği aldı. Ama karanlıkta yazıları okuyamadı.

"Şu lanet feneri tut buraya. Hey n'apıyorsun! Gözüme değil aşağıya!"

Frank söyleneni yaptı. Martin, elindeki kimliği ışığa doğru eğdi. Sonra derin bir nefes alıp silahını ceketinin altındaki kılıfına soktu. Kimliğini Frank'e geri uzatırken yüzündeki ifade uzlaşmacıydı.

"Bay Pauly. Biz de sizi arıyorduk. Kızınızın kaçırıldığından haberimiz var ve bizimle iş birliği yapmazsanız işler daha kötüye gidebilir!"

19. BÖLÜM

ÖLÜM SEMBOLLERİ

*Cehennem acıdır,
ama cennetten daha aydınlıktır.*

Martin hapishane dönüşünde Yüzbaşı Murhpy'den aldığı telefon sonucunda Benjamin Sterling'den ve olanlardan haberdar olmuş, zanlının Frank'e gönderdiği DVD'de bahsettiği McComb'taki kiliseyi görmek istemişti. Kiliseye vardktan beş dakika sonra Frank'in ayak seslerini duymuş ve saklanmıştı.

Frank, ona çaresizlikten medyuma gittiğini ve arabasına dönünce o manyağın arabasına yazdığı şeylerle karşılaştığını anlattı. Hatta cep telefonunu çıkartıp, torpido gözünün üzerine yazılan yazıları ve ön camdaki işareti gösterdi. Dedektif Martin de ona fazla ayrıntıya girmeden soruşturmanın New Orleans ayağından bahsetti. Frank kendi başına gelen bir olayın benzerinin New Orleans'ta da bir başka adamın başına geldiğini öğrenince şok olmuştu.

"Richard Blake'i tanıyor musunuz?"

Frank başını hayır anlamında salladı. "Kim o?"

"Oğlu kaçırılan diğer mağdur. Anlamıyorum, siz Jackson'da yaşıyorsunuz, o ise New Orleans'ta, komşu iki eyalette yaşanan iki benzer olay. Neden sizleri seçti?"

"Bilmiyorum."

“Bay Pauly, başınıza gelen olay gerçekten çok üzücü bir olay. Ama yanlış yapıyorsunuz! Bu olanları polise bildirmeliydiniz.”

Frank, sanki herkesin bildiği bir gerçeği acemice saklamaya çalışan bir zanlıyla konuşuyormuş gibi, bir savunma avukatı bakışıyla dik dik Martin’e baktı. “Çocuğunuz var mı dedektif?”

Martin yanıt vermeyip meraklı bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

“On gündür polis kızımı arıyor. Tek bir iz bile bulamadılar. Senin çocuğun kaçırılsaydı sen ne yapardın? Elin kolun bağlı oturur muydun?”

Frank’in acı ve öfke dolu bakışlarından Martin gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

“Ben bir polisim Bay Pauly ve kanunlara karşı gelemem!”

“Söz konusu çocuğun bile olsa mı?”

Martin cevap vermedi. “FBI ve Louisiana polisi devrede. Bu konuyu güvenlik güçlerine bırakmalısınız. Bay Sterling sizden davacı olmamış, bence bu lütfu geri çevirmeyin, istese sizi tutuklatabilirdi.”

Frank dişlerini sıkıp bir süre sessizce bekledi.

“Bay Pauly, buradan gitmeniz gerek. Yoksa sizi gözaltına alacağım.”

“Burası yetki bölgenizde değil dedektif.”

“Biliyorum ama şerifi ya da FBI’ı çağırabilirim.”

Frank fenerini Martin’in yüzüne tuttu. Martin eliyle gözlerini koruyup homurdandı.

“Şunu gördünüz mü dedektif?”

Frank fenerin ışığını Martin’in gözlerinden çekip kürsünün arkasındaki duvara doğrulttu. Martin duvardaki yazıya baktı.

Gerçek, ayaklarının altındadır!

"Evet gördüm."

"Bunu o yazdı!" Frank kaşlarını çatarak Martin'e döndü ve dişlerinin arasından fısıldadı. "Buna eminim!"

"Bunu artık bize bırakın. Uzman ekibe haber verdim, burayı inceleyeceğiz."

Frank derin bir iç çekti. Oyundan atılan bir oyuncu gibi yüzü hayal kırıklığıyla kaplanmıştı. Saatine baktı. On saati kalmıştı.

"Bundan sonra ne olacak?"

"Bu iş artık profesyonel güvenlik güçlerinin sorumluluğunda."

Frank itiraz edecekti ama bunun nafile olacağına karar verdi. Belki de doğru olan buydu.

Omuzları düşük bir şekilde Martin'in yanından geçip çıkışa doğru yöneldi.

"Bay Pauly," diye seslendi arkasından Martin. Frank durdu ama yüzünü dedektife dönmedi. "Bu soruşturmayla ilgili bildiğiniz her şeyi paylaşmanız için benimle New Orleans'a gelmenizi rica ediyorum. Ve elinizdeki DVD'yi FBI'ın incelemesi için bırakmalısınız. Hatta arabanızı da. Bu soruşturmada söyleyeceğiniz her şey çok önemli."

Frank bir an duraksadı. Sonra başını salladı. Feneri önüne tutup yürümeye devam etti. Birkaç metre uzaklaşmıştı ki ayağının altındaki taşlardan birisinin üstünde bir şey gördüğünü sandı.

Durup kenara çekildi ve fenerin ışığını merakla yerde gezdirdi. Bir adım solunda, taşın üstünde ince bir oluk vardı. Oluk, önce düz bir çizgi şeklinde gidiyor sonra çizgilerin uçları yarım daire çizerek birbiriyle birleşiyordu.

Frank taşın üstüne gelip durdu. Gözleri ona bir oyun oynamıyordu. Bu bir "D" harfiydi.

Fenerin ışığını daha geniş bir alanda gezdirdi. Dört adım

gerideki bir taşın üstünde başka bir şekil gördü. Hemen yanına gitti.

Bu seferki bir rakamdı:

13

D harfiyle 13 rakamının bulunduğu taşların ortasında yer alan taşa yürüdü. Feneri etrafında gezdirdi. Dört adım solda bir harf daha gördü.

M

Feneri sağ tarafa tuttu. Ve bir harf daha:

K

DMK 13

Frank etrafta başka harf ya da rakam göremedi. Bu dört sembolün konumuna baktı. İki harf soldan sağa karşı karşıya, diğer iki sembol de yukarıdan aşağıya karşı karşıyaydı.

Bir haçın uçlarına yazılmış gibi.

Frank yere eğildi ve fenerinin kabzasıyla K harfinin üstüne vurdu. Taşın altından tok bir ses geldi.

“Ne yapıyorsun?” Martin ne yaptığını anlamak için meraklı adımlarla yanına yaklaştı.

“Bu harflere ve rakamlara bak! O manyağın arabama yazdığı harfler! Üstelik bunun altı boş!” Feneri taşların arasındaki harca tuttu. “Harcın rengine bak, bu taşlar buraya yeni döşenmiş!”

Martin kaşlarını çatıp bunun ne anlama geldiğini düşünürken Frank duvarda yazan yazıyı fısıldadı.

“Gerçek, ayaklarının altındadır!”

Bel kemiğinde soğuk bir ürperti hissetti, sonra güçlü bir silah patlaması gibi aniden dev bir alev dalgası sırtında kabarak boğazına kadar sıçradı ve dudaklarından dehşet içinde bir feryat koptu:

“RACHEEEEEEL!”

Yere çöküp çıldırmışçasına elindeki feneri yerdeki taşlara vurmaya başladı.

Martin bir küfür savurup ceketini çıkarttı. Eğer o adamın kızı canlı canlı aşağıya gömülmüşse bu olaya şahit olmak isteyeceği son şeydi.

Ama yine de taşları kırmak için sert bir şeye ihtiyacı vardı.

20. BÖLÜM

ÖLÜM HAYALETİ

Mississippi’de şeytan beyaz giyer.

Martin, yamacın öbür tarafına park ettiği sivil polis aracının bagajından levye getirmişti.

Yağmur şiddetini arttırmış, her yanda şimşekler gürlüyordu. Rüzgârın uğultusuyla inleyen eski kilisenin duvarları arasında iki adam amansız bir mücadeleye girişmişlerdi.

Küçük bir umudun ışığıyla karanlık kilisenin taş zeminini kırmaya çalışıyorlardı.

Martin levveyi, üstünde K harfi olan taşın üstüne vurdu.

“Frank, sana Frank diyebilir miyim?”

Frank da koşarak kendi arabasından getirdiği bijon anahatıyla D harfine vuruyordu. Alnından akan terlerin saydam ve parlak bir tabaka oluşturduğu yüzünü salladı.

“Aşağıda... Eğer...” Yorgunluktan nefes nefese konuşuyordu Martin. “Kızını bulamazsak... Benimle merkeze gelip her şeyi anlatacaksın tamam mı?”

Frank elindeki bijonun ucunu taşa vurdu. Kırılan küçük taş parçaları havaya uçtu. “Tutuklu muyum?”

“Hayır... yardım etmek... zorundasın! Başka çocuklar da... tehlikede olabilir!”

Belki de yüzüncü vuruştan sonra taşı kırıp yarım karış genişliğinde bir çatlak oluşturmayı başardı Martin.

Frank koşup deliğin üstüne eğildi. İçine fenerini tutup cevap alma umuduyla yalvaran bir sesle bağırdı.

"Rachel orada mısın? Benim, baban?"

İçeriden hiç ses gelmedi.

Frank'in kalp atışları hızlanmıştı. Yorgunluktan tüm kasları kopmak üzereydi. Serçe parmağını bile kaldıracak mecali yoktu. Ama içindeki tuhaf his, kaslarına gizemli bir enerji pompalıyordu.

Bir kiloluk çelik levyeyi eline aldı ve çatlağın başında diz çöktü. Damarlarındaki son damla kana kadar savaşmaya yeminli bir savaşçı gibi çeliği yukarı kaldırdı.

"Hadi şu deliği genişletelim!"

Yakınlarda çakan bir şimşegın gümbürtüsü havada yankılanırken iki adam ellerindeki çelik aletlerle yer taşlarını dövmeye devam ettiler.

İkisinin de elleri su toplamış, derileri yüzülmüştü. Ama bir saatlik uğraşın sonunda otuz santim çapında bir delik açmayı başarabildiler.

Frank feneri deliğe sokup tekrar seslendi. Ama kızından bir cevap gelmedi. İçerden çok keskin bir koku geliyordu.

Bir leş kokusu.

Frank'in kalbi şakaklarında atmaya başladı. Aşağıda asla görmek istemeyeceği bir sahneyle karşılaşabilir miydi?

Derin bir soluk aldı. Sesi havada titriyordu. "İçeri giriyorum."

Martin yorgunluktan bitmiş bir halde elindeki aleti bıraktı. Yüzü ve gömleği terden sıırıslıklam olmuştu. Kol kasları titriyordu. Çelik anahtar, taşın üstüne düşünce havada bir cınlama sesi duyuldu. Martin başını sallayıp onayladı.

Frank yere oturup önce ayaklarını, sonra da yavaş yavaş belini soktu. Ayakları bir metre kadar içeri girince zemine

ulaştı. Dizlerini kırıp belini ve sonra kafasını delikten içeri geçirdi.

Kafasını çarpmamak için eğilmesi gerekiyordu. Taşların altındaki gizli bölme beş metrekare genişliğindeydi. Fenerini açıp içeriği aydınlattı.

“Bu da ne?”

Martin hemen deliğin başına gelip çöktü.

“Ne oldu? Ne gördün?” Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Frank cevap veremedi. Nutku tutulmuştu.

Çünkü fenerin ışığı, birkaç metre ileride beyazlar içinde oturan kukuletalı bir hayaleti aydınlatmıştı.

21. BÖLÜM

ÖLÜM TELEFONU

*Şeytan, meleklerin en bilgesidir.
Çünkü kötülüğün iyilikten geldiğini çok iyi bilir.*

Frank'in gördüğü hayalet, gerçekte üstüne beyaz bir çarşaf ve başına da yastık kılıfı giydirilmiş bir cesetti. Üstelik dün gece polisin kulübede bulduğu ceset gibi kimlik tespiti yapılamayacak düzeyde yanmış bir haldeydi.

Leş kokusunun nereden geldiğini böylece öğrenmişlerdi.

Martin şerife haber verdi. McComb şerifi adamlarıyla birlikte olay yerine gelip kiliseyi güvenlik çemberine aldı ve Jackson adli tıp ekibini olay yerine çağırdı.

Martin ise Frank'i, ekip arabasıyla New Orleans polis merkezine götürdü. Önce yüzbaşının odasında Frank'in verdiği DVD'yi izlediler.

Bu hiç akıllarına gelmemişti. Bir başka kurban, bir başka kaçırılan çocuk ve saldırganın öldürülmesini istediği bir başka kişi.

Soruşturma, Louisiana'dan Mississippi'ye genişlemişti ve başlarındaki bela da git gide büyüyordu.

Murphy görüntüyü durdurunca uzun bir süre konuşmadı. Martin onun da aynı şeyi düşündüğüne emindi:

Son zamanlarda komşu eyaletlerde kaç çocuk kayboldu? Ve kaç tanesinin ebeveynlerine bu DVD'lerden gönderildi?

Sonra Frank ile görüşmek için sorgu odasına gittiler.

Frank artık pes etmişti. Sekiz saat sonra süre dolacaktı. Benjamin'i arayan özel dedektif arkadaşından da ses çıkmamıştı. Zaten ümidi yoktu. O serseri dedektif bozuntusu ona gönderdiği parayla nehir altında bir batakhane kafayı çekiyor olmalıydı. Lanet olası!

Bu yüzden onlara bildiği her şeyi anlattı. Tam iki saat boyunca ifade verdi. Anlattıkça gerginliği azaldı, kasları büzüştü, midesindeki yanma söndü. Polisin zanlı hakkında bir şeyler bildiğini zannediyordu.

Ama sonra yanıldığını anladı. Polis, onun verdiği ifadeyle yeni şeyler öğrendiğini gizlemedi. Yüzlerindeki şaşkın ve akılları karışık ifadeden her şey okunuyordu.

"Ku Klux Klan mı? O kilise onlara mı aitmiş?"

"Bir zamanlar öyle. Ve o mezarda bulduğumuz ceset! Fark etmediniz mi? Tıpkı o maymunlar gibi giydirilmişti."

Murphy ve Martin birbirlerine baktılar. Bunu hiç düşünmemişlerdi.

Aptal polisler!

Martin parmaklarıyla masanın üstünde trompet çalarken düşüncelere dalmıştı.

Daha önce neden kimse buna dikkat etmemişti? İki cesede de beyaz çarşaf ve başlarına yastık kılıfı giydirilmişti. Bir zamanlar güney kasabalarında siyah insanların korkulu rüyası olan bu karanlık örgüt, 1960'lardan sonra ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden kimse cesetlerin üstüne giydirilmiş kefen tarzı bu basit kıyafeti, mazide kalan bu ırkçı örgütle bağdaştırmamıştı.

Şüphesiz bu yeni bulgu, soruşturmanın seyrini bambaşka bir alana çevirecekti.

Ama ondan önce yapılması gereken başka şeyler vardı. Frank, dün Benjamin Sterling'i öldürmeye teşebbüs et-

mişti. Ama Bay Sterling polisi aramamıştı. Bir gün geçtikten sonra FBI'ı durumdan haberdar etmişti. Neden bir gün beklemişti? Bir an önce Bay Sterling'e ulaşmaları gerekiyordu. Söylecekleri, bu soruşturma için hayati önem taşıyordu.

Görüşme bitince Frank'i serbest bıraktılar. Çünkü anlatıklarını destekleyecek deliller yoktu hem de bu sorun, Jackson emniyetini ilgilendiriyordu. Zaten Bay Sterling de ortada yoktu ve New Orleans polisine herhangi bir şikâyet gelmemişti.

Sorgu odasından çıktıklarında Martin hemen Murphy'nin yakasına yapıştı.

"Bu gece ne yapacağız?"

"Ne olmuş bu geceye?"

"DVD'yi izledin. O şerefsiz bu gece yarısı Frank'in kiliseye gelmesini istedi."

"Yo, hayır Martin, bu sefer böyle bir maskaralığa alet olmayacağız! Hem orası bizim yetki alanımızın dışında! Orası Mississippi'de..."

"Bu federal bir soruşturma. FBI'la bu işi ortak halledebiliriz. Zaten bu davada beraber çalışıyoruz."

"Bu iş bizi ilgilendirmez Martin? İşler büyüyor ve bizi aşıyor."

"Dün öyle dememiştin! Minibüste bana bu davadan bizi kimse çekemez demiştin unuttun mu? Murphy, o adam bu gece o kiliseye gelecek! Dün elimizden kaçırdık ama bu sefer..."

"Bu sefer biz orada olmayacağız!"

"Göz göre göre elimizden kaçmasına izin mi vereceksin?"

"Mantıksız konuşuyorsun. Bu adam bu kadar aptal mı? Dün oraya yüz elli polis yığdık, bu gece de aynısını yapacağımızı düşünmeyecek mi?"

"Dün orada olacağımızı biliyordu. Bunu kendin de söy-

ledin. Ve o yine de geldi. Kendi ayaklarıyla. Bu gece de aynı-sını yapacak!”

Murphy daha fazlasını dinlemek istemiyordu. “Müdürle toplantım var.” diyerek yürümeye başladı. Martin arkasından bağırdı:

“Büyük bir hata yapıyorsun Murphy! Eminim, bu gece de gelecek. Onu bu sefer haklayabiliriz. En azından benim gitmeme izin ver. Dinle beni!”

Ama Murphy koridoru geçip köşeyi dönmüştü bile.

Martin arkasından bir küfür savurdu. Odasına dönmekten cep telefonunu eline alıp öfkesi dinmeden yardımcısı Farley’i aradı.

“Emniyette misin? Güzel, birini takip etmen lazım, Frank Pauly. Ne işle uğraştığın umurumda bile değil, hemen kapıya koş ve adamın peşine düş! ”

Sonra santrali aradı. Kapıdaki memura ulaşmalarını ve Frank Pauly’i oyalamalarını istedi.

Odasına girmeden önce makineden bir bardak soğuk su içti. İçeride, camın önünde durup öfkesinin geçmesini bekledi. Yağan yağmurun patırtıları camda geziniyordu. Cama çarpıp kayan damlaları izleyerek düşüncelerini toplamaya çalıştı. Hava bugün oldukça ısınmıştı. Mevsim normallerine, nemli ve aşırı yağışlı, sıradan bir New Orleans gününe dönmüştü. İçeri temiz hava girmesi için camı açtı. Ceketini çıkartıp sandalyesinin arkasına astı.

Sonra beyaz panonun önüne gitti ve yanmış cesedin altına Ku Klux Klan yazdı. Sonra boş bir köşeye Benjamin Sterling yazdı. Yanına çarpı işareti koyup, Frank Pauly’nin ismini yazdı.

Telefonunu eline alıp istihbarat bürosunu aradı.

“Ben Teğmen Monaghan, son yıllarda Ku Klux Klan faaliyetleriyle ilgili toplanan raporlara ulaşmam lazım. Acil!”

Frank Pauly serbest bırakılınca emniyetin kapısında bir süre sebepsizce bekletildi. Tam sinirleri kopma noktasına gelmişti ki açık mavi üniformalı bir memur aksaklık için özür dileyip gidebileceğini söyledi.

Frank o sevimsiz emniyet binasından çıkınca bir süre yağmurlu ve nemli sokakta yürüdü. Eric'ten hâlâ bir cevap gelmemişti. Bir süre, hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Sanki o düşünmeyince her şey yoluna girecekmiş gibi.

Bu arada kanındaki alkol ihtiyacı damarlarını kemirerek damağına kadar tırmandı. Müthiş bir susuzluk hissi duydu.

Alkol susuzluğu!

Bir dükkandan viski satın alıp kese kağıdına koydu. Telefonundan internete girip en yakındaki araba kiralama firmasını aradı. Emniyetin yanındaki caddenin köşesine bir araba istedi. Çünkü inceleme yapmak için arabasına polis el koymuştu ve yarın sabaha kadar alamayacağını söylemişlerdi.

Bir köşede oturup viskisini içerken on beş dakika içinde araba kiralama servisinin gönderdiği bir görevli arabayla birlikte geldi. Gerekli kâğıtları imzaladıktan sonra koltuğa oturdu. Arkasına yaslanıp elleriyle yüzünü örttü.

Kese kâğıdına sarılı ılık viskiyi tepesine dikti. Dört yudum sonra boğazı yandı ve yüzünü ekşiterek şişeyi ağzından çekti. Bir haftalık sakallarına viski bulaşmıştı. Eliyle silip kontağı çevirdi ve caddeye çıktı.

Yarım saat kentin yağmurlu caddelerinde arabasıyla amaçsızca dolaştı. Mesaisini tamamlamış insanlar, yorgun yüzler, uykulu bakışlar ve güneşsiz geçirdikleri bir günün daha etki ettiği karamsarlıkla otobüs ve taksi duraklarını doldurmuşlardı. Kimilerinin elinde şemsiyeler, kimilerinin başında şapkalar, kimilerinde kapüşon ya da bere vardı ve bu cehennem yağmurlarının ne zaman kesilip karanlık bulutların yerini güneşe bırakacağını düşünüyor olmalıydılar. Gerçi

güneş ve sıcaklık artınca bu sefer de New Orleans'ın daha büyük belası olan nem hayatlarını zehir etmeye devam edecekti.

Jackson'a dönüp dönmemeyi düşündü. New Orleans ile Jackson arasındaki ormanı yarıp geçen 55. Otoyol neredeyse bir cetvel gibi dümdüzdü ve ortalamanın biraz üzerinde hızla iki saatte varabilirdi ki otoyol, yüksek hız yapmaya çok müsaitti.

Ama Jackson'da ne yapacaktı? Benjamin ortadan toz olmuştu ve zaman hızla akıyordu. Bir an içi köz gibi yandı ve boğulacak gibi oldu.

Yağan yağmura aldırmadan camları sonuna kadar açtı. İçeriye düşen damlalar pantolonuna vuruyordu ama umursamadı. Körfezin tuzlu, nemli havasını ciğerlerine çekip yoluna devam etti.

Kentin güneydoğusuna doğru arabasını sürdü. Beş altı dakika sonra iş merkezlerinin olduğu Yeni New Orleans'la turistik New Orleans'ı birbirinden ayıran, kentin en gözde otellerinin ve restoranlarının sıralandığı Canal Street Caddesi'ndeki araç trafiğine karıştı. Amerika'nın en eski tramvay hattı olan St. Charles Avenue'nun Canal Street'teki kolunda ilerleyen kırmızı tramvayların yağmurun altında kırmızı harerler oluşturarak geçişini izledi. Yerli halkın Çeyrek Fransız dediği, göğе avcunu açmış el gibi geniş uzun yapraklarını açan palmiye ağaçlarının uzandığı ana caddenin doğusunda kalan turistik bölgeye doğru ilerledi. Mississippi Nehri'nin kenarına inşa edilmiş, ülkenin en büyük akvaryumlarından biri olan Amerikan Akvaryumu'nun karşısında durdu. Katrina Kasırgası sonrasında büyük hasar gören akvaryumdaki balıkları kurtarmak için yapılan çalışmaları hatırladı. Kimileri için, kentin yarısını yok eden ve iki bin kişiye yakın insanın ölümüne neden olan kasırganın yok ettiği insanların yaşamlarından balıklar daha önemliydi. Ne de olsa ölen insanların

çoğu fakir mahallerde yaşayan siyahlardı. Gözlerinin önüne ulusal kanalda yayınlanan haber görüntüleri geldi. Evlerin çatılarında mahsur kalanları, sığınak olarak kullanılacak olan Superdome salonuna girmek için cadde boyunca kuyruk oluşturan binlerce insanın yüzlerindeki o endişe ve korkuyu hatırladı.

Geriye dönüp 10 No'lu köprülÜ otoyolun altına çıktı. Tarihi Aziz Louis Mezarlığı'nın yanından geçiyordu. Birinci mezarlık, Fransız ve İspanyol neo klasik mimari tarzıyla yer üstü tonozlarından 1789'da inşa edilmiş, ikincisi ise hemen yanına 1823'te Gotik Uyanış tarzda inşa edilmişti. 19. ve 20. yüzyılın çok önemli New Orleans'lı vatandaşlarının yattığı, anıtsal görünüme sahip, çok katlı mezarlığı dünyanın en pahalı mezarlığı olarak da biliniyordu. Burada aktör Nicolas Cage'in kendisi ve ailesi için piramit şeklinde mezar satın aldığı söyleniyordu.

Otoyol köprüsünün altı siyahlar için oto-bara dönüştürülmüştü. Genelde sıcak yaz günlerinde, yolun karşısındaki, şirin bahçeli, renkli, iki katlı, balkonlu evleri izleyerek arabalarının içinde soğuk biralarını içerlerdi.

Hava yağışlı ve mesai saati olmasına rağmen köprünün sarmaşıklarla çevrili sütunlarının arasında, birbirine uzak halde park edilmiş yarım düzine araba saydı. İçmeden nefes alamayan ya da kafalarını dağıtmak için gelen tipler olmalıydı.

Kese kâğıdına sarılı viskisini yudumlayıp arabanın camını kapattı. Üşüdüğünü hissediyordu. New Orleans'ı hiç böyle hatırlamıyordu. Ne kasırga günlerinde ne de kış aylarında sıcaklık bu kadar düşmezdi. Gerçi termometre 16 dereceyi gösteriyordu ama daha düşükmüş gibi hissediyordu.

Yudumladığı viski ağzına kibrit tadı gibi geldi. Damağında alev gibi yanarken içi ürperdi. Gençliğinin geçtiği Ja-

ckson'u çevreleyen göletlerin, yeşil koruların kenarlarında arkadaşlarıyla ilk içkilerini içerken birbirlerine sık sık tekrarladıkları "İçersen ısınırsın" lafını hatırlayınca yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. İçen insan ısınmazdı, daha da üşürdü.

Karısıyla alkol yüzünden birçok kere kavga etmişti. Aslında ikisi de içerdi. Ve içtikleri zaman eğlenmezler, genelde kavga ederlerdi. İlişkilerini alkol mü tüketiyordu, yoksa alkol sadece bir bahane mi bilmiyordu ama aralarının eskisi gibi olmadığını ikisi de farkındaydı.

Son yudum genzini yakarak açlıktan sancıyan midesine dökülünce ne kadar aç olduğunu hissetti. İştahı yoktu ama böyle devam ederse açlıktan bayılabilirdi.

Az ilerde, köprü altı içicileri için alkol servisi sağlayan Brown Derby isminde küçük bir market onun hemen yanında da, bir banyo büyüklüğünde, küçücük bir kanatçı dükkânı vardı.

Dükkân küçüktü ama ünü büyüktü. Damağına düşkün birçok New Orleanslinin favori mekânlarından.

Soslu tavuk dürümünü ısırarak arabasına dönerken az geride, köprünün grafitili ayağının yanına park etmiş gri renkli bir Dodge gördü. Kapıyı açarken arabanın neden bu kadar dikkatini çektiğini düşündü.

Kontağı çevirip motoru çalıştırırken tepe aynasını biraz sola çevirip arkadaki arabaya baktı. Islak ön camın ardından içindeki adam onu izliyordu.

Gaza basar basmaz araba ileriye atıldı. Arkasındaki araba da peşine takılırken neden o arabadan rahatsız olduğunu anladı. Az önce köprü altında içerken de o arabayı görmüştü. Hiç şüphesiz bu polis olmalıydı. Kızının kaçırıldığını haber verdiğinde yaptıkları gibi, yine onu izliyorlardı. Fakat Frank bu sefer aptal numarası yapmayacaktı.

Alkolün de verdiği cesaretle kavşağa gelince direksiyonu

tam sola kırıp el frenini çekti. Kiralık arabanın lastikleri ıslak asfaltın üstünde çığlık atarak döndü. Frank ters yöne sapınca el frenini indirip ayağıyla sonuna kadar gaza bastı ve iki yüz metre geriden gelen Dodge'nin üstüne sürdü. Şoför panik halinde arka arkaya selektörlerini yaktı. Tam gaz üstüne gelen arabanın yolundan çekilmek için etrafta bir boşluk aradı ama bulamadı. Hızını kesip yolun soluna kırdı. Frank da sola yanaştı ve frene bastı. Lastikleri ıslak caddede beş altı metre kayıp Dodge'nin tamponuna bir öpücük mesafesinde durdu.

Frank araçtan atladı ve nefret dolu gözlerle korkudan beti benzi atmış, kulağı küpeli, hırpani giyimli adamın yanına geldi. Camı açması için işaret etti.

İçerideki uzun saçlı kişi, tebeşir gibi bir yüzle camı açtı.

"Beni takip etmeyi bırak! O sikik beyinli şefine söyle, lanet olası zamanını benimle harcamasın! Ve gidip kızımı bulsun! Anlıyor musun beni!" Sonra arabanın tavanına bir yumruk indirip sivil polisin şaşkın bakışları altında arabasına döndü.

Geri vitesle takıp birkaç metre arkaya sürdü ve yine sertçe frene bastı. Sonra pati çektirerek son sürat sivil aracın yanından geçip sokağın sonunda gözden kayboldu.

Birkaç kilometre sonra cep telefonunun çaldığını duydu. Cebinden telefonunu çıkarttı. Yeşil renkte yanıp sönen ekrandaki ismi görünce birden sırtından ensesine doğru bir alev dalgalandı.

Arayan, Özel Dedektif Eric Nelson'du.

"Eric?" diyerek telefonu açtı.

"On dakikadır seni arıyorum neden açmadın?"

"Meşguldüm, bir şey buldun mu?"

Eric yapmacık bir sesle güldü.

"Sen ihtiyar Eric'in öldüğünü sanmıştın değil mi? Daha ölmedim dostum. İş tamam. Aradığın kazın yerini buldum!"

22. BÖLÜM

ÖLÜM GEÇMİŞİ

*Şeytan çıplak gezer,
ama iyiler onu giyinik görür.*

Martin hâlâ odasında, kulübedeki ve kilisedeki cesetlere giydirilmiş beyaz çarşaf ve yastık kılıfının, Ku Klux Klan'la ilgili olabileceğinin neden daha önce aklına gelmediğini düşünüyordu.

Ve Ku Klux Klan'ın geçmişte yaptıklarını...

Martin, devletini canından çok seven ve işini şerefiyle yapmaya çalışan bir polisti. Ama bu beyaz cübbeli adamları sevmiyordu. Bir insanı sadece deri renginden dolayı aşağılamak, dövmek, yakmak, asmak... Bunu milli duygularla açıklayamazdı! Bu hasta ruhlu, bağnaz ve insanlık dışı bir şeydi.

İnterneti açıp arama motorlarından birine örgüte adını veren, horoz ötüşüne benzer o tuhaf kelimeleri yazdı.

Resmi bir internet siteleri yoktu. Yerel tabanda faaliyet gösteriyorlardı ve şu an tüm ülkede 6000 civarında üyesi olduğu tahmin ediliyordu. Siyah karşıtı, antisemittik beyaz ırkçılar günümüzde bu nostaljik, kırsal örgüte üye olmaktansa ülke çapında daha fazla üyeye ve popülerliği sahip Amerikan Nazi Partisi ve diğer Neonazi gruplarının çatısı altında toplanıyorlardı.

Sitelerin birinde, Ku Klux Klan'ın 1924 yılında Washginton DC'de örgütün dört yüz bin kişiyle yürüdüğünü, o dönem tüm ülkedeki örgüt üye sayısının dört milyona ulaştığını öğrenince tüyleri diken diken oldu. Bunları bilmiyordu. Örgütün eskiden, güneydeki gücünü biliyordu ama bu kadar kalabalık olduklarını duymamıştı.

Meslek hayatı boyunca pek çok insanla karşılaşmıştı, en çok da siyahlarla. New Orleans'ın banliyölerinde daha dokuz yaşında uyuşturucu satan, on iki yaşında hırsızlığa başlayan, on beşinde adam bıçaklayan, yirmisinde çete reisi olan, katil, kavgacı, alkolik, düzenbaz, dolandırıcı ve en çok da uyuşturucu bağımlısı siyahlarla. Ama iyi zenciler de vardı, polis merkezinde sayısız Afroamerikan memur vardı, hatta yardımcılarında biri de siyahtı ve onun çok iyi bir insan olduğunu gayet iyi biliyordu. Adalet olursa herkesin iyi olacağına, Tanrının önünde herkesin eşit olduğuna ve bir şans verilirse kimsenin yoldan çıkmayacağına tüm kalbiyle inanıyordu.

Amerika aynı Amerika'ydı, ama yine de çok şey değişmişti ve değişim yavaş ama keskin oluyordu. Bir zamanlar pamuk tarlalarında kırbaçlanan, savaştan sonra beyazlarla aynı işlerde çalışan ama tuvaletleri ayrı olan, otobüslerin ön koltuklarına oturmaları yasak olan, adli olaylarda şahitlikleri kabul edilmeyen ve bu kuralları çiğnedikleri için klan üyeleri tarafından linç edilen siyah insanlar şimdi diğer insanlarla eşitti.

Ama yine de hayatları mükemmel değildi. Sineklerden kurtulmak için bataklığı kurutmak gerekiyordu. Fakirlik, işsizlik, kötü muamele, dışlanma ve yozlaşma olduğu sürece siyah insanlar suça itilmeye devam edecekti.

Burası fırsatlar ülkesiydi, köşeyi dönebilirdiniz ama geçmişten kurtulamazdınız. Geçmiş sizi bir gölge gibi takip eder ve bazen önünüze geçerdi.

Bu yüzden bazı fırsatlar şansın değil, şanssızlığın sonucuydu. Çünkü her fırsat, mucizeler yaratmazdı.

Bazı geçmişler mucizeleri felakete çevirebilirdi.

Amerika'nın omuzları, geçmişin kanlı karanlığını aydınlık ve sükseli vaatlerle örtmeyi bilenlerin yalanlarında yükseliyordu. Ve o yalanlarla şişmiş yorgun omuzlara bir de, milyonlarca fakir ve evsiz insana yapılan haksızlıkların vebali çöküyordu. Birileri banka kredileri, faizler, borsa oyunları, para alım satımları, bir şeyler kiralayıp satarak omuzlarını dik tutmayı ve başka birileri de o omuzlara madalyalar takarak geride kalan pisliği halı altına süpürmeyi çok iyi başarıyordu Martin'e göre.

Genç bir dedektifken, cinayet suçlamasıyla gözaltına aldığı, dişlerinin yarısı kırık dökük, hasır şapkalı, yaşlı bir zenci onu, "Polisle bir katilin arasındaki tek fark, birinin rozeti olması!" diyerek aşağılamıştı. Martin bu söze gülüp geçmişti, ama yıllar geçip de meslekte ayakkabılar eskitince kanun adamlarının içinde ne kadar yozlaşmış polis olduğunu görmüştü. Ezilmiş, korkak, itilmiş, kişilik yetersizliğiyle dolup taşmış ruhlarını aydınlığa kavuşturmak için tek şeyin güç olduğuna tapan inançsız insanları. Dudaklarından Tanrı'nın adı eksik olmazdı ama yürekleri şeytanın ateşiyle yanıyordu. Göğüslerinde rozet, bellerindeki tabancalarla, insanların onlara duymadıkları saygıyı, silah zoruyla almaya çalışan şehir kovboylardan farksızdılar.

Güneydeki çoğu savcı ve yargıç, hâlâ polislerin asla zorla ifade almayacağına, kimseyi işlemediği bir suç yüzünden suçlamayacağına ve delilleri karartmayacağına inanırdı.

Ama gerçekler böyle değildi.

Eyalette son on yılda masum yere hapiste yattığı kesinleşen elliden fazla hükümlü serbest bırakılmıştı. İşlemedikleri suçlar yüzünden içeride yatmalarının en büyük suçlusu polis

ve kanıtları yanlış bir görüşle yorumlayan yargıçlardı. Zorbalıkla alınan ifadeler, olay yerinin bozulması ve bilinçli ya da yanlışlıkla kaybedilen delilleri mahkemeler görmezden gelmişti. Çünkü suçlu hazırды, mahallede dolaşan o berduş ve ayyaş zenci! Faili bulunamayan suçlarda polisin ilk başvurduğu dosya sabıkalı siyahların dosyasıydı. Ve onu fotoğrafından teşhis eden bir beyaz şahit de bulunursa, o zenciyi kimse hapisten kurtaramazdı!

Çünkü toplum bunu destekliyordu. Pisliğin içinde büyüyen siyah bir çocuk eğer suç işlerse, suçlu onun ırkıydı. Çünkü pislik onların tabiatından geliyordu! Eğer aynı suçu bir beyaz işlerse, bu sadece o çocuğun ve biraz da ailesinin suçuymuştu. Asla beyazların değil.

İkinci Dünya Savaşı, Vietnam Savaşı, 11 Eylül olayları, Irak Savaşı, Katrina Kasırgası...

Siyah ve beyaz insanlar bu facialarda birlikte can vermişlerdi ama toplum bundan hiç ders çıkarmamış gibi görünüyordu.

Ölen ve evsiz kalan binlerce günahsız insanın arkasından yaptıkları tek şey, Yankee stadında başlama vuruşu yapılmadan önce ayağa kalkıp bir dakikalık saygı duruşunda bulunmak ve hemen ardından yarım metre uzağa alkol üfleterek bağıra çağıra milli marşı söylemekti.

Ne vatanseverlik!

Dünya çok hızlı dönüyor ve gidenlerin matemini tutmak ve acılardan ders çıkartmak için kimsenin iki dakikası dahi yok.

Uzlaşmak yerine kavga çıkarmak, her seferinde ötekini suçlamak ve kafaya sıkılan bir kurşunla işleri çözmek daha kolaydı. Yarayı ameliyat etmektense, ağrı kesici vermek daha kolay ve uzun vadede daha kazançlıydı.

Toplumun ağrı kesicisi ise Martin gibi dinibütün polis-

lerdi. Birkaç yozlaşmış polisin işlediği suçlar, toplumun ve kanun koyucuların gözüne batmazdı. Ne de olsa onlar katillerle, uyuşturucu satıcılarıyla, silahlı çetelerle, üniformalarının fiyatından daha fazla para etmeyecek hayatlarını ortaya koyarak, ellerini pisliğin dibine batırarak savaşıyorlardı. Yaptıkları birkaç kanunsuzluk hoş görülebilirdi.

Ve böylece herkesin pisliği görmemek için bir bahanesi oluyordu. Ne de olsa gerçeklerle yüzleşecek ve elini pisliğe bulaştıracak iki kuruş maaşla çalışacak polisler her zaman bulunurdu.

Onlar katillerle, suç çeteleriyle savaşırken hükümet de insanlara palavralar sıkmaya devam edebilirdi. Görev sırasında ölen polislerin ailelerine de tazminat verip birer madalya takarak her şeyi unuttururdu.

Ama gerçek şuydu ve hiçbir madalya bu gerçeği değiştiremezdi:

Dünya korkunç bir yerdi!

Henüz bebek yaştaki çocukların kaçırılıp tecavüze uğramalarını, işkence görmelerini ve vahşice öldürülmelerini başka hiçbir şekilde açıklayamıyordu Martin. Tanrıya da inanıyordu, meleklerle de ve son nefesini verip de ruhu öbür dünyaya ulaştığında bu kutsal varlıklarla tanışacağına emindi; ama şeytanla bu dünyadayken tanışmıştı.

Ve şeytan ona birçok kez bu gerçeği fısıldamıştı:

Dünyayı Tanrı yarattı, ama bana bıraktı!

Artık hiçbir şeye şaşırıyordu. Mesleğin ilk yıllarında, soruşturduğu cinayetleri aydınlatmak için uykusuz geçirdiği geceler ve kâbus dolu soruşturma arası uykulardan sonra bu gerçeğe alışmıştı.

Dünyayı şeytandan kurtarmak için meleklerin gücü yetmiyordu. İyilik yetmiyordu. İyi olmak ve merhametli olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Şeytanla savaşmak için onun silahlarını kullanmak gerekiyordu.

Bu fikir bir keresinde onu yoldan çıkartmıştı. Yıllar önce, buna gerçekten de inanmıştı. Kötülüğü yenmek için silahına sarılmış ve o ölümcül hatayı yapmıştı. Kariyerini ve vicdanını asla iyileşmeyecek bir yarayla lekeleyen o korkunç hatayı!

Çalan telefonun ısrarcı sesi onu bu karanlık ve içinden çıkılmaz düşüncelerden bir cankurtaran simidi gibi kurtardı.

“Dedektif Monaghan konuşuyor.”

“Dedektif, ben adli Tabip Anton Parilla. Kulübeden getirilen cesedin otopsisini yaptık.”

“Evet doktor, sizi dinliyorum?”

“Kurban kırklı yaşlarda, beyaz, erkek. Yaklaşık kırk sekiz saat ile yetmiş iki saat öncesinde yakılarak öldürülmüş! Kesin saati söyleyebilmek için kas proteinlerinin, uçucu asitlerin ve aminoasitlerin bozulma süreçlerinin derecesini ölçmemiz gerek. Bu da birkaç günümüzü alacaktır.”

Martin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Birini yakarak öldürmek! Herhalde dünyanın en korkunç ölümlelerinden biri olmalıydı.

“Elleri arkasından bağlanmış. Yanarken çıplakmış. Üstüne yanıcı bir madde dökülmüş. Yağ dokuları tamamen erimiş ve kurban, karbon monoksit zehirlenmesinden ölmüş. Tabii yine de kan örneklerini ve iç organlarını toksikoloji laboratuvarına gönderdik. Zehirlenme vakası var mı araştıracağız. Midesi boştu. Kurban günlerce aç bırakılmış olmalı. Ayrıca yüz kemiğinde kırık ve çatlaklar vardı. Testisleri de kırılmıştı. Yanma esnasında kafatasının patlaması normaldir ama bu kırıklar ağır bir cisimle dıştan içeri doğru yapılmış. Sanırım kurban öldürülmeden önce feci şekilde dövülmüş!”

“Peki, kurbanın kimliği?”

“Hayır. Parmak izleri yok olmuş. DNA ve odontoloji sonuçlarını beklemek zorundasınız!”

“Sağ ol doktor, başka bir şey var mı?”

“Hayır, ayrıntılı raporu fakslarım.”

Martin düşünceli bir ifadeyle telefonu kapattı. Cesedin kimliğini saptamak için aylarca bekleyebilirlerdi. Bu kötüydü. Ama en azından bir şeyi öğrenmişlerdi. Aradıkları zanlının şakası yoktu. Karşılarında, kurbanlarını işkence çektirip yakarak öldüren bir ruh hastası vardı! Ve bu hasta iki tane masum çocuğu rehin tutuyordu. Üstelik bir tanesini bu gece yarısı öldüreceğini söylemişti. Hem de yakarak.

Saatine baktı. Beş saatleri kalmıştı.

Dün gece kulübede yaşadıkları hezimetten sonra Richard Blake’in oğlunun da, eğer hâlâ hayattaysa başına benzer bir facia gelip gelmeyeceğini düşünmeye başladı. Morali alt üst olmuştu. O manyağın acıma duygusu yoktu. Gözünde bir çocukla bir yetişkini yakarak öldürmenin farkı olacağını sanmıyordu.

Hücrelerine kadar derin bir iç çekip umutsuz bir yüzle arkasına yaslandı. Kırışmış ve tepesi açılmış, kısacık beyaz saçlarında ellerini gezdirdi.

O an eşini ve kızını özledi. Hemen telefona sarıldı. Karısına akşam yemeğine gelemeyeceğini söyledi. Kızıyla da konuştu. Onların sesini duyunca tüm dertleri kısa bir süreliğine uçup gitti. Şu an onların yanında olmayı çok isterdi. Tüm bu kötülüklerden uzakta, sevgi ve anlayış dolu sıcak bir sofrada, sevdiği, kalbinin ait olduğu ailesinin yanında...

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle telefona fısıldadı. “Seni seviyorum tatlım.”

Ve kızının yüzünde de aynı gamzeden belirmediğini hayal etti. “Ben de baba.”

Telefonu kapatınca bir süre arkasına yaslanıp sadece kızını ve karısını düşündü. İçinde yarattığı huzur ve mutluluk, denizin üstünde batan güneş gibi ağır ağır etkisini kaybedince, önündeki karanlık gerçek bir tokat gibi yüzüne çarptı.

İki masum çocuk bir sadistin ellerindeydi!

Bu davada ortak çalıştıkları FBI ajanı Richmond Whaley'i aradı ama ajan telefonuna cevap vermedi. O da istihbarat bürosunu aradı. Benjamin Sterling'e hâlâ kimse ulaşamamıştı. Evinde değildi. Gidebileceği her yere bakılmış ama bir sonuç elde edememişlerdi.

Tam bu sırada masanın üstündeki cep telefonu yanıp sönerek titremeye başladı. Arayan yüzbaşıydı. Martin dâhili telefonu kapatıp cep telefonuna cevap verdi.

"Martin, FBI'la ve federal savcıyla görüştüm. Bu gece kiliseye operasyon düzenlenecek!"

Martin bunu beklemiyordu. Heyecanla ayağa kalktı. "Bu harika!"

"Biz de orada olacağız. Hazırlan!"

23. BÖLÜM

ÖLÜMLE YÜZ YÜZE

*Hayata gelenlere ilk sözü Tanrı fısıldar.
Ama son sözü şeytandan duyarlar!*

Operasyonun adı “Karnaval Şeytanı”ydı. Bu, FBI’ın maskeli saldırgana taktığı isimdi. Ona bu ismi, DVD’deki o iğrenç görüntülerde, Venedik tarzı karnaval kostümüyle görüldüğü için takmışlardı.

Kilise, Mississippi sınırları içindeydi. Bu yüzden New Orleans polisinin yetki alanı dışındaydı. Ama soruşturmayı FBI ile polis ortak yürüttüğü için Yüzbaşı Murphy ve Martin Monaghan’ın gelmesine izin vermişlerdi.

Bu sefer operasyona ne eyalet polisi ne de onlara bağlı özel tim katılacaktı. Her şey FBI’ın kontrolündeydi. Mississippi’den gelen iki minibüs dolusu tam teçhizatlı FBI özel timi, havadan destek için kalkan iki helikopter ve New Orleans’dan gelen deneyimli FBI ajanları.

Martin ve Murphy olay yerine FBI ajanlarını taşıyan tam donanımlı siyah minibüsle gelmişlerdi.

FBI Bölge Ofisi Rehine Kurtarma Bürosu Ajanı Richmond Whaley ve onun soruşturma ekibinden altı ajanla birlikte karşılıklı olarak yerleştirilerek küçük bir oturma odasına benzeyen minibüsün orta koltuğuna oturmuşlardı.

Bir buçuk saat sürecektir yolculuk sessizlik içinde başlamıştı.

Murphy her zamanki gibi gergindi ve ağzını bıçak açmıyordu. Martin ise ajanlarla yaptığı kısa bir tanışma faslından sonra düşüncelerini soruşturmaya yoğunlaştırmıştı.

Katilin nasıl bir planı vardı? Dün gece elini kolunu sallayarak kulübeye gelmiş ve arkasında hiçbir iz bırakmadan kuş gibi uçup gitmişti.

Peki bu gece?

Bu geceki planı neydi?

Eğer aptal değilse güvenlik güçlerinin bu sefer daha sert önlemler alacağını tahmin etmiş olmalıydı. FBI, kilisenin içini ve çevresini dört saattir gözetim altında tutuyordu. Yapıya tüm giriş ve çıkışlar tutulmuştu.

Eğer saldırgan buraya gelirse içeriye girer girmez onu yakalayacaklardı. Bu sefer hiç şansı yoktu.

Ama Martin'in hisleri onu ters istikamette uyarıyordu. Bu gece onun buraya gelmeyeceğini düşünüyordu. Bu kadar riske giremezdi! Eğer yakalanmak istemiyorsa!

Öldürdüğü adamları düşündü sonra. Yakılarak ve işkençe çektirilerek öldürülen kurbanları... Henüz teknik olarak onun öldürdüğü ispatlanmamıştı ama bu konuda kimsenin şüphesi yoktu. Peki, ama kimdi o adamlar? Bu kilise ve buradan 160 kilometre uzaklıktaki bir kulübe? Neden buraları seçmişti? Özel bir anlamı mı vardı yoksa rastgele mi seçmişti? Ve kurbanların üstlerine neden beyaz cübbe giydirmişti? Onların Ku Klux Klancısı olduğunu mu söylüyordu, yoksa cinayetleri bu örgütün hasta ruhlu bir sempatizanı mı işliyordu?

Ve hemen peşinden gelen daha tehlikeli sorular zihnini bulamaca çeviriyordu. Zanlı, kaçırdığı çocukların babalarına işletmek istediği cinayetler için seçtiği kurbanlar olan, savunma avukatı Benjamin Sterling'in ve huzur evinde kalan eski

doktor Cedrick Windom'un öldürölmelerini neden istiyordu? Neden bu kişileri seçmişti? Tüm bu kişileri ve kukuletalı cesetleri birbirine bağlayan olay neydi?

Eğer bu maskeli sapık, tüm bu kişileri rastgele seçmediyse tabi! Fakat her şey o kadar planlı ve ince hesaplanmış görünüyordu ki, rastgele seçildiklerini düşünmek istemiyordu şu an. Aksi halde soruşturma bir seri katil avına dönecek ve toplanan delillerin teknik analiz raporlarına bel bağlamaktan başka yapacak işleri kalmayacaktı.

Karşısında oturan Ajan Richmond Whaley, Martin'in ne düşündüğünü hissetmiş gibi ona baktı.

Ajan Richmond Whaley, klasik FBI ajanlarının fiziğine sahipti. Ortalamanın üstünde boy, sıkı bir karın, geniş omuzlar, güçlü kollar ve kindar, koyu bakışlar. Üst düzey FBI ajanları, maaşlarının yarısını gardırobuna harcar sözünü haklı çıkartmak istercesine üstünde yepyeni, koyu renk bir takım, bembeyaz, ütölü bir gömlek, koyu renkli siyah İtalyan ipeğinden pullu kravat vardı.

Taşıdığı Afroamerikan genlere özgü, derin ve gür sesiyle Martin'e seslendi.

"Buraya gelmeden önce büroda, meçhul hedefin psikolojik profili hakkında çok kapsamlı bir değerlendirme toplantısı yaptık ve bazı teoriler geliştirdik. Katil, kurbanlarına işkence çekirtmiş. Seri katiller dışında kim kurbanlarına işkence çektirir?"

Martin hiç düşünmeden cevap verdi. "Onlardan nefret eden birisi!"

"Kesinlikle. Gönderdiği DVD'de de çocukları cinsel yönden taciz ediyordu ve çocukların ebeveynlerinden, gösterdiği hedefleri öldürmesini istiyordu. Davranış bilimleri uzmanlarımızla bu konuda hem fikiriz. Meçhul hedef, çocukları taciz ederek bize bir şey anlatmaya çalıştı. Karşımızda küçükken

cinsel tacize uğramış bir kurban var. Ve şimdi, ya bunu yapanlardan intikam alıyor ya da seri katil profillerinde çokça rastladığımız gibi, bunca yıl içinde taşıdığı bastırılmış duygularını dışa vurarak seçtiği hedeflere saldırıyor!"

Martin'in nabızı hızlandı. Ajan Richmond Whaley'in söylemeye çalıştığı şeyi anladığını düşünerek aniden bir heyecan seline kapıldı.

"Seçtiği hedeflerden intikam alıyorsa, o zaman, öldürülmesini istediği bu kişiler, avukat Sterling ve Doktor Windom'un, geçmişte zanlıyı taciz ettiğinden mi şüpheleniyorsunuz?"

"Göz önünde bulundurduğumuz iddialardan bir tanesi. Ya da bu adamlar, saldırganla direkt bağı olmayan başka çocuklara zarar verdi. Ama sicillerini inceledik, temizlerdi. Hiçbir suça karışmamışlar. Doktor Windom, biliyorsunuz, hastalığı nedeniyle pek konuşacak durumu yok, çevresindeki kişileri araştırıyoruz. Bir de avukat Sterling var, şu an nerede olduğunu bilmiyoruz. Hayatının tehlikede olduğunu düşündüğü için saklandığını biliyoruz sadece. Ona ulaştığımızda birçok şey aydınlanabilir." Bir an susup boğazını temizledi. "Bir de rehin tutulan çocukların ebeveynleri var. Frank Pauly ve Richard Blake, onların da sicilleri temiz. Bu kişileri neden seçtiğine dair en ufak bir delilimiz yok."

"O halde, bu bir seri katil-sapık falan olabilir mi?"

"Hayır, uzmanlarımız bu saldırıların seri katil profiline uymadığı görüşünde. Ama kesin konuşmak için erken. Zira ne bu eyalette ne de bu ülkede, hem çocuk kaçırılma, hem cinayete azmettirme, hem de işkence çektirip vahşice öldürülmüş kurbanların tek bir dosyada toplandığı bir soruşturma örneği yok. Bu üç suç da ayrı ayrı incelenmesi gereken soruşturmalar. Bizi kilitleyen nokta da bu zaten! Zanlıyı hangi suç kategorisine koyacağımızı bulamıyoruz. Klan tarzı cübbe

giydirip yakarak öldürdüğü kişiler, bu FBI vahşi cinayetler soruşturma biriminin uzmanlığı, çocuk rehineler benim biriminin uzmanlığı. İşin içinde taciz ve cinayete azmettirme gibi başka çok ciddi suçlar da var, bu da sizin uzmanlığınız ve tüm bunlar olaya biberli acı sos döküyor. Eğer bu gece bir sonuç alamazsak, dava sonuçlanıncaya kadar birçok birimle ortak çalışma yürütmek zorundayız."

FBI ajanı olayı iyi özetlemişti. Bu oldukça karışık, tehlikeli ve karanlık bir soruşturmaydı.

Zanlının dün gece her tarafı kuşatılmış bir kulübeden püf diye yok olması ve arkada bıraktığı parmak izlerinin, şu an hapishanede yatan bir mahkûma ait olması da işleri tam anlamıyla arapsaçına çeviriyordu.

Martin, FBI ajanını gözlerine bakarak sordu. "Charlie, Charlie Wilson. Bu adamı araştırdınız mı?"

Ajan Richmond başını salladı. "Siciline bakmışsınızdır. Hatta bugün onu ziyaret ettiğinizi de biliyorum. Bunun dışında sizin bilmediğiniz bir bilgi yok elimizde. Kızı kaçırılıp tecavüze uğramış ve öldürülmüş. Zanlının başını mahkeme çıkışında otuz iki kalibrelik bir tüfekte kırk sekiz metreden dağıtmış. Bu olay yüzünden artık tutuklular mahkemeye çelik kaskla sokulup çıkartılıyor. İki ajanımız bu akşam üstü onu sorguladı. Ama adamın ağzını bıçak açmıyor. Hapishanede başına kötü şeyler gelmiş. Diğer mahkûmlarla problemleri varmış. Ve bizlerden nefret ediyor!"

"Biliyorum, yüzündeki faça izinden belli oluyordu. Ama şimdilik parmakları yerindeydi. Bu nasıl oluyor, parmak izi, o kulübede nasıl ortaya çıktı? Büronun hata yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

Richmond Whaley, sanki tüm sınıfın önünde suçluyu işaret eden bir çocuğun suçlanması gibi başını önüne eğdi. "Uzmanlarımız parmak izlerini bir kere daha inceledi. Hata yok! İzler Charlie Wilson'a ait!"

Martin kaşlarını kaldırdı. "Ama bu nasıl olabilir?"

Richmond Whaley, sanki dünyanın gerçekten yuvarlak olup olmadığını soran birisiymiş gibi Martin'e baktı.

"Taklit parmak izi."

"Ne?"

"Taklit iz. Bunu bilmiyor muydunuz?"

Martin ile Murphy birbirine baktı.

"Anlaşıldı, bilmiyormuşsunuz. Teknik olarak ayrıntılarını bilmiyorum ama birtakım araç gereçler kullanarak birinin parmak izini taklit edebiliyorsunuz. Sanırım bu da böyle bir şey. Ama sorulması gereken..."

Minibüsün şoförü sertçe frene basınca aracın arkası bir anda sola doğru çekti ve bir süre yolun ortasında çapraz bir açıyla kaydı. Minibüstekiler yuvarlanmamak için bir yerlere tutundu.

Ajanlardan bazıları küfür edip bağırdı. "Tim, lanet olsun, doğru kullansana şunu!"

"Ehliyetini kasaptan mı aldın be adam!"

Minibüsü kullanan ajan oldukça soğukkanlı bir hareketle hızını kesip birkaç manevrayla direksiyonu toparladı ve tekrar yolun sağına geçti.

"Üzgünüm çocuklar, aniden bir kamyon çıktı önümüze, sıkıntı yok."

"Yağmur, kar, deprem hiçbir kamyoncuyu durdurmaz!" diye espri yaptı ajanlardan bir tanesi soğuk bir gülümsemeyle.

"Sorulması gereken?" diye hatırlattı Martin, ajan Richmond'un yarım kalan sözünü.

"Evet. Sorulması gereken soru, neden Charlie Wilson? Zanlı neden onun parmak izini kullandı?"

"Ve o parmak izine nasıl ulaştı?"

Ajan, önemli bir konuya işaret ettiğini destekler gibi Mar-

tin'e başını salladı. "Evet, bu da var. Wilson'u yakın çevresi, onunla açık görüşe gelen kimseler, tahliye edilen mahkûm arkadaşları, hepsini araştıracağız."

Kiliseye çıkan rampanın birkaç yüz metre yakınlarında minibüs yoldan çıktı ve yoldan görünmeyecek bir şekilde ağaçların arkasına park etti.

Ajan Richmond kiliseyi ablukaya alan ağır silahlı FBI operasyon timiyle telsizden konuşup bilgi aldı. Yolları ve giriş çıkışları tutan diğer ajanlarla görüştü.

Bu geceki operasyon için Mississippi ve Louisiana'dan toplam yüz FBI ajanı görevlendirilmişti.

Kahve ve sigara molası için ajanların bazıları ve Murphy aşağıya indi. Martin, telsizin başındaki Richmond'un yanına geldi.

"Kilisede olmak istiyorum."

"Ne?"

"Eğer onu bu gece yakalayacaksak orada olmak istiyorum."

Richmond derin bir iç çekip bunu kısa bir an düşündü. "Operasyon sahasında! Hem de yetki alanınız dışındayken, bu yasal değil biliyorsunuz. Burada sadece danışman olarak bulunuyorsunuz."

Martin omuz kılıfındaki silahını çıkartıp ajana uzattı. Gözlerindeki kararlı ifade, hayatını katillerle mücadeleye adanmış sıkı bir polisin gücünü dışa vuruyordu.

"Silah sende kalabilir, çevrende yüz tane ajan varken onu kullanmaya fırsatın olacağını sanmıyorum."

Martin silahını meşin kılıfına sokarken Ajan Richmond telsizi eline aldı.

"Yukarıya Dedektif Martin geliyor. Onu koruyun."

Martin minibüsten inince bir elinde şemsiye, diğer elinde sigarayla yağmurun altında duran Murphy'yle yüz yüze

geldi. Murphy ağzından sigaranın dumanını üfleyerek sordu.

"Martin, nereye?"

Martin yüzünü ona dönmeden cevapladı. "Yukarıya, partiyi kaçırmak istemem."

Murphy, şemsiyeye vuran patırtıların altından şaşkınca onun karanlığın içinde kayboluşunu izledi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Martin, cep telefonundaki fenerin yardımıyla, ormanlık arazide düşe kalka yürüyüp kilisenin bulunduğu tepeye çıkmayı başarabilmişti.

Dizlerine kadar çamur içindeydi. Saçları kısacık olduğu için yol boyunca yağmur suları bir şelaleden dökülüyormuş gibi başından omuzlarına akmıştı. Telsizini çıkartıp dördüncü kanaldan onu dinleyen ajanlara kiliseye vardığını söyledi. Aslında etrafa gizlenmiş onlarca ajanın ve özel gece görüş dürbünleriyle tetikte bekleyen vurucu timin kendisini izlediğini biliyordu ama yine de yanlış bir alarm verilmemesi için onlara haber vermek istemişti.

Kristal taneleri gibi yağın yağmurun dövdüğü kilisenin karanlık silüetinin önünde bir kez yanıp sönen bir fener ışığı ona işaret verince o yöne doğru yürüdü. Çamur, ayakkabılarının içine kadar girmişti ve çorapları sıırıslam olmuştu. Giysisinin içinden tenine bulaşan ıslaklığın yağmur yüzünden değil, sarf ettiği efor yüzünden salgıladığı teri olduğunu anlayınca adımlarının hızı değişti. Bunca zahmete boşa girdiği yönünde hissettiği duygu tekrar canlandı.

O bu gece gelmeyecek! İki kere olmaz!

Her adımını önceden en ince ayrıntısına kadar hesaplamış, üstün yeteneklere sahip bir katil olabilirdi. Meslek hayatı boyunca hiç böyle bir katille karşılaşmamış olabilirdi. Ama buraya gelecek kadar aptal olamazdı! Bu, cesaretin ve becerinin ötesinde olurdu.

Kulağında küçük bir kulaklık, elinde fener olan sivil giy-

sili bir FBI ajanı onu kapıda karşıladı. Eliyle takip etmesi için işaret etti. Kiliseye girince fenerini açıp onu duvarın dibinden köşeye doğru götürdü. Fenerinin ışığıyla bir kuytuda duran iki küçük tabureyi gösterdi.

“Burada oturabilirsin dedektif.”

Martin, teşekkür manasında başını sallayıp tabureye otururken FBI ajanı yakasındaki mikrofondan haber verip oradan uzaklaştı. Martin bir süre onun adımlarıyla bir yukarı bir aşağı hareket eden fenerinin ışığını takip etti. Ajan oradan iyice uzaklaşınca fenerini kapattı ve karanlığın içinde kayboldu.

Martin karanlığın içinde bakındı. Diğer ajanların ve özel tim elemanlarının nereye saklandığını tahmin etmeye çalıştı. Sonra bir tanesinin gece görüşüyle kendisini izliyor olabileceğini düşündü. İzlenmek, hem de keskin bir nişancı tüfeğinin dürbünü önünde durmak tedirgin ediciydi. Aynı tarafta olsalar bile. Sonra bu tuhaf düşünceyi zihinden uzaklaştırıp, ana konsantre oldu. Islak çorapları onu rahatsız ediyordu. Çoraplarını çıkartıp taburenin altına koydu ve ayakkabılarını geri geydi. Üstündeki deri ceketini de çıkartıp yandaki tabureye bıraktı. Ama birkaç dakika sonra üşüdüğünü hissedince geri giydi. Ve meslek hayatı boyunca birçok kere yaptığı gibi, zihnini yıllardır delik deşik eden karanlık düşüncelerin gelgitleri arasında bir belirip bir kaybolan maskeli katili beklemeye başladı.

Tüm bu karmaşanın arkasındaki katil kimdi? Nasıl bir karaktere sahipti? KKK'nın¹⁴ içinde büyümüş, onun hastalıklı düşünceleri tarafından zehirlenmiş, cahil ve saf bir kasaba çocuğu muydu? Yoksa, kanlı bir saldırının gizli kurbanı olmuş ve bunu yapanlardan hesap soran gözü kara bir intikamcı mıydı? Peki ya o kaçırdığı ve taciz ettiği çocuklar? Onların ne suçu vardı? O çocukların ebeveynlerinin ve hedefteki diğer insanların bilmediğimiz, karanlık bir geçmişleri mi vardı?

14 Ku Klux Klan'ın kısaltması.

Tacize uğrayan çocuklar! Tecavüz mağdurları...

Martin, vahşi suça karışan zanlıların, çocukluklarında sevgisiz ve kötü muameleye maruz kalmış bir ailede büyüdüklerini, seri katillerinse tacize veya tecavüze uğradıklarını, katılmak zorunda oldukları adli tıp seminerlerinde defalarca duymuştu.

Katil, FBI ajanının dediği gibi çocukluğunda tacize uğramış bir kurban mıydı? Ve bunu yapanlardan intikam mı alıyordu?

Tacize uğrayan çocukların hepsi seri katil olmasa da, başta kişilik bölünmesi gibi ruhsal hastalıklara yakalandıklarını da biliyordu.

Peki ya Ku Klux Klan ya da diğer ırkçı grupların vahşeti? Sadece kendilerinden farklı olduğu için başkalarının yaşamından nefret eden, tüm bu aptalca fikirlerle zehirlenmiş gençler ve onları zehirleyen insanlar? Bu insanları yaratan, onları eyleme iten şey neydi peki?

Martin, suçun doğmasındaki en büyük sebebin sorunlu aileler olduğunu bildiği gibi, saldırgan ve aşırı tutucu fikirlerin de insanları barbarlığa ittiğini çok iyi biliyordu. Fikirlerin doğruluğu önemli değildi, hangi duyguyla beslendiği önemliydi. Bir çocuk nefret duygularıyla yetiştirilirse sadece nefret etmeyi bilirdi.

Güneyde yaşayan çoğu insanın bildiği gibi...

Telsizi cızırdadı.

"Tüm birimler, yola bir araç girdi."

Kiliseye çıkan tek bir yol vardı ve bu saatte oraya bir araç girdiyse bu tek bir şeyi gösterirdi.

Katil geliyordu!

Martin'in kalp atışları hızlandı. Maskeli sapık bir kez daha onu aldatmıştı. Buraya gelecek kadar deli olduğuna göre ona iyi bir karşılama töreni yapılmalıydı.

Yetki alanı dışındaydı. Eğer ateş ederse başı derde girebilirdi ama böyle kurbanlık koyun gibi de bekleyemezdi. Silahını çıkarttı ve mekanizmayı çekip şarjördeki mermiyi namluya sürdü.

Dışarıda rüzgâr şiddetini arttırmıştı. Yağmurun sesi aynı şiddetle çatıyı dövmeye devam ediyordu.

Telsizi tekrar cızırdadı.

“Burası avcı dört. Hedef arabadan indi. Kiliseye doğru çıkıyor!”

“Avcı altı, hedef görüş alanımda.” Birkaç dakika boyunca kimseden ses gelmedi. Aynı ajan, sessiz bir tonla konuştu.

“Hedef görüş alanımdan çıktı.”

Telsizden Ajan Richmond’un sesi duyuldu. “Avcı birimler, hedefi gören konumunu versin!” Cevap olarak sadece yağmurun sesi duyuldu. Richmond bu sefer biraz asabi bir sesle tekrar sordu. “Tüm birimler hedefi gören varsa bilgi versin! Kırmızı mı yeşil mi?”

“Avcı on bir, hedef yeşil. Şu anda kilisenin önünde duruyor. Fenerini yaktı. İçeri giriyor.”

Richmond’un heyecanı sesine yansdı. “İçerdekiler, hazır olun! Hedef görüş alanınıza girince yakalayın!”

Martin telsizini kapatıp usulca taburenin üstüne bıraktı. Burada beklediği bir buçuk saatin sonunda gözleri karanlığa az da olsa alışmıştı. Ama yine de birkaç metre ilerisini göremiyordu. Her taraf zifiri karanlıktı.

Bir ışık huzmesi kilisenin girişinden içeriye bir ok gibi girdi. Martin göğsünü döven kalp atışlarının gümbürtüsünü dinliyordu.

O an içinden keksin bir ses yükseldi. *Ya bu da bir oynusa? Katil tıpkı dünkü gibi ellerinden kaçıp giderse?*

Katil içeri girince durdu. Fenerinin ışığını içeride gezdirdi. Martin yere eğildi. Fenerin ışığı üstünden geçip gitti.

Hedef kilisenin ortasına doğru yürümeye başladı. Martin silahını iki eliyle kavrayıp namlusu tavana bakacak açıda yüzünün hizasında tuttu.

Katil, kilisenin ortasında tekrar durdu. Sanki ne yapacağını düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

Birden çarşaf yırtılmasını andıran bir gıcırta duyuldu. Hemen ardından, dört bir yandan güçlü fener ışıkları parladı. Hedef dört bir yandan aydınlatıldı.

Tavandan inen iki özel tim ajanı, iplerle kayarak bir saniye içinde hedefin üstüne çok sert bir şekilde çullandılar. Karanlığın içinde gizlenen ajanlar silahlarını çıkartıp birer birer hedefe doğru koşuyorlardı. Ortalık bir anda karışmıştı. Martin de ayağa kalkıp koştu.

Birkaç saniye içinde hedefin etrafı çelik yelekli timlerin oluşturduğu bir duvarla örülmüştü.

Martin iki özel timin arasından bir açıklık bulup başını uzattı. Yerde, lazerli tüfeklerin nişanı altında bir adam yere çökmüş başı önünde bekliyordu. Üstünde ıslak ve arbede sırasında buruşmuş bir yağmurluk, başında da kapüşon vardı ve yüzü görünmüyordu.

Bir özel tim ajanı adamı arkasından kelepçelemişti. Üzerinde FBI yağmurluğu olan takım elbiseli ajanlardan bir tanesi kalabalığın içinden geçip adamın önünde durdu.

Kısa bir mesafe koşmuş olmasına rağmen nefes nefeseydi. Yakasındaki mikrofona "Yakaladık!" diye seslendi.

Silahını sağ eline alıp eğildi. Önünde etkisiz hale getirilen adamın kapüşonunu tutup sertçe başından çekti.

Fenerlerin ışığı zanlının yüzünü aydınlattı. Sonunda katille tanışmışlardı.

Ama Martin, adamın yüzünü görür görmez bir küfür savurdu.

"Lanet olsun!" Ajan, yüzünde kocaman bir soru işaretiyle Martin'e baktı. "Bu beklediğimiz adam değil."

“Değil mi? Bu adam kim öyleyse?”

Martin ajanın yanına geldi. “Bu, kaçırılan kızın babası. Frank Pauly!”

Bir özel tim ajanı yerden bir şey aldı. “Elinde bu vardı efendim,” diyerek liderine uzattı.

Bu bir zarftı.

Ajan meraklı bir ifadeyle zarfı açıp baktı. Bir küfür savurarak Martin’e verdi.

Martin şaşkınca zarfın içindeki şeye baktı.

İki gün içinde ikinci defa kanlı, kesilmiş bir parmağa bakıyordu.

ŞEYTAN İLKELERİ

4

Günah, insanı olgunlaştırır.

Hiç günah işlemeyenlerin ruhları çocuk kalır.

Bu insanların kişilikleri asla olgunlaşmaz! Şişman ya da gözlüklü olduğu için oyuna alınmayan çocuklar gibi iki büklüm ve kindar kalır.

Günahlarından utananlarsa karnındaki çocuğu doğurmak istemeyen annelere benzerler.

Günahlar, insanların çocukları gibidir. Bazen utanırsın, bazen gurur duyarsın, bazen o yokmuş gibi davranırsın, bazen çok kızarsın, bazen çok seversin, bazen de hiç işlememiş olmayı diler sin ama günahlarına kürtaj yapamazsın!

Günahlarından pişman olanlar, çocuklarını öldürmek isteyen ebeveynlere benzer. Bir çocuk ne kadar çok babasına çekmişse, babası da ondan o kadar nefret eder ya, günahlarından nefret eden insanlar da aslında kendinden nefret eden ve bir türlü büyüyemeyen çocuklara benzer.

On beşimde çok fazla fikrim olduğunu keşfettim.

On sekizimde fikirlerimin asla değişmeyeceğine inandım.

Yirmi birimde fikirlerim için öleceğime...

Otuzuma geldiğimde fikirlerimin bomboş olduğunu anladım ve yaşamadığım zevklerin peşinde koştum.

Kırkıma gelince bana olgunlaşamamışsın dediler.

Keşke hep ergen kalsaydım.

Hayat şarap gibi değil ki yıllandıkça tatlansın.

Hayat bira gibidir, soğukken içersin.
VE EN TATLI GÜNAHLARI
YILLANMADAN İŞLERSİN!

24. BÖLÜM

ÖLÜM YATAĞI

*En şeytani sırlar,
insanın kendisinde sakladıklarıdır.*

Frank gözaltına alındı ve FBI üst düzey ajanları arasında kısa bir süre tartışma yaşandı. Kilise, Mississippi sınırlarında olduğu için Frank'i hangi büroya götüreceklerini tartıştılar. Sonunda üç kişilik bir FBI ekibi, onu New Orleans'taki Louisiana bürosuna götürmek üzere görevlendirildi. Sorgulaması sabah olunca yapılacaktı.

Geride kalan tüm güvenlik güçleri kiliseyi ablukaya almış vaziyette bekleyişlerini sürdürdü.

Ama katil ortaya çıkmadı. Günün ağarmasıyla birlikte ekipler toplandı ve uykusuz gözlerle Mississippi'yi döven yağmur altında New Orleans'a döndüler.

NOLA'da¹⁵ hava kapalıydı ama yağmur yağmıyordu. Sıcaklık ise mevsim normallerine dönmüştü. Günlerdir yağan yağmurla ıslanan caddelerdeki nem, sıcaklıkla birlikte havayı daha da ağırlaştırmıştı. Saat on ikide FBI'da toplantı yapılacaktı ve Murphy o saate kadar dinlenebilmesi için Martin'e izin vermişti. Ama Martin'in dinlenmeye niyeti yoktu.

15 "New Orleans"ın baş harfleri ve "Louisiana Eyaleti"nin kısaltması ile oluşturulan New Orleans'ın takma adlarından biridir.

Doğruca 715 South Broad Street'teki emniyet departmanına gitti. Kantinde bir şeyler atıştırıp dumanı tüten sert bir kahveyle odasına çıktı. Pencereleri açıp içeriyi havalandırdı.

Saat sekize geliyordu. Yarım saat içinde yardımcılan odasına gelecekti. Ceketini çıkartıp köşedeki demir askılığa astı. Kahvesini içip beyaz tahtanın önünde durdu. Yanındaki mantar panoya astığı fotoğraflara baktı. Kaçırılan çocukların ve zanlının öldürülmesi için hedef seçtiği kişilerin fotoğraflarına. Benjamin Sterling ve Cedrick Windom'un. Gece, elinde kesik bir parmakla kiliseye gelen Frank'i düşündü.

O kesik parmağın Benjamin Sterling'e ait olduğuna emindi. Bu neden Benjamin'e ulaşamadığını da açıklıyordu. Frank kızını kurtarmak için Benjamin'i öldürüp parmağını kesmişti.

Yüzünü beyaz tahtaya döndü ve aldığı notları okudu. Gözü, tahtanın bir kenarına büyük harflerle yazdığı o tuhaf kelimenin üstünde durdu. BEELZEBUB

Dün bu kelimeyi araştırarakken polis merkezi avukatından bir telefon gelmiş ve işi yarım kalmıştı. Gelecek hafta Martin'in sekiz ay önce bıçakla adam öldürme suçundan tutukladıkları bir suçlunun mahkemesine şahit olarak çıkması gerekiyordu. Bunun için Martin'le mahkemeden bir gün önce görüşmek üzere randevulaşmışlardı.

Bilgisayarının başına geçti ve arama motoruna o tuhaf kelimeyi yazdı.

"Beelzebub"

Japon çizgi filmleriyle ilgili birkaç site çıktıktan sonra aradığı şeyi buldu. Siyah renkli, kanatlı ve çok çirkin, vahşi bir yaratığın resminin olduğu sitenin başlığına tıkladı.

Cehennem Meleği yazısının altında şunlar yazıyordu:

Katolik Hristiyanlıkta şeytani bir figür olarak tasvir edilen,

Lucifer ile birlikte cehennemi yöneten diğer iki cehennem lordundan biridir. Böcek Tanrısıdır.

Eski Ahit'te Beelzebub, şeytanların prensi olarak ortaya çıkar ve eskiden cennetin lider meleklerinden biri olduğu, yıldız Hesperus'la bağlantılı olduğunu söyler. Görünüşe göre Beelzebub burada açıkça Lucifer'dir. Beelzebub'un tiranlar aracılığıyla felaketlere sebep olduğu insanları büyüleyen şeytanlar yarattığı, şehirler ve kurbanlar arasında kıskançlıklar yarattığı ve savaş getirdiği iddia edilir.

Yeni Ahit'e göre Zebul, Zebub'un farklılaşmış bir telaffuzu olabilir; ki bu da Targums'da "dışkı" anlamına gelen zebel kelimesinden gelir. Beelzebub, Beelzebub'un Süryanice çevirisinden ve Latin Vulgate versiyonundan alınır. Ve bu durum King Jones İncil'inde de tekrarlanır.

Matta 12: 25-28

"Sonra ona cinlerin tutsağı olmuş, kör ve dilsiz bir adam getirdiler. İsa onu iyileştirdi, adam konuşmaya ve görmeye başladı. Evet, tüm kalabalık şaşırıp kaldı ve "Sakin bu adam Davut oğlu olmasın" demeye başladılar. Bunu duyan Ferisiler, "Bu adam şeytanları mutlaka şeytanların hükümdarı Beelzebub yardımıyla çıkarıyor" diyordu. İsa onların düşüncelerini bildiğinden şöyle dedi: "Kendi içinde bölünmüş olan her krallık yıkılır ve kendi içinde ayrılık olan hiçbir şehir ya da ev ayakta kalamaz. Aynı şekilde, eğer şeytan şeytanı çıkarıyorsa kendi içinde bölünmüş demektir. O zaman onun krallığı nasıl ayakta kalabilir? Eğer ben cinleri Beelzebub yardımıyla çıkarıyorsam, oğullarınız kimin yardımıyla çıkarıyor? İşte bu nedenle sizi yargılayanlar kendi oğullarınız olacak. Fakat ben şeytanı Tanrı'nın ruhuyla çıkarıyorsam, Tanrı'nın krallığı gelmiş, sizin haberiniz yok demektir. Ya da bir kişi nasıl güçlü bir adamın evine girip malını çalabilir? Ancak önce onu bağlarsa evini yağmalayabilir. Benden yana olmayan bana karşıdır ve benimle birlikte toplamayan etrafa dağıtır. Bu yüzden size diyorum ki, insanların her türlü günahı ve küfrü bağışlanacak, fakat ruha karşı küfür bağışlanmayacaktır. Örneğin,

kim insanoğlunun aleyhine bir söz söylerse bağışlanacak, fakat kim kutsal ruha karşı söz söylerse bağışlanmayacak; ne bu ortamda ne de gelecek ortamda.”

Beelsebub, Yeni Ahit'te de şeytanların prensi olarak tanımlanır. İncil alimi Thomas Kelly Cheyne de Baalzebul'un "yüksek yerlerin" cennet gibi veya "yüksek lordların" onur kırıcı bir biçimde yozlaşmış hali olabileceğini destekler. Arapça versiyonda "sineklerin efendisi" olarak geçer.

Arif Geleneği:

Pilotus'un icraatları metinlerinde hem Baalzebub hem de Baalzebul kullanılır. Şeytanın ikinci ismi olarak Hades olarak da kullanılır. Fakat metnin her bir çevirisinde değişiklik gösterebilir. Diğer versiyonlar da Baalzebub ya da Baalzebul ismini verir fakat şeytandan farklıdır.

Hristiyan demonolojisi ve esrarı:

Beelzebub genelde cehennem hiyarerşisinde yüksek bir yer olarak tanımlanır. 16. yüzyıl gizemcisi Johann Weyer'in hikâyelerine göre Beelzebub, cehennem imparatoru Lucifer'in en büyük komutanına karşı başarıyla sonuçlanan bir başkaldırıya önderlik etmiştir. Aynı şekilde 17. yüzyıl egzorsisti Sebastian Mitchaelis "Admiroble History" adlı kitabında Beelzebub'a üç düşmüş melekten biri olarak yer vermiştir. (diğer ikisi ise Lucifer ve Leviathan) John Milton ilk kez 1667'de yayımlanan Kayıp Cennet şiirinde Beelzebub'tan bahseder. Beelzebub ayrıca ilk kez 1678'de yayınlanan "Pilgrim's Progress" kitabında John Bunya'nın bir karakteridir.

Sebastian Michaelis, Beelzebub'u ölümcül günahlarla ilişkilendirir. Yine de Peter Binsfeld'e göre diğer yedi ölümcül günahtan aç gözlülükle ilgili olan şeytandır. Francis Sarret, Beelzebub'a "yanlış tanrıların" prensi der. Beelzebub sıklıkla ifşa olmuş cadılar tarafından anılan bir varlıktır.

Yahudi alimler Ba'al Zebûb'u bir küme dışkı olarak tanımlayarak ve Ba'al Zebûb'u sineklerin takipçileriyle kıyaslayarak İbraniler gibi "Sineklerin Tanrısı" olarak yorumlamışlardır...

Kapı çalındı ve içeriye yardımcı dedektif Oscar girdi. Gözlerinde umut dolu bir ifade, elinde ise ince bir dosya vardı.

"Günaydın efendim. Yakalandı mı?"

"Hayır Oscar. Onun yerine Frank Pauly geldi. Elinde de kesik bir parmak vardı."

Siyahi dedektif ürkmüş bir ifadeyle şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Kiminmiş efendim? Yoksa o da Bay Blake gibi kendi parmağını mı..."

"Yo yo hayır. Parmakları yerindeydi, biz onun Benjamin Sterling'e bir şey yaptığını sanıyoruz. Ama ifade vermeyi reddediyor. Onunla FBI uğraşıyor. Senden ne haber?"

Oscar kolunun altındaki dosyayı Martin'e uzattıktan sonra masanın önündeki koltuğa oturdu. "Frank Pauly'nin anlattığı şeyleri araştırdım. Dün öğle saatlerinde Mississippi Clarksdale'de bir medyumla görüşmüş. Medyum doğruladı. Adam kızını arıyormuş. Bir de kızı kaybolduğu günden beri telefonu FBI tarafından dinleniyormuş. Kolay olmadı ama Mississippi'deki federallerden dinleme kaydını almayı başardım. Dün üst üste yirmi defa bir numarayı aramış. Numara Eric Nelson isimli, Jakson'lu özel bir dedektife ait. Akşamüstü saatlerinde kısa bir görüşme yapmışlar. Özel dedektif, Frank'e bir kazdan bahsetmiş ve bir adres vermiş."

"Kaz mı?"

"Evet efendim. Görüşme kaydında yazıyor."

Martin önündeki kâğıtları karıştırıp telefon görüşmesinin geçtiği yeri buldu.

Karşı taraf: "Sen ihtiyar Eric'in öldüğünü sanmıştın değil mi? Daha ölmedim dostum. İş tamam. Aradığın kazın yerini buldum!"

Frank: "Sen ciddi misin?"

Karşı taraf: "Tabii ki..."

Frank: "Bana adresi ver."

Karşı taraf: "Florence'in güneydoğusunda, Dr Kitchens'in sonunda, ormanın hemen kıyısında, 1024 numaralı villa."

Frank: "Nasıl buldun bunu?"

Karşı taraf: "Cazibemi kullandım dostum. FBI'da dostlarım var. Ufak birkaç yalan, birkaç kadeh votka, birkaç telefon..."

Frank: "Bu iyiliğini unutmayacağım sağ ol Eric"

Karşı taraf: "İş iştir Frank, ne zaman ihtiyacın olursa, Logan'sta görüşürüz."

Konuşma bu kadardı. Martin kâğıttan başını kaldırıp alaycı bir ifadeyle Oscar'a baktı. "FBI tarafından telefonu dinlenen bir adamın FBI'da tanıdıklarım var demesi ne hoş. FBI adresi kontrol etmiş mi?"

"Sanırım bugün edecekler."

"Florance nerede?"

"Jakson'un güneyinde."

Martin düşünceli bir ifadeyle masanın üstüne parmaklarını vurdu. Frank'in gece kiliseye kesik bir parmakla gelmesi, Benjamin Sterling'in kaybolması, Frank'in özel dedektifle konuşmaları...

Parçaları birleştirmesi uzun sürmedi.

"Lanet olsun, o ev, Benjamin Sterling'in olmalı. Sanırım Frank onu orada öldürdü!"

Hemen ajan Richmond'u aradı. Telefonu cevap verince bu sefer şansını FBI'ın Mississippi bürosunda denedi. Yetkili birine ulaşip olayları ve çıkardığı sonucu anlatması yaklaşık yarım saatini aldı. O telefonla konuşurken Oscar eliyle izin isteyip odadan çıkmıştı.

Telefonu kapatır kapatmaz karısını aradı çünkü dâhili telefondan FBI ile görüşürken eşi onu cep telefonundan aramıştı ve Martin telefonunu sessize almak zorunda kalmıştı.

"Tatlım, nasıl gidiyor?"

Karısının sesi bir parça endişeliydi. "Sabah Maria ateşlendi."

"Doktora götürdün mü?"

"Evet, iğne yaptılar. Ama... Uğrayamaz mısın? Bütün gece seni sorup durdu."

"Tamam tatlım, geliyorum."

Telefonu kapattı ve ceketini almak için aceleyle ayaklı askılığa yöneldi ki tekrar cep telefonu çaldı.

Bu sefer arayan Murphy'di ve sesi her zamanki aksi tonunun ötesine geçmiş, öfke ve panik içinde bağıırıyordu. "Martin, uyuyor muydun?"

"Hayır, odamdayım."

"Lanet televizyonu aç hemen. 20. Kanal."

"Odamda televizyon yok Murphy biliyorsun."

"Bilgisayardan aç öyleyse."

"Neler oluyor?"

Murphy telefonu kapatmıştı bile. Martin kötü bir hisle bilgisayarın başına geçip internetten 20. kanalı buldu.

Canlı haberde, etrafı insanlarla ve basın ordusuyla çevrilmiş bir evden ceset torbasına konmuş birinin sedyeyile taşınması gösteriliyordu. Sonra spikerin görüntü dışından heyecanlı sesi duyuldu.

"Haberı tekrarlıyorum sayın izleyicilerimiz... Bu sabah ünlü psikiyatrist William Blake, evinde ölü bulundu. Olayla ilgili henüz resmi bir açıklama gelmedi. William Blake'in bir ay önce okuldan eve dönerken oğlunun kaçırıldığı sanılıyor. Muhabirimizin verdiği bilgiye göre polis intihar şüphesi üzerinde duruyor."

25. BÖLÜM

ÖLÜM OYUNU

*Şeytanın adını söyleyenden değil,
hiç ağzına almayandan kork!*

Martin emniyetten ayrılmadan önce yerel polisi arayıp William Blake'in ölümü hakkında bilgi almıştı.

Olay yerine gelen polisler William Blake'in çalışma odasında boş bir ilaç kutusu ve devrik bir viski şişesi bulmuşlardı. Bay Blake ise yerde, kusmuğunun içinde yatıyormuş.

Kesin ölüm nedeni için bugün otopsi yapılacaktı. Ama medya sayesinde tüm kent ayağa kalkmıştı bile ve Richard Blake'in oğlunun bir sapık tarafından rehin tutulduğunu ve polisin iki gece önce başarısız bir operasyon yaptığını herkesin öğrenmesi an meselesiydi. Basının er geç burnunu sokacaklarını tahmin ediyorlardı ama bu kadar erken olacağını beklemiyorlardı. Olayla ilgili daha bir kişiyi bile sorgulayamamışlardı. Eğer duyulursa medya bu olayı atlamaz, didik didik edip polisin itibarını iki paralık ederdi. Bundan sonra üzerlerindeki baskı katlanarak artacaktı.

Martin bu sıkıntılı düşüncelerin gölgesinde evine vardı. Anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdi. Karısı anahtar sesini duymuş olacak ki hemen mutfağın ağzında belirdi. Ellerini küçük bir havluyla kuruluyordu.

"Hoş geldin tatlım."

Martin, yüzünde yorgun bir gülümsemeyle yaklaşır ona sarıldı.

“Çok mu yordular seni?”

“Nasılsın?”

“İyi. Sen?” Eliyle omzunu okşadı.

“Tükenik. Maria nasıl oldu?”

“Uyuyor. Şimdi daha iyi. Seni çok özledi.”

Bu söz Martin'in yüreğini titretti. Adeta uçarak kızının odasına girdi. Kızı yorganın altında, sanki dünyanın tüm kötülüklerinden uzakta, uyanınca kelebeğe dönüşecek bir ipek böceği gibi masumca uyuyordu.

Martin yavaşça yanına eğilip tek dizinin üstüne çöktü. Uyandırmamak için hafifçe saçlarını okşadı ve kızını kulak memesinden usulca öptü. Maria kulağından öpülmeyi çok severdi. Tıpkı annesi gibi.

Kızının uykusunu bozmamak için parmak uçlarında odadan çıktı. Kapının ağzında bekleyen karısı gözlerinde sevgi dolu bir sıcaklıkla onu bekliyordu.

“Annem aradı. Onları uzun süredir ihmal ettiğimizi söyledi. Haklı da. Hafta sonu işlerin yoğun değilse yemeğe bekliyorlar ama...”

Martin üzgün bir halde başını eğip derin bir iç çekti. “Beni mazur gör tatlım. Maria ile gitseniz bu seferlik.”

“Son üç sefer olduğu gibi.”

“Üç sefer mi oldu? Başımı kaşıyacak vaktim yok tatlım.”

“Biliyorum Martin, bizi yalnız bırakmak için çok önemli sebeplerin var. Katilleri yakalamak gibi. Ama birlikte huzuru ne zaman yakalayacağız?”

“Tatlım, yine başlama lütfen.”

“Kızının doğum gününü kaçırdın, kızının okul gösterisini kaçırdın, evlilik yıldönümümüzü kaçırdın, teyzemin cenazesini kaçırdın...”

“Sofia, Sofia lütfen.”

“Lütfen... lütfen. Tek söyleyebildiğin bu biliyor musun?”

“Hep aynı konuları açıyorsun, bunları atladığımızı sanıyordum.”

“Atladığımız şey biziz Martin. Bizim ailemiz.”

“Üzgünüm ve duşa gidiyorum canım, acelem var.”

Sinir içinde duş alıp tıraş oldu. Öfkesi dinmemiştii. Tıraş olurken iki yerini kesti. Karısıyla çok sık münakaşa etmezlerdi. Üst üste gelmiş olmalıydı. Sofia birden bir şeye kızabilirdi ama çabuk sakinleşirdi. Aksi halde bu zor evliliği ayakta tutmaları mümkün olmazdı. Sofia gençliğinde daha güç sakinleşirdi. Eskiden sert bir tartışmanın ardından eşyalarını toplamak için hemen gardıroba giderdi. Martin onu birçok kez yarı yoldan döndürmüştü. Ama bazen taksiye binmesine engel olamadığı da olmuştu.

Evliliklerinin ilk yılları tam bir kâbus gibi geçmişti. Sofia onu iki kez terk etmiş ve defalarca boşanmanın eşiğinden dönmüşlerdi. Birbirlerine olan sevgileri ve Martin’in ona olan tutkusu evliliklerini ayakta tutmayı başarmıştı. Dokuz yıl önce kızları Maria’nın doğumu ise çalkantılı ilişkilerine yepyeni bir sayfa açmıştı.

Maria onların birbirine duyduğu aşkın çiçeğiydi ve o çiçeğe ikisi de tapıyordu. Kendi sevgilerinden bile daha çok. Bu yüzden bir gün aşkları tükenecek olsa bile Maria için bu evliliği sonuna kadar götüreceklerini biliyordu.

Gardıroptan çıkardığı ütülü giysileri giyerken karısı yanına gelip dudağına küçük bir öpücük kondurdu ve gömleğinin düğmelerini iliklemesine yardım etti. Martin gülümsedi. Sofia böyleydi işte. Kibrit gibi birden yanar, çabucak sönerdi.

“Öğle yemeğine kalamaz mısın?”

Martin üzgün bir ifadeyle başını salladı.

“Çok mu kötü bu sefer ki?”

Martin bu sefer başını hafifçe aşağıya salladı.

Karısı buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Bakışların, her zamankinden daha derin. Ben bu bakışlara âşık olmuştum ama şimdi benden çok suçlular görüyor bu bakışı."

Martin'in dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı ve yanağında küçük bir gamze çıktı.

"Onları kıskanmaya başladım."

Martin karısının başını göğsüne dayayıp onu saçlarından öptü. Sanki uzun bir süre ayrı kalacaklarmış gibi kokusunu içine çekti. Karısı odadan çıkarken kokusu hâlâ havada salınıyordu. Martin derin bir iç çekip güçlkle silah kılıfını omzuna taktı. Lanet işe gitmek istemiyordu. Lanet katillerin peşinde koşmak istemiyordu. Karısı haklıydı. Topluma huzur vermek için kendi huzurunu kaçıırıyordu. En azından bugün dinlenmeye ihtiyacı vardı; ama yapamazdı. Yatağın üstüne koyduğu telefon ona bunu hatırlatmakta gecikmedi. Arayan, parmak izi bürosu şefi Robert'ti. Martin gülümseyerek telefonu yanıtladı.

"Hey, nasıl gidiyor Bob?"

"Aynı bok. Bok gibi bir hava ve bok gibi bir iş. Yıkanmaya gerek yok artık, dışarı çık, beş dakika dur ve sırlıslıkam içeri gir."

"İki gecedir deniyorum bunu ve kendimi sıçan gibi hissetmeye başladım. Sana da tavsiye ederim Robert, arada bir kendini şatondan dışarı atsan fena olmaz."

Robert kıkırdadı. "Dün bize gönderdiğiniz parmak izleri vardı ya. Hani şu sihirli parmaklar."

"Evet?"

"Çaktırmadım ama kafamı karıştırmadı değil. Nasıl hapisteki birine ait çıkar bu izler diye biraz araştırma yaptım. Daha önce böyle bir vaka ile uğraşmadığım için bilmiyordum ama duymuştum, özellikle yüksek güvenilirlikli kasa ve kapı-

ları açmak için, genelde hırsızlık olaylarında kullanıldığını biliyordum, ama dediğim gibi hiç karşılaşmamıştım. Teknik olarak nasıl olabileceğini merak ettim ve sahte parmak izi araştırması yaptım. Aslında çok basit bir şeymiş. Marketten alacağın birkaç şeyle başka birinin parmak izini taklit edebiliyormuşsun.”

“Dün FBI da böyle bir şeyler saçmalamıştı. Nasıl oluyor bu Bob, bana uzman görüşünle açıklayabilir misin?”

“Tabii Marti, önce gözüne kestirdiğin salağın parmak izinin bulaştığı bir materyal buluyorsun, bir bardak bile olabilir bu. Sonra köşedeki süpermarkete uğrayıp, deriye duyarlı tutkal, japon yapıştırıcısı, ağaç tutkalı ve dijital fotoğraf makinesi alıyorsun. Sonra Japon yapıştırıcısını bir kapağa akıtıyorsun, örnek parmak izli materyali ters çevirip kapağın üzerine koyuyor ve buhar, parmak izini görünür hale getirince fotosunu çekip parmak izinin temiz ve görünür olması gerektiğine dikkat ediyorsun. Sonra aynı parmak boyutunda bir çıktı alıyorsun. Ama dikkat ediyorsun, lazer yazıcıdan *foil slide* diye bir şey üzerine çıktı alıyorsun, yapıştırıcılı şeffaf kâğıt gibi bir şey bu dediğim; çıktıdaki parmak izine ağaç tutkalı sürüp kuruması için bir saat bekliyorsun, kurumuş tutkalı dikkatlice çıkan deriye duyarlı tutkalı sürüp yapıştırıyorsun. Hepsi bu. Bunu sakız üzerine kopyalayıp orijinal deri dokusunu taklit edenler bile varmış.”

“Anlattıklarından bir bok anlamadım Bob. Peki anlaşılmıyor mu? Yani bu izin bir taklit olduğu.”

“Hayır. İster inan ister inanma ama birçok ileri teknolojik tarayıcı bile aradaki farkı bulamıyormuş.”

“Harika.”

“Bir şey değil dostum. Takıldığın bir konu olursa yine ara!”

Martin telefonu kapatınca başını kaşıyıp düşüncelere

daldı. Kulübedeki parmak izi oyunu açığa çıkmıştı. Saldırganın, Charlie Wilson'un parmak izinin taklidini yaptığı artık kesindi. Ama bunu neden yapmıştı? Polisin kısa sürede Charlie Wilson'a ulaşacağını bile bile...

Acaba, Charlie de bu işin içinde miydi? Yoksa maskeli şeytan onları Charlie'nin üzerine salarak bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Charlie ile bir kere daha konuşmak istiyordu. Ama hem üç saatlik yol hem de onun ağzından yine laf alamama ihtimali biraz gözünü korkutuyordu. Zaten önce FBI'daki toplantıya yetişmeliydi. Saatine baktı. Biraz daha oyalanırsa geç kalacaktı.

Karısıyla vedalaşıp hızlıca otomobiline atladı ve arabayı son sürat Pontchartrain Gölü'nün kıyısındaki, yana yatık bir domino taşını andıran, dar pencereli, dört katlı, kırmızı tuğla örülü FBI binasına sürdü.

Zambak motifli demir kapının önünde durup silahlı görevliye kimliğini gösterdi ve geliş nedenini söyledi. Arabayı park ettikten sonra üstünde yıldızının pırıl pırıl parladığı kimliğini çıkartıp boynuna astı. Binanın geniş bahçesine girerken kendini uykusuz, sinirli ve bıkkın hissediyordu. Boğazı kurumuştı ve omuzlarında başlayan nedensiz bir ağrı tüm sırtına yayılmıştı.

Siyah mermer döşeli girişte, silahını ve üstündeki metal eşyaları çıkartıp detektörden ve çelik kapıdan geçip ana girişte bulunan, üç yanı kurşungeçirmez camla kaplı güvenlik kabinine ulaştı. Kabindeki görevliye mikrofon yardımıyla geliş nedenini söyledikten sonra polikarbon camlı bölmeden çıkıp görevlinin onu yönlendirdiği asansörlere yürüdü.

Asansör kabini açılınca içeride tanıdık bir yüz gördü. FBI psikoloğu Ellen Begley. Kıyafetlerinden ve yüzlerindeki asık ifadeden ajan olduğu anlaşılan iki adamın biraz uzağında köşede duruyordu.

Martin, psikoloğa başıyla selam verip kabine girdi. Bayan Begley de onun selamına başıyla karşılık verip konuşmaya hazırlanıyormuş gibi duruşunu dikleştirdi ama Martin ona sırtına dönüp ellerini önünde kenetleyince tekrar omzunu kabine dayadı. Martin kontrol paneline baktı. Konferans salonunun bulunduğu ikinci katın ışığı yanıyordu.

Kapı açılınca koridora çıkıp sağına soluna bakındı. Bayan Begley hemen yanına geldi.

“Dedektif, toplantı için mi geldiniz?”

“Evet.”

“Bu taraftan, ben de oraya gidiyorum. Biraz geç kaldık ama...”

Martin cevap vermedi. Floresan ışıklarıyla aydınlanmış, her on metrede bir güvenlik kamerasıyla gözetlenen cilalı zemin üzerinde koridorun doğu yönüne doğru yürüdüler. Begley, uçları dalgalı, koyu renkli, uzun saçlarını yine açık bırakmıştı. Altına kumaş pantolon ve topuklu bir ayakkabı, üstüne ise beyaz bir gömlekle yine açık renkli, şık bir ceket giymişti. Martin, kadın psikologların hep gözlüklü ve saçlarını topuz şeklinde bağladıklarını düşünürdü ama Bayan Begley bu önyargısını kırmıştı. Otuzlu yaşların sonunda görünüyordu ve yürüyüşünden, kendine güveninin tam olduğu anlaşıyordu. FBI’ın Louisiana bürosunda çalışmak için yine de çok genç sayılırdı. Karmaşık ve zor davalarda FBI’a ışık tutacak kadar işinde deneyimli ve başarılı olmalıydı. Martin aceleyle yürüyen genç psikoloğun adımlarına ayak uydurdu. Kanatlı, büyük bir kapının önünde durdular. Bayan Begley, Martin’in önünden kapıyı açıp içeri girdi.

Kendisini havalandırma pervanelerinin çalıştığı, geniş, penceresiz bir salonda buldu. Ortada büyük bir konferans masası ve bu masada oturan bir düzineden fazla insan vardı. Kimisinin önünde not defterleri kimisinde ise bilgisayar ya da

tabletler açıldı ve birçoğunun elinin altında köpüklü kahve bardakları vardı.

İçeriye soğuk ve ağır bir hava hâkimdi. Yüzlerde, güvenlik teşkilatı ve hastane personeline olduğu gibi, her şeye hazır, ciddi, şaka kaldırmaz ve hazır cevap bir ifade asılıydı.

Karşı duvarda, soruşturmanın önemli ayrıntılarıyla ilgili yazılarla dolu beyaz bir tahta vardı. Tahtanın önünde ise ajan Richmond Whaley duruyordu. Bayan Begley içeridekilere özür dileyerek boş bir sandalyeye yürürken Martin masanın etrafındakilere şöyle bir göz attı. Tek tanıdık Murphy'di ve masanın sol kenarında oturuyordu. Diğer sandalyelerde oturanların hepsi de FBI'dan olmalıydı.

Martin kimseye bir şey söylemeden köşedeki su otomatikine yönelip hemen bir bardak su içti. Bugünlerde çok sık susuyordu. Yatağında uyuyabildiği kısa ama o şanlı gecelerde bile sık sık uykusundan uyanıp komodinin üstündeki su şişesini ağzına dayıyordu. Acaba sinirli ve stresli olmak insanı daha mı susatıyor diye merak etmeye başlamıştı.

Richmond Whaley önce Bayan Begley'e, sonra da Martin'e bir bakış atarak, "Evet, herkes geldiğine göre başlayabiliriz," dedi. "Frank Pauly, sanırım hepimiz dünden beri bu kişinin kim olduğunu iyi biliyoruz, kızı kaçırılan ikinci kurban. Karnaval Şeytanı, üç gün önce ona gönderdiği DVD'de 48 saat içinde Benjamin Sterling isminde Jackson'lu bir avukatı öldürüp, işaret parmağını McComb'taki Beyaz Ruhlar isimli kullanılmayan, eski bir kiliseye getirmesini istemişti. Dün gece saatlerinde onu, içinde kesik bir işaret parmağıyla kilisede yakaladık. Üstünden ayrıca birkaç saat içinde kullanılmış bir 38'lik silah çıktı. Silah, Jackson'lu bir özel dedektife ait. Şu an Mississippi'de sorgulanıyor. Sabah saatlerinde biz de burada Frank'in sorgulamasını yaptık, susma hakkını kullandı. Onu mahkeme kararıyla tutukladık. Konuşana kadar da, mahke-

meve itaatsizlikten ve delilleri saklamaktan hapiste kalacak. Benjamin Sterling'e hâlâ ulaşamadığı için o parmağın Bay Sterling'e ait olduğunu düşünüyoruz. Dünden itibaren soruşturma ağıımız Louisiana'dan Mississippi'ye genişledi. Şu an Mississippi bürosuyla bu soruşturmayı ortak yürütüyoruz." Gözlerini uzun konferans masasının diğer ucundaki Murphy ile Martin'e çevirdi. "Tabii New Orleans emniyetinin katkılarını da atlamamam gerek. Federal savcının emriyle bu soruşturmanın New Orleans ayağında beraberiz." Nefes almak ve düşüncelerini toplamak için kısa bir an duraksadı. Bakışları önündeki kâğıtlarda gezinirken işaret ve başparmağını kullanarak kalın alt dudağıyla oynadı.

"Bunun dışında, tabii federal bir soruşturma olduğu için ülkedeki tüm FBI bürolarıyla iletişime geçtik. Başka eyaletlerde de çocukları kaçırılan ve tehdit edilen ebeveynler var mı araştırmaya başladık ama şu vakte kadar böyle bir bilgi gelmedi, tabii bu da sevindirici bir haber, umarım da gelmez." Derin bir nefes alıp arkasındaki tahtaya döndü. "Tahtanın sol tarafındaki isimler katilimizin, öldürülmesini istediği kişilerin isimleri. Karşılarındaki adlarsa, kesilen parmakların getirilmesini istediği yerler. Eyalet Hapishanesi'nin yirmi kilometre kuzeyinde, yabani bir ormanın içinde terk edilmiş bir kulübe ve oranın yüz kilometre doğusunda kalan McComb'ta bir kilise. Haritalardan yerlerini görüyorsunuz. Kulübenin bir kaydı yok, kimin ne zaman ne amaçla yaptığını bilmiyoruz; ama Beyaz Ruhlar Kilisesi, sanırım ellili yıllarda çıkan bir yangından sonra terk edilmiş. Kulübede ve kilisede birer ceset bulduk. Yanmış haldelerdi. Dün kilisede bulduğumuz cesedin otopsisini henüz yapılmadı ama onun da diğer ceset gibi birkaç gün önce öldürüldüğüne inanıyoruz. İlk kurban uzun süre işkence çektirilmiş, dövülmüş, bıçaklanmış ve diri diri yakılmış. Birisi ışıkları kapatabilir mi lütfen?"

Kapıya yakın oturan ajanlardan biri ayağa kalkıp kapının yanındaki otomatın düğmesini çevirdi. Ajan Richmond eline bir kumanda alıp tepedeki projeksiyon cihazını çalıştırdı. Sonra masanın köşesine koyduğu bilgisayarın başına geçti ve bir slayt açtı. Bu, dün Martin'le Frank'in kilisenin altındaki mezarda buldukları kukuletalı cesedin olay yerinde çekilmiş dijital fotoğrafıydı.

"Kurbanı bulduğumuzda üstünde beyaz bir çarşaf ve başında yine yastık kılıfından yapılmış kukuleta vardı. Bunların üstünde herhangi bir parmak izi ya da DNA örneği bulamadık. Hatta katil, çamaşır suyuyla yıkamış olmalı, çünkü teknisyenlerimiz kıyafetin çok temiz olduğunu ve analizlerde temizlik maddelerine rastladığını söyledi. Çarşafın üstünde bir etiket bulamadık. Yoksa üretim bölgesini tespit edebilirdik. Ama yine de çarşaftan bir parçayı eyaletteki çarşaf üreticilerin malzemeleriyle karşılaştıracamız. Bu sayede katilin yaşadığı bölgeyi tespit edebileceğimizi umuyoruz."

Sonra olay yerinde çekilmiş diğer slaytları hızlıca geçti ve soruşturmada adı geçen kurbanları, rehine çocukları ve hedefteki kişilerin fotoğraflarını gösterip odadakilere kısaca bilgi verdi. Frank'in rehin tutulan altı buçuk yaşındaki kızının fotoğrafında durdu.

"Bay Pauly'nin kızı bundan on gün kadar önce Jakson Mississippi'de kaçırıldı. Bay Blake'in oğlunun kaçırılmasından yirmi gün sonra. Bay Pauly kızının kaybolduğu gün polise haber vermiş. Ama üç gün önce o DVD'yi aldıktan sonra polisle ya da bizlerle irtibata geçmemiş. Dün Bay Sterling'in ihbar telefonundan sonra..." Eliyle sağ tarafta oturan ajanlara işaret etti, böylece o ajanların Jackson'dan geldikleri anlaşılmış oluyordu. "Mississippi FBI bürosu hemen bize haber verdi, böylece Bay Blake'in soruşturma dosyasının içine Mississippi soruşturması da dâhil oldu. Bu da zaten içinde çok

fazla suç verisi olan soruşturmayı daha da genişletip, daha da karışık, zorlu ve korkarım basın için ilgi kaynağı olacak bir düzeye geçirdi. Bugün Bay Blake'in ölüm haberini duymuş olmalısınız. İntihar ya da bir tür kaza olabileceğini düşünüyoruz. Basın zaten Bay Blake'in oğlunun kaybolduğunu biliyor ve bir aydır bunu çeşitli yayınlarda gündemde tutuyordu. Ama oğlunun hasta ruhlu biri tarafından rehin tutulduğunu ve geçen gece New Orleans emniyetinin eyalet polisiyle ortak düzenlediği o fiyaskolu operasyondan basının haberi yoktu!" Gözleri bir an Murphy ile Martin'e kayıp tekrar ortaya döndü. "Bunu çok fazla gizli tutabileceğimizi düşünmüyorum. Bu yüzden bundan sonraki süreçte soruşturmayı yürüten arkadaşlarımdan daha hassas, daha gizli ve çok çok çok dikkatli bir şekilde olaya eğilmelerini rica ediyorum."

Burada sözü, masanın hemen sağ başında oturan, kırklı yaşların sonunda, iri yapılı, geniş yüzlü, renkli gözlü, saçları özenle taranmış, sinekkaydı tıraş olmuş, gri takım elbiseli biri aldı. Bu kişi Özel Ajan Davis Sambrell'di ve Louisiana FBI bürosunun saha yöneticisiydi.

"Evet arkadaşlar, özellikle bu konu çok önemli. Basınla hiçbir şekilde konuşmayacak ve soruşturmanın ayrıntılarının sızmasına engel olacaksınız, yakın çevrenizdekilere bile soruşturma hakkında en ufak bir bilgi sızdırmak konuşmak yok. Tam sessizlik, tam konsantrasyon istiyorum. Raporlarınız ayrıntılı, açık ve zamanında bitirilmiş halde Ajan Whaley'e getirilecek. Bölge emniyet güçleriyle FBI polis irtibat ajanları her gün iletişimde olacak ve bölge güvenlik güçlerinden veya istihbarat birimlerinden toplanan bilgiler, soruşturmayı yürüten ilgili masalara, zaman kaybetmeden ulaştırılacak. Bu bilgiler de derlenip toparlandıktan sonra soruşturmanın merkez masasına, yani buraya, New Orleans FBI bürosuna ulaştırılacak. Ajan Richmond ve benim 24 saat boyunca tele-

fonlarımız açık olacak. Acil ve önemli bir gelişmeden hemen haberimiz olacak. Kimse kendi kafasına göre hareket etmeyecek. Eyalet başsavcılık ofisiyle sürekli koordinasyon içinde olacağız. Basın üstünüze gelebilir, ailenize, çocuklarınıza fazla zaman ayıramadığınız için sinirli ve stresli günler geçirecek olma ihtimaliniz yüksek, bazen yıkanmaya bile fırsat bulamayabilirsiniz, tüm olumsuz koşullara rağmen kontrolü ve disiplini elden bırakmayacağınıza inanıyorum, soruşturma süresinde yasalar kesinlikle çiğnenmeyecek, eyalet ve federal yasaların bizlere verdiği haklar doğrultusunda profesyonelce hareket edeceğiz. Bu soruşturma çok tehlikeli ve ciddi, eğer koordinasyonu koparırsak işler yüzümüze gözümüze bulaşır ve bunu kimse istemez herhalde. Zarfının elinde hâlâ hayatta olduklarına inanmak istediğim iki masum küçük çocuk var. Ve bu çocukların hayatları bizim, yani sizin elinizde. Gerekli feragati ve azmi göstereceğinize yürekten inanıyorum.”

Saha yöneticisi sözlerini bitirince, toplantıyı ilgisiz, sıkılgan ve arada uyuklayarak dinleyen ajanların bile yüzlerine ışık geldi. Gözleri canlı bir parıltıyla aydınlandı.

Sözü, saygılı ama coşkusuz bir sesle tekrar ajan Richmond aldı. “Özel Ajan Davis’in inancını paylaşıyorum. Kaçırılan çocukların henüz cesetlerini bulamadık. Küçük bir umutla da olsa çocukların yaşadığını düşünüyoruz ve katilin bir sonraki hamlesine geçmeden ona ulaşmayı umut ediyoruz. Hapisteki çocuk tacizcilerini ve şartlı tahliye edilen ya da cezalarını bitirmiş tüm çocuk istismarcısı eski suçluları yakın takibe aldık ve sorguladık. Şimdilik bir sonuç yok. Hapisten çıkınca izini kaybettiren iki suçluya çevirdik gözlerimizi ama hâlâ nerede olduklarını bulamadık. En son Mississippi’de olduklarını tahmin ediyoruz sadece. Federal ajanlar ülkenin her yerinde onları arıyor.”

Masanın üstündeki, şeffaf klasörlerin içine konmuş bir

tomar dosyayı ikiye bölüp birini sol baştaki diğerini de sağ baştaki ajanlara uzattı. “Elden ele geçirirseniz sevinirim... Bu arada ışıkları...” Sözüünü bitirmeden, az önceki ışığı kapatan ajan ışıkları açmıştı bile. “Teşekkürler.” Ajan Richmond önündeki bardaktan birkaç yudum su içip konuşmaktan kuruyan boğazını ıslattı. Dosyaların herkese ulaştığına emin olduktan sonra aynı ses tonuyla tekrar konuşmaya başladı. “Elinizdeki dosyada hedefteki kişiler hakkında toplanan bilgileri var. İlk sayfada Bay Blake, hepiniz tanıyorsunuz zaten, yerel bir gazetelerde düzenli olarak makaleler yazan uzman bir psikiyatrist. Bay Blake hiçbir hastasının böyle bir şeye kalkışabileceğini düşünmediği için çocuk bürosu ekipleriyle hastalarından hiçbirinin bilgilerini paylaşmamış. Ama dün mahkemeden aldığımız emirle Bay Blake’in tüm hasta kayıtlarını inceleyeceğiz. Bir ekibimiz sabah saatlerinde, savcı yardımcısıyla birlikte kliniğindeki bilgisayarları ve dosyaları incelemek için el koydu bile. Bildiğiniz gibi saldırgan, Bay Blake’in, Cedrick Windom adında Louisanalı eski bir doktoru öldürmesini istemişti. Bay Windom şu anda Shreveport’taki huzurevinde polis tarafından koruma altında. Hemipleji hastası olduğu için konuşamıyor, ellerini ve ayaklarını oynatamıyor. Maa- lesef hiçbir bilgi alamadık. İkinci kurban, Mississippi Jackson’dan Masumiyet Araştırma Komisyonu vakfının hukuk danışmanı, Frank Pauly. Kızı on gün önce Jackson’da doğa bilimleri parkında kayboldu. Kamera kayıtlarından ve tanıklardan hiçbir şey elde edemedik. Kızını kaçıran zanlı, ondan eski avukat Benjamin Sterling’i öldürmesini istediği bir DVD gönderdi. US Postal¹⁶ denetim bölümündeki ajanlarımız kargoyla gönderilen paketin izini sürdü. Bay Pauly’e gönderilen

16 Amerika Birleşik Devletleri’nde posta servisi sağlayan ve hükümetin sorumlu olduğu bağımsız bir kurumdur. FBI’daki bir soruşturma birimi tarafından şüpheli gönderiler takibe alınır ve yasa dışı bir durum tespit edildiğinde soruşturma açılır.

posta Louisiana Ruston'dan, Bay Blake'e ise Mississippi Natchez'den gönderilmiş. Maalesef tanık veya herhangi bir kamera kaydı yok. Gönderici adında her iki pakette de Jacop Smith yazıyordu. Amerika'da yaklaşık kırk bin Jacop Smith var. Mississippi ve Louisiana'da ise dört binden fazla. İçlerinden altmış yaş altında olan sabıkalıları ayırdık. Yetmiş dört tanesi sabıkalı olmasına rağmen içlerinde hiç çocuk istismarından hüküm giymiş olanı yoktu. Elbette zanlımızın kendi adını kullanarak bu paketleri gönderdiğini düşünmüyoruz ama yine de küçük bir ihtimal de olsa tedbiri elden bırakmayıp sabıkalı olanları gözetim altında tutuyoruz. Şu en elimizdeki en net bilgi, zanlımızın Mississippi ile Louisiana arasında mekik dokuduğu. Bu iki eyaletten birinde yaşıyor ama hangisinde emin değiliz." Bir an ne söyleyeceğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıp arkasındaki tahtaya döndü. Düşünceli ve melodik bir sesle "Evet," diye seslendi. "Çocuklardan bir tanesi pazar günü, diğeri ise hafta içi okul dışında kaçırıldı. Katilin amacına ulaşmak için uzun bir süre gözlem ve araştırma yaptığina inanıyorum. Boş zamanı oldukça fazla olmalı. Bu yüzden işsiz veya rahat bir işte çalışıyor. Belki kendi dükkânı olan bir işveren yahut bir çiftçi. Peki ama derdi ne? Çocuk istismarcısı evet, bu kesin, ama diğeri o kişilerin neden öldürülmesini istiyor? Bu çocukları nasıl seçti? Bir seri katil değil. Bunu biliyoruz. Seri katiller öldürmekten zevk alır, başkasına öldürtmekten değil."

Genç ajanlardan bir tanesi itiraz etti. "Ama adamımızın iki tane leşi olduğunu biliyoruz. Şu yanık cesetler!"

Ajan Richmond bir an kaşlarını çatarak baktı ama sorudaki kaba üsluba mı yoksa sözünün kesilmesine mi sinirlenmişti anlaşılmadı. "Evet, ama bu soruşturmada bildiğiniz her şeyi unutun ve klasik suçlu profillerini bir kenara bırakın. Bu soruşturmanın çok unsurlu bir suç vakası olduğunu

söylemiştim. İçinde taciz, çocuk kaçırma, şantaj, cinayete azmettirme, tehdit ve cinayet var. Kafamızı karıştırabilecek ne kadar suç unsuru varsa hepsi de bu soruşturmada toplanmış durumda.”

“Adam bir akıl hastası olabilir mi?” Soruyu aynı ajan sormuştu.

“Olabilir. Aslında... Bu soruyu en iyi Bayan Begley cevaplayacaktır.”

FBI psikiyatristi sözün sonunda kendisine geldiğinden memnun olmuş gibi bir ifade takındı, oturuşunu toparladı ve göğsünü şişirdi. Sonra o melodik ipeksi sesiyle odadaki boğucu havayı dağıtarak, adeta şarkı söylercesine içten bir coşkuyla konuşmaya başladı.

“Pekâlâ, şuradan başlayalım. Kaçırılan çocuklar. Adamımızın elinde, bir aydır rehin tutulan çocuklar var. Bu çocuklar, Mississippi’de de olabilir Louisiana’da da. İki bölge de çok büyük. Kırsal alan çocukları gizlemek için oldukça uygun. Ve bölgede, ormanların içinde, hatta bataklık kıyılarında bile binlerce kulübe ve çiftlik evi olduğunu biliyoruz. Adamımızın çok dikkatli ve her adımını büyük bir titizlikle attığını biliyoruz. Ama buna rağmen çocukları rastgele seçmiş olma ihtimalinin de göz önünde bulundurulmasını öneriyorum. Belki çocukları kaçırılan aileleri bir yerlerden duydu ve saplantı haline getirdi. Belki gazeteden, belki internetten, sonra aylar öncesinden bu işin planlamasını yaptığını düşünüyorum. Çünkü saat ve gün takıntısı var. Kurbanlarının, cinayetleri belli bir gün aralığında işlemesini istiyor ve gece on ikide kurbanların parmaklarını belirlediği bir yere getirmesini istiyor.”

Masanın uzak ucunda oturan saha yöneticisi Ajan Davis söze karıştı. “Peki çocukları rehin tutulan ebeveynler, onun istediğini yaparlarsa zanlı çocukları serbest bırakır mı?”

“Zor bir soru. Zanlımız kontrol saplantılı. Gücü elinde tutuğunu göstermek için bırakmayabilir. Çocuklara cinsel bir istismarda bulunup bulunmadığına da emin değiliz. Evet görüntülerde taciz unsuru var ama kimi psikoseksüel hastalar sadece teşhire meyillilerdir. Kurbanlarıyla herhangi bir cinsel temas kurmazlar, sadece onları teşhir unsuru olarak kullanıp cinsel doyuma ulaşırlar, ya da tam tersini yaparlar. Çocukları muayene etmeden bunu bilemeyiz. Elinde çocuk rehine-ler olması çok vahim ve korku verici bir olay. Biliyorum ama ben şu an dikkatinizi zanlımızın hedefinde olan mağdurlara çevirmenizi öneriyorum. Öldürülmesini istediği kişilere. Bay Blake ya da Bay Pauly, bu kişilerin çocuklarını belki rastgele seçmiş olabilir ve onlar olmazsa başkalarını seçecektir. Ama öldürülmesini istediği kişilerle kişisel bir problemi olduğuna inanıyorum.”

Saha yöneticisi Ajan Davis tekrar söz aldı. “Mississippi’de otuz ajan, burada da elli ajan bu kişilerin hayatlarını didik didik ediyor. Bu insanların arasında bir bağlantı varsa yakın zamanda bulacağız. Ama ben demin sözünü ettiğiniz bir şey takıldım, çocukların rastgele seçilmiş olması, onlar olmazsa başkalarını seçecektir derken ne demek istediniz?”

“Başka birilerinin çocuklarını kaçıracaktır!”

Masadaki çoğu kişi bu fikre inanmadı ya da hoşlarına gitmedi. Fısıldaşmalar ve homurtular yükselince Bayan Begley sesini tatlı bir sertlikle yükseltti.

“Biliyorum kulağa hiç hoş gelmiyor. O zaman bu adam duruncaya kadar eyaletteki her çocuk potansiyel anlamda tehlikede oluyor. Ama karşımızdaki insanın psikiyatri literatürüne girecek kadar çok farklı bir profil çizdiğini göz ardı etmemelisiniz. Zanlımız, bir tür oyun oynuyor. Öldürme oyunu. Demin sol tarafımda oturan bir ajan, yanmış cesetlerden bahsetti. Bu kişileri zanlımızın öldürdüğünü henüz bilmiyo-

ruz. Belki o kişileri de başkasına öldürttü. O sadece sergiledi. Özel bir mizansenle. Bu mizansende ne vardı? Ku Klux Klan ile özdeşleşmiş bir tür üniforma. Zanlımız bu mizansenle belki de uzun yıllar bilinçaltında tuttuğu bastırılmış bir nefreti somut bir imgeyle sembolleştirdi. Patolojik katillerin cinayet işlerken kullandığı yöntem ve kurgulama şekliyle, bilinçaltıları arasında bir tür gizli iletişim kurduğunu biliyoruz. Yani bu tip bir katil, ya da hasta diyelim, işlediği cinayetlerde bize bir şeyler anlatır. Cinayetler hastanın bilinçaltıyla kendine özgü konuşma biçimidir. Seri katil davalarında çokça rastladığımız gibi. Ama bu kişiye bir katil bile diyemiyoruz çünkü toplantının başından beri birçok kere tekrarlanmış olmasına rağmen zanlımızın bir katil olduğunun henüz kanıtı yok. Çünkü kimseyi öldürdüğü kesinleşmedi. Belki o yanmış cesetler başka bir kurbanının öldürdüğü kimselerdi. Ama bu onu daha masum yapmıyor tabi. Zanlımız obsesif kompulsif kişilik bozukluğu olan, oldukça tehlikeli biri. Ölümü bir oyun olarak görüyor. Seçtiği kurbanlar ise bu oyunun oyuncularını. Şunu düşünün lütfen, Psikiyatrist Richard Blake, sicili temiz, asla bir cinayet işlemeyecek, iyi bir muhitte yaşayan, başarılı ve kariyer sahibi biriydi. Oğlunu kurtarmak için kendi parmağını bile kesip kopardı. Ama cinayet işlemedi. İşleyemezdi de! Ve bu yüzden belki de intihar etti. Kendini suçlu hissettiği için. Oğlunun hayatını kurtarmak için başka birinin hayatına son verecek gücü kendinde bulamaması onu buhrana sürükledi. Peki diğer mağdur, Frank Pauly'e bakalım bir de. Bu odadaki herkes onun avukat Benjamin Sterling'i öldürdüğünü düşünüyor. Şu an zanlımızın Richard Blake'in intiharını haberlerden izlerken büründüğü ruh halini uzun uzun anlatıp canınızı sıkmak istemem. Eğer Bay Sterling'in ölüm haberini alırsa çok mutlu olacaktır, ama bay Blake'in ölüm haberini duyması onu yıkacaktır. Bir oyuncağını kaybetmiş,

bozmuş gibi. Zanlı, hedef seçtiği bu insanları sınıyor. Onlarla oyun oynuyor. Kendini Tanrı yerine koyuyor ve mağdurların vicdanlarını sınıyor. Onların cinayet işleyip işleyemeyeceklerini, çocukları için bir başkasının hayatını feda edip edemeyeceklerini görmek istiyor. Bundan da zevk alıyor. Çünkü, zanlımız belki çocukluğunda böyle bir olay yaşadı. Onu birileri bir suça ortak etti. Zorla bir suç işletti. O da şimdi bundan intikam almak istiyor. Zanlımızın, küçüklüğünde başına korkunç bir olay geldiğine eminim. Travmaların sonuçları bazen yıllar sonra ortaya çıkar. Bastırılmış anıları bir şeyleri tetikler ve hasta, küçükken başına gelen olayları hatırlar. Bu anılar o kadar yoğun ve kararsız bir sıklıkla bilinç yüzeyine çıkar ki, hastanın ruhsal anlamda yıkımı bir anda da olabilir yıllar içinde yavaş yavaş da ortaya çıkabilir. Hasta intihar edebilir, depresyona girebilir ya da intikam almak isteyebilir. Hedefimizdeki insanı, bu suçlara neyin ittiğini bilmiyoruz. Bilinçaltını neyin tetiklediğini de. Ama durmayacağına eminim. Yakalaruncaya kadar ya da ruhundaki yaraların kapandığını hissedinceye kadar devam edecektir. Çocuklar ve ebeveynleri onun için sadece bir araç ve amacını gerçekleştirmek için kaç çocuğu feda edeceği umurunda bile değil. En büyük sorunumuz, Ajan Richmond'un da söylediği gibi, bu çocukları bilinçli mi yoksa rasgele mi seçtiği? Eğer bilinçliyse seçme kriterleri ne? Davada ismi geçen diğer mağdurları nasıl seçti? Bu mağdurları birbirine bağlayan bir olay var mı? Varsa ne? Mağdur sayısının fazlalığı, araştırma ağını oldukça genişletiyor biliyorum. Ama ne kadar çok insanla konuşursanız, mağdurların ailelerinden ne kadar çok bilgi toplayabilerseniz belki bir şeyler elde edebiliriz. Zanlımız kanlı bir tiyatro sergiliyor ve kurbanlarını bir oyuncu olarak görüyor. Bu oyuncular nasıl seçtiğini bulamazsak, bu oyununun son perdesini kaçırabiliriz!"

26. BÖLÜM

ÖLÜM BAĞI

*Şeytanın sözleri inkâr edenlerin değil,
Körü körüne inananların kalbine daha kolay işler.*

Toplantıdan birkaç saat sonra Ajan Richmond Whaley, Dedektif Martin'i aradı ve iki önemli gelişmeden onu haberdar etti. Önce yüzbaşığı aramış ama ona ulaşamayınca Martin'i aramıştı. Martin'se bu sırada emniyetteki odasında soruşturma dosyalarını incelemekle meşguldü.

"Mississippi'deki bizim çocuklar mahkeme emri çıkartıp Benjamin Sterling'in Florance'daki evine gitmişler. Kapıyı açan olmayınca onlar da kırıp girmişler. Salonda parçalanmış bir televizyon, mutfakta ise kan damlaları bulunca Luminal ile test yapmışlar ve zeminin deterjanla temizlendiğini keşfetmişler."

"Cesedi bulamamışlar mı?"

"Hayır."

Bu tuhaftı çünkü gece yarısı on ikide, oradan iki yüz kilometre uzaklıktaki kiliseye ulaşması gereken bir adam neden cesedi yok etmek ve etrafı temizlemek için zaman kaybedecekti ki? Neler olduğunu tahmin etmek için bir süre düşündükten sonra pes ederek derin bir iç çekti.

"Yani Benjamin Sterling hâlâ kayıp ve başına ne geldiğini bilmiyoruz."

"Bunu bize açıklayacak tek kişi Frank Pauly ama o da konuşmuyor. Sanırım dün gece işini bozduğumuz için bize kızgın."

Bir an Martin'in içinde kötü bir his uyandı. Richard Blake intihar etmişti. Frank Pauly ise belki de kızını kurtarabilmek için bir cinayet işlemişti ama kızını kaçıran katille buluşmalarına engel olmuşlardı. Ya o katil gerçekten de kıza bir zarar verirse? O zaman güvenlik güçleri bu cinayetten sorumlu olmayacak mıydı? Eğer Frank, Benjamin Sterling'i öldürdüyse polis onu geri getiremezdi ama kızını kurtarabilirlerdi. Tabii dün gece Frank'i o kilisede gözaltına almamış olsalardı.

"Frank'i bir süre daha misafir edeceğiz. Eğer konuşursa mahkemeye çıkar ve bir suç işlemişse cezalandırılır. Bundan sonrası onun bileceği iş. Şimdi daha önemli bir konu var. Şu mahkûm Charlie Wilson vardı ya..."

"Evet?"

"Mississippi'deki ajanlar uzun saatler süren araştırmalar sonucunda bugün çok önemli bir bilgiye ulaşmış. Charlie'nin, on yıl önce kızına tecavüz edip öldüren kişiyi öldürdüğü için hapiste olduğunu biliyorsun. Öldürdüğü kişi, birkaç sene önce de başka bir taciz suçundan yargılanmış. Adam Louisiana'nın çok zengin ve köklü bir ailesinden geliyormuş. Adamın avukatı kimmiş bil bakalım?"

Martin bir an düşündü. "Frank," dedi. "Yo hayır, Benjamin mi?"

"Evet, ikinci söylediğin. Çocuğun avukatı Benjamin'miş. Bu davada adam taciz suçundan aklanmış. Birkaç yıl sonra ise Charlie'nin kızına tecavüz edip öldürmüştü."

Bu haber Martin'in kalp atışlarını hızlandırmıştı.

"O halde?"

"Belki de katil, Charlie'nin intikamını almaya çalışıyor. Charlie ile ortak çalışıyor olabilirler."

“Evet! Ama bir saniye, neden?”

“Charlie’nin kızının intikamını almak için. Eğer Benjamin o adamı hapisten kurtarmasaydı Charlie’nin kızına tecavüz edip öldürmezdi değil mi?”

“Hayır, onu demiyorum. Diğerleri, Frank, Richard Blake ve şu huzur evindeki bunak doktor! Onların bu olayla ne ilgisi var?”

Richmond bir cevap vermedi. Hattın diğer ucundan karsız bir ifadeyle soluk alış verişleri duyuluyordu. Martin kaşlarını çatıp düşünceli bir ifadeyle hattın diğer ucundan gelen solukları dinledi. Sonunda Richmond sadede geldi.

“Sanırım bunlara cevap verebilecek tek kişi Charlie. Mahkemeden izin aldık bile. Bir saat içinde Charlie’yi sorgulamak için bir araç onu savcılık bürosuna götürecektik.”

“Sen ciddi misin?”

“Savcılık bu soruşturmayı başköşeye oturtmuş durumda. Federal yargıç da böyle düşünüyor.”

“Orada olmak istiyorum.”

“Geç kalma.”

Telefonu kapatınca öğrendiği bu yeni bilgiyi bir süre mantığının ışığında değerlendirdi. Eğer aradıkları kişi hapisteki arkadaşının intikamı peşindeyse, başka birilerinin çocuklarını neden bu işe alet etmişti? Charlie ile Karnaval Şeytanı ortak iş yapıyorlarsa, polisin ona ulaşacağını bile bile neden Charlie’nin parmak izlerini orta yere bırakmıştı?

Soruşturmayı yanlış yönlendirmek için mi?

Bu bir tuzak mıydı?

Eğer zanlıyla ortak çalışıyorsa, ömrünü hapiste geçirecek birinden ortağını satmasını nasıl bekleyebilirlerdi?

Bunların cevabını savcılık verecekti. Ya da sadece boşa giden iki üç saat olacaktı.

Bölge savcılık binası, kentteki diğer kamu kurumların-

dan farklı değildi. Kentin göbeğinde, adliye merkezi olarak bilinen, ıslıl ıslıl cam gökdelenlerle çevrili bölgenin ortasında, belediye binasıyla yapışık, iki tarafı gri renkli duvarlarla, giriş bölümü ise çatıya kadar camla kaplı bir binaydı. 421 Loyola Bulvarı'ndaki girişinde, sanki binanın soğuk görünümünden kurtaracakmış gibi kaldırımla bina arasına bir dizi palmiye ağacı dizilmişti ki bu beton, çölün ortasında saçları dökülmüş kel bir adamın başında rüzgârda savrulan beş tel saça benziyordu.

Martin emniyetten aldığı arabayı binanın yan sokağında-ki, özörlöler için ayrılmış park yerine park edip binaya girdi. Kimliğini boynuna asıp x-ray cihazından geçerken görevli memurla selamlaştı. Düşük enerjili floresan lambaların idareten aydınlattığı, dezenfektan kokan dar ve uzun koridorlardan geçip, dikdörtgen binanın dördüncü katındaki Başsavcı Marion Andrews'in italik harflerle isminin yazdığı buzlu cam kapısından içeriye girdi.

Dört köşede büyük yapma çiçeklerin yeşillendirdiği penceresiz danışma odasındaki masanın arkasında oturan bayana kendini tanıtip eyalet hapishanesinden getirilecek mahkûmun sorgulaması için geldiğini söyledi. Pamuk gibi bembeyaz saçlarını ensesinde toplamış, kırmızı çerçeveli gözlükleri olan parlak mavi gözlü kadın, kolay kolay unutulmayacak, etkileyici bir ses tonu ve düzgün telaffuzuyla gülümseyerek dedektifi ziyaretçi koltuğuna buyur etti.

"Mahkûm henüz getirilmedi dedektif. Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kadın ellili yaşların ortasında olmalıydı. Buna rağmen oldukça iyi bir fiziğe ve güzelliğini kaybetmemiş bir yüze sahipti. Martin kadına teşekkür edip koltuğa oturdu ve ne kadar yorgun olduğunu hissetti. İki gecedir operasyondaydı

ve kendini iliklerine kadar ıslak ve bitik hissediyordu. Tam anlamıyla canı çıkmıştı ve iyi bir uykuya ihtiyacı vardı.

“Dışarıda hâlâ yağmur var mı dedektif?”

“Çiseliyor. Tipik New Orleans ağlaması.”

“Bu sefer ki ağlamayı geçti bence, resmen kovadan dökülüyor.” Sonra etkileyici bir şekilde gülümsedi.

“En azından hava sıcak değil. İkisi daha beter bir kokteyl oluyor.”

“Oo, evet birkaç hafta sonra barbekü sıcakları başlar. Bu sefer de yağmurdan değil nemden ıslanmaya başlarız.”

Bu kısa sohbetin ardından kadın tecrübeli ve dikkatli gözlerle bilgisayarındaki işine dönüp kısa sürede Martin’in varlığını unuttu.

Martin, hiçbir şey düşünmemeye çalışarak başını arkasına yasladı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yaşlandığını hissediyordu. Birkaç yıl önceye göre oldukça formdan düşmüştü. “Spor yapmalıyım belki de” diye düşündü. Bir süreliğine gözlerini kapattı. İçerdeki sessizlik iyi gelmişti. Ne emniyetteki gibi susmak bilmeyen telefon ve faks sesleri, ne koridorlarında koşturan ve her an size çarpıp elinizdeki kahveyi üstünüze dökecek memurlar ne de çat kapı sürekli odanıza dalıp elindeki dosyaları önünüze yığan tez canlı yardımcılar vardı. “Savcılar ve avukatlar ne şanslı” diye düşündü. Hem ölüm tehlikesi altında değillerdi hem de huzurlu, sessiz ortamlarda çalışıyorlardı.

Bu sessizlik sadece birkaç dakika daha sürdü. Buzlu cam kapının önünde bir patırtı koptu ve hemen ardından da içeriye elleri kelepçeli bir halde dört silahlı gardiyan eşliğinde Charlie Wilson getirildi.

Wilson’un bir tren yolu gibi yanağını kaplayan yaralı yüzü, morgdan çıkartılmış bir cesedin ürkünç verici soğukluğuyla maskelenmişti. İri alın kemiğinin altındaki donuk kah-

verengi gözleri ise çektiği acıların kederiyle çamurlu bir göl gibi koyulaşmıştı. Onların hemen arkasından da FBI ajanları içeriye girdi. Kır saçlı sekreter telefonla savcıya mahkûmun getirildiğini haber verip ayağa kalktı.

Önden gardiyanların sürüklediği mahkûm, ardından da takım elbiseli üç FBI ajanıyla birlikte Martin uzun adımlarla savcı odasına girdiler.

Onlar içeri girdiğinde Başsavcı Marion Andrews, duvarları ahşap lambri kaplı geniş odasında, sağındaki metal direkte asılı Amerikan bayrağının yanındaki koyu renkli geniş maun masasının arkasındaki deri koltukta oturmuş, önündeki bir dosayı inceliyordu.

Başını kaldırıp gözlüğünü çıkarttı. Tavandaki lambanın tüm beyaz ışığı sanki birden yüzüne toplamıştı. Yine doğallığını bozmayan bir makyaj yapmış, üstüne de lacivert renkli, hafif bir elbise giymişti. "Mahkûmu önüme oturtun," diye emir verdi gardiyanlara.

Wilson elindeki kelepçeyle koltuğa otururken savcı hanım tecrübeli ve soğuk gözlerle Wilson'u süzdü. Ardından ciddi bir ifadeyle Charlie'ye bir kâğıt uzattı. "Kayıt altına alınması için lütfen okuyup imzalar mısınız?"

Charlie masadaki kâğıda, gözlerinin ucuyla şöyle bir baktı. Bakışları o kadar soğuk ve boştu ki sanki kâğıdın mideye indirilecek bir şey olup olmadığını anlamaya çabalar gibiydi. Sonunda kâğıdı eline aldı. Elleri hâlâ kelepçeli olduğu için birkaç hamlede kâğıdı düzeltip hızlıca göz attı. Kâğıtta avukat istemediği ve savcının sorduğu sorulara doğru cevap vereceğine, şerefi üstüne yemin ettiği yazıyordu.

Kâğıdı masaya koyarken savcı hanım kapının önüne çekilen gardiyanlara kaşlarını çatarak seslendi. "Kelepçelerini çözün de adam rahat etsin. Herhalde odadan kaçacağını düşünümüyorsunuz."

Bir tanesi, izin ister gibi köşede bekleyen amirine baktı. Adam başını sallayınca cebinden anahtarı çıkartıp isteksizce Charlie'nin kelepçesini çözdü. Charlie iri bileklerini ovuşturup savcının uzattığı kalemle kâğıdın altını imzaladı.

"Bay Wilson, öncelikle savcılığa vereceğiniz ifadenin yeminli ifade olduğunu, bu soruşturmanın sonunda yapılacak mahkemede söylediklerinizle gerçeklerin uyuşmaması halinde mahkemeye yalan söylemek ve bilgi saklamak suçlarından eyalet yasaları gereği yargıcın vereceği kararla hapisyanede hücre cezası alma ihtimaliniz olduğunu size hatırlatırım." Başını çevirip köşedeki masada oturan yardımcısına döndü. "Hazırsanız başlayalım."

Yardımcısı gözlüklerini düzelterip başını salladı ve önündeki bilgisayarın klavyesine parmaklarını yaklaştırdı. Önündeki dosyadan iki fotoğraf çıkartıp tanığa uzattı.

"Bu kişileri tanıyor musunuz, daha önce gördünüz mü?"

Charlie hayır anlamında başını salladı.

"Bu kişilerden birisi Richard Blake. Bu isim size tanıdık geliyor mu?"

"Hayır."

"Peki Frank Pauly, bu kişiyi tanıyor musunuz? Her hangi bir münasebetiniz ya da bir yerlerde daha önce karşılaştığınız oldu mu?"

"Hayır."

"Bir ay içinde, Bay Blake'in ve Bay Pauly'nin çocukları kaçırıldı ve şu an bir saldırganın elinde rehin tutuluyor. Bu zanlının kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Çocukları rehin tutan zanlının sizin parmak izinizi nasıl ele geçirdiğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Ona yardım ettiniz mi?"

"Hayır."

"Peki." Önündeki dosyayı karıştırıp bir fotoğraf uzattı.

"Bu adamı tanıyor musunuz?"

Charlie sosis kalınlığındaki parmaklarıyla savcı hanımın uzattığı yeni fotoğrafı alıp yüzüne yaklaştırdı. Gözlerindeki nefretin ateşiyle neredeyse fotoğrafı yakacaktı. Göğsünü şişirerek birkaç kez derin nefes aldı.

"Bay Wilson, soruyu tekrarlayayım mı?"

"Hayır."

"Cevabınız."

Wilson tuhaf bir şekilde homurdandı.

"Sesinizi duyamadım, lütfen yüksek sesle tekrarlar mısınız Bay Wilson?"

"Tanıyorum."

"Yüksek sesle kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Avukat, Benjamin Sterling."

"Bu adamı nereden tanıdığınızı ve münasebetinizi anlatır mısınız?"

Charlie, titreyen parmakları arasındaki fotoğrafı yavaşça masaya bıraktı. İri burun deliklerini bir volkan ağzı gibi şişirerek hırıltılı bir nefes aldı. "Avukat. Kızımı katleden katilin avukatı."

"Onu tehdit ettiniz mi?"

"Hayır."

"Onu öldürmesi için biriyle görüştünüz mü? Ya da birilerine para verdiniz mi?"

"Hayır."

"Benjamin Sterling'in şu an nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

Savcı hanım önündeki dosyadan bir kâğıt çıkartıp kısa bir an göz attı ve birkaç dakika önce sorduğu soruyu yeniden

sordu. "Olay mahallinde parmak izleriniz bulundu. Bu olay hakkında bir bilginiz var mı?"

"Hayır yok!"

"Peki olay mahallinde parmak izlerinizin bulunmasını bize açıklayabilir misiniz?"

Charlie hafifçe başını sallayıp bakışlarını aşağıya eğdi.

"Lütfen Bay Willson, soruma cevap verin."

Wilson, soğuk bir ifadeyle savcının gözlerine baktı. "Açıklayamam."

"Bay Wilson, parmak izinizin taklidini yapmaları için birileriyle görüştünüz mü?"

"Hayır."

Savcı hanım pes etmiş gibi başını salladı. "Bay Wilson, hatırlatırım yeminli ifade verdiniz. Mahkeme sizi çağırırsa ve verdiğiniz ifadenin yanlış, yalan veya kasıtlı olarak saptırılmış olduğu ispatlanırsa hapisteki cezanız ağırlaşacak." Yardımcısına döndü. "Bay Gunton, yazmayı bırakın."

Gözlüğünü çıkartıp narince masaya bıraktı. Gözlerinde kurnaz bir ifade vardı.

"Bay Wilson, şimdi söyleyeceklerim kayıt dışıdır. Beni iyi dinleyin lütfen. Verdiğiniz ifade dışında, ilerleyen günlerde, aklınıza yeni bir şey gelirse ya da yanlış veya eksik bir bilgi verdiğinizizi hatırlarsanız beni arayın, ben de bu ifadenizi çöpe atayım. Yoksa yalan beyanda bulunmaktan beş yıl, eğer suçluyu koruyorsanız 15 yıl daha hücre cezasına çarptırılırsınız. Bu da sanırım ömür boyu üç metrekarelik bir hücreden asla çıkamayacağınız anlamına geliyor. Beni anlıyorsunuz değil mi?"

Charlie'nin başı önündeydi. Suratında buruşmuş, kederli, umutsuz ve somurtkan bir ifade vardı. Savcıysa umutla bakıyordu ve adaletin o soğuk maskesini yüzünden çıkarmıştı.

"Eyalet Hapishanesi'nin ağır koşullarında, hücre cezası-

na çarptırılmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu iyice düşünmenizi istiyorum. Şu an kaldığınız hücreyi mi yoksa tecrit odasını mı tercih edersiniz? Ya da mahkemeye yapacağınız iş birliği karşılığında hapishaneden oyun puanı kazanabilirsiniz. Eyalet hapishanesinde uygulanmaya başlayan sistemi biliyorum, evcil bir hayvan, belki de bir hafta sonu dışarıda geziye çıkmak...”

Bir süre havalandırma pervanesinin sesi dışında odada çıt duyulmadı. Neredeyse herkes birbirinin kalp atışını dinliyordu. Savcının sekreteri Bay Gunton bile arkasına yaslanıp, yuvarlak gözlüklerinin arkasından meraklı bir ifadeyle, savcının karşısında krom çerçeveli siyah koltukta devrilmez bir dev gibi oturan Charlie'ye baktı.

Charlie, son raunda çıkan bir boksör gibi yıpranmış yüzünü soğuk bir ifadeyle savcıya kaldırdı. Sonra başını salladı. Ama hiçbir şey söylemedi. Bir boğayı andıran boynunun üstünden yumurta şeklindeki başını çevirip gardiyanlara baktı.

Savcı derin bir iç çekip umutsuz bir ifadeyle tam gardiyanlara onu götürmeleri için seslenecekti ki Ajan Richmond Whaley bir anda ortaya çıktı. Sorgulama boyunca bir köşeden sessizce görüşmeyi dinlemişti.

“Charlie, beni dinle, bak, kızın için çok üzgünüm. Hapiste olduğun için de üzgünüm. Yaptığından dolayı seni suçlamıyorum.” Yanına gelip Charlie'nin karşısındaki koltuğa oturdu. “İnsan olarak haklı olduğun halde yasalar önünde hakkın olmayan bir şey yaptın. Bunun için seni gerçekten suçlamıyorum. Ama şu anda dışarıda senin çocukların gibi masum çocukları kaçıran bir adam var ve bu adamın niyeti iyi değil. Kötü şeyler yapıyor, içi kötülük dolu bir adam o. Senin gibi bir adam değil. Eğer bir şeyler biliyorsan ne olur söyle. O çocukların hayatlarını kurtarabilirsin!”

Charlie yüzünü kederle yere eğdi. Bir süre heykel gibi

tepkisiz durdu. Dış dünyayla tüm bağlantısını koparmış Budist bir rahip gibi kendi iç dünyasının derinliklerine dalmış gibiydi.

“Lütfen Charlie, doğru olanı yap, vicdanının sesini dinle. O seni görüyor çünkü. Kızın seni izliyor!”

Charlie, etine iğne batmış gibi acıyla irkilerek yüzünü saldırganca ajana kaldırdı. Diğer duvarın önünde bekleyen Martin bir an onun ajana saldıracağını hissetti. Üstelik ellerinde kelepçe de yoktu. Odadaki diğer ajanlar da her an Charlie’ye müdahale etmeye hazır bir pozisyon aldılar.

Ajan Richmond ise bu odada sadece ikisi varmış ve iki eski ahabmışlar gibi Charlie’nin ruhunu deşmeye devam ediyordu. “Şu an o çocuklara bunu yapan kişi, senin kızına o iğrenç şeyleri yapan kişiden farklı değil Charlie! Kimi koruduğunun farkında mısın? Kiminle iş birliği yaptığının? Aşagılık iğrenç bir tacizciye yataklık ediyorsun!”

Martin bu soruların yanlışı zamanda ve çok yanlışı bir üslupla sorulduğunu düşünüyordu. Kızını vahşi bir cinayetle katleden caniden intikam alarak ömrünü hapisanede geçiren birinin acılarını deşmeye hakkı olmadığını düşündü. Onun iç dünyasını anlayamazlardı, yaşadıklarını bilemezlerdi, başkalarının çocuklarının hayatını kurtarmaya çalışırken, tecavüz edilip öldürülmüş bir kızın babasına bıraktığı acı hatıraları böyle acımasızca deşemezlerdi.

“Charlie, konuş artık! O çocuklara yardım et!”

Savcı daha fazla dayanamadı. Asabi ve amirane bir sesle seslendi. “Ajan Whaley, lütfen mahkûmu zorlamayın!”

Ajan Richmond Whaley, savcıyı duymazdan gelip ceke-tinin cebinden bir not defteri çıkarttı. Arasında iki vesikalık fotoğraf vardı.

“Bunları görüyor musun Charlie? Görüyor musun? Bunlar o çocuklar Charlie. Şu an o sapık katilin elinde tutulan çö-

cuklar. Şu kıza bak Charlie! Daha altı buçuk yaşında. Bu kızın ne günahı var! Bu kızın ne suçu var Charlie!”

“Bay Whaley, kesin artık şunu! Tanığı tahrik ediyorsunuz!”

Charlie dişlerini sıkarak bakışlarını çocukların resminden kaçırdı. Yüzü saldırmaya hazır bir bulldog köpeği gibi gerilmişti. Alnından boncuk boncuk ter damlıyor ve seyrek sakallarının arasından üstündeki turuncu hapisane üniformasına süzülüyordu.

“Bu çocukların bir suçu yok Charlie! Ve bunu yapan kişi, senin kızına tecavüz edip öldüren o manyağa yapılanla aynı şeyi hak ediyor! Ama sen onu koruyorsun Charlie! Aptal mısın sen?”

Odada adrenalin aşırı yükselmişti. Charlie yumruklarını sıkıyordu. Tüm kasları gerilmişti. Boğayı andıran boynundaki kaslar ve damarlar şiştikçe şişiyordu. Savcı daha fazla dayanamadı ve hışımla ayağa fırlayıp kapının önünde bekleyen infaz memurlarına bağırdı. “Görevliler, mahkûmu derhal götürün!”

Ama Ajan Whaley diğer elini kaldırıp ajanlara bir işaretle bulundu. Charlie'nin etrafını kuşatmış iki ajan hemen gardiyanlara dönüp tehditkâr bir ifadeyle onların önünde durdular.

Tam bir akıl tutulması yaşanıyordu. Gardiyanların da silahları vardı. Martin, onların kaçak bir mahkûma karşı silahlarını tereddüt etmeden kullanacaklarına emindi. Ama avcının emriyle bile olsa federal ajanlara kafa tutacaklarını zannetmiyordu. Yazılı olmasa da güvenlik güçlerinin arasında bir hiyerarşiyi vardı ve hapisane memurları bu hiyerarşinin en alt, en kirli basamağında duruyorlardı.

Charlie bu arada oturduğu koltuktan doğruldu. Bakışları, Ajan Whaley'in yüzüne doğrulttuğu fotoğrafları delip

geçiyor gibiydi. Artık iş raydan çıkıyordu.

Savcı telaşla Martin'e döndü. "Dedektif, Ajan Whaley'i tutukla!"

Martin tam anlamıyla arada kalmıştı. Bir an bu emri yerine getirmezse ne olacağını düşündü. Ajanlardan bir tanesi ona omzunun üstünden ters bir bakış atarken Martin, Ajan Whaley'e doğru yaklaştı. Meslek hayatında birçok kere berbat durumla karşılaşmıştı. Ama bu en kötüsü olmalıydı.

Ajanlardan bir tanesi Martin'e doğru döndü. Martin içgüdüsel bir tepkiyle yumruğunu sıktı. Tam o sırada Charlie koltuğundan kalktı. Ajan Whaley de kavgaya hazır bir halde onunla birlikte fırladı. Herkesin silahı vardı. Ve Charlie bir boğuşma sırasında bu silahlardan birini ele geçirmeyi başarsa...

"Kiminle uğraştığının farkında değilsiniz!"

Bir anda herkes donup kaldı. Çünkü konuşan Charlie'ydi.

"Nasıl bir belaya bulaştığınızı bilmiyorsunuz. Onu durduramazsınız! Onu yakalayamazsınız! Onu göremezsiniz! Onun izini süremezsiniz!"

Bunları söylerken Charlie'nin gözleri korkuyla açılıp sesi buğulanmaya başlamıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye köpürdü Whaley.

Charlie boğazına diken saplanmış gibi acıyla fısıldadı. "O burada, aramızda..."

"Kim? Kimden bahsediyorsun?"

Charlie hafifçe titremeye başladı. Herkes sanki patlayacak bir bombaymış gibi ona bakıyordu. Derin bir nefes aldı. Sağ gözünden sinir patlaması yaşamış gibi bir yaş süzülürken dudakları adeta küfür ediyordu.

"Şeytan!"

ŞEYTAN İLKELERİ

5

İnsan kendi derinliklerine yaklaştıkça Tanrı'dan uzaklaşmış.

Eğer bu kaosun hesaplı bir düzen olduğuna inanan varsa, Tanrı'nın da evrenin en büyük canisi olduğunu kabul etmesi gerekir. Yoksa çocuk yaşta tecavüz edilip öldürülen çocukları ve Amerika'nın atom bombasıyla dümdüz ettiği kentlerin kaderini şeytanla açıklayacaksan, şeytanın, buna seyirci kalan Tanrı'nın ta kendisi olduğunu da kabul etmen gerekir!

Hayat, doğduğun günden itibaren tecavüze uğramaktı. Ve aynı seks filmini defalarca izleyip ömrün boyunca mastürbasyona mahkûm kalmak.

Bunu gerçekten hissetmiyor musun? Beyninin her gün hırçın ve doyumsuz bir penis tarafından domuz gibi düzüldüğünü duymuyor musun? Askerler, polisler, fahişeler, bakireler, öğretmenler, motorlar, pop şarkıcıları, bürokratlar, senatörler, gazeteciler, spikerler, savcılar, yargıçlar, avukatlar, vergi memurları, doktorlar, sigortacılar, işadamları, bankacılar, başkanlar, yazarlar, seni düzmek için sıraya girmiyor mu?

İşin en komiği de, aslında sen de bunlardan biri değil misin?

Bu düzene oy veren ve düzeceğim diye ümit edip sürekli düzmekten belini doğrultamayan ama yine de sesini çıkartmayan sen değil misin?

Haksızlıklardan nefret mi ediyorsun, öyleyse önce kendinden nefret et!

Sistemden memnun musun?

Öyleyse faşistin ta kendisisin!

İnsan tükettikçe zorbalaşır. Yalan söyler. Ahmaklaşır. Umursamazlaşır. Çünkü bunlar tatlıdır. İnsanı uyuşturur ve kendisini bir bok zannetmesini sağlar. Tüketmek, insana otorite verir.

Eskiden din, toplumun afyonuydu. Şimdi ise para!

Bizi paraya boğup evimize hapsetmek istiyorlar. Dışarıda, Şankroid, Klamidya, Molluscum, KSHV taşıyan AIDS'li, frengili homoların, travestilerin, lezbiyenlerin, fahişelerin dolaştığını, dokundukları herkese hastalık bulaştırdıklarını, İslamcı teröristlerin, anarşistlerin, seri katillerin, sapıkların kanımızı ılık ılık içmek için etrafta cirit attığını, Seattle'dan, Şili'den, İstanbul sokaklarından korkmamız gerektiğini, sadece hükümete ve polise güvenmemizi ve televizyon karşısında huzur bulacağımızı söylüyorlar.

Televizyon engizisyonunun ve dinin bizi kurtuluşa götüreceğine inanmamızı istiyorlar.

Oysa aydınlık bir dünyanın olabileceğini düşleyemezsen, yaşadığın dünyanın karanlığına köle olmaya devam edersin.

Kölelik Amerika'dan hiçbir zaman kalkmadı. Sadece renk değiştirdi.

Çünkü nefret olmazsa Amerika olmaz. Siyahı ya da beyazı, cumhuriyetçiyi ya da demokrasi, zengini ya da fakiri, homoyu ya da homofobiği bir bayrak altında toplayan tek duygu nefrettir bu ülkede!

Şiddet, Amerikan'ın düsturudur!

Ve bu kadar farklı insanın aynı nefret altında yatıp kalktığı tek ortam ordudur.

Amerika Birleşik Devletleri'nin ordusu, tecavüzcü koğuşlarında bile rastlayamayacağın kadar çok orospu çocuğu sübyancıyla doludur.

O dillere destan demokrasimizin özünde, nefretle akıttı-

ğımız masum kanların sırasında çocuk tecavüzcülerinin şanıyla akıttığı döllerin ışıltısı vardır. Önce bu toprakları Kızılderililerin kanıyla yıkadık. Sonra, Hiroşima'da, Vietnam'da, Irak'ta ve CIA ajanlarının girip de yakmadan çıkmadığı onlarca farklı ülkede, öldürülen, tecavüz edilen, aç bırakılan, işkence gören, kafaları kesilen insanların kanına Amerikan demokrasisini şırınga ettik.

Bizim vergilerimiz, bizim oylarımız, bizim duyarsızlığımız, bizim vurdumduymazlığımız, bizim milliyetçiliğimiz, bizim sağcılığımız, bizim beyinsizliğimiz sayesinde Ortadoğu kan gölünde yüzen bir adaya döndü.

Başı kesilerek öldürülen insanların görüntüsü internetten evlerimize giriyor. Ve bu görüntüler, her gece yatmadan önce masallar yerine, dedesinin İkinci Dünya Savaşı, babasının Vietnam Savaşı, ağabeyinin Körfez Savaşı'ndaki kahramanlıklarını dinledikten sonra uyuttuğumuz çocuklarımızın, bilgisayarındaki pornolarını sakladığı gizli dosyaların arasında arşivleniyor.

Ve bu çocuklar ergenliğe girince ne yapıyorlar?

Tabii ki istediğiniz şeyi. Amerika bayrağı altında her türlü pisliği yapan ve bundan asla ceza almayacağını bilen, Vietnam'daki çocukları katleden, Iraklı kadınlara tecavüz eden, çocuklarına kurşun yağdıran ve kendi mahallesindeki siyahları hor gören bir Neonazi özentisi, Anglosakson Protestan oluyorlar.

Bu yüzden hepiniz suçlusunuz! Kimse akşam işten gelince eline bir kadeh votka alıp Amerikan İdol şovu izlerken nereden geldiğini unutmasın!

Sizler Atlantik'i köle avcısı bir grup beyaz çapulcunun öncülüğünde geçip, tüm Kızılderilileri çocuk kadın ayrımı gözetmeksizin kestikten sonra, ellerinizdeki kutsal kitaptan nağmeler okuyarak, tüm dünyaya pisliğinizi akıtan kan emici, katil barbarlarsınız!

Siz, bu yüzyılın vebasisiniz!

Şimdi bana şeytan diyorsunuz.

Ama unutuyorsunuz. Beni Tanrı yaratmadı.

Beni siz; kibir, aç gözlülük, cinayet, kıskançlık, oburluk, kin, nefret, savaş, çıkar, tecavüz, yalanlar ve dolarlarla yarattınız.

Şeytan, kötülüğü doğarken değil, yaşarken öğrenir.

Ve bir Amerikalının çocuğuna öğreteceği en iyi şey budur!

27. BÖLÜM

ŞEYTAN İZLERİ

*Bazen insanlar, içlerinde bir ses duyarlar.
Kimileri bunu Tanrı'nın sesi zanneder.
Oysa konuşan yalnızca şeytandır.*

Martin, savcı bürosunda duyduğu şeyi hayatı boyunca unutmayacaktı. Ve içine düştüğü o boktan durumu da...

Savcı ofisindeki o rezillikten sonra ajanlar orayı terk etmiş, gardiyanlarsa Charlie'yi kelepçeleyip hapishaneye geri götürmüştü. Savcı bir tutanak hazırlayıp Martin'in önüne koydu. Ajan Richmond Whaley hakkında, yasal koruma altındaki bir mahkûmu taciz etmek, onu izinsiz sorgulamak ve görev sırasındaki savcıya karşı gelmek, gibi idari suçlamalardan soruşturma açmak istiyordu.

Martin çok fazla düşünmedi. İspiyoncu olmak istemiyordu ama kahramanlığın da yeri değildi. Zira her şey ortadaydı. FBI ajanlarının, resmi soruşturmaların içine etmekte özel yetenekleri vardı. Ve bu şehirli kovboylara hak ettikleri dersin verilmesi gerekiyordu.

Savcının hazırladığı tutanağı tanık olarak imzaladı. Ajan Richmond yasaları çiğnemişti ve odadaki herkesin güvenliği ni tehlikeye sokmuş, sorumsuzca davranmıştı.

Bundan sonrası FBI'ın ve iç hizmetlerin atayacağı müfet-

tişlerin işiydi. Richmond için üzölmüştü. İyi niyetle çalışıyor-
du ama yanlış yoldan gitmişti. Yaptığı bu zorbalık sonucunda
masum insanların hayatı tehlikeye girebilirdi. Kanunlar bu
yüzden vardı.

Martin bürodan ayrılırken Charlie'yi düşünüyordu. Ruh
sağlının yerinde olmadığı açıktı. Hiç de numara yapıyormuş
gibi bir hali yoktu. Ama bu hale nasıl gelmişti? Hapishanede
yaşadığı kötü koşulların dışında bir şeylerden daha etkilen-
miş olmalıydı

Zanlı onu korkutmuş muydu? Yoksa etkisi altına mı al-
mıştı? Ve en önemlisi bunu ne zaman ve nasıl yapmıştı?

Martin o an belki de soruşturmanın kaderini değıştirecek
çok önemli bir soruyu sordu kendisine:

Zanlı, bir zamanlar hapishanede yatmış biri olabilir miy-
di? Charlie'nin yakınlarında olan birisi.

Şartlı tahliye memuruyla görüşmeli ve Charlie'yle aynı
bölümü, aynı binayı, hatta aynı avluyu paylaşıp serbest bıra-
kılan mahkûmların listesine ulaşmalıydı. Ama yargıçtan izin
alması gerekiyordu. Bunu da ancak yarın yapabilirdi.

Arabasına binince motoru çalıştırmadan önce bir süre dı-
şarıyı izledi. Şiddetli rüzgâr sonunda yağmur bulutlarını da-
ğıtmış ve güneş yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı.
O an köşedeki kilisenin çan kulesi gözüne çarptı. Ve ne yapa-
cağını buldu. Motoru çalıştırıp pencereleri açtı.

Arabayı McComb'a doğru sürdü. Beyaz Ruhlar Kilise-
si'yle ikinci raunda çıkacaktı.

Jackson otoyoluna çıktığında radyodan yerel bir haber
kanalını açtı. Siyaset, magazin, savaş, ekonomi, trafik-hava
durumu spor haberleri derken, suç haberlerinde Richard Bla-
ke ile ilgili flaş bir haber başladı.

Blake'in ölüm nedeni kesinleşmişti. Aldığı yüksek doz-

daki ativan¹⁷ ve alkol. Dahası Blake'in karısı haberin devamında demeç veriyordu. Oğlunun rehin tutulduğunu ve New Orleans polisinin bu konuda hiçbir şey yapmadığını, kendisine bile bilgi vermediklerini, kocasının ölümünden onların sorumlu olduğunu ve kaçırılan oğluna da bir şey olursa bunun tek suçlusunun New Orleans polisi olduğunu söyledi.

Bu hiç iyi olmamıştı. Şimdi eyaletteki tüm medya organları bir akbaba gibi üstlerine çullanacaktı.

"Sıçayım!"

Zihnini dinlendirmek için bir klasik müzik kanalı buldu ve hızını arttırdı. Bir saat beş dakika sonra McComb kavşağından kasabayı işaret eden yola saptı.

Mississippi'ye bağlı McComb kasabasına daha düne kadar hiç gelmemişti. Bu soruşturmaya kadar da adını bir kez duymuştu. O da Lynyrd Skynyrd yüzünden. Ünlü rock grubunu taşıyan uçak 1977'de bu kasabanın yakınlarındaki bir bataklığa çakılmış ve grup üyelerinin yarısı ölmüştü. Adını 60'lı yılların ırkçı eylemleri ve cinayetleriyle duyuran kasaba, kanlı geçmişine bir de bu hazin kazayı eklemek zorunda kalmıştı.

Yol üstünde bir markette durup şerifin ofisinin yerini sordu. Ve kasabanın güvenliğinden şerifin değil, bir emniyet müdürlüğünün sorumlu olduğunu öğrendi. Tam yedi dakika sonra 501 Beech Street'teki emniyet bürosunun yanındaki otoparka, lacivert renkli bir polis arabasının yanına park etti. Emniyet binası, küçük kasabalardaki şerif bürolarından çok da büyük değildi. Mavi çatılı, gri taş duvarlı, üstünden elektrik telleri geçen ve binanın hemen yanında Eyfel kulesini andıran büyük bir GSM vericisi olan, etraftaki çoğu yapı gibi çevresi çimlerle kaplı, tek katlı bir binaydı.

17 Uykusuzluk ve strese iyi gelen, ama yüksek dozda alınınca ölümcül olabilen, reçetesiz satışı yasak bir ilaç.

Girişı bulmak için binanın etrafını dolaştı ve sokağa ismini veren bir kayın ağacının yanından geçip kapıyı buldu.

Kapıdaki detektörden geçerken ceketinin altındaki silah yüzünden alarm çaldı. Danışmadaki bayan memura hemen kimliğini çıkartıp gösterdi ve müdürle görüşmek istediğini söyledi. Bayan memur, mesai saati bittiği için tüm şeflerin gitmesini söyledi.

“Büroda şu anda sadece nöbetçi amir Onbaşı Jimmy Gordon var efendim.”

“Odası nerede?”

“Sol koridorda, sondan ikinci kapı.”

Martin, duvarında, emniyet çalışanlarının belediye başkanı veya başka bürokratlarla çekilmiş çeşitli fotoğraflarının bulunduğu camlı bir pano ile yanında çeşitli plaketlerin sergilendiği vitrinden sola dönüp koridorun sonundaki ikinci odaya doğru ilerledi. Kapının önüne gelmeden kulağına radyodan çalan bir blues parçasının sesi geldi. Kapı açıktı ve içeride, camın yanındaki masada üniformalı genç bir polis oturuyordu. Onbaşı, yirmili yaşların sonunda görünüyordu. Güler yüzlü, sevimli ve hayat dolu bakışları vardı. Martin kendini tanıttıncaya onbaşı hemen ayağa fırlayıp Martin'i koltuklardan birine buyur etti. Martin koltuğa oturur oturmaz konuya girdi.

“Kasabanızda Ku Klux Klan faaliyetleri var mı?”

Onbaşının yüzü çocuksu bir utangaçlıkla kızardı. “Çok eskiden olduğunu biliyorum dedektif.”

“Şu sıralar yok yani?”

Onbaşı, hayır anlamında başını sallayınca Martin aklındaki diğer soruyu sordu.

“Peki, son yıllarda hapisten tahliye edilen sabıkalı var mı?”

“Çok, çok fazladır herhalde dedektif. Burada üç şey asla

bitmez, bir blues, iki Anglosakson Protestanlık, üç kaçak alkol ve uyuşturucu. İnsanlar, özellikle siyah nüfus sürekli hapse girer çıkar. En çok da uyuşturucudan ve hırsızlıktan. Buradaki halkın yüzde otuzu açlık sınırında yaşıyor. Hepsi de siyahlardan oluşuyor. Onlara buradaki kültürlü aileler iş veriyor ama onlar çalışmıyor, çalışmak da istemiyor. Ve nerede bir olay çıksa işin içinde bir siyahı buluyorsunuz ama gazeteciler bunu haber yapmıyor. Onlar nerede beyaz bir genç suça karışsa gelip onu haber yapıyor ve pis beyaz genç diye bunu haber...”

“Gazeteciler açıkça ırkçılık yapıyor diyorsun!” diyerek sözünü kesti Martin.

Onbaşının yüzünde asabi bir gülümseme belirdi ve uzun bir süre ne söyleyeceğini bilemedi. Tıpkı ezberlediği bir ödevin ortasında anlattığı konuyla ilgili soru soran öğretmenine cevap veremeyen bir çocuk gibi donuk bakışlarla kaldı. “Ee, sizin düşündüğünüz şekilde değil yani efendim... Irkçılık, yani özentili demokrat gazetecilerin düşündüğü gibi bir saldırganlık yok. Aslında biraz sevgisiz ve ilgisiz ortamlarda büyümüş çocuklar bunlar! Uyuşturucuya alıştırmış ve kafaları yıkanmış! Komünist özentisi olan ve cahiller. Bu şarkılardan, kitaplardan ve Michael Morse¹⁸ tarzı Rus ajanı hainlerin çektiği filmlerden kolayca etkilenebilen genç çocuklar bunlar. İki esrar çekip biraz eğlenmek istiyorlar ama sonra kontrolü kaybediyorlar hepsi bu.”

“Basit sorunları basitçe çözüyorsunuz yani.”

“Tabii ki... Burası yüzyıllar önce kurulmuş bir kasaba.¹⁹ Burayı beyaz demiryolu işçileri ve yardımsever Anglosakson Protestan yatırımcılar kurdu. Burada sorun olmazdı. Ta ki... Sorun çıkartan göçmenler buraya yerleştirilinceye kadar.”

18 Micheal Moore demek istiyor olabilir.

19 Aslında 1872 yılında kurulmuştur.

“Göçmenler derken kimi kastediyorsunuz, yankileri mi?”

Onbaşı gülerek cevapladı. “Yo, hayır tabii ki. Yani bilirsiniz işte, bu topraklarda doğmamış insanları. Katolik Avrupalılar, Yahudiler, Afrikalı siyahlar falan, onlar gelince düzen bozuldu.”

“Yani sorunlar hâlâ devam ediyor.”

“Hayır, düşündüğünüz gibi değil efendim. İnsanlar bir arada yaşamaya alıştı. Ama yine de beyaz beyazdır siyah da siyah. Bunu değiştiremezsiniz! Bu Tanrı’yı reddetmek olur.”

Martin gülümseyerek dostane bir sesle araya girdi. “Tanrıyla ne alakası var anlamadım Jimmy. Sana bu arada Jimmy diyebilir miyim?”

Onbaşı da dostane bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. “Tabii efendim, bir sakıncası yok. Şey demek istiyorum yani, Tanrı sonuçta onları siyah yaratmış bizi ise beyaz değil mi? Peki ne ortak noktamız var. Onlar buraya geldiğinde Hristiyan bile değildi. Ama ortak yanımız...”

“Kan!” diye araya girdi bir anda Martin.

Jimmy bir an irkildi. “Efendim?”

“İster siyah ister beyaz ol, ikisinin de damarından akan kanın rengi kırmızıdır! Ve bu başka bir söze gerek bırakmaz!”

Onbaşı bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Suratına silah tutulmuş gibi afalladı. Gülümsemeye çalıştı ama yüzü gerilmişti. Dedektifin neye sinirlendiğini anlayamamıştı. Martin’in yüzündeki sert anlam, yerini alaycı bir gülümsemeye bırakmıştı. Onbaşı şaşkın bir bakış attı. “Efendim, yanlış bir şey mi söyledim?”

“Ah, hayır Jimmy, bende seninle aynı fikirdeyim, sadece hepimizin bu vatani koruması ve kollaması gerektiğini söylemeye çalışıyordum, lütfen devam et sen.”

Onbaşı, yüzünde aptal bir gülümsemeyle konuşmaya ça-

lıştı. "Ee, ben, ben yalnız ne anlattığımı unuttum."

"Siyah siyahtır beyaz da beyaz diyordun Jimmy."

"Aaa, evet, di mi, çok dikkatlisiniz efendim. Siyahla beyazı burada bir araya getiren yegâne şey, Tanrı beni affetsin ama kilisede bile bir arada bulunmaktan kaçınan siyah ve beyaz insanlar burada blues dinlerken yan yana gelebiliyor. Gerçekten, beyazlardan nefret eden birçok siyah, blues kulüplerinde onlarla aynı mekânda bira kaldırıyor. Ben de basgitar çalışıyorum. Mahallemizin bir müzik grubu var ve solistimiz siyah."

"Bu çok etkileyici Jimmy, gerçekten!" Martin tiyotravari bir hareketle ellerini çırpı. "Gerçekten de sana bir şey söyleyeyim mi, daha ilk gördüğümde senin çok farklı bir insan olduğunu anlamıştım Jimmy, bu küçük kasabayı değiştirecek iradeyi sende görmüştüm!" Ama onbaşı, bu alayı anlamamış gibi göğsünü şişirip, bir kızdan iltifat alan toy bir genç gibi kıpkırmızı kesilerek başını eğdi.

"Teşekkür ederim efendim."

"Çok ciddiym Jimmy, mütevazı davranmana gerek yok. Şu an kasabada bir problem var mı? Beyazlarla siyahlar arasında yani?" Dudaklarını büzdü. "Ne bileyim, çete faaliyetleri mesela?"

"Hayır, burada beyazlarla siyahlar arasında kesinlikle bir problem yok efendim! Bunu kesinlikle reddediyorum. Burada tek sorun, uyuşturucu ve paraya kolay yoldan ulaşmak isteyen siyah çeteler. Bunu birçok siyah da kabul ediyor. Kasabanın sonunda gördünüz mü bilmiyorum narkotik büro var, içerideki suçluların hemen hemen hepsi zenci, pardon siyahtır!"

"Yani sorunu siyahlar çıkartıyor diyorsun."

Jimmy bir anlığına boşluğa bakar gibi baktı ve ilk kez duyduğu bir sözün ne anlama geldiğini çıkarmaya çalışır gibi

zihnini zorladıktan sonra cevap verdi. "İçeriye bazen beyazlar da giriyor tabi. Ama onların sorunları özentilik efendim. Bu seksenlerdeki esrarkeş hippie gençliğinin çıkardığı boş laflara özenen saf gençler bunlar. Cahil gençler. Ne Protestanlık, ne Anglosaksonluk hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bu kasaba bir sürü şehit verdi efendim. Japonya'da, Vietnam'da, Irak'ta. Siyahlar da beyazlar da... Ama onlar, o komünist özentiler, bunlar yokmuş gibi davranıyor, ağızlarına bir sigara sarıp her şeyi hiçe sayıyorlar. Ama buna izin veremeyiz. Yo hayır, ofise girerken görmüşsünüzdür efendim, bu kasabadaki tüm binalardan daha yüksekte olan tek bir şey var, o da beyaz direğin ucunda dalgalanan bayrağımız; o bayrak sonsuza kadar orada kalacak, bunu indirmelerine asla izin vermeyeceğiz!"

"Tabii ki Jimmy, tabii ki izin vermeyeceğiz. O bayrak senin gibi görevini hakkıyla yerine getiren zeki ve gözü pek polis şefleri sayesinde dalgalanıyor!"

Jimmy utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Ama ben şef değilim efendim, buna daha çok var; ben yardımcılardan biriyim sadece."

"Bence gayet hazırsın bu göreve Jimmy, Mississippi seninle gurur duymalı!"

"Teşekkür ederim efendim."

Kısa bir sessizliğin ardından Martin konunun kaçmasına izin vermedi. "Jimmy, o kadar bilgili ve bilinçlisin ki seni sabaha kadar dinleyebilirim gerçekten de..."

Aynı aptal sırtışla sırtıttı Jimmy. "Teşekkür ederim efendim ben sadece görevimi yapıyorum."

"Ama benim vaktim dar, daha emniyete dönüp şefime rapor vermem gerek, bilirsin sen de, sıkıcı işler işte, sanki emniyetin arabasıyla denize gidip orada kızlarla yiyeceğim." Jimmy bu bayat espriye oldukça keyifli bir ifadeyle güldü. Martin de yapmacık bir şekilde ona eşlik etti. "Jimmy bura-

da, batı kanadında, Jakson'la New Orleans kavşağının öbür yakasında bir kilise var, biraz antik bir kilise, Beyaz Ruhlar Kilisesi, orayı biliyor musun?"

"Biliyorum efendim!"

Martin gülümsedi. "Ne biliyorsun bakalım?"

"Ee, herkesin bildiğini. Çok eskiden, dini bütün kasabalılar tarafından yapılmış, sonra yangın çıkmış. Uzun zamandır tadilatta. Ben çocukken Sivil Savaş Derneği kiliseyi onartmak için para falan topladı ama sonra öylece kaldı."

"Başka hatırladığın bir şey yok mu orasıyla ilgili?"

Jimmy'nin biraz yüzü asıldı. "Aslında bir şey daha var ama..."

"Nedir o Jimmy?"

Jimmy'nin yüzü son derece ciddileşti, müstehcen bir konudan bahsediyormuş gibi sesini de iyice kıstı. "Orada on beş yıl kadar önce kötü bir şey yaşandı efendim. Yani oranın yakınlarında. Ben daha sekizinci sınıftaydım ve akademiye hazırlanıyordum."

Martin'in bir anda kalp atışları hızlandı. Rol kesmeyi bırakıp, olaya yoğunlaşmış dikkatli bir dedektifin sorgulayıcı ifadesini takındı. "Ne gibi Jimmy? Ne gibi kötü bir olay?"

Jimmy konuşmadan önce kulağını kaşıdı. Sonra elini masanın altına götürdü. Kol hareketinden apış arasını kaşındığı belli oluyordu. "Yıllar önce, ben öğrenciyken, yaz tatilindeydik, orada kötü bir olay oldu!"

Martin sabırsızlanmaya başlamıştı. "Nasıl kötü bir olay Jimmy? Anlat bana lütfen?"

Jimmy'nin bakışları uzaklara daldı birden. "Yıllar önce, ben sekizinci sınıftaydım. Bizim buralardan siyah bir çocuk, birkaç genci soymaya çalışmış. Bizimkiler de direnmiş. Olay kilisenin yakınlarında olmuş. Arbede çıkmış. Ve sonuçta siyah çocuk ölmüş."

Martin kaşlarını çattı. Olayı tam olarak zihninde kurgulayamamıştı. "Jimmy, tekrar anlatır mısın tüm ayrıntılarıyla, anlayamadım, nasıl ölmüş o zenci?"

Jimmy omuz silkti. "Silahlı bir zenci ormanda kamyonetiyle pikniğe çıkmış bir grup beyaz gencin önünü kesmiş. Hepsi de bu kasabadan. Onlardan para istemiş. Gençler de reddetmiş ve kavga çıkmış. Boğuşma sırasında zenci ölmüş. Bizim gençler de onu kiliseye götürmüşler. Hemen oradaymış kilise zaten. Yıllardır harabe bir halde durur. Bizim gençler vicdanlı olur bilirsiniz, dini duyguları güçlü olduğu için çocuğu günahlarından kurtarmak için o kiliseye götürmüşler. Düşünsene dedektif, o zenci onları soymak istiyor, bizimkilerse onu kiliseye götürüp..."

"Dur dur bir dakika!" diye araya girdi Martin ve oturduğu koltukta doğruldu. "Bu olayın raporları var mı?"

"Ee, raporları vardır ama..." Bir an düşündü. "Arşivdedir."

"Görebilir miyim Jimmy?"

"Şefe sormam lazım."

"Jimmy, şefi böyle basit bir konu için rahatsız etmeyelim. Belki şimdi ailesiyle yemeğe çıkmıştır. Ta buraya New Orleans'tan gelen görgüsüz bir dedektifin saçma sapan bir işi için onu rahatsız etmek olmaz. Sadece bir göz atacağım zaten. Hepsi bu. Beş dakika bile sürmez."

Jimmy bir süre başını kaşıyıp kararsız bakışlarla düşündü.

"Jimmy, şefleri bilirsin, kibirlidirler, bürokrasiyi severler, şimdi mahkeme kararı, savcı, eyaletler arası emniyet yazışmaları, basit bir rapora iki dakika göz atacağım diye beni günlerce bekletirler. Eğer konu bu kadar önemli olmasaydı seni inan zorlamazdım. Cinayet soruşturması bu, oyalanmaya gelmez. Hem senin gibi başarılı ve bilinçli bir polis şefi yardımcısı için bu raporu bulmak hiç de zor olmaz."

Jimmy gözlerinde gururu okşanmış bir parıltıyla başını salladı. "Aslında haklısınız fendim. Bu kadar basit bir şey için sizi bekletmek doğru olmaz. Ben bir bakayım o zaman. Bir şey içer misiniz bu arada dedektif? Kusura bakmayın, sormayı unuttum."

"Sağ ol Jimmy, vakit kaybetmeyelim."

Martin'in öğrendiği bu yeni bilgi, onu heyecanlandırmıştı. Yapbozun kayıp parçaları karanlığın içinden ışık hızında fırlayıp birleşmeye başlamış gibiydi.

Yakılarak öldürülen iki kimliksiz ceset, üstlerine giydirilen Ku Klux Klan kostümleri ve klanın faaliyet gösterdiği bir kilisede on beş yıl önce öldürülmüş siyah bir genç. Soruşturmanın bir yerlere vardığını hissetmeye başlayarak heyecanlandı.

Ama Jimmy'nin geri dönmesi uzun sürünce heyecanı sönmeye başladı. Ya Jimmy raporları bulamamıştı ya da ona göstermekten vazgeçmişti.

Beş aldı dakika sonra Jimmy geri dönünce Martin tekrar umutlandı.

"Jimmy, buldun mu dosyayı?"

"Evet efendim, kimse görmeden yerine koyacağım," diyerek elindeki ince dosyayı uzattı.

"Merak etme Jimmy."

Martin hemen dosyayı açtı.

İlk sayfada vakaya karışan üç beyazın fotoğrafları ve isimleri vardı. Carl McKenzie, olay olduğunda yirmi beş yaşındaymış, Dean Cattrall yirmi sekiz, Micheal Baker ise yirmi bir.

Sonraki sayfalarda verdikleri ifadeler, savcılık tarafından istenen parmak izi örnekleri, olayda kullanılan silahın balistik raporları, kullandıkları aracın özellikleri ve olay mahallinde bulunan deliller gibi soruşturmaya dâhil olan hukuki süreç raporları yer alıyordu.

"Peki," dedi Martin onbaşıya. "Mahkeme ne karar verdi?"

"Davanın çok uzun sürdüğünü hatırlıyorum. Çocuklar birçok kere ifade değiştirdi. Tetiği kimin çektiğine bir türlü karar veremediler. En sonunda Dean Cattrall kasten adam öldürmekle ömür boyu ceza aldı."

"Peki diğer çocuklar?"

"Michael da ceza aldı ama kaç yıl bilemiyorum."

"Peki diğeri üçüncü çocuk?"

"O serbest bırakıldı efendim. Hiç ceza almadı."

Martin elindeki dosyaya baktı. "Carl McKenzie mi o?"

"Evet efendim o."

"Peki, şu an nerede bu Carl?"

"On beş yıldır görmedim. Mahkemeden sonra ortadan kayboldu."

"Peki, bu çocukların KKK'yla bir ilgisi olabilir mi?"

"KKK?"

"Ku Klux Klan, Jimmy?"

"Ha evet, yani hayır, yani, bilmiyorum sanmıyorum."

"Bir evin önünden geçerken konfederasyon bayrağı gördüm."

"Burada yaşayan insanlar geçmişlerine bağlı insanlardır efendim."

"Tarihimiz şiddetle dolu Jimmy, biliyorsun?"

Jimmy suçlanmış gibi başını önüne eğdi. "Bakın efendim, kasabamızda klana sempati duyan, özellikle yetmiş seksen yaşlarındaki eski kuşak kimseler olduğunu sizden gizleyemem ama bu nostaljik bir sempatiden daha fazla bir şey değil. Burada, verandasında tüfeğiyle oturup yoldan geçen siyahları avlayan beyazlar göremezsiniz!"

Martin elindeki dosyayı incelemeye devam etti. Cinayet işlendikten iki ay sonra çocukların ifadesi alınmıştı ve Carl,

dokuz saat süren sorgulamadan sonra cinayeti itiraf etmişti.

“Jimmy, sana bir şey daha soracağım, bu çocukların, gerçi şu an herhalde hepsi de otuzunu geçmiştir, ailelerinin...”

Martin birden durdu. Önündeki kâğıdın altında yazan ismi görünce kalp atışları öyle hızlandı ki bir an tüm vücudu adrenalinle doldu. İfade tutanağında Carl'ın tutuklanmasından sonra onu savunmaya gelen avukatın ismi yazıyordu.

Ve bu avukat, Benjamin Sterling'ten başkası değildi.

28. BÖLÜM

ŞEYTAN BULES DİNLER

*Dünyayı Tanrı yaratmış olabilir.
Ama burada şeytanın kanunları geçer.*

Martin karakoldan ayrılmadan önce Jimmy'den karnını doyurabileceği güzel bir yer söylemesini istemişti. Jimmy de ona Delaware Bulvarı'na gitmesini, cadde üzerinde Japon yemeklerinden barbeküye kadar menüleri zengin birçok restoran olduğunu söylemişti.

Martin, karakolun kuzeybatısında yer alan, neredeyse beş futbol sahası büyüklüğünde bir alana yayılmış ve sadece beyazların gömüldüğü Douglos mezarlığının etrafındaki yoldan dolaştı. Güneydeki pek çok kasabada olduğu gibi siyahlar ve beyazlar hâlâ ayrı mezarlara gömülüyordu. Yaşarken olduğu gibi öldükten sonra bile güneyli insanların kültürü beyazla siyahın aynı yerde bulunmasını hoş karşılamıyordu.

Yakılarak ölmek isteyenlerin küllerinin toprağa döküldüğü yerlere alçı vazolar ve taze çiçekler konmuştu. Her taraf düzenli açılarla yerleştirilmiş çiçeklerle süslenmişti. Mezar taşlarının bulunduğu alandan geçerken, içinde tuhaf bir düşünce uyandı. Ölüncü yakılmak mı yoksa tabuta konmak mı istiyordu? Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Bir an içi korkunç bir boşluk hissiyle doldu. 46 yılı göz açıp kapatın-

caya kadar geçmişti. Sınavlar, spor antrenmanları, suçluların peşinde gece gündüz durup dinlenmeden koşturmalar... Ne elde etmişti? Karısı ve kızı dışında hayat ona sadece insanoğlunun karanlık yüzünü göstermişti.

Her şeye rağmen pırıl pırıl bir akşam güneşi her yanı bahar ışıısıyla kucaklamaya başlamıştı. Yeşil bir tünel gibi uzanan meşe ağaçlarının arasından arabasını boş yolda sürmeye devam etti. Beyaz çitle çevrilmiş köşeden dönüp, iki yüz metre sonra ana caddeye açılan geniş kavşağa vardı.

Jimmy benzinlikten sağa dön demişti, o da ışığın yeşile yanmasını bekledikten sonra ögle yaptı. Jimmy'nin bahsettiği yerlere yaklaştığını, Waffle Evi yazan devasa tabelayı görünce anladı ve devam etti. Sağ tarafta, caddeden yaklaşık yüz metre içeride, yan yana dizilmiş restoranların renkli tabelalarını görünce yavaşladı, direksiyonu sola kırıp park alanına girdi.

Jimmy'den dava dosyasında adı geçen çocukların kimlik bilgilerini almıştı ama daha çok bilgiye ulaşması gerekiyordu. Ve bu bilgiye nasıl ulaşacağını biliyordu.

Sadece biraz suçluluk hissediyordu. Savcılığın odasında yaşananların üzerinden sadece iki saat geçmişti. Martin, Ajan Richmond hakkında savcının tuttuğu rapora tanık olarak imza atmıştı. Ama başka çaresi de yoktu, savcının gözlerinin içine bakarak, şahit olduğu bir olayı görmezlikten gelemezdi. Hem şu an bir soruşturmanın ortasındalardı ve bu, iç işlerindeki sorunlardan daha önemliydi. Polisle FBI ortak güç oluşturmuşlardı ve her bilgiyi paylaşmaları gerekiyordu. Zaten bu soruşturmanın patronu FBI'ydı ve bulduğu her bilgiyi onlarla paylaşması gerekiyordu. Asıl mesele, bugün savcılıkta yaşanan olaydan sonra Richmond'un ona karşı olacak tepkisiydi.

Louisiana yemekleri yapan bir restorana girdi ve cam kenarına oturdu. Batmak üzere olan güneşin renkli ışıkları

gökyüzünü pembeleştirmişti. Siyahi garsona güveç siparişi verdikten sonra masasının üstüne koyduğu cep telefonuyla oynayarak düşüncelere daldı. Sonunda Richmond Whaley'i arayıp en azından bunu savcıdan veya başka birinden değil, kendisinden duymasının daha doğru bir davranış olacağını düşündü.

İkinci çalışta telefon açıldı, arkada sanki büyük bir yemek masasının etrafında toplanmış insanlar hep bir ağızdan bir konuyu tartışıyormuş gibi gürültü geliyordu. "Teğmen Martin, eğer savcılıktaki olay yüzünden arıyorsan şu an bu konuyu konuşacak halde değilim!"

Martin bu laf üzerine hemen fikrini değiştirdi. Telefonda bile olsa adama onun hakkında açılacak soruşturma tutanağına tanık olarak imza attığını söyleyemeyecekti.

"Hayır Richmond, bu konu önemli değil. Ben şimdi McComb'tayım. Buradaki karakoldan bir olay öğrendim." Etrafındakilerin duymaması için eliyle ağzını kapatıp sesini kısıtı. "On beş yıl önce Beyaz Ruhlar Kilisesi'nin yakınlarında siyah bir genç öldürülmüş. Onu öldüren gençlerin iki tanesi ağır hapis cezasına çarptırılmış. Diğeri hiç ceza almamış. Avukatı ise Benjamin Sterling'miş."

"Evet, orada eskiden bir cinayet işlendiğini biliyoruz."

"Peki sanıklardan birinin avukatının Benjamin Sterling olduğunu biliyor muydun?"

Richmond'ın bir süre sessiz kalması bunu bilmediğini gösteriyordu. "Bir dakika bekle, sessiz bir yere geçeceğim." Martin bir süre bekledi, açılan ve ardından sertçe kapanan bir kapının sesini duydu. "Sen emin misin?"

"Evet, soruşturma dosyasından okudum. Avukatlığını yaptığı çocuk hiç ceza almamış, mahkemeden sonra da ortadan kaybolmuş. Bak, bence burada farklı şeyler dönüyor. Bu cinayeti klan sempatzanı kişiler işlemiş olabilir."

"Martin, 1960'lı yıllardan sonra klan hiç cinayet işlemedi. Artık birkaç bin taraftarı olan, zararsız, kendi halinde sivil bir örgüt."

"Biliyorum Richmond ama şu Carl McKenzie'yi araştırmamız lazım. Cinayetlerde bir parmağı olabilir. Yanmış cesetlere giydirilen klan kostümleri, Beyaz Ruhlar Kilisesi'ndeki o olay, sonra zanlının, Frank'tan Benjamin'i öldürüp kesik parmağını o kiliseye getirmesini istemesi..."

"Çocuğun ismini tekrar söyle."

"Carl McKenzie. Ayrıca artık çocuk değil, şu an kırk yaşında olmalı."

"Araştıracam."

"Bir şey bulursan bana söylemeyi unutma."

"Tamam."

"Richmond bir şey daha..."

Martin tam savcının tutanağından bahsedecekti ki Richmond telefonu kapattı. Martin suçluluk duygusuyla baş başa kaldı.

Garson bu arada yemeğini getirmişti. Keyifsiz bir ifadeyle yemeğini yemeye başladı.

Bir ara çaprazındaki masaya bir grup genç oturdu. Dördü de erkekti ve oldukça gürültü yapıyorlardı. Bağırarak konuşuyorlar, el kol şakaları yapıyorlar ve etraftaki kızlara laf atıyorlardı.

İçlerinden bir tanesi siyah garsonu çağırmadan önce maymun taklidi yaptı. Şempanze gibi sesler çıkartıp ellerini çırpı. Diğer arkadaşları da ona güldü.

Martin o sırada gençlerden birinin kesik kot gömleğinin altındaki kaslı sağ kolunda bir dövme gördü. Yanan bir haç, haçın altında klan kostümlü bir figür, figürün ortasında ise gamalı haç bulunuyordu. Altında ise, "Asla Asla Asla" yazıyordu. Bu, klanın bir zamanlar çok ünlü olan sloganıydı.

Zenci garson öfkeli bir sabırla gençlerin siparişlerini alıp oradan bir an önce uzaklaşmak için asık bir yüzle tezgâha doğru yürüdü.

Onbaşı Jimmy'nin sözlerinin aksine kasabada ırkçı beyaz sayısının oldukça fazla ve siyasi yönden de etkin olduğunu düşündü Martin. İster Neonazi olsun ister klan olsun, kanun dışı işler yapan ırkçı beyazlarla ilgili en doğru bilgiyi nereden öğreneceğini biliyordu. Masalar arasında gururu incinmiş bir ifadeyle dolaşan siyah garsonu yanına çağırdı.

"Adamım, buralarda iyi blues yapan bir bar var mı? Ama ben ışıklı gece kulüplerinden bahsetmiyorum. Bluesu en iyi siyahlar yapar ve mahalle barlarında çalarlar."

"Efendim, iyi müzik dinlemek isterseniz size Elvis Presley Bulvarı'ndaki Point After kulübünü öneririm. Ama ücreti biraz şişkindir. Hem iyi müzik dinleyim hem de güzel bir yemek yiyeyim isterseniz de biraz daha ileride 98 Seafood restoranı var. Ama biraz daha eğlenceli bir mekân isterseniz size..."

"Peki, 44. bölgede, orada iyi bir bar yok mu?" diye garsonun sözünü kesti Martin. O mahalle on beş yıl önce cinayete kurban giden Thomas Sartain'ın yaşadığı mahalleydi. Martin bunu onbaşının getirdiği dosyada okumuştı.

Genç garson bir süre düşündü. "Hım, şey, aslında bir tane var efendim ama biraz fazla yerel bir mekândır."

"Tamam işte, ben de tam olarak öyle bir yer arıyorum."

"Biraz sıkılabilirsiniz ama bayım, küçüktür ve bildiğim kadarıyla her zaman müzik yapan birileri olmaz. Hatta hâlâ işletiliyor mu ondan bile emin değilim."

"Şansımı denemek istiyorum evlat. Sen iyisi mi bana orayı tarif et."

Martin'in amacı aslında 15 yıl önce öldürülen siyah gencin yaşadığı mahalleye gidip biraz bilgi toplamaktı. Bu yüz-

den dikkat çekmemek için böyle sormuştu. Hesabın yanında çocuğa bahşiş bırakırken arka masada oturan gürültücü grup onun garsonla olan konuşmasını duymuşlar ve hemen kendi aralarında şakalaşmaya başlamışlardı. "Duydunuz mu şu moruğun sorduğunu, iyi bluesu siyahlar yaparmış. Blues zaten zenci müziğidir. Zenciler dışında kim dinler ki?"

"Beyaz zenciler," dedi öbürü Martin'e dik dik bakarak. "Küçük, aşağılık, beyaz zenciler dinler!"

Martin satışmaları duymazlıktan gelip öfkesini içine atarak hesabı ödedi ve restorandan çıktı. O çıkarken gençler arkasından hâlâ el kol işaretleri yaparak etrafa laf atıyorlardı. Olgunlaşmak belki de böyle bir şeydi. Tahrikleri görmezden, duymazdan gelmek ve sorumluluklarına öncelik vermek. Martin'in önceliğinde şuan bu kafasız kafatasçı gençlere saygılı olmayı öğretmek yoktu. Bunu anne ve babaları yapmalıydı. Tabii onlarda da birazcık kafa varsa.

Garsonun söylediği yere gitmek için arabasına atladı. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Camları ve farları açtı. Dirseğini cama koyup düşünceli bir ifadeyle caddenin sağından sakın sakın arabayı sürdü.

Martin arabasını batıya doğru sürdü. Rüzgâr bulutları temizleyince gökyüzünün laciverte yakın maviliği çarşaf gibi ortaya çıkmıştı, yıldızlar da yavaş yavaş gözlerini kırpmaya başlamıştı. Yol boyunca sıralanan geniş bahçeli villa tipi evlerle ağaçların arasında uzanan yolda ilerlemeye devam etti. Evlerin verandalarında günün yorgunluğunu atmak isteyen insanlar ellerinde biralarıyla sallanan sandalyelerine kurulmuşlar, çocuklarsa bahçelerde çığlık çığlığa koşturmaya devam ediyordu.

Kırk dördüncü yolu takip ederek güneşin battığı yere doğru devam etti. Birkaç kilometre sonra garsonun dediği dört yol ağzına gelince durdu. Kırmızı ışık yanarken yanına

bir kamyonet yaklaştı. Martin camı açıp içerideki yaşlı siyah şoföre Mavi Nehir Barı'na nasıl gideceğini sordu.

Yaşlı adam ağızında sigarasıyla sol tarafı gösterdi ve parmağıyla iki işareti yapıp sağı işaret etti. Martin başını sallayıp anladığını gösterdi. Işık yeşile dönünce dikiz aynasından baktı. Yolun boş olduğunu görünce sol tarafa sinyal verip gaza bastı.

Birkaç yüz metre sonra sağı tarafta, önüne beton dökülmüş bir kulübenin önünde durdu ve kendini bir an nostaljik bir film setinde gibi hissetti. Kulübenin önündeki ışıklı ahşap tabelada mavi renkli boyayla yazılmış Mavi Nehir Barı yazıyordu.

Tuğla, servi ağacı ve katran kullanılarak inşa edilmiş tek katlı barın önüne arabayı park etti. Camları kapatmadan önce karısını arayıp nasıl olduklarını sordu. Karısı, kızlarının hâlâ biraz halsiz olduğunu ama ateşinin düştüğünü söyledi. Martin görevde olduğunu ve onu yemeye beklememelerini söyledi. Sonra omzundaki silah kılıfını çıkarttı. Tabancasıyla birlikte torpido gözüne koyup bara girdi.

Solgun, yeşil led ışıklarla aydınlanmış bar, şehirdeki barlardan oldukça farklıydı. İçeride ağır bir hava asılıydı. Esrar ve tütün karışımı keskin bir koku. Eskiciden alınmış ya da yılların ağırlığıyla yıpranmış, cilasız masalar ve tabureler birbirine yakın yerleştirilmişti. Ahşap duvarlara asılı çeşitli posterler ve fotoğraflarla, nostaljik ve politik bir atmosfer yaratılmıştı. Oscar ödüllü siyahi aktris Lupita Nyong'un resimlerinden Marthin Luther King'e; 68 olimpiyatlarının ikon fotoğrafı ABD'li siyah atletler Tommie Smith ile John Carlos'un siyah orapla çıktıkları madalya kürsüsünde ABD mili marşı okunurken kaldırdıkları siyah eldivenli yumruklarının olduğu büyük bir afiş ve daha birçok ilan, resim, fotoğraf...

Haliyle tüm müşteriler siyahtı ve Martin içeri girer gir-

mez sorgulayıcı ama tehditkâr olmayan bakışlarla bir süre onu süzdüler. Sadece arkada bilardo oynayan üç delikanlı, sanki polis kokusu almış ve her an ellerindeki istekalarla kavgaya tutuşacakmış gibi bir pozisyona geçmişlerdi. Bira bardaklarının dizildiği servis tezgâhının yanındaki masada biralarını içerek oturan elli yaş üstü dört adam da tüm ilgilerini, kendinden emin adımlarla bar tezgâhına doğru yürüyen iri beyaz adama çevirmişlerdi. Bilardo oynayan gençlerin saldırgan bakışlarının aksine onların bakışlarında tehditten çok tedirginlik vardı. Çünkü siyahların barına gelen bir beyazın genelde üzerine vazife olmayan bir şeye burnunu sokacağını ve bu merakın aslında sadece arkadan gelecek daha büyük bir belanın habercisi olacağını bilecek kadar hayat tecrübesine sahiptiler.

Barmen, iki kolunda da dövme olan, yaşlı bir adamdı. Başında bir kasket, yüzünde de uzun beyaz sakalları ve fırça gibi kaşları vardı. Dudaklarından da bir parmak uzunluğunda külü birikmiş bir sigara sarkıyordu.

Martin uzun tabureye oturup kahve söyledi.

Barmen ondan sanki yasa dışı bir şey istenmiş gibi baktı.

“Kahvem yok, sadece bira.”

Martin bir an isteksiz kaldı. Yirmi yıldır tek tük zorunlu kaçamaklar dışında içkiden uzak durmuştu. Anlaşılan bu gece de içkiye katlanmak zorunda olduğu özel günlerden biriydi. Zira domates suyu ya da limonlu soda içerek, tüm saldırgan bakışları üstünde topladığı bu mekândan bilgi toplaması imkânsız görünüyordu.

“Şişe bira.”

“Burada sadece fıçı var bayım.”

“O halde bir tane fıçı bira.”

Yaşlı barmen, bir gözünü duvardaki küçük tüplü televizyonda oynayan diziden ayırmadan, önündeki serpantin

çeşmesinin altına bir bardak tutup, ağzına kadar birayla doldurdu.

Martin içmeden önce derin bir nefes alıp Tanrı'dan af diledi. Meslek yaşamında karşılaştığı zorluklar yüzünden kötü söz söylememe yeminini sık sık bozsa da alkole karşı dudaklarını mühürlemeyi başarmıştı. Pazar günü kiliseye gidip günah çıkaracağına ve yıkanıp günahlarından arınacağına söz verdi. Üstünden köpüğü taşan bardağı dudaklarına götürdü. Bir yudum alınca damağı acı bir tatla burkuldu. Uzun yıllardır içki içmemek böyle bir şeydi. Alkolün acı tadını unutuyordu insan.

Bir süre sonra etraftakiler bir beyazın, kendi mahallerindeki bu köhne bara gelmiş olmasını her ne kadar garipseyici bulsalar da Martin'in sadece birasıyla meşgul olduğunu görünce onunla ilgilenmeyi kesmişlerdi.

Martin'se kendi iç dünyasında Carl McKenzie'yi düşünüyor ve cinayetlerin, kaçırılan çocukların arkasındaki nedenle ilgili bir teori bulmaya çalışıyordu.

İlk bakışta Carl McKenzie, hâlâ etrafta Tapınak Şövalyeleri gibi gizli saklı faaliyet göstererek ırkçılık yapan bir klan üyesiymiş gibi görünmüyordu. İfadesinde, öldürdükleri siyah gencin onları soymaya çalıştığını söylemişti. Ama Martin'in tecrübeli burnu, bunun arkasında daha pis şeyler olduğunu duyuyordu.

Neden olaya karışan diğer iki çocuk ceza almışken Bay Sterling'in avukatlığını yaptığı McKenzie serbest kalmıştı? Ve neden mahkemeden sonra kayıplara karışmıştı?

Arkadaşlarıyla birlikte 15 yıl önce bir cinayet işlemişlerdi. Ya da klan tarafından işlemek zorunda bırakılmışlardı. Sonra hayatının mahvolacağını anlayınca savcılıkla bir anlaşma yapmıştı. Onu hapse atmazlarsa cinayetin şifrelerini ifşa edecek, azmettiricilerin isimlerini verecekti. İki arkadaşı

hapse girerken klan da onun ölüm fermanını imzaladı. Carl mahkemeden sonra kasabayı ailesiyle birlikte terk etti. Ama klan peşini asla bırakmadı. Ve sonunda klan onun izini buldu. Ama Carl onlardan atik davrandı ve onları öldürmeye başladı. O iki yanmış cesedin yaşı, olayın kronolojik sırasına uyuyordu. Adli tabip kulübede bulunan yanmış cesedin kırk yaşlarında olduğunu söylemişti. O kişiler belki 15 yıl önceki cinayeti işletenlerdi. Ya da Carl'dan, hapse atılan diğer iki çocuğun intikamını almak isteyen yakınlarıydı ve Carl onların işini bitirmiş, üstlerine cübbe giydireyerek klana bir mesaj göndermişti.

Peki ya rehin tutulan çocuklar? Zanlının karnaval kostümlü o sapık gösterisi? Bunların klanla ne alakası vardı? Eğer zanlı Carl'sa, Frank'in ve Blake'in çocuklarını neden kaçırmıştı? Benjamin onun avukatıydı ama şu an huzur evinde yaşayan o doktorun ölmesini neden istemişti? Tüm bu isimleri birbirine bağlayan şey neydi?

Belki de yanlış iz üzerindeydi. Ama denemekle bir şey kaybetmezdi.

İçerisi oldukça sıcak ve bunaltıcı olmuştu. Martin ceketini çıkartıp yandaki tabureye koydu ve gömleğinin bir iki düğmesini çözdü. Hava sigara, ter ve esrar kokuyordu. Tavanda çalışan pervaneler ve kapının yanındaki açık pencereler içeriği havalandırmaya yetmiyordu. Martin dışında neredeyse herkes sigara veya esrar içiyordu. Bu sırada bar biraz daha kalabalıklaşmıştı ve içtikleri bira gibi ucuz bir ses sistemine bağlı eski bir müzik çaların hoparlöründen Crosby, Stills, Nash & Young grubunun, 68 kuşağının favori şarkılarından biri olan Ohio'nun coşkulu sözleri yükselmeye başladı.

Yeni gelenler sanki aralarına cüzzamlı bir hasta karışmış gibi şüpheli ve ürkek bakışlarla Martin'i süzüyor, birbirlerine birşeyler soruyor, sonra da yaşlı barmenle zencilere özgü el

kol hareketleriyle selamlaşıp şakalaştıktan sonra içkisini alıp kavgacı bakışlarını Martin'in üstünde bırakarak uzaklaşıyorlardı.

Martin kimseyle ilgilenmiyordu. Yaşlı barmenle birlikte, artık cızırtılı hoparlörlerden yükselen bluesun sesini örttüğü televizyondaki diziye bakıyordu boş boş. Bu diziyi karısı izlerken de görmüştü ama kendisi hiç izlememişti. Adını bile bilmiyordu. Televizyondaki boş dizilere vakit ayıracak kadar boş vakti hiç olmamıştı.

"Şu ceketini alır mısın ahbap?"

Martin, solundan gelen sesin sahibine baktı. Otuzların başlarında, ince uzun, genç bir adam vardı karşısında. Etrafına baktı. Birçok boş tabure olmasına rağmen yanındaki tabureye oturmak istemişti. Çıkacak bir kavganın ayak seslerini duyuyordu. Omuz silkip kahverengi deri ceketini kucağına aldı.

Kendine oldukça güvendiği belli olan ve en ufak bir tartışmada iri yumruklarını kullanmaktan kaçınmayacağı benzeyen siyahi genç, Martin'in ceketini aldığı tabureye oturup barmene alaycı bir sesle seslendi. "James, o güzel birandan bir tane versene. Ama soğuk bardakta olsun."

"Buzluk çalışmıyor Davis. Yine bozuldu!"

"Siktir ahbap. O zaman yine ılık birandan içeceğiz desene."

"Biram ılık değil Davis, senin ağzın çok sıcak sadece, amcık gibi yanıyor!"

Martin neredeyse bir saattir oyalandığı aynı bardaktaki birasından bir yudum daha alıp, yanındaki genç adama birasını uzatan barmene tuvaletin yerini sordu. Çok yavaş içmesine rağmen uzun süredir içki içmemenin etkisini hissetmeye başlamıştı. Bunu, yüzleri sigara dumanının altında boğulmuş, kendine keskin birer jilet gibi bakan siyah bakışların

arasından sallanarak geçerken daha iyi anlamıştı.

Taburesine geri döndüğünde yan taburede oturan siyah adam ona döndü.

“Ne istiyorsunuz polis bey?”

Martin şaşırmış gibi yapıp taburesine bıraktığı ceketini kaldırdı ve tabureye oturdu. İyice ısınan birasından tatsız bir yudum daha aldı.

“Anlayamadım?”

“Bir saattir buradasın, aynı bardaktan yavaş yavaş içiyor ve kimseye hiçbir şey sormuyorsun. Ne öğrenmek istiyorsan söyleyip bir an önce gidersen bence daha iyi olur çünkü buradaki insanlar fazlasıyla gergin!”

“Belki bira sevmiyorumdur, olamaz mı?”

Cevaplamadan önce önündeki kül tablasına koyduğu ucuz sigaradan derin bir nefes alıp üfledi. “Bak dostum, oyun oynamayı kes. Kasabalı bir beyaz buraya kırk yılda bir gelir ve yanında mutlaka zenci bir arkadaşı olur. Sense tek başına geliyorsun.”

“Tek başıma geldim diye polis mi oluyorum yani? Ya yolunu kaybetmiş ve polisle başı dertte olan alkolik bir beyazsam?”

“O zaman ceketini taburede bırakıp gitmezdin. Ancak bir polis pis bir zenci barında bu kadar rahat hareket eder. Ve ancak beyaz bir polis gömleğinin altına sakladığı silahın görünmediğini zanneder!”

Martin bu sözün üzerine gülümsedi. Çünkü silahını arabasının torpido gözünde bırakmıştı. Üstü su damlalarıyla kaplanmış bardağından bir yudum daha aldı. “Buraya sorun çıkarmaya gelmedim!”

“Çok klasik bir laf oldu, bende klasik cevaplamak istiyorum. Umurumda değil! Sadece ne istediğini söyle ve git! Dışarıda bir yerlere pusuya yatmış o polis arkadaşlarına da

söyle,” diye sesini yükseltti Davis, Martin’in kucağındaki ceketle sanki bir dinleme cihazı varmış da ona sesleniyormuş gibi. “Burada hiçbir sorun istemiyoruz, nerede her ne olduysa bunun bizimle hiçbir ilgisi yok!”

Martin kaşlarını kaldırıp genç adama baktı. Sonra alaycı bir ifadeyle gülümseyip yine birasından yudumladı. İçindeki ucuz şeker şurubuna rağmen sulu biranın damağında bıraktığı buruk tadın geçmesini bekledi. Yüzü ciddi bir ifade aldı. “Thomas Sartain, kim olduğunu biliyor musun?”

Davis’in bir anda yüz kasları gerildi. Meraklı ve kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı. “Ne olmuş ona?” Sesi oldukça haşın çıkmıştı. Az önce Martin’in ceketine eğilmiş, hayali polisler duyuru yapan sivri zekalı, şovmen siyahi adamın davranışlarından oldukça farklı görünüyordu şimdi.

“Böyle sorduğuna göre onu tanıyor olmalısın. Eğer öldürülmemiş olsaydı sanırım senin yaşlarında olacaktı.”

Davis dişlerini sıkıp önüne döndü. Parmakları arasına sigarasını alıp asabi bir ifadeyle ciğerlerine derin bir nefes çekti. Öyle uzun çekmişti ki tüm sigarayı ciğeriyle emecekti neredeyse.

“Onu tanır mıydın?”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Aslında bilmiyorum Davis. Onu üç beyaz gencin öldürdüğünü biliyorum. On beş sene önce. Ama neden öldürdüklerini bilmiyorum.”

Davis ağzında sigarasıyla ona döndü. “Sen kimsin gerçekten? Federal misin?”

“Bu neyi değiştirir? Yoksa federallerden sakladığın bir şey mi var?”

Davis düşünceli bir ifadeyle önüne döndü ve birasının neredeyse tamamını üç dört yurdumda midesine indirdi. “Sen buralardan değilsin.”

Martin başını salladı. "Bak, ben New Orleans cinayet masasındanım. Bir cinayeti soruşturuyorum. Ve bu cinayetin bir şekilde Thomas Sartain'le, daha doğrusu onu öldüren kişilerle bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Bana yardım etmek ister misin?"

"Neden?"

"Çünkü bu bir cinayet soruşturması. Katilin yakalanmasını istemez misin?"

"Evet, bunu bir zenci barında soruşturuyorsun. Ne zaman şehirde bir sorun çıksa suçlusu bellidir zaten, zenci köylüler. Sence bir polise rahatlıkla yardım etmeyi ister miyim?"

"Neden korkuyorsun?"

"Zenci barına gelmiş beyaz bir polis için ne kadar cesur bir söz! Korkmamam için bir neden var mı? Bir beyaz polis benimle biraz muhabbet etti diye ayrıcalık mı olacağım? Sence kanunlar önünde gerçekten eşit miyiz?"

"Öylesiniz, en azından benim açımdan öyle."

"Sen kimsin ki? Yetki alanın dışına çıkıp yabancı bir kasabaya geliyorsun ve yıllar önce, polisin ve tüm kasabalının gözü önünde işlenmiş bir cinayetin kurbanıyla ilgili sorular sorduktan sonra çekip gideceksin. Ama ben burada yaşıyorum. Hepimiz burada yaşıyoruz ve yarın yine bu kasabanın polisiyle yüz yüze kalacağız."

"Polisler baskı mı yapıyor?"

Davis alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Bak dostum, senin oradan nasıl görünüyor bilmiyorum ama burada yaşayan insanlar için işler hiç de öyle kolay değil. Milyon dolarların olsaydı, bir milyonunu kumarhanede kaybettiğin için ağlamazdın. Ama buradaki birçok siyah için tek bir sözün karşılığında kaybedecek çok şeyin olurdu."

"Neymiş peki o söz?"

"Mississippi'nin kenarında sahip olduğun tek bir tane

kulüben olsaydı onun üstüne kumar oynamazdın!”

“Söz bu mu? Anladığımı söyleyemem.”

Davis dişlerini sıktı. “Siz beyazlarla siyahlar arasındaki en büyük fark da bu zaten. Siz bizi anlamak için en ufak bir çaba göstermiyorsunuz! Bir gece vakti birden ortaya çıkıyor ve bize kaybedecek neyiniz var diyorsun. Sana göre bok gibi bir hayatım var. Köpeğine bile layık görmediğin teneke çatılı kulübelerde yaşıyoruz, sabahtan akşama kadar beyazların ayak işlerinde çalışıyoruz, kazandığımız iki kuruş parayı da gelip böyle sikik bir barda, sidik gibi tadı olan biralara harcıyoruz.”

“Hey Davis, birama laf söyletmem!” diye bağırdı barmen tezgâhın diğer ucundan.

“Çoğumuz senin gibilerin gözünde mahvolmuş, on kere hapse girip çıkmış, tuvalet temizleme veya tarlada çalışmak dışında bir boka yaramayacak, sabıkalı insanlarız. Doğal olarak ne kaybedeceksin ki diyorsun. Oysa senin gözünde hiçbir değeri olmasa da bir hayatımız var. Ve sahip olduğumuz tek şey büyük babalarımızdan kalmış o kulübeler. Tüm anılarımızı, tüm hayatımızı, aşkımızı, nefretimizi, umutlarımızı, sevinçlerimizi, hüznümüzü, neredeyse köle getirildiğimiz günden beri yüz yıllardır o küçük kulübelere sığdırdığımızı anlamıyorsun bir türlü. Elindeki rozetle çıkıp geliyorsun ve sanki bunca yıldır beyaz kurtarıcımızı bekliyormuşuz gibi bizden dostluk bekliyorsun. Burada kahraman olmak istiyorsun ve sana yardım edecek, büyük beyaz belalı adamları yakalatacak küçük siyah adamları arıyorsun. Ama unuttuğun ve hâlâ anlamadığın bir şey var. Burası Mississippi, burada kolay kolay hiçbir şey değişmez! Burada zenciler risk almayı sevmez bayım! Nehrin bu tarafındaki insanlar kahramanlık hikâyeleri ile büyümemişlerdir. Onların bir zenci Süpermen'i veya Batman'i olmamıştır hiç. Var olmuş olanları ve bir ha-

yali olanları da öldürdünüz zaten!²⁰ Hâlâ burada televizyonu dahi olmayan ve okuma yazma bilmeyen bir sürü insan olduğunu biliyor musun beyaz adam? Ve doğdukları günden beri bu kasabadan ayrılmamış olduklarını, on altı yaşından beri beyazların ayak işlerini yaptıklarını. Hayır bilmiyorsun. Ve bana rozetini gösterince dost olacağımızı, çünkü artık Amerika'yı bir Afroamerikalının yönettiğini ve tüm bunların geçmişte kaldığına inanacağımı sanıyorsun. Sen herkesi aptal sanıyorsun çünkü! Ve seninle aynı tarafta olduğumuzu!"

Birasından sinirli bir ifadeyle bir yudum daha alıp Martin'in konuşmasına vermesine fırsat vermeden devam etti.

"Beni iyi dinle beyaz adam. Sizlerle, özellikle rozetli beyazlarla, ki artık zenci de olsan fark etmez, eskiden Mississippi'nin öteki yanıyla bu yanı arasında ne kadar fark varsa öyle fark var. Eskiden çiftlik sahipleri vardı şimdi şirket sahipleri var; eskiden sorun çıkartan köleleri kırbaçlayan kâhyalar vardı, şimdi devrimcilik yapan siyahları joplarıyla bir temiz döven polisler var, ya da onları işten kovan beyaz ya da siyah iş sahipleri! Hatta o polislerin içinde mavi gömlekli zencileri görüyorum, ama hiç gurur duymuyorum. Çünkü onların benim gözümde Nathan Forrest'ın²¹ gri ceketli askeri olan bir zenciden farkı yok! Bunu için demokrasiye teşekkür de etmiyorum. Parayla herkesi satın alabileceğini gösteriyor sadece bu bana. Bir siyahın, üniformaya kendi geçmişini ve halkını nasıl satabileceğini! Beni iyi dinle dostum! Evet, acımasızım bazı konularda, çünkü eğer Mississippi'de doğup da bir zenci olarak dünyaya gelirsen, hayat senin baktığın yerden gibi o kadar da beyaz görünmez! Sen dedenin ikinci dünya savaşın-

20 "Bir hayalim var" diyen siyahi lider Marthin Luther King ile Malcom X cinayetlerinden bahsediyor.

21 Amerikan iç savaşında güneylilerin ordusunda generallik yapıp, savaştan sonra Ku Klux Klan'ın kurucularında yer alan *Büyük Büyücü* lakaplı, siyah karşıtı ırkçı lider.

daki kahramanlıklarını, babanın da Vietnam'daki kahramanlıklarını dinleyerek büyüsün, bizlerse dedelerimizin kaç paraya satıldığını, kırbaçlandığında nasıl ayakta kaldığını ya da ağlayarak yıkıldığını, büyük annelerimizin de küçüklüğünde, güzel bir kızken kaç kez tecavüze uğradığını dinleyerek büyürüz. Ve bu, bir iki ırkçı karşıtı film yaparak, ya da demokrat bir senatörün on yılda bir kez gelip de geçmişimizle ilgili birkaç gözyaşı dökerek geçştirebileceği basit bir hikâye değildir. Her sene kaç siyah genç polis tarafından vuruluyor biliyor musun? Siyahlara polis hakkı vererek bu meseleyi kapatamazsınız, çünkü devletin gözünde bir siyah ancak ölüyse değerlidir. Burada insanlar elli yıldır ırkçılıkla mücadele ediyor. Bu mücadele içinde hiçbir beyaz polisi görmedim şimdiye kadar! Hiçbir büyük beyaz adamı. Ama ne zaman siyahlar öldürülse, elinde kameralar, mikrofonlar, rozetler ya da not defterleri, hikâyeyi dinlemek isteyen kahraman bir beyaz gelir mutlaka. Artık bundan bıktım. Ne zaman birileri öldürülmeden önce bir beyaz gelecek? Ne zaman önlemini önceden alacak! Şimdi buraya gelip bir iki kişiye bira ısmarlayıp rozetini göstererek bu insanların acılarla ve haksızlıklarla dolu geçmişini unutup elini sıkacağını mı sanıyorsun? Hakkımızda hiçbir bok bilmiyorsun beyaz adam! Bu ülkeyi siyah biri yönetiyor olabilir ama Mississippi'de iki şey asla değişmez, beyaz adam ve siyah adam! Gece ile gündüz arasındaki fark kadar keskindir bu! Siyahla beyaz insan burada aynı mezarlığa bile gömülmez! Ve burada herkes haddini bilmeli! Ailemin ailesi eskiden köleydi şimdi torunları sizlerin evlerinde hizmetçilik yapıyor, dükkânlarınızda garsonluk yapıyor diye sizinle dost olacağımızı mı sanıyorsun? Bu kadar kolay mı bu? Akademiyi bitiren bir beyaz bir gün Mississippi'ye gelir, rozetini gösterir ve tüm zenciler onun önünde eğilir. Ben de senin gibi okudum biliyor musun? Senin gibi kaç tane beyaz

gelip geçti buralardan biliyor musun? Ama bu ülke için bence hiçbir şey değişmedi! Değişemez de! Çünkü hâlâ bu ülkede adalet diye bir şey yok! Ben Jackson Eyalet Üniversitesi'nde okudum, ama buraya geldim ve süpürge makinesi satıyorum şimdi. Çünkü ailem yalnızdı, çünkü arkadaşlarım batıklığa gömülmüştü. Çevremdeki herkes borç ve bok içinde yüzüyordu. Ve bir süpürge makinesi satan şirkette, bankadan aldığım krediyle okumaya hak kazandığım üniversiteye borçlarımı ödemek için dört senedir çalışıyorum. Çünkü bu lanet eyalette kimse üniversite mezunu bir siyaha, aynı bölümden mezun bir beyaza verdiği şansı tanımıyor. Özellikle de o siyah fakir bir çocukken aptal bir suça karışıp sicili kirlenmişse! Senin anlamadığın bu. Siz beyazlara acıyorum. Eskiden güneyli köylüler basit, cahil ve çabuk yönlendirilebilen sinirli beyaz insanlardı. Şimdi ise bunlara bir şey daha eklendi: Borçlu ve sinirli beyazlar! Eskiden siyahlar köleydi, şimdi kölecilik renk ayrımı yapmıyor, ama bunun farkında olmayan bir sürü beyinsiz beyaz var! Şu an Amerika'yı bizden biri yönetiyor olabilir ama oyunun kuralları değişmedi. Bu ülkeyi büyük beyazlar yönetiyor. İki üç loto talihlisi siyah bu kuralı bozmaz. Beyazlar ımaça on sayı önde başlar. Çünkü onlar risk almaktan korkmaz, çünkü ortaya sürecekt çok şeyleri vardır. Ama siyah insanın ortaya sürecekt hiçbir boku yoktur. Pardon sadece tek bir şeyi vardır, o da güneyli zengin bir beyaz tüccarın ayakkabı parası değerinde olan kulübelelidir. Mississippi'deki bir zenci için o kulübe şey çok şey ifade eder ama bir beyaz bunu asla anlayamaz! Bir ayda içkiye verdiği parayla buradaki bir zencinin, çocuğunun bir yıllık okul masraflarını karşıladığını bilemez. Bu yüzden zenginler için hayat bir oyundur, ama hiçbir zenci bıçak kemiğe dayanmadan bu oyuna girmez! Siyahlarla beyazlar arasındaki en büyük fark budur burada. Beyazlar blöf yapabilir bayım, ama

bir zenci blöf yapmaz güneyde. Bu yüzden elinde silah tutan bir zenci görürsen oradan kaçman gerekir. Çünkü doğduğu günden beri, pislik bir beyaz için sakladığı bir kurşunu mutlaka vardır! Bu yüzden ahbap, geçmişte öldürülen bir siyah hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan, bunu bardaki işsiz ve fakir siyahların arasında öğrenmeye kalkma, mezarlıkta ara. Çünkü burada polise ancak bir beyaz tarafından öldürülen bir siyah yardım eder!”

Bir rap şarkıcısı gibi ritmik ve melodik bir şekilde yaptığı konuşmayı bitirince birasından bir yudum daha aldı. Sertçe tezgâha koydu ve arkasına bile bakmadan çekip gitti. Martin’s’e elinde birası, içinde kabaran bir deniz gibi yükselen iki yakıcı duyguyla bar tezgâhının önünde kalakalmıştı. Birincisi hayatının ikinci dersini almıştı. İkincisi ise, az önce ona demokrasi ve hayat dersi veren Davis, on beş yıl önce öldürülen Thomas Sartain hakkında çok şey biliyordu.

Hatta buradaki herkes biliyordu ama kimsenin konuşmayacağına emindi.

Bu, şu an, dumanların arasından, onu mezara göndermeye hazır gibi bakan siyahilerin vahşi bir kurt gibi görünen bakışlarından belliydi.

ŞEYTAN PAROLASI

*Şeytan en inandırıcı yalancıdır.
Bazen yalanına kendisi bile inanır.*

Martin içtiği biranın hesabını ödedikten sonra ceketini kapıldığı gibi Davis'in peşinden dışarıya fırladı.

Dışarıda temiz, kuru bir bahar havası vardı. New Orleans'ın meşhur neminden eser yoktu. Gökteki aydan dökülen gümüş parlaklığındaki ışıklar sayesinde hedefini kolayca buldu. Davis elleri cebinde, hızlı adımlarla sokağın aşağısına doğru gidiyordu.

Martin peşinden koştu. Her adımında üstüne sinen sigara ve esrar kokusu temiz havaya karışıp uçuyordu.

"Dave bekle!"

"Ah, git başımdan, yine ne istiyorsun?"

Martin nefes nefese yanına geldi. "Bak, benim babam da senatör değildi, lüks yatlarda büyümedim, çocukluğum Gentilly'de işçi mahallerinde geçti. Evet, şu an cebimde polis rozeti var, ama ben bu rozeti güçsüzleri ezmek için değil, adaleti sağlamak için kullanıyorum. Zenginlerle fakirler eşit şartlarda yargılansın diye, adalete karşı çıkan kim olursa olsun kelepçeyi takmak istiyorum. Ve şimdi karşımda yine bir katil var. Bu katili yakalamam lazım. Bana yardım etmelisin?"

“Neden ben, o barda bir sürü insan var.”

“Çünkü o barda benimle konuşan tek kişi sendin.”

Siyah genç, bir an duraksayıp Martin’e manidar bir bakış attı. Ama cevap vermedi. Önüne dönüp hızlı hızlı yürümeye devam etti.

Martin tekrar peşine takıldı ve arkasından seslendi. “Bak, sadece beş dakika tamam mı, bana o olayı anlat sadece. Bildiğini biliyorum. Sonra gideceğim.”

Martin koşmaktan ve konuşmaktan yorulmuştu. Nefes nefese durdu. Arkasından bağırdı. “Bak peşini bırakmayacağım yoksa! Gerçekten! Dur yoksa burada düşüp öleceğim ve yarın sabah buraya bin tane polis gelecek!”

Siyah genç alaycı bir ifadeyle gülümseyerek durdu. Başını yanlara salladı. Sonra omzunun üstünden ona baktı. “Davis,” dedi.

“Ne?”

“Adım Davis. Dave değil. Ve böğürmeyi bırakıp beni izle! Yoksa bir zenciyi taciz ettiğini sanıp bizimkilerin sana tecavüz etmelerine ramak kaldı!”

Martin başını salladı, eliyle alnındaki terleri silip Davis’in peşine takıldı.

Davis onu birkaç sokak yukarıda, etrafı ağaçlarla çevrili, toprak bir alanın ortasındaki, yan yana ve arka arkaya sıralanmış karavan tipi evlerin bulunduğu mahalleye getirdi. Burası Mississippi’deki fakir siyah insanların yaşadığı, katranlı kâğıt ve tahta kaplamalı tuğladan yapılmış baraka evlerden farklıydı. Karavan tipli bungalov evler, servi ağacından yapılmış, çatıları da paslanmaz cilayla korunmuş tenekeyle kaplanmıştı.

Evlerinin önünde piknik sandalyelerine kurulmuş bira içen veya ateşte et çeviren birkaç aileye selam verdikten sonra Davis onu yaşadığı evin önüne getirdi. Cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açıp ışıkları açtı.

Tıpkı New Orleans'taki fakir işçi mahallelerindeki evler gibi kapı küçük bir odaya açılmıştı. Tek farkı bu oda bungalovun planı gereği dar ve uzundu. Sol tarafta muhtemelen yatak odalarına uzanan karanlık bir koridor, sağda ise mutfak ve tek kişilik bir banyoya çıkan açık bir kapı vardı.

Davis, parmağını şıklatıp Martin'e kanepeye oturması için işaret etikten sonra soldaki koridorda gözden kayboldu. Martin pencerenin altındaki çiçek desenli eski kanepeye oturdu. Martin'in ağırlığıyla kanepenin küflü yayları acı çekiormuş gibi gıcırdadı. Odanın ortasında çok eski bir sehpa, sehpanın üzerinde ağzına kadar sigara izmaritiyle dolu bir kül tablası vardı. Sol köşede, en az yirmi yıllık bir televizyon, sağ köşede küçük bir yazı masasıyla üstüne tepeleme yığılmış çeşitli kitaplar ve dergiler duruyordu.

Martin'in gözü hemen duvarlardaki posterlere takıldı.

Siyah ve beyaz iki elin ortada birleştiği afişte "Mississippi Özgürlük Yazı 50. yılı" yazıyordu.

Hemen yanında da "Mississippi İşgali Sivil Haklar Hareketi" yazan bir başka afiş vardı ve bunu çeşitli konferans, eylem, etkinlik ve gösteri yürüyüşleriyle ilgili haberleri içeren birçok afiş izliyordu.

Birkaç dakika sonra Davis içerideki odadan üstüne atlet ve şort giymiş olarak çıktı. Pencereleleri açtı. Ellili yıllardan kalmış olduğunu tahmin ettiği ortadaki eski, uzun sehpaye eğildi. Çekmecesini açıp içinden küçük bir poşet çıkardı. Yağlı bir kâğıda poşetin içindeki kıyılmış yeşil otları sararken Martin onu izledi.

"Karşımda esrar mı içeceksin?"

"Tutuklayacak mısın beni?"

Martin üst dudağını ısıırıp baktı ve derin bir iç çekti. "Bana da sarar mısın diye soracaktım."

David tek kaşını kaldırıp Martin'e bakı. Sardığı sigarayı

dudakları arasına alıp bir çakmakla yaktı. Derin bir fırt çekip Martin'e uzattı. "Pek içici bir tipe benzemiyorsun adamım. Dikkat etsen iyi olur."

Martin başını sallayıp esrarlı sigarayı titreyen parmakları arasına aldı. Dudaklarına götürüp çekti. Bir süre bekleyip dumanını üfledi. Sigarayı da tıpkı alkol gibi yıllar önce bırakmıştı. Bu yüzden genzi ateş gibi yandı. Öksürürken sigarayı karşısında keyifli bir ifadeyle sırttan Davis'e geri uzattı.

Dumanların arasından sordu. "Kasabada klancılar var mı?"

Davis alaycı bir sesle yanıtladı. "Klancıları mı arıyorsun? Polis gücünü araştırmalısın, orada kukuletasız bir sürü faşist olduğuna eminim."

"Şu olayı anlat artık, Thomas Sartain cinayetini."

Davis, esrarın verdiği rehabetin kanından tüm hücrelerine bulaşmasını bekliyormuş gibi bir süre bekledi. Yeterince içinde tuttuğuna karar verince kalın dudaklarını yuvarlayıp dumanı dışarı üfledi. Uzun yıllardır esrar kullandığı belliydi.

Kanlanmış gözlerle arkasındaki afişi işaret etti. "Thomas Sartain, Jackson'da başlayan sivil işgal hareketinin buradaki önderlerindendi. Çok atik, kültürlü ve faal bir siyasi hayatı vardı. Yorulmak bilmeden çalışıyor, her türlü insanla konuşuyordu. Güçlü bir hitap etme yeteneği vardı. Sıcakkanlıydı. Harekete birçok beyaz ve siyah insanı kazandırmıştı. Arkadaş toplamadaki bu becerisi ona bir süre sonra düşman da kazandırmaya başladı. Civardaki birtakım büyük beyazlar ondan rahatsız olmaya başladılar. Protestan Çiftçi Hareketi, Sivil Savaş Araştırma Derneği, Mississippi Vietnam Gazileri, gibi sivil derneklerde toplanan ırkçılar. Asla Ku Klux Klan veya Neonazi tarzında isimler kullanmazlar. Aramızda uzun süredir bir çekişme vardı. Ama hiç silah kullanılmamıştı. Yumruklu tartışmalar ve küfürleşmeler hariç. Arada bir, köpek sürüsü

gibi toplanıp, afişlerimizi yırtarlar, stantlarımızı dağıtırlardı ama hiç kan dökülmemişti. Bir gün Thomas Sartain ortadan kayboldu. Cesedini günler sonra bulduk.”

“Beyaz Ruhlar Kilisesi’nde?”

“Hayır, onun yakınlarında, ormanlık alanda. O orman çok büyüktür zaten. Cesedi çürümeye başladığı için nasıl öldüğü belli olmuyordu. Otopside ortaya çıktı. Dayak yemiş ve sırtından vurulmuştu. Polis soruşturma açtı. Yüksek adalet duygusu ile yetiştirilmiş kasabamızın harika polisleri iki ayda tek bir şüpheliyi bile yakalayamadılar. Suçu uyuşturucu satıcılarının üstüne attılar çünkü Thomas’ın uyuşturucu problemi vardı. İki kere tutuklanmış, şartlı tahliye olmuştu. Sonra eyalet dedektifleri olaya el attı ve zanlıları buldular. Bizim polisin o çocukları bir kere bile sorgulamadığı ortaya çıktı. Çünkü...”

Sigarasından derin bir nefes daha çekip Martin’e uzattı. Martin istemediğini gösteren bir el işareti yapıp tüm dikkatini Davis’in sözlerine çevirdi.

“Evet çünkü?”

Davis esrarı dudaklarına götürüp derin bir nefes daha çekti. Bir süre ciğerlerinde tutuktan sonra dumanı havaya üfledi. Oda, yanık esrarın o kendine özgü keskin kokusuyla dolmuştu. Camdan içeriye giren temiz hava bile bu kükürtsü koku karşısında geri kaçıyordu.

“Çünkü o beyaz piçlerden birinin babası polisti!”

“Hadi canım?”

“Evet, bu, böylece neden bizim kasaba polisinin iki ayda o çocukları bir kere bile sorgulamadığını açıklıyor. Mahkemeyi bizim örgüt de izledi. Duruşmalar sırasında bile birçok kere ifade değiştirdi bu katiller. Sanırım ağır ceza alacaklarını anlayınca suçu birbirlerine yıkma yarışına girdiler. Ve sonunda ikisi aralarında anlaştı ve suçu diğerine yıktı. Thomas’ın

onlara hakaret ettiğini, saldırdığını, onlar da kendilerini korumaya çalışırken yanlışlıkla ateş alan silah yüzünden öldüğünü söylediler. Ama birinci dereceden kanıtlar, ifadeleriyle çelişiyordu. Sonuçta içlerinden biri, silahın ruhsatı üzerine olan çocuk yirmi yıl yedi, babası polis olan on yıllar yırttı. Diğerini serbest bıraktılar. Kavga sırasında olaya karışmadığını, arabada beklediğini söylemişti çünkü ve kanıtlarda buna işaret ediyordu. Savcılık aksini kanıtlayacak bir delil bulamadı. Diğer ikisinin olay mahallinde bulunduğu dair fiziki kanıtlar vardı. Anladığımız kadarıyla Thomas'ı kiliseye götürüp dövmüşler. Sonra da öldürmek için ormana götürmüşler ve kafasına sıktıktan sonra cesedini hayvanların parçalaması için oraya atmışlar. Biz üçünün de ömür boyu hapse atılmasını istiyorduk tabii, karara itiraz ettik, ama üst mahkeme itirazımızı reddetti. Sonuçta hapisteki beş yıl sonra çıkacaktı. Diğeriyse, babası polis olan, içeri girdikten birkaç yıl sonra orada öldürüldü ya da intihar etti, tam olarak bilmiyoruz. Babasının da olaydan sonra başka bir yere tayinini çıkarttılar bir daha görmedim. Diğer hiç hapse bile girmedi. Ve onu da o günden sonra hiç görmedim."

"Carl McKenzie değil mi? Yani ortalıkta olmayan."

"Evet o."

"Kasabaya hiç dönmedi mi?"

"Hayır. Dönse duyardık. İntikam alacağımızdan korkmuş olmalı, annesiyle birlikte toz oldular."

"Babası yok muydu?"

"Bilmiyorum, annesiyle yaşıyordu."

"Carl MacKenzie'nin avukatı, Benjamin Sterling adında Jackson'lu bir avukatmış, bu adamı tanıyor musun? Adını daha önce veya sonra hiç duydun mu?"

"Hayır duymadım."

Martin başını salladı. Öğrenecek başka bir şey olmadı-

ğını düşünmeye başlamıştı. Yeterince uzun ve dolu bir gün geçirmişti. Saatine baktı. Eğer şimdi yola çıkarsa gece yarısı olmadan New Orleans'a varır ve geceyi karısının ılık koynunda geçirebilirdi.

Ceketini alıp ayağa kalktı. "Her şey için teşekkürler Davis." Uzattığı el bir süre havada kaldı.

Davis ağzında esrarla, derin gözlerle boşluğa bakıyordu.

"Ben gidiyorum Davis."

Davis yavaşça gözlerini kapatıp sigarasından bir nefes çekti.

"DMK 34!" dedi birden ağzından buharlı bir tren gibi dumanlar çıkartırken.

"Ne?"

Martin bir an Davis'in söylediklerini anlamamıştı. Ama sonra, yavaş yavaş zihnine geçen gün yaşadıkları geldi. Kilişenin zeminindeki taşların üzerinde yazan harfler ve rakamlar: DMK 13

Martin'in kalp atışları birden hızlanmıştı. Elini indirip "Ne dedin? Tekrar etsene!" diye sordu.

"DMK 34," diye tekrarladı Davis. "Anlamı Dehşet Meleği Klavaliyer 34 demek!" Uğursuz bir şeyden söz ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu bunları söylerken.

"Ne demek peki bu?"

Davis esrardan nemlenen siyah gözlerini Martin'e kaldırdı.

"Dava sırasında Sivil Haklar hareketinin gönderdiği müdavim avukatlar bu cinayetin bir infaz olduğunu iddia etmişti. Güneydeki devrimci siyah harekete balta vurmak için ırkçıların planlı bir şekilde işlediği siyasi bir cinayet! Savcılık yeterli kanıt olmadığı için cinayetin ve arkasındaki ırkçı düşüncenin araştırmalsını reddetti!"

"Peki demin söylediğin şey neydi? Dehşet Meleği?"

“O bu infazın parolasıydı avukatlara göre. Jüri önünde gizli ifade veren bir tanığın iddialarından yola çıkmışlardı. Bu sözcük, Ku Klux Klan’ın eskiden siyahlara yaptıkları saldırılarda kullandıkları parolalara benziyordu. Savcılık gizli tanığın ifadesini yetersiz buldu ve iddiaları reddetti. Böylece dava kapandı. Carl MacKenzie ise cinayetin sırlarıyla birlikte ortadan kayboldu. O gizli tanığın kim olduğu da hiçbir zaman ortaya çıkmadı! Geriye sadece bu söz kaldı. DMK 34”

ŞEYTANA GÜVENME

Şeytanla kumar oynanmaz!

Sabah olduğunda Martin gözlerini yağmurlu bir güne açtı. New Orleans üzerindeki kömür renkli bulutlar her an boşalmaya hazır gibi yüzüyorlardı.

Yanında uyuyan karısının yanağına yumuşak bir öpücük kondurup işe gitmek için hazırlandı. Ilık bir duşun ardından gömleğini giydi, kravatını taktı ve bir ağı kesici içti. Usul usul alnında başlayan bir ağı ilerleyen saatlerde ona dünyayı zindan edebilirdi. Yavaşça kızının odasına gitti. Kapı aralığından bir süre onu izledi. Saçını okşayıp yanaklarına öpücük kondurmak istiyordu ama onu uyandırmaktan korktu. Ses-sizce kahverengi deri ceketini alıp rüzgârlı sokağa çıktı.

Emniyete giderken yerel haber radyosunu açtı.

Dün, Richard Blake'in intiharından sonra olaylar çorap söküğü gibi gelişmişti. Neredeyse eyaletteki tüm haber kanalları haber bültenlerinde bu olayı birinci sırada vermişlerdi.

"Louisianalı ünlü psikiyatristin oğlu rehin tutuluyor. Onu kim veya kimler kaçırdı? Fidyeye için mi? Polisin bu konuda FBI ile birlikte iki başarısız operasyon yaptığı söyleniyor. Emniyetten ya da FBI'dan henüz bir açıklama yapılmamış olması durumun vahametini artırıyor!"

Çok geçmeden televizyoncular Fort Adams'daki kulübe-ye ve McComb'taki kiliseye düzenlenen operasyonları duyacaktır. En kötüsü de zanlıyı etrafı yüz elli polisle kuşatılmış kapalı bir kulübenin içinden kaçırdıklarını da...

Hatta bu olay, rehin alınan çocukların bile önüne geçecekti. Zanlının bu işi nasıl başardığını açıklayabilmek için haber kanalları yarışa girecek, uzman sıfatı altında gerekli gereksiz bir sürü tipe bu olayla ilgili görüşlerini soracaklar, zanlı da ellerini arkasına atıp koltuğuna kurulmuş olarak büyük bir keyif ve kibir içinde nasıl şöhret basamaklarını birer birer tırmandığını seyredecekti.

Tabii hâlâ yakalanamamış olursa...

Emniyetin önü yerel ve ulusal kanallardan gelen muhabirlerle ablukaya alınmıştı. Martin normalde arabasını, diğer dedektiflerin yaptığı gibi emniyetin önündeki, köprünün sağından Perdido sokağına dönen caddeye park ederdi. Ama habercilerin etrafta cirit attığını görünce iki yöne de park edilmiş arabaların arasından yoluna devam edip arkadaki çok katlı kapalı otoparka yöneldi.

Mutlaka uyanık bir iki muhabir arkada beklerdi ama bu sefer ortalıkta görünmüyorlardı. Martin otoparktan çıkan bir polis arabasına yer vermek için arabasını dar sokakta sağa çekip kısa bir süre bekledikten sonra kapalı otoparka girdi.

Taşıtı yan binanın girişine yakın bir yere park ettikten sonra güvenlik kapısından geçip siyah camla kaplı emniyet binasına geçti.

Asansörle dördüncü kata çıktı. Cinayet bürosu bir karnaca yuvası gibi faaldi. Dedektifler ve asistanlar etrafta koşuşturuyor, telefonlar ve faks makineleri çıldırmışçasına bağırıyordu.

Cinayet soruşturma ofisinin, masalarla hat çekilerek dedektiflerin birbirleriyle anında iletişim kurlmaları için açık

plan olarak düzenlenmiş alanından geçti. Yardımcı dedektifler, sistem memurları, bilgi işlemciler, kanıt toplayıcılar ve kıdemli dedektiflerle birlikte otuza yakın çalışan vardı ve birikmiş dosyalarla birlikte her gün önlerine konan yeni bir olayla birlikte her birinin işi başından aşkındı. Sağ tarafta, geniş camlı bölümde kendisinden sonra ofisteki en kıdemli dedektif olan yaşlı kurt Çavuş Robert Wilson'un odası vardı ve her zamanki gibi odanın ortasında, bir eli belinde, diğeri kulağına dayadığı telefonunda, bağıra bağıra birisiyle konuşuyordu. Sesi duyulmuyordu ama ağız hareketlerinden her zamanki coşkusundan bir nebze olsun bir şey kaybetmediği anlaşıyordu.

Sol tarafta kendi odası vardı. Kapıyı açınca temizliğin sabah temizliğini yeni bitirdiği anlaşılan yoğun bir dezenfektan kokusu burnuna çarptı. İlk işi pencereyi açmak oldu.

Sabah brifingi için ekibi yarım saat içinde burada olurdu. Onlar gelene kadar bir kahve içip uyku mahmurluğundan kurtulabilir ve dün gece öğrendiği şeyleri bir düzene sokabilirdi. Odacıyı arayıp ona şekersiz bir kahve getirmesini söyledikten sonra beyaz tahtanın karşısına geçti. DMK 13 yazan yerin yanına "Dehşet Meleği Klavaliyer, Klux Klan'cılarının parolası olabilir" yazıp, dün gece Davis'ten öğrendiklerini düşünmeye başladı.

Davis'in sözlerine göre DMK 34, McComb'ta 15 yıl önce işlenen cinayetin klancılar tarafından verilen infaz emir kodu olabilirdi. Saldırganın kilisenin zeminine ve Frank'in arabasına yazdığı DMK 13 harfleri, Dehşet Meleği Klavaliyer 13 anlamına gelebilirdi. O halde tüm bu saldırıların arkasında klancılar ya da suçu onların üzerine atmak isteyen biri vardı. Tabii eğer DMK 13'ün başka bir anlamı yoksa ve hepsi sadece bir tesadüf değilse.

Cep telefonunun yanıp sönen ekranında Murphy'nin ismi belirdi.

“Martin, FBI’da mısın?”

“Hayır, odamdayım.

“Neden? FBI’daki toplantı erkene alındı haberin yok mu?”

“Kimse bana bir şey söylemedi.”

“Tamam dinle, müdürle toplantımız var. Emniyetin önünü görmüşsündür. Eyaletteki tüm kanallar üzerimize çullandı. Bir basın toplantısı düzenlemeliyiz. Sonra FBI üst düzey ajanlarıyla birlikte valilikteki toplantıya katılacağız. Yani başımı kaşıyacak vaktim yok. Sen hemen FBI’a git. Beni sonra bilgilendirirsin.”

Martin telefonu kapatıp az önce çıkarttığı deri ceketini tekrar giydi. Odadan çıkarken elinde kahve ile gelen odacıya kahveyi kendisinin içmesini söyledi.

Masaların arasından geçerken sol taraftan Oscar’ın kendisine seslendiğini duydu.

“Çıkmam lazım Oscar, brifingi akşam dörtte yaparız.”

“Şef, bir sorunum var.” Hızlı adımlarla yanına geldi. Üstünde çizgili, gri bir takım vardı. Her zamanki gibi özenle giyinmişti. “Dün gece boğazı kesilerek çöpe atılmış bir kız cesedi bulundu. Murphy benim bakmamı söyledi.”

“Neyden bahsediyorsun? Sen benim soruşturmamdasın, başka soruşturmaya gidemezsin!”

“Ama Martin, Yüzbaşı Murphy verdi emri!”

“Ben onunla konuşurum, bu soruşturma kapanuncaya kadar ekibimdeki kimse başka bir görevde yer almayacak, hiç kimse. Sen işinin başına dön şimdi, gerisini ben hallederim.”

“Ama teğmen?”

Martin, genç dedektifi daha fazla dinlemedi. Sessiz bir küfür savurup hızlıca asansörlere yöneldi. Murphy ne yapmaya çalışıyordu? Hem bu soruşturmaya öncelik verip hem de ekibindeki birine nasıl başka soruşturma verirdi? Ekibinin

başarısız olmasını mı istiyordu? Tek derdi bu muydu?

Yine harika başlamıştı gün. Sinir, stres ve tempo! New Orleans cinayet masası için bundan daha iyi bir tamlama bulunamazdı herhalde.

Yolda bir donut alıp direksiyon başında midesine indir-di. Yirmi dakika sonra FBI bürosundaydı.

Toplantı odasına girdiğinde dünkü kadar bir kalabalıkla karşılaşmadı. Haliyle, dün Mississippi'den gelen ajanlar evlerine dönmüş olmalıydı. Ama psikolog Ellen Begley'i göremediği için şaşırdı. Hemen hemen tüm toplantılarda bulunmuştu oysa ki...

Martin, "Pardon, böldüm," diyerek en yakındaki boş sandalyelerden birine otururken başköşeye kurulmuş olan Ajan Richmond'la göz göze geldi. Ajan ona manidar bir bakış atıp önündeki kâğıda döndü.

Hâlâ soruşturmanın patronu olduğuna göre savcının tutanağı işleme koyulmamış ya da FBI kendi içinde sessiz bir soruşturma açmış olmalıydı.

"Kim bu adam, David Copperfield mi?" dedi yaşı otuzların ortasında görünen ajanlardan bir tanesi.

Richmond yüzünü önündeki kâğıttan kaldırmadan, onaylamadığını göstermek için başını salladı. "Bu magazin-sel konuyu kapatalım artık. Adamın o kulübeden nasıl kaçtığı beni ilgilendirmiyor."

Martin hangi konuda tartıştıklarını anlamıştı. Zanlının, yüz elli polisin önünde kulübeden buhar olması!

Richmond sol tarafında oturan ajanlara döndü. "Evet, Teğmen Martin de geldiğine göre adli tıp sonuçlarını gözden geçirebiliriz. Neler buldunuz?"

Yaşı kırkların sonunda gösteren, sivri çeneli, iri alınlı, saçları Clint Estwood gibi arkaya doğru taramış bir ajan güneyli aksanıyla yanıtladı. Martin bu adamın FBI'ın adli tıp bi-

riminde olduğunu hatırlıyordu, yıllar önce bir davada ondan yardım almıştı. “Kulübede bulunan yanmış cesede takılmış protez gözün imalatçısına ulaşabildik. Mississippi Jackson’da bir merkezde üretilmiş. Tek sıkıntı, merkezin, bal mumu heykeller için de bu gözleri üretiyor olması. Yani müşterileri aralarında göz hastaları olduğu gibi heykeltçiler de varmış ve internet üzerinden bile sipariş alıyorlarmış. Kısacası binlerce kişiye bu gözlerden satmışlar. Olay mahallinde bulunan sihirbaz sandığını ise Louisiana’lı bir firma üretmiş. Sipariş listelerini karşılaştırdık ama bu iki firmadan da alışveriş yapan aynı isimde birine ulaşamadık.”

Martin içeriye girdiğinde David Copperfield’in adını anan ajan bu sefer, “Peki bu protez gözün manası ne?” diye sordu.

Adli tıp ajanı “Esas tüm bu mizansenin manası ne?” diye sordu. “Ku Klux Klan cübbeleri, sihirli sandıklar, karnaval kostümü?”

Ajan Richmond, toplantının farklı yönleri kaymaması için araya girdi. “DVD’den bir haber var mı John?”

“Uzmanlarımız hâlâ inceliyor ama rehin tutulan çocukların nerede olduklarına dair bir iz bulamadılar. Tek bildiğimiz, iki görüntünün de aynı kamerayla ve aynı mekânda çekildiği. Ortamda yapay ışık kullanıldığı için hangi saatte çekildiğini bile bilmiyoruz.”

“Bence bu adam sihirbazlık eğitimi almış olabilir?” dedi genç ajan. “Kaç kişi puf diye bir odadan kaybolmayı becerebilir ki?”

Richmond sinirli bir ifadeyle ona baktı. “Spekülasyonu bırakalım Michael. Eğer bu konu çok kafana takıldıysa eyaletteki sihirbazların peşine düşebilirsin.”

Özel ajan Richmond’un şaka yaptığı her halinde belli olsa da Michael ciddi bir emir almış gibi başını sallayıp arkasına yaslandı.

"Terry, şartlı tahliye bürosundan bir haber var mı?"

Richmond'un Terry diye seslendiği ajan, toplantı masasının öbür ucunda oturan, sarışın, gözlüklü, orta yaşların üstünde bir ajandı.

"Charlie Wilson'un birlikte kaldığı ağır ceza mahkûmları arasından son yıllarda tahliye edilen kimse olmamış. Araştırmanın çapını genişlettik biz de. Hapishaneden çıkan tüm mahkûmlara çevirdik gözümüzü. Ama şimdilik Charlie ile bağlantısı olduğunu kanıtlayabileceğimiz bir mahkûma ulaşamadık!"

Bu konu dün Martin'in de aklına gelmişti. Demek FBI bu konuya çoktan el atmıştı.

Richmond başını sallayıp keyifsiz bir ifadeyle önündeki kâğıda döndü. "Kulübedeki tek fiziksel kanıt, Charlie Wilson'a ait parmak izleriydi. Bunun dışında bizi zanlının kimliğine götürecek DNA örneği yok, kan izi yok, kıl yok, hiçbir şey yok. Volvo kamyonetten bile bir iz çıkmadı. Çalındığı kasabada kimse arabalarını kilitlemezmiş. 70'lerden kalma bir kamyoneti kim çalar ki? Sahibi böyle demiş." Richmond kaşlarını çatarak, sanki ufukta toplanan fırtına bulutlarına bakar gibi onu izleyen ajanlara döndü. "Birisi bir ay içinde iki farklı şehirde güpegündüz iki çocuk kaçırıyor ve babalarından birer kişiyi öldürmelerini istiyor. Öldürülecek adamların parmaklarını kesip söylediği yerlere getirilmesini istiyor. İlk yere kendi ayaklarıyla geliyor ve özel timin gözleri önünde pusudan kaçıyor! Ne görgü şahidi, ne bir isim? Elimizde adamın eşkali bile yok. Soruşturmanın çok geniş kapsamlı olduğunu ve iki eyaleti kapsadığının farkındayım ama elli ajanın ve cinayet masasının bu kadar günü boşa geçirdiğini düşünmek istemiyorum. Bence atladığımız bir şeyler var. Görgü tanıklarıyla, kurbanlarla, mağdurlarla tekrar konuşulmasını istiyorum."

Martin bu noktada söze karıştı. “Özel Ajan Richmond, benim burada eklemek isteyeceğim bir şey var.”

Richmond gözlerini önündeki kâğıtlara eğip Martin’i görmezden gelerek yanıtladı. “Evet teğmen?”

“Dün akşam sizinle telefonda konuştuğum konu. Buradakilerin haberi olmayabilir. Dün de söylediğim gibi McComb’taydım ve Beyaz Ruhlar Kilisesi’nin yakınlarında on beş yıl önce bir cinayet işlenmiş olduğunu öğrendim. Sivil bir harekete üye siyahi genç o kilisede üç genç tarafından dövüldükten sonra ormanda öldürülmüş. Olayın soruşturmasında kasaba polisinin büyük bir zaafı olduğunu gördüm. Neyse, beyaz gençler kabul etmemiş ama bu olayın ırkçı güdülerle işlenmiş bir cinayet olduğuna dair ipuçları var. Dehşet Meleği Klavallier 34. Bir iddiaya göre bu söz klancılar tarafından işletilen cinayetin parolasıymış. Beyaz gençlerin Ku Klux Klan örgütünden ve onlara bu emri veren arkalarında daha büyük isimler olduğu konusunda çok ciddi şüpheler var.”

Richmond manidar bir ifadeyle Martin’e baktı. “Evet, yani?”

Martin, Ajan Richmond’un bu tepkisine biraz şaşırmıştı. Oysa dün akşam telefonda bunları anlatınca araştıracağını söylemişti ama şu an bunları ilk kez duyuyormuş gibi davranıyordu. “Dehşet Meleği Klavallier 34,” diye sakince devam etti Martin. “Size bir çağrışım yapmadı mı? Bizim saldırganın kullandığı DMK 13 lafına çok benziyor bence. Baş harfleri, klancıların kullandığı o kelimelerin baş harfiyle aynı.”

Ajan Richmond soğuk bir ifadeyle başını iki yana salladı. “On beş yıl önce işlenmiş bir cinayetten bahsediyorsunuz dedektif. Ve savcılığın, bu iddiaları destekleyecek kanıtların olmamasından dolayı davayı ırkçı cinayet eksenine sokmadığını unutuyorsunuz.”

Martin, Ajan Richmond’a dikkatli bir bakış attı. Demek ki

ajan bu davayı araştırmıştı. Ama hemen pes etmek istemedi Martin. “Çocuklardan biri yirmi yıl almış, diğeri hapiste ölmüş, ama bir tanesi hapse bile girmemiş. İsmi Carl McKenzie. O zamanlar 25 yaşlarında olan diğeri zanlı. Davadaki avukatı Benjamin Sterling’miş. Bence bu, peşine düşeceğimiz bir bağlantı olabilir.”

Ajan Richmond tuhaf bir ifadeyle kaşlarını çattı.

“Biliyorum, Bay Sterling bu meslekte otuz yıl geçirmiş, deneyimli bir avukat. Aynı zamanda birçok kamu davasına bile baktığını biliyoruz. Binlerce davada savunma avukatlığı yapmış bir avukatın ismi birçok davada karşımıza çıkabilir. Basit bir tesadüf olamaz mı? Üstelik bu olayın Jackson’lu avukat Frank Pauly ile New Orleans’lı psikiyatrist William Blake’in kaçırılan çocuklarıyla ne ilgisi var?”

Martin kızardığını hissediyordu. “Bilmiyorum, ben zaten kesin bağlantı var demiyorum, araştırmalıyız diyorum.”

Richmond önündeki kâğıt tomarını karıştırdı. İçinden bir kâğıt alıp Martin’e uzatması için yanındaki ajana verdi.

Kâğıt elden ele Martin’e geçerken masanın etrafındaki ajanların yüzlerinde meraklı bir ifade belirdi.

Martin kâğıtta yazanları okuyunca neden Ajan Richmond’un bu olaya kayıtsız kaldığını anlamıştı.

Carl McKenzie bundan on iki yıl önce ölmüştü ve ölüm belgesi Mississippi Clinton Adli Tıp Kurumu tarafından düzenlenmişti.

“Trafik kazası,” dedi masanın öbür ucundan Ajan Richmond. Sonra masadakilere döndü. “Mississippi ve Louisiana’da, tespit edebildiğimiz kırk yedi çocuk istismarcısı var. Hepsinin peşine düşülmesini istiyorum. Gerekirse sorgulama için gözaltı ve tutuklama yapılacak. Zanlının rehin tuttuğu, öldüklerine dair elimize henüz kanıt geçmemiş iki masum çocuk var. Ve her geçen saniye bu çocukların hayatındaki risk

artıyor. Onların sağ salim kurtarılması için tüm yetkilerinizi kullanın. Toplantı bitmiştir.”

Ajanlar ayağa kalkarken Martin, Ajan Richmond’un yanına gitti.

“Frank Pauly konusunda bir gelişme var mı?”

“Hayır, hâlâ susuyor.”

“Peki Benjamin Sterling?”

Richmond derin bir iç çekip dişlerini sıktı. “Ondan da bir haber yok, ne cesedi var elimizde ne dirisi. Bu iş fazlasıyla canımı sıkmaya başladı dedektif!”

31. BÖLÜM

ŞEYTAN HESABI

*Her cinayette şeytanın imzası vardır.
Ama her kurban melek değildir.*

Mississippi eyaletinin Jackson kentinin güneyinde bulunan Florence kasabasının güneydoğu ucundaki ormanın hemen kıyısında, 1024 numaralı bir villa vardı.

Bu villa Benjamin Sterling'e aitti ve kırk bir yaşındaki yardımcısı Jake Owen'la birlikte dün gecedен beri burada gizleniyorlardı.

Benjamin, gözünde gözlükleri, elinde viskisi, köşedeki koltuğa oturmuş, derin düşünceler içindeydi. Karşısındaki televizyonda haber bültenleri gösteriliyordu ama Benjamin'in aklı başka yerdeydi.

Birkaç dakika sonra Jake Owen elinde bir cep telefonuylа salona girdi.

"Bay Sterling, uçakta yerinizi ayırttım. En erken sefer maalesef gece on ikide. Daha üç buçuk saatimiz var, benden yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

Benjamin derin bir iç çekip yavaşça başını salladı.

"Bir buçuk saat sonra yola çıkarsak iyi olur. Ben yukarı kata çıkıp..."

Çalan zil sesi sözünü kesti. Benjamin ve yardımcısı sanki odanın ortasında bir yıldırım çarpmış gibi irkildi.

“Kim olabilir?”

“Bakayım mı efendim?”

Benjamin gergin bir ifadeyle başını salladı. “Jake, her ihtimale karşı silahını da al.”

Jake koltuğun üstüne koyduğu çiftelyi eline alıp koridora çıktı. Işığı açıp delikten baktı. Kimse yoktu.

Çiftenin emniyetini açıp usulca kapıyı açtı. Delice yağın yağmur sundurmanın çatısını dövüyordu.

Jake’in hisleri tehlike sinyalleri veriyordu. Çiftenin kabzasını koltuğunun altına sıkıştırıp dışarıya çıktı. Bir avcı gibi gözlerini kısıp etrafa bakındı. Eğer Frank tekrar karşısına çıkarsa bu sefer onu bacağından vuracaktı. İkinci defa kendisini alt etmesine izin vermeyecekti. Tüfeğın içinde bu sefer kaya tuzu yoktu. Güvercin saçmasıyla doluydu ve en kötü ihtimalle Frank bir daha iki bacağını da kullanamazdı.

Çevrede kimseyi göremedi. Tekrar içeri girip kapıyı kapattı ve zincirledi.

Salona döndüğünde Benjamin Sterling bir ceset görmüş gibi koltuğundan ona bakıyordu.

“Efendim, dışarıda kimse yoktu!”

Birden sağına döndü ve kapının arkasında bir karartı gördü. Daha elindeki tüfeğı çeviremeden bir cızırtı duydu ve iki tane iğne, ok gibi fırlayarak vücuduna yapıştı. 500.000 voltluk elektrik akımı Jake’in tüm kaslarını kilitledi.

Jake Owen elindeki tüfeğe sımsıkı yapışmış bir halde bir kütük gibi arkaya doğru devrildi. Salonun ortasına, ahşap parkenin üzerine patırtıyla yıkıldı.

Frank sağ elindeki şok tabancasını yere attı ve sol elindeki 38’liğı sağ eline geçirip Benjamin’e doğrulttu.

“Çabuk bağla onu!”

Benjamin korkmuş bir ifadeyle ayağı kalktı. “Frank, bunu konuşmalıyız!”

Frank televizyona bir el ateş etti. Silah kulakları sağır edercesine patladı. Televizyonun ekranı plastik bir cam gibi içeri doğru patlayıp tuzla buz oldu. Kurşunun parçaladığı devrenin içindeki elektrik akımı bir süre can çekişir gibi cızırdadı. Ama yangın çıkmadı.

Etrafta hiç ev olmadığı için Frank silah sesini kimsenin duymayacağına emindi. Ayrıca her beş dakikada bir gök gürliyordu. Birisi duysa bile gök gürlemesi olduğunu düşünme ihtimali yüksekti.

Benjamin, tuz buz olan televizyonuna baktı. Kararan ekrana tezat kireç gibi beyazlaşan yüzünü Frank'e çevirdi. Korkudan titreyerek yerde ölü gibi yatan yardımcısının yanına koştu.

"İp, ip yok, nasıl bağlayacağım onu!" diye kekeledi.

Frank bunu düşünmemişti. Etrafına bakındı. Aklına bir şey gelmedi.

"Silahını al!" diye seslendi Benjamin'e.

Benjamin eğilip yardımcısının elindeki silahı almaya çalıştı ama başaramadı. "Olmuyor, parmakları kilitlenmiş." Yüzünü ağlamaklı bir ifadeyle Frank'e çevirdi. "Lütfen Frank, yapma! Beni öldürme! Ne olur! FBI'ı aradım bugün, kızını bulacaklar. Beni öldürmen gerekmiyor. Yalvarırım yapma bunu!"

Frank'in yüzündeki ifade buz gibiydi. Dün sabah Benjamin'in evine gelip kızının kaçırıldığını anlatan o kederli ve ürkek adamın çaresizliği kaybolmuş, yerine acımasız bir adamın kararlılığı yerleşmişti.

Hızlıca televizyonun yanına gitti. Dün satın aldığı ve pantolonunun arkasına sıkıştırdığı komanda bıçağını kılıfından çıkartıp az önce patlattığı televizyonun kablolarını kesti.

Bu arada Jake kendine gelmeye başlamıştı. Elleri gevşeyip tüfeği bıraktı. Sersemlemiş bir ifadeyle inledi. Frank kab-

loyu Benjamin'e fırlattı. "Ellerini bağla çabuk!"

Benjamin yalvarmaya devam ederek Jake'in ellerini önden bağladı.

"Sıkıca bağla, gevşek olmasın!"

Benjamin bir düğüm daha attı. Ağlamaklı bir sesle "Çok sıkı oldu, ellerine kan gitmeyecek!" dedi. "Şu durumda bile yardımcısını düşünecek kadar iyi kalpliydi. Ya da yardımcısıyla paylaştığı sırların açığa çıkmasından korkacak kadar sinsi.

Frank, korkudan titreyen Benjamin'in alnına silahı dayadı ve horozunu kaldırdı.

Benjamin gözlerini kapattı. Ellerini dua eder gibi göğsünün önünde birbirine yapıştırdı.

"Tanrım, günahlarımı bağışla! Sen esirgeyen ve bağışlayansın! Sen ruhumu cennetine kabul et!"

"DMK 13," dedi Frank.

Benjamin tek gözünü açıp baktı. "Ne?"

"Numarayı bırak Benjamin! Kızımı kaçıran adamı tanıdığına eminim? Seni öldürüp parmağını Beyaz Ruhlar Kilisesi'ne getirmemi neden istedi? Kilisenin taşlarında bu yazıyordu, DMK 13? O sapık aynısını arabama da yazdı. Kim bu adam ve benden ne istiyor, eğer söylemezsen beynini dağıtırım!"

Ajan Richmond, toplantıdan sonra sorgulama odasına geçti.

FBI bürosunun sanık sorgulama odası, emniyetin klasik sorgulama odalarından farklı değildi. Kapısında silahla girelemeyeceğini gösteren bir işaret, içeride küçük bir masa, plastik sandalyeler ve penceresiz duvarların birinde çift taraflı özel bir ayna vardı.

Birkaç dakika sonra iki ajan Frank Pauly'i sorgulama

odasına getirdiler. Beyaz Ruhlar Kilisesi'nde yakalandığı geceden beri doğru düzgün uyumamış gibi bir hali vardı. Gözlerinin altı şişmiş ve çevresinde mor halkalar belirmişti.

Ajan Richmond'un karşısındaki plastik sandalyeye oturdu. Hantal bir ifadeyle ellerini kucağında birleştirip başını yere eğdi.

"Bay Pauly, son iki gündür sorduğum soruyu tekrarlayacağım: Benjamin Sterling'e ne yaptınız?"

Frank'tan hiçbir tepki gelmedi.

"Muhtemel bir cinayetin en güçlü sanığısınız. Evet, ceset henüz bulunmadı ama cesedin parmağı elimizde. Eğer anlatmazsanız sizi burada sonsuza dek tutabilirim. Biliyorsunuz."

"Yapamazsın."

"Hayır yaparım. Sen hukukçusun, benden daha iyi bilirsin. Cinayet davalarında her zaman cesedin bulunması gerekmiyor. Arabanda ateşlenmiş silah bulundu. Elinde atış artıkları saptandı. Benjamin Sterling'in villasında parmak izleri var. Silahla patlatılmış bir televizyon ve her yerde kan izleri var! Muhtemelen Benjamin'in kanı? Artık konuş Frank, cesede ne yaptın?"

Frank gözlerini karanlık bir ifadeyle Ajan Richmond'a kaldırdı.

Hafızası tekrar o geceye dönmüştü.

"Son kez soruyorum Benjamin, DMK 13? Ne demek bu? Kim var bu işin arkasında? Konuş artık!"

Benjamin Sterling, Frank'in yüzüne doğrulttuğu tabancanın namlusuna baktı. Sonra bakışlarını yere eğip anlatmaya başladı.

"Beyaz Ruhlar Kilisesi'nin yakınlarında bundan on beş yıl önce bir cinayet işlenmişti. Beni savunma avukatı olarak

çağırdılar. Paramı bir dernek karşıladı, bir sivil savaş araştırma derneği. Cinayetle ilgili üç zanlı yargılanıyordu. Cinayeti birbirlerinin üstüne yıkma gayretindelerdi. Dava sırasında gizli bir tanık ortaya çıktı. O tanık, DMK 34'ün bir kod olduğunu söyledi. Ku Klux Klancılarının suikast kodu. Siyah genci öldürmeleri için Ku Klux Klan'ın güneyde hâlâ yer altında gizli faaliyet gösteren kırbaç timi tarafından verilmiş bir kod. Mahkeme gizli tanığın ifadesini yetersiz buldu. Olayın ırkçı bir cinayet olmadığına hükmetti!"

"Bu lanet olası olayla benim ne ilgim var? Benim kızım neden kaçırıldı? Seni öldürmemi neden istiyorlar?"

Benjamin gözlerini kapatıp içinden dua etmeye devam etti.

"Kim o Benjamin? Tanıyorsun değil mi onu?"

Benjamin titremeye başladı.

"Konuş!" diye bağırdı Frank, "Yoksa seni geberteceğim!"

"Ne de olsa öldüreceksin!"

"Öyleyse bana yardım et. Kızımı kurtarmama yardım et, susmak sana ne kazandıracak! Masum bir çocuğun hayatı söz konusu! Lanet olası, çocuğuma yardım et!"

"Carl!" diye bağırdı Benjamin. "Carl McKenzie!"

"Kim bu adam?"

"Cinayetin üçüncü zanlısı! Ama sadece görünüşte öyle, gerçekte o başka biri!"

"Bilmece gibi konuşma, düzgün anlat şunu!"

"O, dava sonunda serbest bırakıldı. Hiç ceza almadı. Diğer iki çocuk hapse atıldı ama Carl serbest bırakıldı."

"Neden?"

"Çünkü o FBI'dandı!"

"Ne? Federal ajan mıydı?"

"Hayır, tam olarak öyle değil, FBI için çalışıyordu, işbirlikçiydi."

"Muhbir yani!"

"Evet, FBI'a bilgi sızdırması için seçilmişti. Cinayeti FBI'a bildirmesine rağmen kimse bir şey yapmadı. Dosyayı kasaba polisine gönderdiler. Onlar da bir şey yapmadı. Daha sonra cinayeti eyalet dedektifleri çözdü. FBI kendi içinde soruşturma açtı ve iki ajanı açığa aldı, hatta birisi bildiğim kadarıyla görevini suiistimal ettiği gerekçesiyle FBI'dan atıldı. FBI, Carl'a yeni bir kimlik verip tanık koruma programına aldı. Sahte bir ölüm belgesi bile düzenlediler!"

"O mu var bu işin arkasında?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Boynunda bir klan dövmesi vardı eskiden. Sana gönderilen DVD'deki adamın boynunda da aynı dövmeden vardı. Ama emin değilim. Carl normal biri değildir!"

"Bu da ne demek?"

"Psikolojik sorunlar yaşıyordu. En son Doug Calder ismiyle Big Island Psikiyatri Kliniği'ne yatırıldı. Sonra ortadan kayboldu. On iki yıldır izine kimse rastlamadı."

Frank bir süre duyduklarını zihninde tarttı. "Yani sen şimdi tüm bunların arkasında psikolojik sorunlar yaşayan eski bir FBI muhbirinin olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Ben hiçbir şey iddia etmiyorum Frank. Sadece sorduğun sorulara cevap verdim." Benjamin, yüzünü yalvaran gözlerle Frank'e kaldırdı. "Frank, eğer o yaptıysa, bunların arkasında o varsa onu bulabiliriz. Kızını kurtarabiliriz!"

Frank, keskin bir ifadeyle Benjamin'e baktı. "Haklısın. Kızımı kurtaracağım!"

Frank, Benjamin'i ensesinden tutup ayağa kaldırdı.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye bağırdı.

"Mutfağa."

Jake bu sırada kendine gelmiş, kablolardan kurtulmaya çalışıyordu ama başaramadı. Birkaç saniye sonra Benjamin'in

acı içinde yükselen ıgılları evin içinde yankılanmaya başladı.

Jake bileğine sarılı kabloları dişleriyle parçalamaya çalıştı. Bileğinin derisi soyuldu, dudakları kesildi ama kablodan kurtulamadı.

Çıgıllar birkaç saniye sonra kesildi.

Frank elleri kan içinde mutfaktan çıktı. Pençeleriyle avını parçalamış bir yırtıcının vahşi ifadesi vardı yüzünde.

Sonra kanlı ayak izlerini arkasında bırakarak evden ayrıldı.

“Cesedi ne yaptın?” diye sordu Ajan Richmond. “Benjamin’in cesedine ne yaptın Frank?”

Frank başını salladı. Yumruk yaparak ellerini masanın üstüne koydu.

“Benjamin Sterling’i öldürmedim!”

“Öldürmediysen nerede?”

“Sadece parmağını kestim. Evdeki kanlar onun parmağından dökülen kanlardı. Onu öldürmedim.”

Richmond yüzünü ona doğru yaklaştırdı. “Bak, üzgünüm ama sana inanmıyorum Bay Pauly. Eğer öldürmediysen Benjamin nerede? Hastaneleri araştırdık. Parmağı kesilen bir adam neden hastaneye gitmez? Havayollarını kontrol ettik, Benjamin Sterling o gece Florida’ya bir uçak bileti ayırtmış ama uçağa binmemiş. Nerede o Frank, eğer onu öldürmediysen bir yerlerde esir mi tutuyorsun? Konuş artık, kızını kurtarabilmemiz için ona ulaşmalıyız anlamıyor musun? Benjamin Sterling’e ulaşmamız lazım! Eğer hâlâ hayattaysa, onu nerede tuttuğunu söyle!”

“Siktir git! Sana söyledim, onu öldürmedim, nerede olduğunu da bilmiyorum. Parmağını kestikten sonra kiliseye gittim ve orada beni yakaladınız hepsi bu!”

Ajan Richmond sıkılmış gibi derin bir iç çekip arkasına yaslandı.

"Frank, bu şekilde bir yere varamayız. Eninde sonunda onu bulacağız. Ve ona ulaşınca kadar da seni içeride tutacağız. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Carl," dedi Frank. "Carl McKenzie. Bu ismi duydun mu daha önce?"

Richmond'un yüzü asıldı birden. Cevap vermedi.

Frank, yalanın kokusunu uzaktan alan tecrübeli bir hukukçunun bakışlarıyla süzdü onu. "Suskunluğundan duyduğun belli oluyor. Eski FBI muhbiri ve Beyaz Ruhlar Kilisesi'nde işlenen cinayetin zanlısı. Benjamin, onun boynunda bir dövme olduğunu söylemişti bana. Kızımı kaçıran maskeli adamın boynunda da aynı dövmeden varmış. DVD'deki görüntülerde görünüyormuş. Bu davayı çözmek istiyorsan Carl McKenzie'nin peşine düşmelisiniz."

"Carl McKenzie öldü! On iki sene önce."

"Yalan, FBI tanık koruma programındaymış. Sahte ölüm belgesi düzenlemiştiniz. Aslında onu elinizden kaçırdınız değil mi?"

"O pedofili değildi. Carl McKenzie'nin bu olaylarla hiçbir ilgisi yok!"

"Nereden biliyorsun?"

Richmond önce cevap verip vermemek arasında kararsız kaldı. Bir şeyler gizliyor gibiydi. "Bu FBI'ı ilgilendirir. Sen bana Benjamin'e ne yaptığını söyle! Tek şansın bu! Eğer onu öldürmediysen tabi... yoksa bu kodesten çıkamayacaksın! Kızın hâlâ hayatta olabilir Frank! Benjamin'in kesik parmağı onu kurtaramaz! Sen o sapığın kızını serbest bırakacağını mı sanıyorsun? Benjamin'i öldürdüysen kızın kurtulacak mı? Onu kurtaracak tek kişi benim Frank! Bana Benjamin'i ver! Nerede o?"

Frank'in birden içini ateş bastı. Acı, çok şiddetli ve ani geldi. Alnından boşalan sıcak terler yanağından buz gibi ge-
çip dudaklarına döküldü. Terinin tuzlu tadı ateş gibi dilini
yaktı. Kanının çekildiğini, göğsünde parça tesirli güçlü bir
bombanın patladığını hissetti. Acı hızla kanına yayıldı ve her
kalp atımında damarlarını yakan, hücrelerine kadar acıyan,
içini zehirleyen, habis ve karanlık bir ıstırabın zehriyle kasılıp
titredi.

"Benim yüzümden!" diye sayıkladı gözleri yaşla dolar-
ken. "O lanet parkta, o lanet ağacın altında oturup içiyor ol-
masaydım, kızım kaçırılmayacaktı! Ona bir şey olmayacaktı!"
Sayıklaması git gide yükseldi ve şiddetli bir haykırmaya dö-
nüştü. Masayı yumruklarken bağıırıyordu. "Ona sahip çıkam-
adım! Kızımı koruyamadım! Onu koruyamadım!"

Sonunda günlerdir içine akıttığı yaşlar, önündeki kayala-
rı parçalayan nehir gibi gözlerinden taşı. Acıdan iki büklüm
olup dövüne dövüne ağlamaya başladı.

Sorguyu yan odadan izleyen ajanlar içeri koştu. Onu sa-
kinleştirmeye çalışırken Richmond telefonunu çıkartıp dok-
toru buraya göndermelerini söyledi.

Odasına yeni geçmişti ki telefonu çaldı.

"Ajan Richmond'ın hattı."

"Efendim, telefonda adının Benjamin Sterling olduğunu
söyleyen biri sizinle görüşmek istiyor."

Richmond bir an duyduğuna emin olamadı. Eğer bu bir
şaka değilse Frank gerçekten Benjamin'i öldürmemiştir.

Benjamin Sterling, Jackson'da lüks bir otelin odasında,
sağ eli sargılı bir halde diz çökmüş dua ediyordu.

Halen, Beyaz Ruhlar Kilisesi'nde gördüğü, o küçük tabu-
tun içindeki oyuncak bebeği ve alnında yazan lanetli hartleri
düşünüyordu.

DMK 13

Göğsünde istavroz çıkartıp ruhunu şeytanın kötülüklerinden koruması için meleklerle dua ederken arkasından birisinin yaklaştığını duydu.

“Efendim, hazırım.”

Benjamin, arkasında duran yardımcısına omzunun üstünden baktı. “Konuştuğumuz gibi Jake, sen New Orleans emniyetine gideceksin, ben de FBI’a. Onlara bildiğin her şeyi anlatacaksın.”

Jake başını sallayıp odadan çıkarken Benjamin de telefonunu çıkartıp FBI’ın Louisiana bürosunu aradı.

Martin Monaghan sinir küpüne dönmüş bir halde emniyete dönüyordu. Carl McKenzie Beyaz Ruhlar Kilisesi’nde işlenen cinayetin zanlısıydı ve on iki yıl önce ölmüştü. Dünyadaki toplantı sırasında Özel Ajan Richmond bu cinayetten ve Carl McKenzie’den hiç bahsetmemişti. Neden? Kilisede işlenen cinayetten Richmond’un haberi olmama ihtimali var mıydı? Her yeri didik didik eden ve en küçük bilgi kırıntısını bile arşivleyen federal güvenlikten sorumlu FBI’ın böyle bir şeyi kaçırma ihtimali olabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Martin, dün gece ona McComb’tan telefon ettiğinde zaten Richmond bu cinayeti bildiğini söylemişti ama ona Carl McKenzie hakkında hiçbir şey söylememişti. Ama neden?

Kendisini sırf bugünkü toplantıda rezil etmek için mi? Martin buna hiçbir anlam veremiyordu.

Odasına girince sakinleşmek için kendisine sert bir kahve hazırlarken cep telefonuna baktı. Toplantı sırasında sessize almıştı. Dokuz tane çağrı görünüyordu ve dört tanesi cinayet masasından gelmişti, diğer ikisi emniyetin muhabirindendi, öbür numaraları tanıımıyordu. Muhtemelen gazeteciler olma-

lıydı. Richard Blake'in intiharından sonra gazetecilerin saldırısına kendini hazırlamıştı.

Cinayet masasının operatörünü aradı. "Ben Dedektif Martin, çağrı bırakmışsınız!"

"Dedektif, size bir türlü ulaşamadık. Burada bir misafiriniz var. İsmi Jake Owen ve sizinle görüşmek için çok uzun zamandır bekliyor."

"Gazeteci miymiş?"

"Hayır efendim. Bir saniye not almıştım buraya... Bir saniye... Ah evet buldum, Benjamin Sterling'in yardımcısıymış kendisi."

Martin'in birden hisleri kırmızı alarm verdi. "Benjamin Sterling mi? Hemen odama gönderin."

Martin meraklı bir ifadeyle kahvesini içip bahsi edilen kişinin gelmesini bekledi.

Kapı çalındı ve içeriye kırklı yaşların başında, oldukça sportif görünümlü ve sert yüz hatlarına sahip biri girdi. Üstünde spor bir ceket, altında gömlek, kot pantolon ve çizme vardı.

"Beni görmek istemişsiniz."

Adam başını sallayıp Martin'in masasının önündeki iskemleye oturdu. Konuşmadan önce boğazını temizledi. Gözlerinde soğuk bir ifade vardı.

"Beni buraya Bay Sterling gönderdi. Size anlatacağım şeyler çok önemli."

Martin meraklı bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Buyurun lütfen, sizi dinliyorum."

Jake Owen, önce geçen gece Florence'taki villada olanları anlattı. Frank'in evi basmasını, Benjamin'in mutfakta parmağını kesmesini.

"Peki şu an Bay Sterling nerede?" diye sordu Martin.

"Bunu söyleyemem efendim. Ama parmağı dışında sağ-

lığı gayet iyi ve şu sıralarda FBI'la telefonda bu konuyla ilgili bir görüşme yapıyor."

"Peki, sadece bunu söylemek için mi geldiniz buraya?"

"Hayır sayın dedektif, size Bay Sterling'in direktifi doğrultusunda soruşturmanıza faydası olacak başka önemli bir bilgiyi daha paylaşmaya geldim."

"Neymiş o bay, bay?"

"Owen efendim."

"Peki Bay Owen, sizi dinliyorum?"

Jake Owen, Martin'e, Carl McKenzie ile ilgili bildiklerini anlattı. Onun FBI muhbiri olduğunu, cinayet davasında temize çıktığını ve on iki yıl önce Big Island Psikiyatri Hastanesi'nde kalırken ortadan kaybolduğunu, FBI'ın ona sahte bir ölüm raporu düzenlediğini...

Martin bazen şaşırarak bazen de inanmayarak, Jake Owen'ın anlattıklarını bitirmesini bekledi.

"Peki size göre, daha doğrusu Bay Sterling'e göre bu işin arkasında Carl McKenzie mi var?"

"Bay Sterling'in bu konuda herhangi bir yargıda bulunacağını sanmıyorum dedektif, zira Carl McKenzie onun eski müvekkili de olsa meslek ahlakı açısından bir iddiada bulunmayacaktır, ama adaletin tecelli etmesi için bildiklerini paylaşmak istedi. Lakin bana soracak olursanız, tüm bu hastalıklı işin arkasında, evet Carl McKenzie olabilir!"

Martin alnını kırıştıırarak meraklı bir bakış attı. "Neden bu kadar eminsiniz?"

Owen bilgiç bir ifadeyle başını salladı. "Ben Carl McKenzie'yle aynı kasabada doğup büyüdüm. Aramızda bir yaş vardı. Onunla çok yakındık. Dahası, Beyaz Ruhlar Kilisesi davasında dinlenen gizli tanık bendim!"

ŞEYTAN İLKELERİ

6

İnsan duyguları, kişisel ihtiyaçların zaaflığından doğar. Tüm duyguların kökeninde zayıflık vardır. Zayıf duygular ise inancı doğurur. Güçsüzler veya mağluplar, duygusal anlamda en zayıf olanlardır ve her zaman inanca sığınır. İnanç, onların ezilmiş duygularına merhem olur ve onları ölümden sonraki hayata sürükler!

Mucizeler bu yüzden palavradır!

Bu ülkenin en büyük mucizevî palavrası da budur:

Adalet ve özgürlük!

Adalet, özgürlük ve eşitlik vermez!

Eşitliğin olduğu yerde adalet olmaz!

Güç, adaletten ve eşitlikten üstündür!

Tanrınızın yarattığı evrenin doğasında bu vardır.

Bu yüzden:

Evrenin Tanrı'sı şeytandır. Onun tarafında olan hükmeder ve adaleti getirir!

Beyaz Saray, beyaza boyandığı günden beri meleklerden bahseder, ama içinde kor bir şeytanın kalbi yanar!

Kim en çok meleklerden bahsederse kork onun ruhundan!

En orospu ruha sahip onlardır. Çünkü gözlerden çekilince, şeytanın tasından şarap içip meleklerin masasına sıçarlar.

Hangisindensin sen? Orospularla yatıp bakirelerin tapınağında namus ve günahı bahseden bir ak melek mi? Yoksa hak ve adalet ararken polis kurşunuyla çıkmaz bir sokakta başından vurulan siyah bir şeytan mı?

Sen en milliyetçisin, sen en dindarsın, en vatansever, en özgürlükçü ve en demokrat...

Ama şeytanın orospususun işte, kimi kandırırsın?

Beyaz Saray, darp ettiği insanların kanıyla dolar basan bir darphanedir!

Ve müşterileri de sizlersiniz!

Hepiniz fahişesiniz. Oy verenler, askere gidenler, mitinglere katılanlar, alkışçılar, aşçılar, garsonlar, işçiler, fakirler, fikirsizler, orta sınıftakiler, şarkıcılar, kas kafalı futbolcular, züppe golfçular, ırkçı polisler, demokratlar, cumhuriyetçiler, hepiniz, hepiniz fahişesiniz. Tek farkınız, kendinizi düzdürürken karşılığında hükümetten para almıyorsunuz, üzerine vergi veriyorsunuz.

Unabomber²² gibi Amerika'nın gerçek yüzünü görenler bu ülkeyi yıkmak ister!

Özgürlük, insanın öleceğini bile bile, Sokrates gibi içmesidir gerçeğin zehrini!

Eğer ucunda ölüm olmasaydı, özgürlük kölelik olurdu.

İktidarlar ismini değiştirir, ülkeler ismini değiştirir, şehirler, toplumlar, canlılar, her şey; değişmeyen tek şey özgürlüğün ismidir! Özgürlük zora karşı gelmektir! Paraya, iktidara, lükse, rahata, fakirliğe, eşitsizliğe, evsizliğe, dine, askerliğe, cinayete, ölüme ve ölmek istediğinde de hayata: kısaca dayatılan her şeye!

Ve paradoks da burada başlar! Özgür olmak için önce kendi özgürlüğünden vazgeçmelisin!

Yoksa güçlü olamazsın!

Çünkü diğerlerinin özgürlüğü, senin ölümündür!

22 Ted Kaczynski (1942) matematikçi, anarşist teorisyen ve bombalı eylemci. 1970'lerde FBI'ın en çok arananlar listesinde birinci sıradaydı. Federal mahkeme onun akli dengesinin yerinde olmadığı savıyla dava açsa da Kaczynski, akli sağlığının yerinde olduğu konusunda ısrar etmiş ve mahkûmiyetini akıl hastanesinde değil, normal bir hapishanede çekmesi için anti Amerikan-politik bir karşı savunma yapmıştır.

Görüyor musun karşıda yükselen ateşil

Bu ateş Beyaz Saray'dan yükseliyor!

Bu dünyanın en kara ateşi!

Bu gerçek devrimin güneşil

Bu bir dönemin çöküşü!

Roma gibi yanıp Galya gibi dirilenlerin gücü.

Dininizle bu dünyayı kirlettiniz, biz şeytanın ateşiyle temiz-
leyeceğiz.

Unutma:

ŞEYTAN ATEŞTEN GÖMLEK GİYER

Ve en mutlu anını,

CEHENNEMDE YANARKEN ÇEKER

32. BÖLÜM

ŞEYTAN KESİŞMESİ

*Hakikati melekler de bilir.
Ama gerçeği şeytandan duyarsın!*

Martin arkasına yaslanıp düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Demek o davadaki gizli tanık sizdiniz?"

Jake Owen başını salladı.

"O zamandan beri de Bay Sterling'le mi berabersiniz?"

"Hayır, onun yanına çok sonra geldim."

"Peki, bu cinayet gerçekten klan tarafından gerçekleştirilen bir infaz mıydı sizce?"

Jake bu soruya cevap vermeden önce gözlerini kuşkulu bir ifadeyle uzaklara çevirdi. "Evet! O zamanlar çok gençtik. Carl klancılarla takılıyordu. Ben Carl'la yakın arkadaşım ama klan bana göre değildi. Carl'ın FBI'da çalışan bir akrabası vardı. Daha sonra öğrendim. Carl FBI'a bilgi taşıyormuş. Daha çok kasabadaki uyuşturucu işleriyle ilgili bilgileri. Sonra bir gün o cinayet işlendi." Jake bir an susup kederli bir ifadeyle yutkundu. "Cinayetten birkaç hafta sonra, bir gece Carl ile içki içiyorduk, bana o cinayeti kimin işlediğini bildiğini söyledi. Örgüt, Carl'ın FBI ile ilişkisini öğrenmiş. Ve onu kendisini ispat etmesi için bir teste sokmuşlar."

"Ne testi?"

Jake Owen, kanlı bir sırrı saklamak zorunda kalmış karanlık gözlerle Martin'e baktı. "O zenci çocuğu, Carl öldürmüş!"

Martin elini çenesinden indirdi. Duyduğu bu yeni bilgi kafasının daha fazla karışmasına neden olmuştu. "Ama, mahkeme tarafından Carl serbest bırakıldı. Cinayete karıştığına dair bir kanıt bulunamamış."

"Evet, çünkü mahkemede bunu hiçbir zaman itiraf etmedi. Ve avukatı Mississippi'nin en iyi avukatıydı. Ama bana tetiği kendisinin çektiğini söyledi. En azından o gün öyle söylemişti. Mahkemeden sonra birkaç kere daha gördüm onu. Tamamen fikir değiştirmişti. Cinayetle hiçbir ilgisi olmadığını, hatta katilin kasabanın polisi olduğunu, suçu üzerlerine yıkmaya çalıştıklarını falan söyledi. Psikolojik olarak hiç de sağlıklı görünmüyordu. Hangisine inanacağımı bilemedim. Carl'ın böyle bir huyu vardı zaten, tutarsız biriydi. Ama yargıcın önünde bildiğim her şeyi anlattım."

Martin çenesini kaşıyarak düşüncelere daldı. "Dehşet Meleği 34 hakkında bir şey biliyor musun?"

Jake başını salladı. "Bunu Carl'dan duymuştum. Bana aynı gece söylemişti. Bu testi geçen klan üyelerine verilen lakapmış. Testten kalanlara başka isim veriliyormuş. Carl testi geçtiği için bundan sonra isminin Dehşet Meleği Klavelien 34 olduğunu söylemişti."

Martin bir süre Jake Owen'ın anlattıklarını zihninde ölçüp biçti. "Peki, bir başka sorum var. Bay Pauly hakkında ne biliyorsun? Frank Pauly?"

"Onu ilk kez üç gün önce gördüm. Bay Sterling'in evine geldi. Ona silah çekti. Öldürmek üzereydi. Kaya tuzu doldurulmuş bir av tüfeğiyle ateş ettim. Sonra evden kaçtı. Geçen gece de Florance'daki villaya geldi. Sonrasında olanları biliyorsunuz."

"Eğer bunu Frank'e yaptırtan Carl'sa, nedenini anlayamıyorum. Benjamin'in ölmesini neden istediğini de. Frank'in, 15 yıl önce işlenen o cinayetle ne ilgisi var? Bana anlatmadığınız bir şey var mı Bay Owen?"

Owen dudaklarını büzüp hayır anlamında başını salladı. "Sanmıyorum."

"Richard Blake ismi sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Çok kesin cevap verdiniz."

"İsim hafızam iyidir. Bu ismi hiç duymadım."

"Tamam, tekrar Carl'a dönelim, onu daha sonra hiç görmediniz mi? Mahkeme sonuçlandıktan sonra..."

"Hayır, annesiyle birlikte kasabayı terk ettiler. Carl, FBI'ın koruma programına alındı. Ama daha sonra duyduğuma göre bir hastanede tedavi altına alınmış. Ondan sonra öldüğü söylentileri çıktı. Ama ne cesedini gördüm ne de cenaze töreni yapıldığını duydum. Bence o ortadan kayboldu ve hâlâ hayatta."

"Peki Bay Owen." Kartını uzattı. "Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler. Eğer aklınıza bir şey gelirse beni arayın lütfen."

Martin, Jake Owen'ı gönderdikten sonra anlattıklarını düşünmeye başladı.

Carl on iki sene önce FBI'ın koruması altındayken ortadan kaybolmuştu.

Peki Ajan Richmond'un ona gösterdiği ölüm belgesi de neyin nesiydi? FBI'a göre Carl McKenzie resmi olarak ölmüştü. Ama Jake Owen onun ortadan kaybolduğunu iddia ediyordu.

Ajan Richmond bu konuda ne biliyordu acaba? Gerçekten de FBI, koruma altına aldıkları birinin izini mi kaybetmişti? Öyleyse bunu neden açıklamamıştı? FBI'ın gizli saklı pisliklerinin ortaya döküleceğinden mi korkmuştu?

Ve daha önemlisi, bu bilgi Martin'in işine yarayacak mıydı? 15 sene önce işlenen ırkçı ve şifreleri tam anlamıyla çözülmemiş bir cinayetin Frank'in kaçırılan çocuğuyla ve Psikiyatrist Richard Blake ile ne ilgisi vardı?

Arkasındaki beyaz tahtaya baktı.

Soruşturmanın ip uçlarına. Beyaz Ruhlar Kilisesi yazısına bakarken gözleri uzaklara daldı. Kulaklarına yağmur ve rüzgâr sesi geldi. Frank Pauly ile orada ilk karşılaştığı anı düşündü. Sonra onunla birlikte zemindeki taşları kırıp alttaki cesede ulaşmalarını...

O taşları neden kırmışlardı?

Çünkü taşların üstünde yazılar vardı.

DMK 13

Beyaz Ruhlar kilisesinde işlenen cinayetin kodu neydi: Dehşet Meleği Klavelien 34

İlk harfler uyuşuyordu. DMK, Dehşet Meleği Klavelien'in ilk harfleri olabilirdi.

Karnaval Şeytanı, Frank'in otomobiline bu harfleri yazmıştı. Harfler tutuyordu ama rakam farklıydı: 13

DMK 34, Dehşet Meleği Klavelien 34 anlamına geliyorsa, sorulacak soru şu olmalıydı: Carl, Dehşet Meleği 34 ise, Dehşet Meleği 13 kimdi? Ve neden katil, Frank'in arabasına bunu yazmıştı?

Öyle ya da böyle, şu an olanların McComb'ta işlenen cinayetle bir ilgisi olmalıydı. Martin, 15 yıl önce işlenen cinayetin gizli şifrelerini çözerse Karnaval Şeytanı'na ulaşacağına dair güçlü bir his duymaya başladı.

Ve bu konuda ona tek bir kişi yardım edebilirdi.

Hemen FBI'ı aradı. "Ben Teğmen Martin Monaghan... sicil numaram 44523. Evet... Karnaval Şeytanı soruşturmasındayım... Evet, doğru, cinayet masası. Tutuklu Frank Pauly ile görüşmem lazım... Eğer Ajan Whaley'e söylerseniz. Tamam,

bekliyorum... Anlamadım, serbest mi bırakıldı? Ne zaman?"

Martin telefonu kapattı. Benjamin Sterling, yaşadığını ispatlayıp Frank Pauly'den şikâyetçi olmayınca FBI onu serbest bırakmıştı.

Frank'in cep numarasını aradı ama telefonu kapalıydı. Sessiz bir küfür savurup düşünmeye başladı.

Geriye yapacağı tek şey kalıyordu. Eğer tüm bu olanların 15 yıl önce McComb'ta işlenen cinayetle ve Carl McKenzie ile ilgisi varsa işe McKenzie hakkında daha fazla bilgi toplayarak başlamalıydı.

Ceketini alıp dışarı çıktı.

Carl McKenzie'nin on iki sene önce kaybolduğu psikiyatri hastanesine gidecekti.

Frank'i serbest bırakmadan önce Ajan Richmond, elinde bir dosyayla Frank'in yanına geldi.

"Sakinleştiğinizi görmek güzel Bay Pauly. Size bir haberim var. Benjamin Sterling hayattaymış. Sizden şikâyetçi olmadı. Artık serbestsiniz."

Frank cevap vermedi. Gözaltı koğuşundaki yatağında sırtını arkasındaki yastığa dayamış, ellerini de ensesinde birleştirmiş oturuyordu.

"Çıkış işlemlerinizi için birkaç kâğıt imzalamanız gerek. Bir personel size yardımcı olacak."

Frank doğrulup ayaklarını zemine indirdi. Hâlâ Ajan Richmond'un yüzüne bakmıyordu.

"Size son bir şey soracağım." Koltuğunun altındaki dosyayı açıp içinden bir kâğıt uzattı. "Hiçbir pürüz kalmasın istiyorum."

Kâğıtta otuzlu yaşlarda, beyaz bir erkeğin fotoğrafı vardı.

"Bu kişiyi daha önce gördünüz mü?"

Frank kâğıdı eline alıp fotoğrafa daha yakından baktı. Bu

adamı daha önce görmüştü. Hem de çok yakından tanıdığı birisinin yanında.

Ajan Richmond, gözlerini dikkatli bir ifadeyle Frank'ın gözlerine dikmişti.

"Bay Pauly, bu adamı daha önce gördünüz mü?"

"Kim bu adam?"

Richmond bir an cevap vermeden önce düşündü. "Gördünüz mü?"

"Hayır. Görmedim," diye yalan söyledi Frank. "Kim bu adam?"

Richmond kâğıdı alıp dosyaya geri koyarken yanıtladı. "Bana daha önce bu işin sorumlusu olabileceğini söylediğiniz kişi. Carl McKenzie."

Frank, FBI tarafından serbest bırakılınca arabasını almak için New Orleans emniyetine gitti. Kafası karmakarışık olmuştu.

Carl McKenzie hayattaydı. Daha beş ay önce onu çok yakından tanıdığı birisinin yanında görmüştü. Başka bir isim altında.

Şimdi o çok yakından tanıdığı kişinin yanına gidip Carl'ın yerini öğrenecekti.

33. BÖLÜM

ŞEYTAN ÖRTÜSÜ

*Cehennemi de Tanrı yarattı.
Ama şeytanın bayrağı dalgalanıyor.*

Big Island Psikiyatri Kliniği, Baton Rouge kentiyle Lafayette arasında, Mississippi nehrinin kollarından birinin yarak uzandığı ormanın kıyısındaydı.

Martin bir buçuk saatlik bir yolculuktan sonra kliniğe vardı. Hastanelerin ve doktorların hasta dosyaları konusundaki titizliğini bildiği için önce adalet sarayına gitmiş ve yargıçtan izin kâğıdı almıştı. Bu yüzden emniyetten ayrıldığından beri iki buçuk saatten fazla zaman geçmişti.

Bina iç savaştan önce Fransızlar tarafından kölelere inşa ettirilmiş, güney eyaletlerinde sayıları bini geçmeyen tarihi ender yapılardan biriydi. 1980 yılına kadar belediye binası olarak kullanıldıktan sonra özelleştirilip satışa sunulmuş, Mississippili bir ilaç firması sahibi binayı satın alıp özel klinik haline getirmişti.

Martin, sonuna kadar açık duran çift kanatlı beyaz ağır ahşap kapının altından geçerken gözü kapının üstündeki Ulusal Sağlık Hizmeti adının geçtiği tabelaya takıldı.

Giriş holü son derece geniş ve temizdi. Bekleme koltuklarının altını, elindeki uzun bir temizlik paspasıyla, açık mavi

renk önlüklü, yaşlı, siyahi bir temizlikçi silmekle meşguldü. Resepsiyondaki genç bayan görevliye kimliğini gösterip ziyaretçi defterini imzaladıktan sonra bekleme yerindeki koltukta oturup gazetelere göz attı.

Birkaç dakika sonra hemşire üniformalı bir bayan görevli yanına gelip onu üst kattaki müdürün odasına götürmek için buyur etti. Lavanta kokan geniş merdivenlerden üst kata çıktılar. Demir parmaklı, Fransız stili, dar uzun pencereleri olan bir salondan geçtiler. İçerideki koltuklarda oturan birkaç ihtiyar adamla kadın vardı ve hiçbir şey konuşmuyorlardı. Bir tanesinin elleri karnında birleşmiş, başı hafifçe omzunun üstüne düşmüş, mışıl mışıl uyuyordu. Geniş tavanlı, pencereci bir koridordan ilerlerken yanlarından tekerlecli sandalyeyle, Martin'e Vietnam gazilerini hatırlatan, uzun yağlı saçları göğüslerine kadar uzamış, yüzünde de bir karış kırçilli sakalları olan, donuk bakışlı bir adamla, onu itekleyen orta yaşlarda, yüzü bir karış asık hemşire geçti.

Koridorun sonunda, pervazı mevsimlik çiçeklerle donatılmış geniş bir pencerenin karşısında, beyaz kapılı, parlak cilalı bir odanın önünde durdular. Kapının üstündeki piring levhada estetik harflerle MÜDÜR yazıyordu. Hemşire usulca kapıyı tıkladıp içeri girdi ve müdüre Teğmen Martin'in geldiğini haber verdi.

Kliniğin sorumlusu, elli yaşlarında, klinikte çalışan hemşirelerin aksine, üstüne doktor önlüğünün yerine spor kıyafetler giymiş, kumral saçlı, tombul yanaklı, orta boylu, güleç yüzlü bir psikiyatristti. Arkasındaki duvar bir uçtan öbür uca kitaplarla doluydu. Yerde de çiçek desenli bir halı vardı.

Martin emniyetten ayrılmadan önce telefon edip ziyareti hakkında bilgi vermişti. Müdüre mahkeme emrini gösterdikten sonra masasının karşısındaki koltuğa oturup konuya girdi.

"Telefonda da bahsettiğim gibi, buraya eski hastalarınızdan Doug Calder hakkında konuşmaya geldim."

Bu isim, Carl McKenzie'nin FBI'ın tanık koruma programına alındıktan sonra verilen yeni ismiydi.

"Evet, siz telefon ettikten sonra dosyasını inceledim. Yaklaşık on iki sene önce burada bir süre kalmıştı."

"Rahatsızlığı neydi?"

"Bipolar bozukluk."

"Cahilliğimi mazur görün. Biraz açabilir misiniz?"

Doktor hafifçe tebessüm edip başını salladı. "İnsanlar arasında daha çok manik depresyon ya da çift kutuplu rahatsızlık olarak da bilinir. Bir tür duygudurum bozukluğu diyebiliriz. Bipolar bozukluğu olan kişiler mani ataklar ve depresyon arasında dalgalanmalar yaşar. Sonra da duygudurumları normale döner."

"Peki tehlikeli bir şey midir? Yani hastalar çevresine karşı tehlike oluşturur mu?"

"Mani belirtileri kişiden kişiye değişir. Bir manik dönemin erken evrelerinde kişiler hipomani adı verilen hafif duygudurum yükselmeleri yaşayabilir. Hipomanik dönemlerde aşırı enerjik olabilirler. Fiziksel ve zihinsel verimlilikte artış gösterirler. Girişken ve fevrî olabilirler ve çoğu zaman çok az uykuya ihtiyaç duyarlar. Ama manik atağın şiddeti arttıkça, kişinin muhakemesi bozulur, fevri kararlar verir ve pervasızca davranışlara kapılabilirler."

"Ne gibi?"

Doktor kısa bir an düşündü. "Tehlikeli araba kullanma, kendine duyduğu aşırı güvenle gereksiz cesaret gösterilerine girme veya normalde yapmayacağı davranışlarda bulunma. Ahlaksız cinsel ilişkiler, aşırı para harcama, kumar oynama, vesaire, yani heyecan uyandırıcı şeyler yaparlar."

Martin'in gözleri parladı. "Çocuk istismarı da olabilir mi?"

Doktor düşünceli bir ifadeyle alt çenesini hareket ettirip dişlerini gıcırdattı. "Günümüzde her elli kişiden birinde görünebilen bir hastalıktır. Bu kişilerin içinde çocuk tacizcisi de olabilir ama bu hastalık kimseyi böyle bir davranışa itmez. Elimizde böyle bir vaka olmadı hiç."

Martin biraz hayal kırıklığına uğradı. Carl'ın kişiliğinin Karnaval Şeytanı'nın profiline uyup uymadığını öğrenmeye gelmişti ama aradığını bulamayacağına inanmaya başlamıştı.

Doktor "Ama," diye devam edince dikkatini tekrar ona verdi. "Doug Calder'in dosyasını inceledim. Burada doktoru, sıklıkla öfke nöbetleri, aşırı şüpheli ve saldırganca davranışlar gösterdiğini rapor etmiş. Hatta şiddetli geçirdiği manik dönemlerinde, hezeyanlar veya halüsinasyonlar görüyor-muş!"

Bu bilgi Martin'i tekrar heyecanlandırmıştı. "Bu onu ne kadar tehlikeli yapar doktor? Yani benim öğrenmek istediğim insanlara zarar verebilir mi? Başkalarını öldürmeye ve öldürtmeye gidecek kadar?"

Doktor, çok tehlikeli bir sır verecekmiş gibi Martin'in gözlerinin içine baktı. "Bipolar bozukluğu olan her hasta için söyleyemem. Ama Doug Calder için bunu söyleyebilirim. Bir seferinde, psikoterapi sırasında doktoruna saldırmıştı. Bu olayı hatırlıyorum. Hatta bu olay sonrasında doktoru kurumdan ayrıldı. Ayrılmadan önceki son raporunda cinayet işleme potansiyeli olduğunu raporlamıştı. Biz de bunu gerekli mercilere haber verdik. Ama işlemler biraz uzun sürdü. Ve Doug Calder bir gün çıkıp gitti."

"Kaçtı, demek istiyorsunuz."

"Hayır bayım, gitti. Burası özel bir klinik ve buradaki hastalar gönüllü olarak kalırlar. Bizim kimseyi zorla tutma hakkımız yok."

Martin bunu duyduğuna inanamamıştı. "Ama o tehlike-liymiş."

Doktor biraz sinirlenmiş görünüyordu. Elini önündeki dosyaya hafifçe vurarak "Evet, biz de söylediğim gibi bunu rapor ettik mahkemenin onu tam teşekküllü bir hastaneye nakledilip müşahede altında tutması gerekiyordu ama bir sonuç alınıncaya kadar o gitti. Sonradan duyduğuma göre de bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş."

"Peki, ziyaretçileri var mıydı? Masrafları nasıl karşılıyordu?"

"Bilmiyorum, burada yüz elli hastamız var, o dönemden beri bin beş yüz hasta gelip gitti. Bunun için defterleri kontrol etmemiz lazım."

"Lütfen, bunlar önemli olabilir."

Doktor sıkıntıyla iç çekip masanın üstüne koyduğu mahkeme kâğıdına baktı. "Madem önemli, ben gerekli talimatı veririm. Birkaç gün içinde elinize ulaşır."

"Aslında bu oldukça hassas bir konu, ne kadar çabuk elime geçerse o kadar iyi."

Doktor masasının üzerindeki telefona uzandı ve birden yüzündeki ciddi ifade yerini tekrar gülümsemeye bıraktı. "Tatlım, muhasebeyi bağlar mısın?" Diğer eliyle, telefonda konuşurken bir şeylerle meşgul olma tiki olan insanların yaptığı gibi öylesine önündeki dosyayı karıştırıyordu. Martin'e seslendi. "Tam olarak ne aradığınızı bilmiyorum dedektif Monaghan, ama Doug'un doktoruyla konuşsaydınız o belki daha sağlıklı bilgiler verebilirdi. Lakin demin de söylediğim gibi hastanemizden ayrıldı. Uzun zaman önce."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Aslında hâlâ orada mı bilmiyorum ama eğer öyleyse size de çok yakın."

"Anlamadım?"

"New Orleans'a gittiğini duymuştum. FBI'a."

Martin'in birden kalp atışları hızlandı. "İsmi ne?"

"Begley, Doktor Ellen Begley."

ŞEYTAN ÇEMBERİ

Çemberi Tanrı çizer. Şeytan bozar.

FBI psikoloğu Ellen Begley o gün FBI'dan evine dönerken, son bir yılını düşünüyordu.

Evli bir erkekle yaşadığı yasak aşkı, herkesten gizleyerek aldırma zorunda kaldığı çocuğunu, yaşadığı hayal kırıklıklarını, duygusal gelgitlerini ve en zor anlarında sevdiği adamın yanında olamayışını...

Bir kez evlenip boşanmış, eski kocasını evli kaldıkları üç yıl içinde iki kere aldatmış, sonraki beş yılını anlaşılma kararlar ve tutarsız ilişkiler içinde tüketip durmuştu.

Son bir yıl hariç. Yalnızlık içinde geçirdiği kırkinci doğum gününden dört gün sonra kendini gizemli ve romantik bir aşkın kollarında bulmuştu. Daha önce, bir başka kadın yapsa "orospuluk" diye adlandıracağı bir şeyi yapmış, fırtınalar kopan ruhunun yaralarını, evli bir erkeğin kalbinde sarmaya yeltenmişti. Plansızca gelişen sürpriz bir gecelik ilişki, daha sonra yavaş yavaş romantik, hassas ve cinsel yönden fazlasıyla tatmin edici bir aşka dönüşmüştü. Ellen ne yaptıysa kalbine ve bedenine mani olamamış, kendini ateşin etrafında dönen bir sinek gibi çeken bu ihtiras dolu aşkın içine düşmüştü.

Sevdiği adam karısından ayrılacaktı. Ellen'e artık hayatta

umursadığı tek şeyin o olduğunu söylemişti. Onu sevdiğini, onu istediğini ve ondan başkasıyla yapamayacağını...

Doğru zamanda söylenirse yanan bir meteor kadar etkili sözler. Çapı küçük ama çarptığı yerde devasa bir delik açacak iddialar.

Ellen'in kalbinde zaten kocaman bir delik vardı. Aşksız, sevgisiz, ihtirassız, boşa çarpan kalbindeki yarayı, sevdiği adamın aşkıyla dolduracaktı. Tek gereken, onun başka bir kadını terk edip ona gelmesiydi. Sevdiğin birini aldatmak nasıl bir ihanetse, sevmediğin biriyle yalancıkdan beraber olmak da bir ihanetti Ellen'e göre. Bu yüzden, sevdiği adamın sevmediği karısından ayrılmasını isteyip teklifini kabul etmişti. Bu teklifi zaten uzun zamandır bekliyordu. Hayatı boyunca.

Sonra o korkunç olay olmuştu.

Ve her şey karmakarışık bir hal almıştı.

Ellen arabasını evin önüne park etti. Cep telefonunu çıkartıp sevgilisini aradı. Hâlâ cep telefonu kapalıydı. Son iki saatte iki mesaj bırakmıştı. Bu sefer sinyal sesini beklemeden kapattı.

Çantasını karıştırıp anahtarlarını aradı. Arabadan inip verandadan çıktı ve kapıyı açtı.

Girişteki dolabı açıp montunu ve çantasını astı. Üstünü değiştirmek için yukarı kata doğru çıkıyordu ki salon kapısını kaplayan bir şeyin gölgesini fark etti.

Neredeyse kalbi duracaktı. Bayılmamak için kendini zor tutarak gölgeye baktı. Zihni, bir dönme dolap gibi karanlık bir evrene gidip geldi.

Kapının önünde duran gölge puslu ve keskin bakışlarla ona seslendi.

"Bana yalan söyledin!"

Ellen kendine gelmek için bir süre boş gözlerle gölgeye baktı. Gölge ona doğru ağır adımlarla yaklaştı. Yüzü artık net görünüyordu. Bu kişi Frank Pauly'di.

“Onu senin yanında gördüm.”

Ellen ürkekçe gözlerini kırptırdı. “Kimden bahsediyorsun?”

“Carl McKenzie’den. Bana kuzenin olduğunu söylemiştin. Altı ay önce.”

Ellen’in kalbi hâlâ korkudan deli gibi çarpıyordu. Titrek bir sesle “Yalan söylemedim,” dedi. “O benim gerçekten akrabam.”

Frank elleriyle saçlarını yolar gibi yaptı. “Anlamıyorum, neler oluyor çıldıracağım! Kızımı kaçıran o manyak, birini öldürmemi istedi benden!”

“Ne?”

“Benjamin Sterling diye birini. Benjamin ise bana birinin ismini verdi. Carl McKenzie’nin. Eskiden Lafayette’de bir klinikte yatmış. Sonra aklıma geldi. Sen o klinikte çalışmıştın. FBI bana fotoğrafını gösterince hatırladım hemen. Onu senin yanında görmüştüm. Söyle bana, kim bu adam? Kızımı o mu kaçırdı?”

Ellen Begley’in kalbi bir güvercin gibi çarpıyordu. Soluk alışları tedirgin, yavaş ve ürkekti. Kısık bir sesle, “Hayır,” diye fısıldadı. “O yapmış olamaz!”

Frank gözlerini kadının gözlerine çevirdi. Bakışları, baharda taşan Mississippi Nehri gibi önüne çıkan her şeyi öfkeyle parçalayıp yarıyordu adeta. “DMK 34, on beş yıl önce McComb’ta işlenen cinayetin şifresi. McKenzie’nin karıştığı bir cinayet. Kızımı rehin tutan manyak arabamın camını kırıp DMK 13 yazdı.” Sesi git gide yükseliyordu. “Bunların birbiriyle ilgisi var mı? Bunun anlamı ne? O sapık neden beni seçti?” Sesi haykırmaya dönüşmüştü. “TANRI AŞKINA NEDEN KIZIMI KAÇIRDI? NEDEN? NEDEN BEN?” Sesi gök gürlemesini andırıyordu, evleri tarumar eden bir kasırgayı...

Ellen sesin şiddetiyle olduğu yerde sıçradı. Elleri ayak-

ları boşanmıştı. Her an korkudan kendini yere bırakabilirdi.

"Konuş hadi!" diye tekrar gürledi Frank. "Konuş! Sen de mi bu işin içindesin? Ha, söyle sen de mi?"

Ellen o haldeyken bile karşısındaki öfkeli adamın ruh tahlilini yaptı. Frank kendinde değildi. Yaşadığı büyük stres ve baskı doğru düşünmesine mani oluyordu. Duyguları çalkantı içindeydi. Mantiğiyla çatışıyordu. Çocuğu kaçırılmıştı. Soruşturmayla ilgili öğrendiği bulgulardan yanlış çıkarımlar yapıyor, en küçük bağlantılardan kesin sonuçlar çıkartıyordu. Profesyonel yardıma ihtiyacı vardı. Kontrol altında tutulmalıydı. Yoksa kafesinden kaçmış yırtıcı ve yaralı bir aslan gibi tehlikeli olabilirdi.

Ellen toparlanmaya çalıştı. Sesine tecrübeli, işine hakim bir terapistin sakin ve güvenilir ses tonunu verdi. "Yardıma ihtiyacın var Frank, bu meseleyi tek başına çözemezsin!"

"Saçmalamayı kes! Carl nerede?"

"O değil," dedi kesin bir sesle Ellen. "Onun bu işle ilgisi yok!"

Frank bir adım attı. Ellen da ister istemez geriye doğru yavaşça çekildi. Ama dolap daha fazla gitmesine mani oluyordu.

"Nereden biliyorsun?"

Frank kontrolden çıkıyordu. Ellen, Frank'in gözlerinden bunu anlamıştı. Kriz anındaki psikolojik sorunları olan hastaların gözlerinde bu bakışlara yıllarca tahammül etmek zorunda kalmıştı. Tek fark Frank deli değildi. Ama sınırı geçiyordu.

Kulağının dibinde korkunç bir tonda "SÖYLE HADİ!" diye bir kez daha haykırdı.

Gürlemesi Ellen'in kulağının içinde çınlarken Frank, Ellen'in başının iki yanından dolabı sağlı sollu yumruklamaya başlamıştı.

"Söyle hadi söyle söyle söyle!" Çıldırılmıştı. Her darbesin-

de dolap sallanıyor, gümbürdüyor, çatırdıyor, ahşaba çarpan kemiğin ve ezilen etin acınası sesleri koridorda yankılanıyordu. Eğer yumruklardan birisi Ellen'in yüzüne gelse büyük bir ihtimalle burnu beynine gömülür ya da öndeki birkaç dişi kırılırdı.

Ellen elleriyle yüzünü örttü. Ağlamaya başlayarak, sırtını zingırdayan dolaptan aşağıya doğru yavaş yavaş kaydınıp yere çömeldi.

"Calvary!" diye bağırdı sonunda. Frank onu duymamıştı. Kendinden geçmiş bir halde dolabın kapağını yumruklamayı sürdürüyordu. Bir kez daha haykırdı Ellen:

"Calvary!"

Frank birden durdu. Elleri kan içinde kalmıştı. Başını eğip, dizlerinin önünde ağlayan Ellen'e baktı nefes nefese.

"Ne?"

Ellen hıçkırarak yüzünü örttü. Sesi elleri arasından boğuk ve ağlamaklı geliyordu. "Calvary Baptist Kilisesi! Carl'ı bir tek orada bulabilirsin!"

35. BÖLÜM

ŞEYTAN PAKETİ

*Dünya, Tanrının ellerinde,
Ama şeytanın parmağında dönüyor!*

Calvary Baptist Kilisesi, Baton Rouge'nin güneyinde, şehre E 10 otoyolundan girerken sol tarafta kalıyordu.

Bu kiliseyi, üç büyük Kızılderili höyüğün üzerine kurulan ve çok eski bir tarihi geçmişe uzanan kentin, bir zamanlar nüfusunun büyük bir kısmını oluşturan Güney Mississippi Baptistleri inşa etmişti.

Pembe taşlı, kırmızı çatılı, girişin üstünde beyaz sivri minaresi olan bir yapıydı. Çift kanatlı beyaz kapısının üstünde, üçgen çatıya kadar yükselen devasa bir pencere vardı ve camın ortasına, beyaz renkli büyük bir ahşap haç oturtulmuştu.

Frank, Baptistler hakkında çok şey bilmiyordu. Protestanlardan hangi konularda ayrı düşünüyorlar, kiliseye hangi günler geliyorlar, kilisede düzenli olarak bir rahip bulunuyor mu, en ufak bir fikri yoktu.

Kilisenin önünde, yirmi arabanın sığabileceği geniş bir boşluk vardı. Frank direksiyonu sola kırıp asfalttan çıktı, kilisenin önündeki beton zemine girince, yerdeki sarı renkli çizgilerin arabalar için ayrılmış olduğunu anladı. Ama bir tane bile arabanın olmaması onu biraz endişelendirmişti. Belki de

kilise kapalıydı ve bir saatlik bir yolculuktan sonra kilisenin kapısı önünde öylece kalakalacaktı.

Kiraladığı arabayı ortalara bir yere park ettikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Hava kapanmış ve Mississippi'den esen ılık bir rüzgâr burnuna körfezin deniz ve yosun kokusunu getirmişti.

Kapının önüne gelince durdu. İçinden dua ederek kapının tokmağını çevirdi. Kapının kilitli olmaması umudunu tekrar yeşertti. İçeri girdi.

Kiliseye girince insanda terk edilmişlik hissi uyandıran derin bir sessizlik ve sükûnete karşıt, birilerinin yakınlarda olduğunu belli eden keskin bir dezenfektan kokusu karşıladı Frank'i. Yerler deterjanla yeni temizlenmiş olmalıydı. Frank kilisenin içinde gözlerini gezdirip birilerini aradı. Ahşap kürsü, oturma sıraları ve yürüme yolu dışında diğer kiliselerle arasında bir benzerlik bulamadı. Meryem Ana, İsa ya da çıplak haçlı figürlerden, duvar süslemelerinden ya da mumlardan eser yoktu. Babtistlerin sadeliği sevdiğini anlayıp, girişin üzerindeki saydam vitraylardan yansıyan loş kırmızı, mavi ve yeşil ışınlarla aydınlanmış yoldan yürüdü.

Kürsünün önüne gelince kendini mahrem bir yere izinsiz girmiş gibi hissetti. "Affedersiniz, kimse yok mu?" diye bağırdı.

Kimsenin olmadığını hissettiğiniz bir yerde böyle bağırarak insana tuhaf geliyordu. "Affedersiniz? Kimse yok mu dedim?"

Bir yerlerde rahibin odası olmalıydı. Kürsünün arkasında, içerideki odalara açılan bir kapı. Ama karşı duvar siyah bir perdeyle örtülmüştü. Frank çekingen adımlarla kürsüye çıkıp perdenin önüne gelmişti ki sol tarafından duyduğu bir ses birden irkilmesine neden oldu.

"Siz mi seslendiniz?" Soruyu soran, siyah perdenin köşe-

sinden kafasını uzatmış, otuzlu yaşlarda, aksanından buram buram güneylilik kokan genç bir adamdı.

"Ah evet. Rahiple görüşmek istiyordum."

"Dua için mi?"

"Biraz daha kişisel bir konu. Buraya New Orleans'tan geldim ve birkaç dakikasını alacağım sadece."

Genç adam tepeden tırnağa Frank'i süzdü. "Biraz bekleyin," deyip perdenin arkasında kayboldu.

Frank derin bir iç çekip kürsüden indi. Öndeki sıraya oturup göğsünde taşıdığı, babasının hediye ettiği gümüş haça gerili İsa kolyesini çıkartıp öptü.

"Tanrım, sen esirgeyen ve bağışlayansın, yıkandım, günahlarımdan temizlendim ve sana sığındım. Sen bana yardım et. Şeytanı yolumdan çek! Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzamlılar temiz kılınıyor, sağırlar işitiyor, ölümler diriliyor ve müjde yoksullara duyuruluyor. İsa'dan ötürü sendeleyip düşmeyene ne mutlu!"

Frank ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu ama yanına birisinin geldiğini fark edinceye kadar dua etmeye devam etmişti.

"İnsanoğlu geldiği zaman hem yedi, hem içti. Bu kez de diyorlar ki, 'Şu obur ve ayyaş adama bakın! Vergi görevlileri ve günahkârlarla dost oldu!' Ne var ki bilgelik, ortaya koyduğu işlerle doğrulanır..."

"Matta on birinci bölüm, İsa ve Vaftizci Yahya, en duygusal bölümlerinden biridir İncil'in."

Frank gözlerini açtı. Karşısında gözlüklü, yumuşak bakışlı, fırça bıyıklı, kısa gür saçlı, spor giyimli, ellili yaşlarında bir adam duruyordu ve yüzünde, gözlerinin içine kadar kocaman bir gülümseme taşıyordu.

"Sesli okuduğumun farkında değildim özür dilerim."

"Esas ben özür dilerim duanızı böldüğüm için. Anı beni görmek istemişsiniz."

Frank ellerinin arasında sımsıkı tuttuğu kolyeyi bırakıp ayağa kalktı.

“Ben Frank Pauly. Buranın yetkilisi siz misiniz?”

“Evet kardeşim, bana Rahip Abraham, derler. Kilisemizi ziyaretinizin nedeni merak mı, yoksa arınma amaçlı mı?”

Frank ciddiyetini hiç bozmadı. “Birini arıyorum aslında. Carl McKenzie’yi? Tanıyor musunuz?”

Rahibin gözlerine çok dikkatli baktı ama hiçbir tepki göstermedi. Rahibin yüzündeki gülümseme yerini yavaş yavaş meraklı ve düşünceli bir ifadeye terk etti. “Cemaatimizin içinde böyle bir isim hatırlayamadım doğrusu.”

“Peki, Doug Calder, bu simde kimseyi tanıyor musunuz?”

Peder ismi tekrarlayıp bir süre daha düşündü. “Sanmıyorum. Üzgünüm ama galiba bu kişileri yanlış yerde arıyor olmalısınız.”

Frank hayal kırıklığına uğramaya başlamış ve içten içe de Ellen Begley’e karşı öfke duymaya başlamıştı.

Kadın ona yalan mı söylemişti? Yoksa rahip yardımcı olmak mı istemiyordu?

“Beni Bayan Begley gönderdi, New Orleans FBI’dan Doktor Ellen Begley.” FBI’ı söylerken harflerin üzerine vurgulu bir şekilde basmıştı. Belki bu etkili olabilirdi. Umutla rahibin gözlerinin içine baktı. “Bu isim size tanıdık geldi mi?”

“Hayır, hem de hiç. Belki cemaatimizin üyelerinin akrabalarıdır. Kapımız herkese açıktır ama genelde cemaatimizin üyeleri bu şehirden ve civar kasabalardandır. Bu yüzden ailemizdeki herkesi tanırım.”

Frank başını salladı. Carl, başka bir isim kullanarak cemaatin içine girmiş olabilirdi. Yanında bir fotoğrafı olsaydı rahibe gösterebilirdi. Bir an ne yapacağını bilemedi ama bir şeyler bulmak için hızlıca düşündü.

"Affedersiniz peder, fazla vaktinizi almak istemem ama otoparkınız bomboştu. Üyeleriniz genelde pazar günleri mi geliyor?"

Rahip başını salladı. "Söylediğim gibi kapımız her zaman açıktır. Burası Tanrı'nın evi. Ama doğru tahmin ettiniz, gün içinde, yardım almak için gelenler ve dualarını sunmak için gelenler dışında, çoğunlukla pazar günleri ve dini günlerde toplanırız. Hatta gelecek salı büyük bir ayinimiz olacak, neden siz de bize katılmıyorsunuz? Belki aradığınız kişileri cemaatimizden tanıyan birilerini bulabilirsiniz?"

"Çok isterdim," diye geveledi Frank. "Ama bekleyemem."

"İyi misiniz, renginiz soldu birden. İsterseniz gelin, size içecek bir şeyler ikram edeyim."

Frank düşünüyordu. Pazar günü Carl buraya ibadet için gelirse Frank onu tanıyabilirdi. Ya da salı günü. Ama bu kadar bekleyemezdi. Titremeye başladı. Damağında yakıcı bir kuruluk hissetti. Damarlarındaki kan adeta çekilmişti. Bu hissi tanıyordu. Bu, yıllardır aşına olduğu susuzluktu. Alkol susuzluğu!

FBI'da gözaltında tutulduğu onca saat korkunç geçmişti. Alkol yoksunluğuyla mücadele ederken bir ara duvarların üstünde karıncaların yürüdüğünü görmüş, bir ara cıvılcıplak soyunup teninde gezinen karıncaları kovalamıştı.

Tabii bunların hepsi halüsinasyondur ama eğer bir saat daha içmeden durursa, tekrar aynı halüsinasyonları görmeye başlayacağına emindi. Hem kafası çok yorulmuştu artık. Zihnini biraz dinlendirmesi gerekiyordu.

"Teşekkürler almayayım," diye rahibin teklifini reddetti. "Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim en iyisi." Sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Tam çıkmak üzereydi ki rahibin seslendiğini duydu.

“Bay Pauly?”

Frank durup rahibe baktı. Dışarıda, göğü kaplayan bulutların arasından güneş bir açıklık bulmuş olmalıydı. Kapının üstündeki devasa pencereden içeriye güneş vuruyordu ve pencerenin ortasındaki büyük haçın gölgesi şu an rahibin ayağı önüne düşüyordu.

“İsminiz Frank’tı değil mi? Frank Pauly.”

“Evet?”

Rahip kaşlarını çatıp başını önüne eğdi.

“Bu çok garip işte!”

Frank meraklanmıştı. Rahibe doğru yürüdü. Tam ayağını pencereden düşen ışığın içine atmıştı ki güneş sanki Frank’tan kaçıyormuş gibi tekrar kayboldu.

“Ne oldu?”

Rahip düşünceli bir ifadeyle Frank’e baktı. “Geçen hafta sanırım, buraya bir paket gelmişti. Alıcının üstünde yazan kişiyi tanımıyorduk. Cemaate de sorduk ama kimse bilmiyordu. Yanlış yere gönderdiklerini sanmıştık. Şimdi siz gelince anladım.”

Rahip susunca Frank’in kalp atışları neredeyse tüm kilisede yankılanmaya başladı.

“Neyi anladınız?”

Rahip yüzünü Frank’e kaldırdı.

“Sanırım o paket size gönderilmiş Bay Pauly. Çünkü üstünde sizin adınız yazıyordu!”

ŞEYTAN İLKELERİ

7

Delilik zenginliktir!

Deliliğin nasıl bir şey olduğunu bilir misin?

Bilemezsin. Her sabah uyandığında, çocuğuna tecavüz edip onun boğazını kesmiş olarak kalkacak olmanın korkusunu, öz anneni babanı öldürüp de bunu hatırlamamanın dehşet verici ihtimalini bilir misin? Ya da çocukluğundan beri cehennem korkusuyla yaşamının, şeytanla korkutulmanın, şeytanın içimizde olduğunu ve ondan kurtulmak için her gün günah çıkarmak zorunda olmanın şizoit ruh halini...

Bölünmenin ne olduğunu bilir misin?

Doğruyla yanlıştın, insanın anlık arzularıyla toplumsal kuralların arasında sıkışıp kalmış, ruhsuz bir yargıdan ibaret olduğunu...

Bir elinde İncil, bir elinde konfederasyon bayrağı sallayarak, çocukların üstüne kurşun yağdırmanın nasıl bir his olduğunu bilir misin? Parçalanan çocuğunun kopmuş kollarını tutan bir annenin yürekleri parçalayan feryatlarını dinlemek zorunda kaldın mı hiç? İsa'nın "öldürmeyin" öğretisiyle büyüyüp, öldürdüğün bebeklerden sonra göğsüne takılan madalyaları taşımanın verdiği vicdan yoksunu gururun ne olduğunu bilir misin?

Ve ülkenе döndüğünde beş para etmediğini!

Biliyorum, hepiniz iyi insanlarsınız, hepiniz vatansever Amerikalılarsınız, bir elinizde hamburger, diğer eliniz göğsünüzde beysbol maçlarında gür bir sesle milli marşınızı bağıra çağıra söylüyorsunuz. HEPİNİZ insanları çok seviyorsunuz, Hristiyanları

daha çok seviyorsunuz, özellikle de Protestan Amerikan askerlerini. Peki, Ebu Gureyb Cezaevi işkencecilerinizi, insanları evsiz bırakan mortgageçi bankacılarınızı yaratan kapitalist sisteminizi, kindar ve bağınaz sağcı politikacılarınızı, silah sever valilerinizi, rüşvetçi ve ırkçı polislerinizi ve her şeyin üstünde Ortadoğu'daki milyonlarca masum insanın kanıyla ellerini yıkayan başkanlarınızı da seviyor musunuz?

Evet biliyorum, seviyorsunuz. Çünkü onların hepsi de aslında kalpleri vatan sevgisiyle dolu, ülkesi için çalışan, iyi ve dindar Amerikalılar.

Siz sadece zencileri, fakirleri, Müslümanları, komünistleri, Rusları, ateistleri, Alman aksanlıları, Meksikalıları, Asyalıları ve çekik gözlü komşularınızı sevmiyorsunuz, çünkü onlar sizin gibi değil.

Hepsi de sizleri öldürmek, karılarınızı düzmek ve beyinsiz çocuklarınızı yakarak öldürmek istiyor değil mi?

Eskiden zincirlere bağlayıp havyan gibi çalıştırdığınız, ağaçlara bağlayıp kırbaçladığınız Afrikalı köleler gibi! O aşağılık, iğrenç, insanlık dışı, şeytanca şeyleri yapmak istiyorlar size değil mi!

Sizler işkenceye kendinize yapıldığında karşı çıkıyor, kendi canınız yandığınızda feryat ediyorsunuz; ama aynı şeyi siz yaptığınızda vatansever hislerinizle övünüyorsunuz ya da meşru müdafaa yaptığınızı geveleyip haklılığınızı savunuyorsunuz. Çocuklarım için, vatanım için, dinim için diye bahaneler buluyorsunuz. Eğer sizler insansanız, ben insanlığımdan iğreniyorum ve sizin inandığınız değerlere tükürüyorum! Şeytanın elçisi diyorsunuz Müslümanlara, Müslümanlarsa sizlere diyor, bense diyorum ki, Müslüman ya da Hristiyan fark etmez, işkencenin arkasında olduğunuz sürece şeytan bile sizinle boy ölçüşemez!

Sizler, kendinizi, şeytanın elçisi olduğunu göremeyecek kadar gözünüzü kan bürümüş, ellerinizi nükleer sabunlarla yıkayın

temizleyemezsiniz, DNA'nıza kadar şeytanın kanıyla kaynamış sizin pislik ruhunuz, sizlerin nefes almaya hakkı varsa, bana da sizi katletmek vaciptir.

Gururlu, güçlü, göğsü madalyalı, zeki, özgürlükçü, demokrat ve vatansever Amerikan halkı, evet sizlerden, hepinizden iğreniyorum. Çocuklarınızdan, karılarınızdan, kızlarınızdan, torunu-
nuzdan, devletinizden, bayrağınızdan, dininizden, Tanrınızdan! Sizler özgürlüğe, insan haklarına ve bu dünyaya küfürsünüz!

Kaçınız, beş yaşındaki çocukların beyinleri tarikatlarda yıkanırken din böyle olamaz dediniz? Kaçınız, evlatlarınız Irak'a giderken, Vietnam'a giderken, oradaki çocukların üzerine bomba boşaltırken vatanseverlik bu değil dediniz? 17 yaşına bile gelmemiş çocuklar ellerinde otomatik silahlarla okul basarken ağlayan aileler, kaçınız silah yasası değiştirilsin diyen insanların yanında oldunuz? İncil'le çocuklarınızın beyni yıkanırken kaçınız çocuğunuzun normal bir kitap okumasına izin verdiniz? Kaç çocuk Nietzsche okuduğu, Marx okuduğu; Stirner, Proudhon okuduğu için okul basmıştır, kaç çocuk Cinayet Şirketi'ni okuyunca terörist olmuştur; kaç çocuk Marquis de Sade okuduğu için sübyancı olmuştur? Bu ülkedeki katillerin kaçta kaç ateist-komünist? Sübyancıların kaçta kaç satanist?

Peki ya hapisanedeki suçluların kaçta kaç dindar? Kaç tanesi İncil'e el basarak büyümüş?

Aman Tanrım, yoksa yüzde doksan dokuzu mu?

Evet, bu doğru, senin Tanrın, senin döktüğün kanla nefes alıyorsa, güçlü olmak için senin nefretine, kinine, baskına, zulmüne, yasaklarına, şiddetine, ahmaklığına ve parana ihtiyaç duyuyorsa, şeytanı doğuda arama, şeytan sensin ve o kadar kötü-sün ki, Tanrı'n bile seni yalnız bırakmış. Eğer öyle olmasaydı, bu kadar acımasız olur muydun? Bu kadar gözünü kan ve para bürür müydü? Bu kadar aşağılık şeyler yapıp halen insanlıktan, dinden ve demokrasiden bahseder miydin? Ellerin bu kadar kana ve pet-

role bulanmışken şeytanla savaştığını iddia eder miydin?

Tüm bu yaptığın iğrençliklerden ve seyirci kaldığın bunca kötülükten sonra halen bir şereften bahsediyor musun?

Öyleyse senin şerefini şeytanlar siksin!

Şeytan seni, karını, kızını, eklem yerlerinden parçalanınca-ya kadar düzsün! Testislerindeki tohumların, şeytanın ıstırabıyla kavrulup kurusun. Şeytanın laneti, torunlarının torunlarının torunlarına kadar tüm dölünü sıcak közler içinde akıtsın. İstırabın cehennemden de uzun sürsün.

Ölümün kanlı, acı ve tuzlu olsun!

Amerikalılar!

Köpekler!

Şeytan sizi lanetlesin.

Şeytan size tüm dölünü akıtsın!

Amen!

36. BÖLÜM

ŞEYTAN DÖNGÜSÜ

İyiler, şeytanın kalkanıdır!

New Orleans FBI bürosunda, Karnaval Şeytanı soruşturmasında görevli tüm ajanlar, Özel Ajan Richmond Whaley'in odasında acil bir toplantı için buluşmuşlardı. Çünkü sonunda mağdurlardan ikisiyle ilgili bir bağ bulunmuştu.

Eyalet trafik polis kayıtlarından, şu an huzur evinde yatan eski doktor Cedrick Windom'un Louisiana'da, Marksville kasabasında bir süre doktorluk yapmış olduğunu öğrenmişlerdi. Bundan otuz beş sene önce 107. yolda bir trafik kazasına karışmış ve iş yeri adresi olarak da Marksville kasabasında bir muayeneyi göstermişti

Bu kasaba aynı zamanda Benjamin Sterling'in doğup büyüdüğü kasabaydı.

Richmond toplantı masasında oturan ajanlarına seslendi. "Doktor Cedrick o kasabada görev yaparken Benjamin Sterling 20'li yaşlardaydı. Karnaval Şeytanı hedef olarak onları seçtiğine göre ikisini de tanıma ihtimali var. Sanırım yanlış iz üzerinde gidiyorduk. Şüphelimiz hastalıklı dürtülerle değil, kişisel bir nedenle onları seçmiş olmalı!"

Soruşturmada görevli ajanlardan biri önündeki dosyadan başını kaldırıp Richmond'a baktı. "Efendim, Psikiyatrist

Richard Blake ise oradan 43 kilometre uzaklıktaki Alexandria kasabasında doğmuş.”

Yanındaki ajan “Bunu biliyoruz, ama tüm araştırmalarımıza rağmen Richard’la Sterling arasında bir bağ kuramadık,” dedi.

Richmond “Atladığımız bir şey olmalı,” dedi çenesinin altını kaşıyarak. “Richard öldüğüne göre ondan bir şey öğrenemeyiz ama...”

“Peki Frank,” diye sözünü kesti, ağır suçlar soruşturma biriminin müdürü, Özel Ajan Davis. “Bu çerçevenin içine Frank Pauly girmiyor.” Önündeki dosyanın içinden bir kağıt çıkartıp hızlı bir özet geçti. “Mississippi Jackson’da doğmuş. Babasının adı Hanry Pauly, o da bir avukatmış ve on dört sene önce ölmüş. Annesinin adı ise Olivia, bir hemşireymiş, o da 28 yıl önce ölmüş. İki çocukları varmış. Frank ve Virginia, Frank Virginia’dan dört yaş küçükmüş. Frank iki yaşındayken annesi ve babası ayrılmış, mahkeme Frank’in vekâletini annesine, Virginia’ninkini ise babasına vermiş. Frank annesiyle birlikte Baton Rouge’a taşınmış. Bayan Olivia orada bir sağlık kuruluşunda çalışmaya başlamış. Frank 16 yaşındayken annesi ölmüş. Mahkeme bu sefer Frank’i babasına vermiş. Ve oğlu hukuk dünyasına hızlı bir giriş yapmış. Önce hukuk fakültesi ardından kamu avukatlığı ve ardından sivil hak mücadelesi. Birçok kamu davasında Mississippi ve Louisiana eyaletlerine karşı açılan davalarda temsilcilik yapmış. Son on beş yılını Masumiyet Araştırma Komisyonu’nda danışmanlık yaparak geçirmiş. Altı buçuk yaşındaki kızı Rachel on beş gündür kayıp. Marksville şerifiyle konuştuk. Adli kayıtlar iki sene önce çıkan bir yangında kül olmuş. Aynı kayıtlar bölge ceza mahkemelerinde var ve kayıtları istedik. Dosya elimize ulaşıncaya kadar beklemek dışında pek bir şey yok! Frank’in de tıpkı Richard Blake gibi bu kasabayla hiçbir ilgisi görünmüyor!”

"Bunu buradan oturarak bilemeyiz!" dedi Richmond ve gözlerini kararlı bir ifadeyle Davis'e dikti.

Özel Ajan Davis, yıllardır beraber çalıştığı Ajan Richmond'un bakışlarından ne demek istediğini anlamıştı. "Marksville'ye mi gitmek istiyorsun?"

"Hem de uçarak!"

Davis bir an düşündükten sonra telefonuna sarıldı. "Helikopteri hazırlayın. Altı ajanı Marksville'ye götüreceksiniz."

On beş dakika sonra Richmond ve soruşturmada görevli ajanlardan beş tanesi FBI helikopteriyle New Orleans'tan 250 kilometre uzaklıktaki Marksville kasabasına gitmek için pistten havalanıyorlardı.

37. BÖLÜM

ŞEYTAN SÜRPRİZİ

*Cehennemde yanmayı göze almayan
Cennetin güzelliklerine âşık olmazmış.*

Martin, özel psikiyatri kliniğinden ayrılınca doğrudan New Orleans'a dönmüştü.

Pisikolog Ellen Begley'in, on iki yıl önce Big Island Psikiyatri Kliniği'nden kaçmadan önce, FBI tarafından koruma altına alınmış olan Carl McKenzie'nin doktorluğunu yaptığını öğrenmesi onu çok şaşırtmıştı. Bu gerçekten çok ilginç bir tesadüftü.

Yoldayken FBI'ı aradı ama ona Ellen Begley'in bürodan çıktığını söylediler. Martin de emniyeti arayıp kadının ev adresini öğrendi.

Bir saat sonra, New Orleans'ın en güzel caddelerinden biri olan Esplanade bulvarında güzel bir evin önündeydi. 90. otoyoldan New Orleans'a girerken bir ara yağmur çiselemiş sonra birden gökyüzünde fırtına çıkmış gibi yağmur bulutları dağılmıştı. On beş dakika sonra da bulutlar geri toplanmıştı. Bu iyiye işaret değildi. Sıcaklık hâlâ mevsim ortalamasının altındaydı ve hava durumunda Meksika Körfezi'nden bir fırtınanın yaklaştığını duymuştu.

Bayan Begley'in evi genellikle maddi durumları iyi be-

yazların oturduğu, saçlarını aşağıya sarkıtmış söğütler ve asırlardır dimdik duran çam ağaçları tarafından gölgede bırakılmış evlerin olduğu cadde üzerindeydi. Caddedeki ağaçlar o kadar devasa ve üst dalları o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki, yukarı baktığınızda gökyüzünü göremiyordunuz bile.

Sundurmaya çıkıp zile basarken kapının açık olduğunu gördü. İçerden hıçkırma sesi geliyordu.

Martin hafifçe kapıyı aralayıp seslendi. "Bayan Begley, ben Dedektif Martin?"

Hemen birkaç metre önünde Ellen Begley'i vestiyer dolabının önünde yere çökmüş ağlarken buldu.

"Bayan Begley, iyi misiniz?"

Ellen elleriyle yüzünü örtmüş hıçkırıyordu. Martin'e bakmadan başını salladı.

Martin, dolabın üstündeki kan izlerini görünce hisleri birden alarm verdi. Bir elini ceketinin altındaki dokuz milimetrenin kabzasına atıp içeriye daldı.

"Saldırgan hâlâ içeride mi?"

Ellen başını hayır anlamında salladı.

Martin rahatlamış bir ifadeyle elini silahının kabzasından çekip kadının önünde çömeldi.

"Ambulans çağırayım mı?"

Ellen ellerini yüzünden çekti. Ağlamaktan makyajı akıp is gibi yanaklarını boyamıştı. Kalbi kırık bir ifadeyle Martin'e baktı.

"Hayır, iyiyim."

"Ne oldu burada?"

"Frank, Frank geldi."

Martin şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Frank Pauly mi?"

"Evet."

"Birkaç saat önce FBI'ın onu serbest bıraktığını öğrenmiştim. Ama neden buraya geldi, sizden ne istiyordu?"

Ellen Begley utangaç bir ifadeyle yüzünü yere eğdi. Konuşmak istemiyordu ama Martin onu sıkıştıracaktı.

“Bayan Begley. İsterseniz size bir kahve yapayım. Siz de kendinizi toparlamış olursunuz. Hem biraz sohbet ederiz.”

Birlikte mutfğa geçtiler. Ama kahveyi Martin değil, Ellen Begley hazırladı. Elleri bağlanmış bir kurban gibi oturup ağlamaya devam etmenin bir faydası olmayacağını söylemişti.

Kahve hazırlanırken Doktor Begley yüzünü peçeteyle temizledi. Dumanı tüten kahveyi masada oturan Martin’in önüne koyup ona olanları anlattı. Carl McKenzie’nin on iki sene önce özel bir psikiyatri kliniğinde yatarken doktoru olduğunu, aynı zamanda da uzaktan akraba olduklarını, Carl’in isminin bir şekilde soruşturmaya girdiğini öğrenince Frank’in buraya geldiğini ve Carl’in yerini bilip bilmediğini öğrenmek için onu tehdit ettiğini...

Martin kadını dikkatle dinledi. “Peki, Bayan Begley, Carl McKenzie ile akrabalık bağınız nedir?”

“Baba tarafından kan bağımız var. Biraz karışık. Aslında o klinikte karşıma çıkıncaya kadar bunu bilmiyordum. İkimiz de bilmiyorduk. Bunu psikoterapiler sırasında öğrendim.”

“O klinikten ayrılmanızın nedeninin bu bağla bir ilgisi var mıydı?”

Ellen Begley tezgâha sırtını vermiş, bir sigara yakmıştı. Ciğerlerine derin bir nefes çekip dumanı havaya üfledi. Hâlâ yaşadığı olayın etkisi altında olduğu titreyen parmaklarından belli oluyordu. Kuru bir sesle yanıtladı. “Hayır, hiç ilgisi yok.”

“Peki bu olanların Carl McKenzie ile ilgisi var mı?”

Ellen Begley kahvesini alıp Martin’in karşısına oturdu. “Hangi olanların?”

Martin, doktorun soruyu anlamamış olmasına, ya da anlamazlıktan gelmesine şaşırdı. “Karnaval Şeytanı, Carl Mc-

Kenzie olabilir mi?"

Soruyu yanıtlamadan önce Begley kahvesinden bir yudum aldı. Derin bir iç çekti. "Masum çocukları kaçırmak, babalarına başka birilerini öldürtmeye çalıştırmak mı? Hayır, bu onun kalkışacağı işler değil. Onun yardıma ihtiyacı olduğuna eminim. Ama bunları yapacak biri değil."

"Neden bu kadar eminsiniz? Raporlarınızı okudum, altında imzanız vardı. Tehlikeli ve saldırgan demişsiniz onun için."

"Evet, ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Ne değişti peki?"

"Rehabilite oldu."

"Onu bir daha görmediniz mi?"

Ellen Begley gözlerini Martin'in bakışlarından kaçırdı.

"Gördünüz onu!" dedi Martin, bir zanlıyı suçüstü yakalamış gibi. "Şu an nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Ellen Begley yüzünü yere eğdi. Bakışları sessiz, sisli derinliklerde kaybolmuştu.

Martin cesaret vermek istercesine elini onun elinin üstüne koydu. "Bayan Begley, Carl'ın nerede olduğunu biliyorsanız lütfen söyleyin. Frank, bir barut fıçısı gibi, benden önce ona ulaşırsa, zarar verebilir!"

"Onu yanlış yere yönlendirdim," diye fısıldadı Begley elini çekip üzgün bir sesle. "Carl yıllar önce, Baptistlere takılıyordu. Baton Rouge'de bir kiliseleri vardı. Bir süre orada yaşadı. Sahte bir isim altında tabi. Frank'i oraya gönderdim ama bir şey bulamaz. Şu an Carl ondan çok uzakta!"

"Bayan Begley, lütfen, eğer masumsa onu korumamıza izin verin. FBI'la ne gibi sorunu oldu bilmiyorum ama burada, polis teşkilatının korumasında güvende olur. Söz veriyorum. Bana yerini söyleyin."

Begley başını salladı. Sigarasından bir nefes daha çekti. "Geçen ay bir mail yazmıştı bana. Marksville'de, terk edilmiş

bir çiftlikte kalıyor." Elini alnına götürüp düşündü. "Spring Bayou 138 numarada."

Martin hemen telefonunu çıkardı. Marksville'nin şerifini arayıp Carl'ı gözaltına almaları için destek isteyecekti ama şerif ofisinin telefonu düşmedi.

Emniyeti arayıp ekibindeki dedektiflerin hemen Marksville'ye yola çıkmasını emretti.

Doktor Begley hüzünlü gözlerle Martin'in telefondaki konuşmalarını, adamlarına verdiği kısa ve kesin emirleri dinledi. Martin'in sesindeki kararlılık ve otoriter ton bu soruşturmayı ne kadar önemseydiğini ve herhangi bir hatayı kabul etmeyeceğini gösteriyordu.

Yeni bir numarayı tuşlarken bir gözü Bayan Begley'deydi.

"Frank buradan ne zaman ayrıldı?"

"Siz gelmeden birkaç dakika önce. Neden?"

"Baton Rouge emniyetini arayıp onu tutuklatacağım."

"Hayır!" diye bağırdı Begley ve birden Martin'in kulağına götürdüğü telefonu elinden çekip aldı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Begley düğmeye basıp aramayı kapattı. Sesi oldukça amiraneydi. "Bunu yapmayacaksınız!"

"Neden? Size saldırmış, üstelik Carl'ı bulursa ona zarar verebilir. Kızını onun kaçırdığını düşünüyor!"

"Onu bulamaz. Yanlış yere yönlendirdiğimi söylemiştim."

"Peki size yaptığı!"

"Sorun değil."

Deneyimli dedektif, Bayan Begley'in gözlerinde bir şey yakalamıştı. Anaç bir ifade. Sanki Frank'i korumaya çalışıyordu.

"Peki, tamam onu tutuklatmayacağım, telefonumu geri alabilir miyim?"

"Alabilirsiniz. Ama önce söz verin."

"Ne için?"

"Onu tutuklatmayacaksınız, çocuğu kaçıırıldığı için zaten perişan halde."

"Peki, söz veriyorum."

Begley dedektifin gözlerinin içine bakıyordu. "Polis sözü mü erkek sözü mü, çünkü polislerin sözüne inanmam."

"Erkek sözü!"

Begley telefonu Martin'e uzattı. Martin telefonunu cebine koyarken düşünceli bir ses tonuyla sordu. "Yalnız, anlamadığım bir şey var. Frank, Carl'la olan bağlantınızı nasıl öğrenmiş?"

"FBI'dan öğrenmiş olmalı."

"FBI sizin yıllar önce bir klinikte çalıştığınızı ve orada Carl McKenzie'nin doktoru olduğunuzu, aynı zamanda da uzaktan akraba olduğunuz bilgisini mi vermiş Frank'e?"

Martin'in alaycı ses tonu karşısında Bayan Begley'in yüzü kızararak başını başka yöne çevirdi. Sonunda pes etmişti. Boğazına saplanmış bir diken varmış gibi acıyla yutkundtu. Artık kaçacak yeri kalmamıştı. "Bir şey söylemek istiyorum dedektif ama kayıt dışı tutulacağına söz vererseniz?"

Martin hiç duraksamadı. "Kayıt dışı, erkek sözü!"

Ellen Begley yutkunup derin bir nefes aldı. Sonra kendine güvenen bakışlarla Martin'in gözlerine baktı. "Biz Frank'le bir yıldır beraberiz! Tam olarak on bir aydır. Karısından boşanmaya hazırlanıyordu. Eğer kızı kaçırılmasaydı belki de evlilik tarihini planlıyor olacaktık! "

Martin kaşlarını şaşkınlıktan alnının ortasına kadar kaldırdı. Ağzını kocaman açıp bir süre bu şok edici bilgiyi sindirmeye çalıştı. Sonunda şoku atlatınca manidar bir sesle yanıt verdi.

"Bayan Begley, gerçekten sürprizlerle dolusunuz."

ŞEYTAN DARBESİ

*Belki, öbür tarafta meleklerle tanışacaksın.
Ama burada Şeytanın namlusundasın!*

Bir saat süren yolculuktan sonra Özel Ajan Richmond Whaley ve yanındaki ajanları taşıyan helikopter, güneşin batmasına iki saat kala Marksville'ye indi.

Yolculuğun son yarım saati kâbus gibi geçmişti. Rüzgârın şiddetinden helikopter son kilometreleri sarsıntıyla almıştı. Güneydoğu ufkunda simsiyah bulutlar toplanmıştı ve karanlık göğü adeta kâğıt gibi yırtan yıldırımlar saçarak hızla üzerlerine doğru geliyordu.

Şerife geleceklerini haber vermişlerdi. Özel Ajan Richmond'la birlikte iki ajan helikopterden inerken diğer üç ajan helikopterde kaldı. Çünkü helikopter yoluna devam edip fırtınadan önce kırk üç kilometre uzaklıktaki Aleksandria kasabasına gidip, Psikiyatrist Richard Blake'ın geçmişi hakkında bilgi toplayacaklardı.

Şerif, rüzgârdan uçmaması için şapkasını tutarken diğer elini uzattı. Özel ajan Richmond kendini tanıtıp hızlıca şerifin elini sıktı.

Şerif altmışına merdiven dayamış, kırçıl saçlı, yüzü tıraşlı, tombul yanakları belki rüzgârdan belki de alkole olan yakınlığından hafif pembemsi, orta boylu ve asabi görünüşlü

bir adamdı. Çoğu kuzeylinin anlamakta zorlanacağı genizden gelen sert ve yuvarlak güney aksanıyla konuşuyordu.

“Fırtına geliyor. Telefon hatları kesik. Eğer ulusal afet telsiz kanalından ulaşamasaydınız haberim olmazdı. Araba şurada, gidelim.”

Helikopter tekrar havalanırken ajanlar, yeşilliğin sonuna park edilmiş şerifin arabasına bindiler.

Richmond ön koltuğa geçip şerife baktı. “Doktor Cedrick Windom’u hatırlıyor musunuz? 35-40 yıl önce burada görev yapmış.”

Şerif ismi tekrarlayıp bir süre düşündü. Sonra başını omuzları üstünde salladı. “Maalesef hayır. Bu kasabada birçok doktor gelip gitti. Kayıtları incelememiz lazım.”

“Peki Benjamin Sterling?”

“Sterling. Birkaç Sterling tanıyorum, ama Benjamin isminde kimseyi tanımıyorum.”

“Babasının adı Henry Sterling. Bu kasabada doğmuş.”

“Oo, Henry Sterling. Yıllar önce öldü. Evet doğru, bir oğlu vardı. Ama o da yıllar önce kasabadan ayrıldı. Sanırım yargıçtı.”

“Hayır, avukat.”

“Öyle mi? Neredeyse otuz, belki de kırk yıl oldu. Görsem şu anda tanımam.”

“Ailesinden kimse yaşıyor mu burada?”

“Bir halası, bir de dayısı var. İkisi de çok iyi insanlardır.” Şerif şüpheli bir ifadeyle Richmond’a döndü. “Size bir şey sormamda sakınca var mı? Neden Sterlingleri araştırıyorsunuz?”

“Sanırım bu konu gizli kalsa iyi olur.”

“Oo, anladım, federal mesele.” Ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

Richmond ciddiyetini bozmadan başını salladı. “Sterling

ailesinden kim varsa hepsiyle görüşmemiz lazım. İşe oradan başlayalım."

Şerif başını sallayıp kontağı çevirdi. Arabanın motoru homurdanarak çalıştı.

"Henry Sterling ile ilgili bize ne söyleyebilirsin şerif?"

Şerif düşünceli bir ifadeyle alt dudağını ileri doğru uza-
tıp büzdü. "İyi bir adamdı. Öleli uzun zaman oluyor."

"Ne iş yapardı?"

"Çiftlik sahibiydi. Doğuda çok büyük arazileri vardı. Bir ara işleri çok kötü gitti. Oğlu o öldükten sonra da önce arazileri sattı. Sonra çiftliği öylece bırakıp gitti." O an bir şey hatırlamış gibi kaşlarını şüpheli bir ifadeyle çatıp Richmond'a baktı. "İşlerin kötü gitmesinde o uğursuz olayın sebep oldu-
ğu söylendi bir süre."

Şerif kulak tırmalayıcı aksanıyla o kadar tekdüze ve hızlı konuşuyordu ki Richmond onu anlamakta zorluk çekiyordu. Kaşlarını çatıp sordu. "Hangi uğursuz olay şerif?"

"Bay Henry Sterling'in kâhyası yüzünden. Yıllar önce, otuz-kırk sene önce bir çocuğu öldürmüştü!"

Bu bilgi Richmond'un dikkatini çekti. "Bir çocuğu mu öldürdü? Bu olayı biraz daha açıklar mısın şerif ve lütfen biraz daha yavaş konuşarak."

Şerif gaz verip aracın hızını arttırdı. Sözlerine yavaş başladı ama devamını rüzgâr hızında anlattı. "Çocuk buralı değildi. Olay olduğunda ben yirmisinde bile değildim. Burarlarda böyle kötü şeyler pek olmaz. Kızın cesedi, sanırım Mississippi deltalarında, bataklıklarda bulunmuştu. Thomas hemen suçunu itiraf etti. Sonra hapse atıldı. Sanırım on-on beş yıl önce idam edildi!"

"Bu kişi Sterling'in kâhyasıydı öyle mi?"

"Evet."

"Çocuk kaç yaşındaydı?"

Şerif omuz silkip dudaklarını büzdü. "Beş, yedi, ya da on, hatırlamıyorum. Ama bir süre sessiz kasabamız gazetecilerinin şipşaklarıyla aydınlanmıştı!"

"Kıza tecavüz de etmiş miydi?"

Şerif gözünü yoldan ayırmadan kaşlarını öfkeyle çatıp yanıtladı. "Sanırım evet!"

Bu olay Richmond'un ilgisini epey çekti. "Peki, Thomas'ın ailesinden kimse var mı burada?"

"Thomas buralı değildi. Mississippi'den gelmişti. Ama bir tane karısı ve iki ya da üç kızı vardı. Kızlarından büyük olanı o hapse atılınca evden kaçmıştı. Küçük olanı ise, evlenmeden küçük yaşta hamile kaldı. Siyahların arasında bu çok olur, bu onları ilgilendirir bizim sorunumuz değil ama Hristiyan beyaz insanlara karşı böyle şeyler hoş karşılanmaz."

"Thomas'ın karısı siyah mıydı?"

"Hayır efendim, sanırım yanlış anlaşılma oldu, Thomas'ın karısı da kendisi de Meryem Ana'nın sütü kadar beyazdılar. Mesele de bu zaten, bunu anlatmaya çalışıyorum. Kızın babası belli değildi. Bay Henry ise, daha önce söylemiş miydim, iyi bir adamdı. İyi bir Hristiyan'dı. Onları işten kovmadı. Thomas'ın karısı ve kızları da onun arazilerinde çalışırdı. Doğan çocuğu nüfusuna aldı sanırım. Ben olsam bu kadar hoş görülme olmayabilirdim, ekmeğimi yiyenlerin namuslu yaşamasını isterim. Neyse, Bay Sterling bu olaydan birkaç yıl sonra vefat etti, oğlu da arazilerini satıp gitti. Thomas kızları da anneleriyle birlikte bir süre burada yaşadılar, çiftliklerde çalıştılar, ama tutunamadılar ve terk edip gittiler. Otuz yıldan fazla oluyor galiba."

"Peki karısının akrabaları burada mı?"

Şerif elleri direksiyonda omuz silktili. "Karısı da buralı değildi. Adını bile hatırlamıyorum zaten."

Richmond başını salladı. "Sterlinglerin evinde şu an kimse yaşıyor mu?"

“Hayır efendim, ev boş. Kasabanın biraz dışında zaten, ormanın içinde, harabe halde...”

Richmond karar değiştirdi. Arka koltukta oturan adamlarına döndü. “Kenny, sen doktor hakkında bilgi topla. Kasabanın yaşlılarıyla görüş. Mutlaka doktoru hatırlayan birileri vardır. Hakkında öğrenebileceğin kadar çok şey öğren. Özellikle de Benjamin Sterling ile ilişkisini. Ve Frank Pauly ismini duyup duymadıklarını. Şerif, adamlarından birisi bize bugünlük yardım edebilir mi?”

“Evet, ayarlayabilirim.”

“Mitch, sense Sterling hala ve Steriling dayı ile görüşmeye git. Ben size daha sonra katılırım.”

“Sen nereye şef?”

Richmond yüzünü arka koltuktaki adamlarından çevirip arabanın altından akıp giden gri yola baktı. “Thomas’ın ve kızlarının hikâyesi ilgimi çekti. Biraz kurcalayacağım.”

Şerif, ofisin önünde arabayı durdurup ajanları bıraktı. Telsizle bir yardımcısını ajanlara yardım etmesi için görevlendirdi. Görüşmeyi kesmeden önce adamına bir emir daha verdi. “Bir de evime uğrayıp karıma yemeye gecikeceğimi söyle misin? Sağol Jim.”

Şerif telsizi yuvasına koyarken “Lanet fırtına!” diye söylendi. “Telefon hatları kesik! Karım cep telefonu kullanmıyor. Ablası kanserden ölünce eve cep telefonu girmesini yasakladı. Sabit hatla idare ediyoruz.”

Richmond boş bakışlarla başını salladı. Kulağı şerifteydi ama düşünceleri Sterlinglerin kâhyasının öldürdüğü çocuktaydı. Kimdi o çocuk? Kaçırılan çocukların, yakılarak öldürülüp üstlerine Ku Klux Klan cübbeleri giydirilen kurbanların bu çocukla ilgisi olabilir miydi?

“Şimdi nereye?” diye sordu şerif.

Richmond, gözleri ufukta, düşünceli bir ifadeyle cevap-

ladı. "Sterlinglerin eskiden yaşadıkları o eve, komşularıyla konuşacağım. Hâlâ oradalar mı?"

Şerif başını sallayıp gaza bastı. "Komşuları mı? Evet, birçoğu aynı yerde duruyor. Bizim burası fazla göç vermez, göç de almaz. Hemen hemen herkes burada doğar, burada büyür ve burada ölür."

Bir süre sessizlik içinde yolculuğa devam ettiler. Bazıları yüzme havuzlu, hepsi de devasa bahçelerle ve ağaçlarla çevrili evlerin önlerinden geçtiler. Birkaç dakika sonra klasik Louisiana evleri arkada kaldı ve etrafları yemyeşil ve düz bir araziyle çevrildi.

Şerif bir çukura girince araba sallandı. "Lanet yol! Özür dilerim. Sel yüzünden geçen kış çöktü. Yaptırmıştık ama baharda yine bozuldu!" Ufukta, kömür rengindeki bulutların altında çakan şimşekler ardı ardına flaş patlatıyordu.

Rüzgâra direnen servi ağaçlarıyla çevrili bir binanın önünden geçerlerken şerif elini direksiyondan ayırmadan parmağını kaldırıp ileriye işaret etti.

"İşte, Sterlinglerin eski çiftlik evi şu sağdaki kavakların arkasında."

"Oraya bir bakmak istiyorum şerif."

"Neden? Orada bir şey yok ki?"

"Şu bahsettiğin kâhya Thomas, o evde yaşamıyor muydu?"

"Evet, evin arkasında bir kulübede."

"Önce oraya bakalım. Sonra komşuları ziyaret ederiz."

Sağ tarafta çiftlik evine doğru giden toprak bir yol vardı. Şerif hız kesip yavaşça toprak yola girdi.

Richmond polislikten bu mesleğe geçmişti ve eski görev alışkanlığından olsa gerek olay mahallini görmek istemişti. Olay yerini görmek ona yeni çağırışimler yapar olaylara bakış açısını değiştirirdi. Her ne kadar sözü edilen olayın üzerin-

den otuz yıl geçmiş olsa da terk edilmiş eve şöyle bir bakmak istiyordu.

Yol uzun zamandır kullanılmadığı için yağmur ve rüzgâr yüzünden oldukça aşınmış, köstebek yuvasına dönmüştü. Şerif vitesi bire taktı. Çukurların üstünden bata çıka ilerlediler.

Elli metre sonra, eski ev, ağaçların arasından göründü. Evin önünü diz boyunda yabancı otlar çevirmişti ve esen şiddetli rüzgârın altında boyunlarını boylu boyunca yatırmışlardı. Ahşap duvarları aşınmıştı. Kaplamaların arasından otlar ve yosunlar fışkırıyordu.

Şerif arabayı evin yirmi metre önüne park etti. Motoru susturunca cebinden bir sakız çıkartıp ağzına attı. Richmond sağ camdan ıssız eve bakarken şerif de yüzünü ona dönüp ne yapacağına baktı.

Richmond arabanın koluna elini uzatıp kapıyı açtı. Dışarıda korkunç bir rüzgâr vardı. Telefonu çaldı. Martin arıyordu. Richmond bir an cevap vermekle vermemek arasında kararsız kaldı. Önemli bir şey olabileceğini düşünerek yanıtladı.

“Martin. Ne oldu?”

Karşı taraftan ses cızırtı içinde geliyordu. “Richmond, yeni bir..... Mark..... yormuş Şeri.....dım ama.....şamadım!”

“Martin, ne söylediğini anlamıyorum!”

Bu sırada şerif de arabadan dışarıya çıktı. Şapkasını uçmaması için tutup eve doğru yaklaştı. Tuhafına giden bir şey görmüştü ama ne olduğunu anlayamıyordu. Bir değişiklik vardı sanki. Ensesini kamçılaman rüzgâra aldırmadan bir elini beline atıp dans eden otların üstünde evi incelemeye devam etti. Bir yandan da sakızını çiğniyordu.

Richmond hâlâ Martin’le konuşmaya çalışıyordu ama hatta problem vardı. Martin’in sesi kesik kesik geliyordu. “Duydun mu.....ın.....nidum. Marksville’de.....”

"Anlamıyorum söylediklerini! Evet Marksville'deyim şu an, sen nereden öğrendin?"

Şerif bu arada garipliğin ne olduğunu anlamıştı. Evin kapısının üstündeki paslı asma kilit artık yerinde yoktu. Birisi onu kırıp eve girmiş olmalıydı. Ama boş ve harabe bir eve kim neden girecekti ki?

"Lanet Orada kalı..... Carl! Duydun mu?" diye bağırdı Martin hattın diğer ucundan.

"Carl mı dedin? Neden bahsediyorsun sen?"

O anda bir ses duydu Richmond. Gök gürültüsü gibi ama o kadar güçlü değil. Çocukların patlattığı torpillere benziyordu. Ya da ağır bir cismin yere düşmesine.

Şerife doğru baktı ama bir an onu göremedi. Otların arasında bir şeyin kıpırdadığını görünce gözlerini kırıştırdı. Şerif sırt üstü otların üzerine yatmıştı ve kafasındaki şapka rüzgârda uçarak hızla ondan uzaklaşıyordu.

Ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Telefonu yere attı. Refleksleri devreye girmişti. Hızlıca sağ elini koltuk altındaki meşin kılıfa götürdü. Silahını çıkardı ama mermiyi namluya verene kadar o patlamayı bir kez daha duydu.

Bir saniye içinde üç şey birden oldu. Omzunda iğne batmış gibi bir acı hissetti. Arkasındaki arabanın camı patladı. Elindeki silahı yere düşürdü.

Acı, sanki elektrik akımına kapılmış gibi kavurucu bir hızla vücuduna yayılmaya başlamıştı. Omzunun koluyla birleştiği nokta önce yanmaya başladı. Sonra eti matkapla deliniyormuş gibi bir ıstırap duydu ve uyluk kemiğinin içine kadar bu acıyı hissetti.

Sol elini omzuna koydu. Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu.

Acıdan gözleri kararırken yere çömeldi. O an evin ikinci katının sol tarafındaki kırık pencerenin arkasında bir gölge

gördü. Hemen ardından pencereden bir kıvılcım fışkırdı ve tekrar aynı patlamayı işitti.

Rüzgârın şiddeti silahın sesini boğuyordu. Kafasının yanından, arabanın arka kapısı metalik bir tınıyla çınladı ve üstünde bir parmak çapında bir delik açıldı.

“Siktir! Lanet!”

Richmond doğrulup koşmaya başladı. Bir kurşun kulağının dibinden vınlayarak geçti. Güç bela kendini arabanın öbür yanına atmayı başardı.

Korkudan, acıdan ve şaşkınlıktan sırt üstü yere yatıp bir süre hareketsiz kaldı. Penceredeki meçhul tüfek iki kere daha patladı. Kurşunlardan biri arabanın tavanını deldi, uzun bir tınlama sesiyle kurşun arabanın içinde çınladı. Diğer kurşun, şoför koltuğundaki camı patlattı.

Bir eli sol omzundaki kurşun yarasında, panik halinde düşünmeye çalışıyordu Richmond. İlk kez vuruluyordu ve bu kadar acı duyacağını tahmin edememişti.

Telefonu da silahı da yere düşmüştü. Buradan kaçması gerekiyordu. Ama kafasını kaldırdığı an öldürülebilirdi!

Ne yapacaktı?

Arabanın içinde telsiz vardı. O telsize ulaşabilirse yardım çağırabilirdi. Ama yardım gelene kadar o katil işini çoktan bitirirdi.

Bir an nefessiz kaldı. Başını yukarı kaldırıp burnundan nefes almaya çalıştı. Kendini hiç bu kadar çaresiz ve korkak hissetmemişti. Titriyordu. İnsanların ölürken üşüdüklerini duymuştu. Kan kaybı vücut ısını hızla düşürürdü.

Omzundaki bu yaradan dolayı ölebilir miydi?

Sanmıyordu ama arabanın arkasından kalkarsa katilin namlusuna hedef olacağına emindi.

FBI'daki silahlı operasyon eğitimlerinde, atış altında kalırsa yapılacakları hatırlamaya çalıştı.

Bir, atışa karşılık ver.

İki, destek iste ve atışa karşılık ver.

Üç, bunların hiçbirini yapamıyorsan kaç.

Harika!

Hemen yirmi metre arkada, belki de elinde dürbünlü bir tüfek olan biri ona nişan alırken nasıl kaçılacağını anlatmışlardı ama.

Etrafa bakındı. Yol çok uzaktaydı ama on beş metre kadar sağında devasa kavak ağaçları vardı. O ağaçlara ulaşırsa kurtulabilirdi.

Zaten tek şansı da bu görünüyordu.

Burun deliklerini şişirerek birkaç defa derin nefes aldı. Katilin kurşununa hedef olmamak için yerden kalkıp çömel-di. Bir eli hâlâ omzunun üstündeydi. Kurşun omzunu delip sırtından çıkmıştı. Bir an önce hastaneye ulaşmalıydı. Yoksa kan kaybından ölebilirdi.

“Ya şimdi ya asla!”

Elini omzundan çekti ve 10 yardlık puan çizgisine koşan bir futbolcu gibi depara kalktı.

Arabanın arkasından çıkar çıkmaz sağ yandan bir patlama sesi daha yankılandı. Kurşunun nereye gittiğini anlayamadı. Beş adım daha attı. Tekrar patlama sesi duydu. Bu sefer kurşun arkasında havalanan ceketini sıyırdı. Şanslıydı. On metre kalmıştı ağaçlarla arasında.

Tüfek bir kez daha patladı. Kurşun, sağ dizinin altından bacağını parçaladı. Etrafa kan ve et parçacıkları uçuştı. Richmond öne doğru sert bir şekilde düştü. Darbenin şiddetiyle bir süre yerde yüz üstü kaydı. Toprak içinde kalmıştı ve göğsü fena halde yüzülmüştü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sağ bacağını hareket ettiremiyordu. Başını çevirip baktığında dizinin altından vurulduğunu anladı. Kurşun kemiğini parçalamış, pantolonunu kan içinde bırakmıştı. Dehşet içinde inle-

yerek ağaçlara doğru sürünmeye çalıştı. Çok kan kaybetmişti ve canı korkunç bir acıyla yanıyordu. O an anladı.

Artık bitmişti!

Son duasını etmek için gözlerini kapattı.

Yanına ölüm meleğinin ya da şeytanın gelmesini bekliyordu.

İkisi de gelmedi. Üstelik kalbi hâlâ çarpıyordu. Gözlerini açtığı anda burnunun dibinde iki sivri burun gördü. Bir çift eski süet kovboy çizmesine ait burun. Richmond başını kaldırıp katilinin yüzünü görmek istedi.

Ama başının üstüne aldığı sert bir darbeye bu şansını da kaybetti.

ŞEYTAN İŞKENCESİ

Acı, şeytanın ilacıdır!

Özel Ajan Richmond gözlerini açtığında loş ve serin bir odanın ortasında, sert bir cismin üstünde yatıyordu.

Zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Etrafına bakındı. Eski eşyaların yığılı durduğu küçük bir depodaydı. Sol tarafında, içi marangoz aletleriyle dolu ahşap rafların arasında kirden simsiyah olmuş küçük bir pencere uzanıyordu. Dışarıda kopan fırtına yüzünden zangırdıyor, dökülmüş macunlarının arasından korkunç bir rüzgâr uğuldaması duyuluyordu.

Doğrulamaya çalıştı ama başaramadı. Kollarından ve bacaklarından sıkıca bağlanmış olduğunu fark etti. Akıl hastanelerindeki sinir krizi geçiren hastaların yataklarına bağlandığı gibi, deri kayışlarla üstünde yattığı tahta masaya bağlanmıştı. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

O an sağ omzundaki yarayı fark etti.

Vurulmuştu!

Yavaş yavaş olanları hatırlamaya başladı. Omzundaki acıdan vurulmasının üzerinden çok fazla zaman geçmediğini anladı.

Birden tepedeki küflü ampul yandı. Kapının ağzında biri belirdi.

Bu kişi Carl'dı.

"Beni sikkmeye mi geldin?"

Richmond konuşmaya çalıştı ama ağzının bir bezle bağlanmış olduğunu fark etti. Üşüyor ve titriyordu. Korkudan mı yoksa soğuktan mı titrediğini anlayamadı.

Carl gülmeye başladı. Havada dalga dalga yayılan titreşimli ve ince bir gülüşü vardı. Kafası üç numaraya vurulmuştu. Yüzünde kirli sakalı, sol kulağının ucunda da sallanan haç şeklinde bir küpesi vardı. Üstüne kolları kesilmiş eski bir kot gömlek, altına da askeri desenli bir pantolon giymişti.

"Beni sikecek misin ha?" diye seslendi tekrar alaycı bir sesle. Sesi çok gençti ve hızlı konuşuyordu. Kırkly yaşlarda görünmese sesini duyan birisi onu rahatlıkla on yedisinde zannedebilirdi. "Beni sikecek misin? Bana bak, bana bak, beni sikecek misin?" Kıs kıs güldü. "Hayır hayır, ben seni sikeceğim FBI ajanı!" Birden yüzü ciddileşti ve sesi katılaştı. "FBI ha? Vay vay vay! Hayatıma sıçtınız orospu çocukları! Sizin için arkadaşlarımı sattım, onları hapse attırdım. Çünkü bir umudum vardı, FBI ajanı olacaktım. Sonra ne oldu, ismimi değiştirdiniz." Eliyle çekiç sallıyormuş gibi yaptı. "Otomobil tamircisinde iş buldunuz, sonra..." Parmaklarıyla klavyede yazı yazar gibi yaptı. "Sikik bir markette kasiyerlik yaptırdınız. Yerleri sildim. Çöpleri boşalttım. Beş para etmez dingillerin kışını temizledim. Beni kandırdınız. Beni aptal yerine koydunuz. Boklu işlerinize baktırdınız! Benim ajan olmam gerekiyordu, FBI'a girmem gerekiyordu, şu halime bir bak! Terk edilmiş bir evde onun bunun kümesinden çaldığım tavukları sikip yiyorum!" Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ne güzel değil mi Bay Ajan? Ha? Güzel mi! Beğendin mi hikâyemi!" diye haykırdı. Birden susup etrafta bir şey arıyormuş gibi tedirgin bir merakla bakındı. Gözlerinde ürkütücü, saldırgan bir ifade vardı. "Delilik nedir biliyor musun? Aynı

boktan şeyleri yapıp farklı sonuçlar beklemekmiş." İnce sesiyle uzun uzun güldü. "Bu, aptallığın tanımı bence Bay Ajan! Delilik nedir biliyor musun?" Yüzü bir taş gibi ifadesizleşti ve sesi buz gibi soğudu. "Başkasının çektiği acılardan zevk almaktır, aşağılık orospu çocuğu! Bak şimdi ne yapacağım sana!"

Carl, köşedeki ıvır zıvırla dolu pis tezgâhtan küflü bir demir testeresi çekip çıkardı. Ajan Richmond debelenmeye çalıştı. Ağzı bağlı olduğu için sesi yalnızca boğuk bir mırıltıyla çıkıyordu.

"FBI, hadi gelip kurtarsın seni şimdi anasını siktiğimin piçi!"

Testerenin çerçeveli sapını tuttu ve Richmond'un yaralı bacağına diz kapağının üstünden kesmeye başladı.

Testerenin tırtıklı ucu ajanın etini parçalayarak bacağının üstünde gidip gelmeye başladı. Richmond acıdan inliyordu ama ağzındaki bez çığlıklarını emiyordu. Birkaç saniye içinde yüzü terden sıırılsıklam oldu. Gözlerinden yağmur gibi yaş boşanıyordu.

Demir testere, aç bir köpek balığı gibi Richmond'un bacağındaki kasları, bağ dokularını ve tendonları yarararak uyluk kemiğine kadar etini kanata kanata deşti.

Richmond'un acıdan dişleri sızlıyor, yaşadığı dehşetin şokuyla gerçeklik duygusunu kaybediyordu. Eğer ağzı bantlı olmasaydı yalvarırdı. Hatta bu acıyı kesip kendisini öldürmesi için Carl'ın ayaklarına kapanırdı. O an, tecavüze uğramak bile daha katlanılabilir olabilirdi onun için.

Richmond'un çektiği korkunç acı ise Carl'ın hiç umurunda değildi. Acımasız bir sesle "Ne oldu, acıyor mu ha sikik suratlı?" diye seslendi. Kana susamış bir yırtıcı gibiydi. "Ananı da böyle mi siktiler ha?"

Carl çektiirdiği bu acıdan cinsel bir haz alıyordu adeta.

Orgazma yaklaşan bir erkek gibi ağzını aralamış, soluk alışları derinleşip hızlanmış, kol kasları şişip damarları gerilmişti. Ayırık alt dudağından bir salya damlası uzayıp göğsüne damladı. Eli, testereyle birlikte hızlıca Richmond'un bacağı üstünde gidip geliyor, testerenin kestiği dokuların içinden gelen ürpertici gıcırtilar, Richmond'un boğuk çığlıklarını bastırıyordu.

"Ne oldu ha, göt herif! Bana yaptıklarınızın hesabını soracağım! İki bacağına da kestikten sonra sıra kafana gelecek!" dedi nefes nefese.

En kötüsü daha başlamamıştı oysa. Küflü testere daha Richmond'un uyluk kemiğini kesmeye başlamamıştı. Parçalanan atardamarından gayzer gibi kan fışkırmaya başladı ve Carl'ın göğsünü kızıla boyadı. Sonra basıncı kesildi, usul usul akmaya başladı. Tahta masanın aralıklarından zemine akıp yerde küçük bir gölet oluşturdu, Carl'ın ayaklarına kadar yayıldı. Odanın içi kısa zamanda kan gölünde yüzen bir mezbahaya dönmüştü.

Richmond en son bu sahneyi gördü. Testere kemiğinin üzerinde birkaç kez daha tuhaf sesler çıkartarak gidip geldi. Kalbi deli gibi çarpan Richmond'un tüm kasları acıdan kilitlendi. Daha fazla dayanamadı. Nefessiz kalıp kendinden geçti.

Richmond'un kasılmaları ve inlemeleri durunca, Carl, pili bitmiş oyuncacı elinde kalan bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. Bir süre küskün bakışlarla Richmond'a baktı.

Bayılan özel ajanın yüzü, çektiği acıdan ve yaşadığı dehşetten bembeyaz olmuştu. Gözlerinden akan yaşlar ve alından boşalan terler yanaklarını ıslatmış, yüzünü tepede yanan küçük ampulün ışığında balmumu bir heykel gibi parlatıyordu.

Carl testereyi Richmond'un bacağının içinde bırakıp

yumruğunu havada öfkeyle savurdu. "Şimdi öğrendiniz mi Carl'ın kim olduğunu? Ben Carl McKenzie'yim! Duydunuz mu? Ben Carl McKenzie'yim! Beni yenemezsiniz! Ben yenilmezim! Duyuyor musun beni? Ben yenilmeziiiiiiiiiiiiim!"

Tam o sırada kafasının arkasında tok bir ses patladı. Carl'ın başı, ölü bir güvercin gibi boynunun üstünden hızlıca yana doğru düştü ve vücudu bir kütük gibi yere devrildi.

Arkasında Frank vardı ve ellerinin arasında darbenin şiddetiyle titreyen bir golf sopası tutuyordu.

40. BÖLÜM

ŞEYTAN KURŞUNU

*Cehenneme inanmıyor musun? Çevrene bak...
Dünya şeytanın cehennemidir!*

Yüzüne çarpan su yüzünden Carl irkilerek gözlerini açtı. Sanki kış ortasında çırılçıplak göle atlamıştı.

İlk gördüğü şey bulanıklıktı. Elleriyle gözlerini ovuşturunca bulanıklık yavaş yavaş kayboldu. Burnunun ucuna doğrultulmuş bir namlu gördü. Bu silah, geçen aylarda bir çiftlikten çaldığı ve yarım saat önce şerifi ve ajan Richmond'u vurduğu 36 kalibrelik dürbünlü tüfektir.

Ama artık kendi elleri arasında değildi. Kirli sakallı, gözleri çukura kaçmış, karanlık bakışlı bir adamın ellerindeydi ve namlusu gözlerinin içine ölüm kusuyordu.

"Kızım nerede?" diye sordu adam.

Carl sersem sersem gözlerini kırıştırdı. Cevap vermedi.

Adam bacağına tekme attı. Sert bir sesle bağırdı. "Kızım nerede?"

Carl'ın başında korkunç bir ağrı vardı. Yüzünü sol tarafa döndü. Ajan Richmond hâlâ tezgâhın üstünde baygın bir halde yatıyordu. Masanın altındaki kan gölüne, testereyle kesilen bacağından şıp şıp kan damlıyordu.

Frank masanın üstünde hareketsiz yatan ajana bir bakış atıp Carl'a döndü. "Seni hasta ruhlu şerefsiz herif!"

Carl bir elini başının yanına götürdü. Frank'ın golf sopasıyla vurduğu yerde kocaman bir şişlik oluşmuştu. Üstelik yanağına kan akıyordu.

"Kaybettin!" dedi Frank. "Buraya gelmemi istedin. Geldim. Şimdi konuş! Kızım nerede?"

Carl, Frank'e küçümseyici bir bakış atıp sırtıttı. "Siktim ve öldü!"

"Seni aşağılık hayvan!"

Frank silahı elinde çevirdi ve dipçliğini Carl'ın suratına indirdi. Elmacık kemiği bir yumurta gibi içeri doğru göçtü. İkinci darbeye burnu bir dal gibi kırıldı. Üçüncü darbeye yanağı yarıldı.

Carl aldığı darbelerin şiddetiyle kendinden geçmişti. Suratı kan çanağına dönmüş bir halde yığılıp kaldı.

Frank başına çöktü. "Söyle!" diye haykırdı kulağı dibinde. "Kahrolası söyle, kızım nerede!"

Carl acı içinde yalvardı. "Beni öldürme!" Sesi bir çocuk gibi ağlamaklıydı. "Beni öldürme!"

"Kızım nerede?" Derin bir soluk alıp tüm gücüyle haykırdı. "KIZIM NEREDE?"

Frank'in sesi gök gürlemesi gibi odada çınladı.

Carl ağlayarak "Bahçede!" dedi.

"Ne?" Frank, Carl'ın yüzünü kendisine çevirdi.

Carl elleriyle yüzün örttü. "Vurma, vurma bana!"

"Vurmayacağım. Ne dedin? Ne söyledin demin?"

"Bahçede. Arka bahçede."

"Lanet olası!"

Frank, Carl'ı ayağa kaldırıp itekleyerek dışarıya çıkarttı. Yağmur başlamıştı. Rüzgârın şiddetiyle yağmur gökten eğimli bir açıyla iniyordu.

Carl dua okuyarak, Frank'in ona doğru tuttuğu tüfeğin önünde yağmura karşı yürüdü.

Evin arka bahçesine çıktılar. Zeminin bir kısmı yeşil yabani otlarla diğer kısımları ise çamurlu toprakla kaplıydı.

Frank birkaç metre arkasında, tüfeğin kabzasını koltuk altına dayamış, bir savaş suçlusunu kurşuna dizmeye götürüyormuş gibi dikkatlice peşinden geliyordu.

Yağan yağmur Carl'ın suratındaki kanları temizliyordu. Carl iki adımda bir hafifçe başını arkasına çevirip Frank'i kontrol ediyordu.

"Yürü hadi! Bir aptallık yaparsan beynini uçururum!"

Carl onu evin arkasına, otuz metre uzağına götürdü. Çamurlu zemin üstünde durup başını gergin bir ifadeyle yere eğdi.

"Neden durdun?"

Carl gözleriyle yerde bir şeyler arıyordu. "Burada!"

"Ne?"

"O burada! Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın. Egemenliğin gelsin! Gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun."

"Kes şunu!"

"Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver. Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla!"

"Sana kes dedim!"

"Günah işlemimize izin verme. Kötü olandan bizi kurtar. Çünkü egemenlik..."

Frank öfkeli bir ifadeye yaklaşp Carl'ın karnına tüfeğin dipçliğini geçirdi. Carl, ağzından boğuk bir çığlık atıp iki büküm oldu. Nefessiz kalıp dizlerinin üstüne çöktü. Acıyla yüzünü ekşitip öksürdü. Tekrar nefes almaya başlayınca yüzünde acı bir gülümseme vardı. Ekşi bir sesle duasını tamamladı.

"Güç ve yücelik sonsuza dek senindir. Amin!"

Frank etrafına bakındı. Birkaç metre uzakta bir kürek ve

kazma vardı. Carl'ın dizleri üstüne çöktüğü yere baktı. Toprak yeni kazılıp örtülmüştü.

"Aman tanrım! Yoksa kızımı..."

"Baba, ruhumu senin ellerine teslim ediyorum. Onları başıyla çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar!"

Frank sakın olabilmek için dişlerini sıktı. Kontrolünü kaybetmemeliydi.

"Eğer kızıma bir şey yaptıysan seni gebertirim. Seni gebertirim! Kaz şunu! Kaz şurayı!" diye haykırdı. "KAZ!"

Carl dua okumayı sürdürerek kazmanın olduğu yere gitti. Kazmayı ve küreği getirirken Frank tüfeği onun göğsüne nişan almıştı.

Küreği yere attı. Kazmayla toprağa vurdu.

Yakınlarda çakan güçlü bir şimşek Frank'in yüreğini ağzına getirdi. Gök, atom bombası patlamış gibi gürledi. Yıldırımın titreşimi gökte salınmaya devam ederken yağmur şiddetini arttırmıştı.

Carl'ın yüzündeki kanlar yağmur sularıyla birlikte boyundan aşağıya akmış, köprücük kemiğinin üstünde birikmişti. Frank'sa tüfeği tutmaktan yorulmuştu.

Yere çömeldi. Tüfeğin namlusunu yere eğdi ama parmağı hâlâ tetikteydi ve gözlerini Carl'dan ayırmıyordu.

"Neden?" diye sordu derin bir sesle. "Neden yaptın bunları?"

Carl dua okumaya devam ediyordu. Ama artık yüksek sesle değil, sadece kendisinin duyabileceği bir tonda. Kazmanın ucunu toprağa sapladı. Yüzünü kaldırıp soğuk bir ifadeyle Frank'e baktı. "Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü." Sonra kazmayı topraktan çıkartıp yere attı. Küreği eline alıp toprağa sürdü. "İyi olan bir tek Tanrı'dır. Herkes kurtarılmayı bekleyen birer günahkârdır!"

"Sen ruh hastası bir pisliksin!"

Carl ona bakmadı. Kürekle toprağı atarken dua okumaya devam etti. Bir ara sessiz sessiz ağlamaya başladı. Akan gözyaşları yağmurla birlikte yüzündeki kanları yıkıyordu.

“Acele et,” dedi Frank. “Acele et yoksa beynini dağıtırım!”

Çeyrek saat geçmişti.

Carl bir anda durdu. Elinde kürekle Frank’e baktı. Frank meraklanarak ayağı kalktı. “Ne o?”

Carl ayağının altındaki nemli toprağı itti. Çukurun içinde bir tabutun kapağı görünüyordu.

Frank’in kalp atışları hızlandı. Acıyla baş etmek için dişlerini sıktı.

“Çıkar onu oradan!”

Carl küreğı yere atıp tabutun üstünde dizlerinin üstüne çöktü. Yerden çamur alıp yüzüne sürdü. Sonra ellerini birleştirip göğes kaldırdı.

“Göklerdeki babamız, kötü olandan bizi kurtar!” diye haykırdı.

“Kahrolası çıkar şu tabutu oradan!”

Frank tüfeğın namlusunu Carl’ın başının arkasına dayadı. Elini tetiğes götürdü.

“Aç şu tabutu!”

“Ey imansız ve sapmış kuşak! Sizinle daha ne kadar kalacağım? Size daha ne kadar katlanacağım?”

Havada bir şimşek çaktı ve gök, korkunç bir sesle gürledi.

Carl’ın çenesine çarpan bir kurşun önce yanağına, ardından dişlerini parçaladı. Damağını oyup elmacık kemiğini deldi. Etrafa kan damlacıkları ve kemik parçaları saçarak dışarıya fırladı.

Carl, kurşunun yüzüne girdiğı yöne doğru, başı kopmuş bir koyun gibi cansızca yere yığıldı. Parçalanan suratından

yayılan kan, çamurlu toprak tarafından hızla emiliyordu.

Frank bir an sahnenin gerçekliğini kavrayamadı. Eli tiktikte öylece kalakaldı.

Çünkü Carl'ı o vurmamıştı.

41. BÖLÜM

ŞEYTAN KUŞATMASI

*Ateşte güneşlenen şeytan karşısında
pamuk kanatlı meleklerin
ne kadar şansı vardır?*

Frank içgüdüsunü dinleyip kendini çukurun içine attı.

Kim ateş etmişti? Carl'ı kim vurmuştu?

Hafifçe kafasını çıkartıp etrafa baktı. Kurşun Carl'ın suratını sol taraftan parçalamıştı. Az ilerde ağaçlar vardı.

Oradan mı ateş edilmişti?

Ağaçların arasından boğuk bir patlama daha duydu. Anı gibi vızıldayan bir kurşun saniyede dört yüz metre hızla havayı yarararak yandaki küreğin sapını parçaladı. Etrafa tahta ve kıymık parçaları fırlarken sonik patlamaya benzer bir ses dalgası Frank'in kulağını çınlatıp bir süre onu dış seslerden mahrum etti.

Frank kafasını tekrar çukura soktu. Kulağı hâlâ çınılıyordu ama görmüştü. Nişancı, sol çaprazdan, ağaçların arasından ateş ediyordu. Altındaki çamurlu tabuta baktı. İçi ürperdi.

Tüm gücüyle dişlerini sıktı. Rüzgâr şiddetini arttırmıştı. Yaklaşan kasırga kulaklarında uğulduyordu.

Gözleri kan bürümüş bir ifadeyle tek dizinin üstünde

doğrulurken sağ elindeki tüfeği omzuna sıkıca dayadı. Ve öfke dolu bir çığlık atarak ağaçlara doğru ardı ardına ateş etmeye başladı.

Kurşunlar namlunun ucundan büyük bir gürültüyle patlayıp havada ses dalgaları yayarak ağaçlara doğru uçtular. Boşalan kovanlar otomatik mekanizma tarafından atım yatağından dışarı fırlatılıyordu. Çukurun toprak yığılmış sağ yanı tahliye deliğinden fırlatılmış sıcak kovanlarla dolmuştu.

Tetiğe bir kere dağa bastı. Gerilen iğnenin yayı boşalıp atım yatağına düştü. Ama silah patlamadı. Çünkü kurşunu bitmişti.

Frank'in kulakları, silah sesinden dolayı çınılıyor, omzu yumruk yemiş gibi sızlıyordu. Gözlerini kısıp ağaçlara baktı. Hiç hareket yoktu. Ne de karşılık veren bir silah!

Nişancıyı vurmuş muydu?

Yavaşça ayağa kalaktı. Silahında mermi kalmamış olmasına rağmen ağaçlara doğru koşmaya başladı. Belki nişancıyı yaralamıştı. Belki de nişancı pusuya yatmış onu bekliyordu. Şu an kafasına nişan almış tetiğe basmak için nefesini tutuyordu.

Kalbi deli gibi çarparak koştu. Gözü kararmıştı. Carl'ı kimin ve neden vurduğunu öğrenmek istiyordu.

Silahında mermi kalmamış olmasına rağmen eli tetikte ağaçların arasına daldı. Adımlarını yavaşlattı. Nişancının bulunduğu yere doğru gergin adımlarla yürüdü.

Ağaçlar yüzünden etraf karanlıktı. Ayaklarının altında dallar çatırdıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Etrafa baktı. Hiç hareket yoktu.

Tam bu sırada arkasından bir ses duydu. Ağacın arkasına gizlenmiş birisi onu ağzından tutup arkaya doğru çekti. Frank'in ayakları yerden kesildi ve ıslak otların üstüne sırt üstü düştü.

Yere kapaklanır kapaklanmaz gümüş renkli dokuz milimetrelilik bir tabancanın suratına doğrultulduğunu gördü.

Frank tabancanın sahibine baktı ve şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı.

ŞEYTANIN ADI

*İki melek anlaşamazsa,
şans şeytandan yana olur.*

Martin elinde plastik iki kahve bardağıyla iki numaralı sorgu odasına girdi.

Doktor Begley’le konuştuktan sonra doğruca Marks-ville kasabasına gitmişti. Önce merkezi arayıp Bayan Begley’in verdiği adres hakkında bilgi almış ve şaşırtıcı bir şey öğrenmişti. Doktor Begley’in verdiği adresteki ev, Benjamin Sterling adına tapuluydu. Carl McKenzie’nin bundan on beş sene önce McComb’ta işlenen cinayetdeki avukatı da Benjamin Sterling’ti ve Carl şu anda Bayan Begley’e göre ona ait bir evde saklanıyordu.

Yolda giderken şerifi aramış, ona ulaşamayınca Ajan Richmond’u aramıştı ama orta Louisiana’da çıkan fırtına yüzünden telefonla iletişim kurmakta güçlük çekmişti. Ajanın ona söylediklerini duyup duymadığını anlayamamıştı, sonra da hat kesilmişti. Doktor Begley’in adresini verdiği evin önünde, kurşun delikleriyle kaplı şerifin arabasını görünce ters giden bir şeyler olduğun anlamıştı.

Silahını çekip eve girmiş, salonda yerde, şerifin cesedini, arka odada ise Ajan Richmond’u bir bacağını yarısına kadar

kesmiş demir testereyle birlikte bulmuş ve hemen 911'i arayıp yardım istemişti. Tam bu sırada arka taraftan ardı ardına patlayan silah sesleri duymuştu.

Dışarı çıkıp ağaçların arasına dalmıştı. Evin arka tarafından elinde tüfekte ona doğru koşan birini görmüştü. Bir ağacın arkasına saklanıp yanına gelmesini beklemişti. Sonra onu çelme takıp yere düşürünce bu kişinin Frank Pauly olduğunu anlamıştı.

Sonrasında Ajan Richmond hastaneye yetiştirilmişti. Şu an hayattaydı ama çok kan kaybetmişti. Güvenlik güçleri olay yerine gelmiş Carl'ın kazdığı çukurdaki tabutu açmışlardı.

Kahvenin birini, yorgunluktan bitkin düşmüş görünen Frank'in önüne uzattı. Sonra da, Frank'in, Baptist kilisesindeyken rahibin ona verdiği paketten çıktığını söylediği bilgisayarla yazılmış mektubu eline aldı.

"Rachel için endişeleniyor musun halen, yoksa ümidini kestini mi Frank? Elimde keskin bir bıçak var, onunla kızının boğazına bir öpücük atayım mı?"

Sana iki seçenek sunacağım. Ya Jackson'a dönüp posta kutuna attığım mesajda yazan emrimi uygularsın, ben de sana kızını veririm. Ya da buraya gelir ve benimle savaşırsın! Eğer beni öldürürsen kızın kurtulur ama başaramazsan ikiniz de ölürsünüz!

Sen bu şansı kardeşime vermemiştin Frank, ama ben vereceğim!

Seçimini yap ama acele et. Ya Marksville, Spring Bayou 138'deki çiftliğe tek başına gelip benimle yüzleş, ya da Jakson'a gidip kızını kurtarman için vereceğim son şansı değerlendir!

Eğer polise haber verirsen kızın ölür!

Bu son şansın.

DMK 13"

Martin derin bir nefes alıp Frank'e baktı, "Sen bu şansı kardeşime vermemiştin" derken kimden bahsediyor. Kardeşi kim?"

Frank cevap vermedi. Alev gibi yanan gözlerle dedektife baktı. Bilmediğini daha önce de söylemişti çünkü.

“DMK 13. Ne bu? Katilin imzası mı? Yoksa seninle ilgili bir şeyin kısaltması falan mı?”

Dedektifin soruları havada asılı kaldı. Yine sessizlik.

Martin kahvesinden bir yudum alıp tekrar mektuba eğildi. “Seçimini yap ama acele et. Ya Marksville, Spring Bayou 138’e gelip benimle savaş, ya da Jakson’a gidip kızını kurtarman için verdiğim son şansını değerlendir! Posta kutunda ne olduğunu biliyor muydun?”

Frank bu sefer başını iki yana sallamıştı.

“Bilmiyordun. Ama Marksville’deye gidip onunla yüzleşmeyi seçtin öyle mi?”

Frank sonunda konuştu. Ama sesi ürkekti. “Ne vardı tabutta dedektif? Eğer kızım bulduysanız...”

Martin kahvesinden bir yudum alıp, bombalanmış bir şehir gibi harabeye dönmüş Frank’ın yüzüne baktı. Gözleri, duymaktan korktuğu o kötü haberin ilk darbesini karşılamak istercesine kocaman açılmıştı. Gergin bir sesle sorusunu yavaşça tekrarladı.

“Tabutun içinde, ne vardı?”

Martin derin bir nefes aldı.

“Tabut boştu!”

Frank anlamamış gibi gözlerini kırparak Martin’e baktı. “Bu da ne demek? Bunun anlamı ne?” Kafası karışmıştı. Düşünceli bakışlarını odada gezdirerek, “Öyleyse kızım hâlâ...”

“Evet, onu hâlâ bulamadık.”

Frank, yüreği parçalanmış bir duyguyla ellerini yüzüne götürdü.

“Baştan anlatın,” dedi Martin soğukkanlı bir sesle. “Atladığımız bir yer kalmasın.”

“Söyledim ya, Carl’ı ben öldürmedim. Ağaçların arasından ateş edildi!”

"Bunu araştırıyoruz Bay Pauly. Carl'ın suratını parçalayan kurşun bulununca her şey aydınlanacak. Ama siz her şeyi bir kere daha anlatın lütfen."

"Kızım hâlâ hayatta olabilir. Benimle uğraşmayı bırakıp kızımı aramaya ne zaman başlayacaksınız?"

"Siz ayağımızın altından çekilince Bay Pauly. Sizi uyar-mıştım. Bu işi güvenlik güçlerine bırakmalıydınız. Evet, sizi çok çok iyi anlıyorum ama yaptıklarınızın ne size ne de kızınıza bir faydası yok. Bir yandan sizinle uğraşırken bir yandan kızınızı arayamam. Şimdi, baştan başlayalım. Kayda alınsın, Ben New Orleans Polis Departmanı'ndan Dedektif Teğmen Martin Monaghan, iki numaralı sorgu odasında Bay Frank Pauly'nin ikinci sorgusuna başlıyoruz. Sorgulama kayıt altına alınıyor ve Bay Pauly avukat istemedi. Şimdi Bay Pauly, bana dün Marksville'de yaşananları tekrar anlatın."

Frank derin bir nefes alıp ellerini yüzünden indirdi ve olanları tekrar anlatmaya başladı.

Bayan Begley'in evine gidişini, ondan Carl'ın yerini öğrenmesini, Baptist Kilisesi'ndeki adına gönderilmiş paketi, içinden çıkan mektubu, sonra Marksville'ye gidişini, arabasının bagajında bulduğu küçük bir golf sopasını alıp gizlice harabe haldeki eve girişini, orada Ajan Richmond'un bacağını bir testereyle keserken Carl'ı bulmasını, sonra da sopayı onun kafasına indirmesini...

Martin sözünü hiç kesmeden dikkatli bir şekilde Frank'i dinledi.

"Halen kafama oturmayan bir şey var Bay Pauly. Siz FBI'da tutuluyorken, Ajan Richmond size Carl McKenzie'nin fotoğrafını göstermiş. Siz de Bayan Begley'in evine gitmişsiniz. Onun Carl'ı tanıdığını nereden biliyordunuz?"

Frank bir şey saklıyormuş gibi bakışlarını yere eğdi.

Martin ellerini masanın üstünde birleşip Frank'e doğru

eğildi. "Bay Pauly, Bayan Begley'le ilişkiniz nedir?"

Frank köşeye sıkışmıştı. Artık daha fazla bunu saklamanın bir manası yoktu. Derin bir nefes alıp Martin'e yasak aşk-
larını anlattı. Carl'ın altı ay kadar önce onun evine gelip beş
dakika kaldığını, Ellen Begley'in Carl'ı kuzeni olarak tanıştı-
r-
dığından bahsetti.

Martin kaşlarını çatı ve ağır bir ses tonuyla kilit soruyu
sordu. "Bay Pauly, kızınızın kaçırılmasında, Bayan Begley'in
parmağı olduğundan şüpheleniyor musunuz?"

Frank dişlerini sıkıp uzaklara daldı. Ellen Begley'le ev-
lenmek için karısından boşanacaktı. Ama şimdiye dek buna
cesaret etmesine mani olan tek şey kızıydı.

Gergin bir ifadeyle başparmağını büküp kemik çıkıntısını
ön dişine vurarak asabice düşünmeye başladı. Kızı yüzünden
karısından boşanamıyordu. Kızından ayrılmak istemiyordu.
Ellen Begley, kızı kaybolursa arada bir engel kalmayacağını
düşünmüş olabilir miydi? Psikopat kuzeni Carl'dan Rachel'i
kaçırmasını istemiş olabilir miydi?

Frank'in şakakları atmaya başladı. İhanete uğramış olma
ihtimalinin verdiği sarsıntının yanında, bu korkunç ihtimali
düşünmek bile ona tarifsiz bir acı veriyordu sanki. Sancı için-
de ellerini başına götürdü ve şakaklarını ovmaya başladı.

"Bay Pauly, suskunluğunuzdan dolayı bu ihtimali dü-
şündüğünüzü anlıyorum. Amacım sizi kuşku içinde bırak-
mak veya yönlendirmek değil, gerçekleri aydınlatmak. Bu
işin arkasında gerçekte kimler var, daha bilmiyoruz. Sadece
şu an ihtimalleri konuşuyoruz. Bu kaçırılmayı diyelim ki Carl
McKenzie ve Bayan Begley planladı; neden sizden Avukat
Benjamin Sterling'i öldürmenizi istediler? Psikiyatrist Ric-
hard Blake'in oğlunu neden kaçırdılar? Huzur evinde kalan
eski Doktor Cedrick Windom'un öldürülmesini neden istedi-
ler?"

Frank, dedektifi duymuyordu, karanlık bir ifade bürümüş gözleriyle o dehşet verici ihtimali düşünüyordu adeta. Martin kararlı bir sesle devam etti.

“Bay Pauly, artık bu işin, hasta ruhlu bir adam tarafından, evinde otururken, telefon defterine bakıp üzerine parmağını koyduğu isimlerin çocuklarını kaçıarak yaptığını düşünmüyorum. Doktor Cedrick Windom otuz yıl önce Marksville’de doktorluk yapmış. Bu kasaba aynı zamanda Bay Sterling’in doğduğu kasaba, Carl’ı ise Sterling’in doğup büyüdüğü evde bulduk. Psikiyatrist Richard Blake ve siz hariç herkes o kasabada bulunmuş. Neden sizi seçtiler? Bu işin kıskançlıkla, yasak aşkla falan ilgisi yok! Belki Bayan Begley’le bile hiçbir ilgisi yok. Bir şey saklıyorsunuz. En başından beri saklıyordunuz. Artık konuşun! Kızınızı kaçıranlarla ne ilginiz var? Onlara ne yaptınız? Yoksa onlarla beraber mi bu işin içindesiniz?”

Frank birden alev gibi yanan gözlerle Martin’e baktı. Ona küfür edecekti ama sözcükler bir kurşunun çelik bir zırha çarpıp sekmesi gibi hızla dudaklarından geri döndü.

“Ne saklıyorsun? Konuş artık!”

“Beni böyle suçlayamazsın!”

“Konuş o zaman be adam! Neden? Ne gizliyorsun?”

Ortam bir anda gerilmişti. Frank öfkeli öfkeli burnundan soluyup elleriyle yüzünü örttü. Kapı açıldı. İçeriye dedektif yardımcısı Farley girdi.

“Martin, Yüzbaşı seni çağırıyor!”

Martin derin bir iç çekip sakinleşmek için geriye çekildi. Fazla ileri gitmiş, sorgulamanın çizgisinden çıkmıştı. Soruşturmanın verdiği stres, yorgunluk ve üst üste yaşanan başarısızlıklar duygularını zedelemişti. Derin bir iç çekip titreyen eliyle mektubu cebine koydu. Artık pes etmişti. Frank ne gizliyorsa sessiz kalmaya devam edecekti. Kızının hayatını mahveden şey her ne ise Frank kızını kurtarmak için bile olsa bunu söylemeyecekti.

Martin bir an Frank'e acıdı. Başına bunlar neden gelmiş olursa olsun bir baba, bunları yaşamamalıydı. Adam çocuğunun hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ölüm haberini alsa en azından ölümünün yasını tutardı. Şu an karşısında, Frank'in kederden çökmüş yüzüne bakarken arafı gördü. Arafta kalmış, bir saniye sonra alacağı bir telefonla belki de cehenneme düşecek bir adamın korkunç boşluğunu.

Başını salladı. Samimi görünmek istedi ama başaramadı. "İnancınızı kaybetmeyin." dedi. Sesi gergin ve soğuktu.

Frank kaşlarını çatarak Martin'e baktı. "İnanç mı? Bana inançtan bahsetmeyin dedektif. İnanç hiçtir. Hiçbir işe yaramaz." Sesi titriyordu. Gözleri ise acıdan gözyaşı püskürtecek bir volkan gibi yanıyordu. "Ben her zaman inançlı bir adam oldum! Kimseye kötülük yapmadım! Ama başıma bunlar geldi. Kızım şu an nerede bilmiyorum. Bunu bilecek tek kişi belki de Tanrı, ama o benimle konuşmuyor. Belki de yalnızız! Tanrı şu an nerede bilmiyorum ama o burada: Şeytan! Tam burada!"

Elini gömleğinin yakasından içeri sokup kolyesini koparttı ve masanın üstüne attı. "Al bunu, benim işime yaramadı ama belki şeytanla karşılaşırsan senin işine yarar!"

Martin, masanın üstündeki kolyeye baktı. Haça gerilmiş gümüşten bir İsa figürü tepedeki floresanın altında hüznle parlıyordu.

Martin yavaşça uzanıp kolyeyi aldı. Odadan çıkmadan önce inancını kaybeden bu acılı adama cevap vermek istedi.

"Tarihimiz acılarla dolu Bay Pauly. Acı bir sınamadır. İnancını kaybedenler, acılarla baş edemez!"

Frank artık dinlemek istemediğini göstermek için başını yanlara sallayarak yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Bu kolyeyi bir gün size geri vereceğim. Bir gün inancınızı tekrar..."

Frank'in sözleri birden Martin'in sözlerini kılıç gibi ikiye böldü.

"Umarım Tanrı seni böyle sınıamaz!"

Martin bu tedirgin edici söz karşısında bir an irkildi. Frank yüzünü çevirip Martin'e baktı. İyi bir dilekten daha çok kızgın bir uyarı veriyormuş gibi "Umarım Şeytan'la karşılaşmazsın!" dedi.

Martin bu sefer cevap vermeden odayı terk edip gitti.

Yüzbaşı Murphy aynanın arkasından sorgulamayı izliyordu. Martin'in kontrolünü kaybetmeye başladığını görünce adamını gönderip müdahale etmişti.

İçeri giren Martin'e başını çevirip "Mola ver biraz," diye söylendi.

Martin sessizce ensesini ovalayarak odasına çıktı. Bir süre zihnini soruşturmadan uzaklaştırmak istedi. Dinlenmeye, kendine nefes alacağı bir boşluk açmaya ihtiyacı vardı. Bilgisayarını açıp spor haberlerine göz attı.

Bir süre sonra okuduklarını anlamadığını fark etti çünkü akli hâlâ soruşturmadaydı.

Çekmecesini açtı. Frank'in, Baptist kilisesinde eline geçtiğini iddia ettiği paketten çıkan mektubu çıkarıp önüne koydu. Mektubun sonuna baktı.

Eğer polise haber verirsen kızın ölür!

Bu son şansın.

DMK 13."

DMK 34, bir istihbarata göre Carl McKenzie'nin kod adıydı; Karnaval Şeytanı neden Frank'e DMC 13 diye hitap etmişti?

Frank Pauly, Masumiyet Araştırma Komisyonu'nda görevliydi. Sivil haklar savunucusu bir demokratı. Ku Klux Klancılarının gizli şifreleri, parolalarıyla ne ilgisi olabilirdi?

Sakladığı şey bu muydu?

Eğer Frank'ın Ku Klux Klancılarla bir bağlantısı olsaydı FBI bunu çoktan ortaya çıkartırdı.

Peki, Frank, Klan örgütüne bir zarar vermiş olabilir miydi?

Frank'ın ilgilendiği davaları araştırmaları gerekiyordu. Bunun için önce komisyonla görüşmeliydi. Eğer komisyon izin vermezse mahkeme emri çıkarttırmalıydı ve bu iş için onlarca polisin gece gündüz hukuki dille yazılmış dosyaları incelemesi gerekiyordu. Aylarca sürecektir ve ellerine belki de hiçbir şey geçmeyecek olan yorucu ve sıkıcı bir teknik araştırma.

Telefonuna sarıldı. Yardımcısı Dedektif Oscar'ı iki gündür ortalıkta görmüyordu.

"Oscar, sana ihtiyacım var. Ne? Ne demek işim var? Senin işin benimle... Ne? Neden bahsediyorsun sen?"

Oscar'ın sesi suçluluk duygusu yaşıyormuş gibi kararsız ve derinden geliyordu.

"Martin, ben bu soruşturmaya devam edemeyeceğim. Geçen gün sana söylemeyi beceremedim ama... Bu, bak bu kaçırılan çocuklar, onların bağlanıp taciz edilmeleri... Bunları kaldıramıyorum... Benim işim cinayet işleyenleri adalete teslim etmek, ama bu, bu olanlar benim kaldıracağım türden şeyler değil."

Martin'in öfkeyle gerilen kaşlarındaki ifade değişti. "Psikoloğa görün, terapi al, ne bileyim, sana destek oluruz. Ama beni bırakma. Personel sıkıntımız var biliyorsun, şu an olmaz, şu an bunu yapma. Sen polissin!"

"Çok mücadele ettim bununla ama olmuyor şef, üç yaşında bir oğlum var."

"Bak dinle, benim de bir kızım var biliyorsun, mesele de bu ya işte, dışarıda küçük çocukları kaçıran bir manyak varken eve huzur içinde dönemem. O manyağı yakalamama

yardım et. Oğlun için yap bunu.”

Karşı taraftan uzun süre cevap gelmedi. Martin kaşlarını merak içinde kaldırıp kulağını ahizeye yapıştırdı.

“Teğmen, yapamam. Anla beni, iyi değilim. Bu halde sana yardımcı olamam, soruşturmaya zarar veririm.”

Martin derin bir iç çekip sitemli bir sesle ekledi. “Peki Oscar, Tanrı sana yeni soruşturmanda yardım etsin!”

Hayal kırıklığı içinde telefonu kapattı.

Beş dakika sonra telefonu çaldı. Hattın diğer ucunda Yüzbaşı Murphy vardı.

“Martin, FBI, kasabada bir şey bulmuş. Bugün öğleden sonra birisi, kasaba merkezindeki bir dükkânda çalışanlara Sterlinglerin eski evine nasıl gideceğini sormuş. Ajanlar güvenlik kamerasından arabanın plakasını tespit etmiş. Araç, Jake Owen isminde birinin üstüne kayıtlı.”

Martin ismi duyunca birden irkildi.

Bu adam Benjamin Sterling’in yardımcısıydı.

43. BÖLÜM

ŞEYTAN ATEŞİ

*Cehennemden korkuyorsan
Tanrı'ya değil, şeytana yaklaş.
Çünkü cehennemde seni o karşılayacak!*

Karnaval Şeytanı, FBI ile polis gücüne nam salan o meşhur Venedik tarzı kostümünü bu kez giymemişti.

Ne kamera vardı ne de elindeki rehinenin ailesine göstereceği bir not. Çünkü rehinesi çocuk değildi. Elli yedi yaşında, çaresizlikten ve korkudan tüm vücudundan ter boşanan bir adamdı.

Arkadan bağlanmış elleri ve zincirlenmiş ayakları ile dün gecedan beri rutubetli bir bodrum katında rehin tutuluyordu.

Şeytan, onu bağlamadan önce üstüne Ku Klux Klan üniforması giydirmişti. Elinde işkence aletiyle geldi. Adamın başındaki kukuletayı ve üstündeki çarşafı çıkarttı.

“Kimsin sen diye!” bağırdı adam. Korku dolu sesi, sıvası dökülmüş bodrum katının rutubetli duvarlarının gözeneklerinde emilip kaybolmuştu.

Şeytan, adamın gözlerinin içine baktı. O kadar soğuk ve gaddardı ki bakışları, adam onun bir an için bu dünyadan olmadığını hissetti. Kanı çekildi. Kalbi buz kalıbına konmuş gibi dondu.

Sesi titreyerek serin havaya yayıldı. “Ne istiyorsun benden?”

Şeytan, elindeki kerpeteni adama uzattı. Adamın korkudan nemlenmiş gözlerinde ürkek ışıklar çaktı. Titreyerek “Hayır!” diye inledi. “Ne yapacaksın, yapma! Yalvarırım!”

Şeytan, adamın apış arasına eğilip kerpeteniyle testisini sıkmaya başladı. Adamın genzinden korkunç bir hırıltı çıktı. Kerpeten yavaş yavaş yumurtalığını çatlatırken adamın hırıltıları dehşet dolu inlemelere ve haykırıışlara döndü.

Ayağındaki zincirlerin elverdiği ölçüde çırpınmaya, ellerini arkadan bağlayan ipleri kopartıp kaçmaya çalıştı. Bir tavuk boğazlanırken nasıl çırpınırsa öyle çırpınıyordu ama şeytanın yüzünde en ufak bir acıma duygusu yoktu. Acının en doruk noktasında kerpeten kapandı.

Bir yumurta gibi patlayıp içe çöken testisinden buruk bir çatırtı koptu. Kurban korkunç bir çığlık daha atıp belden aşağısına kramp girmiş gibi kasılıp kaldı. Yüzüne acıdan buruş buruş sarkmış, kendinden geçmiş ıstırap dolu bir ifade asıldı.

“Cehennemle tanış!” dedi şeytan.

Ve kerpeteni patlayan yumurtalıktan çekip diğerine götürdü. Talihsiz adam için acı daha yeni başlıyordu...

Yarım saat sonra şeytan işini bitirmişti. Ayağa kalkıp gözyaşı ve salyayla iğrenç bir bulamaca dönmüş adamın ölümü bekleyen yüzüne baktı. Kendinden geçmiş kurban, yalvaran gözlerle şeytanın yüzündeki duygusuz ifadeye bakıyor ve tüm bunların bir kâbus olması için dua ediyordu.

“Yalvarırım yeter!” diye inledi adam. Çektiği acının etkisiyle sesi çatallı ve bitkin çıkıyordu. “Yapma! Tamam, ben yaptım, itiraf ediyorum, yaptım. Bir hataydı! Yirmi yaşındaydım daha! Bir hataydı! Ne olur, affet beni!”

Şeytanın acımasız gözleri karanlık bir panlıyla ışıldadı. Eline bir çekiş aldı ve adamın yüzünü dağıttı. Nefretle vur-

muyordu. Bir inşaat işçisinin çürük duvarın tuğlalarını kırması gibi ölçülü ve sakın bir tavırla adamın elmacık kemiklerini kırıyordu. Burnunu dümdüz etti, dudaklarını parçaladı ve alın kemiğini bir tramvaya yol açmayacak şekilde boydan boya çatlattı.

Geriye çekilip acıdan bayılan adamın yüzüne bir kova su döktü.

Şeytan, öfkeyle şişen burun deliklerinden yavaşça ciğerlerine hırıltılı bir nefes aldı. Sanki korkunun ve pişmanlığın kokusunu duymak istiyordu.

Şeytan, bu dünyaya ait olmayan nefret dolu sesiyle kalbinin içinden haykırdı.

“Sen bir orospu çocuğusun! On yedi yaşındayken işlediğin günahlar, elli yedi yaşına gelince aklanır mı?”

Adamın kan çanağına dönen yüzüne gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Genzine kaçan kanları öğürüp kustu. Kırılan dişleri ve parçalanan dudakları yüzünden kelimeleri yuvarlayarak inledi. “Çocu...larım var, tounlam var, nour, yavvarırım bağışla beni...”

Şeytan ciğerlerini şişirip derin bir nefes daha aldı. Adeta kanın kokusuyla ciğerlerini doldurmak ister gibiydi.

“Benden değil, şeytandan af dile!” dedi. Sesi acımasız bir tonda odada cınladı. “Çünkü cehennemde onunla karşılaşacaksın!”

"No...ur! Hayıuuuur..." Adam ağlamaklı bir sesle inleyip son kez yalvardı.

Ama şeytan onu daha fazla dinlemeyecekti. Ayağa kalıp köşedeki bidonu yerden aldı. Kurbanının yanına geri döndü. Adamın tüm vücudu felç geçirmiş gibi hareketsizdi. Bir tek kırılmış kanlı dişleri arasından dilini hareket ettirebiliyordu. Çıplak vücuduna içindeki gaz yağını döktü.

Sonra hiç duraksamadan bir kibrit çakıp üzerine attı.

Alevler birden adamın vücudunu sardı. Ateş topunun içinde kalan adama artık Tanrı dışında kimse yardım edemezdi.

Ama Tanrı onu şeytanla baş başa bırakmıştı!

ŞEYTAN İLKELERİ

8

Olgunlaşmak, aptallaşmaktır.

Düşünsene, insanın bir ruhu varmış. Bu ruh sen ölünce ak kanatlarını açıp ağır ağır gökyüzüne uçarmış. Peki, hangi yaştaki ruhun? Ben on dört yaşında bir Katolik'tim. Ön yedimde kiliseden çıkmazdım. Yirmi birimde ilk kez ağzıma alkol aldım. Yirmi beşimde barlarda yatıp kalktım. Otuzumda Tanrı'yı reddettim.

Çok masal dinlemiştim, ama en korkuncu Tanrı'nın masalıydı.

O bana cehennemde yanacağımı söylüyordu.

Şeytan için bundan daha güzel bir cennet olacağını bilmiyormuşum gibi!

İlk kez bir kızla 25 yaşında yattım.

27'imde orospulardan daha çok zevk aldığımı anladım.

30'umda kendimi işime verdim.

İşim ne mi?

Ben bir şeytanım.

Ve tek amacım insanoğlunun çizdiği sınırları yıkmak!

Tanrı'dan daha büyük bir Tanrı var...

Şeytan, Tanrı'nın ölümüdür!

Güçlü olan herkes şeytandır!

Tanrı kendi kendisinin şeytanıdır.

Melekleri bizim için değil, içindeki şeytanı durdurmak için kendisine yaratmıştır.

Ama şeytan melekler varken daha güçlüdür!

Çünkü dünyadaki kötülük, şeytanın ateşiyle değil, meleklerin ışııyla aydınlanır.

Ve o aydınlıkta şeytanın değil, meleklerin kanatları yanar!

Neden biliyor musunuz?

Çünkü melekler savaşmaz, vaaz verir.

Şeytansa cehennemde yanmıştır!

Meleklerin vaazı onu yıkayamaz!

Hangi melek şeytanın karşısına çıkmaya cesaret eder?

Hangi melek inananların birbirini öldürmesine engel olur?

Neden bu cehenneme “dur” diyen bir melek yok!

Çünkü, burada tek melek var,

O da şeytan!

Din uğruna dökülen bunca kandan sonra

Kanlı cennetiniz, ancak Cehennemin ateşiyle yıkanır!

Ve o ateşin tek efendisi ŞEYTANDIR!

Çünkü

Tanrı'nın hükmünün geçmediği tek yer

CEHENNEMDİR!

44. BÖLÜM

ŞEYTAN İNİ

*Şeytanın bile fikri değişebilir.
Ama her cinayet ebedidir.*

FBI ve polis ortak gücü, Jake Owen'ın evine baskın yapmak için harekete geçti.

Jake Owen, Carl'ın vurulduğu saatlerde Marksville'de bulunduğu göre, onu vuran Jake olabilirdi.

Belki de tüm bu kanlı oyunun arkasında o vardı.

Çünkü FBI kısa zamanda Jake Owen'ın dosyasını mercek altına almış ve şaşırtıcı bilgilere ulaşmıştı.

Cinayet masasından Yüzbaşı Murphy, Teğmen Martin Monaghan ve Dedektif Farley, FBI'ın minibüsüne bindiklerinde, FBI'ın Louisiana bölgesi, vahşi suçlar bölümü patronu Özel Ajan Davis Sambrell onlara öğrendiklerini anlatıyordu.

"Jake Owen, Mississippi McComb doğumlu, ikinci Irak Savaşı gazisi, keskin nişancı bölüğündeymiş. Yaralanınca emekli edilmiş. Ülkeye dönünce geçici işlerde çalışmış. Bundan altı sene kadar önce, hepinizin ismine aşına olduğunuz Avukat Benjamin Sterling'in yardımcısı olmuş. Tabii bu kâğıt üstünde görünen kısmı. Bize göre Jake Owen daha çok Bay Sterling'in korumasıydı!"

Martin'in aklına Jake Owen'ın birkaç gün önce emniye-

te gelip ona anlattıkları geldi. McComb davasında gizli tanık olduğunu, o cinayeti işleyenin Carl olduğunu ve Ku Klux Klan'ın bu cinayeti Carl'a FBI muhbiri olduğundan şüphelendikleri için işlettiğini...

"Bu adam, Jake Owen," diye araya girdi Martin düşünceli bir sesle. "McComb davasında gizli tanıkmış. Geçen gün odama gelmiş ve o cinayeti aslında Carl'ın işlediğini ama suçu diğerlerinin üzerine yıktığını iddia etmişti. Eğer iddiası doğruysa FBI, bir tanığı değil, bir katili tanık koruma programına almış oluyor. Onun masum olduğuna neden bu kadar emindiniz?"

Özel Ajan Davis kaşlarını çatıp Martin'e baktı. "Çünkü bilmediğin bir şey var dedektif!" Minibüsteki tüm polisler gözlerini merakla Özel Ajan Davis'e çevirdi. "Jake Owen da bir klan üyesiydi. Gizli tanık olarak dinlendiği doğru ama mahkeme sözlerine güvenmedi. Örgüt Carl'ı yok etmek istiyordu. Belki gerçekten o cinayette tetiği çeken Carl'dı ama mahkemenin elinde bunu destekleyecek yeterli kanıt yoktu. Örgüt bu yüzden Carl'ın işini bitirmek için ortaya Jake'i sürdü. Diğer iki örgüt üyesini kurtarıp içeriye Carl'ı sokmaya çalıştılar. Ama başaramadılar. Benjamin Sterling onu kurtardı."

Martin yüzünü yere eğip düşüncelere daldı. Özel Ajan'ın anlattıkları Jake'i yalanlıyordu. Jake ona geçen gün odasına geldiğinde klandan nefret ettiğini ve onlarla bir ilgisi olmadığını söylemişti. FBI'a göre Jake, Martin'i aldatmıştı.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var. Benjamin Sterling, Carl'ın avukatıydı, onu ipten almıştı, Jake ise Carl'dan nefret ediyordu, neden Carl'ı ipten alan avukatın koruması olmayı kabul etti?"

"Elimizdeki bilgiler bizi Bay Sterling ile Carl McCenzie arasında bir yakınlık olduğu sonucuna götürüyor. Carl McCenzie dün, sizin de tanıklık ettiğiniz üzere, Bay Sterling'in

ailesinden ona kalan evde öldürüldü. Onu oraya Bay Sterling yerleştirmiş olmalı. Jake Owen, Bay Sterling'in Carl'a olan yakınlığını kullanarak ona ulaşmayı ve onu bulunca da infaz etmeyi yıllar önce kafasına koymuş olmalı."

Doktor Ellen Begley, Carl McKenzie'nin kuzeniydi. FBI'a göre Benjamin Sterling ile Carl arasında da bir bağ vardı. Doktor Begley belki de bu bağın ne olduğunu açıklayabilirdi. Belki de bunu FBI'a çoktan açıklamıştı.

"Bayan Begley'le bu konuyu hiç konuştunuz mu?"

Özel Ajan Davis bir an Martin'e kaşlarını çatarak baktı. "Evet, Bay Sterling'i tanımadığını söyledi."

"Peki onun Carl McKenzie'nin yerini bildiğini biliyor muydunuz?"

Ajan Davis dirseğini camın kenarına koyup sıkkin bir ifadeyle yanağını kaşımaya başladı. Uzun bir süre soruya cevap vermedi. "Carl McKenzie hiçbir zaman aradığımız adam olmadı."

"Ne? Bu da ne demek?"

"Tanık koruma programındayken ortadan kayboldu. Onu klanın öldürdüğünü düşündük. Ya da bizden kaçtığını... Klanın tekrar izini bulup ondan intikam almasının önüne geçmek için hakkında ölüm raporu hazırladık. Bu soruşturulana kadar da ismi on iki yıldır karşımıza asla çıkmamıştı!"

"Biliyorum, geçen günkü toplantıda onun ismini ben gündeme getirmişt看. Ama Ajan Richmond beni yanlış yönlendirdi. Carl'ın gerçekte kaybolduğunu bana söylemedi. Öldüğünü söyledi."

Murphy daha fazla dayanamayıp tartışmaya müdahil oldu. "Bir saniye, bu da ne demek? FBI bizden bilgi mi sakladı?"

"Bu konuda Ajan Richmond özel güvenlik yasasının verdiği inisiyatifi kullanmış."

Murphy kaşlarını çatı. "İnisiyatifi mi? Bu nasıl bir saçmalık böyle! Kanunun neresinde yazıyor bu?"

"Bu konuyu sizinle tartışmayacağım beyler! Federal başsavcıya yazdığımız raporlarda tüm detaylar mevcut. Eğer aklınıza bir soru takılırsa bunu ona sorabilirsiniz?"

Martin alaycı bir sesle araya girdi. "Ne oldu ortak güce, birden herkes kendi hesabına mı çalışmaya başladı?"

Davis kızgın gözlerini Martin'e dikti. "Siz kendi hesabınıza çalışmıyor musunuz yani Teğmen? Savcının odasında ajanımı küçük düşürdüğünüzden beri ben sizin kendi hesabınıza çalıştığınızı düşünüyordum."

Murphy çaresizce Martin'e baktı. "Savcının odasında mı? Bu da ne demek?"

Martin suçlanmış gibi geri çekildi. Konuşurken yüzünü pencereye cevirdi. "Başka bir konu bu! Hiç ilgisi yok, hem de hiç!"

"Biz her zaman kanunların hesabına çalıştık baylar. Biz FBI'ız. Ulusal soruşturma bürosuyuz."

Martin geri çekilmişti ama Murphy kolay pes edecek gibi görünmüyordu. "Bu size, soruşturmada bizi yanlış yönlendirme hakkı vermez!"

"Ben tam olarak böyle düşünmezdim Yüzbaşı! Ajan Richmond böyle yaptı çünkü az önce de söylediğim gibi Carl McKenzie'den şüphelenmemiz için hiçbir neden yoktu. O, aradığımız adam olamaz. Onun Karnaval Şeytanı olmadığına eminiz. Bizim zanlımız çocukları kaçırıyor, onları taciz ediyor ve satanik ritüellerden hoşlanıyor. Carl'ın böyle bir geçmişi yok." Bir an duraksayıp gözlerini itham edici bir ifadeyle polisler'e dikti. "Ama Jake'in var!"

Polislerin hepsi de merak içinde özel ajana bakakaldılar. "Jake'in var mı?" diye sordu Martin şaşkın bir sesle.

Davis başını salladı. "Jake'in zaten peşindeydik. Missi-

Mississippi'deki çocuk istismarcılarını araştırıyorduk. Askerden gelince çocuk tacizinden yakalanmış. Hadım tedavisi²³ görerek topluma karışmış. Aksi halde sekiz yıl hapis cezası yatacaktı. Olaylar başladığından beri Jake Owen'ın peşindeydik ama ona ulaşamamıştık."

"Ya satanist eğilim?"

"Henüz bununla ilgili bir kanıtımız yok. Ama ordudan sicilini istedik."

Özel Ajan Davis'in telefonu çaldı. Kaşlarını çatıp ekranına baktı. "Başsavcı arıyor... Sayın Savcı, evet, operasyon bölgesine hareket halindeyiz efendim..."

Jake Owen'ın ismine kayıtlı iki mülk vardı. Birisi Mississippi McComb'ta ailesinden kalan ev, diğeri ise New Orleans'ın 33 kilometre güneybatısındaki Paradis kasabasının yakınlarında bir çiftlik evi. İki eve de eş zamanlı baskın yapılacaktı.

McComb'taki evi, FBI'ın Mississippi bürosu tarafından kuşatıldığı vakitlerde New Orleans ortak gücü de Paradis kasabasına varmıştı.

İki SWAT minibüsü ve çok sayıda FBI ajanı ile birlikte polis dedektiflerini taşıyan araçlar, hedefteki eve birkaç yüz metre uzaklıkta, yolun kenarındaki ağaçların gölgesi altında durdu.

Jake'in evde olup olmadığını anlamak için bir ajan, paket taşıyan kurye kılığında eve gidip kapıyı çaldı. Operasyon şefi Özel Ajan Davis Sambrell kulaklıktan haber bekliyordu.

Kurye kılığındaki ajan altı kez uzun uzun zile basıp bir süre bekledikten sonra, "Evde yok, dönüyorum," diyerek yakındaki mikrofondan Davis'e sessizce haber verdi.

Davis harekât emrini verdi ve daha önce planlandığı gibi

²³ Mahkeme tarafından pedofili olduğu kanıtlanan kişiye doktor tedavisi altında dönemsel olarak testosteron hormonunu azaltan ilaç verilmesi.

araçlar hızla hedefe doğru yol aldı.

Dedektifler, Yüzbaşı Murphy'nin emriyle emniyetten çıkmadan önce içlerine çelik yelek giymişlerdi. Şimdi de silahlarını kılıflarından çıkartıp mekanizmalarını çekerek atışa hazır hale getirdiler.

Yüz dönümlük çiftlik arazisinin, kuzey ucunda iki müstakil yapı vardı. Bir tanesi ahır için, diğeri ise oturma evi olarak kullanılıyordu. Kayıtlara göre Jake Owen bu araziye bir buçuk yıl önce, iki yüz bin dolara satın almıştı.

SWAT timlerini taşıyan araçlar, ana yolu kesen derenin üstündeki küçük köprüden geçerek araziye girdiler. SWAT timleri minibüsün arkasındaki kapıyı açıp hızla aşağıya atladılar ve birkaç saniye içinde evi kuşattılar. Baskını yapacak tim, balyozla kapıyı kırıp içeri daldı.

Zırhlı SWAT araçlarının arkasına park eden FBI'ın siyah renkli minibüsünde oturan Özel Ajan Davis'le beraber dedektiflerin kulağı telsizdeydi.

Son model dijital telsizin hoparlöründen tim şefinin kısık sesi duyuldu. "İçerdegiz."

Davis tedirgin bir ifadeyle telsize doğru eğilip elini yumruk yaparak ağzına götürdü.

Telsiz tekrar cızırdadı. "Ev boş görünüyor... Pis bir koku var."

Başka bir özel harekât polisinin sesi duyuldu. "Termal uyarı var."

Tim şefi "Evde birisi var. Üst katta!" diye seslendi.

SWAT timi, tüfeklerinin dipçikleri omuzlarına dayalı, herhangi bir acil durumda ateşlemeye hazır bir şekilde nam-lularını doğrultmuş, dikkatli adımlarla merdivenlerden çıktılar. Dışarıda, FBI minibüsünde bekleyenlerse heyecan içinde harekât polislerinin kendi aralarındaki konuşmaları dinliyorlardı.

"Kuzey yönü, saat on."

"Mavi takım, koruma düzeni al! Kızıl takım saldırı düzeni!"

Bir süre telsizden ses gelmedi.

"İşaretimle beyler, üç, iki, bir, hücum!"

Polisler termal sinyal aldıkları odanın içine girdiler. Köşede, yüzü duvara dönük yerde büzüşmüş bir halde uzanmış biri vardı.

"Kıpırdama, polis!"

Üzerinde salaş bir mont vardı. Polisler adamın etrafını sardılar. Otomatik saldırı tüfeklerinin lazer nişangâhından çıkan kırmızı hedef noktaları adamın üstüne sabitlenmişti.

"Kalk ayağa, polis!" diye bağırdı tim lideri.

Adamda hiç tepki yoktu.

Tim şefi adamın yüzünü sertçe çevirdi. Siyah bir adamdı ve ölü gibi hareketsizdi.

"Bu aradığımız adam değil!" Silahını omzuna astı. Eldivenini çıkartıp adamın nabzını kontrol etti.

"Yaşıyor."

Polislerden biri yerde bir şırınga bulmuştu. Şefine gösterdi.

"Uyuşturucu almış. Komada olabilir. Ambulansa ihtiyacımız var."

Polislerden birisi ambulans çağırırken evin yan tarafındaki ahıra ise diğer SWAT timi baskın yapmıştı.

Yeşil takımın lideri "Sanırım bunu görmek isteyeceksiniz!" dedi.

Davis telsizi eline alıp mandalına bastı. "Yeşil takım ne buldunuz?"

"Yanmış bir ceset efendim. Üzerinde beyaz bir cübbe var."

Minibüstekilerin gözünde aniden bir ışık parladı.

Ku Klux Klan cübbesi!

Karnaval Şeytanı boş durmayıp arkasında yeni bir leş bırakmıştı.

ŞEYTAN ALDATMACASI

*Şeytan için en aydınlık yol
karanlığın içindedir.*

O akşam saatlerinde Polis ve FBI yetkilileri, ortak bir basın toplantısı düzenleyip, eyalette son zamanlarda kaçırılan çocukların ve yakılarak öldürülen kimliksiz kurbanların katili olarak Jake Owen'ı göstermişti.

Çünkü FBI'ın elinde çok güçlü kanıtlar vardı. Paradis kasabasındaki eve yaptıkları baskında, ahırda yakılmış bir ceset daha bulmuşlardı. Kurbanın öldürülme şekli ve yakıldıktan sonra üzerine giydirilmiş Ku Klux Klan kostümü bu cinayetin Karnaval Şeytanı tarafından işlendiğini gösteriyordu.

Ayrıca FBI ajanları evin üst katında dev bir çalışma odası ve bir kitaplık bulmuşlardı. Kitap raflarında, yüzlerce evrak, hukuk kitapları, Mississippi bölgesine ait eski ve çeşitli dava dosyalarına ait numaralandırılmış klasörler, çok sayıda DVD ve birkaç fotoğraf albümü vardı.

Albümün içinde ise çok sayıda çocuk pornografisi ile ilgili yasa dışı fotoğraflar çıkmıştı. DVD'lerde de yüzlerce porno film arşivlenmişti.

Klasörlerin birinden katlanmış bir halde büyük bir afiş çıkmıştı. Afişin üstünde, Hristiyan mitolojisinde cehennem meleklerinden birisi olarak tasvir edilen Böcek Tanrısı Beelzebub'un bir illüstrasyonu vardı.

Ve en önemlisi...

Tasniflenmiş klasörlerin birinde Şeytan İlkeleri isminde bir dosya bulunmuştu.

Bilgisayarla yazılmış bu dosyada yazarlar, kuşkuya yer bırakmayacak kesinlikte Karnaval Şeytanı'nın elinden çıkmıştı.

Jake Owen'ın fotoğrafı basına ve televizyon kuruluşlarına dağıtıldı. Ülke çapında yakalanma emri çıkartıldı.

Ama FBI evde, Frank Pauly'nin kızı Rachel ile Richard Blake'in oğlu Kevin'dan herhangi bir iz bulamamışlardı.

FBI olay yeri inceleme ekipleri çocukların cesetlerine ulaşmak için araziye kazmaya başlamıştı. Arama çalışmaları günlerce sürecekti.

Evin üst katında buldukları uyuşturucu komasına giren şüpheliyi ise hastaneye kaldırmışlar ve kısa sürede kimliğini teşhis etmişlerdi. Bu kişi, hayatını sokaklarda çöp toplayarak geçiren, uyuşturucu bağımlısı bir evsizdi. Evin boş olduğunu zannederek oraya yerleşmeyi düşünmüş olmalıydı.

Ahırda buldukları yanmış cesetle birlikte kurban sayısı üçe yükselmişti.

Ve hâlâ bulmaları gereken iki kayıp çocuk vardı.

FBI, soruşturmada sona geldiğine emindi. Jake Owen'ın kredi kartları, telefonu, arabası, evi, sosyal güvenlik numarası, pasaportu, her şeyi takip altındaydı. Er ya da geç yakayı ele verecekti.

FBI'la aynı fikirde olmayan tek kişi Dedektif Teğmen Martin Monaghan'dı. Kafasında hâlâ cevap veremediği birçok soru vardı.

Eğer FBI haklıysa, Jake bunları neden yapmıştı?

Benjamin Sterling dışında soruşturmada adı geçen diğer kurbanlarla hiçbir bağlantısı bulunamamıştı. FBI, Doktor Begley aracılığı ile yaptığı basın açıklamasında, Jake'in bu

suçları işlemesine neden olarak, pedofil hastalığından kurtulması için kendi iradesiyle kabul ettiği hadım tedavisinden sonra yaşadığı ruhsal problemleri göstermişti. O, savaşın ağır koşulları altında psikolojisi bozulmuş, çocuk tacizcisi bir suçluydu. Aynı zamanda da çok kültürlü ve dünyada olup biten olayları takip eden, kendine Unabomber gibi Amerika karşıtı bir misyon yüklemiş halk düşmanı bir sosyopattı. Kaçırdığı çocukları ve yakarak öldürdüğü kimliksiz kurbanları rastgele seçmiş olma ihtimali yüksekti. Amacı, şeytana hizmet etmektir.

FBI haklı mıydı?

Martin düşünüyordu.

Belki de Karnaval Şeytanı FBI'ın söylediği nedenlerle Jake Owen'dı. Ama Yine de FBI'ın aceleci davrandığını düşünüyordu. Kamuoyunu meşgul eden tüm dosyalarda olduğu gibi... Özellikle de soruşturmanın karanlık bir ucu kendi uygulamalarına kadar geliyorsa. Devlet koruması altında olması gereken tanık Carl McKenzie, basın önüne Karnaval Şeytanı olarak sundukları Jake Owen tarafından vurulmuş olabilirdi. Carl McKenzie aynı zamanda FBI adli psikoloğu Bayan Begley'in kendi ifadesiyle kuzeniydi. Karnaval Şeytanı'nın hedefindeki isimlerden birisi olan Benjamin Sterling'se bir zamanlar Carl'ın avukatıydı ve Carl onun doğduğu evde saklanırken vurulmuştu.

İşin en başından beri FBI onu soruşturmaya katmamak için çaba sarf etmiş görünse de Carl'ın ismi bu davaya çok fazla bulaşmıştı.

Peki tüm bu olanlar soruşturmayı nereye götürüyordu?

Jake Owen, Benjamin Sterling'in yardımcısıydı. Neden onu öldürtmek için Frank Pauly'nin kızını kaçırmıştı? Eğer kızı pedofil dürtülerle kaçırdıysa, neden Frank'e o DVD'yi gönderip Benjamin'i öldürmesini istemişti? Bu gereksiz yere

riske girmek demekti. Evet, Karnaval Şeytanı riske girmeyi seviyordu ama...

Soruşturmada çok fazla eksik parça vardı. Martin'in elindeki veriler birbiriyle uyuşmuyordu. FBI dahil bunu bir tek kendisi mi görüyordu? Bir cinayet soruşturmasında tutarsızlık olmamalıydı. FBI başarısız görünmemek ve basın ilgisini üzerinden atmak için dosyayı bir an önce kapatmaya çalışıyordu.

Martin, tekrar Frank'in kızının ve Blake'in oğlunun görüldüğü o rahatsız edici görüntüleri izledi.

Bu görüntüleri tekrar izlemek midelerini bulandırıyor ama buna mecburdu. Çünkü onu rahatsız eden şey görüntülerin iğrençliğinden daha farklı bir şeydi. Ama bunun ne olduğunu anlayamıyordu, sadece hissediyordu.

Karnaval Şeytanı, Venedik tarzı kostümüyle ekranda göründü. Gözleri bağlı bir halde iskemlede oturan çocuğun yanına gidip pelerinini kaldırdı. Penisini ortaya çıkarttı ve mastürbasyon yapıyormuş gibi davrandı ama yapmadı. Sonra kameranın önüne geri gelip çocuğun ebeveyninden işlemesini istediği cinayeti anlatan kâğıdı gösterdi. Yerden bir bidon alıp çocuğun yanına geri döndü ve bidonun içindekini çocuğun üstüne döker gibi yaptı.

Karnaval Şeytanı iki görüntüde de hemen hemen aynı şeyleri yapıyordu. Mekân aynıydı. Kurgu aynıydı. Mizansen aynıydı. Tek fark, birinde Frank'in kızı, diğerinde ise Richard'ın oğlu vardı.

İkisinin de elleri ve gözleri bağlıydı.

Martin tekrar iki görüntüyü baştan sona kadar izledi. Dün, Jake'in evine baskına giderken minibüste Özel Ajan Davis'le konuşmalarını hatırladı. *"Carl hiçbir zaman bizim aradığımız adam olmadı. Karnaval Şeytanı o olamaz. Çünkü Carl bir çocuk istismarcısı değil! Jake ise çocuk tacizinden hadım tedavisi görmüş!"*

Martin o an, görüntülerde onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı.

"Tanrım!" dedi heyecan içinde. "Puşt herif, bizi aldattı!"

Hemen DVD'yi alıp Murphy'nin odasına koştu.

"Yanlış adam! Yanlış adamın peşindeyiz!"

"Hey! Sakin ol, neden bahsediyorsun sen?"

"O bir sapık değil!"

"Kim?"

"Karnaval Şeytanı, o bir pedofili değil. Bizim öyle sanmamızı istedi. Bak izle," diyerek DVD'yi Murphy'e uzattı.

"Martin, on defa izledim o görüntüleri!"

Martin sinirlendi. DVD'yi Murphy'nin önüne atıp ellerini sertçe masanın üzerine koydu. "Çocuğa tecavüz ediyor mu? Ona dokunuyor mu? Hiçbir şekilde çocuğa dokunmuyor. Sadece ona tecavüz edeceğini söylüyor!"

"Ee?"

"Bence o bizim görmemizi istediği şeyi gösterdi. Bizi yanlış yönlendirdi. Pedofili hastaların peşine düşmemizi sağladı. Aradığımız adam Jake olamaz."

"Bu sonuca sadece o DVD'yi izleyerek mi ulaştın?"

"Tanrım, Murphy, kafanı kullan biraz. Çocukların gözleri neden bağlı? Daha önce bunu fark etmememiz inanılır gibi değil. Bir sapık neden taciz edeceği çocuğun gözlerini bağlasın?"

Murphy kaşlarını çatarak sesini yükseltti. "Nereden bileyim? Belki bundan zevk alıyordur! Sapıkların iç dünyasını bilemem!"

"Bu bir kurmaca Murphy, bu adam sübyancı falan değil, bunca zaman ne yaptık, çocuk istismarcılarını aradık, FBI özellikle tüm ajanlarını sübyancıların peşine taktı, böylece zanlımız da rahat rahat hareket etti! Kurbanlarını öldürdü! Jake'i ağına düşürdü. Bizi ağına düşürdü. Her şeyi ilk baştan planlamıştı!"

Murphy derin bir iç çekti. "Bence çok fazla film izliyorsun Martin. FBI'ın ve benim görüşüm bu adamın bir pedofili olduğu yönünde, yoksa çocukları seçmezdi. Bir an senin haklı olduğunu düşünelim, bu çocukların günahı ne öyleyse? Ebeveynleriyle sorunu olan birisi neden çocuklarını kaçırsın ki? Eğer bu şaşırtmacaysa o çocuklara verdiği zararın farkında olmayan birisi ancak yine hasta ruhlu biri olabilir. Güvenlik güçlerini şaşırtmak için kaç insan çocukları kullanır ve böyle sapıkça bir şeye alet eder?"

Bu iddia karşısında Martin bir an duraksadı. Kafası karışmış bir halde ellerini masadan çekip doğruldu.

"Bu kadar inatçı olma Martin, herkes yanılabilir. Herkes hata yapar. Aradığımız adam bir pedofili ve o da Jake Owen! Evinde yeterince kanıt bulduk. Sadece çocuklara ulaşamadık. Yakında onları da buluruz."

"Cesetlerini mi?"

Murphy kaşlarını çatarak öfkeyle Martin'e baktı. Ama bir cevap vermedi.

Martin suratını asarak hızla orayı terk etti. Öfke küpüne dönmüş bir halde odasına girince bir süre öfkesinin yatışması için, bir boğa gibi burnundan soluyarak masasının etrafında volta attı.

Sabit telefon çalınca durup ahizeyi kulağına götürdü.

"Dedektif Martin?"

"Ben Farley teğmen, Frank'in ifadesini araştırdım. Herif doğru söylüyor. FBI onu saldıktan sonra araba kiralamış, kiraladığı arabanın GPS sinyal kayıtları söyledikleriyle uyuyor. Önce Bayan Ellen Begley'in evine gitmiş, ardından da Baton Rouge'a sürmüş. Baptist Kilisesi'ndeki rahiple konuştum, Frank Pauly adına geçen hafta kiliseye bir paket gelmiş. Paket Louissana Jefferson kasabasından UPS şirketi ile gönderilmiş. Gönderici ismi Frank ve Richard'a daha önce gönderilen pa-

kettekilerle aynı, Jacop Smith. Gönderildiği kasabadaki memurla konuştum, gönderenin kim olduğunu hatırlamıyor, hiç dikkat etmemiş.”

Martin bir of çekti. “Peki Farley sağol, başka bir şey bulursan haber ver.”

Telefonu kapatınca düşünmeye başladı. Kafasında hâlâ aynı sorular dolaşıyordu. Eğer Karnaval Şeytanı gerçekten de Jake Owen’sa neden Frank’in kızını kaçırmıştı? Neden ondan Benjamin Sterling’i öldürmesini istemişti? Jake, Benjamin’in yardımcısıydı, evet başka birine bunu yaptırması, polisin ondan şüphelenmesini engelleyebilirdi ama neden Frank’i seçmişti? Bu bir tesadüf müydü?

Eğer o şeytanı birazcık olsun tanıyabilmişse kurbanlarını tesadüfen seçtiğine asla inanmazdı. Frank’i seçmesinin bir nedeni olmalıydı.

Orijinali FBI’da olan, şeytanın Frank’e gönderdiği mektubun kopyasını tekrar açtı.

Rachel için hâlâ endişeleniyor musun, yoksa ümidini kestini mi Frank? Elimde keskin bir bıçak var, onunla kızının boğazına bir öpücük atayım mı?

Sana iki seçenek sunacağım. Ya Jackson’a dönüp posta kutuna attığım mesajda yazan emrimi uygula, ben de sana kızını vereyim. Ya da buraya gel ve benimle savaş! Eğer beni öldürürsen kızın kurtulur ama başaramazsan ikiniz de ölürsünüz!

Sen bu şansı kardeşime vermemiştin Frank, ama ben vereceğim!

Seçimini yap ama acele et. Ya Marksville, Spring Bayou 138’deki çiftliğe tek başına gelip benimle yüzleş, ya da Jackson’a gidip kızını kurtarman için vereceğim son şansı değerlendir!

Eğer polise haber verirsen kızın ölür!

Bu son şansın.

DMK 13”

Yine ona DMK 13 diye hitap etmişti. Ne anlama geliyor-
du bu? Ku Klux Klancılarının, Carl'a verdikleri Dehşet Meleği
Klavalier 34 lakabıyla bir ilgisi var mıydı?

İstihbarat raporu!

O an dün e-postasına gelen mesajı hatırladı. Yoğunluk-
tan okuyamamıştı. İstihbarat masasındaki polis şefinin gön-
derdiği iletiye tıkladı.

KU KLUX KLAN GÜNCEL İSTİHBARAT RAPORU

ÖZETİ

KKK'ya katılım genelde son yıllarda güney eyaletlerindeki kü-
çük kasabalarda, dini yönleri güçlü, beyaz ırka mensup Protestan
ailelerin, yaşları 15 ile 25 yaş arasındaki sosyal yönleri zayıf, eği-
timsiz çocuklarından oluşmaktadır. Şehirlerde ve nüfusu on binin
üzerindeki büyük kasabalarda ırkçı gençler çoğunlukla Neonazi par-
tiye üye olmayı seçmektedir. Neonazi gençler, siyahlarla ve diğer
azınlıklarla geçmişte mücadele eden KKK'ye saygı duymakta ama
şu anki yönetimlerini sevmemektedirler. Onları, Amerikan yüksek
siyasi hedeflerinden ve soysal gerçekliğinden uzak, genellikle eğitim
seviyesi düşük çiftçilerin güç kazanmak için rağbet ettiği, amaçsız
ve küçük bir kasaba topluluğu olarak görmektedirler.

KKK yöneticileri ise Neonazi gençlerin bu düşüncelerini de-
ğiştirip onlardan kendilerine taraftar toplamak için gizli-geleneksel
örgütlenme biçimlerini değiştirip popüler yolları kullanmayı başla-
mıştır.

Örnek olarak, Ku Klux Klan örgütü liderlerinden Thomas
Robb, Demokrat aday Barack Obama'nın başkan seçilmesine mani
olmak için seçimlerden önce güney eyaletlerinde karşıt kampanyalar
düzenlemiş, "ABD'yi işgal eden ve onun Hristiyan kültürüne zarar
veren Afrikalı yaratıklarla savaşmak zorundayız!" diyerek beyazla-
rı, tüm ülkede siyahi harekete karşı mücadeleye çağırmıştır.

KKK örgütü, seçim sonrasında özellikle Virginia, Mississippi
ve Tenesse'de, gizli tarikat üyelerinin artık kimliklerini gizlemeyip

sokaklara çıkması çağrısında bulunmuş ve Başkan Obama'ya karşı küçük çaplı gövde gösterileri yapmaya başlamıştır.

Mayıs 2011'deki gösteriler sırasında Başkan Obama'nın resimlerini tuvalet kâğıtlarına bastırarak Amerikan başkanını aşağılamayı sürdürmüşler ve eskiden gizli yaptıkları bir tarikat düğününü gövde gösterisine dönüştürerek tüm basın yayın organlarıyla paylaşmışlardır.

2 Temmuz 2011'de Virginia eyaletinin Martinswille yakınlarında özel bir mülkiyet üzerinde haç aydınlatma kutlamasında Ku Klux Klan'ın isyancı tugayı şövalyeleri üyeleri meşaleleri ateşe verip "Asla asla asla!" diyerek siyahlara karşı mücadelelerinden ödün vermeyeceklerini ant içerek gösterdiler.

Temmuz ayı sonunda Dungannon'da gerçekleşen Dağ Hazine-leri Festivali'nde tarikatın Virgil'in Beyaz Şövalyeleri kolu üyeleri, destekçileri ve öne çıkan isimleri ile atlarla şehir merkezine inerek gövde gösterisi yaptı.

2011 yılı boyunca pek çok farklı şehir ve kasabada Geleneksel Haç Yakma ayinleri, klan düğünleri, örgüte alınma ve yemin törenleri ile miting ve propaganda faaliyetleri gerçekleştirdiler. Bu törenlere yaklaşık bin beş yüzün üzerinde kişi katıldı. Örgütün böylelikle toplam üye sayısının tüm ülkede altı bini geçtiği tahmin ediliyor.

2011-2014 yılları arasında örgüt, yeni üyeler bulmak için çağrıda bulunmaya, toplantılar organize etmeye, afiş ve broşür dağıtmaya devam etti...

Herhangi bir şiddet olayına karışmadılar.

Martin raporu okuduktan sonra Frank'e gelen mektubu tekrar açtı. Frank'in Jackson'daki posta kutusuna FBI çoktan bakmış olmalıydı. Acaba ne bulmuşlardı merak etti, ilk fırsatta bunu FBI'a soracaktı.

Şeytanın Frank'e yazdığı mektup tıpkı Jake'in kütüphanesinde bulunan dokümanlardaki gibi bilgisayarda hazırlanıp, yazıcı aracılığıyla bir kâğıda çıkartılmıştı.

FBI, El Yazısı ve Doküman İnceleme Uzmanları bu kâğıdın ne tip bir yazıcıdan çıktığını uzun bir araştırmadan sonra tespit edebilirdi. Ama yazıcıyı ve dokümanı oluşturmak için kullanılan bilgisayarı bulamazlarsa bu kanıtın çok büyük bir değeri olmayacaktı. Şeytan bu dokümanı herhangi bir yerden bile çıkartmış olabilirdi.

Tekrar mektuba yoğunlaştı.

"Sen kardeşime bu şansı vermemiştin Frank, ama ben sana vereceğim!"

O şeytanın Frank ile kişisel bir problemi olduğu o kadar açıktı ki! Ama bu hiçbir şeyi aydınlatmıyordu.

Düşünmekten yorgun düşmüş yüzünü arkasındaki beyaz tahtaya çevirdi. Soruşturmada ismi geçenlere baktı. Bir şeyi atladığını hissediyordu. Cevap gözünün önündeydi sanki ama göremiyordu.

Soruşturmada çok fazla veri ve isim vardı. Zanlı, oyununu ismine yakışır bir şekilde, şeytanca sahneliyordu.

Şeytanın perdesini kaldırabilecek tek kişi Frank'muş gibi görünüyordu.

Çünkü şeytan onu tanıyordu. Mektup açıkça bunu iddia ediyordu.

Martin'in tek kozu kalmıştı.

Frank Pauly.

Sorgulama odasına inip Frank'i çağırttı. Carl McKenzie'nin vurulduğu günden beri gözaltında tutuluyordu.

Ona mektubu uzattı.

"Oku şunu."

Frank yorgun ve kederli bakışlarını mektuptan kaçırıp asabi bir sesle yanıtladı. *"Daha önce kırk kez okudum."*

"Lütfen bir kez daha oku. Ve bana anlat."

"Neyi?"

"Bunun anlamını? Burada yazarlar, bu kişisel bir şey. Bu

adam seni tanıyor. Seni seçmesinin bir nedeni olmalı! Frank, seninle aynı taraftayım. Bu olanların bitmesini istiyorum. Kızının bulunmasını istiyorum, ama bana yardım etmen lazım."

"Senden bir şey mi sakladığımı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, ama bu adamın seninle bir derdi var, bu mektuptaki mesaj çok açık. Sen kardeşime şans tanımamıştın ama ben sana bu şans vereceğim diyor. Frank, ne yaptın? Bu adamın kardeşine ne yaptın?"

Frank, günlerdir yaşadığı yoğun stres ve gerilim yüzünden oldukça yıpranmış görünüyordu. Gözlerini öfkeyle kısıp bağırdı.

"Bu adamı tanımıyorum! Kardeşini tanımıyorum! Kimseye bir şey yapmadım!"

"Sesini yükseltme bayım! Öyleyse neden bunları yazdı sana?"

Frank mektubu elinin tersiyle itekledi. "Bilmiyorum! Lanet olsun bilmiyorum!"

Frank kederli ve çaresiz bir ifadeyle dirseklerini masaya koyup yüzünü elleri arasına aldı.

Martin de yorgun bir tavırla puflayarak arkasına yaslandı. Frank'e haksızlık ettiğini düşünüyordu. Neden ondan bir şeyler saklayacaktı ki? Kızının hayatı tehlikedeyken kim uç maymunu oynardı?

"Peki, Bay Pauly. Size daha fazla baskı yapmayacağım. Sadece son bir soru. Daha önce Marksville kasabasında bulundun mu?"

Frank elleri arasından başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, aklına bir şey gelirse haber ver. Hemen üstüneyim."

Frank birden beyninden vurulmuşçasına irkildi. Ellerini yüzünden çekti. Suratında tuhaf bir ifade vardı. Sanki uzun yıllardır peşinde koştuğu çileli bir gerçeğe sonunda ulaşmış gibiydi.

Martin çıkmak için sandalyesini arkaya itip ayağa kalkmıştı ki Frank'ın yüzündeki ifadeyi gördü.

"İyi misin?"

"Biliyorum," diye sayıkladı Frank şeytan görmüş gibi birden. Yüzü acı ve şaşkın bir ifadeyle sarsıldı. "Tanrım, bu hiç aklıma gelmemişti!"

"Ne? Ne aklına gelmemişti?"

Frank gözlerini ihanete uğramış bir ifadeyle Martin'e kaldırdı. "Onu tanıyorum. Bunu yapanı tanıyorum."

"Kim?" dedi Martin heyecanla. "Kim bu adam?"

Frank'ın gözleri derin bir ihanetin acısıyla titriyordu. "Adam değil," dedi. "Bir kadın."

"Kadın mı?"

Frank hayalet görmüş bir suratla gözlerini Martin'e dikti. "Ellen," dedi sonunda, sözcükler boğazında düğümlenirken. "Doktor Ellen Begley!"

46. BÖLÜM

ŞEYTAN RESMİ

*Kurban dedi ki:
"Cehenneme gideceksin!"
Ben de dedim ki:
"Cehennem, şeytanın cennetidir!"*

"Kati Begley adında genç bir kadın soygun ve cinayet suçlamasıyla idama çarptırılmıştı," diye anlatmaya başladı Frank. "Bundan on sekiz, yirmi yıl kadar önce. Komisyonumuza başvurdu. Soruşturmayı bana verdiler. Araştırmam sonucunda kadının masum olduğuna inanmadım. İdam edildi. O kadın, Ellen Begley'in kız kardeşiydi. O zamanlar Ellen'ı birkaç kez görmüştüm. Ama bu yıllar önceydi. Sonra kader bizi tekrar karşılaştırdı. Birlikte olmaya başladık. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki. Bir gün ona bu konuyu açmak istedim. Ama Ellen konuşmak istemedi. Senin bir suçun yok dedi. Senin bir suçun yok!"

Frank, Ellen Begley'in ona yıllar önce söylediklerini tekrarlarlarken dişlerini sıkarak uzaklara daldı. Bir volkan gibi içinde yanan öfke, ona alkol susuzluğunu bile unutturmuştu. "Tanrım, şimdi tekrar karşılaşmamızı ve nasıl birlikte olmaya başladığımızı düşünüyorum da... Bunların hiçbiri tesadüf değildi. Hepsini, hepsini o ayarlamış. O ve kuzeni Carl'la birlikte. Hepsi de intikam içinmiş!"

Martin, Frank'in anlattıklarını sessizce dinledikten sonra tek kaşını merak içinde kaldırarak sordu. "Peki, Bay Blake'in çocuğunu neden kaçırdılar? Bay Sterling'in ölmesini neden istediler? Ve o huzur evinde kalan doktoru neden öldürtmek istiyorlardı?"

Frank, düşüncelerinin yaktığı ateşin hissizliğiyle yanıtladı. "Bilmiyorum. Tüm bu isimler beni ve sizi şaşırtmak içindi belki de, artık neye inanacağımı bilmiyorum..." Yüzünü parçalanmış bir ifadeyle önüne düşürdü.

Martin başını sallayıp sorgu odasını terk etti. Frank'e soracak bir şeyi kalmamıştı. Kafasındaki sorularla birlikte odasına çıktı. Görüntülerdeki maskeli adam bir erkekti, penisini görmüştü. O görüntüdeki Carl olabilirdi. Ama tüm bu şeytanca işlerin arkasında gerçekten de Doktor Ellen Begley olabilir miydi? Yakarak öldürdükleri ve üstüne Klan kostümü giydirdikleri kişiler Carl'ın eskiden örgütten tanıdığı ve ondan intikam almak isteyen kimseler olabilirdi. Carl onlardan önce davranırken Ellen Begley de kız kardeşinin intikamını alıyor olamaz mıydı?

Ama neden Frank'in kızını kaçırmıştı?

Benzer bir acıyı Frank'e yaşatmak için mi?

Bilgisayarından emniyetin sicil kayıtlarına gidi. Begley'in kız kardeşinin ismini yazdı. Frank'in söylediği gibi bundan 19 yıl önce Mississippi'de iki erkek bir kızdan oluşan küçük bir çete, bir benzin istasyonunu soyarken yakayı ele vermişti. Çatışma sırasında arkadaşları ile birlikte bir polis memuru öldürülmüştü.

Kati Begley dava boyunca polisi öldürenin kendisi olmadığını söylemişti. Ama adli tıp testleri, polis memurunu öldüren kurşunun, Kati'nin elindeki silahtan ateşlendiğini kanıtlamıştı.

Martin kayıtları incelerken çok ilginç bir şeye rastladı.

Begley'in kız kardeşi Benjamin'in doğduğu kasabada doğmuştu. Hemen Ellen Begley'in siciline baktı. O da orada doğmuştu.

Marksville kasabası!

İşte bu tam anlamıyla bir sürprizdi.

Tüm kapılar oraya çıkıyordu. Soruşturmadaki kilit isimlerin yolu o kasabada buluşmuştu. Bu bir tesadüf olabilir miydi?

Martin hiç zannetmiyordu. O kasaba adeta şeytan kavşağıydı.

Carl, Benjamin Sterling'in Marksville'deki baba evinde öldürülmüştü. Şu an huzur evinde yatan eski Doktor Cedrick Windom bir zamanlar o kasabada görev yapmıştı.

Sadece Richard Blake ve Frank Pauly'nin o kasabayla bir ilgileri yoktu. İkisinin tek ortak yönü çocuklarının kaçırılmış olmalarıydı.

En azından şimdilik öyle görünüyordu.

Frank'tan öğreneceği daha fazla bir şey olmadığını biliyordu. Ama Richard Blake ölmüş olsa bile hâlâ ondan bir şeyler öğrenebilirdi.

Hemen otoparka inip arabasına atladı ve soluğu FBI'da aldı. Özel Ajan Davis Sambrell'in odasına çıktı.

"Hasta kayıtlarında ne bulmayı umut ediyorsunuz dedektif?"

"Soruşturmada adı geçen herkesin o kasaba ile bağlantısı var. Sadece Richard Blake ve Frank Pauly hariç."

Davis sorgulayıcı bakışlarla arkasına yaslandı. "Dedektif, size bir şey sorabilir miyim? Bu davayı kişiselleştirmedığınızdenize emin misiniz?"

"Kişiselleştirmek mi? Hayır, tabii ki."

Davis uzun uzun Martin'e baktı. Ağır bakışlarla. Bakışlarında bir asrı devirmiş insanların bilgeliği ve tecrübesi var-

dı. Tüm her şeyi bakışlarıyla çözebilecek türden bir ağırlık. “Öyleyse emri altında bulunduğunuz polis gücü yetkilileri ve FBI, Karnaval Şeytanı dosyasını sonuçlandırmışken siz hâlâ neden bu işin peşindesiniz? Eminim şehirde başka cinayetler de işleniyordur, neden bu davayla bu kadar uğraştığınızı merak ediyorum.”

Martin bakışlarını yere çevirdi. Aslında FBI’a karşı söylemek istediği çok şey vardı. Aceleci davrandıklarını, soruşturmadaki karanlık noktaları aydınlatamadıklarını ve bu işi oldubittiye getirerek başarısızlıklarını ört bas etmeye çalıştıklarını söylemek istiyordu. Bir de Carl’ın kuzeni Doktor Ellen Begley’den feci şekilde şüphelendiğini. Ama Davis’e bunları söylerse onun hasta kayıtlarına bakmasına izin vermeyeceğinden emindi.

Elini göğsüne koydu. “Hislerim diyelim, hislerimi takip ediyorum sadece.”

Davis alaycı bir ifadeyle başını salladı.

“O halde hislerine ve sana iyi şanslar dedektif. 51 no’lu soruşturma odasına gidip Kenny ve Mitch’i bul. Sana yardımcı olacaklardır. O şeytanla aranızda geçenler sizde kalsın!”

Martin, Davis’in son söylediği kinayeli cümleyle ne demek istediğini anlamamıştı. Aslında daha Ellen Begley ile Carl’ın arasındaki akrabalık bağını ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Soracağı çok fazla soru vardı. Ama sırası değildi. Zira Özel Ajan Davis’in bu konuda ona yardım edeceğini hiç sanmıyordu. FBI ajanları da tıpkı polisler gibi, birbirlerini çok sevmeseler de dışarıdan gelen birine kolay kolay birbirini satmazlardı.

Daha fazla uzatmamak için teşekkür edip odadan çıktı.

Ellen Begley’le karşılaşmamayı umut ediyordu. Ona soracak çok sorusu vardı ama henüz zamanı gelmemişti. Sadece

Frank'in iddialarıyla onu suçlayamazdı. Kanıt bulması gerekiyordu. Tabii gerçekten de bir kanıt varsa...

Ajan Kenny odada yoktu ama diğer ajan Mitch odadaydı ve pek istekli görünmemesine rağmen Davis'in söylediği gibi Martin'e yardımcı oldu. Mahkeme kararıyla daha önce el koydukları Psikiyatrist Richard Blake'in hasta kayıt defterlerini bir görevliye getirtip masaya yığdırdı.

Martin önündeki defterlere baktı. Her biri üç yüz altmış beş sayfadan oluşan on sekiz defter vardı. Richard Blake'in meslek hayatı boyunca tuttuğu tüm hasta randevu kayıtları...

"Kolay gelsin dostum."

Mitch yüzünde alaycı bir ifadeyle seslenerek odadan çıktı. Martin derin bir soluk alıp en üstteki defteri açtı.

İki buçuk saat sonra pes etmek üzereydi. Altı defter incelemişti ve daha bakmadığı iki düzine daha defter duruyordu. Her defterde yüzün üstünde hasta kayıt altına alınmıştı. Kişisel bilgileri, şikâyeti, randevu bilgileri...

Şüpheli bir isme veya bir bilgiye ulaşamamıştı.

Biraz hava alıp kafasını dinlendirmek için dışarıya çıktı. Asansör kabini boştu. Ama içeride ağır bir kadın parfümü kokusu vardı.

Asansörden iner inmez bayraklarla donatılmış siyah mermer giriş holüne yöneldi. Kırmızı bantla kapatılmış giriş bölmesinin yanındaki çıkışa doğru uzun adımlarla ilerledi. Bayan görevliye kimliğini gösterip "Hava alıp geri döneceğim," dedi.

Üstünde FBI'nın sloganı olan "Cesaret Sadakat Doğruluk" yazan kurşungeçirmez camla kaplı otomatik kapıdan geçip dışarıya çıktı.

Hemen telefonunu çıkartıp karısını aradı.

"Tatlım n'aber?"

"İyiyim tatlım, televizyon izliyorduk, sen napıyorsun?"

“Çalışıyordum. Merak edip bir arayım dedim.”

“Biz de seni merak ediyorduk tatlım.” Eşi hafifçe yüzünü telefondan çevirip yanındaki kızına seslendi. “Baban arıyor canım.”

“Baba, erken gel eve!” diye bağırdı Maria.

Martin gülümsedi. “Geleceğim tatlım. Artık erken geleceğim. Yemeği bu akşam beraber yiyeceğiz.”

“Yuppü!” diye bağırdı Maria.

Karısı Sofia neşeli bir ifadeyle telefonu tekrar yanağına götürdü. “Duymuşsundur sanırım çılgılığı.”

“Evet duydum. İsteddiğiniz bir şey var mı?”

“Yok tatlım sadece sen!”

“O halde akşam görüşürüz. Sizi seviyorum.”

“Biz de seni.” Sonra Sofia dudaklarını telefonun mikrofonuna dayayıp iki kere öpücük sesi çıkarttı.

Martin mutluluktan kocaman gülümsedi. “Görüşürüz.”

Derin bir iç çekip telefonu kapattı. Yüzünü keyifle gökyüzüne kaldırdı. New Orleans’ın utangaç güneşi bulutların arasından ona gülümsüyordu.

İçti tatlı bir hisle ürperdi. Günlerdir çok yorulmuştu. Artık ara vermesinin zamanı gelmişti. Karnaval Şeytanı dosyası FBI’a ve savcılığa göre sonuçlanmıştı. Martin tek başına adaleti sağlayamazdı. Ne yaparsa yapsın gerçekler ve adalet, sistemin terazisi üstünde eşit tartılmayacaktı. Korumaya çalıştığı hukuk sistemi, ciddi hatalar ve haksızlıklarla doluydu. Dü-rüst bir adam arkasında halkın desteği olmadan ne gerçekleri değiştirebilirdi, ne de adaleti gerçekleştirebilirdi.

Saatine baktı. Birkaç saat daha sıkıcı hasta kayıtlarıyla uğraşıp evine dönmekten başka yapacak başka bir şeyi yoktu.

Asansörle yukarı kata çıktı. Karşılıklı kapılarla bölünmüş uzun ve sıkıcı koridordan geçip 51. odaya geri döndü.

Tam kapıya elini uzatmıştı ki içeriden tanıdık bir yüz çıktı.

Ellen Begley.

Kötü zamanlama!

Yüzünde ebeveynlerinin odasını gizlice karıştırırken yakalanmış bir çocuğun suçlu ifadesi vardı.

"Ajan Mitch'e bakmıştım ama yoktu!" dedi telaşlı bir ifadeyle.

"İki saattir görmedim," diye yanıtladı Martin. Sesinde kuşkulu bir ton vardı.

Ellen Begley başka bir şey söylemeden telaşlı adımlarla yürüyüp, arkasında ağır bir parfüm kokusu bırakarak koridorda kayboldu.

Martin odaya girdi. İçerisi bıraktığı gibiydi. Doktor Begley'in bıraktığı parfüm kokusu haricinde her şey aynıydı. Masanın üzerinde Richard Blake'in hasta kayıt defterleri yığılı duruyordu.

Martin masanın başına gelip dikkatli gözlerle defterleri inceledi. İncelediği defterleri sol tarafa koymuştu. İnceledikleri ise sağ tarafta yığılıydı. En üstteki ajandayı alıp kapağını kaldırdı. İki yıl öncesine aitti.

Oturup incelemeye başladı.

Doksan sayfa sonra mart ayının randevu kayıtlarını inceleyen bir şey gözüne çarptı. Martin yirmisini gösteren sayfa yırtılmıştı.

Martin'in kalp atışları hızlanmaya başladı. Sayfaları hızla çevirip başka eksik sayfa olup olmadığını aramaya başladı. Ve buldu. Nisanın ikisindeki sayfa eksikti. Ve Nisanın on sekizindeki de...

Başını kaşıyarak arkasına yaslandı.

Eğer ajanlar bu defterleri düzgün inceledilerse tutanaklara eksik sayfalar olduğunu belirtmiş olmaları gerekirdi.

Yarım saat kadar sonra Ajan Mitch geri döndü.

"Size bir şey soracağım," dedi Martin.

“İnceleme tutanaklarına bakabilir miyim?”

“Hangi inceleme tutanaklarına?”

Martin önündeki ajandayı havaya kaldırdı. “Ajandaların...”

Ajan kaşlarını çattı. “Neden?”

“Çünkü elimdeki ajandanın bazı sayfaları eksik. Tutanaklara geçirilmiş mi görmek istiyorum.”

“Eksik mi?”

“Mart’ın 20’si, Nisan’ın 2’si ve 18’i!”

Mitch sessizce alnını kırıştırıp Martin’e baktı. Tutanağı göstermek istemiyordu.

Martin ayağa kalktı. “Savcılığa gönderdiğiniz üst yazının örneğine bakmam gerek. Hepsi bu. Sorun ne?”

“Sorun bunu benden istemen. Bunu sana gösteremem. Özel Ajan Davis’ten istemen gerekiyor.”

Martin sessiz bir küfür savurup cep telefonunu çıkarttı. Mitch’e kötü bir bakış attı. “Umarım telefonumu açar.”

Uzun bir çalıştan sonra Ajan Davis telefona yanıt verdi.

“Tutanakları görmek istiyorsun. Mitch yanında mı?”

“Evet.” Martin telefonu Mitch’e uzattı.

Davis’in sesini bir metreden duyabiliyordu. “Ne istiyorsa ver ve gönder. Beni rahatsız edip durmasına mani ol.”

“Anlaşıldı efendim.”

Ajan Mitch morarmış bir suratla telefonu Martin’e uzatırken kaba bir sesle, “Sana tutanakları getireceğim,” deyip odadan çıktı.

Martin masaya dönüp Mitch’i beklemeye başladı. Ama Mitch yirmi dakika geçmesine rağmen geri gelmedi. Martin dışarıdaki kahve makinesinden kahve alıp geldi. Yirmi dakika daha bekledi.

Sonunda Mitch, elindeki tutanak dosyasıyla odaya girdi.

Martin sıkıntıdan ve öfkeden kızarmış gözlerle Mitch’e kızgınca baktı.

"Emniyette işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama buradaki yönetim işlerinde prosedüre uymak zorundayız," diye bir şeyler geveledi.

Martin cevap vermedi. Mitch'in getirdiği tutanak dosyasını aceleyle açıp kayıtlara baktı.

İncelenen on sekiz defterin hiçbirinde de eksik sayfa olduğu belirtilmemişti.

Martin kaşlarını çatarak karşı masadaki bilgisayarın başına oturan Mitch'e baktı. Ona FBI'ın sorumlu olduğu soruşturma delillerine FBI'ın gözü önünde hasar verildiğini söyleyecekti ki vazgeçti.

Odaya girerken Ellen Begley ile karşılaşmasını hatırladı. Kadının telaşla odadan çıkmasını ve koridorda izini kaybettirmek istercesine hızla yürümesini...

İçinde çok kötü bir his vardı. Frank haklı olabilirdi. Şeytanın maskesinin arkasındaki yüz belki gerçekten de Ellen Begley'e aitti.

Ceketini giyip kapıya doğru yürürken Mitch "İşin bitti mi?" diye sordu.

Martin bir an duraksadı. Sonra başını salladı. "Evet bitti."

"Dışarıda dikkat et. Seni şeytandan yirmi dört saat koruyamayız!"

"Ne?"

"Şeytan sana kafayı takmış biliyorsun işte."

Martin bir eli kapının kolunda kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Mitch'in oturduğu yerden rengi attı birden. "Ee, şey, yani bilmiyor musun?"

Martin dişlerini gıcırdattı. Hisleri tehlike çanları çalıyordu. "Neyi bilmiyor muyum?"

Mitch kararsızca yüzünü yere eğdi. "Mississippi'deki bizim çocuklar Frank Pauly'nin evinin posta kutusunu açtı. Bildiğini sanıyordum."

Martin'in kalp atışları hızlanırken sesini yükseltti. "Bilmiyorum işte. Ne çıkmış içinden?"

Mitch'in sesi karanlık bir haber veriyormuş gibiydi.

"İçinden senin fotoğrafın çıktı. Ve..." Yüzü biraz kızarak devam etti. "Üstünde 'O piçi gebert' yazıyordu!"

47. BÖLÜM

ŞEYTAN ÇIĞLIĞI

*Melekler, yaşamdan sonra konuşur
Şeytansa ölümden önce.*

Frank Pauly'nin Baptist kilisesinde eline geçen zarfın içindeki mektupta, şeytan ona iki seçenek sunduğunu yazmıştı. Ya Marksville'yle gidecekti, ya da evine, Mississippi Jackson'a dönüp posta kutusunu açacaktı. Şeytan posta kutusuna bir not daha bırakmıştı.

O notta Martin'in fotoğrafı vardı. Emniyetin sitesinden alınmış eski bir fotoğraf. Ve üstünde Martin'i öldür yazıyordu.

Şeytan bu sefer kafayı Martin'e takmış görünüyordu.

Martin, Özel Ajan Davis'in odasındaiken neden ona, bu işi kişiselleştiriyor musun, diye sorduğunu şimdi anlayabiliyordu.

Martin FBI'dan ayrılınca rahatsız edici düşünceler eşliğinde evine döndü. Aldığı bu haber onun olaylara farklı bir yönden bakmasını sağlamıştı. İlk defa bu kadar güçlü bir hisle hatalı olabileceği ihtimali üzerinde duruyordu. Şeytanın bu işleri yaparken kişisel nedenlerle hareket ettiğini düşünmüştü hep. Ama şeytan, hedef listesine şimdi Martin'i de katmıştı. FBI belki de haklıydı. Şeytan gerçekten de kurbanlarını ki-

şisel nedenlerle değil, anlık seçiyordu. Tıpkı seri katiller gibi ancak hasta ve değişken ruhlu bir manyak, kafayı peşindeki polise takardı. Organize ve akıllı bir katil asla böyle bir şey yapmazdı!

Sıkıntılı bir suratla kapıyı açıp evine girdi. Eşi akşam temizliğini yapmış, içeriye hafif bir yasemin kokusu sinmişti. Karısı ve kızı oturma odasında televizyon izliyorlardı.

“Baba, geldiğini duymadım,” diye bir çığlık atıp koştu Maria.

Kızı ona sarılınca Martin bir an her şeyi geride bıraktı. Şeytanı, yanmış cesetleri, kaçırılan çocukları... Bu gerçek huzurdu. Mutlak mutluluktu. Ailesi olmayan polisleri acıyordu. Evet, çok zor bir meslekte çalışıyordu. Gecesi gündüzü yoktu. Canı dışındeydi. Buna her eş dayanamazdı. Bu yüzden pek çok polisin evliliği kolayca çatırdayıp bitiyordu.

Kızının saçlarını okşayıp karısına baktı. Sofia, sevgi dolu bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

“Aç mısın tatlım?”

Ne kadar şanslı bir adamdı Martin. Sofia gibi güler yüzlü bir eşe ve Maria gibi bir kıza sahipti.

“Açım canım. Ne var yemekte?”

“Fırında soslu tavuk ve salata.”

“Harika!”

Ilık bir duş alıp üstüne rahat kıyafetler giydi. Bir soda açıp sofraya oturdu. Hayata en çok sevdiği iki insanla, karısı ve kızıyla uzun bir aradan sonra güzel bir akşam yemeği yedi.

Kızıyla okul ve derslerle ilgili biraz sohbet etti. Maria yılsonu gösterisine çok az kaldığını, bu yüzden çok heyecanlı olduğunu söyledi. Martin de ona her şeyin harika geçeceğini ve korkmaması gerektiğini söyledi.

“Gösterimi izleyeceksin değil mi baba?”

“Tatlım o gösteriyi kaçırmam mümkün değil. Ön koltuk-

lardan birinde oturuyor olacağım ve dünyanın en tatlı tırtılı-
nın sahnede nasıl güzeller güzeli bir kelebeğe dönüşeceğini
izleyeceğim!”

Sofia çatalına batırdığı tavuk parçasını ağzına götürür-
ken gözlerinin ucuyla Martin'e baktı. “Bu sefer yapma,” di-
yordu ona bakışlarıyla. “Ne olur kızının gösterisini bu sefer
de kaçırma!”

Martin, bir Maria'ya bir karısına bakıp çekingence gü-
lümsedi. Karısının ne düşündüğünü anlamıştı. Ve kızına ya-
lan söylediğinin farkındaydı. Katiller kızının gösterisinden
daha acildi ve tam şu aralar iki masum çocuğu rehin tutan bir
manyak eyalette özgürce dolaşıyordu. Eğer bir ay içinde onu
yakalayamazlarsa kızının gösterisini izlemek bir başka baha-
ra kalacaktı.

Yemekleri biterken pazar günü ailecek kiliseye gitme-
yi planladılar. Birkaç haftadır bunu aksatmışlardı ve üçü de
bundan rahatsızlık duyuyordu. Özellikle de Martin. Ruhunu
şeytana satmış bir psikopatın peşindeyken Tanrı'nın evini
daha fazla ziyaret etmesi gerekirken o tam tersini yapmıştı.
Geçen gün Mississippi'de içtiği biranın günahını hafta sonu
kilisede çıkartmaya yemin etti.

Gece yarısına doğru çok yorgun olmasına rağmen karı-
sıyla sevişti. Kafasındaki puslu düşünceler, eşinin tatlı öpü-
cükleri ve ılık okşamaları altında kasvetli bulutların bahar
rüzgârının önünde dağılması gibi uçup gitti. Her şeyi unut-
mak istiyordu. Keşke her şeyden kurtulabilse. Bir süreliğine,
her şeyi arkada bırakabilse. Bir parça huzura ve sessizliğe o
kadar çok ihtiyacı vardı ki!

Yine de huzurlu bir uyku uyuyamadı. Karısının tatlı
okşamalarıyla rahatlayan kasları ilerleyen saatlerde yerini
gergin kasılmalara bıraktı. Kâbuslarla bölünüp parçalanın
uykusu, sık sık sessiz çığlıklar ve inlemelerle kesildi. Her se-

ferinde karısı Sofia onun başını okşayıp yanağına küçük öpücükler bırakarak korkusunu bastırmaya çalıştı. Ama melek kalpli eşinin tatlı öpücükleri bile Martin'in içindeki şeytanları kaçırmaya yetmedi.

Sabah olduğunda üstünde külçe gibi bir ağırlıkla yataktan kalkıp bir süre yatağın kenarında sessizce oturdu. İşe gitmek istemiyordu. Ama yatmak da istemiyordu. Karaba-sanlarla dolu karanlık bir uykudan sonra kim tekrar uyumak isterdi ki?

Ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Tıraş olacaktı ama vazgeçti. Keyifsiz bir yüzle yatak odasına dönüp siyah renkli temiz bir gömlek, gri kumaş pantolon ve çizgili siyah bir kravat giydi. Deri montunu alarak dışarı çıktı.

Güneşli, nemli, ılık bir gün dışarıda onu bekliyordu. İki bin yüz kırk bir mahkûmun kaldığı ve Mother Jones²⁴ dergisine göre Amerika'nın en kötü on hapishanesinden birisi olan 531. Güney Broad Caddesi'ndeki Orleans Parish Hapishanesi'nin karşısında yer alan, on katlı, gri beton duvarlı emniyet teşkilatının binasının bulunduğu Gravier sokağına saptı. Kapalı otoparkına arabasını park edip emniyetin kantininde sosisli sandviç ve portakal suyuyla iki dakikada kahvaltısını yapıp sabah brifingi için yüzbaşının odasına çıktı.

Jake Owen iki eyalette de FBI ve eyalet polisleri tarafından arandığı için artık Yüzbaşı Murphy bu davaya hiçbir adamının bulaşmasını istemiyordu. Martin'i, Oscar'ın ilgilendiği, şu çöp konteynirinde bulunan boğazı kesik kimliksiz kızın davasına verdi.

Dün duyduğu haberden sonra Karnaval Şeytanı davasından iyice soğuyan Martin bir itirazda bulunmadı. Sadece herkes çıktıktan sonra ayağı kalkıp masasında oturan Murphy'nin karşısında dikildi.

²⁴ Siyaset, çevre, insan hakları ve kültür üzerinde araştırma yazıları yazan bir Amerikan dergisi.

"FBI'n, Jackson'da ne bulduğunu biliyor muydun?"

Murphy arkasına yaslanıp suçlanmış bir ifadeyle Martin'e baktı. "Dün, dün öğrendim."

"Neden bana bir şey söylemedin?"

Murphy önüne açtığı bir dosyayı karıştırarak yanıtladı. "Kendini kötü hissetmeni istemedim. Bu davaya kendini çok kaptırmıştın zaten. Bak Martin, seninle çoğu zaman anlaşamayız bilirsin. Ama sen burası için değerli bir dedektifsin, o şeytanla daha fazla uğraşmanı istemiyorum. Bırak artık, bu iş FBI'n. Onlar uğraşsın. Biz de kendi işlerimize bakalım."

Martin yorgun gözlerle Murphy'e baktı. Yüzbaşının yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. Aklaşmaya başlayan bıyıklarının üstündeki ince burnundan kıllar uzamaya başlamıştı. Martin soruya cevap vermedi. Çıkmak için ayağa kalkmadan önce Murphy yüzünü ona kaldırdı.

"Bu arada bir şey daha var, bilmen gerekir. Ajan Richmond, dün gece hastanede hayatını kaybetmiş. Ölmeden önce ifade vermiş. Onu bu hale Carl getirmiş. Carl'ın ölümüyle de bir ilgisi olmadığı için Frank'i serbest bıraktık!"

Martin bir an kendini çok kötü hissetti. Çok iyi tanımasa da ve aralarında tatsız bir iki şey geçmiş olsa da Ajan Richmond'un böyle korkunç bir şekilde öldürülmesi onu kötü etkilemişti.

"Bak, istersen birkaç gün izin yap. Bu soruşturma seni epey yordu. Biz idare ederiz. Sonra yine ekibin başına geçersin!"

Martin cevap vermedi. Tansiyonu düşmüş gibi kendini halsiz hissediyordu. Havaya ihtiyacı vardı. Bir parça temiz havaya. Arkasına dönüp hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Murphy arkasından bağıdı. "Martin, iyi misin? Martin?" Cevap olarak kapının kapanmasını duydu.

Martin kendini çok kötü hissediyordu. Fırtınanın koptuğu o lanet gün eve daha önce ulaşmayı başarabilseydi belki de Richmond'un hayatını kurtarabilirdi. Nereden bilecekti ki Ajan Richmond'un içeride can çektiğini?

Kendini kötü hissediyordu. Çalan telefonlar, faks makinesinin sinir bozucu sinyal sesleri, koridorda koşuşturan polisler, ter kokusuna karışan sıcak kahve kokusu, emniyetin tüm duvarlarına sinmiş bunaltıcılık hissi ve her adımda bir mayın gibi patlayan sinir, stres, tempo...

Bıkmıştı. Yorulmuştu. Öfke ve suçluluk hissi içinde yüreği debeleniyordu.

Odasına girip kapıyı sertçe kapattı. Sanki kapının arkasında yaşanan pislikler odasına girmeyecekmiş gibi.

Genç sayılabilecek yaşta bir ajan ölmüştü. Devleti için çalışan, kanun kaçaklarıyla savaşıyor bir ajan. Hem de görev sırasında, ruh hastası bir manyak tarafından işkence çektilerilerek öldürülmüştü! Ölen kendisi de olabilirdi. Şehrin ortasında görevli bu kadar polis, yüz elli FBI çalışanı ve onlarca eyalet polisi, hiçbir şey yapamamıştı. Herkesin gözü önünde bir kanun adamı vahşice katledilmişti.

"Lanet olsun!" diye bir küfür savurup pencerenin önüne gitti. Her mevsim, gününün her saati canlılığını yitirmeyen kente baktı. "Cehenneme gidin hepiniz, tüm manyaklar! Şehrimi rahat bırakın!" diye haykırdı içinden.

Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Her şeyin boşuna olduğunu hissetti bir an. Şeytanın, Frank Pauly'nin posta kutusuna attığı fotoğraf aklına geldi.

Namlunun ucundaydı. Bu mesleğe bir şeyleri göze alarak girmişti. Ölebilirdi. Yaralanabilirdi. Başına çok kötü şeyler gelebilirdi. Ama kendini hiç bu kadar ölüme yakın hissetmemişti. Hayır, ölümden korkmuyordu. Ama dokuz yaşında bir kızı ve melek gibi bir karısı vardı. Onları bu yorgun ve kanlı dünyada tek başlarına bırakamazdı.

Çünkü dünya melekler için yaratılmamıştı ve bunu en iyi bilen şeytandı!

Kapı açıldı ve Dedektif Oscar meraklı bir ifadeyle başını uzattı. "Teğmen, seninle soruşturma hakkında konuşmam gereken şeyler var."

Martin omzu üstünden genç dedektife baktı. Daha otuzuna bile gelmemişti Oscar. Çiçeği burnunda bir evliliği ve küçücük bir çocuğu vardı. Ölümü aklının ucundan bile geçirmemesi gereken bir yaştaydı. Ölümü hak etmeyen, inançlı ve kanunlara sadık bir polisti. Ama iki saat sonra bir manyak tarafından öldürülmeyeceğinin garantisini kim verebilirdi?

Sabah odasına girerken köşedeki askılığa astığı deri montunu alıp sanki Oscar orada yokmuş gibi yanından geçip odadan çıktı.

Oscar arkasından şaşkınca, "Teğmen," diye seslendi ama Martin durup bakmadı.

Çünkü ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Oscar gibi kanun adamları ölmemeliydi. Küçük çocuklar kaçırılmamalı, babalar ve anneler çocukları için ağlamamalıydı.

Birisi, New Orleans'ın sokaklarını meleklerin gözyaşlarıyla yıkayan şeytanın pençelerini artık kırmalıydı.

O birisi de kendisiydi. Çünkü şeytanın kanlı pençesinin ucunda onun resmi sallanıyordu.

Martin otoparktan arabasını alıp Pontchartrain Gölü'nün güney kıyısındaki FBI binasına doğru gaza bastı. Yol boyunca Ellen Begley'e soracağı soruları düşündü. Resmi bir sorgulama olmayacağı için ona doğrudan bir soru yöneltemezdi. Bir yılan gibi avına hissettirmeden sessizce yaklaşıp dişlerini geçirmeliydi.

FBI'nın dört katlı bir kaleyi andıran kırmızı tuğla örülü binası, Lakefront Havaalanı ile New Orleans Üniversitesi arasında yer alıyordu. Binanın karşısında Barrow Beysbol sahası

ile dört yüz dönüm arazi üzerine kurulu Ponchartrain Parkı, arkasında ise bir iç deniz gibi bir uçtan öbür uca kırk kilometrelik bir alanı kaplayan Pontchartrain Gölü uzanıyordu.

Arabasını, etrafı demir parmaklıklarla çevrili binanın üzeri zambak motifleriyle kaplı ağır demir kapısına doğru sürdü. Çift kanatlı ağır demir parmaklı kapının diğer kapısından FBI'ın resmi siyah arabası olarak nam yapmış bir Crown Victoria çıkmaktaydı ve kara renkli kaputu güneş ışığı altında siyah inci gibi parlıyordu.

Silahlı nöbetçiye kimliğini gösterip ne için geldiğini söyledikten sonra arabasını binanın yanına park etti ve mermer kemerin altından geçip kurşungeçirmez kabine girdi.

Asansöre bindi ve güvenlikteki memurun söylediği gibi Doktor Ellen Begley'in odasına çıkmak için ikinci katın düğmesine bastı. Kabinden inince uzun koridorun batı yönüne doğru yürüdü. Onlarca kapının önünden geçtikten sonra üzerinde Doktor Elen Begley'in ismi yazan kapının önünde durdu. İçerde olduğunu umut edip kapıyı çaldı.

Ellen Begley odasındaydı. Ama yanında bir misafiri vardı. Otuzlu yaşlarda, tepeden tırnağa FBI ajanı olduğu anlaşılan, sinekkaydı tıraşlı, yeni alındığı her yerinden belli olan koyu renk takım elbiseli, uzun boylu bir adam.

Doktor Begley kapının ağzında dedektifi görünce şaşkınlıkla korku arasında bocalayan gözlerle baktı.

"Teğmen Martin, sizi beklemiyordum!"

"Özür dilerim doktor, birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

Doktor Begley özür dileyen gözlerle karşısında oturan ajana baktı. Adam memnuniyetsiz bir yüzle başını sallayıp "sorun değil," gibisinden bir şeyler geveleyerek ayağa kalktı. Çıkarken Martin'e sert bir bakış attı ama Martin oralı olmadı.

Kapıyı kapatıp ağır adımlarla ajanın kalktığı ılık koltuğa oturup Ellen Begley'e gülümsedi.

"Nasılsınız doktor?"

"İyiyim dedektif, siz?"

"Teşekkür ederim. Kafama takılan birkaç şey var da, onun için geldim, umarım bana yardımcı olursunuz."

"Dinliyorum dedektif."

"Kuzeniniz Carl'ın, Bay Sterling'in evinde kaldığını nereden biliyordunuz?"

Kadın, kuzeniyle ilgili sorulan sorulardan sıkılmış gibi yüzünü astı. "Söyledim ya bana mail atmıştı. Bakın..." Bir an susup derin bir nefes aldı. "Bazen Carl ortalıktan tam anlamıyla kaybolurdu. Bazen yıllarca haber alamazdım. Çünkü korkuyordu. Peşinde birilerinin olduğundan şüpheleniyordu. Ona FBI'la bağlantı kurmasını istedim. Ama FBI'a da güvenmiyordu. FBI da onlarla beraber derdi bana."

"Onlar?"

"Klan!"

"Doğrudan birini suçlamış mıydı peki? FBI'dan bir isim vermiş miydi size?"

"Hayır, zaten Carl'ın bu iddiasına asla inanmadım. Carl son yıllarda, nasıl söyleyeyim, paranoyakça hareket etmeye başlamıştı. Kafasından hikâyeler uyduruyordu. Bazıları belki gerçektir. Ama, ona şimdi yardım edemediğim, daha çok ilgileneemediğim için çok pişmanım."

"Peki Bayan Begley, Benjamin Sterling'i tanıyor muydunuz?"

"Sadece ismen."

"Yani hiç karşılaşmadınız."

Ellen Begley'in bakışları nedense bir an titredi. Sesi ise buz gibiydi. "Hayır."

Martin devam etmeden önce bir süre Ellen Begley'in gözlerine baktı. Kadın kapalı bir kutu gibiydi. Neredeyse Martin onun söylediği her şeyin yalan olduğu hissine kapıldı.

“Biliyorsunuz, Carl’ın, o üzücü olayda kaldığı ev, Bay Sterlign’in ailesinden kalmıştı. Carl ile Benjamin’in bağı tam olarak neydi?”

Bayan Begley cevap vermeden önce gözlerini kısıp başını önüne eğdi. Söyleyeceklerini tartıyor gibiydi. “Sterling onun avukatıydı. Yıllar önce bir davada onu savunmuş ve FBI da, Carl’ı tanık koruma programına almıştı.”

“Bunu biliyorum, ben gerçek bağlarını soruyorum. Bir avukata göre Bay Sterling, Carl’a biraz fazla yakın değil miydi? Bu bana pek müvekkil avukat ilişkisi gibi gelmiyor. Carl size bundan bahsetmedi mi hiç? Neden bu kadar yakın olduklarını?” Begley kaçamak gözlerle Martin’e baktı. Bir şey söylemek istedi ama vazgeçti. “Bayan Begley, Carl’ın nerede saklandığını biliyordunuz. Ona bu konuda hiç soru sormadınız mı? O evin kime ait olduğunu, ya da...”

“Bana terk edilmiş bir ev olduğunu söylemişti,” diye Martin’in lafını kesti Begley biraz gergin bir sesle.

Martin zamanın geldiğini hissetti. Bir süre konuşmadı. Begley’in sinirlerinin yatışmasını bekledi. Bir şeyler düşünüyormuş gibi başını önüne eğdi. Sorgulama sırasında gergin olan zanlıların yalan söylemeye daha yatkın olduğuna şahit olmuştu.

Derin bir soluk aldı. “Bayan Begley, siz nerelisiniz?”

“Louisiana.”

“Nerede doğduğunuzu kast ettim, hangi şehir veya kasabada doğduğunuzu?”

Bayan Begley arkasına yaslanıp, başını suçlanmış bir ifadeyle önüne eğdi. Gözlüklerini çıkartıp elleriyle alnını ovuşturdu.

“Nereli olduğumu biliyorsunuz değil mi? Siz bir dedektifsiniz, bunu öğrenmeniz ne kadar zor olabilir.”

“Marksville kasabasında doğmuşsunuz, Carl’ın öldüğü

ve Benjamin Sterling'i doğduğu kasabada!"

Doktor Begley ellerini başından indirip buğulu gözlerle Martin'e baktı. "Ne kast ettiğinizi hâlâ anlamış değilim teğmen?"

"Bir şey kast etmiyorum, sadece hikâyenizi merak ediyorum."

"Hangi hikâyemi?"

Martin omuz silkti. "Hayat hikâyenizi."

Bayan Begley başını sallayıp ellerini masanın üstüne koydu. Konuşmadan önce gergin bir ifadeyle ciğerlerine derin bir soluk daha aldı.

"1981 yılında Louisiana Marksville'de doğdum. Üç kardeşlik. Ben en küçükleriydim. Babamı hiç tanımadım. En büyük kardeşim benden altı yaş büyüktü ve o da babamla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Ben dâhil tüm kardeşlerimiz annemin soyadını almıştı. Hiç akrabamız yoktu. Annem dini bir tarikatın içinde büyümüş. Ben doğmadan beş yıl önce Marksville'ye taşınmış. Geçmişle ilgili konuşmazdı. Hiçbir zaman konuşmadı. Küçüklüğüm, yaz aylarında tıpkı annem gibi tarlalarda çalışarak geçti. Mutlu ve rahat bir çocukluk geçirmedim yani. Annem her zaman okumama destek oldu. Kardeşlerim içinde derslerle arası iyi olan tek ben vardım zaten. Lisede öğretmenlerim parlak bir zekâm olduğunu keşfedince üniversite okumam için referans oldular. Üniversiteyi, Tulane Üniveresitesi Psikoloji Bölümü'nde okudum ve aynı üniversitede yüksek lisansımı bitirdim. Lafayette'de Louisiana Eyalet Üniversitesi'nde adli psikoloji üzerine doktoramı yaptım. On iki yıl önce Baton Rouge ile Lafayette arasındaki Big Island Psikiyatri Kliniği'nde ihtisas yaptıktan sonra, beş yıl özel alanda çalışmalarımı sürdürüp FBI'ın sınavlarına girdim ve üç yıldır buradayım. Başka öğrenmek istediğiniz bir şey var mıydı dedektif?"

Martin, Bayan Begley'in alaycı sözlerine tebessümle karşılık verdi. "Oldukça etkileyici bir hikâye. Doğu Louisiana'nın bataklık arazilerinden FBI psikiyatristliğine. Dalga geçmiyorum, gerçekten azminize ve yeteneklerinize hayran kaldım. Keşke kardeşiniz de sizin gibi olabilseydi!"

Bayan Begley bir an irkildi. Martin'in ne demek istediğini anlamıştı. "Katia," dedi hüzünlü bir sesle. Başı tekrar önüne düştü. "Küçük kardeşim. Talihsiz olaylar yaşadı. Yanlış insanlarla arkadaşlık etti, yanlış hayallere kapıldı ve trajik bir şekilde aramızdan ayrıldı." Sonra kaşlarını kaldırıp sorgulayıcı bir ifadeyle Martin'e baktı. "Dedektif, neyin peşindesiniz? Neden hayatımı kurcalıyorsunuz?"

Martin ellerini kaldırdı. "Sadece merak ediyorum, bir şeyin peşinde değilim. Yaşanan bunca tesadüften sonra Tanrı'nın yazdığı senaryonun nereye varacağını merak ediyorum." Kaşlarını manalı bir ifadeyle yukarı kaldırarak doktora baktı. "Ya da şeytanın!"

Begley bu imadan açıkça rahatsız oldu. Dişlerini sıkarak Martin'e baktı. Dedektif ve doktor, ölümcül bir kavgaya tutuşacak iki yırtıcı gibi bir süre birbirlerini süzdüler.

Martin yavaşça ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü. Elini kapının koluna atmıştı ki aniden durup başını omzu üstünden Bayan Begley'e çevirdi.

"Pardon, son bir şey, Carl tam olarak sizin neyiniz oluyor?"

Begley sanki bu soruyu bekliyormuş gibi hemen yanıtladı. "Annemin annesinin kardeşinin oğlu!"

Martin sırttı. "Tekerleme gibi!"

Sonra kapıyı açık bırakıp koridorda yavaş adımlarla uzaklaştı.

Arabasına binerken artık emindi. Begley'in sırları vardı. Carl hakkında da Benjamin hakkında da daha çok şey biliyor ama söylemiyordu.

Motoru çalıştırıp FBI binasının önündeki dökme demir kapısından Leon Simon Caddesi üzerine çıktı. Emniyete dönmek istemiyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Bilmeceyi çözmek için denklemini doğru kurmalıydı.

Göl kıyısı yolundan arabasını on kilometre kadar batıya kadar sürdü. Pontchartrain Gölü Köprüsü'ne gelmeden, New Orleans'ta güneşin batışının en güzel seyredildiği ve fotoğrafçıların uğrak yeri olan *Sunset on lake Pontchartrain* denilen buruna girip arabasını gölün karşısına park etti.

Sağ tarafındaki çimenliğin üzerindeki direkte dalgalanan Amerikan bayrağı gölün üstünden esen rüzgârın şiddetini belli ediyordu.

Arabasından inince kuzeyden esen sert rüzgâr yüzünü germesine neden oldu. Sol tarafında küçük tekne sahiplerinin arabalarının römorklarıyla teknelerini indirdiği rampalar vardı. Rampaların sağında iskeleye giden dar yola baktı.

Burası gençliğinden beri sık sık geldiği, bazen arkadaşlarıyla bazen de kendi başına gelip düşüncelerini topladığı, şehrin koşuşturmasından ve hayatın yükünden kaçıp sığındığı bir yeri idi. Motorlu taşıtların giremeyeceğini uyarıcı beyaz tabelanın yanındaki ince beton yoldan gölün kenarındaki prizma çatılı beyaz çardağa doğru yürüdü. Rüzgâr, çimenliğin üzerindeki küçük palmyelerin kılıç gibi uzanan yapraklarını, saçları rasta görünümlü bir çocuğun saçlarını dağıtır gibi uçuruyordu.

Ellerin cebine attı ve güneşten kaçınmak için çardağın altına girip düşünmeye başladı.

Akademideyken hayatında iz bırakan, ihtiyar kriminoloji öğretmeni Bay Patrick'i düşünüyordu. Adam ders anlatırken yüzünü hep tavana kaldırıp genzinden gelen aksanlı sesiyle konuşurdu. Bu yüzden sınıfındakiler ona "Penguen" lakabını takmışlardı. Uçak geçerken bir penguen nasıl kafasını yukarı

kaldırıp uçağın geçişini izlerse, Bay Patrick de konuşurken, sanki söyledikleri yukarıda yazıyormuş gibi gözlerini tavan-dan indirmezdi.

Gözlerini kapatıp, aklaşmış saç sakalı birbirine karışmış Bay Patrick'in genzinden çıkarak sınıfın duvarlarında yankılan kelimelerini duymaya çalıştı.

"Heraklitos, hakikat gizlenmeyi sever, der!"

Bay Patrick'in sık sık tekrarladığı ve onunla özdeşleşen bir tümceydi bu.

Derslerinde, Amerika suç tarihinde çözülememiş, ya da polisin veya mahkemenin delilleri doğru analiz etmemeleri sonucunda masum insanların felaketiyle sonuçlanmış davalardan örnekler verirdi.

Bazı davalar oldukça karışıktı. Polis suç mahallinde çok az delil bulurdu. Şüpheli yoktu. Bir neden yoktu. Ama suç işlenmişti.

Bay Patrick bu tip davalara *"Pandora Davaları"* derdi. Dıştan bakınca içinde ne olduğuyla ilgili hiçbir fikir vermeyen ama kutuyu açtığınızda içinden en vahşi insani duyguların fışkırdığı davalar.

Bu tip davaları çözmek için kıyaslama yapmalı ve insanların arasındaki ilişkilerin derinliklerine inmek birinci ilkeydi.

Çünkü sırlar açığa çıktıkça, gerçekler sırra kadem basardı.

Carl McKenzie, Benjamin Sterling'in doğduğu kasabada gizleniyordu. Şeytanın hedefindeki isimlerden Doktor Cedrick Windom, otuz yıl önce aynı kasabada görev yapmıştı. Psikiyatrist Richard Blake, Marksville'ye bir saat uzaklıktaki Alexandria kasabasında doğup büyümüştü.

Carl McKenzie'nin kuzeni olduğunu iddia eden Ellen Begley, Marksville'de doğmuştu.

Frank Pauly ise Mississippi Jackson'da yaşamıştı. Marksville'ye hiç gitmemişti.

Martin gölden esen ılık rüzgârı içine çekti. Ciğerleri bahar kokusuyla doldu. Temiz hava, sıcak ve nemli kollarını vücudunda gezdiriyordu. Yapışkan, sıcak ve nemli yaz günleri kapıdaydı.

Gözlerini gölün üstünde gezdirdi. Sürekli gri renkte akan Mississippi Nehri'ne göre bu göl açık havalarda biraz bulanık da olsa maviye yakın görünürdü. Üstünde mutlu beyaz kelebekler ve yiyecek bir şeyler arayan martılar suyun dalgalı suları üzerinde uçuyorlardı. Beyaz köpüklü dalgalar kıyıya vurup etrafa köpüklü sular fışkırtıyordu.

Cep telefonu titredi. Emniyetten arıyorlardı.

"Dedektif Martin, az önce sizi, Baton Rouge'teki özel bir klinikten adının Doktor Ray Rolston olduğunu söyleyen biri aradı. Ona dönüş yapmanızı bekliyormuş."

Bu adam Ellen Begley'in eskiden çalıştığı kliniğin müdürüydü.

Martin hemen kliniği aradı.

"Doktor, ben Dedektif Martin Monaghan."

"Dedektif, az önce emniyeti aramıştım ama sizi bulamadım."

"Evet, görevdeydim, bir problem mi var?"

"Hayır, ben şunun için aramıştım, geçen gün Doug Calder'ın kliniğimizde kalırken masraflarını kimin karşıladığını öğrenmek istemiştiniz."

Martin kaşlarını çatı. Doug Calder, Carl Mckenzie'ye tannık koruma programına alındıktan sonra verilen isimdi.

"Evet doktor, sizi dinliyorum."

"İsmi..." Hattın diğer ucundan doktorun önündeki bazı kâğıtları karıştırdığını hissettiren sesler duyuldu. "İsmi, evet buldum, Benjamin Sterling'miş."

"Hiç şaşırmadım," dedi Martin.

"Sanırım tanıyorsunuz."

“Evet.”

“Umarım yardımcı olabilmışimdir.”

“Sağ olun doktor.”

Martin görüşmeyi kapattı.

Benjamin Sterling!

İlk başından beri soruşturma sahnesinin arkasında kalan tek isim oydu. Olaylar patlak verdiği andan itibaren gizleniyordu.

Nasıl da görememişti! Tüm sırlar bu adamdaydı. Çünkü ismi birçok yerde karşısına çıkıyordu. Carl'ın McComb'taki davasında, Frank'in kızının kaçırılmasında, sonra Carl'ın gizlendiği evde. Tüm yollar öyle ya da böyle bu adama çıkıyordu. Ve işin en başından beri bu adam mağduru oynamış, bir parmağını bile kaybetmiş ama sahnenin hep arkasında kalmayı başarmıştı. Asla perdenin önüne çıkmamıştı. Tıpkı bir rejisör gibi, oyunu sahneye koymuş, seyirciler sahneye girip çıkan oyuncularını izlerken eserin sahibini asla görememişti.

Gölün üstünde parlayan ışıklara bakarken içinde yeni uyanan bir hissin ürpertisini hissetti. Gerçeğe yaklaşıyordu.

Kötülüğü şeytandan daha iyi kim gizleyebilirdi ki?

Arabasına atladı. Motoru çalıştırdı ve son sürat emniyete döndü.

Benjamin Sterling'i bulmalıydı. Dedektif Farley'i yanına çağırdı. Uçak kayıtlarına, pasaport noktalarına, kredi kartı harcamalarına bakmasını istedi.

Farley yine üstüne ütüsüz bir gömlek, altına beyaz kumlamalı kot pantolon ve sütlü kahverenginde süet çizmelerini giyip, Martin'in odasına çizmelerinin topuklarını vura vura girmişti. Altlarında koyu gölgeler oluşmuş kan renkli gözleriyle Martin'e baktı. Yağlı uzun saçları ve kirli sakalları ile geceyi ucuz bir motelde bir fahişenin koynunda geçirmiş gibiydi.

"Bunun için Jackson'a gitmen gerekebilir. Benjamin Sterling en son oradaydı."

Farley adeta geçirerek sordu. "Jackson mı? Üç saatimi yola mı harcama mı istiyorsun?"

Gece içtiği alkolün kokusu iki metreden Martin'in burnuna geliyordu. Teğmen yüzünü buruşturup sert bakışlarını Farley'e çevirdi. "Ve yüzbaşının bundan haberi olmayacak. Gerekirse tüm günü orada geçir. Ama bana bir iz bulup gel."

Farley kusacak gibi baktı. Ne yiyip içtiyse midesinde şu an bir çalkalanma olduğu git gide moraran yüzünden belliydi. Martin daha fazla kendini tutamadı.

"Ve bir duş alıp kendine gel. Bu halin ne böyle!"

"Sanırım üşütmüşüm."

"Toparla kendini biraz. Hadi ne duruyorsun, git çabuk."

Farley geviş getirir gibi çenesini hareket ettirerek başını sallayıp odadan çıktı. Farley serseri, alkolik, hırpani ve gazı kaçmış kola gibi görünse de iyi bir soruşturmacıydı. Martin'in bu konuda güvenebileceği başka kimse de yoktu zaten. Oscar boğazı kesilen kimliksiz kızın cinayetini araştırıyordu, diğer tüm dedektiflerin işleri başından aşkındı ve kimse direktiflerin dışına çıkmaya kolay kolay razı olmazdı. Farley'in asi yapısı bu gibi durumlarda ilaç gibi geliyordu.

Telefonu çaldı. Ekranda karısının o güzel ismi parlıyordu.

"Tatlım?"

"Martin!" diye haykırdı Sofia. Sanki dünyanın sonunu haber veriyormuş gibi sesi dehşet içindeydi. Martin'in kalbi küt küt atmaya başladı.

"Çok, çok kötü bir şey oldu!" Sesi bir anda başlayan sağanak gibi gözyaşlarıyla boğuldu ve Martin'in yüreğini kurşun gibi delen sesiyle haykırdı:

"Tanrım! Bize yardım et!"

ŞEYTAN İLKELERİ

9

Duygusuz insanlar sandığınız gibi asosyallardan değil, topluma karışmış insanlardan daha fazla çıkar! Toplum, bir aradayken acımasız, ama yalnızken duygusal ve merhametli bireylerden oluşan tutarsız ve melankolik bir hastadır! Kendileri acı çekerken hepsi merhamet ister, kendilerinden olmayan biri acı çekerken de idam ağacının dalına yağlı urgan ilmikleyen, gözünü kan bürümüş bir cellât kesilir! Tıpkı Fransız Devrimi'ni yapanlar gibi, bir önceki gün, diğerini giyotine gönderirken ertesi gün kendi başını giyotinin altında bulan, gücünün ve sınırlarının farkında olmayan keskin bir bıçak! Kan akıttıkça kana acıkan bir makine! Kendi varlığı için tüm aykırı sesleri yok etmek isteyen bir öğütücü.

Toplum, özgürlüğün giyotinidir!

Kendine karşı çıkan hiçbir başa acımaz!

Ve Amerikan toplumu, işte siz bu yüzden bir odun sürüsüsünüz!

Ben de sizi budayacak giyotinim!

Arkamda bıraktığım her ceset, Tanrı'nın değil şeytanın kudretini gösterir!

Neden durduramıyorsunuz beni?

Neden şu an Tanrı'nın değil benim sesimi duyuyorsunuz?

Çünkü güçlü olan benim!

Kabul edin! Her biriniz, birer günahkârsınız!

Kendi yüreğinizi temizlemeden, şeytanın ateşiyle yanan yüreklere su serpmek istersiniz!

Tanrı neden kötülüğü sınamak için masumları ateşe atıyor?

Neden acılar içinde bedenleriniz yanarken Tanrı'nın değil, benim sesim yükseliyor?

Neden doğduğunuz günden beri Tanrı'ya dua eden diliniz, bedeniniz yanarken bana yalvarıyor?

Nerede ruhunuzu esirgeyen melekleriniz? Neden yaktığım ateşten kaçıyor?

Neden diri diri yanarken, etiniz kemiğinizden ateşler içinde ayrılırken, çılgınlıklarınız alevlerin arasında boğulup giderken, size yardıma gelmediler, etinizi kabartıp kemiklerinizi kömürleştiren ateşi söndürmediler?

Hani bir lafınız var ya, herkes ölümle yüz yüze gelince Tanrı'ya dua eder diye...

Bu koca bir yalan!

Kendi kulaklarımla duydum!

Sizler ölürken Tanrı'ya değil bana yalvardınız!

Çünkü orada Tanrı değil, ben vardım!

Bu ateşi görüyor musunuz?

Bu ateş sizin için!

Sizi siz yapan tüm iğrençlikler için!

Hepinizi tek tek yakamam biliyorum. Ömrüm yetseydi inanın yapardım!

Ama bir yolunu buldum, cehenneme açılan geçidi biliyorum!

Amerikalılar, size bir müjdem var! Kulaklarınızı iyi açın.

Tanrınız dedi ki:

"Ahiret'e çıplak geleceksiniz."

Çünkü bu hikâye cennette yeri olmayanlar için...

"Giysilerinizi bırakın.

Gittiğiniz yerde hiç üşümeyeceksiniz!"

48. BÖLÜM

ŞEYTAN AĞLATIR

*Tanrı'nın sonsuz bir yaratma gücü olduğuna göre,
Kendinden daha güçlü bir başka Tanrı yaratamaz mı?*

Savcılık, Carl McKenzie ve Ajan Richmond Whaley'in ölümleri davasında Frank Pauly hakkında açılan soruşturmayı düşürmüştü.

Frank, gözaltı bürosundaki tahliye işlemleri için gerekli imzaları attıktan sonra serbest bırakılmıştı.

Soluğu bir motelde aldı. Önce duş alıp iç çamaşırlarını değiştirdi. Kısa bir süre kestirdikten sonra bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkmıştı ki cep telefonu titredi.

"Bay Pauly, ben emniyetten memur Hanry, soruşturma ile ilgili bir gelişme oldu. Yüzbaşı Murphy'i görmeniz gerekiyor."

Frank bir taksi tutup soluğu emniyette aldı. İçinde kötü bir his uyanmıştı. Kızıyla ilgili mi bir gelişme olmuştu? Nerede olabileceğiyle ilgili bir iz mi bulmuşlardı?

Emniyete girince bir polis memuru onu yüzbaşının odasına götürdü. Kapısına vurup Frank'in geldiğini haber verdi. Frank kapının önünde beklerken anlaşılmaz bir şekilde dizleri titriyordu. Tüm vücudu ürpermişti.

Memur kenara çekildi. Frank tuhaf bir ürpertinin ağırlığı altında yavaşça içeriye girdi.

Yüzbaşı odada yalnız değildi. Koltuklarda biri genç diğeri yaşlı iki kadın oturuyordu. Bu kadınlardan birisi Frank'ın karısı, diğeri ise eşinin annesiydi.

Frank'ın eşi Michelle, yüzünde korkunç bir acı ifadesiyle oturuyordu. Frank'e dönüp bakmamıştı bile. Sadece yanında oturan ve elini tutan annesi hafifçe yüzünü çevirip buz gibi gözlerle saldırgan bir bakış atmıştı. Frank, kendisine çevrilen mızrak gibi bakışların altında bunaltıcı bir yalnızlık hissiyle kalakaldı.

Yüzbaşı Murphy masasından resmi bir sesle Frank'e seslendi. "Bay Pauly, FBI olay yeri inceleme personeli, Jake Owen'ın arazisinde yaptıkları incelemeler sırasında bazı eşyalar buldular. Toprağa gömülü halde. Bu eşyaların kızıınıza ait olup olmadıklarını sizden teşhis etmenizi istiyorum. Kızınız kaçırıldığı gün üzerinde hangi giysiler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Frank bir an donup kaldı. Kalp atışları hızlandı. Yüzüne, korktuğu, gelmemesi için dualar ettiği o anla sonunda yüzleşecek olmanın verdiği cehennem ıstırabının acısı yerleşti. Karısı hıçkırırken o yere düşmemek için ayaklarını yere daha sıkı basmaya çabalıyordu adeta.

Başını önüne eğip keder ile umut arasında gidip gelen karışık ve karanlık düşünceler içinde kızının kaybolduğu günü gözlerinin önüne getirmeye çabaladı. Zihninde şimşekler çakıyor, yüzü keder içinde titriyordu.

Derin bir nefes aldı. Sesi odanın duvarlarında acıyla çınladı.

"Siyah fermuarlı iki küçük çizme. Pembe renkli mont, içinde mavi süveter, başında da sarımtırak bir bere vardı."

"Ayakkabı numarası?"

Frank hatırlayamadı ama karısı imdadına yetişti. "Yirmi altı," dedi sinirli bir sesle.

Murphy, soldaki koltuğa oturması için Frank'e işaret etti. Frank koltuğa otururken kaçamak bir bakışla karısına baktı. Rengi solgundu. Dudakları kurumuş, uykusuzluktan ya da ağlamaktan gözaltlarında mor halkalar toplanmıştı. Omuzlarından aşağıya dökülen uzun koyu renkli saçları yağlı ve bakımsız görünüyordu.

Yüzbaşı Murhpy önüne bir tomar fotoğraf çıkarttı. En üstteki fotoğrafı Frank'e gösterdi.

"Baktıktan sonra eşinize verin," dedi duygusuz bir sesle.

Frank titreyerek fotoğrafa uzandı.

Gri yün örgülü bir kazak parçası vardı fotoğrafta. Frank tanıyamadı. Başını sallayarak eşine uzattı.

Fotoğrafı eşinin annesi aldı. Önce o baktı. Sonra Michelle uzattı. Michelle titrek gözlerle fotoğrafa baktı. Sonra başını salladı. Kızlarına ait değildi.

İkinci fotoğraf bir çoraptı. Diğer fotoğraf gibi beyaz bir masanın üstünde çekilmişti ve üstünde boz renkli bir cetvel vardı. Çorap siyah renkli ve düzdü. Frank yine başını salladı hayır anlamında. Fotoğrafa bakınca karısı da başını salladı.

Üçüncü fotoğraf bir ayakkabıydı. Fermuarlı, çamur içinde bir çizme.

Frank uzun uzun resme baktı.

Murphy, "Yirmi altı numara" dedi.

Frank içi titreyerek resimdeki çamurlu ayakkabıya baktı. Şu an burada olsa ve elini uzatıp tutsa, topu topu avcuna sığacak kadar olan o ayakkabıya. Kızının ayaklarını düşündü. Avuç içi kadar ayakları vardı. Ufacık.

Karısına uzatırken gözyaşlarını tuttu. Dişlerini birbirine geçirdi.

Karısı bakar bakmaz tanımıştı.

Bir anda haykırıp gözyaşlarına boğuldu. Annesi ona sarılırken Frank elleriyle yüzünü örttü.

"Belki benzeridir," diye sayıkladı çatallı bir sesle. "Belki onun değildir!"

Murphy diğer fotoğrafı uzattı hemen. Frank titreyen ellerini yüzünden indirdi. Yüzbaşının uzattığı resme bakar bakmaz ikinci darbeyi yedi.

Pembe renkli bir mont vardı resimde. Kanlı ve çamur içinde!

Bu darbe korkunçtu!

Frank'in sanki boğazından içeriye pimi çekilmiş bir el bombası atılmıştı. İçinde patlayan acı en ufak hücrelerine kadar tüm ruhunu saliseler içinde paramparça etti.

Resmi masanın üstüne attı.

Eliyle yüzünü örttü. Görmek istemiyordu. Ne resmi görmek istiyordu ne de yanı başında feryat eden karısının sesini duymak istiyordu.

Ama Murphy resmi aldı ve teyit etmek için annesinin göğsünde ağlayan genç kadına uzattı.

Karısı başını annesinin göğsünden kaldırıp resme baktı zorla. Ve çığlığı attı. Artık ağlamıyordu. Buna ağlama denmezdi. Bu bir acı kasırgaydı. Bir annenin hayatı boyunca yaşayabileceği en korkunç acının gözyaşı seline dönmesiydi. Michelle'in sanki vücudu gözlerinden akan yaşlarda eriyormuş gibi acı içinde kasıldı, titredi ve annesinin kollarına yığılıp kaldı.

Murph elini telefonuna götürüp odasına sağlık ekibini göndermelerini isterken Frank da daha fazla dayanamadı. Aniden ayağa fırladı. Karısının çığlıkları kalbinin orta yerine saplanan kurşun gibi içini yakıyordu.

"Bakamayacağım!" diye haykırdı Murphy'nin hâlâ uzatmaya çalıştığı fotoğraflara. "Bu onun! Bu... Bu giysiler kızımın!"

Karısı öfke içinde haykırdı. "Senin yüzünden!"

Frank, silah patlamış gibi sesin geldiği yöne baktı. Michelle'in yağlı saçları yüzüne düşmüş, saçlarının arasından karanlık bir ifadeyle parlayan gözleri korkunç bir nefretin ışıyla yanıyordu. "Senin yüzünden oldu! Pis ayyaş! Alçak herif!" diye bağırdı.

Frank hiçbir şey söyleyemedi. Sanki ayakların altında karanlık kocaman bir çukur açılmıştı da içine düşüyordu o an. Artık her şey için çok geçti. Ağlamak için bile. Karısı haklıydı. Onun ağlamaya bile hakkı yoktu! Her şey onun yüzünden olmuştu.

Gözyaşlarını tutarak kendini dışarı attı.

ŞEYTAN KARDEŞLİĞİ

*Cehennem,
masumlardan akan kanla ısınır!*

Martin, ertesi sabah buz gibi bir suratla ofise döndü. Kimseyle selamlaşmadı. Kimseye o kendini beğenmiş ifadeyle gülümsemedi.

Bir hayalet gibi odasına geçip, uzun süre içini kasıp kavuran yıkıcı düşüncelerin ateşinde boğuştu.

Bir ara odaya Dedektif Oscar geldi. Boğazı kesilerek öldürülen kimliksiz kızın soruşturmasıyla ilgili bir şeyler söyledi.

Martin onu duyuyordu ama dediklerini anlamıyordu.

“Teğmen, iyi misin sen?”

Martin donuk bir ifadeyle başını salladı.

“Kötü görünüyorsun? Bir şey mi oldu?”

Martin cevap vermedi. Dün akşamüstü karısının telefonla söylediklerini düşünüyordu.

Martin korkunç bir şey oldu! Tanrım bize yardım et!

Karısının telefondaki çığlıkları ruhunun derinliklerinde azgın bir şelale gibi çağılıyordu. Hem de başa saran bir kaset gibi, tekrar tekrar... Karısının sesi acı dolu bir melodiyle dalga dalga kulaklarında yankılanıyordu. Bir an gözleri karardı. Soluk almakta güçlük çekti. Bayılacak gibi oldu.

Baldırına iğne batmış gibi ayağa fırladı. Buradan uzaklaşmalıydı! Bu binadan, odadan, insanlardan, özellikle de polislerden... Kapının yanındaki ayaklı askılığa asılı kahverengi deri montunu giyerken şaşkın bakışlarla iskemleden onu izleyen Oscar'a döndü.

"Benim bir işim var, sen soruşturmanın peşine düş!" Cümlesinin sonu daha Oscar'a ulaşmadan odadan uzun adımlarla çıkıp gitti.

Arabasına atlayıp emniyettin otoparkından ana caddeye çıktı. Motor sesleriyle dolu caddenin araba nehrine karıştı. Hava parçalı bulutluydu ve dünden daha sıcaktı. Arabanın klimasını açıp Ponchartrain Köprüsü'ne doğru gaza bastı.

Tıpkı dün yaptığı gibi güneşin batışının en güzel seyredildiği buruna gitti. Güneş bulutların arkasına saklanmıştı. Gölün durgun suları kurşuni bir renge bürünmüştü. Kıyıya çarpan köpüklü dalgalar, yaklaşmakta olan bir fırtınanın habercisi gibiydi.

Kontakı kapattı. Ayaklarını frenden çekti. Derin bir iç çekip elleriyle yüzünü örttü.

Bu bir kâbus olmalıydı! Dün akşam karısının telefonundan sonra olanlar aklını yitirmesine neden olabilirdi.

Şimdi Frank'i daha iyi anlıyordu. Hiçbir insan bu korkuyla yaşayamazdı!

O şeytanı bulmalıydı!

Telefonunu çıkartıp Dedektif Farley'i aradı. Ona gergin bir sesle Benjamin Sterling konusunda bir gelişme olup olmadığını sordu. Farley konuşmaya başlamadan önce derin bir iç çekti.

"Teğmen, elimizde mahkeme emri olmadan fazla bir şey yapamıyorum. Telefon şirketi ve bankalar yardımcı olmuyor. Şimdilik bir iz bulamadım!"

Martin dişlerinin arasından sessiz bir küfür savurup telefonu kapattı.

Bir şeyler yapmalıydı. Böyle eli kolu bağlı bekleyemezdi. Öfkeli bir ifadeyle direksiyonun göbeğine yumruğunu hafifçe vurarak düşünmeye çalıştı.

O an eyalet Suç Araştırma Birimi'nde çalışan ve "İyi Hıristiyanlar" kulübünden bir dostunun ismi aklına geldi. Belki o yardımcı olabilirdi.

Hemen telefonunun menüsüne isminin ilk harflerini tuşladı.

Jaydon Mann.

Hemen arama tuşuna bastı. Ama arkadaşı yanıt vermedi. Belki toplantıda ya da görevdeydi. Martin de gün içerisinde kendisine gelen pek çok aramayı ya reddeder ya da yanıtlamazdı. Polisler için bu çok olağandı. Bu yüzden önemli olduğunu anlaması için telefonuna mesaj gönderip Jaydon'ın gerçekten de bağlı olduğu kulübün ismine yakışan biri olduğunu görmek için dua etmeye başladı.

Çünkü Jaydon'u çok iyi tanımıyordu. Kulübün dini etkinlikleri dışında pek fazla görüşmemişlerdi. İkisi de polis olduğu için başlarını kaşıyacak vakitleri yoktu. En son Jaydon'un evindeki aile yemeğinde buluşmalarının üzerinden neredeyse iki buçuk yıl geçmişti. Zaman gerçekten de çok çabuk geçiyordu.

Jaydon'un ona dönmesini beklerken karısını aradı.

Eşi bitkin bir sesle telefonu açtı.

"Tatlım, nasılsın?"

Sofia kederli bir sesle yanıtladı. "Nasıl olmamı bekliyorsun! Kötü, çok kötü!"

Martin pişmanlıkla dişlerini sıktı. "Bu işi halledeceğim. Sana söz veriyorum bu işi halledeceğim. Sakin ol ve kimseye bir şey söyleme. Seni tekrar arayacağım, seni seviyorum."

Telefonu kapatınca gözyaşlarını içine akıtarak kederle dişlerini sıktı. Toparlanması gerekiyordu.

Arabadan inip bir süre temiz havada yürüdü. Etraftaki insanlara baktı. Uzakta, ağaçların arasında bebek arabasıyla bir kadın bebeği gezdiriyordu. Biraz ilerde genç bir çocuk çimlerin üstünde köpeğiyle oynuyordu. Parkın aşağısındaki yolda yetmiş yılı devirmiş yaşlı bir çift kol kola sabah gezmesine çıkmıştı.

Ufukta kara bulutlar toplanmaya başlamış ve körfezden serin bir bahar rüzgârı esmeye başlamıştı. Martin ceketinin önünü kapattı.

Bu parkta gün boyu birbirinden farklı sayısız insan bir araya gelirdi. Katolik, Protestan, siyah, beyaz, güneylisi kuzeylisi aynı yollarda yürür, aynı çimlerde koşar, aynı havayı solurlar, belki birbirleriyle biraz sohbet bile ederlerdi. Ama hiçbir şey tüm bu insanların birbirlerinden yıldızlar kadar uzak olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kimse bir başkasının acısını gerçekten paylaşmıyor, farkında bile olmuyordu. Kendi başına gelmediği sürece kimse bir başkasının derdini umursamıyordu. Kimsenin durup bir diğerini dinleyecek vakti yoktu.

Şehirler büyümüş ve yeni teknolojiler insanların daha kolay iletişim kurmasına olanak sağlamıştı. Ama insanlar öyle söylendiği gibi bir cep telefonu kadar birbirine yakın değildi. Her gün kentin çeşitli bölgelerinde onlarca suç işleniyordu. Çocuklar kaçırılıyor, insanlar birbirini vuruyor ya da başka pis işler yapıyordu. Ve bunların çoğu insanların gözleri önünde oluyordu. Ama insanlar görmezden gelmeyi seçiyordu. Dünyayı şeytanın kucağına bırakıyorlardı!

Her zaman göğüs cebinde taşıdığı küçük İncil'e elini uzattı. Avucunda Tanrı'nın sıcaklığını hissetti. Bu insanları bir araya getirebilecek tek güç oydu. Evet, şeytan haklıydı. Yardımsever çoğu insan gerçekte vicdanıyla değil, inancının ilkeleriyle başkalarına yardım ediyordu. Eğer inanç olmasaydı, insanların çoğu şeytanın ilkelerine inanırdı.

Şeytanla savaşmak için din bir mecburiyetti. Şeytan bu toplumdan bu yüzden bu kadar nefret ediyordu. Çünkü bu toplum inançlı insanlardan oluşuyordu.

Şeytan bundan korkuyordu işte.

İnançtan!

Ve inancın gücü sayesinde Tanrı'nın ilkeleri, şeytanın ilkelerini yenecekti!

O an elinde tuttuğu cep telefonu titredi.

Ekranında Tanrı'nın değil ama Jaydon'un ismi parlıyordu.

İnanç yine kazanmıştı işte! Uçurumdan düşmek üzereyken sana bir el uzanıyorsa bu Tanrı'nın elidir, şeytanın değil.

Martin, çarmıhtan indirilen İsa'yı kucaklayan Meryem Ana'nın kederli şefkatiyle telefonu açtı.

"Jaydon şükürler olsun! Sana işim düştü dostum!"

"Martin, Tanrı'nın ışığı seni kutsasın, dostum iyi misin?"

"Hayır Jaydon, iyi değilim! Ve bana Tanrı'nın rahmetiyle bir tek sen yardım edebilirsin!"

"Dostum, eğer Tanrı izin verirse sana yardım etmek, benim için Yüce Yol Gösterici'mizin çarmıhını taşıyan Kirene'li Simon'un yaptığı kadar mukaddes bir görevdir. Lütfen söyle bana nasıl yardım edebilirim."

Martin minnet duyan bir sesle cevap verdi. "Teşekkür ederim dostum. Çok teşekkür ederim. İstirap çeken insanlığın sırtına çakılan çivili haçları taşımak için yüzlerce Kirene'li Simon'lara ihtiyacımız var."

Sonra da ona kısaca dün olanları anlattı. Ve neredeyse nefes bile almadan keder içinde anlattığı sözlerinin sonuna "Benjamin Sterling!" diye ekledi. "O aşağılık şeytanı bulmam lazım!"

Jaydon bir an duraksadı. Çünkü Martin ondan kayıt dışı bir iş yapmasını istiyordu. Eğer bu işe bulaşır ve bir şekilde bu ortaya çıkarsa açığa alınabilirdi.

Ama onun hayatında mesleğinden daha önemli bir şey vardı. Kardeşlik. Bağlı olduğu tarikatın birinci emri, zordaki bir kardeşinin sırtındaki acıyı taşımasına yardım etmektir!

“Benden haber bekle Martin!”

Telefonu kapattı. Martin yine de sanki Jaydon duyacakmış gibi telefonu kulağından indirmeden minnettarlık dolu bir serzenişle “Teşekkür,” diye seslendi. “Teşekkürler kardeşim!”

Sonra zaman, Mississippi Nehri gibi uzun ve acı dolu bir ivmeyle ağır ağır aktı. Saniyeler Martin’in yüreğindeki umudu tüketiyordu.

Ellerini alnına götürüp ovaladı. Tüm gece uyumamış, sabaha kadar karısıyla birlikte dua edip İncil okumuşlardı. Yorgunluk, demir bir külçe gibi omuzlarına abanıyordu.

Jaydon altından kalkamayacağı bir işe girişmezdi. Hayır, bunu yapmazdı çünkü onlar kardeşti, eğer Martin’in ricasını yapamayacak bir durumu olsaydı bunu söylerdi. Çünkü onlar kardeşti, aynı tarikattandı, tarikattakiler birbirine ihanet etmezdi.

Kardeşine yalan söylersen Tanrı’ya yalan söylersin!

Jaydon Tanrı’ya yalan söylemezdi! Hem de bu olanlardan sonra, asla!

Martin merak, endişe, korku ve kafasını karıştıran onca ateşli soruyla bir buçuk saat boğuştuktan sonra Jaydon’un telefonu geldi.

“Jaydon, Tanrı’nın inayeti için bana onu bulduğunu söyle!”

“Martin...” Rüzgârın sesinden dışarıda olduğu anlaşılan Jaydon’un sesi uğultulu geliyordu, tıpkı Utah’ın ortasında kalmış bir saman balyası gibi. “Lütfen sakince dinle beni.”

“Dinliyorum Jaydon?” Martin’in kalbi göğüs kafesini delmek üzereydi.

“Onu buldum Martin. Violet rıhtımının yakınlarında eski bir motel. Katolik Kilisesi’nin birkaç kilometre ilerisinde. Adı Your Hynes. Ödemeyi peşin yapmış. Yakın zamanda hiçbir hava yolu şirketine rezervasyon yaptırmamış. Sana iyi şanslar.”

Martin gözyaşlarını tutarak seslendi. “Teşekkürler, Jaydon. Teşekkürler kardeşim...”

Jaydon gerçek bir kardeş, gerçek bir Hristiyan olduğunu ispatlamıştı!

Martin hemen arabasını motele doğru sürdü.

Motele yaklaşırken Jaydon’ın bu kadar kısa sürede Benjamin’i nasıl bulduğunu düşünmeye başlamıştı. Jaydon’ın FBI’da güçlü tanıdıkları vardı. Bu tanıdıklar tabii ki tarikat-tandı ve kimliklerini gizli tutuyorlardı.

Tarikat mensubu güvenlik güçlerinin birbirlerine bilgi sızdırmalarından ziyade esas mühim olanı, eğer söylentiler doğruysa FBI’ın, mahkeme izni olmadan dinleme, izleme ve takip gibi yollarla insanları gözlem altında tuttuğuydu.

Bir otelde kimlik bilgilerinizi vermeden kalamazdınız. Kredi kartıyla ödeme yapmadığına göre geriye tek bir seçenek kalıyordu. Oteller, mahkeme izni olmadan FBI’a bu bilgileri gönderiyordu.

Aksi takdirde Jaydon, bu kadar kısa sürede, yasal olarak hakkında arama izni olmayan birini nasıl bulabilirdi?

Peki Benjamin neden New Orleans’a gelmişti. Amacı neydi? Kredi kartını kullanmıyorsa, bu bir şeylerden korktuğunu gösteriyordu. Ama neden New Orleans’a gelmişti. Burada ne vardı?

Ticaret gemilerinin geçiş güzergâhı olan nehrin doğu yakasındaki 39 nolu devlet yolunun kıyısından ilerlerken nehrin yosun kokusunu duydu. Suların üstünde yüzen yük bandırmalarına baktı. Ve o an zihninde bir şimşek çaktı.

Benjamin gemiye binecekti!

Yasa dışı yollardan ülkeyi terk edecekti. Bunun için en sık başvurulmuş yol gemilerdi. Gemi çalışanlarından birine birkaç bin dolar verince konteynırların arasında size bir yer bulmaları hiç de zor olmazdı.

Benjamin'in planı bu olmalıydı. Arkasında iz bırakmadan kaçmak.

Martin'in birden kalp atışları hızlandı. Eğer geç kalırsa, olacakları düşünmek bile istemiyordu!

Gazı kökledi. On dakika içinde motelin karşısına arabasını park etmişti. Motel tıpkı Jaydon'un da değdi gibi oldukça bakımsız görünüyordu. Kırık dökük kiremitlerin altında yan yana dizilmiş yeşil kapılı bitişik odalar. Kanun kaçaklarının, keşlerin, evden kaçanların, beş dakikada işlerini bitiren yol kenarı fahişelerin uğrak yeri olduğu bariz olan ucuz bir kenar moteli. Önündeki taşlık alanda bir tane hurda pikap duruyordu.

Hemen telefonunu çıkartıp tabelada yazan numarayı tuşladı.

Dördüncü çalışta motel görevlisi telefona cevap verdi.

"Lütfen Benjamin Sterling'in odasını bağlar mısınız?"

Adam uykulu sesiyle geviş getirir gibi mırıldanarak "Oda numarasını ne?" diye sordu. Sesi oldukça kaba ve tam anlamıyla güneyliydi.

"Bilmiyorum, bana bu motelde kaldığını söylemişti."

Adam bir şey söylemedi. Telefondaki cızırtı on saniye daha uzayınca Martin bağırmak zorunda kaldı. "Hey, orada kimse yok mu? Bay Sterlign'le görüşmem lazım acil."

Martin'in kısa saçlarından bir ter damlası yavaşça yanına doğru süzülüp iki günlük sakallarının üstünden çenesine doğru kaydı.

Hattın diğer ucundan motel görevlisinin boğuk sesini duydu gene. Biriyle konuşuyordu.

Bir dakika daha kadar bekledikten sonra adam ona “Yirmi dört” deyip telefonu kapattı.

Martin arabadan inip 24 nolu odayı bulmak için karşıya geçip barakalara doğru ilerledi. Odalara yaklaşıırken kalbi deli gibi çarpıyordu. Belki odada değildi. Belki de çoktan gitmişti.

Yaşadığı gerilim tüm vücudunu terletmiş, iç çamaşırlarını tenine yapıştırmıştı ama umurunda değildi. Soğukkanlı olmaya çalışarak kapı numaralarına baktı. Burnuna kızarmış yağ, benzin ve ter kokusu geliyordu. Havanın güneşli ve diğer günlere göre daha durgun olması motel müşterilerinden kaynaklanan çeşitli kokuları bir yerde toplamıştı. Birkaç kabin sonra yola bakan 24 numaralı odayı buldu. Kapıyı çaldı. Bekledi. Sonra bir kez daha vurdu.

Kararsızca bir süre kapının önünde durup düşündü.

Benjamin çoktan kenti terk etmiş olabilirdi. Bu düşünce bir bıçak gibi Martin'in göğsüne saplandı. Başını göğsüne kaldırıp yakarış dolu bir ifadeyle Tanrı'dan yardım istedi.

Sabır.

Tanrı'nın en sık verdiği öğüt.

Sabır, kurtuluşun anahtarıdır!

Çaresizlikten titreyen bacaklarını sürüyerek arabasına döndü. Elini cebindeki İncil'e uzattı ve sabır içinde okumaya başladı.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyordu ama gözlerini açtığı anda hava yağmur bulutlarıyla kaplanmıştı. Dün gecenin uykusuzluğuna vücudu daha fazla dayanamamıştı. Bedeni uyumuş ama zihni uyanık kalmıştı. Cehennemin ortasında kalmış gibi bedeni ter içinde kalmış, gördüğü kâbuslar yüzünden elektrik akımına çarpılmış gibi titreyip durmuştu. Gözlerini açtığı anda beyninin ortasında kocaman bir boşluk hissi vardı. Ucu anesteziye bulanmış bir matkapla delinmiş gibiydi ve tüm benliği o boşluktan arafa akıp gitmişti.

Damarlarındaki kan, ateşten bir nehir gibi akıyordu. Kucağına düşmüş İncil'i cebine koyup kendini dışarı attı. Bir saniye daha arabanın içinde kalsaydı sıcaktan bayılabilirdi. Tatlı bir yağmur esintisi yüzünü yaladı ve ateş içinde kavrulan vücudu birden serinledi. Yerler ıslaktı. Martin kestirirken sıradan bir New Orleans yağmuru geçip gitmiş, karanlık bulutları göğe mühürlemişti. Saatine baktı. Dört buçuğa geliyordu.

Yolun karşısına geçip uzun adımlarla motele doğru yürüdü. Çakıl taşlı otoparktaki arabalar dikkatini çekti. Hurda kamyonet gitmiş, başka külüstür arabalar gelmişti.

Ama şeytanca bir ses, kulağına Benjamin'in orada olmadığını söylüyordu.

Hastane kapısında kötü haberin gelmesini bekleyen ölümcül bir hasta yakını gibi umutsuz adımlarla 24 numaralı odanın kapısı önünde durdu.

Derin bir nefes alıp elini yavaşça kapıya uzattı. Kapının yeşil renkli tahtasını yumrukladı.

Bir kez daha. Sonra şiddetini arttıran darbelerle üç kez daha vurdu. Başını önüne eğdi. Derin bir iç çekti.

Benjamin odada yoktu. Belki çoktan bir gemiye binip Meksika'ya kaçmıştı.

Sonra hiç ummadığı bir şey oldu. Kapı birden açıldı. Ve karşısında altmış yaşlarında birini buldu. Adam elinde bir havlu, yüzünde ise meraklı bir ifadeyle Martin'e bakıyordu.

"Bay Sterling?"

"Evet," dedi adam hissiz bir sesle.

Martin kalp atışlarını duymazdan gelerek cebinden kimliğini çıkarttı ve sesine polis sertliğindeki o tonu verdi.

"Ben Dedektif Martin Monaghan, New Orleans cinayet masası. Sizinle görüşmem gerek."

Adam sanki yıllarca polisten kaçtıktan sonra yolun sonuna gelmiş bir suçlu gibi bir an duraksadı. Tereddütlü gözler-

le Martin'in mavi gözlerine bakıp bir an kaçacakmış gibi bir adım geriye gitti.

Martin göğsünü şişirip kapının önünde bir kaya gibi durdu. Benjamin'in en ufak hareketinde üstüne çullanacaktı.

Ama Benjamin ağır siklet ringine çıkmış tüy siklet bir boksör gibi birden omuzlarını düşürdü. Derin bir iç çekip tükenmiş bir ifadeyle başını salladı.

"Sizlerden birinin gelmesini bekliyordum," dedi tükenmiş bir sesle. "Size anlatacağım çok önemli şeyler var!"

Dedektifin içeri girmesi için yana çekildi.

Martin bir an düşündükten sonra belindeki silahın verdiği sıcaklıkla Benjamin'in odasına yürüdü.

Az önce arabada kestirirken gördüğü kâbuslara benzeyen bir hisle, şeytanın cehennemine yürüyormuş gibi bir duygu vardı içinde.

ŞEYTANIN KIZI

*Şeytan doğarken değil,
Yaşarken şeytan olur.*

“Sekiz yıl önce Jack Owen taciz suçundan yargılanıyordu,” diye anlatmaya başladı Benjamin durağan bir sesle. Pencerenin önündeki küçük tahta masanın yanındaki iskemleye oturmuştu. Martin de yatağın üstüne oturmuş onu dinliyordu. Hava kapalı olduğu için odada, alacakaranlığa benzer loş bir ortam vardı.

“McComb davasından beni tanıyordu. İyi bir avukat olduğumu biliyordu. Başı derde girince beni aradı. İlk başta yardım etmekte isteksizdim ama beni ikna etmeyi başardı. Davasını aldım ve onu hapisten kurtardım. Emeklilik planları kuruyordum. Birikimlerimle kendime büyük bir ev almıştım. Evimle ilgilenecek birine ihtiyacım vardı. Jack gönüllü oldu. Ve altı yıldır yanımdaydı.”

“Sizce bunları yapan o mu?”

Benjamin dalgın bir ifadeyle masanın üstündeki gazeteye baktı. Sanki bu anlattıklarını uzun zaman zihninde düşünüp tasarlamış gibi bir his uyandırdı Martin’de. Dikkatle üstünde düşünmüş ve ezberden konuştuğu anlaşılmasın diye araya samimi suskunluklar sokarak Martin’in güvenini kazanmaya çalışıyor gibiydi.

"Bilmiyorum. Evet, pek tekin biri değildi. Eski klan üyesiydi. Carl'dan nefret ediyordu. McComb davasında, bu davayı biliyor musunuz?"

"Evet, zenci bir gencin Beyaz Ruhlar Kilisesi'nde katledilmesi değil mi?"

"Katletme" kelimesini duyunca Benjamin'in gözlerinde bir an tuhaf bir ışık parladı. Sonra başını salladı. "O davada diğer iki çocuk ağır ceza mahkemesi tarafından cezalandırıldı. Jake'in arkadaşlarıydı. Hepsi arkadaştı. Ama Jack, bu olaydan tek kurtulan Carl olduğu için yıllarca onu suçladı. Bu yüzden onu öldürmüş olmasına şaşırmam."

"Carl'a siz mi yardım ettiniz? Vurulduğu ev, sizinmiş."

"Babamdan kalmıştı. Ben o evde doğup büyüdüm." Sanki unutmak istediği acı hatıraları gözünde canlanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Yıllardır gitmedim oraya. Ve hayır, Carl'a ben yardım etmedim!"

Martin bu söze güvenmemişti. Sakin bir ses tonuyla konunun üstüne gitti. "Carl, tanık koruma programından kaçmadan önce bir rehabilitasyon merkezinde yatıyormuş. Kayıtları inceledim Bay Sterling, onun masraflarını siz karşılıyormuşsunuz."

Benjamin bu soruyu bekliyormuş gibi başını salladı. "Evet, on, on iki yıl önce, ben karşılıyordum. Ama yıllardır onu görmedim. Carl sadece FBI'dan değil, benden de kaçtı. Hakkında yıllardır hiçbir şey duymadım. Öldüğünü sanıyordum."

"Ama ölmemiş. Ve geçen gün sizin doğduğunuz evde öldürüldü. Başından keskin nişancı atışıyla vuruldu. Neden on iki yıl önce Carl'a yardım ettiniz?"

Doğru soru buydu. Benjamin dişlerini sıktı. Dört gündür tıraş olmamıştı. Beyaz sakalları yüzünün üstünde parlıyordu.

"Çünkü..." Kuru bir sesle soruyu yanıtlamak istedi ama

bir şey onu durdurdu. Tekrar susup dişlerini sıktı. Gözü derinlere daldı.

“Çünkü?”

“Çünkü o benim oğlum!”

“Ne?”

Benjamin, gözleri hüzünlenmiş bir şekilde başını salladı. “Geçmişte çok hata yaptım dedektif. Ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.” Elini kaldırıp Frank’in kestiği parmağı gösterdi. Kederli sesi konuştuğu titriyordu. “Carl benim gayri meşru çocuğum. Annesiyle evlenmedim. Evlenemezdim çünkü annesinin yaşı çok küçüktü. Bir günah işledim. Bir hata yaptım. Carl doğunca kasabadan ayrıldılar. Onları McComb’a yerleştirdim. Günahımı temizlemek istiyordum, bunun için uzun süre onlara maddi olarak yardım ettim. Sonra o kötü cinayet olayı oldu. Hiç düşünmeden Carl’ın davasını üstlendim.”

Martin öğrendiği bu yeni bilgi karşısında şok olmuştu. “Peki, Carl bunu biliyor muydu? Onun babası olduğunuzu.”

“Biliyordu, ama ona ben söylemedim. Kız kardeşi söylemiş.”

“Kız kardeşi de mi var?”

“Evet, geçen gün televizyondaydı hatta.”

“Televizyonda mı?”

Benjamin başını salladı. Sonra lanetli bir yerin ismini anıyormuş gibi yüzünü buruşturarak o ismi söyledi.

“Doktor Ellen Begley. O benim kızım!”

51. BÖLÜM

ŞEYTAN ARKANDADIR

*Şeytan seni yakaladığında
meleklerin sesini duyamazsın!*

“Ellen Begley sizin kızınız mı?”

Martin kaşlarını yay gibi kaldırmış, şaşkınlıktan bariton bir sesle sormuştu.

Benjamin Sterling başını salladı. “Ama Carl ile onun annesi farklı kadınlardı. Ellen, Carl’dan çok daha önce doğmuştu. Sonra Carl McComb’taki o cinayete karışıp FBI’ın koruma programına alındıktan sonra, tesadüf eseri...” Bir an durup son söylediğini onaylamadığını göstermek için başını yanlara salladı. “Hayır, tesadüflere inanmam, rehabilitasyon merkezinde tedavi görmeye başladığında Tanrı’nın inayetiyle Ellen ile Carl orada karşılaştı. Ellen onun doktoruydu. Birkaç kez Carl’ı ziyarete gitmiştim. Ellen’ı yıllardır görmüyordum. Ama o beni tanıdı. Kendi kızımı tanıyamamıştım, düşünsenize...” Başını önüne eğip elleriyle yüzünü örttü. Bir süre pişmanlık üzüntü hissi arasında yoğunlaşan duygularla öylece kaldı. Hisleri etkisini kaybedince ellerini yüzünden çekip arkasına yaslandı. “Çok değişmişti. Bir kadın olmuştu. Genç, güzel ve başarılı bir kadın. Benimle konuşmak istemedi. Onun için bir anlamı olmadığını söyledi. Birkaç kez onu aramayı denedim

ama telefonlarıma çıkmadı. Sonra FBI'a geçtiğini duydum. Carl ise hastaneden kaçmıştı. Ona gerçeği, hastanedeyken Ellen'in söylediğini bu yüzden düşünüyorum."

Martin düşüncelere dalmıştı. Bir süre şeytanın seçtiği kurbanların isimlerini ve geçmişlerini düşündü. Birbirleriyle olan bağlantılarını...

"Frank Pauly'nin, kızınız Ellen Begley'le yasak aşk yaşadığını biliyor muydunuz?"

Benjamin duyduğunu anlamamış gibi gözlerini kırpıştırarak Martin'e baktı. Duymadığı her halinden belliydi.

"Sanırım bilmiyordunuz."

"Hayır, bilmiyordum."

"Bunu kızınızdan duydum."

Benjamin yüzünü tekrar önüne eğdi. Yaşadığı stresin ağırlığıyla yüzü asılmıştı.

Martin derin bir soluk aldı. "Bay Sterling, size tatsız bir soru soracağım. Bunları yapanın, Carl McKenzie ve Ellen Begley olma ihtimali sizce nedir? Lütfen bir baba gibi değil, birkaç kez ölüm tehlikesi atlatmış, şeytanın namlusundaki bir hedef olarak cevap verin!"

Martin'in kesin bir tanımlamayla yönelttiği bu soru Benjamin'in yüreğini yaralamıştı. Yaşlı adam bir süre bu sorunun yanıtını yüreğinin derinliklerinde acıyla aradı. Sonra dişlerini sıkıp tekrar nemlenmiş gözleriyle başını salladı.

"Evet, bunları onlar yapmış olabilir. Tanrı benim günahlarımı ve çocuklarımin günahlarını afetsin." Sesi ağlamaklıydı ve gözleri acıyla titriyordu.

"Amin. Bay Sterling, sizden son bir şey rica edeceğim. Benimle kısa bir yolculuğa çıkabilir misiniz?"

"Nereye?"

"Size bu davanın dönüm noktası sayılabilecek bir şey göstermek istiyorum. Yarım saatimizi almaz."

Martin kendinden emin bir adımla ayağa kalktı.

Benjamin kararsız kalmıştı. "Polis departmanına mı gideceğiz?"

"Hayır," dedi Martin, "Bir ipucunu aydınlatmam için sizin teşhisinize ihtiyacım var. Belki yanılıyor olabilirsiniz. Bunları yapan kızınız ve oğlunuz olmayabilir. Bunu ortaya çıkartmam için size ihtiyacım var. Gerçeği bir tek siz aydınlayabilirsiniz!"

Benjamin bu sözün üzerine ayağa kalktı. "Montumu alayım. Yağmur yağacak."

Birlikte Martin'in motelin karşısına park ettiği arabasına bindiler. Martin kontağı çevirdi. Motor homurdanırken yavaşça gaza bastı ve arabanın burnunu ıslak asfaltın üstüne sürüp batıya çevirdi.

Tepelerinde karanlık bulutlar dolaşıyordu ama ufukta güneş ışıkları bulutları delmeyi başarmıştı. Yolun her iki yanındaki ağaçların üzeri ince bir sis tabakası ile örtülmüştü.

Yollar tenhaydı. Bir ara çok hafif yağmur çiseledi. Martin silecekleri çalıştırdı. Sileceklerin kauçuk yüzeyi ıslak camın üstünde gıcırdayarak kaymaya başladı.

Arabanın içi oldukça ısınmıştı. Camlar buharlanmaya başlayınca Martin "Camları açabilir miyim," diye sordu.

Benjamin derin düşüncelere dalmıştı. Bir süre cevap vermedi. Sonra dalgınca başını salladı. "Tabi. Nemli havaya alışık değilim zaten. Burada günde üç defa iç çamaşırlarımı değiştirmek zorunda kalıyorum."

"Siz bir de yazın görün. Bu arada New Orleans'ta ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Birkaç eski dostumu ziyarete geldim."

Martin bu cevaba itimat etmemişti. Ama üstelemedi. "Anlıyorum."

Hızlanmıştı. Benjamin tedirgin olmuş bir ifadeyle Mar-

tin'in önündeki gösterge paneline baktı. 140 kilometre ile gidiyorlardı.

"Tam olarak nereye gittiğimizi sorabilir miyim dedektif?"

Martin gözünü yoldan ayırmadan yanıtladı. "New Orleans'ın güneyinde, bir nehir evine."

"Neden?"

"Şeytan son kurbanını orada öldürdü. Orayı kendi gözlerinizle görmenizi istiyorum."

Benjamin şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatıp Martin'e baktı. Ama bir şey sormadı. Yüzünü ıslak yola çevirip yağan damlaları izleyerek düşüncelere daldı.

Birkaç dakika sonra sessizliği bozan yine Martin oldu. "Doktor Windom'u tanıyor musun? Doktor Cedric Windom."

"İsmi tanıdık geldi. Ama..."

"Otuz yıl kadar önce sizin yaşadığınız kasabada görev yapmış. Sizi öldürtmek isteyen kişi veya kişiler onun da ölmesini istiyor. Neden ikinizin de ölmesini istediklerini biliyor musunuz?"

Benjamin derin ve ürkek bakışlarla dedektife baktı. "Hiçbir fikrim yok dedektif. Doktor Windom'u şimdi hatırladım. Ben genç bir adamken kasabamızda görevliydi. Ama onu yıllardır görmedim. Ve onunla özel bir bağım da hiçbir zaman olmadı."

New Orleans'ın güneyinde yer alan bölge, kentten çıktıktan birkaç kilometre sonra, Katrina Kasırgası'nın doğduğu Meksika Körfezi'nin orta kuzeyine kadar uzanan vahşi ve puslu bataklıklarla doludur. Bu bölge, timsahlar, zehirli yılanlar, panterler ve yaban domuzlarının avlanma ve yaşama alanıdır. Eğer 23 numaralı otoyolun kenarından bir tekne tutup nehirden karşıya geçerseniz, St Bernard yarımadasına kadar New Orleans'ın iki kat büyüklüğünde devasa bir ya-

ban hayatıyla karşılaşacaksınız. Sürünge avcılarını için yapılmış onlarca bataklık kulübesi ve üzerlerinde "ÖLÜMCÜL SON" yazan uyarı tabelalarının bulunduğu, korku hikâyelerine konu olmuş örümcek ağını andıran puslu bataklık yollarıyla doludur. Eğer yönünüzü doğuya değil de batıya çevirirseniz, durum yine değişmez, yüzyıllardır süren av ve avcının ölüm-cül dansının vahşi melodilerini onlarca kilometre boyunca duymaya devam edersiniz.

İki yanı da bu vahşi ve karanlık ölüm deltasıyla kuşatılmış 23 numaralı yoldan güneye otuz kilometre daha yol aldılar. Yol uzadıkça Benjamin'in gerginliği ve sabırsızlığı daha da artmış ama profesyonelliğini bozmayan Dedektif Martin'in ağzından laf alamayacağını bildiği için sessizliğini korumuştı.

Yola çıktıktan kırk beş dakika sonra Martin'in sözünü ettiği eve vardılar. Yol boyunca uzanan yabancı çalıların arasından elli metre kadar içeriye uzanan, bozuk toprak bir yolla ulaşılabilen, etrafı bataklıklarla çevrili yabancı bir tarlanın kıyısında yalnız başına, duran küçük ve ıssız bir bungalovdu.

Martin arabayı evin önüne park edip motoru durdurdu. Evin önünde uzanan bataklıklarda avlanan birkaç kuş çığlık atarak oradan uzaklaştı. Benjamin gözlerini eski köle evlerine benzeyen bungalova dikmişti. Kararmış çatlak camları, fırtına ve yağmur yüzünden aşınıp parçalanmış tahta duvarlarında gözlerini gergin bir ifadeyle gezdirdi.

"Görmenizi istediğim şey burada. Şeytan, kurbanını öldürdükten sonra size bir not bırakmış."

Benjamin'in gözleri korkuyla açıldı. "Not mu?"

"Evet. Bunun anlamın bir tek siz çözebilirsiniz." Martin kapıyı açıp aşağı indi. Bir an tereddüt ettikten sonra Benjamin de aynısını yaptı.

"Garajda," dedi Martin. "Şeytan, kurbanını işkence çek-

tirerek orada öldürmüş. Merak etmeyin Bay Sterling, olay yerinde sizi kötü hissettirecek herhangi bir şey yok. Ekiplerimiz tüm kanıtları topladı. Sadece o mesaj kaldı!”

Buz gibi bir el Benjamin’in yüreğine uzandı. Şeytan ona mesaj mı bırakmıştı? Hem de bir kurbanı işkence çektirip öldürdükten sonra! Ve şimdi bu polis, kendisini şeytanın mezbahasına mı getirmişti?

“Bunu görmem şart mı? Yani mesajın ne olduğunu neden söylemiyorsunuz?”

“Söylenecek bir şey değil. Çünkü, çok farklı, bizim için bir anlamı yok. Ama sizin için bir anlamı olabilir. Bazen tanıklar, daha sonra unuttukları şeyi olay yerine geldiklerinde hatırlayabiliyorlar. Bu mülkün sizinle bir ilgisi olmadığını biliyoruz. Ama mesaj size gönderilmiş. Belki olay yerinde görürseniz bize açıklayabilirsiniz!”

Benjamin yutkundu. Biraz meraklanmış biraz da korkmuştu. Şeytan ona ne mesajı bırakmıştı? Damarlarındaki adrenalinin yükseldiğini hissetti. İsteksiz olsa da özgürlüğünü almak için polise son kez muhbirlik yapacak bir itirafçı gibi başını salladı.

Martin evin yanındaki garaja doğru yöneldi. Sol tarafta iri bir taş parçası vardı. Taşı kaldırıp anahtarı aldı. Garaj kapısındaki paslı asma kilide anahtarı sokup çevirdi. Küflü saç kepengi yukarı doğru kaldırdı.

Biraz arka tarafta gergin bir halde duran Benjamin’e döndü.

“Buyurun Bay Sterling, lütfen bana bu mesajın anlamını açıklayın!”

Benjamin meraklı ve tedirgin bir edayla ağır ağır garaja girdi. İçerisi oldukça karanlıktı. “Çok karanlık!”

“Elektrikler kesik. Lütfen telefonumu alın, fenerini kullanın. Bir saniye.” Cebinden telefonunu çıkartıp fenerini yaktı.

Benjamin titreyen eliyle telefonu alıp ışığını garajın duvarlarında tuttu. Klasik, tahta kaplamalı bir Amerikan garajıydı. Duvarlarda raflar, raflarda ise çeşitli tamir aletleri ve plastik bidonlar diziliydi.

“Nerede? Mesaj nerede?”

“İşte orada! Tam ortada! Yerde!”

Benjamin ensesinde şeytanın nefesini hissederek ürpermiş bir halde yavaşça ortaya doğru ilerledi. Fenerin ışığını yerde gezdirdi.

O an mesajı gördü. Kırmızı renkli bir kalemle yerdeki betonun üzerine yazılmıştı.

ŞEYTAN YENİLMEZ

Benjamin yutkundu. “Ama bu mesajın benimle ne ilgisi var?”

Tam o an arkasında kulakları sağır eden bir silah patladı. Kafatasının arkasındaki ince oksipital kemiğe giren 9 milimetrelik kurşun önce beynini parçaladı, ardından da sol göz çukurunun altından yüzünde kocaman bir delik açarak, duvara saplandı.

Benjamin daha yere düşmeden ölmüştü. Cansız bir et yığını halinde devrildi.

Atım yatağından fırlayan sıcak kovan içinden duman çıkartarak yerde sekti.

Martin elindeki sıcak tabancayla birlikte yere çöktü. Yakın mesafeden ateş ettiği için yüzü Benjamin’in parçalanmış kafatasından sıçrayan kan damlalarıyla lekelenmişti. Tıpkı kızamık geçiren bir çocuk gibi görünüyordu.

Benjamin’in yerde yüz üstü yatan bedenine baktı acı içinde. Yüzünün altı büyük bir kan birikintisiyle kaplanmıştı.

Garaj, patlayan silahtan tüten keskin barut kokusuyla dolmuştu. Hemen ardından da Benjamin’in sıcak vücudundan dökülen ılık kanın o tuhaf, bakırımsı kokusunu duydu.

Bu kokuyu yıllar önce de duymuştu.
Başka bir insanı daha öldürdüğü zaman!

52. BÖLÜM

ŞEYTAN ELİ

*Şeytan yalnız gezer
Ve öldürmek için en masumu seçer!*

Martin karısının o korkunç telefonundan sonra hemen eve dönmüştü.

Arabasını son sürat sürerken karısının telefonda attığı çığlıklar hâlâ kulaklarında çınliyordu:

Tanrım bize yardım et! Tanrım yardım et!

Martin'in damarlarında adrenalin kasırgası kopuyordu. Kalbi deli gibi çarparken önüne çıkan arabaları keskin ve tehlikeli manevralarla bir bir geçiyordu.

Evine yaklaşırken hüznünlü bir yakarıyla kurtuluş duasının ayetlerini söylemeye başlamıştı.

"Aldatan, hile yapan, iki yüzlülük yapan, yalancı, yüze gülen, rüşvetçi, adaletsiz ve hırsızlığa zorlayan ruhlar, sizlere emrediyorum! Bedenimi terk edin, gidin ve asla geri dönmeyin! İnançsız, endişe dolu, materyalist ruhlar, sizlere emrediyorum! Bedenimi terk edin, gidin ve asla geri dönmeyin!

Yüce İsa, beni kutsal kanın ile yıka. Özellikle kalbimi, bilincimi, bilinçaltımı, düşüncelerimi, vicdanımı, hafızamı, duygularımı, zihnimi, arzularımı kutsal kanın ile yıka! Kutsal kanın ile yıka. Amin..."

Eve girdiğinde karısını salondaki kanepenin önünde yere oturmuş hıçkırırken buldu. Koşup karısına sarıldı.

“Tatlım, tatlım...” Karısını kolları arasına alıp onun gözyaşlarını yanaklarıyla kuruladıktan sonra “Anlat bana,” diye seslendi.

Karısı hıçkırıklarını tutarak konuşmaya başladı. “Maria’yı okuldan aldım. Birlikte eve döndük. Bir şeyler atıştırıp bir süre kestirdi. Ben de akşam için bir şeyler yapmaya başlamıştım. Yağ bitmişti. Maria uyanınca onu markete gönderdim. Sonra gelmedi.” Tekrar ağlamaya başladı. Gözyaşlarının arasından güçlkle konuşuyordu. “Dışarı fırladım. Markete sordum. Hiç gelmedi dediler. Etrafta koşturdum. Komşuların kapısını çaldım. Hiç kimse görmemişti. Belki eve dönmüştür diye döndüm. Yoktu. Seni aramayı düşünürken telefon çaldı. Maria’nın sesini duydum. Ağlıyordu. Korkmuştu. Sonra bir adam telefonu aldı. Kızının ölmesini istemiyorsan Martin’i ara, dedi ve telefonu kapattı. Martin, Martin neler oluyor? Kızımız nerede?”

Martin sakin olmaya çalışarak doğruldu. Tüm kanı çekilmiş gibiydi. Panik yapmamalıydı. Düşünmeye çalıştı.

Kızlarını kaçıran kişi telefonla iletişim kurduğuna göre telefon şirketinden numarasını tespit ettirebilirdi. Ama önce bunun için savcılığa suç duyurusunda bulunup mahkemeden soruşturma izni çıkartmalıydı. Kızı kaçırılmıştı ve kendisi üst düzey bir polis olduğu halde onu bulmak için saatlerce bürokratik işlemlerle uğraşması gerekiyordu. Bir an içinden lanet okumak geldi.

Fakat telefon ondan önce davrandı. Dalgalı melodinin sesi lanetli bir haber veriyormuş gibi odanın içinde cınladı. Karısı hıçkırmayı kesti. Martin hemen telefona koştu. Sessizce ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü.

Karşıdan ses gelmiyordu. Ama hattın diğer ucundaki ki-

şinin nefes alış verişlerini duyabiliyordu.

Sonunda kısık, ürkütücü bir ses "Martin?" diye seslendi.

Martin ürperdiğin hissetti. "Kimsin?"

"Kim olduğumu biliyorsun. Kızın elimde. Kırk sekiz saatin var. Benjamin Sterling'i öldür. Cesedini 23. otoyolun üzerindeki havaalanını geçince sağdaki 1625 numaralı barakanın garajına bırak. Anahtarı gri taşın altında. Yoksa kızına yapacaklarımı bilmek istemezsin."

Cehennem kadar kızgın bir alev, birden Martin'in tüm benliğini sarmıştı. Boğazına acı bir yumruk oturdu. Göğsüne buzdan bir ağırlık çöktü. Haykırmamak, feryat etmek için dilini ısırды. Acı, yavaş yavaş değil, patlayan bir bomba gibi birden tüm hücrelerini yerle bir etti.

Şeytan, hattın diğer ucundan ona son sözünü söyledi.

"Cehenneme hoş geldin Martin!"

Ve telefon kapandı.

Martin, sanki kulağının dibinde güçlü bir silah patlamış gibi, ahize elinde öylece kalakaldı. Çenesinin altında başlayıp hızla beynine yükselen bir acı kasırgasıyla tüm dişlerini sıkmıştı. Şeytanın son sözleri bir kurşun gibi kulaklarında çınlıyor, cehennemin içine düşmüş gibi tüm vücudu kasılıp kavruluyordu.

Karısı korku ve beklenti karışımı bir ifadeyle Martin'in yanına koşup geldi. Nemli gözleri güzel bir haber almak için parlıyordu.

Martin, karısının beklenti dolu gözlerinin içine baktı. O an karısının gözlerinin içinde kızının yüzünü gördü. Ve birden dehşet dolu bir hisle ürperdi. Bastırmaya çalıştığı acı bendini yıkan bir nehir gibi tüm ruhunu ele geçirmişti. Kalbinde bir nükleer bomba patlamış gibi tüm iç organları, moleküllerine kadar dehşet verici bir acıyla parçalanmaya devam ediyordu.

“Tanrım,” diye inledi acıdan boğuk bir sesle. “Tanrım, bize yardım et!”

Karısı yüzünün ortasına bir yumruk yemiş gibi bir an sendeledi. Düşmemek için uzanıp Martin’i omuzlarından sıkıca tuttu. Çaresiz, tükenmiş bir sesle tırnaklarını tüm gücüyle sıkarak inledi.

“Martin, Maria nerede?”

Martin karısına cehennemden çıkmış gözlerle baktı. Hayatında ilk defa şeytanın soğuk nefesini bu kadar yakınında hissediyordu. Ve cehennemin sıcaklığını...

“Şeytan,” dedi. “Kızımız şeytanın elinde!”

Karısı, Martin’den bir şeyler yapmasını bekliyordu. Emniyet teşkilatındaki dostlarını aramasını, FBI’a haber uçurmasını, eyalet polisinden yardım almasını, bir saat içinde evlerinin güvenlik güçlerinin akınına uğrayacağını, mahallenin köşe bucak her yerini didik didik ederek o namussuz herifi yakalamak için bir ipucu arayacaklarını...

Ama hiçbirisi olmamıştı. Çünkü Martin kimseye haber vermemişti. Geçen iki saatte Martin mutfak masasına oturup sadece düşünmüştü.

Kaçırılan çocukları düşünüyordu. Aylardır izlerine rastlanmayan çocukları. Çocuğunu bulması imkânsızdı. Bundan Tanrı’nın varlığı kadar emindi.

Telefonu aldığı andan itibaren kafasında tek bir soru vardı. Şeytanın söylediğini yaparsa kızını geri alacak mıydı?

Şeytana ulaşamayacağını biliyordu. Jake Owen veya bir başkası, şeytan her kimse kırk sekiz saat içinde onu bulamayacağını biliyordu. İki eyalette üç yüzden fazla emniyet görevlisi o şeytanı günlerdir bulamamışken Martin kırk sekiz saat içinde onu nasıl bulabilirdi?

Tek yol şeytanın söylediğini yapmaktı!

"Neden?" dedi karısı ağlayarak. Sonunda bu korkunç sessizliğe dayanamamıştı. Acıdan durgunlaşmış, ümidi tükenmiş bir sesle sordu. "Neden bir şey yapmıyorsun?"

Martin derin bir iç çekti. Sonra kararlı bir sesle ekledi.

"Yapacağım!"

Karısı titreyerek ona baktı. Çarmıha gerilen İsa'nın Tanrı'ya yakarması gibi yalvararak sordu.

"Neden biz?"

Bu soru bir burgaç gibi Martin'in zihnini yıllar öncesine götürmüştü.

Çünkü sorunun cevabını bu sefer biliyordu.

53. BÖLÜM

ŞEYTAN YENİLMEZ

*Mississippili genç bir zenci der ki:
"Yaşamak için çok yaşıyım,
Ölmek içinse çok genç!"*

Martin'in meslekte altıncı yılıydı, cinayet masasında ise birinci yılı. Genç, öfkeli ve atak bir polisti. Kötülüğü temizlemek için sertlikten ve acımasızlıktan yanaydı.

O yağmurlu bahar günü, çalışmaktan yorgun düşmüş bir halde merkezden çıkınca doğruca eve dönmek için arabasına atlamıştı.

Metaire yakınlarındayken telsizden acil bir anons duydu.

"Tüm birimlerin dikkatine, 611. sokakta silahlı soygun. Zanlı en son Duplesis Caddesi'nden batıya kaçarken görüldü, tamam."

Martin o caddeye sadece iki kilometre uzaklıktaydı.

Hiç tereddüt etmeden elini telsize götürdü.

"Ben cinayet masasından Dedektif Martin Monaghan, olay yerine çok yakınım, tamam."

"Dedektif, bir devriye arabası da o yöne gidiyor, dikkatli olun, tamam."

Martin sirenlerini çalıştırdı ve yağmur altında hızını artırdı. Siren sesini duyan önündeki arabalar ona yol vermek

için kenara çekildiler. Martin bu heyecanı seviyordu. Çünkü bu gerçektir. Trafiğe kapatılmış büyük caddelerde sahte polis arabaları ve sahte kurşunlarla çekilen pahalı Hollywood filmlerini izlerken hissedilen duygu bunun milyonda biri etmezdi. Çünkü burada adrenali her an hissederdin. Her nefes aldığı anda.

Şu kırmızı ışıklar da olmasaydı!

Martin olay yerine giderken iki kavşakta da kırmızı ışığa yakalandı. Her birinde ikişer dakika beklemek zorunda kaldı. Arabasının göğsüne monte edilmiş siren lambasının yanan ışıkları ve pes tonda yayılan siren sesleri, yağmurluklarıyla etrafta gezinen insanların durup meraklı bakışlarını Martin'in arabasına yöneltmesine neden oluyordu.

İkinci kavşaktaki yeşil ışığı beklerken telsizden yeni bir anons geldi.

"Tüm ekipler, sıcak çatışma. Zanlı, Metaire Country parkta sıkışmış. Bir ekip olay yerinde. Dikkat, zanlı ile silahlı çatışma. SWAT ekibi yola çıktı. Tüm birimler dikkatli olsun. Tamam."

Işık yeşile dönünce Martin direksiyonu kırdı ve anonsta sözü edilen parka doğru gaza yüklendi. Sıcak lastik ıslak asfaltta acı acı öttü.

Telsizi eline alıp mandalına bastı. "Ben Martin, zanlı parkın neresinde?" deyip mandaldan elini çekti.

Telsiz cızırdadı. "Dedektif, hedefin konumu parkın güneyinde, tenis kortlarının yakınında, tamam."

Parkın güney yönüne doğru son sürat arabasını sürüp frene bastı. Siren sesini kapattı. Gözleri parkın içinde, kulağı ise telsizde, arabanın sağ camını açtı. Birkaç saniye sonra bir silah patlaması duydu. Ardından da bunu iki el patlama sesi takip etti. Atış poligonlarında on yıldır silah seslerine alışık olduğu için son iki patlamayı hemen tanıdı.

Bunlar New Orleans polislerinin kullandığı 7,65'lik Glock marka tabancalardan çıkıyordu. İlk patlama ise saldırının silahından çıkmıştı ama silahın sesini tanıyamadı.

Koltuk altı kılıfından tabancasını çıkartıp emniyetini açtı, ardından mekanizmayı geriye çekip mermiyi namluya verdi. Derin bir soluk aldı. Başına kötü bir iş gelirse ailesini Tanrı'ya emanet ederek yağmurun altına fırladı.

Az ileride, kaldırımın üstündeki ağacın gövdesine yaslanıp siper aldı. Karşı kaldırımda meraklı bir çift çatışmayı izliyordu. Martin onlara uzaklaşmaları için eliyle işarette bulundu ama çift aldırış etmedi.

Martin bir küfür savurup başını parka doğru hafifçe uzattı.

Hava yağmurlu olduğundan parkta kimse bulunmadığı için şanslılardı. Tam bu sırada polis memurlarından birisinin sesini duydu. Şakır şakır yağan yağmurun sesini bastırarak haykırmıştı:

“At silahını, etrafın çevrildi!”

Buna karşılık cevap olarak parkın batı tarafındaki ağaçların arasından bir silah patladı.

Martin hedefin ne yönde saklandığını görmüştü. Hemen basit bir plan yaptı. Kaldırımdan yukarı doğru koşacak ve parkın içindeki ağaçların arasına dalıp zanlıya doğru arkadan gizlice yaklaşacaktı.

Tabii bu sürede memurların onu oyalamaya devam etmesi gerekiyordu. Vakit kaybetmemek için planını uygulamaya geçti.

Arkasını dönüp yağmurun altında koşmaya başladı. İri yağmur damlaları, krem renkli kabanını dövüyor, ıslanıp yapışmış saçlarından ve yakasından damlıyordu. Yirmi metre sonra yönünü parka çevirip ağaçların arasına daldı. Bir şemsiye görevi gören söğüt ağaçlarının yaprakları yağmurun

şiddetini azaltmıştı. Parkın derinliklerinden bir ses yükseldi. Polislerden birisi tekrar zanlıya teslim ol çağrısı yapmıştı. Saldırgan ise bu teklife yine ateş ederek karşılık verdi. Silahın sesi yağmurun sesini bastırıp koruluğun içinde yankılandı.

Martin silahını iki eliyle kavrayıp, atışa hazır pozisyonda tutarak, sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Paçaları ve ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Ağaçları siper alarak saldırganın olduğu yöne doğru dikkatlice yürümeye devam etti.

Zanlının ümitsizliğe düştüğünü zannediyordu. Çünkü kaçmaktan vazgeçmişti. Belki yaralanmış, belki de etrafının çevrildiğinden korkmuştu.

Uzaklardan gelen bir siren sesinin yankılandığını duydu. Destek ekipleri yaklaşıyordu.

Martin saldırganı gördü ve hemen bir ağacın arkasında siper aldı. Saldırgan on metre kadar ilerisinde, yaşlı bir servi ağacının gövdesine sırtını vermiş oturuyordu. Yanında bir çanta, elinde de titreyerek tuttuğu bir silah vardı.

Martin'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Damarları salgıladığı adrenalinin sıcak basıncıyla doldu. Nefes alıştırmayı yaptı. İçinden üçe kadar saydı. Üçüncü nefesini diyaframında tuttu.

Ya şimdi ya asla!

Ağacın arkasından çıktı ve silahını zanlıya tutarak bağırdı.

"Polis, at silahını!"

Zanlı bir saniye olsun duraksamadı. Sanki her an ağaçların arasından bir polisin çıkmasını bekliyormuş gibi silahını Martin'e doğru kaldırdı.

Martin tetiği düşürdü. Silahından korkunç bir patlama koptu. Atım yatağından fırlayan kurşun saniyede dört yüz metre hızla zanlının göğsüne doğru fırladı. Kalbinin üstünden, göğüs kafesini parçalayıp vücudunu deldi.

Vurulmanın etkisiyle zanlı bir an irkildi, ardından başı önüne doğru düştü. Ateşleyemediği tabancasıyla birlikte eli de kucağına yığıldı.

Martin bunun olmasını beklememişti. Zanlının karşısına çıkınca, onun teslim olacağını düşünmüştü.

Ama yanılmıştı. Hayatında ilk kez bir canlıya ateş etmişti.

Ve onu öldürmüştü.

Kısa sürede olay yeri ekip arabalarıyla doldu. Savcı yardımcısı balistik inceleme için Martin'in silahını aldı. Bir başka dedektif, Martin'in ifadesini almak için onu merkeze götürdü.

Vurduğu genç, otopsi için ceset torbasına yerleştirilirken Martin de ekip arabasına biniyor ve yağmurun altında olay yerini inceleyen yağmurluklu polisler bakıyordu. Bir anda kendini onların arasından itilmiş gibi hissetti. Kendisi kıdemli bir polisti ama ilk defa polis olmadığını hissediyordu.

İlk saatler, pek bir şey anlamamıştı. Sanki ameliyattan çıkmış gibi hissediyordu kendini. Uyuşmuş vücudu çevresinde olup bitenlere karşı tepkisizdi.

İfade verirken sorulara kısa ve yoruma kapalı cevaplar verdi. Sesi duygudan yoksundu.

Çocuğu vurmasa o kendisini vuracaktı. Bunu biliyordu.

Ama ilerleyen saatlerde gelen haber tüm direncini kırdı.

Önce çocuğun 17 yaşında olduğunu öğrendi. Adli tıptan gelen ikinci bilgi ise daha da yıkıcıydı. Çocuğun elindeki tabanca, kuru sıkıydı.

Müdürü, Martin'e toparlanması için izin verdi ama Martin izni kabul etmedi. Kafası karışıkta. Duyguları alevler içinde kalmış ekin yeri gibiydi. Fırtınanın geçtiği bir kasaba gibi toz duman içindeydi. Ama tüm bu fırtınaya karşı ayakta kalmak, mesleğine devam etmek istiyordu. Soruşturma süresince müdürü tüm merkezin onun arkasında olduğunu ve bu süreci birlikte atlatacaklarını söyledi.

Ama soruşturma ilerledikçe işler daha da karıştı. Bunun nedeni de öldürdüğü çocuğun o soygunu, hasta annesinin ameliyat masraflarını karşılamak için işlediğini öğrenmesi oldu. Çünkü aile sigortasızmış. Ve böbrek nakli için acilen otuz bin dolara ihtiyaçları varmış.

Ama meslektaşları bunun hiçbir önemi olmadığını söylediler ona.

Başta da müdürü:

“Martin, o bir suçluydu! Eğer sen vurmasaydın yarın başka bir yeri soyacaktı! Ve belki masum bir insanı öldürecekti!”

“Ama,” dedi Martin, “O, hasta annesinin ameliyat parasını karşılamak için bunu yapmış!”

“Paraya sıkışan herkes eline silah alıp bir yerleri mi soymalı! Martin, Martin, aklını başına topla, sen bir polissin, sosyal sağlık müfettişi değil, elinde silah olan birini vurmalısın! Bu yasal hakkın! Sen onu vurmasaydın yarın öbür gün o çocuk elinde gerçek bir silahla bir polisi vuracaktı belki de! Ya da başka masum birini! O yüzden toparla kendini ve olanları unut. Sen bir polissin. İşini yap!”

Ama Martin yapmak istemiyordu.

Arabasına binip karmakarışık duygular içinde çocuğu vurduğu parka gitti.

O an hiç aklından çıkmıyordu. Gönlerdir gözüne bir damla uyku girmemişti.

Sonunda boğazına bir kanca gibi saplanan acıyı içinden kustu. Ağlayarak başını yukarı kaldırdı.

“Tanrımmm; ben n’aptım? Ben n’aptım?”

Ellerini direksiyonun üstüne koydu ve başını dayayıp uzun süre ağladı.

İç işleri onu terapiye gönderdi. Elli gün psikoterapi gördü.

En çok o çocuğun neden kuru sıkı bir silahla kendisine ateş ettiğini düşünüyordu.

Bu soruyu neredeyse bin defa sormuştu kendisine ve her defasında da, farklı cevaplar bulmuştu. Neden? Neden birisi, kuru sıkı bir silahla elinde gerçek silah tutan polise ateş eder ki?

Neden?

Eğer o çocuk ona ateş etmeyip Martin'e teslim olsaydı, en iyimser tahminle silahlı soygun, tehdit, gasp, polise mukavemet ve insanların hayatlarını tehlikeye atmak suçlamalarıyla 10 yıl hapis yatardı. Hiç sabıkası olmayan, 17 yaşındaki bir çocuğu, bir yıl ıslah evinde, geri kalanı ise eyalet hapis-hanesinde olmak üzere tam on yılı hapishanelerde geçtikten sonra dışarı çıktığında nasıl bir gelecek beklerdi ki? Hem de güneyde, sabıkalı bir siyahsanız suçtan uzak kalmak için çok az şansınız vardır.

Aslında o çocuk, Martin ona ateş etmeden çok önce ölmüştü. Onu umutsuzluk öldürmüştü. Bu ülkeye, bu sisteme olan güvensizlik! Siyah ya da beyaz arasındaki ayrım değil, fakirlik öldürmüştü.

Martin o çocuğun annesini geçen yıllarda ziyaret etmeyi birçok kez kafasında tasarladı. Ama bir türlü cesaret edemedi. Bu çok zordu. Nasıl yapacaktı ki?

Kapısını çalıp "Merhaba hanımefendi, ben sizin oğlunuzun öldüren polisim, bunun için inanın çok üzgünüm, ama bizim meslekte böyle şeyler olur beni affedin mi?" diyecekti?

O kadının acı ve kin dolu gözlerinin içine bakıp "Oğlunuzun kuru sıkı bir silahla ateş ettiğini biz aptallar anlayamadık, bu yüzden onu vurduk, kim olsa onu vururdu mu" diyecekti?

Ya da, astına madalya takan bir müdür gibi gözlerinde gururlu bir ifadeyle, "Oğlunuz aslında sizin ameliyat para-

nızı bulmak için bu soygunları yapmış, evet o bir kahraman, oğlunuzla gurur duymalısınız mı,” diyecekti?

Ne söylerse söylesin, hatta o kadının ayaklarına kapanıp affetmesi için ağlasın hiçbir şeyi değiştiremeyecekti. Bunun korkunç bir trajedi olduğunu, sosyal güvenlik sistemi tarafından yüz üstü bırakılmış fakir bir gencin, annesinin hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda etmek zorunda kaldığı gerçeğini asla değiştirmeyecekti.

Ve en korkuncu da, Martin'in, elinde kuru sıkı bir tabanca olan bu on yedi yaşındaki Afroamerikan çocuğu kalbinden vurup öldürdüğü gerçeğini değiştirmeyecekti!

İşte bu yalın gerçek, saniyede üç yüz metre hızla giden bir kurşundan daha korkunç ve daha acıydı Martin için.

Hayır! Hiçbir zaman yapmadı. Çünkü o korkak bir insandı. Öldürdüğü çocuğun annesinden af dilemeye hiçbir zaman gitmedi.

Vicdan azabıyla yaşamayı sürdürdü. Bu acı onu bazen sanki hiç geri gelmeyecekmiş gibi terk ediyor, ama sonra geri seken bir kurşun gibi üstünden çok fazla süre geçmeden aniden yüreğine geri dönüp acıyla saplanıyordu.

Birkaç yıl, işe silahsız gitti geldi. Silah taşımak istemiyordu. Silahtan nefret ediyordu. Sadece mecbur olduğu durumlarda, tehlikeli bir zanlıyı sorgulamaya ya da tutuklamaya giderken yanına silah aldı. Silahsız birkaç kere üstlerine yakalanıp fırçayı yiyince, bir seçim yapmak zorunda olduğunu anladı. Ya bu meslekten ayrılacak ya da taşımak zorunda kaldığı sorumlulukları yerine getirecekti.

Sonunda polisliğe devam etme kararı aldı. Silahını tekrar kuşandı.

Bu arada soruşturma kapanmıştı. İç işleri, Martin'i olayda kusurlu bulmadı. Tamamen aklandı.

Ama vicdanı onu kolay kolay aklamayacaktı!

Kanayan vicdanını iyileştirmek için bir çare bulmuştu.

İyi Hıristiyanlar kulübüne girmişti. Her ne kadar kendisinin iyi bir Hıristiyan olmadığını bilmesine rağmen. Belki iyi olmayı deneyebilirdi.

Çünkü Tanrı'ya daha yakın olmak istiyordu. Bu acı dolu süreçte ona yardım edecek tek varlığın Tanrı olduğuna inanıyordu.

Martin, Benjamin'in cesedi başında düşünüyordu. Yüzü acı, pişmanlık, çaresizlik ve korku içinde gerilmişti.

Kızının hayatını kurtarmak için birini öldürmüştü!

Bu bir sınavdı. Evet, bu meleklerle şeytan arasında geçen mücadelenin bir süreciydi. Ve şimdi sınavı geçemediğini düşünüyordu. Şeytanın oyununa gelmişti. Şeytanın kurbanı olmuştu.

Birinin melek gibi bir kalbi olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Şeytanın kötülük dolu ruhu karşısında meleklerin kalbi güçsüzdü.

İlk defa kötülük karşısında kendini bu kadar yalnız ve çaresiz hissediyordu.

Ve bu şeytani sessizliğin içinde Tanrı'nın sesini duyamıyordu. Ne de meleklerin ışığını...

Şeytanla onu baş başa bırakmışlardı.

Artık yalnız başınaydı. Çünkü karşılaştığı ilk zorlukta sırtını meleklerle dönmüş ve şeytanın emirlerine uymuştu.

Tanrı'nın sınavını geçememişti!

Şeytana yenilmişti.

Benjamin'in parçalanmış kafasından akıp da tahtaların üzerinde küçük bir göl oluşturan kanlı birikintinin altında kalmış yazıya baktı titreyerek.

Şeytan Yenilmez!

Tanrı'ya daha yakın olmak için dinin yolundan gitmişti.

Ama bu yol onu Tanrı'ya değil, şeytana çıkartmıştı!

ŞEYTAN İLKELERİ

10

Siz melekler, ölümden sonra sonsuza dek süreceğini iddia ettiğiniz cennet sarhoşluğu için bu dünyada gözünü sakınmadan öldüren bağınazlar yaratmadınız mı?

Siz melekler, şeytanın müritleri tarafından tecavüz edilen, gözyaşları içinde yalvarırken boğazları kesilip diri diri yakılan kurbanların acı haykırıışlarını duymazdan gelmediniz mi?

Unuttuğunuz bir şey var!

Şeytan kendi kanatlarını yakmış bir melektir!

Bu nasıl bir paradokstur ki, her şeyi Tanrı yarattı dersiniz? Öldürülenlerin şeytan karşısında boynu kıldan ince değil mi? Tanrınızın yarattığını, şeytan yok etmiyor mu? Hangisi daha kudretli?

Yaratan mı, öldüren mi?

Oğlunun çarmıhta can çekişmesine aldırmayan Tanrı'nın yanında olan aciz meleklerle mi inanacaksın yoksa her gün cehennemde yanıp, en korkunç acıyı bile alevden kadehlerde içen, ruhunu ateşte közleyip Tanrı'ya kafa tutan şeytana mı?

Hangisinden olacaksın?

Dünyaya düştüğü andan itibaren zevk-i alem edip cehennemde yanarken bile başını dimdik tutan şeytandan mı?

Yoksa ergenliğe bile girememiş, acının damlasını tatmadan, dudakları en narin üzümlerin nektarlarıyla tatlanmış kırılğan meleklerden mi?

Şeytan zevki sever, ama en acıyı tatmıştır hep.

Ya melekler,

Ne kadar acı çekmiştir ki

Şeytanın içtiği zehrin tadına laf eder?

Hangisi daha eksper:

Hiç şarap içmemiş melekler mi, yoksa süttten kesilince şarabı tadan şeytan mı?

Hangisi günahların lekelerini temizlemeyi daha iyi bilir?

Hangisinin yolu daha bilge?

Pisliğe çare bulamayan melekler mi, yoksa cehennemin ateşinde saçlarını yıkayan şeytan mı?

Hangisi gerçekten beyaz? Dünyanın tüm kirli sokaklarında gezmiş, her akşam cehennemde günahlarını ateşle yıkayıp alevlerin dalgalarından ruhuna gömlek dikmiş şeytan mı; yoksa hep göğün tepesinde uçup dünya denen pisliğe serçe parmağını bile koymadan bulutların aklıyla beyaz yakalarını parlatan melekler mi?

Hayat, sen mutluluğu ararken çektiğin acıların gölgesinde yetişen bir çiçektir.

Ve yaşam, sadece bir kez çiçek açar!

O an geldiğinde hayatı kaçıramazsın.

İnanma, yaşa!

İnanma, dokun!

İnanma, iç!

İnanma, ye!

İnanma, zevk al!

İnanma, inkâr et!

İnanma, gül!

İnanma, güçlü ol!

Ve inananları öldür!

İnanç öyle bir ruh halidir ki,

Tam anlamıyla bir sarhoşluk hissi verir.

Eğer uyuşturucu günahsa, inanmak en büyük günahtır!

Çünkü;

İnanırken şeytanla meleşme ayırt edemezsin!

Öyle tatlı şeyler söyler ki şeytan, onu Tanrı'nın sesi zannedersin!

Unutma,

Tanrı cenneti TÜM MELEKLER için yaratmıştır.

Ama CEHENNEM sadece

MELEKLERİN EFENDİSİ OLAN

ŞEYTANINDIR!

54. BÖLÜM

ŞEYTANIN YOLUNU TAŞLAYANLAR

*Melekler, Tanrı'nın habercisidir.
Peki ya şeytan?*

Martin olay yerini hızla terk etti. Şeytan, ona cesedi orada bırakmasını söylemişti. Yoksa kızını bir daha göremeyecekti.

Arabasını birkaç kilometre uzakta kenara çekti. Elleri hem titriyor hem üşüyor, ensesindeki tüyler pişmanlık dolu bir dehşetle ürperiyordu. *Az önce birini mi öldürmüştü?*

Tanrı'nın yarattığı bir canı kendi elleriyle mi almıştı?

Tanrı'ya karşı çıkmıştı! İnançlarını çığnemişti!

İşlediği korkunç günahın şokuyla ıstırap içindeki yüreği, köz gibi yanan kanını korkunç bir acıyla damarlarına pompalıyordu. İstırap içinde yanan kanı, damarlarından boşalmak istencesine nehir gibi kabarıp kaynıyordu. Gözyaşları içinde Tanrı'dan yalvararak af diledi.

"Tanrım, beni affet! Tanrım, sen ruhumu affet!"

Şimdi ne olacaktı? Şeytan ya sözün tutmazsa? Kızını bırakmazsa? Ama Martin ona bir şey yapmamıştı ki? Şeytan neden onu ve kızını seçmişti?

Tüm Louisiana emniyet teşkilatı şeytanın Jack Owen olduğuna inanmasına rağmen buna inanmayan ve soruşturmayı yürüten tek kişi Martin'di.

Şeytan bu yüzden mi onu seçmişti?

Onun bu inatçılığı yüzünden...

Ama bunu nasıl öğrenmişti? Murphy ile geçen gün yaptığı tartışmayı hatırladı. Odada dinleyici mi vardı?

Mantıklı düşünemiyordu. Korkuyordu. Hem kızı için hem de kendisi için...

Motoru tekrar çalıştırmadan önce kızı için Tanrı'ya bir kere daha dua etti. Gözyaşlarını sildi ve kafasını toplama-ya çalıştı. Şu an ağlayıp yakararak kızına yardım edemezdi. Eğer şeytan sözünü tutmazsa, kızını o ruh hastası manyağın elinden kurtarması için tek umudu yine kendisiydi. Kızı sağ salim kurtulursa, hiç düşünmeden Benjamin'i öldürdüğünü itiraf edecek ve teslim olacaktı. Kızının yaşaması için kendi hayatından seve seve vazgeçerdi.

Direksiyonu yola kırıp gaza bastı. Ama kafasının içindeki düşünceler, kovandan fırlayan arılar gibi zihnine üşüşmüş nefes aldırıyorlardı.

Neden şeytan onun kızını almıştı? Neden ondan Benjamin'i öldürmesini istemişti? Benjamin, kendi ifadesine göre Ellen Begley'in ve de Carl'ın babasıydı. Kötü bir babaydı. Gayri meşru kızına ve oğluna hiçbir zaman gerçek anlamda babalık yapmamıştı.

Ellen Begley babasının ölümüne üzülür müydü? Yoksa sevinir miydi?

Benjamin'in ölümüne sevinecek başka kaç kişi vardı? Hapisteki şu siyah Charlie Wilson gibi Benjamin'in hapisten kurtardığı suçluların zarar verdiği başka kaç kişi vardı?

Cevap burada mıydı? Benjamin'in hapisten kurtardığı suçlulardan nefret eden insanlarda...

Sonra kendini eli kolu bağlı bir köşeye sıkıştıran karanlık soruyu tekrar sordu.

Şeytan beni neden seçti?

Yıllar önce, annesinin ameliyat parası için dükkânları soyan siyahî bir genci öldürmüştü. Şeytan, işlediği bu korkunç günah yüzden mi onu seçmişti? Peki, Frank Pauly? Richard Blake? Ve şu huzur evindeki konuşamayan yaşlı doktor? Onlar ne yapmıştı?

Yoksa FBI haklı mıydı? Bunların hiçbiri kişisel değil miydi? Şeytan kurbanlarını şimdiye kadar hiç tahmin edemedikleri başka bir kritere göre mi seçiyordu? Kurbanların arasında bu yüzden mi doğrudan bir ilişki bulamamışlardı?

Sanki gözden kaçırdığı bir şey vardı. En başından beri gözünün önünde olup da bir türlü fark edemediği.

Yolculuğu o kadar hızlı geçmişti ki kendini birden emniyetin otoparkında buldu. Arabadan inip hızla asansöre bindi.

Ofise girdiğinde cinayet masası çalışanlarını her zaman ki günlük koşturma içinde buldu. Hepsi de Murphy'nin emriyle geçen gün çöp tenekesinde boğazı kesilmiş halde bulunan, henüz kimliği tespit edilememiş genç kızın soruşturmasıyla uğraşıyorlardı ve iki gündür Martin'in toplantılara katılmamasından dolayı yaşadıkları huzursuzluk ve endişe yüzlerine işlemişti. Çünkü ilk defa bir soruşturmada baş dedektifin onları yalnız bıraktığını görüyorlardı.

Üzerine çevrili meraklı ama ölçülü bakışların altında odasına girince kapıyı kapatıp tahtanın karşısına geçti. Kaçırılan çocukların ebeveynlerinin fotoğraflarının asılı olduğu mantar panoya baktı. Hiçbir sabıkası olmayan, başarılı bir psikiyatrist Richard Blake; yine hiçbir sabıkası olmayan, başarılı bir halk ofisi avukatı Frank Pauly...

Ve şimdi bu isimlerin yanına kendi ismini yazması gerekiyordu. Başarılı dedektif Martin Monaghan. Fakat küçük bir ayrıntı daha... Kendi sicili temiz değildi. Elinde kuru sıkı tabanca olan bir zanlıyı infaz etmişti!

Neden şeytan onların çocuklarını seçmişti? Richard ile

Frank'in birbirleriyle bağlantısını bulamamışlardı. Kendisinden de emindi, daha önce ne Frank ile ne de Richard ile karşılaşmamıştı.

Ya da...

Onları geçmişte bir araya getiren ve kendisinin dahi hatırlayamadığı başka bir bağ mı vardı?

Bilgisayarını açıp arama motoruna girdi.

Tırnak içinde Richard Blake'in adını ve soyadını yazıp arama tuşuna bastı.

İlk sayfaları Richard Blake'in kaçırılan çocuğu ve intiharıyla ilgili haberler yapan medya siteleri doldurmuştu. Daha eski linklerde ise çoğunlukla Richard Blake'in alanı ile ilgili yazdığı yazılardan oluşan siteler vardı. Hayat hikâyesini anlatan psikoloji ile ilgili siteler, konuşmacı olarak katıldığı konferanslarda yaptığı konuşmalar, uzman görüşleriyle katkı sağladığı eserler, sosyal iletişim sitelerindeki hesapları... Bunlar zaten dedektifler ve FBI ajanları tarafından daha önce incelenmişti. Martin ne aradığını bilmesede bir kez daha bu siteleri gözden geçirdi. Özellikle de hayat hikâyesini dikkatle bir kez daha okudu. Ama bir şey bulamadı.

Sonra Frank Pauly'nin adını yazdı.

İsmi Richard Blake'e göre oldukça az sayıda sitede geçiyordu. Altı sene önce, Mississippi'de cinayet suçlamasıyla idamı bekleyen bir mahkûmun davasını araştıran Masumiyet Araştırma Komisyonu avukatları içine yer almış. Sonra sivil haklarla ilgili siyasi mücadele veren birkaç vakfın sitesinde, hukuk danışmanı olarak kaleme aldığı makaleleri yer alıyordu. Hepsi bu. Topu topu dört veya beş sitede adı geçiyordu.

Martin derin bir iç çekti. Zaten çok az olan umudu iyice tükeniyordu. Bu araştırma onu hiçbir yere götürmeyecek gibiydi.

Bakmadığı son bir isim kalmıştı.

Yeni bir arama sayfası açıp “Martin Monaghan” yazıp onayla tuşuna bastı.

Yirmi beş yıllık kariyerinde ismini gazetelere taşıyacak hiçbir sansasyonel soruşturmaya müdahil olmamıştı.

Tek olay hariç. Yirmi yıl önce o parkta vurduğu siyahî gencin ölümü!

Siyah haklar savunucusu örgütlerin başında olan, Mississippi İşgali Sivil Haklar Hareket de dâhil birçok sivil örgütün sitesinde adı geçiyordu.

Zamanında hedef gösterildiği için emniyet tarafından birçok siteye dava açılmıştı. Ama bir siteden ismi silinince, ertesi gün başka bir sitede ismi tekrar deşifre ediliyordu.

Martin korkunç günler geçirmişti. Bir gencin hayatını almış olmanın verdiği o korkunç ıstırabın yanında bir de hedef gösterilmiş olmanın korkusu ruhunu mengene gibi sıkıştırmıştı.

Üzerindeki o büyük baskıya rağmen polisliğe devam etmek zorunda kaldığı o korkunç günlerin ağırlığını hatırlayınca birden göğsünün tekrar aynı vicdan azabıyla yandığını hissetti.

O karanlık günlerin üzerinden yirmi yıl geçmişti. Martin bununla yaşamaya alışmıştı. Artık öldürdüğü genç için ağlamıyordu. Ama sadece gözleriyle. Oysa yüreği her sabah gözyaşlarıyla uyanıyordu. Acısı ilk günkü gibi yüreğinin derinliklerinde tazeliğini koruyordu. Tıpkı yeni açılmış bir kurşun yarası gibi, yüreği sessiz sessiz her gün doğumunda ve batımında kanıyordu. Ve bugün, o hiç kapanmamış olan yaranın üstü, çok daha derin ve korkunç bir darbeye tekrar yaralanmıştı.

Birini vurmuştu! Hem de kafasının arkasından, soğukkanlı bir katil gibi! Pat diye bir anda öldürüvermişti!

Yo hayır bunu düşünmemeliyim! Şu an değil! Şu an vicda-

nımla yüzleşmem! Kızımı kurtarmalıyım! Kızımı bulmalıyım! Kızım yaşamalı! Kızıma bir şey olmamalı! Yoksa kendimi de tıpkı Benjamin'i vurduğum gibi vururum!

Dişlerini sıkıp nemlenen gözlerini sildi. İşine konsantre olmak için ciğerlerini birkaç kez derin nefeslerle doldurdu. Düşüncelerini topladı.

Benjamin'i vurduğu yerde yazan o uğursuz kelimeleri hatırladı.

Şeytan Yenilmez

Arama motorunu tekrar açıp kelimeleri yazdı.

Genellikle ilk sayfalar "Şeytan Yenilmez Değildir" sözünün geçtiği dini içerikli sitelerle doluydu. Fakat üçüncü sayfanın sonlarında tuhaf bir şey buldu. Bu sözlerin kelimesi kelimesine geçtiği bir link vardı. Diğer linklerin aksine burada video görüntü vardı. Hem de dünyanın en popüler video paylaşım sitesi Youtube'ta.

"Şeytan Yenilmez" başlığı altında bir video paylaşılmıştı. Bundan sadece iki gün önce. Fakat işin en çarpıcı kısmı videoyu yükleyen kullanıcının ismiydi.

DMK 13.

Martin'in birden kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Heyecanla videoyu oynatma tuşuna bastı. Görüntü akmaya başlar başlamaz da Martin'in kanı buz gibi oldu. Karanlık bir ortamda el kamerası ya da telefonla çekilmiş düşük çözünürlüklü videonun merkezinde çok tanıdık biri vardı. Karnaval kostümü giymiş, yüzü maskeli bir adam. Önünde de, içinde ateş yanan, ayaklı, pirinçten bir kâse duruyordu. Adeta bir ayın sırasında çekilmiş gibiydi görüntü. Birkaç saniye sonra karnaval kostümlü adam ellerini ve kollarını hareket ettirerek sanki bir topluluğa konuşuyormuş gibi coşku içinde konuşmaya başladı.

"Şeytan aptal mı ki, yazacağı kitaba şeytanın ismini versin.

Şeytan aptal mı ki bu kitapları elleriyle getirsin. Elbette Tanrı'dan geldiğini söyleyecekti. Şeytan aptal mı ki peygamberlerle kendi kılığında konuşsun! Elbette ki meleklerin kılığında konuşacaktı! Şimdi diyor ki inananlar, Tanrı buna mani olurdu! Neden mani olsun ki ey yalana kananlar? Tanrı bizi sınıyor, bu dünyada biz bir sınavdayız, Tanrı bizi izliyor; aklın, mantığın ve vicdanın yolundan çıkanlar için cehennemi hazırlıyor! Şimdi soruyorum, kutsal sayılan kitapların yolundan gidenler mi daha ahlaklı yoksa onun yolundan çıkanlar mı? Bilim, teknoloji, kutsal kitaplarla mı ortaya çıkıyor, yoksa dinden uzaklaşan beyinlerin ürettikleriyle mi? Bana hâlâ o kitapların Tanrı'dan geldiğini mi söylüyorsunuz? Hayır kardeşlerim, o kitaplar şeytan tarafından yazıldı. Öyle olmasa insanlar din uğruna birbirini öldürür müydü? Yakın o kitapları, cehennemde yanmak istemiyorsanız yakın o kitapları! Şeytanın kitabı onlar! Cehennemde yanmak istemiyorsanız önce o kitapları ateşe atmalısınız! Tanrı'ya iman edin, Tanrı'ya inanın; aklın yolundan gidin. Şeytana tapmayın, şeytanın yolunu taşıyın!"

Birden ateşin yanına yüzleri maskeli insanlar geldi. Homurtulu sesler çıkartarak yanan kâsenin içine ellerindeki kitapları atmaya başladılar. Bu kitapların kutsal kitaplar olduğunu anlamak zor değildi.

"Yüce Tanrım!" dedi Martin ürkek bir sesle.

Kamera, titreyerek kâseye doğru yaklaştı ve ateşin içinde yanan kitapları gösterdi. Ekranda ateşten harflerle Şeytan'ın Yolunu Taşlayanlar yazısı belirdi. Adeta yetmişli yıllarda çekilmiş bir korku filminin fragmanı gibiydi.

Dört dakikalık video bu alev efektli yazıyla son bulmuştu.

Martin gördüklerinin etkisiyle kanının çekildiğini hissederek arkasına yaslandı. Az önce videodaki konuşmayı yapan kişinin sözleri kulaklarında zehirli bir beddua gibi yankılanıyordu.

Jake Owen'ın evinde ele geçirdikleri, Karnaval Şeytanı'nın günlüğünü hatırladı. Yani, Şeytan İlkeleri'ni.

Videodaki adamın sözleri, Şeytan İlkeleri'nde yazan söz-
lere çok benziyordu. Hangi kısımda yazdığını hatırlamıyordu
ama çok benzediğine emindi.

"Tanrım," diyerek toparlandı.

Bu bir tarikat videosu! Ve videoda konuşan kişi Karnaval
Şeytanı'nın kostümünün aynısını giymişti!

Bunların hepsi de tesadüf olarak açıklanabilir miydi?

Yoksa FBI haklı mıydı?

Bu cinayetler ve kaçırılan çocuklar, kişisel bir meselenin
sonucunda değil, sapkın ve karanlık bir tarikatın işlediği suç-
lar mıydı?

Kurbanların arasındaki ortak nokta belki de buydu. Hiç
düşünmemişti daha önce. Kendisi inançlı birisiydi. Benjamin
de öyle görünüyordu. Frank'inse göğsünde taşıdığı ve sorgu-
lama sırasında öfkelenip kendisine verdiği gümüş İsa kolye-
sini hatırladı.

Tarikat, inanan insanları mı kendine hedef seçmişti!

"Aman tanrım!" dedi Martin. "Bu tarikat, kendilerine
kurban olarak inançlı insanları seçiyor! En başından beri yan-
lış izi takip ettik. Bu suçların arkasında bu sapkın tarikat var!"

Diri diri yakılıp üzerlerine klan cübbesi giydirilen kur-
banları düşündü.

Kaçırılan çocuklar ve onların ebeveynlerine işletilmek is-
tenen cinayetler...

Cevap ortadaydı. Bu kadar hastalıklı suçları ancak sap-
kın bir tarikat işleyebilirdi. Şeytanla savaştığını iddia edip,
aslında şeytanın yolundan giden bir tarikat.

Tekrar "oynat" tuşuna bastı.

Görüntüdeki karnaval kostümlü, yüzü maskeli adama
baktı.

Tüm bunların sorumlusu o muydu?

İçinin ürperdiğini hissetti. Kızı kaçırıldığı gün telefonda onunla konuşan adamın soğuk sesini hafızasının ürpertici derinliklerinde tekrar duydu. Ses tonu videodaki kişinin sesine ne kadar da benziyordu!

Birden içine köz gibi bir sıcaklık düştü! Elleri ve ayakları ateş gibi yanmaya başladı. Yüreği öfke içinde ürperdi! Kızını kaçıran adamı uzansa yakalayacak kadar yakınında hissetti.

O maskenin altındaki yüzün kime ait olduğunu bilmiyordu.

Ama o maskeyi düşüreceğine yemin etti!

55. BÖLÜM

ŞEYTAN İNADI

Şeytan, ışığını kendi yakar.

Martin bir saat içinde üç kez karısını aramıştı. Hâlâ Maria'dan bir haber yoktu. Karısı hiç durmadan ağlıyor ve polislere haber vermesini istiyordu.

Martin bir gün daha istedi karısından.

"Tanrı sabredenleri ödüllendirir Sofia. Kızımızdan dualarını esirgeme! Onu bulacağım!"

"Kızımızı eve getir Martin. Kızımızı geri getir."

Martin söz vererek telefonu kapattı ve bir süre karısının sözleriyle yarattığı duygusal tramvayı atlatmaya çalıştı.

Sonra derin bir iç çekip bilgisayarın başına döndü. İnter-netten Şeytanın Yolunu Taşlayanlar tarikatıyla ilgili küçük bir araştırma yaptı.

Şeytanın Yolunu Taşlayanlar ilk kez on sekiz yıl önce Michigan Üniversitesi edebiyat bölümü akademisyenlerinden Michael Elliott önderliğinde, Detroit'te, edebiyat ve felsefe dallarında yayım yapan bir düşünce dergisi olarak kurulmuş.

İlk yıllarında dergi, dinleri reddeden ama Tanrı'ya şüpheci yaklaşan agnostik düşüncenin etrafında toplanmış amatör, profesyonel şair ve araştırmacıların yazılarına yer vermiş. Dergi, yayın hayatına 1999 yılında son vermiş. Çünkü kurı-

cusu Michael Elliott, bir şubat akşamı iş dönüşünde evinin önünde silahla vurularak öldürülmüş. Cinayeti Detroit Polis Departmanı araştırmış ama failleri hiçbir zaman bulamamışlar.

Arkadaşları Michael Elliot'ın fikirleri yüzünden radikal bir dinci tarafından öldürüldüğünü iddia etmiş. Polisin katili ya da katilleri bulamamasını da polisin aslında soruşturmayı sonuçlandırıp katilleri yargı önüne çıkartmak istememesinden kaynaklandığını iddia etmişler.

Çünkü derginin eski sayılarından birinde Michael Elliott'ın, Tanrı'yı şeytanın yerine koyan ve dini çevrelerde oldukça rahatsızlık uyandıracak bir şiiri yayımlanmış. Bu şiir yüzünden pek çok kökten dinci tarafından tehdit almışlar. İnternette örgütlenen tutucu çevreler Michael Elliott'u Amerika'nın Salman Rüşdi'si ilan etmiş. Polis, elektronik postadan gelen tehditlerin kaynağını araştırmış ama birkaç isim dışında kimseye ulaşamamış. Mesajları atan şüphelilerin de cinayetle bağlantısını kuramamışlar. Profesör Elliott'un arkadaşları, polisi delilleri karartmakla suçlayıp soruşturmayı yürüten emniyet güçleri hakkında hukuki süreç başlatmışlar.

Martin şiiri merak edip araştırmıştı ama bulamamıştı. Derginin kurucularının hedefi olmamak için derginin tüm sayılarını kaldırdıklarını öğrenmişti.

İşin en ilginç kısmı da bundan sonra başlıyordu.

Michael Elliott'ın cinayetini araştırmış ve bundan bir haber dizisi çıkartmış Michigan'lı serbest bir gazetecinin kişisel sayfasından öğrendiğine göre, Şeytanın Yolunu Taşlayanlar dergisi, iki binli yılların ortalarında gizli bir cemiyete dönüşmüş.

Cemiyetin şu an nerede ve nasıl faaliyet yaptığı bilinmiyormuş. Ama internete sızan birkaç kaynağı belirsiz yazıda, cemiyetin amacının intikam olduğu, kökten dincilerden in-

tikam alacağı günü bekledikleri iddia edilmiş. Ayrıca birkaç tane de tehdit dolu video yayımlanmış. Bu görüntüler de daha sonra internet ortamından kaldırılmış.

Martin'in yüreği soğuk bir ürpertiyle sızladı. Kendisi Hıristiyan bir tarikata üyeydi. Koyu bir dindardı.

Gerçek bu muydu? Karnaval Şeytanı'nın maskesinin altındaki sır bu muydu? Şeytanın Yolunu Taşlayanlar tarikatı! Her şey bu tarikat yüzünden mi oluyordu?

Kafasını kaldırıp çocukları kaçırılan ebeveynlerin mantar panodaki resimlerine baktı. Richard Blake, Frank Pauly, onlar da dindar kulüplere üye miydi?

Frank Pauly dindar görünüyordu, ya Doktor Richard?

Sadece Tanrı'ya inandıkları ve dini görevlerini yerine getirdikleri için mi başlarına bunlar gelmişti?

Hemen telefonunu çıkartıp psikiyatrist Richard Blake'in eşini aradı.

Karısına merhum eşinin inançlı biri olup olmadığını, bir kiliseye üye olup olmadığını soracaktı ama sormadı. Çünkü telefon meşgule düştü.

Bir kere daha aradı ve Bayan Blake'e bu mesajı alır almaz kendisini araması için sesli mesaj bıraktı.

Karışık düşünceler içindeydi. Zihninin bir tarafı gerçeğe yaklaştığını duyumsayarak elektrikleniyordu. Diğer bir yanı ise bu kadar basit olamaz diyordu.

Kulağında akademideki hocası Bay Patrick'in sözleri çınladı.

Şeytan, hakikatin diğer yüzüdür. Ve kötülük de hakikat gibi gizlenmeyi sever.

Hâlâ cevaplanması gereken onlarca soru vardı. Ama Martin eğer haklıysa soruşturmanın seyri tamamen değişebilir ve şimdiye kadar FBI'ın ve kendilerinin bulduğu tüm sonuçları çöp kutusuna atmaları gerekirdi.

Müsait olup olmadığını öğrenmek için önce Murphy'ye telefon etti. Sonra da soluğu yüzbaşının odasında aldı.

Ona videoyu izlettirdi.

Murphy görüntülerden etkilenmişti. Göğsünde bir haç çıkartıp küfür edercesine homurdandı. Ama bir yorum yapmaktan kaçındı.

Martin'se heyecanını frenlemeden konuya daldı.

"Murphy, bu videoyu kimin yüklediğini bulmalıyız."

Murphy olumsuz anlamda başını salladı. Yüzündeki hoşnutsuz ifade yavaş yavaş kaybolup yaptığı işin ciddiyetine bürünüyordu.

"Bunu yapamam, kanıtlar yetersiz. Sadece kostümleri benziyor diye savcı böyle bir arama emri vermez."

"Tanrım, Murphy, görmüyor musun, görüntüyü yükleyen kişi DMK13 imzasını kullanmış. Her şey ortada, bunu yükleyen kişi bu işin içinde!"

"Bence çok hızlı gidiyorsun Martin, bunu FBI'la paylaşmalıyız önce."

"FBI bir sürü rütini takip edip adamı ellerinden kaçırr. Operasyon emri ver, videoyu yükleyen kişiyi bulalım ve onu konuşuralım."

Murphy arkasına yaslanıp derin bir iç çekti. Ellerini piramit şeklinde birleştirip yüzüne sabırlı bir ifade takındı. "Söylediğim gibi Martin, ortada bir suç unsuru olması lazım, pat diye bu videoyu yükleyen adamı nasıl sorgulamaya alacağız? Savcılık buna karşı çıkar!"

Martin'in sinirleri geriliyordu. Sesini yükselterek itiraz etti. "Bu tesadüf olamaz! Aradığımız adamla bu videoyu yayımlayanlar arasında bir bağ var. Belki olaya en başından beri yanlış baktık. O kulübede yazan yazıyı hatırla, Beelzebup, bu şeytanın ismiydi, bunun üstüne hiç gitmedik, şimdi ipuçlarını birleştirdince her şey berraklaşıyor, bu iş en başından beri

bu sapkın tarikatın işi. Her şeyi bir rastlantı olarak düşünemezsin!”

Murphy sanki önüne dağ gibi dosya yığılmış ve hesapları bitirmesi için çok az süre verilmiş yorgun bir muhasebeci gibi omuzlarını düşürdü.

“Bunun bir kandırmaca olduğunu düşünmüyor musun peki? Senin iddianı bir an gerçekmiş gibi ele alalım, bu işin arkasında bu tuhaf, sapık tarikat var diyelim. Neden bu videoyu yayınlasınlar ki? Polise, gelin bizi yakalayın demek için mi?”

Martin bu açıdan hiç bakmamıştı. Bir an şaşkınca geri çekilip düşüncelerini toplamaya çalıştı ama başaramadı. Kızının o manyakların elinde olma ihtimali onu delirtiyordu.

“Bilmiyorum, yani, belki, ama bir bağ olmalı, çünkü videonun internette yayımlandığı tarihe baksana! Sadece iki gün önce! Neden bir yıl önce değil, neden iki ay önce değil de şimdi? Tam da...”

“Tam da ne?”

“Tam da...” Martin söyleyeceklerini bir çırpıda geçiştirdi. “Bizim soruşturmamızın ortasında...”

“Soruşturma FBI’da Martin. Daha önce de söylediğim gibi. Artık bu soruşturmaya bakmıyoruz. Ayrıca diyelim ki videoyu yayımlayan kişiye ulaştık, onu neyle suçlayacağız? Üzgünüm ama bu eyalette Tanrı’ya hakaret etmek suç değil Martin. Keşke olsaydı ama değil! Mahkeme kararı olmadan hiçbir şey yapamayız!”

“Emri ben alırım, sen yeter ki onay ver ve arkamda ol!”

Murphy tekrar derin bir iç çekip sağ elini burnuyla alının birleştiği yere götürdü. Sonra akıntıya karşı yüzer gibi derin bir iç çekti.

“Bak Martin, bir konu daha var, çok ciddi bir konu, haklı olduğunu varsaysak bile bu vakitten sonra soruşturmanın

yönünü değiştiremeyiz. FBI ve emniyet müdürü basın karşısına çıkıp iki eyaleti de kana bulayan o sapık katil meğer daha önce fotoğraflarını size verdiğimiz adam değilmiş, yani yanlış adamı suçlamışız, meğer sapkın, şeytani bir tarikatın işiymiş derse, bu bir deprem yaratır. En üstten en alta kadar, soruşturmada yer alan hepimiz birden kendimizi teşhir sehpasının üstünde buluruz. Basın ve İç işleri canımıza okur. Ben başka bir birime verilirim, sense on yıl daha kıdem alamazsın! Martin bırak bu işin peşini! Dosya artık FBI'da. İstersen görüntüyü onlara gönder ve arkana yaslanıp biraz nefes al. Karını ve kızını alıp hafta sonu şehir dışına çık. Dönünce de boğazı kesilen kızla ilgilen. Sen başlarında olmayınca cinayet masasındaki işler yerinde sayıyor. Lütfen artık kendini toparla. Neden bu işi saplantı haline getirdiğini bir türlü anlayamıyorum!”

Martin duyduklarına inanamıyordu. Murphy'e keskin bir bakış attı. Bir an dilinin ucuna kızının o manyağın elinde olduğunu haykırmak geldi. Sonra Benjamin'i öldürdüğü anı hatırladı ve o korkunç sahne zihninde bir türbülans etkisi yarattı. Kulağında hâlâ ateş ettiği silahın patlama sesi yankılanıyordu. Yutkunup sanki sesler yok olacakmış gibi başını salladı.

“Suçlu hâlâ yakalanmadı çünkü Murphy! Ve o adi herif yakalanuncaya kadar rahat nefes alamayacağım!”

Sonra kapıyı açık bırakarak odadan öfke içinde çıktı.

Martin bunun basit bir tesadüf olduğuna inanmıyordu. Benjamin'i vurduğu garajda “Şeytan Yenilmez” yazıyordu. Tıpkı iki gün önce internete yüklenen videonun başlığında yazdığı gibi. Bu videoyu o şeytan veya müritlerinden biri yüklemişti. Belki de tarikatın içinde artık şeytanı durdurmak isteyen müritlerden biri vardı. Tarikatın bu iğrenç oyununu ortaya çıkartmak için bu ipucunu göndermişti. Martin bu var-

sayımın peşini bırakmayacaktı. Çünkü kızını kurtarmak için elindeki tek ipucu buydu.

Adeta nefes dahi almadan kurşun gibi yan binadaki ileri teknoloji suçlar bölümüne gitti.

Bilgisayar malzemeleriyle dolup taşan odaya girdi. Oda-
nın basık ve karanlık haline rağmen havası temizdi. Klima ve
fan sesleri odayı doldurmuştu. İçerde iki kişi vardı. Bilgisay-
yar parçalarıyla dolu ortadaki uzun masaya karşılıklı olarak
oturmuşlardı. İki de otuzlu yaşlarında gösteriyordu ve ikisi
de spor kıyafetler giymişti. İkisini birbirinden ayıran şeyse
ırkları ve cinsiyetleriydi. Erkek olanı Afroamerikan'dı, diğeri
ise ufak tefek, Asya kökenli bir kadındı. İkisinin de gözlük-
leri vardı ve önlerindeki bilgisayar ekranına gömülmüşlerdi.
Masalarının üstü hard diskler, kablolar ve üzeri karalanmış
kâğıtlarla doluydu.

"Hey, teğmeni gördünüz mü?"

Asya kökenli kadın ekranın üstünden hafifçe başını kal-
dırıp Martin'e baktı. Gözlük camından, önündeki erkânın
mavi ışığı yansiyordu.

Afroamerikalı bilgisayar uzmanı ekrandan başını çevir-
meden yanıtladı. "Karşıda odası var."

"Odasına baktım ama yoktu." Bir an duraksayıp otoriter
bir sesle devam etti. "Ve aslında, benim işim sizinle, bana iki
dakikanızı ayırın!"

Asyalı kadın onay bekliyormuş gibi karşısında oturan iş
arkadaşına döndü. Ama Afroamerikalı cevap vermedi.

Martin sesini yükseltti. "İşinizin olduğunu görüyorum
ama bir cinayet soruşturmasının ortasındayım. Sadece iki da-
kika!"

Afroamerikalı ekrandan başını çevirip gözlüklerinin üs-
tünden hoşnutsuz bir ifadeyle Martin'e baktı.

"Probleminiz ne?" Sesi hiç de yardımsever bir tonlamay-
la çıkmamıştı.

"Aslında çok basit, internetten birini nasıl bulabiliriz?"

"IP numarasını tespit ederek."

"Bunu nasıl başaracağız?"

"IP'sini tespit edeceğiniz şahısla aktif olarak bir bağlantı kurmalısınız."

"Nasıl aktif?"

"Yani *mail* gibi, bu kişiden hiç *mail* aldınız mı?"

"Hayır."

"O halde bu şahsın girdiği sitelere ulaşmalısınız önce."

"Dur bir saniye, *Youtube*, aradığım adam *Youtube*'a bir video yüklemiş."

"Tamam, o halde o sitenin yöneticisine başvuru yapmalısınız. Site yöneticileri sitede aktif olan kullanıcıların hangi zaman aralığı içerisinde ve hangi IP numarası tarafından iletişim kurduğunu içeren kayıtlar tutar. Tutmak zorundadır. IP numarası tespitinden sonra internet servis sağlayıcılarına başvuru yapıp bu numaranın kime ait olduğunu bulabilirsiniz."

"Kişinin kimliğini bu yolla bulabilir miyim?"

"Yani, bu yolla aslında kişinin kullandığı bilgisayarın hangi telefon hattına bağlı olduğunu bulursunuz, sonra da telefon şirketindeki kayıtlı adresinden kimliğine ulaşabilirsiniz."

"Harika. Bunu yapabilir misiniz?"

Adam şaşkın bir bakış atıp gözlüğünü düzeltti. Söylediği şeylerden dedektifin hiçbir şey anlamadığını düşündü. "Dedektif, mahkeme karar olmadan bunu yapamazsınız!"

"Başka bir yolu yok mu?"

"Nasıl yani?"

Martin derin bir soluk aldı. "Yani, kanunsuz bir şey istemiyorum. Sadece süreci biraz hızlandırmak istiyorum. Mahkemeden izin almak, yasal yazılarla başvurmak, cevap bek-

lemek, bunları raporlamak, gereken yerlere göndermek, bu işlerin hepsi de haftalar alır. Öğrenmek istediğim tek şey, bu adamın kimliği, bunu öğrenmemin kolay, kestirme bir yolu yok mu?"

"Belki, bir bilgisayar korsanı IP'yi bulabilir. Çeşitli yöntemlerle elde edilmiş olan IP numarasının kime ait olduğunu öğrenmek için işinde uzman bir korsan, geçici dediğimiz IP'lerin hangi ISS üzerinden hangi statik IP ile bağlandığını bulabilirler. Fakat, aradığınız kişi, elinizdeki görüntüyü internet kafeden bile gönderilmiş olabilir. Bu durumda da adresi bulmayı başarsanız bile bu hiçbir işe yaramayacaktır!"

Martin'in birden tüm ümitleri söndü. Bu görüntüyü yayımlayan kişi, gerçekten de bir internet kafeyi kullanmışsa, ona asla ulaşamazdı. Üstelik Amerika'nın herhangi bir yerinden yayımlamış bile olabilirdi.

Murphy bu sefer haklı görünüyordu. Bu görüntüyü FBI'a vermeliydi.

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Peki, yine de sağ ol, sanırım işim çok zor."

Bilgisayar uzmanı bir cevap vermeden sessizce bilgisayara geri döndü.

Martin odasına, kaza yapmış bir arabadan çıkartılmış biri gibi döndü. Omuzlarından topuklarına kadar tüm bedeni ağır bir sancı altında kıvranıyordu. Ruhu adeta alevler ortasında kalmış gibi öfke ve çaresizlik hissi içinde yanıp kavruluyordu.

Kapısını sertçe kapatıp odanın ortasında düşüncelerini toplamak için durdu. Yaşadığı yoğun stres yüzünden tüm kasları gerilmişti. Tırnakları avuçlarını kanatıncaya kadar yumruklarını sıktı.

Bir çıkış yolu arıyordu. Ama karmaşık ve karanlık bir labirentin ortasındaydı. Duvarlar üstüne üstüne geliyor, bu belirsiz ortam soluk borusunu tıkıyordu.

"Tanrım bana yardım et. Tanrım ruhuma dayanma gücü ver. N'olur kızına yardım et!"

Acıyla yutkunup gözyaşlarını tuttu.

Masasının arkasındaki duvarın sol tarafında asılı duran, Mississippi ve Louisiana eyaletlerinin haritasına baktı. Kaçırılan çocukların en son göründükleri yerleri raptiyelemiş ve yanlarına çocukların fotoğraflarını asmıştı. Kırmızı raptiyeler şeytanın, gönderdiği DVD'de ebeveynlerinin öldürmesini istediği adamların kesik parmaklarını getirmesi istediği yerlerin üzerindeydi. Ve o bölgelerin yanına da yanmış halde bulunan cesetlerin olay yerinde çekilmiş fotoğrafları iğnelenmişti.

Yanındaki mantar panoda, öldürülmesi istenen kişilerin fotoğrafları vardı.

Benjamin Sterlign'in fotoğrafı, Frank Pauly'nin resmi altında; emekli kasaba doktoru Cedric Windom'ın resmi ise onu öldürmesi için oğlu kaçırılan Richard Blake'in resmi altındaydı. Çocukları kaçırılan ve tetikçilik yaptırılması istenen mağdur ebeveynlerle, onlardan öldürmeleri istenen kurbanların fotoğrafları üst üsteydi.

Haritaya döndü. Koşturma içinde işaretlemeyi unuttuğu bir yer vardı. Marksville kasabası. Benjamin'in doğduğu kasaba. Ve Doktor Windom'un otuz sene önce görev yaptığı kasaba.

Öldürülmesi istenen iki kurbanın tek ortak noktası bu kasabaydı.

Richard Blake'in ve Frank'inse bu kasabayla hiçbir ilgisi yoktu. Frank hayatı boyunca Mississippi'de yaşamıştı. Richard Blake ise Marksville kasabasından 70 kilometre uzakta bir başka kasabada doğup gençlik yıllarına kadar doğduğu kasabadan hiç ayrılmamıştı.

Tabii artık kendisi de bu listeye dâhildi.

Ve ne bu kasabayla ne de diğer kurbanlarla öncesinde hiçbir ilişkisi olmamıştı.

Şeytanın Yolunu Taşlayanlar tarikatı, Benjamin ile doktoru bu kasabadan mı bulmuşlardı? Benjamin, Doktor Windom'u kasabada doktorluk yaptığı dönemden hayal meyal hatırladığını söylemişti. Özel bir bağları yoktu.

Yalan söylemiş olabilir miydi?

Ayrıca davayla doğrudan bir ilgisi olmasa da Carl McKenzie orada öldürülmüştü. Belki sadece tesadüftü ama FBI McKenzie cinayetini Karnaval Şeytanı soruşturmasının içine yerleştirmişti ve faili olarak da Jake Owen'ı göstermişlerdi.

Martin bir şeyleri atladıklarını düşünüyordu. Tüm bu olup biten karmaşık olayların içinde, onu gerçek faile götürecek bir ipucu...

Hangi cinayet ve adam kaçırma dosyası bu kadar karmaşık olabilirdi ki?

Martin kariyeri boyunca böyle bir soruşturamaya şahit olmamıştı. Soruşturmada elde edilen bulgular onlarca klasöre sığacak kadar çoktu. Bu kadar kalın ve çetrefilli dosyalar sadece organize bir suç çetesinin davalarında görünürdü.

Martin böyle düşününce doğru yolda olduğunu hissediyordu. Şeytanın Yolunu Taşlayanlar tarikatı, belki de Amerika'nın farklı eyaletlerinde birçok suça imza atmış, şu an sadece denizin üstünde küçük bir parçası görünen büyük bir buzdağıydı. Ama FBI, NCIC²⁵ ve benzeri suç kayıt toplama programlarından benzer suçların araştırmasını yapmış ama bir sonuç elde edememişti. Belki de tarikat benzer değil, her bölgede daha farklı suçlar işlemişti. Güneyde çocuk kaçırma, ebeveynlerine cinayet işlettirme, batıda ise insan kurban etme!

Düşünceleri bulanıklaşmaya başladı. Saçma teoriler aklına geliyordu. Üzerinde böyle büyük bir baskı varken nasıl doğru düşünebilirdi ki?

²⁵ Ulusal Suç Bilgi Merkezi.

Başını kaşıyıp odanın içinde dolaştı. Avucunun içi karıncalanıyordu. Ne zaman uzunca bir süredir gittiği yolun yanlış olduğunu düşünse böyle olurdu.

Polis akademisindeki kriminoloji derslerine giren Bay Patrick'i düşündü. Hayatı boyunca tanıdığı tüm öğretmenlerinden çok daha zeki ve kültürlüydü. Hayatında iz bırakan tek öğretmeniydi.

Ondan öğrendiği Heraklitos'un sözünü hatırladı tekrar.

"Hakikat, gizlenmeyi sever!"

Hakikat!

Doğru cevaba ancak doğru sorular sorularak ulaşılır!

Doğru soru? Doğru soru ne?

Haritaya baktı uzun uzun. Kurbanların fotoğraflarına, kaçırılan çocuklara, yanmış ve üstlerine klan cübbesi giydirilmiş cesetlere...

Neden bu kadar farklı veri vardı?

Seçilen mekanlar, kaçırılan çocuklar ve ebeveynler...

Çocuklardan nefret eden ve bunları yapmaya tek başına karar vermiş bir sapığın işi miydi bunlar, yoksa ebeveynlerinden intikam almak için mi yapılmıştı?

Buz dağının üstünde görünenler soruşturmayı hiçbir yere götürmemişti. FBI buz dağının üstüne Jake Owen adındaki eski Irak gazisi bir çocuk istismarcısını yerleştirmişti.

Peki buz dağının altında kalanlar...

Martin birkaç dakika sanki gerçeğe çok yaklaşmış gibi omuriliğinde ürperen tuhaf bir hisle derin düşüncelere daldı.

Hakikat, buz dağının üstünde miydi? Yoksa altında mı?

Buzdağının üstünde görünenler yanıltmak için oluşturulmuş olamaz mıydı?

Amerikan tarihinin karanlık sayfaları arasında kalmış eski bir örgüt Ku Klux Klan; on yıl önce bir cinayete mekân olmuş eski bir kilise; iç savaş döneminden kalmış bataklığın

içinde tuhaf bir kulübe ve şimdi de varlığı bile şüpheli olan, din düşmanı bir tarikat...

Bunlar buz dağının üstünde görünenlerdi. Ve birbiriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Martin o an doğru soruyu bulduğunu hissetti.

Tüm bunlar bir aldatmaca mı?

Bulunan tüm bu bilgiler, birbiriyle kuvvetli hiçbir bağı bulunmayan kurbanlar, hiçbir bütünlüğü olmayan tüm bu ipuçları, sadece gerçeği örtmek için mi ortaya atılmıştı?

Aslında basit bir gerçeği gizlemek için mi üst üste yığılmıştı?

Hakikat bu sahte ipuçlarının altında mıydı?

Haritaya tekrar baktı. Kafalarına kukuleta geçirilen yanmış bedenlere, kaçırılan çocuklara ve ebeveynlerine.

Benjamin'in son sözlerini düşündü.

Ellen Begley benim kızım.

Ben kötü bir babayım!

Ellen Begley, ona hikâyesini anlatırken babamı hiç tanımadım demişti. Kimlik bilgilerinde de sadece annesinin bilgileri görünüyordu. Ama Benjamin, Martin'e, Ellen'in onu babası olduğunu bildiğini söylemişti. Ellen, babasını tanımadığını söyleyerek Martin'e yalan söylemişti.

Gözleri, haritadaki Marksville kasabasının üstündeki kırmızı raptiyeye takıldı. Ellen Begley'in çocukluğunun geçtiği kasabaya...

Hemen telefon başına gitti. Geçen hafta McKenzie tarafından öldürülen şeriften sonra yardımcılardan biri şerif olarak atanmış olmalıydı.

Önce santralden Marksville şerif bürosunun numarasını öğrendi.

Numaraları tuşladı. Telefonu açan kişiye kendini tanıttı. Kısa bir süre hatta bekledikten sonra yeni şerifi karşısında buldu.

“Merhaba, Ben New Orleans cinayet masasından Teğmen Martin Monaghan, size birkaç sorum olacak. Kasabanızda şu son ölümler haricinde daha önce adli suç işlenmiş miydi?”

Şerif bir an söyleyeceklerini düşündü. “Ee, adli derken, mahkemeye yansıyan suçlardan mı bahsediyorsunuz?”

“Evet tabi.”

“Yani burası küçük ve huzurlu bir kasaba ama arada sırada bazı olaylar meydana geliyor. Kavga, tehdit, taciz ve kaybolma gibi olaylar.”

“Kaybolma derken? Kaçırılma mı kaybolma mı?”

“Kaybolma. Kaçırılma demek sanırım biraz ağır olur.”

“Kaybolanlar küçük çocuklar mıydı?”

“Yo hayır. Arada sırada çocuklar da kayboluyor ama onları bir gün içinde buluyoruz. Kasabalarda çocukların saklanabileceği ya da kaybolacağı çok yer var, bilirsiniz işte, ahır, kulübe, orman...”

“Peki kaybolanlar kimler?”

“Şey bakın, aslında tam olarak kayboldukları söylenemez, yani bundan daha henüz emin değiliz.”

“Nasıl? Biraz açıklayın!”

“Şey, bakın, ilk olay bundan iki ay kadar önce oldu. Kasabamızın, ee, nasıl derler, iyi içicilerinden bir adam diyeyim, bir gece kasabanın barından ayrıldıktan sonra kendisinden haber alınamadı. Ne karısı, ne çocukları, kimse nerede olduğunu bilmiyor. Başına bir iş gelmiş olacağını düşünerek kasabanın çevresini alt üst ettik ama bulamadık.”

“Peki, diğerleri kimler?”

“Evet, iki kişi daha var. Diğeri geçen ay kayboldu, karısıyla sık sık kavga eden biraz asabi bir tipti. Bir akşam yine karısıyla tartışıp nereye gittiğini söylemeden kamyonetine atlayıp gitmiş. Hâlâ geri dönmedi.”

"Karısının onu öldürmüş olma ihtimalini düşündünüz mü hiç?"

Şerif yardımcısının uzun sessizliği bu ihtimali hiç düşünmediklerini ortaya koyuyordu.

"Neyse, işinize karışmak istemedim. Kaybolan üçüncü şahıs kim?"

"Geçen hafta kayboldu."

"O da mı erkekti?"

"Evet. En ilginç hikâye onunki."

"Neden?"

"Bir akşam telefon gelmiş. Telefonu karısı açmış. Telefonda bir çocuk varmış. Ve kadının kocasıyla konuşmak istemiş. Kadın, çocuğa kim olduğunu sormuş. Çocuk isteğini yenilemiş. Kadın, akrabalarından birisinin şaka yaptığını düşünerek eşini telefona çağırmış. Eşi ahizeyi eline almış. Birkaç dakika boyunca gittikçe gerginleşen bir yüz ifadesiyle telefondaki çocuğu dinlemiş. Bu bir şaka mı, diye sormuş telefondaki kıza. Sonra da endişeli bir halde telefonu kapatmış. Karısı neler olduğunu sormuş. Birkaç saat işim var deyip aceleyle evden ayrılmış. Giderken de yanına tüfeğini ve fişekleri almış."

"Bu ne zaman oldu demiştiniz?"

"Geçen hafta. Karısı her gün ofisimize gelip bir haber olup olmadığını soruyor."

"Peki, onu arayan telefon numarasını araştırmadınız mı?"

"Tabii ki araştırdık. Arama Alexandria kasabasındaki bir sokak telefonundan yapılmış. Bu kasaba buradan yetmiş kilometre kadar uzakta."

Küçük bir kasabada iki ay içinde gerçekleşen üç kayıp vakası. Bazen insanlar kendi istekleriyle her şeyi geride bırakıp gitmek isterler. Fakat o insanlar genelde gitme nedenlerini sevdikleri insanlara anlatırlar. Bunun dışında insanlar

durup dururken ortadan kaybolmazdı. Eğer bir suç işlememişler ya da cinayete kurban gitmemişlerse...

"Peki bu adamlar arasında bir bağ var mıydı? Arkadaşlık, akrabalık ya da dini bir grup falan..."

"İkisi amca çocukları. Son iki kaybolan kişi."

"Yaşları?"

"Kuzenler kırklı yaşların sonundaydı. İlk kaybolan şahıs ise elli yedi, ya da elli dokuz yaşında olmalı, tam hatırlamıyorum."

"Yaşlı olanla diğerleri birbirini tanımıyorlar mıymış?"

"Burası küçük bir kasaba dedektif, burada herkes birbirini tanır."

"Peki, bu üç kişinin sabıkası var mıydı?"

"Hayır, üçü de namuslu insanlardı. Pazar günleri kiliseye gider, tarlalarıyla ilgilenirler, ailelerine bakarlardı. Sıradan kasaba insanı işte!"

Martin'in hisleri bu insanların sıradan olmadığını söylüyordu. Bu insanların kaçırıldığına dair bir kanıt yoktu ama üçüncü kaybolan şahsın, kaybolmadan önce bir çocuk tarafından aranması, hem de Psikiyatrist Richard Blake'in doğduğu kasabadan aranması, bu olayı birden kendi soruşturmasının içine çekmişti. Kaçırılan çocuklara ve üstlerine beyaz kukuleta giydirilerek yakılan üç kimliksiz cesedin yanına!

"Bakın, şimdi hassas bir soru soracağım." Küçük kasabalardaki şeriflerin kasaba halkıyla olan ilişkisini bildiği için kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Bu şahıslar, hayatlarının bir bölümünde, belki geçmişte ya da hâlâ ırkçı faaliyetlere katılmış olabilir mi?"

Şerif hiç duraksamadan yanıtladı. "Hayır!"

"Kefil olur musunuz?"

Şerif yardımcısı bu şüpheli soru karşısında savunma reflekslerini açmıştı. Ses tonunu değiştirerek yanıtladı. "Söylediğim gibi, benim bu konuda bir bilgim yok efendim."

"Demin hayır dediniz, şimdi ise bilmiyorum diyorsunuz. Bir kez daha soruyorum şerif, hayır mı, evet mi, bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyorum diyeyim. Kimseyi aklamak ya da suçlamak gibi bir niyetim yok. Sonunda devlet memuruyum ben de..."

Martin bir şey söylemeyip bir süre bekledi. Bazen insanlar, sakladıkları bir şey olursa çok fazla gevezelik yapardı. Bunu daha çok inandırıcı olmak için yaparlardı ama lafı uzattıkça tutarsızlıkları ve yalanları ortaya çıkardı. Fakat şerif inandırıcı olma derdinde değil gibi görünüyordu. Sessizlik uzayınca, Martin teşekkür edip telefonu kapattı.

Kısa bir zaman içinde, şüpheli bir şekilde kaybolan üç kişi. Hepsi de kırk yaş üstünde. Belki kaybolmalarının bir-biriyle hiçbir bağlantısı yoktu, belki başlarına başka bir şey gelmişti...

Bu kadar tesadüf olabilir miydi? Kaybolan o üç kişinin şeytanın, diri diri yakıp üstlerine Klan kostümü giydirdiği kurbanlar olma olasılığı ne kadardı?

Oldukça fazla...

O halde?

Şeytan, o kasabadaki insanları kendisine hedef seçmişti! Frank Pauly, Richard Blake ve kendisi hariç diğer hepsinin o kasabayla bir ilgisi vardı. Richard Blake ise üniversiteye kadar Marksville kasabasına 70 kilometre uzakta bir kasabada yaşamıştı. Kaybolan son şahsın telefonla arandığı kasabada.

Düşünceli bir ifadeyle telefonunu eline aldı ve şerifi tekrar aradı.

"Hiç cinayet vakası oldu mu? Ya da daha ağır bir suç?"

"Daha ağır derken?"

"Tecavüz, adam kaçırıp işkenceyle öldürme, falan gibi."

Şerif tedirgin olmuştu. Sesi artık gergin çıkıyordu. "Söylediğim gibi hayır, buralarda böyle şeyler pek olmaz."

“Hiçbir zaman mı?”

“Ben burada altı yıldır görevliyim teğmen. Benim zamanında olmadı ama benden önce oldu mu bilmiyorum.”

“Bunu benim için araştırabilir misiniz?”

Şerif yardımcısı bir an duraksadı. Sonra güvensiz bir sesle, “Kayıtlara mı bakmamı istiyorsunuz?” dedi.

“Evet, mümkünse.”

“Geçen gün FBI da aynı şeyi istedi.”

“Kayıtları gönderdiniz mi?”

“Hayır, çünkü arşivler elimizde değil.”

“Nasıl? Bu da ne demek?”

“Beş yıl önce çıkan bir yangında tüm arşiv füüüit...” Sözü ıslıkla bölüp devam etti. “Kül olup gitmiş.”

56. BÖLÜM

ŞEYTAN KULÜBESİ

*Şeytana tuzak kurma.
Çünkü o, tüm tuzakları bilir.*

Martin saatine baktı.

Her geçen saniyede kızı için beslediği ümitleri tükeniyordu. Şeytanın dediğini yapmıştı. Onun emrine uymuş ve Benjamin'i öldürmüştü!

Ama şeytan hâlâ kızını serbest bırakmamıştı. Neden hâlâ bekliyordu?

"Tanrım!" diye haykırdı içinden. "Kızımı bırakmayacak! Çünkü o, şeytanın ta kendisi!"

Her iki dakikada bir saatine bakmaktan vazgeçmeli ve kafasını toplamalıydı. Büroda kalamazdı. İçerisi korku, ümitsizlik ve ceset kokuyordu. Burası cinayet masasıydı ve şu an Martin'in en son düşünmek istediği şey cesetlerdi.

Odasının dışındaki ofiste çalışan dedektif yardımcılarının ve diğer memurların mesafeli bakışları altında çıkıp asansöre bindi.

Dedektif Oscar peşinden koşup asansör kapısı kapanmadan önce elinde bir dosyayla "Teğmen bir saniye!" diye seslendi ama Martin onu duymazdan gelip başını eğdi.

Cebindeki telefon titriyordu. Ekranında bilmediği bir

numaranın yazdığını gördü. Umutla telefonu açtı.

“Dedektif iyi günler, ben Kayıp Çocuklar Örgütü’nden Virginia Booth, sizinle Karnaval Şeytanı soruşturması hakkında konuşmak istiyordum. FBI maalesef tüm iletişim kurma çabalarımızı engelledi. Bize bir tek siz yardım edebilirsiniz.”

“Üzgünüm ama müsait değilim.”

“O zaman daha sonra beni arayabilir...”

Martin devamını dinlemeyip telefonu kapattı. Yaptığı çok kaba bir hareketti ve bunu birkaç gün önce olsaydı asla yapmazdı ama şu an, küçük kızı şeytanın tutsağıyken telefonu meşgul edip bir saniyesini bile boşa harcayamazdı.

Arabasına atlayıp kapalı otoparktan çıktı. Hava ılık, gökyüzü açıktı. Düğmeye basıp pencereyi yarıya kadar açtı.

Paris Bulvarı kavşağındaki ışıklarda durdu. Şeytanın yakarak öldürdüğü kurbanların DNA testleri bir aydan önce ellerine ulaşmazdı. Adli tıp raporunda kurbanlarla ilgili verilen tek bilgi üçünün de kırk yaş üstünde, beyaz erkek olduklarıydı. Eğer şüpheleri doğruysa, Marksville kasabasında kaybolan kişiler şeytanın kurbanlarıydı. DNA sonuçları gelmeden bunu ispat edemezdi ama şu an elindeki en güçlü tez buydu.

Öyleyse, bu kasabada bir şeyler dönüyor demekti.

Şerif ona, beş yıl önce ofiste çıkan bir yangın yüzünden kasabanın asayiş envanterlerinin yandığını söylemişti. Eski dosyaları dijital ortama geçirmediikleri için adli dosyaların kopyaları sadece ilgili bölge mahkemelerindeydi. Ama arşivlere girmek için mahkemeden izin almak gerekiyordu. Üstelik arşivler yıllara göre dosyalanıyordu. Bölgelere ya da kasabalara göre değil. Son elli yıldaki tüm dosyaları taramak gerekirdi ki bu işi Martin’in tek başına yapması onun aylarını alırdı. Murphy’den personel istemek içinse vakti yoktu. FBI zaten mahkemelerden dosyaları istemişti. Ama gelmeleri ve üzerinde araştırma yapmaları haftalar alırdı.

Cep telefonunu çıkartıp şerifin ofisini aradı. Telefon meşguldü. Trafik ışığı yeşile dönerken gaza bastı. Bir gözü önündeki arabanın tamponunda, diğeri cep telefonundaydı. Yeniden arama tuşuna bastı. Bu sefer telefon açıldı. Görevliye kendini tanıtip şerifle görüşmek istediğini söyledi. Yanıt olarak şerifin dışarıda olduğunu öğrenince sessiz bir küfür savurup aradığını iletmelerini söyledi.

Bu konuda en iyi yapılacak şey olay mahalline gitmekti. Kızının hayatının söz konusu olduğu bir soruşturmada işini kasabalı bir şerife emanet edemezdi. En doğrusu kendisinin gidip soruşturmasaydı. O kasabada bir şey olmuştu. Son iki ayda kaybolan insanlar, şeytanın hedefindeki isimlerden birisi olan Benjamin Sterling ve bir zamanlar orada yaşamış Doktor Windom'un tek ortak noktası Marksville kasabasıydı.

Tüm bu kurbanları bir araya getiren olay neydi? Bu isimleri Şeytanın Yolunu Taşlayanlar Tarikatı'nın yoluna çıkartan ne olmuştu? Tabii bir de bu listeye çocukları kaçırılan Richard Blake, Frank Pauly ve kendisini de eklemeliydi.

Sadece kendi kızı bu korkunç kaçırılma olaylarının profiline uygun olarak kaçırılmamıştı. Ona bir DVD gönderilmemişti. O aşağılık şeytan, kızını taciz ederken bunu videoya çekip Martin'e ulaştırmamıştı. Tüm ayrıntılar üzerinde saplantı derecesinde titiz davranan şeytan neden onun kızını kaçırmışken bu ritüellere bulaştırmamıştı?

Bu soru Martin'in kafasını karıştıran sorulardan sadece bir tanesiydi. Bu sorunun ne kadar önemli olduğunu anlayacak derecede konuya hakim olamıyordu.

"Tanrım, çok fazla veri var! Çok karışık! Bir bataklık gibi..."

Soruşturmayla ilgili sorduğu her soru, cevap veremediği başka soruları karşısına çıkartıyordu. Tıpkı kesilen kafasının yerinden iki yeni baş çıkartan mitolojik yaratık Hidra gibi.

Her soru onu bataklık gibi içine çekip karanlığa gömüyordu.

Aslında kısa sürede çok iyi iş çıkartmışlardı. Çocuk masasından gelen dosyanın üzerinde ortak çalışan cinayet masası ve FBI ekipleri, iki eyalet ve üç farklı şehre yayılan bu korkunç suç zincirinin halkalarını çözecek ve belki de iki ayda bölük pörçük toplanacak onlarca bilgiyi bir hafta içinde altı klasör, üç yüz seksen dört sayfada raporlamayı başaramışlardı. Tek sıkıntı bunca dosyadan hiçbir sonuç çıkmamasıydı. FBI'ın iddia ettiği gibi gerçek suçlu Jake Owen olsa bile Martin'e göre bu kanlı yapbozun en büyük parçası hâlâ kayıptı.

NEDEN?

Neden çocuklar kaçırıldı? Jake Owen bir çocuk istismarcısı ise, neden çocukları kaçırmakla yetinmemişti. Neden birbiriyle ilgisiz insanları öldürtmeye çalışmıştı?

Bu soru Martin'e göre yapbozun en önemli parçasıydı ve tüm parçalar bu sorunun etrafında toplanmıştı. Bu soruya bulacağı yanıt diğer tüm eksik parçaları bir araya getirecekti. Ama bu kayıp parçayı nerede bulacağını bilemiyordu.

Kuzeybatı yönündeki Baton Rouge yoluna saptı. Bu yol onu Marksville'ye götürecekti. Üç saat, hız limitini zorlarsa iki buçuk saat sonra şerifin ofisinde olurdu.

Geçen her saniyenin onun için hayati değeri varken iki saatini yolda harcayacak olmanın acısı bıçak gibi kemiğine oturuyordu. Ama şu an yapacak başka daha iyi bir şey bulamıyordu

Amerika'nın siyah halkı için efsanevi olan 61 numaralı otoyola girdi. Louisiana ormanını bir cetvel gibi dümdüz keserek Mississippi Nehri boyunca ilerleyen dört şeritli asfalt yola. Amerika'nın utanç yıllarında, özgürlük ve bir parça huzur için kuzeye firar eden kölelerin kaçış güzergâhına.

Geçen akşam yemekten kızının söyledikleri acı bir hatıranın sisli nağmeleri gibi kulaklarında yankılanıyordu.

"Sene sonu okul gösterimize çok az kaldı baba. Sen de geleceksin değil mi?"

Martin dişlerini sıkıp gözlerinden boşanmak üzere hücum eden yaşlarını tuttu.

Seni kurtaracağım kızım. Seni bulacağım.

Tam bu sırada arabasının üstünden bir güvercin geçti. Ağzında küçük bir çöp taşıyordu ve rüzgâra karşı güçlü kanatlarını gererek hava akımının içinde yalpalayarak süzülüyordu. Muhtemelen dal parçasını yavruları için yaptığı yuva-ya götürüyor olmalıydı.

Birden bir flaş patladı ve Martin'in zihninde o lanet kulübe belirdi. O korkunç yağmurlu gecenin ortasındaki, her şeyin başladığı kulübe!

Günlerdir aklına gelmeyen o soruyu hatırladı.

Nasıl olmuştu da katil o kulübeden hiçbir iz bırakmadan kaçmayı başarmıştı?

Birden yüreğinde yapışkan bir titreşim hissetti ve ense-sinde tuhaf bir ürperti duydu. Daha önce hiç fark etmediği bir şeyin farkına varıyordu. Onu Marksville'ye götürecek bu yol, aynı zamanda kulübeye de götürebilirdi.

Çünkü o lanet kulübe, Marksville'nin yaklaşık 50 kilometre doğusunda, Mississippi Nehri'nin iki eyaleti yılankavi bir çizgiyle bölerek geçtiği ormanın kıyısındaydı. Ve konum olarak Mississippi Eyaleti içinde yer alıyor, Marksville'ye giderken de yaklaşık yüz kilometre boyunca aynı yol kullanılıyor, sonra kuzeye sapılması gerekiyordu.

Martin gaza yüklenip hızını arttırdı. Marksville'ye gitmeden önce kulübeye uğrayacaktı.

Şeytan bu yerleri neye göre seçiyordu bulamamışlardı. Belki sadece ıssız oldukları için. Şeytan, pusuda bekledikleri McComb'taki kiliseye gelmemişti. Ama bu kulübeye gelmiş ve kulübeyi kuşatmış yüz elli eyalet polisiyle tam teçhizatlı bir SWAT timinin gözleri önünden, etrafı bataklıklar ve Mississippi Nehri ile çevrili ormanın içinden kaçmayı başarmıştı.

Arkasında ise Klan cübbesi giydirilmiş bir ceset ve bir güvercin bırakmıştı...

Bir de kulübenin çatı katındaki küçük kapağın üstüne, karabasanı hatırlatan o şeytani sözü imza olarak atmıştı.

Beelzebup!

Şeytanın ismini anınca eli radyoya gitti ve Louisiana'ya yayın yapan Alexandria kanalının Hristiyan sohbetleri programını açtı.

Kafası, sorduğu cevapsız sorularla karmakarışık olmuş bir haldeyken, yaklaşık iki saat sonra, yorgunluktan göz kapakları yarı kapalı, kulaklarında araba motorunun uğultusuyla kendini Fort Adams'ın dört kilometre kuzeyindeki etrafı bataklıklar ve ormanla çevrili kulübenin önünde buldu.

Her şeyin başladığı o lanet kulübe işte karşısındaydı.

Olay yeri inceleme ekiplerinin topladıkları kanıtların etrafına gerdikleri, üzerinde "Girilmez" yazan olay mahallindeki pek çok sarı bant, büyük ihtimalle rüzgâr veya yağmur tarafından koparılmış, birçoğu direklerin ya da ağaçların üzerinde sallanıyordu. Bir tek kulübenin kapısındaki sarı bantlar hâlâ sağlam duruyordu.

Martin etrafına baktı. Hava durgun ve ağırdı. Ormana, günlerdir acımasız bir hınçla tüm güney şehirlerini döven yağmur ve fırtınayı ölümcül bir yara almadan atlatmış bir savaşçının bezginliği hâkimdi.

Ağaçların arasından esen hafif bir yel, kulübenin bulunduğu ormanlık araziye, üç metrelik bir yay çizerek dolaşan Mississippi Nehri'nden tüten yosun ve bataklık kokularını burnuna kadar getirdi. Toprak hâlâ nemliydi. Kulübenin önüne gidene kadar ayakkabıları çamur içinde kalmıştı.

Kapının önünde durup, kapının çerçevesine sağdan sola çaprazlama gerilen sarı bantlara baktı. Yandaki kırık pence-reye döndü. Üstündeki demir parmaklıklara baktı. Cep tele-

fonunun flaşını yakıp demir kafesin arasından içeriye tuttu.

Nasıl olmuştu da katil buradan kaçmayı başarmıştı?

Gözlerini kapatıp o güne geri döndü.

Yağan yağmurun sesini duydu, kulaklıklarında hışırdayan rüzgârın sesini... Kulübeyi kuşatan SWAT timinin konuşmalarını hatırladı. Sonra tim liderinin eski bir kamyonetle olay yerine gelen zanlıyı haber vermesini...

Zanlı kamyonetten inince kulübeye doğru yönelmişti. Sırtında bir çanta vardı. Kapının önüne gelince bir flaş patlamıştı. Gece görüşüyle kulübeyi gözetleyen tim lideri birkaç saniye boyunca hiçbir şey göremediğini söylemişti.

Görüş tekrar açıldığında zanlı kaybolmuştu. Kulübenin içine girdiğini düşünmüşlerdi.

İçerde ise Richard Blake onu bekliyordu. Richard Blake'in giydiği beysbol şapkasında gizli kamera vardı. Etraf karanlıktı. Zanlı kulübeye girince bir ışık kaynağı kullanmamıştı.

Richard'ın mikrofonundan ses gelmiyordu. Ekip minibüsünden yaptıkları hiçbir çağrıya cevap vermemişti.

Ne olmuştu o sırada?

Daha sonra Richard'ın kanında yüksek dozda uyuşturucu madde bulunmuştu. Zanlı onu bayıltmıştı. İçeriye girer girmez, ya da...

Richard kulübeye girdiğinde sütunların arasında bir tabure görmüştü. Tabureye oturduktan sonra her tarafının uyuşturucu olduğunu söylemişti. Zanlı belki de taburenin arasındaki boşluğa uyuşturucu iğne gizlemişti.

İki dakika boyunca Richard'a seslenmişler ama karşılıklı alamamışlardı. Sonra operasyon başlamıştı.

SWAT timi önce bu pencereden içeriye gaz bombaları atmıştı. Sonra kilitli kapıyı baltayla kırıp içeri girmişlerdi. Toplamda iki ya da üç dakikayı bulmuştu.

Etraf gazdan görünmüyordu. Özel timin yüzünde gaz maskeleri ve gece görüşü vardı.

İçerde, rehine Richard Blake ile zanlıyı bulmayı umut ediyorlardı.

Ama hiç beklemedikleri başka bir şey görmüşlerdi. Patlayan gaz fişeklerinin dumanı içinde kalan karanlık kulübenin ortasında, kolonların arasında, gümüş bir sandığın üstüne yerleştirilmiş bir taburede oturan, başı kukuletalı, üstü beyaz cübbeli, sadece gözleri vahşi bir yırtıcı gibi parlayan birini!

Tıpkı cehennemden gelmiş bir hortlak gibi!

Bir korku filminin sahnesinden fırlamış gibi gelen o görüntü karşısında SWAT timi kısa bir şok yaşamış olmalı...

Bu mizansenin, ortaya konan bu sahnenin amacı neydi? SWAT timini şok etmek mi? Yoksa karşılarındaki zanlının fantezi dünyasının çok geniş olduğunu ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünecek kadar saplantılı bir psikopat olduğunu göstermek mi?

SWAT timi arkadaki odayı da kontrol etmiş ama kimseyi bulamamıştı. Zanlı o sırada kulübenin yukarısındaki çatı katında olmalıydı. Güvercinin ayağına, içinde verici olan Richard Blake'in kesik parmağını takmakla meşguldü.

SWAT timi bu arada kukuletalı kişinin daha önceden yakılarak öldürülmüş birinin cesedi olduğunu anlamıştı. Sonra altındaki sandığı açmışlar ve baygın halde yatan Richard Blake'i bulmuşlardı.

Bu sırada zanlı üst kattaki kapaktan güvercini salmıştı.

Sinyalin ormana doğru ilerlediğini tespit edince SWAT timi kulübede bir polisi bırakıp sinyalin peşinden gitmişti.

Zanlı hâlâ kulübedeydi. Nasıl buradan kaçmıştı? Çatı katında saklanan zanlının buradan kaçabilmesi için tek yol aşağıda bekleyen SWAT polisinin yanından çıkıp gitmesiydi!

Martin o polisi düşündü. Zanlı ile polis ortak mı çalışmıştı?

Yo hayır! Bu mümkün olamazdı. Kulübede hangi polisin kalacağına SWAT timi o an karar vermişti.

Öyleyse, zanlı bu kulübeden nasıl kaçmıştı? Güvercini dışarı saldırdığı kapakçıktan kaçmış olamazdı, çünkü aşağıdaki çamurun içinde ayak izi yoktu. Ve kulübenin on metre uzağında polisler pusuda bekliyordu, hem de termal kamerayla kulübeyi izliyorlardı. Zanlı kapakçıktan çıktığı an onu fark etmeleri gerekirdi.

O halde?

Tek açıklama zanlının kapıyı kullanarak buradan çıkmasıydı. Başka yol yoktu!

Ama kapıda bir SWAT polisi nöbet tutuyordu.

Zanlı polisi nasıl geçmişti? Ona rüşvet mi teklif etmişti? Tehdit mi etmişti? Yoksa...

Martin ellerini kullanarak alnının iki yanını da kaşdı. Düşünmekten zihni yorgun düşmüştü. Bir an gerçeğe çok yaklaştığını sanmıştı, sonra yağlı bir ipe tutunmak gibi elleri arasından kayıp gittiğini hissetmişti.

Derin bir nefes alıp verdi. "Tanrım, zihnimi ışıkla doldur! Şeytanın karanlığını adaletin ışıyla dize getir!"

Derin bir soluk daha alıp etrafına bakındı. Orman kokan ılık bahar havasını içine çekti. Sanki ormanın derinliklerinden korkunç bir yaratık fırlayacakmış gibi tedirgin bakışlarla gözlerini kırıştırdı.

Bir şeyleri atlıyordu. Bir şeyler mantıksızdı.

Yüzünü tekrar kulübeye döndü. Kapının üstündeki sarı bantlara baktı. Cevap bu kapıda gizliydi. Çünkü zanlının bu kapı dışında kaçacağı hiçbir yer yoktu.

Elinde inkâr edilemez bir kanıt varsa, iyi bir soruşturmacı o kanıtın üstünden teori üretmeliydi.

Tek bir girişi olan kulübeye giren birisi, çıkmak için de o girişi kullanmak zorundaydı.

İnkâr edilemez gerçek: Zanlı bu kapıdan çıktı!

Belki de en başından beri soruyu yanlış sormuşlardı. Zanlının nereden çıktığını değil, ne zaman çıktığını sormalıydı...

Zanlı, SWAT timi operasyona başlamadan önce bu kapıdan çıkmış olabilir miydi?

Birden kalp atışları hızlandı. Sırtını kapıya dönüp etrafına bakındı. SWAT ekibi yirmi metre ilerdeki ağaçların arasından gece görüş dürbünleriyle kulübeyi gözetliyordu. Zanlı kapının önünde durduğu an bir flaş patlamıştı. Martin SWAT liderinin telsizden söylediği şeyi çok iyi hatırlıyordu.

"Tanrım! Bir ışık parladı! Hedef kayboldu, tekrarlıyorum, hedef kayboldu!"

Martin'in kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Cevabı bulmuştu.

Zanlı kulübeye hiç girmemişti ki!

Polisin operasyon düzenleyeceğini biliyordu. Gece görüşlerle izleneceğini biliyordu. Bu yüzden kulübeye girerken bir flaş patlattı. Polisin gece görüş ekipmanlarını birkaç saniye için etkisizleştirdi. Sonra da kulübenin yanından arka tarafa geçip ormana doğru kaçtı.

İçerde ise birlikte çalıştığı Richard Blake, oynanacak oyun için sahneyi hazırlıyordu. Sütunun içindeki sandığı ve cesedi çıkardı. Sütunların arasına yerleştirdi. Güvercine parmağı taktı ve kapaktan saldı. Sonra da sandığa girip kendine işne yaptı.

Çünkü Richard Blake de Şeytanı Taşlayanlar Tarikatı'ndan dı. Oğlunu kaçırılmış gibi gösterdi. Sonra parmağını kestti. Ya da, hayır! Tarikat ona bu oyunu oynattı... Aksi halde oğlunu bir daha göremeyeceklerini söylediler...

Martin kendini boğulacak gibi hissetti bir an. Zihni buğulanmıştı, görüntüyü net göremiyor, fikirleri rüzgârda savrulan yapraklar gibi uçuşuyordu.

“Saçmalıyorum,” diyerek son düşündüklerini zihninden attı.

“Sakin olmalıyım. Zihnimi boşaltmalıyım. Zayıf fikirleri ve uzak ihtimalleri elemeliyim. Konsantre olmalıyım. Konsantre...”

Derin bir nefes daha aldı içine. Bu seferki çok güçlüydü, sanki doğru düşünmesine mani olan tüm engelleri bu nefes sayesinde söküp atacakmış gibi.

Ciğerlerine çektiği havayı boşaltırken o geceye döndü tekrar. Ve olanları sırayla bir kez daha düşündü.

SWAT timinin kapıyı kırıp içeri girdiği anı zihninde dondurdu. Kendini SWAT ekibindeki polislerden birinin yerine koydu.

Gümüş sandığın üstünde oturan kukuletalı kişinin gözlerine bakıyordu. O gözlerin protez olduğunu o an kaç kişi anlayabilirdi ki? Tüm özel tim, gerçeğinden ayırt edilemez olan ve o kadar gaz bulutu altında bir saniye olsun seğirmeyen o gözlere odaklanmış olmalıydı! Korkusuzca polisleri izleyen, donuk ve ruhsuz gözlere...

Tüm polislerin dikkati o kukuletanın deliklerinden fırlamış gözlerin üzerindeydi. Ve o an...

Martin cevabı bulmuştu.

Tüm bu mizansenin tek nedeni, SWAT timinin dikkatini dağıtmak içindi. Dikkatlerini dağıtıp aralarına karışmak için!

Kalbi küt küt atmaya başladı. Gerçeği bulmuştu.

İçeriye giren sekiz kişilik SWAT ekibinin tüm dikkati, o karanlık kulübeye girdiğinde karşılarındaki beyaz cübbeli cesede yoğunlaşmıştı. O sırada içeride bir yere, belki de sütunların arkasına gizlenmiş olan zanlı, üstüne daha önce giydiği SWAT timi üniformasıyla ortaya çıkıp timin arasına karışmıştı. Güvercin kulübeden uzaklaşırken SWAT lideri adamlarını sinyalin peşinden göndermiş, zanlı da diğer polislerle birlikte kulübeden çıkmıştı. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. O

an yarım düzine polis, aralarına karışan birini fark etmiş olamazdı. Bir süre sonra da özel timin arkasında kalıp ormanın içinde kaybolmuştu.

Evet, tek mantıklı açıklama buydu.

Bu kadar basit!

Ama neden fırsatı varken Blake'i orada öldürmemişti? Onu bayıltıp sandığa kilitlemişti. Onu öldürmeyecekse polisin pusuda beklediği yere gelerek neden kendini riske atmıştı?

Blake'i öldürmekten son anda mı vazgeçmişti?

Sonra kulağına yağmur sesi geldi. Blake'in parmağını kesip karakola geldiği o gün Murphy'nin odasında toplantı yaparlarken, çocuk bürosunun sinir bozucu dedektifi Finis Cobat'ın cama vuran yağmur damlalarına bakarak söylediği ama kimsenin dikkate almadığı o silik sözleri buz dağına çarpan bir gemi gibi zihninin orta yerinde çatırdadı:

"Bu kulübenin manası ne? Neden burası?"

Yapılan araştırmada, bir söylentiye göre, kulübe iç savaş sırasında kuzeyli askerlerin gizli istihbarat karakolu olarak inşa edilmişti. Ya da en kötü ihtimalle asker kaçaklarının saklandığı bir mekân olarak, ama daha sonra civardakiler bunu unutup üzerine başka söylentiler eklemiş olabilirdi. Savaştan sonra ise kaderine bırakılmıştı. Geçen uzun yıllarda, kaçakların, esrarkeşlerin ve çoğunlukla hayvanların yuvası olmuştu. Bundan iki veya dört sene önce gizli bir el tarafından restore edilmişti. Restorasyonda çalışan işçiler başka bir bölgeden getirilmiş çünkü civardaki kimsenin ruhu bile duymamıştı. Penceresine parmaklık takılmış, yeni kolonlar döşenmiş ve kolonlardan birinin içine yukarıdaki gizli çatı katına açılan geçit yapılmıştı. Şeytan bunu yıllar önce planlamıştı. Zaten bu kadar başarılı ve karmaşık bir suç serisinin uzun yıllar planlanmadan gerçekleşmiş olması imkânsızdı!

Martin geri geri yürüyüp kulübeye uzaktan baktı bir de. Ve ilk kez Finis Cobat'ın o gün sorduğu soruyu tekrar sordu kendisine.

“Neden bu kulübe?”

Sadece Richard'ı buraya getirip polise o kaybolma numarasını göstermek için mi? Bunun için yeni bir kulübe de yaptırtabilirdi. Neden bu eski savaş döneminden kalma kulübeyi seçmişti.

Tesadüf müydü? Polisleri uğraştırıp kafalarını karıştırmak için arkasında bıraktığı sahte delillerden biri miydi sadece?

Ya da sadece ıssız bir yerde olduğu için tesadüfen mi seçilmişti?

Yoksa şeytan için burasının özel bir anlamı mı vardı?

Birden sinir boşluğuna dokunulmuş gibi tuhaf bir hisle ürperdi.

Richard Blake'i düşündü tekrar. Fırsatı varken onu neden öldürmemişti? Üstelik de polisin operasyon düzenleyeceğini bildiği halde! Neden bazı isimlerin ölmesini istiyorken bazılarının sadece çocuklarını kaçırmıştı? Neden Richard'ın ve Frank'in çocuklarını kaçırmıştı?

Birden buz gibi bir yel boynunu tokatladı. Avuç içleri elektrik akımına kapılmış gibi karıncalandı. Tüyleri diken diken oldu. Şeytanın nefesini duyuyordu. Çünkü bu son soruyu sorarken şeytana bir adım daha yaklaştığını hissetmişti.

Ama çalan telefonu daha fazla yaklaşmasına engel oldu.

Murphy arıyordu. Sabahki tartışmalarından bu yana uzun bir süre aramayacağını düşünmüştü. En azından yarına kadar...

Martin isteksizce telefonu açtı.

“Martin, bugün bir ceset bulunmuş. Acilen olay mahalline gitmelisin.”

Martin'in zihni hâlâ son düşündüğü şeylerdeydi. Murphy'nin sesini duymuştu ama söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu.

"Martin!" diye bağırdı Murphy. "Sesimi duyuyor musun? Cinayet, bir cinayet işlenmiş diyorum!"

"Evet evet duyuyorum. Nerede?"

"Home Place'de."

Martin kendine geldi. "Öldürülenin kimliği tespit edildi mi?"

"Evet, duyunca çok şaşıracaksın. Kurban Avukat Benjamin Sterling'miş! Ve başının arkasından tek kurşunla öldürülmüş!"

ŞEYTAN İLKELERİ

11

Akıllı tasarımcılar, yaratılışçılar, evrenin muazzam bir düzen içinde olduğunu, kusursuz olduğunu, dünyanın yörüngesinin iki santimetre kaysa kıyamet kopacağını, yaşamın yok olacağını, DNA'nın dizilimlerinden, altın orana kadar her şeyin mükemmel bir spiral dengede durduğunu ve bu dengenin ancak üstün bir tasarımcının ürünü olabileceğini söylerler. Ama bu muazzam düzene karşı gelen bir şey var:

Kendileri!

İnsan, kusurlu bir ürettir.

Küçük çocuklara tecavüz edip öldüren, sevgilisinin başını keşip gömen; oğluna, kızına, annesine tecavüz eden, sırf başka bir takımı tutuyor diye birini vuran, başka dinden, başka milletten olanlardan nefret eden ve kendini üstün yaratılmış olarak gören, yalan söyleyen, hırsızlık yapan; seri katiller, çocuk pornocuları, katiller, tecavüzcüler, başkasına boklarını yedirmekten ve onlara sayısız işkence yapmaktan sınırsız zevk alan insanlar...

Tüm bu pislikleri temizlemek için Tanrı'nın bulduğu yola bakın bir de:

DİN!

Bir de sonucuna bakın. Etrafınıza bakın.

DİN BU DÜNYAYI DAHA GÜZEL BİR YER HALİNE GETİRDİ Mİ?

Cennete en uzak yer, bugün, dinlerin beşiği Ortadoğu değil mi?

Neden Tanrı evren gibi muazzam, kusursuz bir düzenin içine, her tarafından kusur ve nefret fışkıran insan gibi bir caniyi

yaratarak bu mükemmel dizayna kirli ve buruşuk bir gölge düşürsün ki?

Ve neden onu düzeltmek yerine yeni kusurlar ortaya çıkartan din denen sistemi getirsin?

Bu bilgisayarınıza bulaşan bir virüsü temizlemek için yüklediğiniz başka bir virüs temizleme programından bulaşan daha korkunç bir virüsle uğraşmaya benzemiyor mu? Ya da kolestrol hastalarına verilen haplar yüzünden o hastaların bu sefer başka hastalıklarla uğraşmalarına...

Bana sınavda olduğumuz palavralarını anlatmayın sakın...

Nasıl bir sınav ki bu, kendini savunamayacak kadar küçük bir çocuğu bir tecavüzcünün ellerine teslim etsin?

Tanrı gibi cehenneme gidecekleri bile affedecek kadar merhametli bir varlıktan nasıl çocuk tecavüzcüleri ve bebek katilleri gibi acımasız varlıklar doğar? Ve o sapıklardan, yani benim gibilerden, sizleri uyarmaz?

Şaka değil bu! Sen yaşamadın diye yok sayamazsın!

İnsanlar; dünyada yaşayan tüm insanlar, tek tek her birinin ruhlarının derinlikleri, Tanrı'nın veya akıllı bir tasarımın ürünü olmadığının en canlı ve en kötü kanıtıdır!

Zenci mahallelerinde dolaştın mı hiç? Oradaki sefaleti gördün mü? Florida'da yüz milyon dolarlık bir malikânede doğmuş beyazla, Mississippi deltalarında çakıl taşı çatlı bir kulübede doğmuş cebi delik bir zencinin arasındaki fark nerede kapanacak?

Cennette mi?

Ancak bir beyazın yarattığı Tanrı bu kadar adaletsiz olabilir. Bir insanı sefalet içinde yaşatıp cehennem ateşiyle arındırmak merhametli bir tanrının işi olamaz.

Böyle bir Tanrı şeytanın ta kendisidir!

Eğer kim olduğunu bilmiyorsan, yok olursun!

İşte sana kesin soru:

Tanrı diye bir varlık var mı?

Olsaydı şu an seninle konuşmazdım!
Ve etrafımda beni inanca geçirmek isteyen bir melek falan
da göremiyorum.

Sadece ateşin sesini duyuyorum.

Ve kurbanlarımın çatırdayan ciğliklerini...

Şeytanın ruhu, cehennemin ateşiyle aydınlanır!

Ve sizler, cehennemin ateşini içerek ısınacaksınız!

Çünkü ben değil, esas sizler yoldan çıkanlarsınız!

İnanmışınız Tanrı,

Kulaklarınızı iyi açın:

ŞEYTAN'IN TA KENDİSİ!

Şimdi size Tanrı'yım diyorum.

Ne yapacaksınız?

Elinize meşalelerinizi alıp şeytan avına mı çıkacaksınız?

Kendiniz gibi olmayan herkesi yakmaya mı çalışacaksınız?

Gücünüz yeterse...

Yakıp yıkmaya devam edin YOBAZLAR!

ŞEYTAN, YAKTIĞINIZ ATEŞİN ALTINDAN

DÜNYAYI AYDINLATMAYA DEVAM EDER

57. BÖLÜM

ŞEYTAN ŞEYTANDIR

Kan, yaşamı aydınlatan ışıktır.

Martin cinayet mahalline gidiyordu. Çünkü korkuyordu. İşlediği cinayetin ağırlığı onu bir silindir gibi ezip ufalıyordu. Kızını kurtarmadan bu cinayetle yüzleşemezdi. Henüz değil. Ama bundan kaçmak, şüpheleri üstüne çekebilirdi. Çünkü Benjamin'i şu an koltuk altı kılıfında taşıdığı ruhsatlı silahıyla öldürmüştü. Balistiğin bu gerçeği bulması uzun sürmezdi. Bir şeyler yapmalıydı. Kızı o şeytanın elinden kurtuluncaya kadar yakalanmamalıydı. Bu yüzden soruşturmada yer almalı ve cinayet masasının kendisine ne kadar yaklaştığını önceden görmeliydi.

O an korkunç bir şüpheyne kapıldı.

Ya şeytan cesedi görmemişse... Benjamin'i öldürdüğünden haberi yoksa? Bu yüzden kızımı bırakmamış olabilir mi? Yüce Tanrım...

Üç saat sonra olay mahalline vardı. Her ne kadar iradesi oraya gitmesini istemese de... Avuç içleri terlemiş, ruhunun etrafını saran karanlık, ağır ve yapışkan bir örümcek ağı gibi vicdanını kuşatmıştı. Vücudu ateş gibi yanıyor, terden ıslanmış vücudu giysilerine yapışuyordu.

Aklına, daha çok filmlerde karşılaştığı bir söz geldi. *Katil*

olay yerine geri döner! Gerçek hayatta buna hiç rastlamamıştı oysa. Şimdiye kadar!

Çok tuhaf bir histi. Sanki başka birinin bedenine girmiş gibi. Bedeni, cinayet mahallini araştıran dedektife aitti, ruhu ise katile. Hayatta kaç polis kendi işlediği cinayeti çözmesi için görevlendirilecek kadar şanslıydı ki?

Hava karamak üzereydi. Güneş Pontchartrain Gölü'nün arkasına çekilmiş gökyüzünü kızılımsı bir loşluğa terk etmişti.

Baş aktörler birkaç saattir olay mahallindeydi. Yüzbaşı Murphy ve cinayet masası dedektifleri, bölge başsavcı yardımcısı, adli tıp uzmanları, eyalet cezai soruşturma ofisinden dedektifler, bölge şerifi ve yerel basın muhabirleriyle eyalet basın ajansı çalışanları etrafta cirit atıyordu. Olay yeri inceleme ekipleri işlerini bitirmiş, brifing bölgesinden ayrılıyorlardı.

İlk defa basın mensuplarının olay yerinde olmasına çok seviniyordu. Böylece yarın sabah gazetelerinin ilk baskısında cinayeti duyurabilirlerdi. Hatta gece yarısı olmadan internet sitelerinde. Böylece şeytan, eğer hâlâ farkında değilse Benjamin'in öldürüldüğünü öğrenebilirdi.

Martin tipik bir olay mahallini incelemeye gelmiş gibi ayağına galoşlarını, ellerine lateks eldivenlerini giyip garaja girdi. Yüzü yorgun, asabi ve bıkkın bir ifadeyle perdelenmişti. Göz çevresi uykusuzluktan morarmış, ten rengi saatlerdir direksiyon başında olmaktan solmuştu.

Kurban yerde yatıyordu. Tıpkı dün bıraktığı gibi. Kafatasının arkasında, dokuz milimetrelik tabanca kurşunuyla parçalandığı bölgede, iki parmak genişliğinde kanlı bir göçük oluşmuştu. Ensesindeki saçları pıhtılaşmış kanla kaplanıp, küflü, bakırımsı bir renge bürünüp keçeleşmişti.

Cesede bakarken Martin'in yüz hatları gerildi. Suratın-

daki ifade doğa şartlarına meydan okuyan sert bir kayayı andırıyordu. Ama kalbi, demirden kafesini parçalamak için dişlerini geçirmiş bir aslan gibi çırpınıyordu. Daha dün buradaydı ve şu an ayakları dibinde upuzun yatan bu adamı başının arkasından silahla vurmuştu!

Bunu nasıl yaptım? Nasıl? Yüce Tanrım bana yardım et!

Bayılmamak için elini duvara koyup destek aldı. Brifing noktasından Martin'in içeriye girmiş olduğunu gören Dedektif Oscar peşinden gelmişti. Martin'in yüzündeki ifadeyi görünce afalladı.

"Teğmenim, iyi misiniz?"

Martin dalgın, buruk bir ifadeyle başını sallayıp kendini toplamak için zorladı.

Cesedin başında inceleme yapan adli tıp uzmanına seslendi.

"Ne zaman ölmüş?"

"Cesette ölü sertliği başlamış. En az on beş ile yirmi saat arasında."

Martin etrafına bakındı. Bir parmak izi uzmanının duvardaki rafların ve aletlerin üzerine serpiştirdiği tozların barut kalıntısını andıran izlerini gördü. Martin düşündü. Elini bir yerlere sürmüş müydü? Eğer parmak izi bıraktıysa iki saat içinde yakayı ele verirdi. Haykırmamak için dilini ısırıldı.

Tanrım!

Sakin görünmeliydi. Sıradan bir cinayet mahallini araştırır gibi. Bu ne kadar katlanılmaz olsa da dedektif rolünü oynamalıydı. Kızı için...

Kendisine tuhaf tuhaf bakan Oscar'a canlı bir sesle seslendi.

"Ev kimin?"

"Sahibi yaşlı bir sürüngen avcısıymış. Dokuz sene önce ölmüş. Ev de, o zamandan beri kullanılmıyormuş."

Gözleriyle bakmadan başıyla cesedi işaret etti. "Cesedi kim buldu?"

"İşte bu çok tuhaf. Bayan Begley bulmuş."

Martin kaşlarını şaşkın bir ifadeyle kaldırdı. "FBI'daki Begley mi?"

"Ta kendisi!"

"Burada ne işi..."

"Martin!" diye sözünü kesti bir ses. Martin arkasına döndü. Bu Murphy'di. Garajın girişinde duruyordu. Elleri ceke-
tinin yan ceplerindeydi ve yüzünde kızgın bir ifade asılıydı.

Başıyla yanına gelmesini işaret etti. Omuz omuza verip otların üzerinde yürüdüler. Etrafları polis kordonuyla kuşatılmıştı. Kordonun arkasından gazeteciler fotoğraf çekip nöbet tutan polislerden bilgi almaya çalışıyorlardı.

Murphy alçak bir sesle sordu. "Sence Frank mi yaptı?"

Martin buz gibi bir ifadeyle başını sağa sola salladı.

"Onun yerine bana sorduğuna göre nerede olduğunu bilmiyorsun?"

Murphy'nin yüzü asıldı. "Adamlarımız ulaşmaya çalışıyor."

"Doktor Begley'in burada ne işi varmış?"

"Çok tuhaf bir şey öğrendik. Benjamin Sterling, Bayan Begley'in babasıymış." Tek kaşını kaldırıp Martin'in vereceği tepkiye odaklandı. Beklentisi boşa çıkınca konuşmasına devam etti. "Dün bir e-posta almış. Gönderen Bay Sterling'miş. New Orleans'ta olduğunu, yarın akşam kentten ayrılacağını, onunla son kez görüşmek istediğini söylemiş. Mesajda burasının adresini vermiş. Bayan Begley bir cevap yazmamış. Çünkü buluşmayı düşünmüyormuş. Ama sonra hislerine mani olamamış. Ve bugün ofisten çıkınca buraya, babasıyla görüşmeye gelmiş. Evin kapısını çalmış ancak açan olmamış. Daha sonra yan taraftaki garajın kapısının açık olduğunu fark etmiş. Ve içerideki sahneyle karşılaşmış."

Martin düşünceli bir ifadeyle Murphy’i dinledikten sonra kaşlarını meraklı bir ifadeyle çattı.

“Mesaj Doktor Begley’e ne zaman gelmiş?”

“Dün gece.”

“Saat kaçta?”

Murphy gözlerini kısıp düşündü. “İfade tutanağında yazıyordur. Bakman lazım.”

“Bayan Begley şimdi nerede?”

“İfadesini alınca bizimkilerden birisi onu evine götürdü.”

“Evine mi? Neden gözaltına almadınız?”

Murphy sıkıntılı bir ifadeyle iç çekti. “Bu tüm gazetelere manşet olarak çıkardı. Hâlâ Jake Owen’ı bulamamışken bir de kalkıp FBI’dan birini gözaltına aldığımız duyulursa halkın gözünde emniyete olan güvenin ne kadar azalacağını bir düşün! Yo hayır, bu işi sessizce halletmeliyiz. Yarın sabah Bayan Begley isterse avukatıyla birlikte merkeze gelecek. Sorgulama sırasında senin de orada olmanı istiyorum.”

Martin stresli bir ifadeyle elini kıldırıp başının arkasını kaşıdı. Murphy ise içini huzursuz eden bir fikri onunla paylaşmaya çekiniyormuş gibi gergin görünüyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Martin hemen cevap vermedi. Kordonun arkasında flaşları patlayan gazetecilere baktı dalgın bir ifadeyle. “Şeytanın Jake Owen olmadığını!”

Murphy bu fikri beğenmemiş gibi başını yanlara sallayıp ayaklarına baktı. Elini ceketinin iç cebine atıp paketinden bir sigara çıkarttı. Pantolonunun cebinden çıkarttığı çakmakla tutuşturduktan sonra dumanını bıyıklarının altından yan tarafa üfledi.

“Neden Bay Sterling’in, Bayan Begley’in babası olduğunu öğrenince şaşırmadın?”

Martin bir an yüreğinin sızladığını hissetti. Bunu öldürmeden önce Sterling'in kendisinden duyduğunu nasıl itiraf edecekti ki?

"Bu davada o kadar çok şey gördüm ki, artık hiçbir şeye şaşırmıyorum."

Murphy tatmin olmasa da başını salladı. Sonra konuşacak başka bir şey kalmadığı için Martin, Murphy'nin yanından geçip arabasına doğru yürüdü.

"Nereye?" diye seslendi Murphy.

Martin yüzünü dönmeden cevap verdi. "Cinayeti çözmeye!"

Arabasına biner binmez gazeteciler arabasının etrafını sardı. Martin "Yorum yok!" diye seslenip motoru çalıştırdı ve gazetecilerin arasından sıyrılıp olay mahallinden uzaklaştı.

Cadde lambalarının altından geçerken düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Dün gece Bayan Begley'e elektronik posta yollayan kişi şeytandan başkası olamazdı. Begley'i buraya çağırmıştı. Babasının cesedini görmesi için.

Bu da Martin'in korktuğu bir şüpheye son veriyordu. Şeytan, Benjamin'in cesedini görmüştü. İşin tek iyi tarafı buydu.

Martin derin bir iç çekip lanet okuyarak gaza yüklendi. Korkuyordu. Ümitleri tükeniyordu. Şeytan kızını bırakmayacaktı! Ve çok yakında bu cinayeti kendisinin işlediği ortaya çıkacaktı.

Ağlamamak, başını duvarlara vurmamak için dişlerini sıktı. Sadece yirmi dört saat içinde korkunç bir şekilde değişen kaderine lanet okudu.

Bundan sonra kızının hayatı için Tanrı'ya dua etmekten başka bir seçeneği kalmadığını hissederek içinden sessiz sessiz ağladı. Kanı buz gibiydi. Üşüyor ve hayata devam edecek gücü bulamıyordu.

"Tanrım! Kızıma merhamet et! Benim canımı alıp onunkine bağışla! Yalvarırım!"

Kentin güney girişindeki, Belle Chasse Köprüsü'ne çıkan, 23. yolla 406. yolların kesiştiği kavşaktaki trafik ışıklarında beklerken tekrar duygularının değiştiğini hissetti.

Kızının hâlâ o manyağın elinde olduğunu düşününce çıldıracak gibi oluyordu. Ama sakın olmalıydı. Bu vakitten sonra ne FBI'ı ne de meslektaşlarını işin içine sokabilirdi. Tek çare o manyağı bulup kızını kurtarmasıydı.

Ya da kızının intikamını almak!

Pes etmeyecekti. Kızını bulmadan mezara ya da hapishaneye girmeyecekti.

Eğer kızının saçına zarar verdilerse o şeytanı ya da arkasındaki tüm o sapkın tarikat üyelerini, tek tek elleriyle parçalayacak, hatta onları diri diri yakarak gebertecekti.

Bu ne kadar büyük bir günah olursa olsun yapacaktı. Kimsenin bunu yapmaya hakkı yoktu. Bir insanın çocuğunu kaçırmaya ve ona kötülük yapmaya kimsenin hakkı yoktu.

Kötülerin cezalanması için ahretin gelmesini beklemeyecekti. Kızına kötülük yapanları kendi elleriyle cezalandıracaktı.

Onların şeytanı olacak ve cehennemle tanıştıracaktı!

Ruhunun derinliklerinde köz gibi yanmaya başlayan bu kasvetli ve yıkıcı öfkenin şiddetiyle gözleri parladı. Birden ağlayıp dövünmeyi kesip kızına odaklandı. Keskin bir kılıç gibi yüreğinde parlayan intikam duygusu, yüreğine bir tortu gibi çöken karanlık ve çaresiz duyguları yakıp kül etmişti. Zihni sanki parlak bir fikrin ışığıyla aydınlanmış gibi çok keskin bir şekilde açılmıştı. Soruşturmanın başladığı günden beri topladıkları onlarca rapor tek tek gözlerinin önüne gelmişti.

Martin raporları bir bir gözden geçirdi. Soruşturmadaki verilerin belli başları üzerinde tekrar durdu. Ve bir şey dikkatini çekti.

Benjamin Sterling sahneye çıktığından beri birileri onun ölmesini istiyordu. Önce Frank Pauly'e bunu yaptırmaya çalışmışlardı. Sonra ise kendisine...

Peki kim Benjamin Sterling'ten bu kadar nefret edebilirdi?

O eski bir savunma avukatıydı, birçok suçluyu ipten almıştı. Kurtardığı suçluların zarar verdiği onlarca kurban olabilirdi. Tıpkı hapisteki Cedric Windom gibi.

FBI doktoru Psikolog Ellen Begley, Benjamin Sterling'in gayri meşru kızıydı. Şeytan dün gece ona *e-mail* gönderip babasının cesedinin bulunduğu yere çağırmıştı.

Neden?

Öyle ya da böyle bu kadının olanlarla ilgisi vardı. Carl McKenzie'nin kardeşi olmasından, Frank Pauly ile yaşadığı yasak aşka kadar kurbanlarla veya zanlılarla çok yakın ilişkisi olmuştu.

Tam anlamıyla, her taşın altından ismi çıkıyordu!

Yarınki sorgulamayı beklemeyecekti. Onunla bu gece konuşacaktı.

Yirmi dakika sonra Ellen Begley'in müstakil evinin önünde arabasını durdurdu. Evin ön tarafındaki ışıkların hiçbiri yanmıyordu. Garaj kapısı kapalıydı. *Belki ilaç alıp erkenden uyumuştur*, diye düşündü. Küçüklüğünden beri görmediği babasının cinayetine şahit olan bir psikolog böyle durumlarda ne yapılacağını herkesten daha iyi bilirdi herhalde.

Arabadan indi. Eve doğru yürüyüp zile bastı. Bir süre bekledikten sonra zili tekrar çaldı. Yakınlardan bir köpek havlaması geliyordu. Yol tenhaydı. Birkaç dakika bir araba geçiyordu sadece. Etraftaki evlerin ışıkları yanıyor ama caddede insan görünmüyordu. Oldukça sakin, تنها ve huzur dolu bir mahalleydi. Martin'in içinden şeytanca bir düşünce geçti.

Belki de derin bir uykudadır. Babasının ölümünden duyduğu huzur dolu bir uykuda...

Evin arka tarafına geçti. Hiçbir ışık yanmıyordu. Mutfak kapısının önünde durdu ve etrafına baktı. Karşı ev büyük ve ağaçlıklı bir bahçenin arkasındaydı. Cüzdanından kredi kartını çıkartıp kapının damağını düşürmeye çalıştı. Çoğu kimse bunun sadece filmlerde yapılabildiğini sanırdı, oysa kilitlenmemiş her kapı kredi kartıyla otuz saniye içinde açılabilirdi; mesele, kredi kartını damağın üzerine oturtup yuvaya çekebilmekteydi.

Martin kapıyı omzuyla biraz itip kredi kartını kapının kenarına soktu, aşağıya indirdi ve damağın bulunduğu yere soktu. Ama damağı çekmeyi başaramadı. Çünkü kapı içeriden kilitlenmişti. Üstelik de anahtarı kapının üstündeydi.

Derin bir nefes alıp düşündü. Eve girince ne yapacaktı? Ne bulmayı umut ediyordu?

Bu sapkın tarikatla ilgili bir ipucu mu?

Ya da Ellen Begley'in başından beri işin içinde olduğunu gösteren somut bir delil mi?

Bilmiyordu. Ama Ellen Begley'in bir şeyler gizlediğine emindi. Cesaretini topladı. Etrafta kimsenin olmadığını kontrol ettikten sonra deri kılıfından silahını çıkarttı. Ciğerlerine derin bir soluk alıp tabancasının kabzasıyla cama güçlü bir darbe vurdu. Parçalanan pencerenin kırık cam parçaları şangırdayarak mutfak zeminine düşerken Martin hızlı bir hamleyle elini içeri sokup arkadaki anahtarı çevirdi.

İçeri girince kapıyı arkasından kapattı ve nefesini tutup etrafı dinledi. Alarm olsaydı çoktan çalmış olurdu. Eğer Bayan Begley uyuyorsa bile bunca gürültüden sonra uyanması gerekirdi. Ama evin içinden hiçbir tıkırtı gelmiyordu.

Bir süre daha bekledi. Komşularda da bir hareket yoktu. Güvende olduğunu anlayınca telefonunun fenerini açıp sessiz adımlarla içeriye yürüdü.

Hole çıkınca sol taraftaki kapıyı açtı. Banyoydu. Yürü-

meye devam etti. Karşıda geniş bir salon vardı. Kanepeler, yemek masası, televizyon, biblolar, köşede süs çamı, duvarda yağlı boya reproduksiyon tablolar... Diz üstü bilgisayar bulmayı umut ediyordu ama bulamadı. Yan duvara dayalı kitaplığa yürüdü. Polisiye romanlar, psikolojiyle ilgili kitaplar, dergiler, ansiklopediler, DVD'ler...

"Belki de bir çalışma odası vardır ve bilgisayarı da oradadır," diye düşündü Martin.

Yönünü, beyaza boyalı ahşap merdivenlere çevirdi. Ağır ağır basamakları çıktı. Yukarıda üç oda vardı. Birisi yatak odasıydı. Diğer küçük odaya kullanılmayan eşyalar atılmıştı. Köşede bir koşu bandı, sokağa bakan pencerenin önünde eski bir kanepeler, ortada da bir ütüler masası ile temizlik araç gereçleri vardı. Son oda ise misafirler için ayrılmış gibiydi ve karşı karşıya duvar kenarlarına yerleştirilmiş iki düzenli yatak dışında bir şey yoktu.

Yatak odasına geri döndü. Dolapları karıştırdı. Kıyafet dışında farklı bir şey yoktu. Zaten ne bulmayı umut ettiğini de bilmiyordu. Komodinin çekmecelerini karıştırdı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde omuzlarını düşürerek aşağı kata indi. Giriş hölündeki portmantonun dolaplarını açtı. Bakımlı, onlarca çift ayakkabı istiflenmişti.

Derin ve sıkkin bir edayla iç çekti. Boşuna vakit kaybediyordu. Hislerinde haklı olsa bile bu yolla hiçbir şey elde edemeyecekti. Birden kendini dünyanın en yalnız ve çaresiz insanıymış gibi hissetti. Kızı kaçırılmıştı! O ise hakkında hiçbir somut delil bulunmayan bir insanın evine gizlice girip etrafı karıştırıyordu.

Kederli bir hisle mutfığa geri döndü. Çıkmak için elini tam kapının koluna uzatmıştı ki bir şey unuttuğunu fark etti. Hemen hemen tüm müstakil evlerde bulunan bodrum katına bakmayı. Kısa bir tereddüttün ardından şansını denemeye karar verdi.

Geri döndü. Aşağı kata açılan kapıyı bulmak için hole bakındı. Sonra merdivene yöneldi. Yukarı dik çıkan beyaz merdivenin yan tarafındaki beyaz ahşap kapıyı gördü.

Anahtarı da üzerindeydi. Anahtarı çevirip kilidi açtı. Telefonunun fenerini önüne tutarak ahşap basamaklardan aşağı inmeye başladı. Havası ağırlaşmıştı. Rutubet ve toprak kokusu geliyordu burnuna.

Yarım düzine kadar basamağı inince, basık ve küçük bir bodrum katına çıktı.

Arka bahçeye bakan bodrum odasının pencereleri sarmaşıklarla kaplanmıştı. Zemini ucuz ve kirli bir halıyla kaplıydı. Yer döşemeleri eski ve sararmıştı. Girişin hemen sağında bir çamaşır makinesi ve yanına da kurutma makinesi kurulmuştu. Üzerlerine çamaşır suyu, deterjan poşeti gibi temizlik malzemeleri yerleştirilmişti. Odanın sol dip köşesinde içleri dergilerle dolu birkaç kutu vardı. Pencerenin altında ahşap ferforjeli sallanan bir sandalye, üzerinde de rastgele atılmış bir giysi duruyordu. Sandalyenin yanındaki sandığa gözünü dikti

Ona doğru ağır adımlarla yaklaştı. İçinde ne olduğunu merak ediyordu. Sandığa eğilmişti ki, iskemlenin üzerine atılmış giyside bir tuhaflik fark etti. Gözleri birden korkuyla açıldı. Kalp atışları hızlandı. Şarjı azaldığı için ışığı hafifleyen telefonunun fenerini titreyerek iskemlenin üzerine doğrulttu.

İşte on an kalbinin duracağını zannetti.

Gördüğü şey gerçek olamazdı!

ŞEYTAN İNANCI

*Şeytan bazen düşeni ayağa kaldırır.
Onu daha sert düşürmek için...*

Frank Pauly günlerdir barlarda yatıp kalkıyordu. Ne saatin kaç olduğunu biliyor, ne de kaç kadeh içtiğini hatırlıyordu.

Gözleri yine boşluğa dalmış, ağır ağır viskisini yudumluyordu. Kredi kartının limitindeki tüm parayı alkole harcamak, tüm hücrelerini alkolle boğup yok etmek istercesine içiyordu.

Birkaç saat önce televizyonda flaş bir haber görmüştü. Altı kişinin katili olarak tüm ulusta aranan Jack Owen, Teksas sınırında uygulama yapan trafik polisleriyle girdiği çatışmada öldürülmüştü. Olayla ilgili olarak FBI'ın Teksas bürosundan bir saat sonra resmi açıklama yapılacaktı.

Günlerdir hiç sohbet etmeseler de gözleriyle sessiz bir arkadaşlık kurduğu barın sahibi yaşlı Bob bir ara yanına geldi.

"Bay Pauly?"

Frank kaşlarını çatarak daldığı karanlıktan yüzünü Bob'a kaldırdı. Önünde mavi renkli bar önlüğü, dirseklerine kadar kıvırdığı koyu renkli gömleğiyle, başında tek tük kalmış ve elektriklenmiş gibi dik dik duran cılız ak saçlarıyla ihtiyar Bob, başında dikilmiş, yüzünü hafifçe eğerek bulmaca çözüyormuş gibi Frank'in yüzüne bakıyordu.

Frank yanıt vermeden ihtiyar Bob'a kaşlarını çatdı. Adını ona daha önce söylediğini hatırlamıyordu.

"Siz Frank Pauly'siniz değil mi?" diye tekrarlardı bar sahibi, yüzünde Frank'in tam tanımlayamayacağı sevecen, biraz da dikkatli bir ifadeyle.

"Evet, benim."

İhtiyar Bob duvardaki televizyonu işaret etti. "Televizyon senden bahsediyor ahbap!"

Frank gözlerini kısarak duvardaki televizyona döndü. Yerel bir kanalın haber bülteni vardı.

Önce ne olup bittiğini anlayamadı. Televizyonun altında geçen yazıda polisin birkaç saat önce New Orleans'ta bir eve baskın düzenlediği ve günlerdir kayıp olan bir kızın bulunduğu yazıyordu.

Frank yavaşça ayağa kalktı. Gözlerini fal taşı gibi açarak televizyona doğru yürüdü. Parmak uçları karıncalanmaya, dizleri titremeye başlamıştı.

Ekranın üst tarafında karısının, kendisinin ve kızının resmi belirdi. Sonra alttan geçen yazı yüreğine bomba gibi düştü:

"Rachel Pauly'nin sağlık durumunun iyi olduğu ve kent hastanense kaldırıldığı belirtildi..."

Frank birden kendini dışarı attı. Park yerine bıraktığı arabasına atladı ve kent hastanense doğru gaza bastı.

Kalbi heyecandan, şaşkınlıktan, sevinçten çığlık çığlığa çarpıyordu.

Frank arkadaki korna seslerine aldırmadan sık sık şerit değiştirerek yirmi dakika sonra hastanenin önünde sertçe frene bastı.

Araba kauçuk lastiklerinin üzerinde acı bir çığlık atarak durdu. Bir güvenlik görevlisinin itirazına kulak asmadan insanları iterek binadan içeri koştu. Nefes nefese danışmanın önüne geldi.

"Buraya getirilen küçük kızı arıyorum. Rachel..." Susup soluklandı. "Rachel Pauly."

Kadın sorgulayıcı bakışlarla Frank'i süzdü. "Onu göremezsiniz. Polis gözetiminde."

Frank cüzdanını çıkartıp kimliğini gösterdi. "Babasıyım."

Bu sırada hastanenin girişinde bir hareketlenme oldu. Haber toplamak için binanın önünde pusuya yatmış basın mensupları Frank'i tanımışlardı. Etrafını çevirmeden önce danışma görevlisi Rachel'in kaldığı bölümü söyledi.

"Asansörle çıkın, üçüncü kat!"

Frank yüzüne tutulan mikrofonlardan, kayıt cihazlarından ve sorulardan sıyrılıp asansöre koştu. Kapının önünde bir polis memuru vardı. Frank ona kim olduğunu söyleyince memur geçmesi için kenara çekildi. Sonra da ellerini kaldırıp arkasından gelen gazetecilerin önüne geçti.

Frank kabine girip üçüncü kata çıktı.

Koridorda, pek çok polis memuru ve hareketlerinden FBI ajanı olduğu anlaşılan sivil giyimli kişiler cirit atıyordu.

İçlerinden biri Frank'i hemen tanıdı. Kısa boylu, başının tepesi kelleşmiş, ensesi ve kulak üstlerindeki saçları aklaşmış, gözlerinde geniş çerçeveli gözlükler olan ellili yaşlarda bir adam yanına yaklaştı.

"Bay Pauly, her yerde sizi arıyorduk. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Kızımı görmek istiyorum! Onu görmeden kimseyle konuşmam!"

Adam bir an tereddütte kalıp başını salladı. Odayı işaret ederek, "Kızınıza sakinleştirici verilmiş," dedi. Ses tonu Frank'i endişelendirmemek için yumuşaktı. "Uzun zamandır uyutuluyormuş. Yarım saat kadar önce uyandırıldı. Verilen ilaçların ne olduğunun anlaşılması için bazı testler yapılacak.

Ama durumu iyi ve sizi görünce çok daha mutlu olacaktır.”

Frank adamın sözlerinin devamını dinlemedi ve rüzgâr gibi odaya daldı.

Kızı yataktaydı. Kollarından kablolarla bağlı olduğu yanındaki EKG cihazından kesik kesik uyarı sesi duyuluyordu. Yüzü solgundu. Tıpkı daha önceleri ateşli bir hastalık geçirdiğinde olduğu gibi bitkin bir hali vardı.

Frank usulca yatağa yaklaştı. Diz çöküp kızının yanağına bir öpücük kondurdu.

“Rachel, benim... Baban.”

Rachel gözlerini araladı, sanki hâlâ rüya görüyormuş gibi dalgınca ona baktı. Önce babasını tanıyamamış gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra dudakları hafifçe büküldü.

“Baba,” diye seslendi. Sesi sayıklıyormuş gibi güçlkle çıkmıştı. “Sakalın çıkmış.”

Frank gülümseyip kızının saçlarını okşadı. Gözlerinden dökülen iki damla yaş usulca yanaklarından kaydı.

“Evet, geri geldiğine göre artık kesebilirim. Seni öperken sakallarım batıyor biliyorum.”

Kızı gülümsedi. Sonra yavaşça gözlerini kapattı. Frank bir süre daha kızının saçlarını okşayarak onun uyumasını izledi. Kendi yüzünden kızının çektiği, çekmek zorunda kaldığı acılar yüreğinde bir yangına neden olmuştu. Artık bunların geride kalacağını umuyordu.

Odanın kapısı açıldı. Bir FBI ajanı konuşmak için Frank’i dışarıya çağırdı.

“Ayakta durmayalım,” dedi gözlüklü, yaşlı ajan Frank odadan çıkınca. “Şu tarafa geçelim. Kahve içer misiniz?”

“Kızımı nasıl kurtardınız?”

“Onu Dedektif Martin buldu.”

“Buldu mu? Nerede?”

Ajan, sıkıntılı bir ifadeyle çene kaslarını hareket ettirip

bakışlarını öne eğdi. "Biraz anlaşılması güç ve karışık bir konu. Olayı aydınlatmak için ajanlarımız çalışıyor."

"Neden bahsediyorsunuz? Kızımı nerede buldunuz?"

Ajan sıkıntılı bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Cevap vermeden önce derin bir iç çekti. "Basından gizliyoruz. Bu aramızda kalsın Bay Pauly. Onu Bayan Ellen Begley'in evinde bulduk. Bodrum katında."

Frank birden başının döndüğünü hissetti. "Yüce Tanrım!" Carl McKenzie'nin yerini öğrenmek için Ellen Begley'in evine gittiği geçen haftaki günü hatırladı.

"İnanamıyorum. Yani, ben Ellen'in evine gitmiştim, holde onunla tartışırken kızım aşağıda, bodrum katında kilitli mi duruyormuş?"

"Bayan Begley şu anda gözaltında. Yarın sabah savcılık tarafından ifadesi alınıp mahkemeye çıkartılacak. Doktor Begley sizce neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

Frank alnını kaşıdı. "Bilmiyorum. Gerçekten. Şu an biraz kafam karıştı."

"Bayan Begley'le gizli bir arkadaşlığınız olduğu doğru mu?"

Frank birden kendini boğulacak gibi hissetti. Gömleğinin üst düğmesini açtı. "Bakın... bunları daha sonra konuşsak... Gerçekten!"

"İyi misiniz? Renginiz soldu." Etrafa seslendi. "Biri su getirsin çabuk."

Frank duvarın dibindeki sandalyeye çöktü. Ajanlardan birinin getirdiği suyu içti. Sonra sanki kendi kendine sayıkladı.

"Böyle bir şeyi neden yapar? Neden?" Sonra aklına DVD'deki o iğrenç görüntüler geldi. "Ama biri daha olmalı. Begley'e yardım eden bir erkek olmalı!"

Ajan zaten bu ihtimal üzerinde duruyorlarmış gibi kesin

bir yanıt verdi. "Görüntülerdeki kişinin Carl McKenzie olduğunu düşünüyoruz! Ya da, Jack Owen'ın... Ama Owen'ın Bayan Begley ile bağlantısını bulamadık."

"Ve artık ondan da bir şey öğrenemeyeceksiniz."

Frank bu sırada koridorun karşısında Dedektif Martin'i gördü. Yanında biri vardı. O kişiyi de hemen tanıdı. Yüzbaşı Murphy.

"İzninizle, artık iyiyim" deyip ayağa kalktı. Bir an dengesini kaybedecek gibi oldu. Ajanlardan biri koluna girmek istedi ama Frank buna izin vermeyip ajanın hamlesinden kurtuldu. Biraz yalpalayarak da olsa kararlı ve dirençli adımlarla koridorun sonuna doğru ilerledi. Sabahtan beri içtiği viskiler yüzünden bu halde olduğunun farkındaydı.

Martin ve Yüzbaşı Murphy, Frank'in yanlarına geldiğini fark edince konuşmalarını kestiler. Martin yüzünde bitkin bir ifadeyle Frank'e döndü. Yüz çizgileri derinleşmiş, gözlerinin altında yorgunluktan ve stresten mor renkli halkalar oluşmuştu.

Frank bir an ne diyeceğini bilemedi. Çünkü ne söylerse söylesin içindeki duyguları ifade etmekte yetersiz kalacağını biliyordu.

Derin bir soluk alıp buruk bir bakışla başını salladı. "Teşekkür ederim dedektif. Yaptıklarınız için size minnettarım." Sözlerini duygusuz bir tonla bitirdikten sonra çekingen bir yüz ifadesiyle elini uzattı. Duygularını kolayca ifade edememesi kendinde gördüğü en büyük eksikliklerden biriydi.

Frank'in duygusuz bir ifadeyle sarf ettiği nazik sözlerine karşılık olarak Dedektif Martin de ona aynı donuk ifadeyle karşılık verdi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece uzatılan eli mekanik bir tavırla sıkıp hafifçe başını salladı.

Frank gözlerinden öfke kıvılcımları saçan bir bakışla Martin'in gözlerinde gizli bir anlam arayarak sordu. "Bunu gerçekten de o mu yapmış? Ellen Begley?"

Martin gözlerini kırpmadan cevapladı. "Kızınıza on dakika önce onun bir fotoğrafını gösterdik. Neredeyse çılgılık atacaktı! Ama resmi olarak ifadesini, adli çocuk psikoloğunun ve sosyal hizmetler görevlisinin gözetiminde alacağız!"

Frank birden günlerdir aklını kurcalayan, hatta hemen gözlerinin önünde olan korkunç bir gerçeğin üstündeki sis perdesinin kalktığını fark etmiş gibi kaşlarını çatı. "Tanrım, kızımın o parkta, herkesin gözü önünde nasıl kaybolduğunu anlayamamıştım. Onu tanıyan birisinin kaçırdığını düşünmüştüm. Evet, bir ara ondan da şüphelenmiştim ama bunun... Ama o şerefsiz kişinin gerçekten de Begley olduğunu..." Sesi hayal kırıklığından ve şaşkınlıktan titriyordu. "Tanrım, hâlâ inanmıyorum!" diye inleyip elini alnına götürdü.

Martin profesyonel bir ifadeyle cevapladı. "Gereğini yapacağız Bay Pauly. Merak etmeyin. Her zamanki gibi... Bundan sonrası adli mercilerin görevi..."

Frank teşekkür edermişçesine hafifçe başını sallayıp kızının yanına dönmek için izin istemişti ki Martin arkasından seslendi.

"Bay Pauly! Sanırım bu size ait!"

Frank birden meraklı bir ifadeyle yüzünü Martin'e döndü. Dedektifin parmakları arasından, gümüş bir İsa kolyesi sallanıyordu.

Geçen gün sorgusu sırasında öfkelenip boynundan söküp attığı kolyeydi bu. Babasının yıllar önce hediye ettiği kolye. Elini uzatıp kolyeyi aldı. Gözleri Tanrı'nın ışıyla kamaşmışçasına kudretli bir aydınlıkla parıldadı.

İlkinden daha samimi, daha sıcak bir sesle "Çok teşekkürler!" deyip Dedektif Martin'in gözlerine minnet dolu bir bakış attı.

"Bana kızımı ve inancımı geri verdiniz!"

59. BÖLÜM

ŞEYTAN MEKTUBU

Güneşi görmek için geceyi çıkartman gerekir!

Martin, evine dönerken karmaşık duygular içindeydi. Frank'in kızının sağ salim kurtulmuş olması umutlarını tekrar yeşertmişti. Kendi kızı da bir yerlerde uyutulmuş olarak rehin tutuluyor olabilirdi.

Eve dönünce karısını yatakta bitkin bir halde buldu. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Martin ona sarılmak ve umut aşılama istedi ama eşi asabi ve ruhen bitkin durumdaydı.

"Bir şeyler yap Martin!" diye sayıkladı. "Buna dayanamıyorum."

Martin komodinin üzerindeki yatıştırıcı haplara baktı. "Dayanmak zorundayız. Bir gün daha ver bana. Kaçırılan çocuklardan birini bugün sağ salim bulduk. Şu an güvende."

"Biliyorum," diye inledi karısı. "Haberlerde izledim." Başını yastıktan güçlükle kaldırıp kırılgan ve ümitsiz bir bakışla Martin'e baktı. "Ama o bizim kızımız değil Martin! O bizim kızımız değil!" Son sözleri öyle soğuk bir vurguyla tamamlamıştı ki Martin'in yüreği birden buz kesti. Midesine buruk bir yumruk yemiş gibi acı hissetti. Kederle yutkunup başını önüne eğdi.

"Kızımızı getireceğim Sofia. Söz veriyorum getireceğim!"

Sabah olduğunda Martin kendini kanepede buldu. Hâlâ televizyon açıktı. Çünkü sabaha kadar bir gözü televizyonda, diğer gözüyse telefonunda kızından bir haber gelir mi diye uykuyla savaşıyor sabahı etmişti. Uykusuzluğun etkisiyle kısa ve huzursuz kestirmeler dışında doğru düzgün uyku uyumamış, göz kapakları yorgunluğun ağırlığıyla ne zaman kapansa cehennem dolusu kâbuslar zihnine akın etmişti.

Vücudunda korkunç bir ağırlıkla günün ilk ışıklarıyla birlikte kanepeden kalkıp gerindi. Acıdan çökmüş ve solmuş yüzünü serin suyla yıkadıktan sonra evden çıkmadan önce yatak odasını kontrol etti. Karısı, aldığı ilaçlar yüzünden bir bacağı kenarından sarkmış, yatağın ortasında diyagonal bir pozisyonda yüz üstü, sarhoş olmuş da yatağa devrilmiş gibi yatıyordu.

Martin sessizce evden çıktı. Emniyete ait sivil bir araca binip adliyeye doğru gaza bastı. Doktor Begley'in ön duruşması yapılacaktı ve Martin bir fırsatını bulup onunla konuşmayı umut ediyordu. Ya da en azından, duruşmada söyleyeceklerini dinlemeyi...

Çünkü kızının nerede olduğunu öğrenmek için bunun belki de ilk ve son şansı olduğunu biliyordu. Bu felaketi hazırlayan o sapkın tarikatın kaçırdığı diğer çocukları nerede tuttuklarını Begley'den başkası bilemezdi herhalde. Ve tüm bunları neden yaptıklarını da...

Bir an Ellen Begley'in de tıpkı kendisi gibi şeytanın tuzağına düşmüş olacağı aklına geldi. Şeytan, Ellen Begley'den Frank'in kızını kaçırmasını istemiş olabilir miydi? Ama neyin karşılığında? Begley'in bildiği kadarıyla bir çocuğu yoktu.

Öyle ya da böyle eğer Ellen Begley, şeytana yardım ettiyse bunun cezasını çekecekti. Bu korkunç tarikatın içinde mi

yer alıyordu, yoksa onların tuzağına mı düşmüştü bilmiyordu ama ne olursa olsun yaptıkları cezasız kalmamalıydı.

Tıpkı kendi yaptıklarının da cezasız kalmayacağı gibi.

Ön duruşmanın yapıldığı salon her zamanki gibi karmaşa içindeydi. Birçok davalı, avukat ve savcı yardımcılarını salonda adım atılacak yer bırakmamıştı. Adliye polis memurları tarafından tutuklular elleri kelepçeli bir halde yargıcın önüne çıkartılıyor, yargıç sırayla, iddia makamının suçlamalarını, sonra da savunma tarafını dinledikten sonra kararını açıklıyordu.

Avukat tutamayacak durumda olanlar halk ofisinin gönderdiği ön duruşma avukatlarının himayesinde savunmalarını ya da itiraflarını yapıyorlardı.

Arada sırada da olsa bazı tutuklular avukat istemeyi reddediyordu. Bu sık rastlanan bir durum değildi. Genelde bunu işlediği suçlardan övünç duyan zanlılar yapıyordu.

Bir de Ellen Begley gibi suçlamaları reddedip kendisinin suçsuz olduğunu iddia eden kimseler...

Savcılık iddianameyi okuduktan sonra mahkeme başkanını Bayan Begley'i bu konuda uyarmıştı.

"Bayan Ellen Begley, Louisiana Eyaleti, aleyhinizde, çocuk kaçırma, kişiyi özgürlüğünden mahrum bırakma, kötü muamele, rehin tutma ve şantaj yapma suçlamalarıyla dava açacaktır. Daha önce avukat istemediğinizi söylemişsiniz. Bu ciddi suçlamalar karşısında halk ofisinin gönderdiği avukatla konuşmanızı ve kendi iyiliğiniz için savunmanızı avukatınız aracılığıyla yapmanızı öneriyorum."

Begley yorgun bakışlarını mahkeme başkanına kaldırarak bitik bir sesle itiraz etti. "Kendimi savunmak için bir avukata ihtiyacım yok Sayın Yargıç."

"Peki, suçlamaları kabul ediyor musunuz?"

"Hayır."

"Pekâlâ." Yargıç önündeki kâtibe baktı. "Karar. Sanığın suçlamaları reddettiği..."

"Bir saniye Sayın Yargıç!" diye araya girdi Begley.

Hakim, kızgın bir bakışla Begley'e baktı. "Karar verilirken yargıcın sözü kesilmez Bayan Begley."

"Biliyorum ama çok önemli bir şey söyleyeceğim."

Hakim sorgulayıcı bir bakışla Begley'i süzdü. "Nedir o?"

"Bu bir tuzaktı. Bana tuzak kurdular."

"Kimler?"

Begley bir an titreyen bakışlarla uzaklara baktı. Sesi de bakışları gibi dudaklarından titreyerek döküldü. "Ben... Bilmiyorum. Ama ben, ben masumum." Yargıç daha fazlasını dinlemeyeceğini göstermek için başını iki yana sallarken Begley sözlerini heyecanla sürdürdü. "Bunların hepsi tuzak! Bunu açıkça görmüyor musunuz? Bunların hepsi alçakça bir kumpas!"

"Bayan Begley!" diye sesini yükseltti yargıç. "Savunmanızı ağır ceza yargıcının önünde yaparsınız, bu ön duruşma..."

Genç savcı yardımcısı araya girdi. "Sayın Yargıç, izin verirseniz Bayan Begley'e bir şey sormak istiyorum."

Yargıç iç geçirip sıkılmış bir ifadeyle savcıya baktı. "Sorun ama kısa olsun. Daha önümde bakmam gereken otuz tane dosya var."

"Teşekkür ederim Sayın Yargıç." Savcı canlı bakışlarla Bayan Begley'e baktı. "Bayan Begley, kaçırılan kız Rachel Pauly'nin sizin ikamet ettiğiniz eve sizden habersizce bırakıldığını iddia ediyorsunuz. Madem bu bir kumpastı, gerçek suçlular, neden evinize sadece Rachel Pauly'i bıraktılar? Görüntülerde kullanılan diğer suç aletlerini de evinize bırakmaları gerekmez miydi? Böylece hazırladıkları kumpas daha inandırıcı ve kesin kanıtlara dayanırdı!"

Savcının yürüttüğü bu derin mantık karşısında Begley bir an dudaklarını şaşkınca aralayıp köşeye sıkışmış gibi şaşkınca savcıya bakakaldı. Sonra aklına parlak bir fikir gelmiş gibi gözlüklerinin ardından bakışları ateş gibi parladı. “İşte belki de bu yüzden! Bunun açık bir komplo olduğu ortaya çıkmasın diye yapmamışlardır.”

Savcının yüzündeki ciddiyet bozulmamasına rağmen sesinin derinliklerinde alaycı bir anlam vardı. “Yani bir insanın evinde cinayet silahı bulunursa, bu aslında o kişinin cinayeti işlediğine dair değil de, bunun ona karşı hazırlanmış bir kumpas olduğuna inanmamızı mı söylüyorsunuz?”

Begley’in omuzları çaresizlik içinde düşerken, savcı işaret parmağıyla yanağını kaşıyarak düşünceli bir sesle devam etti. “Bayan Begley, duruşma gününde kendi iyiliğiniz için bu eyaletteki hiçbir yargıcın karşısına böylesine komik bir savunmayla çıkmamanızı öneririm! Sanırım iyi bir avukata ihtiyacınız var.” Sonra yargıca döndü. “Ama bundan önce Sayın Yargıç, savcılık ofisi Bayan Begley’e anlaşma teklifi ediyor. Eğer davanın çözümü ve diğer suçluların yakalanması için, itiraf edecekleri varsa, savcılık ofisi bunları dinlemeye hazır.” Tekrar Begley’e döndü. “Bayan Begley, şu an inkâr edilemez deliller karşısında itham altında kaldığınız suçla ilgili itirafınız varsa, paylaşacağınız bilgilerin büyük jüri önünde lehinize kullanılacağını ve belki de, anlatacaklarınız dâhilinde, buradan tutuksuz yargılanmak üzere serbest kalarak çıkabilme ihtimaliniz olduğunu söylemek isterim.”

“Serbest kalmak mı?”

“Evet. Eğer tabi, anlaşmaya varırsak; bu suçun arkasında kimlerin olduğunu, beraber çalıştığınız kişileri ve sizi bu suça ortak eden nedenleri açık yüreklilikle yüce mahkemeye anlatıp bize araştırabileceğimiz net kanıtlar sunarsanız, savcılığın koruması altına girerseniz!”

Savcı gözlerini kısıp umutla Bayan Begley'e baktı. Begley bir süre yere bakarak düşündü. Sonra başını yanlara hafifçe salladı. Sesi suç işlemiş bir çocuğun af dileyen sesinden farksızdı. "Ben yapmadım. İnanın bana. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Başıma bunlar neden geldi bilmiyorum. İnanın bana! Bu bir tertip! Ve bunu kimlerin yaptığını bilmiyorum." Nemli gözlerle yargıca baktı. "Tek bildiğim, suçsuz olduğum Sayın Yargıç. Beraatımı istiyorum." Gözlerinden neredeyse yaşlar dökülecekti.

Yargıç, "Savunmanın beraat talebi reddedilmiştir!" dedi duygusuz bir sesle ve elini kürsüdeki tokmağa götürdü. "Tutuklunun tutukluluk süresinin devam etmesine karar verilmiş olup, duruşma tarihi taraflara daha sonra bildirilecektir." Sonra da tokmağını tahta tablaya sertçe vurdu. Tokmaktan çıkan tok ses kısa bir süre salonun duvarlarında yankılanıp kayboldu.

Dedektif Martin'in Ellen Begley'le konuşma planı suya düşmüştü. Kuralları biliyordu. Begley'le mahkeme gününe kadar tutuklu kalacağı hapisanede, ziyaret günleri dışında sadece avukatı ve savcılık görevlileri görüşebilirdi.

Martin'in bu yasağı delmesi için savcıdan özel izin alması gerekiyordu. Ama başsavcıya ulaşamamıştı. Telefonu sekreteri açmıştı ve öğleden sonraya kadar savcı hanımın gelmeyeceğini, eğer isterse savcı yardımcılarında birinin kendisine yardımcı olabileceğini söylemişti.

Martin huzursuzlanarak telefonu kapattı. Kendini aciz, yardıma muhtaç, ama işlediği kabahatlerden dolayı kimse'nin yardım etmeye gönüllü olmadığı aşağılık bir suçlu gibi hissediyordu. Kızını hâlâ kurtaramamıştı. Bir cinayet işlemiş, şeytanın hizmetçisi olmuş, ama kızını şeytanın elinden alamamıştı. Bu yüreğini paramparça ediyordu.

Vicdanı kirlenmişti. İşlediği cinayetin günahı, Tanrı'ya

edeceği duaları zehirliyordu. Bu yüzden Tanrı'ya yakarmayı bırakmıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Ama ne?

Omuzları çökmüş, yüzü çektiği kederden taşlaşmış bir halde arabasına bindi. Bir süre amaçsızca kentte araba sürdü. Sonra Pontchartrain Gölü'nün kenarında arabayı durdurdu.

Güneşli, sakın ve ılık bir bahar günüydü. Gölün üstünde kuşlar uçuşuyor, elli metre kadar aşağıdaki iskelenin üstünde insanlar balık tutuyordu. Martin cep telefonunu çıkarttı ve ekranda altı cevapsız arama yazısını görünce sessiz bir küfür savurdu. Adliyedeyken sessize aldığı telefonunun sesini arabadayken açmayı unutmuştu. Aramalardan iki tanesi emniyetten yapılmıştı. Bir tanesi bankadan, diğer iki tanesi ise Dedektif Oscar'dandı. Yeni aldıkları soruşturmayla ilgili aramış olmalıydı. Son numarayı tanımıyordu. Yabancı olduğu numaraya bakarken birden heyecanlandı. Belki de o aşağılık piçler kızı için aramışlardı.

Hemen arama tuşuna basıp telefonunu kulağına götürdü. İkinci çalışta derinden gelen ince bir kadın sesi telefonu yanıtladı.

"Merhaba, ben Martin Monaghan."

Kadın bir an duraksadı. Sonra çekingen bir sesle konuştu. "Dedektif, ben Maria Blake." İsmi duyunca Martin'in bir tepki vermesini bekliyormuş gibi sustu. "Richard Blake'in eşiyim."

Martin'in o an hafızası canlandı. "Ah, evet, sizi hatırladım Bayan Blake. Sizi dinliyorum."

Bayan Blake'in ise konuşmakta tereddüt ediyor gibi bir hali vardı. "Dedektif, müsait olduğunuzda sizinle görüşebilir miyim?"

Martin kadının neden böyle bir şey talep ettiğini anlayamamıştı. Soğukkanlı bir tonla cevap verdi. "Tabi, olabilir. Siz iyi misiniz?"

“Evet iyiyim.”

Kısa bir sessizlik oldu. Martin kadının ona önemli bir şey söylemek istediğini ama tereddüt yaşadığını hissediyordu. Tecrübeli bir yaklaşımla kadını cesaretlendirmek istedi.

“Bayan, aslına bakarsanız şu an müsaitim. Yanınıza gelmemi ister misiniz?”

“Hayır, buna lüzum yok. İsterseniz ben emniyete gelebilirim.”

“Emniyette değilim. Ee, dışarıda da buluşabiliriz.”

“Ben şu an Kenner civarındayım.”

“Bana oldukça yakınsınız. *Sunset on lake* burnundayım. Ne dersiniz”

“Orada görüşürüz dedektif.”

Telefonu kapatınca Martin’in içine bir merak düştü. Richard Blake bir hafta önce intihar etmişti. Kaçırılan oğlu ise hâlâ bulunamamıştı. Dosya artık FBI’daydı. Öyleyse Bayan Blake onunla ne konuşacaktı? Frank Pauly’nin kızını duymuş olmalıydı. Belki de kendi oğlu için umutları tekrar yeşermiş ve ondan bu işin peşini bırakmamasını rica edecekti.

Telefonuna baktı. Karısını arayıp nasıl olduğunu sormak istiyordu ama ne halde olduğunu biliyordu. Karısıyla ilgilenecek kimsenin olmaması da bir başka kötü durumdu. Ama durumu kimseye açıklayamazlardı. Henüz değil.

Bu gece yarısına kadar bir gelişme olmazsa, yarın sabah bu ihtimali değerlendirecekti ama şimdi değil. Radyoyu açıp haber kanallarını dinledi. Yüz elli mil açıklarda güneye doğru hareket eden bir kasırga vardı ve haber kanalı gemicileri uyarıyordu. İki trafik kazası ve Bayan Begley’in duruşması dışında bir haber yoktu.

Kendini çok yorgun hissediyordu. Parmak uçları yanıyor, başının her iki yanında da mengeneyle sıkıştırırmış gibi bir ağrı duyuyordu. Ense kökünde de sanki ağır bir kaya par-

çası konmuş gibi bel kemiğini büken kuvvetli bir ağırlık vardı.

Beş dakika sonra birkaç metre yanına bir araba park etti. Martin, gelenin Bayan Blake olduğunu düşünmüştü ama içinden kırk yaşlarında bir adam çıktı. Arabasını kilitleyip parkın içine doğru yürüdü. İki dakika sonra arabanın diğer yanına başka bir araba gelip park etti.

Martin içinden çıkanı göremedi. Cep telefonu çaldı. Arayan Bayan Blake'ti ve ona park yerinde olduğunu söyledi.

"İki araba solunuzdayım," diye yanıtladı Martin.

Bayan Blake arabasından çıktı ve hızlı adımlarla gelip ön koltuğa oturdu.

Başında koyu renkli bir eşarp, gözünde ise güneş gözlükleri vardı. Hafif bir makyaj yapmıştı ve elinde küçük bir çanta tutuyordu. Oğlu kaçırılan, ardından da kocası intihar eden bir kadın için oldukça metanetli görünüyordu.

Martin, konuşmaya başlaması için kadına baktı. Bayan Blake ise önlerinde uzanan göle bakıyordu. Martin derin bir iç çekip bekledi. Kadın biraz daha sessiz kalırsa Martin bir şeyler söyleyecekti ama buna gerek kalmadı.

"Üzgünüm," dedi Bayan Blake. Yüzünü hafifçe yere eğdi. Martin'le yüz yüze gelmemeye çalışıyor gibi hali vardı. Sesi ise keder ve pişmanlık yüklüydü. "Kaçırılan çocuklardan birinin kurtarıldığını duydum. Daha doğrusu sizin kurtardığınızı..." Susup derin bir nefes aldı. Sesi titreyerek sözünü tamamladı. "Ve size bir özür borcum vardı, bunun için geldim."

Martin kaşlarını şüpheyle gerdi. "Özür? Ne için?"

Kadın utanarak bakışlarını kucağına eğdi. "Geçen gün beni arayıp not bırakmışsınız ama size geri dönemedim. Size kızgındım. Oğlumu bulamayışınıza ve kocamın ölümüne!

Hâlbuki sizin bir kabahatiniz yok. Siz yardım etmeye çalışıyordunuz.”

Martin ne söyleyeceğini bilemedi. Kısa bir sessizlik oldu.

Kadın “Bunu sizden saklamakla hata ettim,” dedi.

Martin kadının neden bahsettiğini anlayamadı. “Neyi?”

Kadın derin bir iç çekip kederli sesiyle cevapladı. “Richard’ın intihar notunu!”

Martin duyduğuna inanmamış gibi kaşlarını çatarak kadına baktı. Kadın çekinerek çantasından mektubu çıkarttı.

“Mektubu okudum ve ne yapacağımı bilemedim. Bu olanlarla bir ilgisi yoktu çünkü. Ama...” Devamını getiremedi. Kederle iç geçirip mektubu uzattı. “Bunu öldüğü gün masasının üstünde buldum. Şimdi artık emin değilim. Belki bu mektup bir şeyleri aydınlatır.” Sesi, yaşadığı pişmanlık ve utançla kısılıp gitmişti. “Çok, çok üzgünüm!”

Martin şaşkınca zarfa bakarken kadın kapıyı açıp kendini dışarı attı. Uzaklaşmadan önce yüzünü dönüp Martin’e baktı. Güneş gözlüklerinden bakışlarındaki mana görünmüyordu ama sesi beklenti doluydu.

“Oğlum, sizce hayatta mı?”

Martin böyle olduğuna inanmayı çok istiyordu. Sadece o masum çocuk için değil, kendi kızı için de...

“Tanrı,” dedi dirayetli bir ifadeyle. “Şeytandan daha güçlüdür. Oğlunuza bir kötülük gelmesine izin vermeyecektir!”

Kadın başını sallayıp kapıyı kapattı.

Uzun adımlarla arabasına doğru yürürken Martin zarfı açıp içinden mektubu çıkardı.

60. BÖLÜM

ŞEYTAN MASKESİ

Ben Richard Blake.

Ben bir günahkârım!

Ben çok büyük bir günahkârım.

Çünkü çok büyük bir hata işledim.

Geri dönülemez bir hata! Affı olmayan bir hata!

17 yaşında, suratı sivilceli, aklında binbir türlü şeytanlık olan, aptal bir çocuktum. Güneşli bir yaz ikindisinde, babamın kamyonetiyle Mansura'dan Alexandria'ya gidiyordum. Marksville'ye birkaç kilometre uzaklıktaydım. Kasetçalardaki kaseti değiştirmek için torpido gözüne eğilmiştim. Sol elim direksiyonda, bir gözüm de yoldaydı. Torpidodaki kasetleri karıştırırken aradığım kaseti yandaki koltuğun önüne düşürdüm. Yol düzdü, ne arkamdan ne de karşımdan bir araç geliyordu. Sadece bir saniyeliğine eğilip kaseti aldım. Doğrulduğumda arabanın birkaç metre yolun sağına kaydığını fark ettim. Ama her şey için çok geçti. O kadar hızlı olmuştu ki, bazen o kızın oraya uzaylılar tarafından getirilmiş olduğunu düşünürüm. Bisikletli bir kız, yolun kenarında, benim gittiğim yöne doğru bisiklet sürüyordu. Ben ona saatte seksen kilometreyle çarpmadan önce. Çarpmanın hızından olsa gerek, kız bisikletiyle birlikte neredeyse arabanın hızına ulaşarak yolun dışına doğru korkunç bir şekilde savruldu. Frene basıp direksiyonu kırdım ve gözlerimi kapattım. Sıcak asfaltın üzerinde kayan lastiklerden yükselen o korkunç çıgılık halen kulaklarımda yankılanır.

Araba sağa sola savrulup güçlükle durdu. Bir süre gözlerimi a amadım. Korkudan kalbim gümbürdüyordu. Ne olur bu bir rüya olsun diyordum kendime. Ne olur bu sadece bir rüya olsun. Gözlerimi açıp etrafta kızı aradım. G remeyince kamyonetten indim. Titreyerek yolun kenarındaki tarlaya ilerledim. On beş ya larında, kısa  ortlu, uzun saçlı, güzeller güzeli bir kız tozun toprağın içinde tuhaf bir açıyla yatıyordu. Bisikleti ise gövdesi e ilmi  bir halde biraz ilerideydi, havada kalmış tek tekerleği halen döner halde.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Kendimin bile zor duyabileceği alçak bir sesle kızı iyi misin diye sordum. Kızdan yanıt gelmedi.  ld   n sanmıştım. Yardım çağırmak için dehşet içinde etrafıma bakındım. Ne yoldan geçen bir araba vardı ne de yakınlarda bir ev. O kadar korkmu tum ki! Derin bir nefes alıp kızın başına e ildim. Nabzını yokladım. Atmıyordu ya da ben nabzını bulamamı tım. D   nmeye, kafamı toplamaya çalıştım. Korkudan  l yordum. Bir kızı  arpmu tım. Onu  ld r m  t m. Ama belki de ya ıyordu. Onu hastaneye g t rmeliydim. Ya da kaçıp gitmeliydim. Sonuçta kimse görmemişti. Sonunda kararımı verdim. Kamyonetime atlayıp kızın yanına çektim. Sonra onu kucaklayıp kamyonetin arka koltuğuna yatırdım. Direksiyona geçtim ve gaza bastım. Marksville'de bir hastane yoktu. Ama bir doktor olmalıydı. Onu nasıl bulaca ımı bilemiyordum. Kasabaya gidince birilerine sorarım diye d    n rken aklıma Marksville'de yaşayan ve babamın bir dostu olan Bay Sterling geldi. Evlerini biliyordum. Yol boyunca arkada yatan kız ne bir şey söylemişti ne de hareket etmişti.  ld   ne emindim. Hâlâ kafamın içinde  eytanlar dolaşıyordu. Kızı yolun kenarına bırakıp git diyordu kafamdaki  eytan. Sonuçta bu bir kaza! Kafamın içinden  eytanları uzaklaştırıp on dakika sonra Bay Sterlinglerin evine ula tım. Çiftliğin bahçesinde kâhya odun kesiyordu. Aceleyle arabadan inip ona Bay Sterling'i görmek istediğimi söyledim. Korkudan hâlâ hızla soluk alıp veriyordum. Asık suratlı adam elinde baltayla bana ters bir bakış atıp içeri girdi. Birkaç saniye sonra Bay Sterling'in

yirmili yaşlardaki oğlu Benjamin Sterling dışarı çıktı. Ben onun babasını görmeyi ümit etmiştim, çünkü babamla arkadaş olan onun babasıydı. Ama fark etmezdi. Yardıma ihtiyacım vardı. Ona olayı anlattım. Yol boyunca kız hiç konuşmamıştı. Nefes alıp almadığını bilmiyordum. Tek ümidim hiçbir yerinin kanamıyor olmasıydı. Belki de sadece bayılmıştı. Benjamin Sterling kamyonetimin arka kapısını açıp kıza baktı. Sonra kâhyasına seslenip doktoru çağırmasını istedi. Sonra kızı kucaklayıp içeri götürdü. Salondaki kanepenin üstüne yatırdı. Boynuna elini koyup nabzını dinledi. Sonra bana dönüp omzuma bir tokat indirdi. Benden beş-altı yaş büyük olmasına rağmen çok yaşlı birisiymiş gibi evlat diye seslendi bana. "Endişelenecek bir şey yok, kız iyi durumda, şimdi doktor buraya gelecek ve onu muayene edecek."

Duyduğuma o kadar sevinmiştim ki üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissettim. Benjamin başını salladı. "Sen artık gidebilirsin. Ailen merak etmesin. Ben kızla ilgilenirim. Sonra da şerifi çağırıp kızın ailesine ulaşırm, endişe edecek bir durum yok," dedi. Yüzündeki gülümsemeyi, sesindeki o samimi ifadeyi duymasam belki de bu kadar içim rahat etmezdi. Tekrar teşekkür ettim. Bana bir bardak su verip kamyonetime kadar uğurladı. Ben motoru çalıştırırken bana yaşımı sordu. Altı ay sonra on yedime basacağımı söyledim. Bana yine ihtiyar bir adammış gibi seslendi. "Evlat, küçük bir kaza yapmışsın. Başının derde girmesini istemem. Eğer şerife adını verirsem seni karakola çağırabilirler. Bir de nasıl söylesem, kız bu civardan değil gibi, sanırım tatile gelen şu şehirli züppelerden birinin kızı, ailesi senden davacı olursa hapis yatabilirsin."

Duyduklarım tekrar kalbimin deli gibi çarpmasına neden olmuştu. Yüzümdeki korku ifadesini görünce direksiyondaki kolumu dostça sıktı. "Bak, şerife kazayı benim yaptığımı söylerim. Ben bir avukatım, bana bir şey yapamazlar. İstersen, daha doğrusu, bence, bu kazayı kimseye anlatma. Daha yaşın çok genç. Eğer sabıka kaydın olursa ömrün boyunca bu küçük kaza yüzünden başın ağrır."

Söyledikleri beni oldukça korkutmuştu. Sonuçta bir kıza feci şekilde çarpmıştım. Başımın belaya girme ihtimali yüksekti. Belki bu yüzden babam bir daha bana kamyonetini bile vermeyebilirdi. "Söylediklerimi anladın mı? Şehirli zenginlerin biz kasabalılara nasıl baktığını bilirsin. Genç olmana acımazlar. Başını yakarlar." Çok iyi anlıyorum dedim ona. Dikkatli bir ifadeyle gözlerimin içine bakıp şöyle dedi. "Aferin, bu küçük kazayı bence unut gitsin, senin iyiliğin için, ben kızın tedavisini yaptırınca şerife emanet ederim. Hadi şimdi git ve bu olayı kafana takma." Koluma iki defa dostça vurdu. Teşekkür ettim ve her şeyi geride bırakarak çiftlikten ayrıldım.

İlerleyen günlerde olayı düşünmemeye çalıştım. Ama başaramadım. Kapımızın önünden geçen her araba sesinde polislerin geldiğini düşünerek yatağımdan fırladım. Birkaç defa Sterlinglerin evine gidip kızın durumunu sormak istedim. Ama korkumdan gidemedim. Benjmain'in söyledikleri kulaklarımdan çıkmıyordu. "Başını derde girer! Sabıka kaydın olursa hayat boyu çile çekersin!" Bu sözler o kadar çok korkmuştu ki beni. Üniversiteye gitmek istiyordum. Bu kasabadan kurtulmak istiyordum. Eğer sicilim kirlenirse... Tanrım o kadar aptaldım ki! Bu kazanın duyulursa üniversiteye gitmeme engel olacağına inandırmıştım kendimi.

Haftalar geçti. Okullar açıldı. Aradan aylar geçti. Bir gün, yerel bir gazetenin baş sayfasında dokuz ay önce, Marksville yakınlarında kaybolan kızın cesedine ulaşıldığını ve kızı öldürdüğünü itiraf eden kişinin tutuklandığını öğrendim.

Tam anlamıyla şok olmuştum. Beynimin ortasına çekiçle vurulmuş gibi.

Gazetedeki siyah beyaz fotoğrafta ise beni iki kat daha şok eden birinin resmini görmüştüm. Cinayeti işlediğini söyleyen adam o gün Sterlignlerin çiftliğinde gördüğüm kâhyaydı. Thomas Johnson.

İlerleyen günlerde olayın ayrıntılarını öğrendim.

Thomas, kıza arabayla çarptığını, sonra nehrin diğer tarafında, ormanın içindeki bir kulübeye getirip onu orada fıdye için esir tut-

tuğunu, kızın ailesi fidyeyi vermeyince de öldürdüğünü söylemişti.

Benden bahsetmemiştir. Benim adımla ya da kamyonetimi ağızma hiç almamıştı. Bu biraz içime su serpmişti. Ama ya sonradan pişman olup o kıza aslında arabasıyla çarpanın ben olduğumu söylerse...

Ya ben de cinayet suçuyla hapse atılırsam!

Ne kadar korktuğumu anlatamam. O günler, benim için hayatımın en karanlık günleriydi. O kadar korkmuştum ki, o masum günahsız kızın aslında benim yüzünden öldüğünü bile unutmuştum. Ama şu fidye hikâyesi kafamı karıştırmıştı. Kızı teslim ettiğim Benjamin Sterling neden olayla ilgili bir şeyler söylememişti? Neden kızı şerife teslim etmemişti? O zamanlar bu sorulara verecek cevabım yoktu. Ve ortaya çıkıp gerçekleri anlatacak cesaretim de...

Her gün sabah okulun önündeki gazete bayisine uğrar, olayla ilgili yeni gelişmeler var mı diye gazetelere bakardım.

İlerleyen aylarda olayla ilgili daha korkunç şeyler ortaya çıkmıştı. Kız, Danna Maria Kosinski, boğazı kesilip öldürülmeden önce defalarca tecavüze uğramıştı.

Sonra da bataklıkla atılmıştı. Bataklık cesetlerin çürümesine izin vermezdi. Bunu da ilk kez o zaman duymuştum. Kızın cesedi aylarca bataklıkta kalmasına rağmen hiç bozulmadan ortaya çıkarılmıştı.

Kafam allak bullak olmuştu.

Ben kızı Sterlinglerin evine bıraktıktan sonra neler yaşanmıştı?

Bilmiyorum. Hiçbir zaman öğrenemedim. Bu olayı unuttum. Unutmak zorundaydım. Çünkü artık her şey için çok geçti.

Ben aptal bir çocuk olmasaydım, Benjamin Sterling'in söyledikleri yüzünden kuyruğumu kıstırıp kedi gibi odama kapanmayıp, birilerine olaydan bahsetseydim belki de o kız şu an hayatta olurdu. En korkuncu ise, ben yaşadığım bu korkunç kazayı unutmak için arkadaşlarımla sağda solda dolaşıp bira içerken, günahsız kızın ıssız

bir orman kulübesinde ırzına geçiliyor olmasıydı! Benim o sarhoş sarhoş gezdiğim uzun geceler, aylar boyunca...

Bu olayla ilgili en son habere on yıl önce rastladım. Thomas Johnson, yirmi yıl hapiste yattıktan sonra idam edilmişti.

Bunları şimdiye kadar herkesten sakladım. Kimseye ama kimseye anlatmadım. Ve şimdi oğlum kaçırıldıktan sonra bu yaptığım korkunç hata içimi kemiriyor.

Belki yanılıyorum ama Tanrı beni cezalandırıyor. O kızın başına gelenler benim suçumdu. Ve ben kimseye bunu itiraf bile edemedim! Başta o kızın ailesinden, sonra da kendi ailemden, sevdiklerimden, herkesten özür dilerim.

Bu hatayı düzeltemem ama oğlumun bu yüzden kaçırıldığını biliyorum.

Şeytan beni cezalandırıyor.

Affedin.

Artık bununla yaşayamam.

Son dileğim, oğlumu kurtarmanız.

Benim hatam yüzünden o acı çekmemeli.

Yüzeyi kabarcıklarla kaplı uzun mektup bu sözlerle son buluyordu. Kabarık yerler belli ki Richard'ın kâğıda akıp kuyan gözyaşlarıydı.

Herhalde anlattığı bu korkunç olayların gerçekliğini gösteren en samimi kanıt da kâğıda imza yerine akan bu gözyaşları olmalıydı.

Ama bundan daha önemlisi Martin sonunda, Karnaval Şeytanı'nın hedef listesindeki isimlerden üçüyle ilgili doğrudan bir bağ bulmuştu. Marksville kasabasındaki doktorun, şu an huzur evinde kalan Cedric Windom olduğu kesindi. Gerçi mektupta Richard doktorla hiç karşılaşmadığını anlatıyordu, ya da öldürülen kızla doktorun. Ama Benjamin, Richard ve Doktor, şeytanın ölüm listesindeki isimlerdi. Geriye diğer ki-

şilerin bu olayla bağlantısını bulmak kalıyordu, Frank Pauly ve başlarına kukuleta geçirilip vahşice katledilen isimsiz kurbanların...

Martin hemen Danna Maria Kosinski'nin ismini internete aramaya başladı.

Ama otuz üç yıl önce işlenmiş cinayetle ilgili fazla bilgi toplayamamıştı. Topladığı bilgilerin doğruluğundan ise şüpheliydi.

Geçmişte işlenmiş cinayetler hakkında bilgi veren bir sitede, Thomas'ın idam edilmeden önce, kıza tecavüz eden bir düzine kişi olduğunu, belli bir para karşılığında onları kızı rehin tuttuğu kulübeye götürdüğü yazıyordu. Adamların bazıları, kıza tecavüz etmeden önce çekindikleri için başlarına yanlarında getirdikleri yastık kılıflarını geçiriyorlarmış. Eyalet polisi etrafta soru sormaya başlayınca Thomas başının derde gireceğinden korkmuş ve kızı öldürüp bataklığa atmış.

Sonunda bir tanık sayesinde polis Thomas'a ulaşmış. Daha ilk sorgusunda Thomas kızı kaçırıp kulübede esir tuttuğunu ve yakalanacağını anlayınca da onu öldürdüğünü itiraf etmiş. Önce fidye masalını uydurmuş. Kızın ailesi Loius ve Olivia Kosinski çifti ise fidye olayını yalanlamış. Zaten Thomas da otopsi sonunda kızı fidye için değil tecavüz edip başkalarına satmak için kaçırdığını itiraf etmiş.

Martin okuduklarını sindirmek için dirseğini masaya dayadı ve yumruğuyla ağzını kapatıp bir süre düşündü.

Doğru cevaba ancak doğru soruyu sorarak ulaşabilirdi.

Thomas'ın ifadelerinde Richard Blake'den bahsedilmiyordu. Richard yazdığı intihar mektubunda o kıza kamyonetiyle çarpanın kendisi olduğunu söylemişti. Yalan söylemiş olabilir miydi? Bir insan intihar etmeden önce neden yalan söylesin ki? Öyleyse şeytan, Richard'ın ismine nasıl ulaşmıştı?

Masanın üstünde parmaklarıyla trompet çalıp düşüncelerini yoğunlaştırdı. Aklına iki şey geliyordu. Bunu ya Benjamin Sterling'den öğrenmişti ya da Thomas'tan.

Bu iki ismin içinde Thomas ona daha yakın geliyordu. Benjamin Sterling'in bunu başka birine anlattığını hiç sanmıyordu. Çünkü onun da bu işin içinde olduğundan şüpheleniyordu.

Thomas verdiği ifadelerde Benjamin Sterling'ten hiç bahsetmemişti. Oysaki Richard, yazdıklarına göre yaralı kızı ona emanet etmişti. Benjamin kızı kucaklayıp evine götürmüş ve doktora haber vermişti. Fakat nasıl olduysa daha sonra Thomas, kızı Mississippi kenarında bir kulübeye hapsedmiş, sonra da öldürmüştü.

Benjamin'in bundan haberi olmama ihtimali olabilir miydi?

Şeytan neden onun ölmesini istemişti?

Kızı eğer gerçekten doktora muayene ettirmişse, neden sonra polise haber verip kızı emniyet güçlerine teslim etmemişti?

Kıza tecavüz edenler içinde Benjamin de olabilir miydi?

Ve de Frank Pauly?

Peki, şeytan, tecavüz edilip öldürülen bu kızın intikamını alıyorsa, bu olayın parçası olan tüm bu isimlere nasıl ulaşmıştı?

Konuyu haber yapan sitelerin hiçbirinde, Thomas'ın para karşılığında kızı sattığını iddia ettiği diğer kişiler hakkında bir soruşturma açıldığını okumamıştı. Diğer tecavüzcülerin isimleri yazmıyordu. Yakarak öldürüp başlarına kukuleta geçirdiği o üç kurban eğer Thomas'ın iddia ettiği diğer tecavüzcülerse, şeytanın bu kişilerin isimlerine ulaşmasının tek yolu, onun Thomas'la konuşmuş olmasıydı.

Peki ama ne zaman?

Thomas on yıl önce idam edilmişti. Şeytan, o idam edilmeden önce onunla görüşmüş olabilir miydi?

Tüm bu cehennemî yaşatan şeytan, Danna Maria Kosinski'nin intikamını almak isteyen bir intikamcı mıydı? Danna Maria'nın ailesinden biri olabilir miydi?

Danna Maria Kosinski hakkında daha fazla bilgi bulmalıydı. İnternette gazete arşivlerine girdi. Cinayetin işlendiği yılda yayımlanan gazeteleri tek tek inceledi.

Yerel gazetelerin birinde olayla ilgili bir haber dizisi yapılmıştı.

Danna Maria Kosinski'nin rehin tutulduğu kulübenin Fort Adams'ta, ormanın içinde olduğunu öğrenmişti.

Kalp atışları hızlandı. Bu kulübe, şeytanın o kaybolma numarasını gerçekleştirdiği kulübe olmalıydı.

Sonunda şeytanın şifreleri çözülmeye başlamıştı. Martin ona adım adım yaklaştığını hissediyordu.

Gazete arşivinden Kosinski ailesinin bir fotoğrafını buldu. Fotoğrafta üç kişi vardı. Baba, anne ve oğlu.

Sonra fotoğrafın altındaki haberi okudu. Erkek çocuğun, Olivia Kosinski'nin eski eşinden doğduğunu öğrenmişti. Çocuğun ismini okuyunca birden yıldırım çarpmış gibi sarsıldığını hissetti.

Kalp atışları hızlandı, sırtından soğuk bir ürperti indi.

Yoksa...

Gerçek bu kadar basit miydi? En başından beri gözlerinin önünde miydi?

Dehşet uyandırıcı ayrıntılara o kadar çok bulaşmışlardı ki resmin büyük parçasını görememişler miydi?

Şeytanın maskesinin altındaki yüz, en başından beri çırılçıplak karşılarında mı duruyordu?

Martin, tüyleri diken diken olmuş bir halde resmi büyü-tüp daha dikkatli baktı. Çözünürlük düşüktü. Ama siyah be-

yaz fotoğraftaki on beş yaşındaki erkek çocuğun gözlerindeki parıltı ürperticiydi.

“Tanrım!” diye inledi.

Bu gerçekten de oydu.

İşte karşısında duruyordu.

On beş yaşında bir çocuk olmasına rağmen gözlerindeki şeytani parıltıdan onu hemen tanımıştı.

Sonunda şeytanın maskesini düşürmüştü!

ŞEYTAN İLKELERİ

12

Yaratmak en kutsal değerse

Öldürmek en kudretli güçtür!

Sonuçta Tanrı'nın verdiği canı şeytan almıyor mu?

Tanrı, ölümün karşısında dilsiz kalkacaksa, hep şeytan konuşsa ne olur?

Tanrı'nın sınırsız bir gücü varsa kendinden daha güçlü bir Tanrı yaratamaz mı?

Yaratırsa kendi yarattığına diz çöker. Yaratamazsa, yarattısının sınırı vardır. Sınırı olan bir şeyinse her şeye gücü yetmez. Ya da kendi gücünden korkar.

Kendi gücünden korkan bir Tanrı, meleklerle mi şeytana mı yakındır?

Sana bir gerçeği itiraf edeyim:

Dünya bir sınav yeriye hepiniz kaldınız. Tüm inananlar. Başta Katolik kilisesi olmak üzere tüm dindarlar, cehennemde yacaksınız.

Çünkü şeytanın oyununa geldiniz!

Şeytanın işi kötülük yapmak değil mi? Peki bir şeytana en fazla ne zevk verir?

İnsanları aptal yerine koymak ve onları sevap işlediklerini düşündürüp aslında günah işletmek. Eğer ben şeytan olsaydım ne yapardım biliyor musunuz, birini seçer ve ona kendimi haberci gibi tanıtır, sonra da ona istediklerimi yaptırırdım. Basit bir soru ama sadece bir kere düşün, İncil'i şeytan yazdırmış olamaz

mı? Tanrı izin vermezdi diyeceksin. Tanrı zaten seni sınava sokmadı mı? Neden vicdanınla, aklınla arana girsin ki?

Hem Tanrı, hangi kötülüğe izin vermedi ki?

Çocuk pornocuları, tacizciler, katiller, hırsızlar, savaşlar, atom bombaları, biyolojik silahlar, para uğruna kirletilen denizler, kesilen ormanlar, nesli tüketilen hayvanlar?

Tanrı'nın yarattığı dünyaya insandan daha fazla ne zarar verdi?

Diyeceksin ki kitabımız, Tanrı'mızın sesidir. Çünkü kötülüğü övmüyor.

Şüphelenmemen için elbette sevgiden bahseden şeyler de yazacak. Adı üstünde, bu bir test. Yoksa şeytanı yazdığı kitabın kapağına Şeytan İlkeleri ismini verecek kadar aptal mı sanıyorsun?

Şimdi tekrar soruyorum:

İncil'i şeytan yazdırmış olamaz mı?

Bir zamanlar dünya dini kanunların üzerinde dönmüyor muydu? Karanlığın, cahilliğin ve vahşetin hakim olduğu çağlarda...

Halen de bu dünyada en çok kan, din üstünden akıyor mu? Siz birbirinizin kanını içerken şeytan cehennemin en sıcak köşesinden zevk-i alem içinde şarap içerek yaptıklarınızı izlemiyor mudur?

Bu benim bile aklıma geliyorken, şeytanın aklına gelmez mi?

İşte gerçek sınav budur!

Şeytan işte budur!

İyiyken kötü, kötüyken iyiyi oynar!

Sen ateşken su olur, su iken ateş!

Şeytandan kaçamazsın!

Onu yakalayamazsın!

Onu göremezsın!

İzini süremezsın!

Onu durduramazsın!

Şeytan tek Tanrı'dır diyorum.

Tanrı tapanlarsa diyor ki, "Cehennemde yanacaksın!"

Peki, cennete kim gidecek?

Sevişmeyi yasaklayan Katolikler.

İşgal ettikleri topraklarda çocukları vuran Yahudiler.

Ortodoksları doğramış Katolikler.

Masumların kafasını kesen cihatçı İslamcılar!

Ordusunun kanlı pençelerini dünyaya atmış kapitalist ve dini bütün Protestan Amerikan askerleri...

Cennette neden bu kadar çok pınar var sanıyorsunuz?

Din uğruna birbirini kesen yobazlar ellerini yıkasınlar diye...

O halde neden Cennete gitmek isteyim ki?

Yüreğimin en güçlü sesiyle haykırıyorum işte:

TANRI'NIN KANLI CENNETİNE ÇIKAN

BİR DİNDAR OLMAKTANSA

ŞEYTAN'IN AYDINLIK CEHENNEMİNE

DÜŞEN MELEK OLMAYI SEÇERİM

VE ORADA BİLGELİKLE YANMAYI DİLERİM!

61. BÖLÜM

ŞEYTAN KAPANI

Şeytan kafese hapsedildiğinde bile kork!

Hemen dâhili telefonun almacını eline alıp santralden Mississippi Eyalet Hapishanesi'nin müdürünü bağlamalarını istedi.

Yaklaşık beş dakika kadar telefonda bekletildikten sonra müdüre ulaşabildi.

"Sayın müdür, ben New Orleans cinayet masası baş dektifi Teğmen Martin Monaghan. Sizinle on yıl önce idam edilen Thomas Johnson hakkında konuşmak istiyordum acil olarak."

"Ee, tabi, eğer sekreterimden randevu alırsanız görüşebiliriz dedetif."

"Mümkünse, hemen şimdi. Konu çok acil. Johnson idam edilmeden önce Mississippi Masumiyet Araştırma Komisyonu tarafından dosyasının incelenip incelenmediğini öğrenmek istiyorum."

"Teğmen bunu komisyondan öğrenebilirsiniz, bu konunun benimle bir ilgisi yok."

Martin elbette bunu düşünmüştü ama haksız yere infaz almış olma ihtimali olan suçluların masumiyetini araştıran

bir komisyonun mahkeme kararı olmadan polise yardım edeceğini hiç sanmıyordu.

“Biliyorum ama yardıma ihtiyacım var. Bir soruşturma üzerinde çalışılıyorum. Ve bu konu çok önemli. Komisyondan Frank Pauly isminde bir avukatın Thomas Johnson ile görüşüp görüşmediğini öğrenmem gerekiyor. Bu inanın çok acil olmasa mevzuatın dışına çıkmazdım.”

Adam bir an duraksadı. Özellikle güney eyaletlerinde adalet bakanlığına bağlı çalışanlar, bilgi paylaşımında polislerle büyük bir gururla yardımcı olurlardı.

“Sicil numaranızı alabilir miyim dedektif?”

“6583 Martin Monaghan.”

“Kaydettim. Sicil numaranızı kontrol ettikten sonra size ulaşacağım. Araştırdığınız avukatın adı ne demiştiniz?”

“Frank Pauly.”

“Pekâlâ, size döneceğim.”

“Konunun acil olduğunu hatırlatırım müdür bey.”

“Kaydettim dedektif, size döneceğim.”

“Teşekkürler.”

Martin ahizeyi yerine koyarken kalbi gümbürdüyordu. Müdürden olumlu cevap geleceğine emindi. Masumiyet Araştırma Komisyonu’ndaki bir avukattan başka kim dava dosyalarını didik didik edebilirdi ki? Böylece Thomas’ın basına sızmayan iddialarını araştırıp, onun itham ettiği diğer tecavüzcülerin isimlerine ulaşmış ve onlara kendi adaletini uygulamıştı.

Yani, şeytanın adaletini.

Gazete arşivinde gördüğü çocuğun adı Frank’tı. Haberde kaçırılıp öldürülen kızın kardeşi olduğu yazıyordu. Fakat ailenin soyadı Kosinski’ydi. Frank’in soyadı ise Pauly’di. Belki soyadını sonradan değiştirmişti ya da...

Frank’in sicil dosyasında yazarları düşündü. Öz annesi

ve babasının o küçükken ayrıldığını hatırlıyordu. Demek ki annesi daha sonra fotoğraftaki adamla evlenip ikinci eşinin soyadını almış olmalıydı.

Bir an sakın olup soruşturmadaki verileri tekrar analiz etmesi gerektiğini hissetti. Heyecanına kapılıp acele ederek geri dönülemezcek bir yanlış yapmak istemiyordu.

Yüzünü, soruşturmanın ana hatlarının yazılı olduğu beyaz tahtaya çevirdi. İlk veri Frank'e gelen DVD'ydi. O mide bulandırıcı görüntüde, maskeli şeytan, bir sandalyede eli ve gözü bağlı halde tuttuğu Frank'in kızını taciz edip ondan Benjamin'i öldürdükten sonra kesik parmağını McComb'taki kiliseye getirmesini istiyordu.

Bir adam intikam almak için kendi kızını böyle iğrenç bir şeye dâhil edebilir miydi?

Peki, o görüntüdeki kız gerçekten de onun kızı mıydı?

Görüntüdeki kızın onun gerçek kızı olduğunu nereden biliyorlardı?

Soruşturma FBI'a geçince bu ayrıntıyı düşünüp Frank'in eşine aynı görüntüleri izlettirdiklerine emindi. Bu yüzden son düşündüğü ihtimali gözden çıkardı. Kız, onun kızıydı.

Peki bir insan kızına bunu yapabilir miydi?

Frank'tan şüphelenerek erken mi davranıyordu?

Sonra görüntüdeki bir ayrıntıyı hatırladı. Daha önce de kafasına taktığı ve bu yüzden Murphy ile tartıştığı ayrıntıyı. Görüntüdeki kızın gözleri siyah bir bantla bağlanmıştı.

Tıpkı Richard'ın oğlunun da gözlerinin bağlı olduğu gibi. Böylece çocuklar şeytanın yaptığı teşhiri görememişlerdi. Bu ilk bakışta farklı algılanıyordu. Sanki çocukların bulundukları yeri veya şeytanın yüzünü görmelerini engellemeleri için böyle bir önlem alınmış gibi duruyordu. Ama asıl neden çok farklıydı.

Frank kendi kızını taciz etmemişti. Güvenlik güçlerinin

böyle olduğunu düşünmesini istemişti.

Çalan telefon birden irkilmesine neden oldu. Kalbi, kızından kötü bir haber alacak olma ihtimalinin dehşetiyle titredi. Nefesini tutup ahizeyi yavaşça kaldırdı.

Hapishane müdürü arıyordu.

“Dedektif, kayıtları inceledim, söylediğiniz gibi Thomas Johnson Masumiyet Araştırma Komisyonu’na başvurmuş. Komisyondan iki avukat Johnson’la iki gün boyunca görüşmüşler. Ama avukatların arasında söylediğiniz isme rastlamadım.”

Martin’in heyecanı birden suya düşen köz parçası gibi söndü. “Emin misiniz?”

“Evet, tabi, komisyondan gelen avukatların isimleri Fred Silvani ve Walter Daniels. Adalet bakanlığı tarafından verilen görüşme izin kâğıtları şu an önümde. Komisyonun iki hafta sonra Thomas Johnson’un iddialarının somut kanıtlarla örtüşmediğini rapor edip soruşturmayı reddettiklerini beyan ettikleri rapor da önümde duruyor. Sonunda da Thomas Johnson idam edildi zaten. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı dedektif?”

Martin’in gözlerindeki ışık yavaş yavaş söndü. Bir an cevap vermedi. Duyduklarına anlam verememişti. Tüm taşlar yerine oturuyordu oysa.

“Dedektif, orada mısınız?”

Martin derin bir nefes alıp düşüncelerini toplamaya çalıştı. Kuru bir sesle, “Hayır yok. Teşekkürler,” deyip telefonu kapattı.

Frank’in komisyon tarafından görevlendirilmemiş olması Thomas Johnson’un iddialarını öğrenmediği anlamına gelmezdi. Sonuçta Thomas’la konuşan avukatlardan da pekâlâ olayın ayrıntılarını öğrenmiş, hatta ifade tutanaklarını okumuş bile olabilirdi.

Madem bu yolla gerçek sonuca varamayacaktı öyleyse tüm bunları ilk elden öğrenecekti.

Yani Frank Pauly'den!

Silahını aldı, neredeyse yirmi yıldır ilk kez kendinden emin bir ifadeyle mekanizmasını çekip mermiyi namluya verdi ve kılıfına geri soktu. Sonra seri adımlarla odadan çıktı.

Polis merkezinden ayrılırken duygusal olarak tam anlamıyla çökmüş olsa da, kafasının içinde yükselen çığlıklar ona güç veriyordu. Bu çığlıklar şeytan tarafından kaçırılan kızının çığlıklarıydı ve onu ayakta tutan tek sestti.

Bu yüzden arkasından seslenen dedektif yardımcısı Farley'in sesini duymadı bile.

Otoparkta inip arabasıyla emniyetten o kadar hızlı çıktı ki yanından geçen memurlar Martin'in bir hayalet olduğuna inanabilirdi.

Hastaneye doğru gaza basarken Frank'i bulunca ne yapacağını düşünüyordu. Onu tutuklamalı mıydı? Yoksa bir kenara çekip önce sorgulamalı mıydı? Tutuklaması için önce üstlerine haber vermesi gerekiyordu. İkinci şık içinse umutlu değildi, bir kenara çekip sorgulayarak ağzından laf alabileceğini ya da yaptıklarını itiraf ettirebileceğine inanmıyordu.

Geriye Martin'in hiç de kullanmak istemeyeceği tek bir yöntem kalıyordu. Silahını çıkartıp kızının yerini söyletene kadar o alçağın başına vurmak!

Gazı kökledi. Frank'i hastanede bulacağına emindi. Sadece kızının yerini öğrenmek istiyordu. Sadece bunu söylemesi yeterdi onun için. Daha sonra Benjamin'i öldürdüğü için teslim olacaktı.

Cep telefonu çalıyordu. Cebinden çıkartıp göz ucuyla numaraya baktı. Yüzbaşı Murphy'di. Telefonu yan koltuğa fırlattı.

Bir an Bayan Blake'e karşı içinde bir nefret duygusu par-

ladı. Kocasının intihar notunu daha önce verseydi, belki de Martin kızı kaçırılmadan önce Frank'i enseleyebilirdi. Bayan Blake'e bir lanet okuyup her şey için geç kalmamış olma umuyla gazı kökledi. Arabaların önünden çekilip yol açması için sirenlerini açtı ve Canal Street caddesindeki sıkışık New Orleans trafiğinin içine karıştı.

Yirmi dakika sonra hastanenin önündeki sokağa geldiğinde sağlı sollu caddeyi tutmuş yarım düzine kadar devriye arabası olduğunu görünce merkezden kırmızı alarm verildiğini düşündü. Dün burada iki devriye arabası varken şimdi üç katına çıkartılmıştı! Hastane bahçesinde de üniformalı polisler cirit atıyordu.

Bir şeyler ters mi gidiyordu? Uzun adımlarla binaya yürürken telefonuna baktı. Murphy'den üç, Dedektif Farley'den ise yedi tane cevapsız arama vardı. Martin'in kalp atışları hızlandı.

Döner kapıdan geçmeden önce sağda nöbet tutan memurun önünde durdu.

"Durum nasıl?"

"Kötü efendim. Frank Pauly'nin kızı kaçırıldı?"

"Ne?"

"Evet efendim, bir saat kadar önce. Yüzbaşı ve diğer dedektifler içeride tetkik yapıyor."

Martin rüzgâr gibi kapıdan geçip binaya daldı. Zihni allak bullaktı. Asansöre bindi. Rachel'in kaldığı müşahede odasının bulunduğu bölümün girişinde gazeteciler birikmiş, kapıdaki memurla tartışıyorlardı. Martin üzerine çevrilen objektiflerden ve sorulardan sıyrılarak kapıya doğru güçlkle ilerledi.

Kapıdaki memur, Martin'i tanır tanımaz kenara çekildi. Martin arkasından seslenen gazetecileri duymazdan gelerek

rüzgâr gibi koridora daldı. Çok geçmeden bir memur Martin'i karşıladı.

"Yüzbaşı Murphy sizi bekliyor efendim."

Martin, yaşadığı paniği belli etmemeye çalışarak sakince polisi izledi. Memur onu koridorun ortalarında yer alan bir odaya götürdü. İçerde Murhpy ile birlikte emniyetin başka bir biriminden gelen birkaç sivil giyimli dedektif daha vardı. Masanın üstündeki bilgisayar ekranına eğilmişler, bir kapalı devre güvenlik kamerası tarafından çekilmiş olduğu belli olan siyah beyaz görüntüyü izliyorlardı. Murhpy başını bilgisayarın ekranından Martin'e kaldırdı. Ceketini çıkartmış, beline deri kılıflı silahını kuşanmıştı. Sadece tehlikeli bir görev esnasındayken silahını taşırdı.

"Kim kaçırmış?" dedi Martin, aslında sorunun cevabını bilmesine rağmen.

"Bir kadın," dedi Murphy.

"Bir kadın mı?" Bu cevabı beklemiyordu. İşin içinde Frank'in olduğunu düşünmüştü. "Nasıl bir kadın? Kimliği?"

"Kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz kızın halası olduğunu söylemesi. Nöbet tutan memura sıcak kahve getirip onunla ayaküstü biraz sohbet etmiş. Memur en son, kadın içeri girerken üstüne tuhaf bir ağırlık çöktüğünü hatırlıyor. Frank'e hâlâ ulaşamıyoruz, garip bir şekilde karısına da... İki eyalette de hem karısını hem de kendisini arıyoruz. Ama hiçbir ipucu yok. Senin bir fikrin var mı?"

Martin, başını omuzları üstünde sallarken düşüncelere dalmıştı. İçinde dehşet verici bir fırtına kopuyordu. Önce Frank'in ortadan yok olması, şimdi de kızının meçhul bir kadın tarafından kaçırılması, kendi kızına asla kavuşamayacak olması anlamına gelebilirdi. Martin dişlerini sıktı. Birden içinden Murphy'e tüm olanları anlatmak geldi. Kızının kaçırıldığını, tüm bu korkunç şeyleri yapan kişinin Frank olduğunu...

“Martin,” dedi Murphy donuk bir yüzle. “Bir şey daha var. Beni takip et.”

Murphy önden yürüyüp Martin’i karşıdaki boş bir odaya götürdü. İçeri girince kapıyı iterek kapattı. Yüzünde gergin, bitkin ve öfkeli bir ifade vardı. Yaşanan olayların etkisinden daha derin, farklı ve tehlikeli bir gerginlik...

Martin bir an kendini çok yorgun hissetti. Duygusal açıdan tamamiyen çökmüştü. Sanki günlerdir ölümü beklediği yatakta, sanki birinin onu hayata bağlayan yaşam fişini çekmek üzere ağır adımlarla yaklaştığını hissediyordu.

Murphy burnunu çekip kemiğini eliyle kaşıdıktan sonra Martin’e, sanki konuya bir türlü nasıl gireceğini bilemiyor-muş gibi kararsız bir bakış attı. Martin’in yüzü bembeyaz kesildi. Odada şeytanın varlığını hissediyordu. Kızgın pençelerini ense köküne batırmış, onu cehenneme tekmelemek için yavaşça üçten geriye sayıyordu.

Murphy’nin yüzündeki ifadeden her şey anlaşılıyordu. Martin’in sonu gelmişti. Hem de kızını kurtaramadan!

“Martin, bak, bu sabah balistikten tuhaf bir rapor aldım.” Susup Martin’in gözlerine acımayla karışık beklenti dolu bir bakışla baktı. Sanki sözlerini kesip Martin’in her şeyi itiraf etmesini bekliyormuş gibi. Martin’se kalp atışlarının gümbürtüsünü bastırmaya çalışarak dişlerini sıkmış, endişeli gözlerle onu seyrediyordu. “Bak eminim teknik bir hata olmuştur! Birlirsin, bazen böyle hatalar olur. Ama görünen şu ki, bu noktada...” Susup meraklı bir ifadeyle iç çekti. “Söylemek istediğin bir şey var mı bana? Belki unuttuğun bir ayrıntı. Son günlerde başına gelen tuhaf bir şey...”

Martin dalgınca başını yanlara salladı. “Ne demek istiyorsun?”

Murphy sıkıntılı bir ifadeyle yutkundu. “Bilmiyorum... Bak, biz aynı taraftayız. Aynı meslekteniz. Silah arkadaşınız.

Polislerin birbirini koruması ve kollaması lazım. Başına kimseye söyleyemediğin bir şey mi geldi?"

Martin köşeye sıkışmış bir fare gibi bakışlarını kaçırdı. Şimdi her şeyi itiraf etmenin tam zamanıydı. Kaçacak yeri kalmamıştı!

Murphy, arkadaş canlısı bir yumuşaklıkla seslendi. "Martin, söyle bana ne oldu?"

Martin'in aklından birçok şey geçiyordu. Şeytanın gönderdiği videolardaki elleri yüzleri bağlı zavallı çocuklar... Benjamin'i vurduğu an! Yerde seken sıcak kovanın çıkardığı metalik ses... Kızının yılsonu gösterisini izlemek istemesi...

Kızı hâlâ hayatta mıydı?

"Martin! Bak, bu iş aydınlatacağız. Her ne olduysa senin yanındayız. Seni kimseye yem vermeyiz! Balistik sonuçlarını FBI'a göndereceğiz. Ülkenin en iyi laboratuvarlarında tekrar inceleteceğiz! Bu hata düzeltilecek! Ama... Ama, bu sürede mesleğe devam edemezsin. Bak, kesinlikle basına sızmayacak bu! Kimse neyle itham edildiğini bilmeyecek! Bu işi içeriden temizleyeceğiz. Sadece, şimdi, bir süreliğine benimle gelmelisin. Savcılığa götürmeliyim seni. Benim arabamla gideriz. Kimse ne olduğunu anlamaz. Şu an kimse bilmiyor zaten."

Martin hiçbir şey söylemiyordu. Kelimeler boğazına olta gibi takılmıştı. Murphy konuşurken sanki televizyonda izlediği bir dizinin repliğini duyuyormuş gibi geliyordu ona. Yabancı bir histi. Tuhaf ve rahatsız edici.

Bir elin omzuna konduğunu hissetti.

"Yanında olacağız Martin! Seni yalnız bırakmayacağız! Martin... Martin duyuyor musun?"

Martin'in gözleri bulanıklaşmaya başladı. Görüntüler dalgalanıyordu. Sanki suyun altında her şey nasıl yavaş hareket ederse çevresindeki her şey de öyle hareket etmeye başlamıştı. Derinlerde bir yerlerde Murphy'nin sesini duyuyordu.

“Martin! Hayır yapma... Dur...”

Kızı Maria’yı görüyordu. “Baba... Yıl sonu gösterisine çok az kaldı. Geleceksin değil mi?”

Araya Murphy’nin sesi karışıyordu. Korkmuş ve panik halinde. “Martin! Yanlış yapıyorsun, hayır! Bu işi halledebiliriz! Lanet olsun! Yapma!”

Dört bir yanında yankılanan bir çığlık Martin’i kendine getirdi.

“Silahı var! Silahı var!”

Etrafına bakındı. Koridordaydı. Önünde Murphy vardı ama arkası ona dönüktü. Kolunu onun boğazına dolamıştı. Diğer elinde tuttuğu 9 milimetrelilik tabancasını ise Murphy’nin şakağına dayamıştı.

Koridorda birden hareketlenme oldu. Üniformalı ve sivil polisler silahlarını çekip oldukları yerde kaldılar.

Martin onlara bağırdı.

“Tek bir hareketinizde beynini uçururum! Geriye!” Tüm gücüyle haykırdı. “GERİYE! Koridoru boşaltın!”

Adamlar Murphy’nin kıpkırmızı kesilmiş yüzüne baktılar. Murphy gözleriyle onayladı.

Polisler yavaşça geriye doğru çekilerek koridoru boşalttılar. Martin kan içici bir yırtıcı gibi keskin bakışlarla Murphy’i personel asansörüne doğru sürükledi. Bir saniyeliğine kolunu Murphy’nin boğazından çekip asansör düğmesine bastı, sonra da atik bir boğa yılanı gibi tekrar kolunu Murphy’nin boynuna doladı. Diğer kapıdan sohbet ederek koridora giren iki doktor neler olup bittiğini bir an idrak edemediler. Murphy’nin şakağına dayalı gümüş renkli silahı görünce yüzlerinin rengi atarak donup kaldılar.

Polislerse elleri tetikte asansöre doğru yaklaşıyordu. Martin sert bir sesle haykırdı. “Kalın yerinizde!”

Yaka kartında FBI yazısı görünen genç bir ajan "Sakin ol koca oğlan," diye seslendi.

Martin keskin bir sesle yanıtladı. "Peşimden gelmeyin! Bu işin sizle ilgisi yok!"

Martin söylediklerine ve yaptıklarına inanamıyordu. Sanki konuşan kendisi değildi. Ses ona aitti, ama kelimeler hiç tanımadığı birine aitti.

Sanki... Sanki içindeki...

Şeytana!

Asansör kata gelince sinyal sesi duyuldu. Kabin kapısı açılınca elindeki tepside çeşitli aletler taşıyan bir hemşire küçük bir çığlık atıp tepsiyi şangırtıyla yere düşürdü.

"Çık dışarı!" diye seslendi Martin. Hemşire titreyen elleriyle ağzını kapatıp kabinden çıktı.

Kolundaki baskıyı arttırıp yüzbaşığı kabine çekti. Murphy boğazına mengene gibi yapışan iri kolun kuvveti yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Genzinden hırıltılı sesler çıkarttı. Martin silahının ucuyla zemin kat düğmesine bastı. Kapı kapanırken polisler asansöre doğru koşturuyorlardı.

Boğazındaki baskı yüzünden kısık sesle konuşan Murphy fısıldadı. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

Martin bir an duraksadı. Sonra dişlerinin arasından keskin bir sesle yanıtladı.

"Kızım için! Kızımı kaçırdı!"

Murphy böyle bir yanıt alacağını düşünmüyordu. Bir süre panelde yazan kat sayılarını izledi. Asansör hiçbir katta durmadan aşağı inmeye devam ediyordu.

"Sana yardım etmeme izin ver. Beni bırak. Kızını kurtaralım!" Murphy söylediklerinin bir işe yaramayacağını bili-

yordu ama yine de şansını denemek istemişti. Martin'in psikolojisi onu korkutuyordu.

Martin emrivaki tonla kulağına seslendi. "Şu silahını yavaşça kılıfından çıkartıp yere bırak."

"Martin, silahımı alamazsın."

"Dediğimi yap. Yolun sonuna geldim. Seni de götürürüm!"

Sözleri değil ama ses tonu Murphy'nin içindeki bir şeyleri hareketlendirmişti. Salt korkuyu. Martin artık tanıdığı bildiği o dedektif değildi. Vicdanı, insanın var olduğu günden beri dünyayı kasıp kavuran o korkunç gücün ateşiyle kavrulup kül olmuştu. Artık Martin'e kendi ruhu değil, şeytanın ruhu hükmediyordu.

Bu yüzden sessizce söyleneni yaptı. Silahını kılıfından çıkartıp yere bıraktı.

Bu sırada asansör birinci kata gelince durdu. Kapının açılma sinyali duyulurken Martin, dışarıdan kendini göstermeyecek bir biçimde Murphy'nin arkasına saklandı ve silahının namlusunu daha sert bir biçimde onun alnına bastırdı.

Kabin kapısı yavaşça açıldı. Kapının önünde iki polis memuru vardı ve silahlarını kabinin içine doğrultmuşlardı. Martin hafifçe başını eğip bir gözünü Murphy'nin arkasından onlara uzattı.

"Takip etmeyin bizi! Şakam yok!" diye seslendi tehditkâr bir sesle.

Üniformalı memurlardan birisi gözü pek bir sesle yanıtladı. "Silahını at, teslim ol!"

Martin bu sefer Murphy'e seslendi. "Düğmeye bas, aşağı kata!" Murphy söylediğini yapmayınca boğazını daha güçlü sıkıp onu silkeledi. "YAP HADİ!"

Murphy isteksizce kolunu uzatıp düğmeye bastı.

Kabin kapısı tekrar kapanırken polislerden birisi yaka-

sındaki telsize yüzünü eğip durumu diğer polislere bildiriyordu.

Murphy nefes almak için, bir piton gibi boğazına sarılan Martin'in kolunu gevşetmeye çalıştı.

"Rahat dur!" dedi Martin.

"Nefes alamıyorum."

Martin kolunu gevşetti.

Kısık sesle "Sen aklını kaçırmışsın!" diye mırıldandı.

Martin bunun farkındaydı ama şu an akla ihtiyacı yoktu. O şeytanla savaşabilmek için ayakta kalmaya ihtiyacı vardı.

Asansör otoparka inince Martin, dikkatli gözlerle etrafı araştırarak Murphy'i dışarı itekledi.

"Araban nerede?"

"Dışarıda. Aklından ne geçiyor?"

Martin cevap vermedi. Etrafa bakındı. İki sıra ilerdeki yere park eden bir arabanın etrafa yansıyan kırmızı renkli fren ışıklarını gördü.

Murphy'i itekledi. Arabaların arasından geçtiler. Martin'in gözüne kestirdiği arabanın şoför kapısı açıldı ve pırıl pırıl cilalı bir ayakkabı arabanın içinden çıkıp zemine bastı. Sonra koyu renk takım elbiseli bir adam elinde bir evrak çantasıyla arabadan indi.

"Anahtarları ver!" diye bağırdı Martin.

Adam, gördüğüne inanmayan bakışlarla gözlerini kırpıştırarak, tek bir vücut gibi hareket eden Murphy'le onun arkasına gizlenmiş sesin sahibine şaşkınca baktı.

Martin silahını Murphy'nin alnından çekip adama doğrulttu. Horozunu kaldırıp yandaki arabanın arka camına bir el ateş etti. Patlayan silahın sağır edici sesi otoparkın içinde korkunç bir şiddetle gümbürdedi.

Ateş ettiği arabanın arkasındaki camın üzerinde küçük bir delik oluşurken tüm yüzeyi örümcek ağı gibi çatladı ve

arabanın alarmı deli gibi ötmeye başladı.

Murphy kulağın dibinde patlayan silahın sesiyle irkilip yüzünü buruşturdu. Kulağındaki korkunç çınlama, tüm vücudunu elektrik akımına kapılmış gibi titretmişti.

Arabanın sahibi önce elindeki çantayı ardından da kendini birden yere bıraktı. Korkudan şoka girmiş bir halde ellerini havaya kaldırıp haykırarak yalvardı.

“Ne olur vurma beni, ne olur?”

“Anahtarlar!”

Adam, anahtarı Murphy’nin ayağının dibine attı.

“Anahtarı al!” dedi Martin.

Murphy hâlâ kulağındaki çınlamanın etkisi altındaydı, yüzü mosmor olmuştu ve sağ eliyle kulağını kapatmıştı.

Martin bu sefer bağırdı. “Murphy anahtarı alıp arabaya geç hadi!”

Otoparkın merdivenlerinden inen bir grup polisin sesi duyuluyordu.

Murphy anahtarı alıp arabaya bindi. Martin’in şakası olmadığını, her türlü çılgınlığı yapacağına ikna olmuştu. Martin arabanın arka koltuğuna geçti. Silahını ön koltukların arasından Murphy’nin böbreğine dayadı. “Çalıştır motoru ve buradan çık. Hemen!”

Murphy çaresizce söyleneni yaptı. Kontağı çevirirken arabaların arasından onlara doğru koşan polisleri gördü ama artık ümidini kesmişti. Arkasındaki bu çılgın polisin dehşetinden onu kurtaracak tek güç artık Tanrı’ydı. Bu yüzden içinden dua ederken gaza bastı ve arabayı patinaj yaptırarak süratle park yerinden çıkardı.

Martin tabancanın namlusunu bastırarak arkadan tehdit dolu bir tonla seslendi.

“Sakın durma Murphy! Eğer durursan önce seni sonra da kendimi öldürürüm!”

Murphy dikiz aynasından Martin'in gözlerine baktı. Meslek hayatı boyunca bu bakışlarla birçok defa karşılaşmıştı. Tüm ümitleri tükenmiş, ölmek ve öldürmekten başka çaresi kalmamış suçlunun bakışlarıydı bunlar. Tüm insani duygularını içindeki şeytanın kızgın pençelerine parçalatmış karanlık ve vicdansız bakışlar. Martin bu hale nasıl gelmişti? Yoksa başına gelen şey, aslında her zaman içinde yaşayan fakat kendini göstermeyen şeytanın uyanmasına mı yol açmıştı?

Araç hızla ana caddeye çıktı. Murphy çok iyi bir şofördü. Direksiyonu sağa kırarak otomobili arka lastikleri üzerinde kaydırıp trafiğin içine yağ gibi aktı. Bir anda şeridini gasp ettiği araçlar frene basıp küfür edercesine arkadan korna çaldılar.

Otoparktaki polisler caddede bekleyen ekiplere aracın plakasını vermiş olmalıydı. Peşlerine hemen iki ekip arabası takıldı. Birden ana caddedeki araç gürültüsüne polis arabalarının çılgın gibi çalan siren sesleri de karıştı.

Elli metre ilerde trafik lambaları vardı. Şu an yeşil ışıktaydı ama beş saniye sonra kırmızı ışığa geçeceğini gösteren saniye göstergesi birer birer azalıyordu.

"Sakın durma!"

"Yetişmemiz mümkün değil!"

"Bas şu lanet gaza!" diye bağırdı Martin. Tabancanın namlusunu böbreğine öyle bastırmıştı ki Murphy'nin yüzü acıdan gerildi. Gaza sonuna kadar bastı.

Önünde yavaşlayan arabaları keskin ve tehlikeli manevralarla geçti. Sağ şeritteki bir arabanın dikiz aynasını uçurdu. Soldakinin kaportasını sıyırdı.

Kırmızı ışık yanmıştı. Sağ ve sol caddeden arabalar kavşağa doğru hareket ederken Murphy gözlerini kapatıp haykırdı.

“Lanet olsun sanaaaaaa!”

Araba saatte 118 kilometrelik bir hızla kavşağa girerken Murph ve Martin gözlerini kapattılar. Birkaç salise tüm dünya sessizliğe büründü. Martin kızının yüzünü gördü. Ona “Baba” diye sesleniyordu. “Bana gel.”

Ön kaportadan gelen korkunç bir çarpma sesi Martin’in kızının hayalini tuz buz etti. Hemen ardından da kavşak korkunç bir gürültüyle fren sesleri ve korna sesleriyle yankılandı.

Murphy, kavşağa giren bir pikaba çarpmıştı. Araba büyük bir hızla kendi eksenini etrafında defalarca dönerek yolun ortasına savruldu. Arkasından gelen arabalar ona çarpmamak için anında fren yaptılar ama önlerinde daireler çizen pikaba çarpmamaları imkânsızdı. Bazı sürücüler can havliyle direksiyonlarını sağa ya da sola kırınca karşı şeritten gelen arabaların üzerine çıkıp ortalığı bir anda cehenneme çevirdiler. Birbirine çarpan arabaların kaputlarından yükselen metalik seslerin korku verici çınlaması bir süre havada asılı kaldı.

Çarpmanın şiddetiyle Murphy ve Martin arabanın içinde ileri geri sallandılar. Altlarında başka bir araba olsa belki de çoktan ikisi de ön camdan dışarıya fırlamıştı ya da araba sağa sola savrulup taklalar atmıştı. Ama bindikleri Mercedes, bir tank gibi sağlamdı. Ne kontrolden çıkmış, ne de hava yastıkları açılmıştı. Murphy direksiyonu iki eliyle sımsıkı tutup gözlerini ölümden dönen birinin şaşkınlığıyla kocaman açtı. Kaldırımdaki yayaların korku dolu bakışları altında cadde- den bir ok gibi geçti. Martin başını çevirip arkasına baktı. Kavşak, birbirine girmiş arabalarla bir savaş meydanını andırıyordu. Saniyeler içinde asfalt, kırık cam parçaları ve kaportaları yamulup bükülmüş arabalardan çıkan insanların yardım isteyen çığlıklarıyla kaplanmıştı. Peşlerindeki ekip arabaları ortalıkta görünmüyordu. Kaza yerinden çıkamamış ya da

kazaya karışmış olmalıydı. Martin içinden kimsenin canının yanmamış olması için dua ederek tekrar Murphy'e döndü.

"Sağa, şuradan sağa dön."

Murphy kurtulmuş olmalarına inanmayan bakışlarla gözlerini kırıpıştırarak dikiz aynasından arkalarında kalan kaza yerine bakıyordu. Başını iki yana sallayarak hızı düşürdü ve Martin'in söylediğini yapıp keskin bir manevrayla ara sokağa saptı.

"Şimdi sola dön. Şu ilerdeki çöp konteynırının arkasında dur."

Murphy sağa yanaşıp sertçe frene bastı.

"Kontağı kapatıp anahtarı bana ver."

Murphy kontağı çevirip arabanın motorunu kapattı. Anahtarı omzunun üstünden Martin'e uzatırken bileğinde sert bir metalin soğukluğunu hissetti ve çok aşına olduğu o metalik sesi duydu.

Martin onun bileğine kelepçe takmıştı. Hızlıca uzanıp kelepçenin öbür halkasını direksiyon simidine geçirdi.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Telefonunu ve telsizini de ver!"

"Telsizim hastanede kaldı."

"Telefonunu ver!"

Murphy tepki vermedi.

"Ver şu lanet telefonu Murphy!"

Murphy kaşlarını çatıp omzunun üstünden Martin'e baktı. Sesi otoriterdi. "Çöz şu kelepçeyi!"

Bir polis olarak kelepçe takılması gururunu kırmış gibiydi. Martin başını yanlara salladı. Elini Murphy'nin sol tarafındaki pantolon cebinin üstüne attı. Cebi boştu. Silahını koltuk altı kılıfına sokup arabadan indi. Şoför kapısını açtı. Murphy'nin küfürlerine aldırmadan elini sol cebine sokup cep telefonunu çıkarttı ve öndeki çöp konteynırının içine fırlattı.

Murphy'nin kelepçe taşımadığını bildiği için üstünde anahtar aramasına gerek yoktu.

Etrafına bakındı. Son derece sessiz ve sakin bir mahalledelerdi. Murphy bağırıp etraftan yardım isteyebilirdi. Ağzını bağlasa bile polisler on dakika içinde onu bulurdu. Telefon sinyallerini şimdiden takibe almış olmalılardı.

Birkaç blok uzaktan siren sesleri gelmeyle başlamıştı bile.

Martin'in ihtiyacı olan tek şey oradan uzaklaşmaktı.

Son kez Murphy'e baktı.

"O yaptı," dedi. "Kanıtım yok. Ama şeytan o! Frank Pauly!"

Sonra arkasına bile bakmadan karşı sokağa doğru koştu.

ŞEYTAN AZAPTA

*Sınırlar melekler içindir.
Şeytan için değil.*

Martin bir taksi bulabilmek için ara sokaklarda üç yüz metre yürümüştü. Taksiye binmeden önce telefonundan da kurtulmuştu. Onu yanından geçtiği bir evin çatısına fırlatmıştı.

Düşüncelerini toplamaya ve soluklanmaya ihtiyacı vardı. Frank'e nasıl ulaşacaktı? Üstelik de kentteki tüm polisler peşindeyken?

Kanının çekildiğini hissediyordu. Ya Frank'e ulaşamazsa? Ya kızına bir şey yaparsa?

Sanki kızgın bir bıçakla deşiliyormuş gibi yüreğinde korkunç bir acı duydu. Yere düşmemek için dişlerini sıktı. Dayanmak zorundaydı. Ayakta kalmalıydı. O şeytana ulaşmalıydı.

Murphy acaba söylediği şeyi anlamış mıydı? Bu işin arkasındaki kişinin Frank olduğuna inanmış mıydı?

Bayan Blake'in verdiği, eşinin intihar mektubunu ofiste bırakmıştı. Meslektaşları Murphy'i kurtardıktan sonra yapacakları ilk şey Martin'in ofisini aramak olacaktı. Böylece mektubu bulacaklardı. Sonra FBI ve soruşturma savcısıyla

toplantı yapacaklardı. Danna Maria Kosinski'yi araştıracaklar ve sonunda Frank'le olan bağlantısını kuracaklardı.

Tabii onlar tüm bu sonuçları analiz edip yeteri kadar kanıt toplayıncaya kadar Frank eyaleti çoktan terk edecekti! Ve Martin'in küçük bebeği, şu an nerede rehin tutuluyorsa orada günlerce kurtarılmayı bekleyecek, belki de asla ona ulaşamayacaklardı.

Ne FBI'a güveniyordu ne de meslektaşlarına. Şu an evrenin en yalnız canlısı olduğunu hissediyordu.

Ona yardım edecek tek güç Tanrı'nın inayeti idi.

Ona sığınmalıydı.

Taksi sürücüsüne Nola'nın en kalabalık işçi mahallelerinden biri olan Gentilly'ye çekmesini söyledi. Buraya uzun zamandır gelmiyordu. Çocukluğu burada geçmişti. Polis akademisine gidene kadar.

Geçen onca uzun yıldan sonra bile geçmişin o taze çörek kokulu hatıraları Gentilly'nin sokaklarından silinmemişti. İşçi mahallelerinde büyüyen herkesin hatıralarına sinmiş bir kokuydu mayalı çörekler. Sabahlara çörekle başlar, akşamı çörekle getirirlerdi.

Taksiyle geçerken, etrafı ağaçlarla çevrili tek katlı tahta müstakil evlerin hatıralarında farklı olarak birbirine daha yakın inşa edilmiş olduğunu fark etti. Çocukken mahalledeki arkadaşlarıyla tüm günlerini bu evlerin arasında koşturarak geçirdiklerini hatırladı.

Yolun öbür tarafındaki ağaçların arkasında sıralanan eski ahşap evlerin arasında kısa şortlarından çıkmış çırpı bacaklarıyla koşturan bir grup çocuğu görünce pek de fazla şeyin değişmediğini anladı. Buna sevinmeli mi yoksa üzülmeli miydi karar veremedi. Şimdiki çocuklar evlerinden çok az çıkıyor, zamanlarının çoğunu bilgisayar ya da oyun konsollarının karşısında geçiriyorlardı. Bu mahalledeki çocukların

ebeveynlerininse bunlara harcayacak parası olmazdı. Elllerine ihtiyaçlarından biraz fazla para geçerse ya kötü günler için yastık altı yaparlar ya da eski borçlarını öderlerdi. Kendi ailesinin de hiçbir zaman çocuklarına pahalı oyuncaklar alacak kadar parası olmamıştı.

Buradaki çocuklar için zaman sonsuzluğa akan bir nehir gibiydi. Gelecek, ufukta hiçbir zaman görünmeyecek kadar uzak bir adadaydı. Fakir doğarlar, fakir ölmek için çalışırlar ama birçoğu fakir ölürdü. Çok azı Martin gibi pes etmeyecek ve umutlarının peşinden koşarak bu fakirlikten kendini kurtarabilirdi.

Martin şimdi dönüp geçmişe bakınca, buradaki yaşamın tek iyi tarafının, daha küçük yaştan ona hayatı öğretmiş olması olduğunu gördü. Dayak yemeyi, yere düşmeyi, kalkmayı, yumruk atmayı, sevmeyi, nefret etmeyi ve bağışlamayı bu çetin hayatın içinde öğrenmişti.

Şu son birkaç günde başına gelen o korkunç olaylara da bu sayede göğüs görebilmiş, direnebilmişti belki de. Çocukken sokaklarda aldığı dersler sayesinde:

Hayat, kaderini kabul edene değil, ona karşı çıkana şans verir.

İnsan, gücü doğuştan kazanmazdı, hayatın tüm acı ve zevkini içerek hak ederdi.

Boğazında toplanan geçmişin yorgun hatıralarının tadını derin bir soluk alıp derinlere gömerek arkasına yaslandı.

Taksi şoförünün dinlediği radyoda dün akşamki maçın haberi vardı. *"Batı Konferansı'ndaki ilk tur eşleşmesinde New Orleans Pelikanları, serinin üçüncü maçında, normal sezonu lider tamamlayan konuk takım Golden State Warriors'a 119-123 yenildi ve seride üç sıfır geriye düştü. Seyircisinin desteğiyle maça hızlı başlayan Pelikanlar..."*

Siyahî sürücü, haberi dinlemeye tahammül edememiş gibi radyo kanalını değiştirip dikiz aynasından Martin'e bak-

tı. “Şimdi ne tarafa efendim?” Ağdalı bir güney aksanı vardı.

Martin başını cama çevirip bir an düşündü. Onu bulunduğu konuma getiren, en karanlık anlarında ışıyla önünü aydınlatan, ruhunu ve vicdanını huzura kavuşturan kaynağa gitmeliydi.

“Elysian sokağı,” dedi. “Chirst Kilisesi.”

Kilisenin etrafı tıpkı çocukluğunda olduğu gibi yeşilliklerle çevriliydi. Taksiciye parasını verip arabadan indi. Kilise binasını görür görmez restorandan geçtiğini anladı. Duvarları artık ahşap değil, turuncu tuğladandı.

Beyaz panjurlu cam kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi ahşap ve mum kokuyordu. Ön sıralarda birbirlerinden uzakta dua eden birkaç insan vardı.

Martin sunağın önüne ağır adımlarla ilerleyip sağ taraftaki boş bir sıraya oturdu. Göğsünde istavroz çıkartıp ellerini birleştirdi.

“Baba, oğul ve kutsal ruh adına... Yabani çalılar nasıl toplanıp ateşte yakılıyorsa, çağın sonunda da böyle olacak... Tanrı meleklerini gönderecek, onlar da insanları günaha düşüren her şeyi, kötülük yapan herkesi... toplayıp kızgın fırına atacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacak... Çağın sonunda da böyle olacak. Melekler gelecek, kötü kişileri doğruların arasından ayırıp kızgın fırına atacak. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacak... Ahiret günü, denize atılan ve her türlü avı bir araya toplayan balıkçı ağına benzer. İyice dolduğunda onu kıyıya çekerler, oturup işe yarayanları kaplara toplarlar, yaramayanları ise dışarı atarlar. Çağın sonunda durum bu olacak. Sen kötülerini sonsuz azaba, iyileri ise sonsuz yaşama gönder...”

Tıpkı Hz İsa'nın Zeytinlik Dağı'nda tüm gün dua etmesi gibi saatlerce dua etti. Her şeyi unutmuştu. Çevresindeki dünyadan uzaklaşmış, ruhunu Tanrı'nın kollarına bırakmıştı.

Okuduğu duaların verdiği rahatlama hissi kiliseden çıktıktan beş dakika sonra yerini karanlık ve ürkütücü düşlerin ıstırabına bırakmıştı tekrar. Ne kadar inancını korumaya çalışırsa çalışsın şu yalın gerçeğin açtığı korkunç yaranın ıstırabı geçmiyordu:

Kızı kaçırılmıştı!

Birden yüreğinde korkunç bir acı alevlendi. Elleri, dirseklerinden başlayan tuhaf bir sızıyla hissizleşti. Görüşü bulanıklaşıp ağırlaştı. Yanakları uyuştı.

Tüm vücudu yorgunluktan dökülüyordu ama acı onu ayakta tutuyordu.

Karısını aramalıydı. Belki kızından bir haber gelmişti. Belki de kendini boşuna yiyip bitiriyordu. Belki kızı çoktan kurtulmuştu. Eğer kızı sağ salim kurtulursa hiç tereddüt etmeden Murphy'e teslim olacaktı. Ömür boyu hapisanede çürümeye razıydı. Yeter ki kızı yaşamına devam etseydi.

Hastaneden kaçtığından beri iki buçuk saat geçmişti. Ekipler Murphy'yi çoktan kurtarmış olmalıydı. Murphy'nin durumu gözden geçirip karısının evine bir devriye gönderdiğine, hatta şu an eyalet suç tespit bürosundan bir teknik ekibin telefona dinleme-takip sistemi yerleştirdiğine emindi.

Karısı Sofia'yı düşündü. Kızının kaçırılmış olması yetmezmiş gibi bir de üstüne kocasının cinayetten aranıyor olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Kendi halini unutup ona acıdı. Bir günde hayatları mahvolmuştu. Aileleri yıkılmıştı.

Neden olmuştu tüm bunlar?

Martin'in anıları yirmi yıl öncesine gitti tekrar. O parkta vurduğu siyah gencin soluk genç yüzü gözlerinin önüne geldi. Tetiği çektiği o andan itibaren siyahi gencin kayıp ruhu Martin'i takip etmişti. Bunca yıl boyunca Martin bunu gör-

mezden gelmiş, o kötü anı unutmaya çalışmış, o cinayet gününden köşe bucak kaçıp saklanmıştı.

Geçmişle hesaplaşmamıştı.

Günahını affettirmemişti.

Vicdan azabı içinde yanıp tutuşarak polisliğe devam etmişti.

Şerefli bir polis böyle yapmazdı! O gün, İç işleri daha soruşturma açmadan rozetini ve silahını bırakmalıydı. Ama bunu yapmamıştı. Elindeki tek güç mesleği idi. Onu var eden şey. İşçi mahallerinden, vasıfsız, kimliksiz, parasız ölmekten onu kurtaran şey bu rozet olmuştu. Tekrar işçi mahallesine dönmektense, vicdanını kaybetmiş bir polis olarak yaşamaya devam etmeyi tercih etmişti.

İşte bu tercih onu şimdi şeytanın pençesine hapsetmişti. Çünkü şeytan asla affetmezdi!

Artık kaçmak yoktu. Yirmi yıldır köşe bucak saklandığı, o gençten çaldığı ruhla yüzleşmeliydi.

En yakın telefon kulübesine gitti. Telefon kartı yoktu. Kredi kartını kullanabilirdi ama o zaman da yakayı hemen ele verirdi. Ümitsizce bozukluk bulmak için ceplerini karıştırdı. Etrafına bakınıp para bozdurabileceği bir yer aradı. Yakınlarda hiç market görünmüyordu. Yoldan bisikletle geçen bir genci durdurdu. Eğer bozuk parası varsa ona on dolar vermeyi teklif etti. Siyahî çocuğun gözleri ışıldadı. Burada beklemesini söyledi, hızla pedal çevirip ara sokağa daldı. Beş dakika sonra Martin ümidini kesmek üzereyken çocuk cebinde bir avuç bozuklukla geri döndü.

Martin söz verdiği gibi on doları çocuğa verip bozuklukları aldı. Ankesörün para girişine bir çeyreklik atıp evinin numarasını tuşladı.

Altı kere çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. Martin düşünceli ve gergin bir halde yeniden arama tuşuna basıp

bu sefer karısının cep telefonu numarasını tuşladı.

Üçüncü çalışta eşi Sofia kızgın bir sesle telefonu yanıtladı.

"Alo?"

"Sofia benim."

"Martin, lanet olsun sana? Sabahtan beri elli kere seni aradım, niye dönmüyorsun bana?"

Sesi dünkü bitkinlikten kurtulmuş, öfkeli ve sabırsız bir tona dönmüştü.

"Sofia, bak, telefonumu kaybettim, özür dilerim, bir gelişme oldu mu?"

Karısı ağlamaklı bir sesle haykırdı. "Yok, Martin, lanet olsun yok! Ve senin bir şey yapacağın da yok! FBI'a gidiyorum, şu an taksideyim!"

Martin FBI lafını duyunca gerilmişti. "Bunu kimin yaptığını biliyorum Sofia, kızımızı kaçıran kişiyi biliyorum!"

"Öyleyse yakalasana onu lanet adam! Neden yakalamıyorsun? Neden kızımızı geri getirmiyorsun?" Tekrar ağlamaya başlamış, sesi hıçkırıkları arasında kaybolup gitmişti.

Boğazında yakıcı bir acı düğümlendi. "Bunu yapacağım Sofia. Bunu yapacağım!"

Karısı bir şey söylemedi. Martin bir süre hattın diğer ucundan onun sinirden ve kederden hıçkırmasını dinledi. Bu sırada telefonun uyarı sinyali yandı. Martin almacı omzuyla çenesi arasına sıkıştırıp cebindeki çeyrekliklerden birini daha para deliğine attı.

Karısının titreyen sesini işitti. "Artık tükendim Martin. Kızımızı istiyorum. Kızımı istiyorum!"

"Biliyorum Sofia. Biliyorum."

Karısının hıçkırıkları birden kesildi. Hattın diğer ucundan sesi kararlı ve inatçı bir tonla çınladı. "FBI'a gidiyorum."

Martin gözyaşlarını tutarak başını salladı. Artık direne-

cek gücü kalmamıştı. Şeytan onu mağlup etmişti. "Tamam," dedi silik bir sesle. "Git. Git onlara..."

"Gideceğim Martin. Kızımızı istiyorum."

"Seni seviyorum Sofia." Martin'in nemlenen kirpiklerinden yanaklarına usul usul birkaç damla yaş süzüldü. "Duydun mu beni, seni ve kızımızı çok seviyorum. Her ne olursa olsun, sizi canımdan çok seviyorum."

Karısı hıçkırmayı kesti. Derin bir nefes aldığını duydu Martin. Ardından hüznün dolu bir mırıldanma geldi. "Biliyorum."

"Tanrı sizi korusun."

Martin ahizeyi yerine koymak üzereyken karısının ona seslendiğini duydu. Aceleyle almacı tekrar kulağına götürdü.

"Buradayım!"

"Seni Murphy aradı. Bir notu varmış."

"Ne, ne söyledi?"

"Aramızda kalacak dedi. Seninle onun arasında kalacaktı. Onu aramanı istedi. Bana böyle söyledi. Bunun kızımızla bir ilgisi var mı Martin?"

Martin bir an duraksadı. "Yo tatlım, yok. Başka bir mesele."

"Pekâlâ. Biri daha aradı."

"Kim?"

"Frank adında biri."

Martin'in birden kalp atışları hızlandı. "Ne zaman? Ne dedi?"

"Birkaç saat önce. Çok önemliymiş. Bir numara bıraktı. Numarayı elime kaydettim..."

Martin'in kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Gözlerinde nefret dolu bir alev yanmaya başlamıştı.

Karısı burnunu çekerek cevapladı. "Numara, iki sıfır iki dört beş altı dört tane bir."

Martin ezberlemek için numarayı tekrarladı.

"Kızımızı getireceğim Sofia. Şerefim üstüne yemin ederim onu sana getireceğim."

Karısı cevap vermedi. Hat kesilene kadar Martin nefes nefese bekledi. Telefonun kapandığını gösteren o malum tek-düze ses duyulunca Martin derin bir nefes alıp yeniden arama tuşuna bastı. Para girişine bir çeyreklik daha atıp karısının söylediği numaraları tuşladı.

Yüreği cehennemin numarasını çeviriyormuş gibi çarpıyordu.

Beşinci çalışta telefon açıldı. Konuşan kişinin sesine rüzgâr sesi karışıyordu.

"Alo, kimsiniz?"

"Ben Martin!" dedi öfkeden dişlerini sıkarak. Ona bağışlamak, hakaret etmek, kızının yerini söylemezse onu eklem yerlerinden doğrayarak parçalayacağını haykırmak istiyordu. Ama, ama bu ona hiçbir şey kazandırmazdı. Acıyla yutkunup öfkesini bastırdı. Kızının hayatının bu aşağılık herifin elinde olduğu gerçeğinin farkındaydı. Buna göre davranmalıydı. Baba olduğunu unutmamalı, hedefine adım adım yaklaşan ve karşısındakine son darbeyi indirmeden önce onu fark ettirmeden köşeye sıkıştıran tecrübeli bir dedektif gibi davranmalıydı.

"Özür dilerim," dedi Frank. Sesi çekingen ve kederli bir tınıyla geliyordu.

"Yalan söyledin!" diye bağırdı Martin. Ses tonu, içindeki öfkeyi belli etse de sakin olmak için insanüstü bir çaba sarf ediyordu.

"Biliyorum," dedi Frank sakin bir tonla.

"Her şeyi biliyorum. Kız kardeşin, otuz yıl önce tecavüz edilip öldürülmüş!"

Frank cevap vermedi. Martin öfkesini kontrol altında tutarak devam etti.

“Marksville kasabasına gitmedim demiştin. Yalan söyledin.”

“Ben Marksville’ye hiç gitmedim. Neden bahsediyorsun sen?”

“Fotoğrafını gördüm Frank, oradaydın, annen üvey baban ve sen.”

“Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Thomas Johnson’ın hapishane müdürüyle konuştum. İdamından önce Masumiyet Araştırma Komisyonu davasını incelemiş. Onun dosyasını okudun değil mi? Her şeyi böyle öğrendin. Kız kardeşinin başına gelenleri. Kimlerin bu işte olduğunu. Sonra da intikam planı yaptın. Bunların hepsini sen ayarladın! Çocukları kaçırdın. Kız kardeşinin ölümünden sorumlu insanları birbirlerine öldürtmeye çalıştın. Kaçırılan çocukların acılarını yaşamalarını istedin. Kız kardeşine yapılanların acısını hissetmelerini istedin!”

“Hayır!” diye karşı çıktı Frank. “Dinle beni. Sanırım neden bahsettiğini anladım. Danna Maria Kosinski’nin davasından bahsediyorsun sen. Yıllar önce öldürülen kızıdan.”

“Evet lanet olası. Senin kız kardeşinden yani.”

“O benim kız kardeşim falan değil. Bunu da nereden çıkarttın?”

“Gazetede fotoğrafını gördüm. O sendin?”

“Kim bendim?”

“Frank, fotoğrafta kızın senin kardeşin olduğun yazıyordu.”

“Sen, bu ülkede kaç tane Frank olduğunu biliyor musun? Madem kardeşiz cinayete kurban giden kızın soyadı ile benim soyadım neden farklı? Vatandaşlık dairesinden benim ve o kızın ailevi bilgilerini karşılaştırdın mı?”

Martin bir an Frank'ın son söyledikleri yüzünden duraklamak zorunda kaldı. Çünkü böyle bir karşılaştırma yapmamıştı.

"Bir tane fotoğrafa bakıp nasıl böyle bir iddiada bulunabilirsin?"

Martin'in buna verecek bir cevabı yoktu. Sakin olmaya çalışarak düşünmeye çalıştı. Fakat Frank ona düşünecek fırsat vermedi.

"Bak dedektif, beni dinle. Söylediğin gibi Johnson'un dosyasını tekrar ele aldığımız doğru. Ama üzerinden otuz yıl geçmişti. Yeterli delil ve kanıt yoktu. Ayrıca Johnson'un iddialarında tutarsızlıklar vardı. Anlattığı şeylerin bazıları doğru olabilir ama suçlu göstermeye çalıştığı kişilerin o olayla bağlantısını asla bulamadık. Komisyon, Johnson'un spekülasyon yaptığından şüphelendi. Onun nefret ettiği, geçmişte bazı problemler yaşadığı kimseleri olayın içine çekmeye çalıştığını düşünüyordu. Bu yüzden davayı reddettik!"

"Yeme beni Frank! Bu işin içinde olmadığını mı söylüyorsun?"

Martin bir süre hattın diğer ucunda uğuldayan güçlü rüzgârın sesini dinledi. Frank konuşmaya başlamadan önce derin bir iç çekti. "Hepsinin değil." Sesi pişmanlıkla utanç arasında bir yerlerde kaybolmuştu.

"Bu da ne demek?"

"Bu iş başladığından beri şeytanın istediklerini elde edeceğini biliyordum. Bu yüzden Benjamin'in parmağını kestim. Çünkü hedefteki insanlardan biri olduğumu biliyordum. Kızımı kurtarmak için şeytanın söylediklerini yapmak zorundaydım. Bu yüzden Johnson'un davasını sizden sakladım. Çünkü bu konuda tamamen haklısın. Bu olanların, tüm bu yaşanan korkunç vahşetin o kızın cinayeti etrafında geliştiğini ben de biliyorum. Bunu size söyleseydim, tıpkı şu an oldu-

ğu gibi beni suçlayacaktınız. Böylece kızım o şeytanın rehineli olarak kalmaya devam edecek ve ben de masumlüğümü ispat edene kadar hapiste kalacaktım. Bu yüzden saklamak zorundaydım!"

Martin, daha fazla Frank'i dinlemeye tahammül edemeyecekti. Sakin ama tehdit dolu bir tonla fısıldadı.

"Kızım nerede Frank?"

"Bak, kızını ben kaçırmadım. Bunların sorumlusu ben değilim. Beni de ağına düşürdü."

"Bırak artık palavrayı. Eğer kızıma zarar verirsen Frank, seni dünyanın sonuna kadar takip eder ve işini bitiririm." Yumruğunu sıkıp telefon kulübesinin pleksiglas camına vurdu. Sesi öfkeden patlıyordu. "İnan bana bunu yaparım!"

Frank'in sesi gerginleşmişti. "Boşuna uğraşmış olursun dedektif. Çünkü ben masumum. O maskeli şeytan ben değilim. O videoyu izlemedin mi? Kızımın gerçekten de ellerini ve ayaklarını bağlayıp üzerine benzin döker miyim sanıyorsun? O görüntülerde taciz vardı. Lanet olsun, tacizden bahsediyorum! Kızıma bunları yapar mıyım sanıyorsun?"

Martin'in sesi rica etmeyle tehdit etme arasında sıkışıp kalmıştı. "Kızımın yerini söyle Frank! Seni affederim. Sadece yerini söyle! Tanrı üzerine yemin ederim peşini bırakırım!"

"Bunları ben yapmadım. Biliyorum inanmıyorsun ama Tanrı'nın üzerine yemin ederim ki ben değilim."

"Tanrı'nın adını ağzına alma pis şeytan!"

Artık Frank da bağıırıyordu. "Hata yapıyorsun! Bu işin arkasında kim olduğunu ve amacını biliyorum. Onun kim olduğunu bilmen hiç hoşuna gitmeyecek."

"Kimmiş, söyle de bileyim o zaman!"

Frank'in sesi bir anlığına gitti. Martin birkaç saniye boyunca cızırtı ve rüzgârın sesini duydu. ".....teki birisi! Geçen gün hastanede... yanındaydı."

“Ne?”

Frank nefes nefese tekrarladi. “Çok yakınındaki birisi. Bilmemen, senin ve kızının hayatı için daha doğru.”

Martin daha fazla dayanamadı ve tüm öfkesini yüksek sesle bağıarak kustu. “Frank, kes artık palavrayı!” Adeta genzi yırtılacaktı. Boğazındaki damarlar derisinden fırlıyordu. “Anlattığın bu zırvalıkların hiçbirı umurumda değıl! Bana kızımın yerını söyle!”

“Bak, benim de senin neye inandığın umurumda değıl. Bunun için seninle konuşmuyorum şimdi. Özür dilemek ve af dilemek için konuşuyorum!”

“Ne özrü?”

“Konuşmanın başında bu işe bulaştığımı söylemiştim. Çünkü...” Sesi rüzgârın da etkisiyle titreyip uzaklaşmaya başlamıştı. “Çünkü lanet olsun! Lanet olsun! Ben de oradaydım. Ben de o kulübedeydim. O kıza tecavüz edenler arasında ben de vardım!” Sesi kontrolünü kaybetmiş gibi geliyordu. Söyledikleri haykırmayla hıçkırma arasında boğuluyordu. “On sekiz yaşındayken küçük bir arkadaş grubumla kaçak timsah avına çıkıyordum. Fort Adams’tan bir tekne kiralamıştık. Kiralayan adam bizim yaşlarımızda beyaz bir kızla beraber olmak isteyip istemeyeceğimizi sormuştu. Arkadaşlarımdan birisi hemen atladı. Adamla otuz dolara anlaştılar. Adam bizi ormanda ıssız bir kulübeye götürdü. Arkadaşım on dakika sonra çıktı. Çok keyifliydi. Sonra... Sanırım içtiğim esrar sigarası yüzünden. Kafam yerinde değildi. Ben de denemek istedim. İçeride ne yaptığımı hatırlamıyorum bile. Sadece kızın saçları... O saçlar. Upuzundu. Yüce Tanrım!” Sesi daha da boğuklaşıp hüznle dalgalandı. “Tanrı beni affetsin! O şeytan bunun intikamını alıyor şimdi! Tüm bu olanların hepsi intikam için. Benjamin’i öldüremememin başarısızlığını affettir-

mek için bana bir şans daha verdi. Eğer bu işi de yapmazsam kızımı göremeyecektim!”

Martin duyduklarının etkisiyle dişlerini sıktı. İnanıp inanmamakta kararsızdı. Ama sanki doğru söylüyor gibiydi. Tüm dikkatini Frank’in söyleyeceklerine verdi. Şakakları acı acı zonkluyordu.

“Kızını ben kaçırdım Martin!” Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüşmüştü. “Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Bana yeni bir DVD gönderdiler, eğer kızını kaçırmazsam bebeğime yapacaklarını gösteriyorlardı. O görüntüleri görseydin...” Sesi titremeye başlamıştı. “Kızını dün gece Fort Adams’ın üç kilometre kuzeyindeki o kulübeye götürdüm. Kasabayı geçince batıya dön, ormanın içindeki yolu takip et, seni doğruca kulübeye çıkaracaktır. Beni affet. Umarım kızına kavuşursun. Tanrı yardımcın olsun!”

Ve telefonu kapattı.

ŞEYTAN KARŞILAŞMASI

*Şeytanın ruhu bir tek
Cehennemde yanarken ışıldar.*

Martin çığ gibi büyüyen kızgınlıkla dişlerini sıkıp yumruğunu savurdu. O an yaşadığı öfke kasırgası iç organlarına kadar tüm vücudunu kasıp kavurmuştu.

Frank'le telefonda konuştuktan sonra bir taksi buluncaya kadar cadde boyunca koştu. Ne kadar koştuğunu bilmiyordu ama nefesi kesilinceye kadar durmamıştı.

Sonunda bir taksiyi durdurdu ve taksiciye cüzdanından bir tomar para uzatarak gideceği yeri söyledi.

"Fort Adams Mississippi. Eğer son sürat gidersen geri kalan parayı da veririm!"

Taksici bir hazine bulmuş gibi önce paraya baktı, sonra da duyduğuna inanmamış gibi gözlerini bir kez daha Martin'e çevirdi.

"Kuzeyde mi?"

"Batıda. 61. otoyola çık!"

Melez taksici şüpheli bakışlarla bir süre, saçından ter damlayan adamı süzdükten sonra parayı alıp gaza bastı.

Yaklaşık iki buçuk saatlik yolları vardı. Martin'in susuz-

luktan boğazı kurumuş, iç çamaşırları tenine yapışmıştı ama hiçbirini umursayacak hali yoktu. Frank'ın telefonda söylediklerini düşünüyordu.

"Ben değilim! Bu ülkede kaç tane Frank var biliyor musun?"

Bu işin arkasında kim olduğunu ve amacını biliyorum. Çok yakınındaki birisi... Geçen gün hastanedeydi. İsmi bilmemen senin ve kızının hayatı için daha doğru!"

Doğru söylüyor olabilir miydi? Peki çok yakınındaki birisi derken kimden bahsetmişti? Hastanede onlarca polis ve FBI ajanı vardı. Ne yani, suçlu onlardan biri miydi?

FBI'nın elinde herkesin adli sicilleri saklanırdı. Bir suç işlenmişse, güvenlik güçlerinin tuttuğu tutanaklar savcılıkta ve polis arşivlerinde saklanırdı. Alınan ifadeler, şüpheliler, tanıklar, ihbarcılar herkesin ismi raporlanıp saklanırdı. Ama bu bilgilere bilgisayarın birkaç tuşuna basılarak kolayca ulaşılamazdı. Mahkemelerin ve savcılığın arşivlerinde sıkı ve dikkatli bir araştırma yapılmalıydı. Otuz yıl önce Marksville'de yaşanan olayla ilgili tutulan soruşturma raporlarının ve mahkeme kayıtlarının incelenmesi günler hatta haftalar sürebilirdi. Üstelik ne aradığınızı bilmiyorsanız, küçük ama hayati önem taşıyan bir bilgiyi gözünüzden kaçırabilirdiniz. Martin, o gazete arşivindeki isimden yola çıkmıştı. Frank'ın isminden. Eğer olay günü küçük Frank o kasabada değilse, polis onunla hiçbir zaman konuşmamış olabilirdi. Bu yüzden de ismi asla soruşturma tutanaklarına girmemiş olabilirdi. FBI, Maria Kosinski'nin soruşturma tutanaklarını incelemiş olsa bile Frank'ın ismine asla ulaşamazdı. Çünkü küçük Frank tanık değildi, şüpheli değildi, ismi olayla ilgili hiçbir soruşturmaya dahil edilmemişti.

Ya da...

Martin tamamen yanılıyordu. Doğru olan Frank'ın telefonda söyledikleriydi. O, Kosinski ailesinin bir üyesi değildi.

Tekrar Frank'in telefonda söyledikleri tehlike çanı gibi kulaklarında çınladı.

Bu işin arkasında kim olduğunu ve amacını biliyorum. Çok yakınındaki birisi...

Martin düşündükçe diplere düştüğünü hissediyordu. Yanık et kokulu, puslu ve dar bir labirentin içinde kaybolup gitmişti. Yüreği deli gibi çarpıyordu. Tek istediği kızıydı.

Katil kim olursa olsun Martin kızına sağ salım kavuşmak istiyordu. Gerisi FBI'ın işiydi.

Taksici birkaç kez sohbet etme girişiminde bulunmuş ama derin düşüncelere dalmış olan Martin'den bir yanıt alamayınca canı sıkkın bir halde radyodan bir müzik kanalı açmıştı.

Yarım saat sonra New Orleans'tan çıkıp 10 numaralı batı yolunda ilerlerken taksi şoförü kaşlarını çatıp dikiz aynasından arkaya baktı.

"Körfezden yağmur geliyor. Umarım fırtınaya çevirmez."

Martin başını arka camdan çevirip Meksika Körfezi'nin üstünde toplanan karartıya baktı. Saat ters işliyordu. Tıpkı her şeyin başladığı o kulübede, şeytanı ellerinden kaçırdıkları gece olduğu gibi ıslak, çamurlu ve uzun bir gecenin eşiğinde olduğunu hissediyordu.

Düşünceleri tekrar Frank'in söylediklerine döndü. Bir türlü emin olamıyordu. Eğer bu işin arkasında gerçekten de Frank varsa neden onunla oynamaya devam ediyordu? Ve o şu an saatte yüz kilometrelik bir hızla Frank'in kurduğu tuzağın içine doğru gidiyordu.

Peki ya yanılıyorsa? Ya Frank gerçekten de masumsa? O gazete arşivinde gördüğü çocuğun Frank olduğuna neden bu kadar emin olmuştu? Öldürülen kızın soyadı Kosinski'ydi. Eğer o kız Frank'in kardeşiye neden Frank'le soyadları aynı

değildi? Öz kardeş olmadıkları için soyadlarının farklı olduğunu düşünmüştü. Peki ya yanılmışsa? Ya meslek hayatında birçok kez düştüğü veya tanık olduğu o duruma kapılmışsa:

Önyargı.

Doğru düşünemiyordu. Düşünceleri rüzgârda savrulan yapraklar gibiydi. Kontrol edemiyor, yakalayamıyor ve hiçbir şeyden emin olamıyordu. Eğer tüm bu vahşi senaryoyu Frank yazdıysa, ölen kardeşinin intikamını alıyorsa, neden Martin'in kızını kaçırmıştı? Onun veya Martin'in ne suçu vardı?

Yumruğunu sıkıp oturduğu koltuğa gergince vurmaya başladı.

"Efendim, benzin almam lazım!"

Martin kafasını kaldırıp tepe aynasının yansımasından taksiciye baktı.

"Olur. Ama acele et!"

Taksici arabadan inip pompacının yanına giderken Martin yan camdan onu izledi. Taksicinin bir şeylerden şüphelenip polise telefon edeceğinden korkmuştu. Taksici, arabanın deposuna pompa tabancasını sokan benzinlikçiyle sohbet ederek bir sigara yakınca Martin korkusunun yersiz olduğunu anladı. Zaten taksici polise ne söyleyebilirdi ki? Martin'in kim olduğunu bile bilmiyordu.

Martin arabadan indi. Güneyden serin, nemli bir yel esiyordu. Gökyüzü gri bulutlarla kaplanmıştı ama henüz yağmur yoktu.

Martin hızlı adımlarla markete uğrayıp kuruyan boğazını nemlendirmek için bir şişe su alıp geri döndü.

61. otoyola çıktıklarında yağmur bulutları onlara yetişmişti. Arabanın tavanı eğimli yağın yağmur damlalarıyla tıkrırdıyordu.

Taksici içeri yağmur girmemesi için camları kapattı.

“Umarım fırtınaya yakalanmayız,” deyip hava durumunu öğrenmek için radyoyu kurcalamaya başladı.

Yağmur Martin'in karanlık düşüncelerini geri getirmişti. Sanki beyninde yüzlerce solucan kıvranıp duruyordu. Ağzında yapışkan bir pas tadı vardı. Sudan bir yudum aldı. Korkuyordu. Başına geleceklerden değil, kızının başına gelenlerden.

Onu sağ salim kurtarsa bile kızı eskisi gibi olabilir miydi? Yaşadığı o korkunç saatlerden sonra ruhundaki korku çabucak geçer miydi? Hayatının geri kalanında yaşadığı o korkunç anların dehşetini kursağında hissetmez miydi? Ya da babasının onun için katil olduğu gerçeğini unutabilir miydi?

Bir şeyden emindi. Kızını Frank kaçırmıştı. Bunu telefonda kendisi söylemişti zaten. Neden yapmış olursa olsun bu adil değildi. Bunun haklı bir nedeni olamazdı. Bu alçakçaydı!

Tıpkı kendisinin Benjamin Sterling'i başının arkasından vurması gibi.

Şeytan, bir konuda çok haklıydı. Dünya kötülerin yaptıklarından dolayı değil, iyilerin yapamadıklarından dolayı bu kadar korkunçtu. Dünyada ne kadar iyi insan olursa olsun, tek bir şeytan hepsini yenebilirdi. Şeytan buradaydı, okullarda, alışveriş merkezlerinde, trafikte, sinemada, evde her yerde karşınıza çıkabilirdi. Çünkü şeytan, insanın ta kendisiydi. Şartlar bir anda herkesi şeytana dönüştürebilirdi. Ne kadar melek gibi bir kalbe sahip olsan da...

Zaten şeytan da öyle değil miydi?

Eskiden o da bir melekti!

Cennetten düşmeden önce!

Martin'in artık asla gidemeyeceği yerden...

Yaklaşık üç saat süren uzun, sıkıntılı ve karanlık bir yolculuktan sonra taksici frene basıp arabayı durdurdu. Martin yorgunluktan uyuyakaldığını o zaman fark etti.

Arafta kalmış gibi derin bir boşluk hissiyle gözlerini açtı.

“Ne oldu?” diye mırıldandı. Kime seslendiğini bile bilmiyordu. Ya da nerede olduğunu.

“Fort Adams bayım. Geldik.”

Martin camdan dışarıya baktı. Karanlık ve boş bir yolun ortasındalardı. Sağ tarafında yoldan elli metre uzakta bir evin ışıkları yanıyordu. Martin o zaman nerede olduğunu ve ne yapmak istediğini hatırladı.

Fort Adams, ormancıların ve geçimini nehirden sağlayan bir avuç insanın kaldığı, iç savaş döneminden kalma küçük bir kasabaydı.

Martin, “Bir buçuk kilometre daha,” dedi. Uyku sersemliğiyle sesi paslı bir ton almıştı.

Taksici gözlerini yorgun bir ifadeyle arka koltuktaki Martin’e çevirdi. “Efendim?”

Martin genzini temizledi. “Bir buçuk kilometre daha sür. Sonra serbestsin.”

Taksici bu uzun yolculuğa daha fazla devam edecek olmanın keyifsizliğiyle iç çekip elini isteksizce vites koluna uzattı. Vitesi bire takıp gaza bastı. Müşterisini bıraktıktan sonra üç saat boyunca direksiyon sallayarak geri dönmek zorunda olacağını düşününce bir kilometre de olsa yol ona daha uzun gelmiş olmalıydı.

“Şuradan bir yerden sağa dönmemiz lazım.”

“Yoldan çıkacak mıyız?”

“Evet. İşte şu tarafa gideceğiz.”

“Ormana mı?”

“Evet, sadece bir mil.”

“Ama Mississippi’nin kıyısındayız. Her taraf bataklık ve çamur. Ben arabamı bilmediğim yola sokamam bayım.”

Arabayı Martin’in gösterdiği toprak yolun girişinde durdurdu.

Martin içinden söverek adama baktı. Bir an eli koltuk altı

kılıfındaki silahına doğru gitti ama bundan çabucak vazgeçti.

“Bak, sana eminim hak ettiğinden daha fazla para verdim.”

Taksici meydan okuyan bir ifadeyle yüzünü Martin'e çevirdi. “Daha paranın geri kalanını görmedim bayım. O sözünü ettiğiniz diğer yarısından.”

Martin elini cüzdanına attı ama çıkartmadı. “Bak, ben bir polisim ve acelem var, beni istediğim yere götürürsen paranın geri kalanın veririm.”

Adam tepe aynasından ters bir bakış attı Martin'e. “Neden polis arabasıyla gelmediniz o halde? Bak dostum, kusura bakma ama bu kadar. Arabanın amortisörünü ve şanzımanını daha yeni değiştirttim. Bana kaç patladı biliyor musun, tam yedi bin dolara. İstersen beni tutukla ama o yola girmem!” Ve alaycı bir sesle ekledi. “Memur bey!”

Martin cüzdanından rozetini çıkartıp adamın gözüne sokmak istedi ama bunun da bir işe yaramayacağını hissetti. Dişlerini sıkıp cüzdanını çıkarttı. İçindeki paranın bir kısmını çıkartıp adamın eline tutuşturdu.

Adam önce paraya sonra da Martin'in cebine geri koyduğu cüzdanına baktı. “Hey, bana cüzdanındaki tüm parayı vereceğini söylemiştin!”

Martin cevap vermeden inmek için kapıyı açtı. Adam “Hey!” diye bağırды. Ve kontağı kapatıp Martin'in peşinden arabadan indi.

Yağmur kesilmişti, hava serin ve nemliydi.

“Hey, bana söz verdiğin parayı ver.”

“O para istediğim yere götürmen içindi. Yarı yolda bırakman için değil.”

“Yarı yol mu? Senin için üç saattir araba sürüyorum.”

“Ve karşılığında da bin dolara yakın para aldın.”

“Ama cüzdanındakinin hepsini vereceğim demiştin.”

Adam arabanın önünden dolaşıp Martin'e doğru geliyordu ve bakışları hiç de iyi niyetli değildi. Martin'in birden şalterleri attı. Hastanede Murphy'i rehin aldığı andaki gibi şeytani bir duygu damarlarından beynine doğru hücum kalkmıştı.

"Bana o parayı ver!"

Martin koltuk altından silahını çekip adamın yüzüne doğrultunca adam birden ellerini kaldırıp bir adım geriye çekilmek zorunda kaldı.

"Hey hey, dur sakın ol ahbap!"

"Ellerini kaldır."

"Ellerim havada."

"Anahtarları ver."

"Ne yapacaksın!"

"Kes sesini ve anahtarları ver!"

Ses tonu yeterince ciddi ve tehditkârdı.

"Arabanın üstünde," diye geveledi adam korkuyla.

Martin silahını indirip taksicinin tedirgin bakışları altında arabaya bindi.

Adam ellerini indirip bağırdı. "Hey napıyorsun, beni burada bırakamazsın!"

Martin kontağı çevirdi ve adamın arabanın ön kapısını açmak için yaptığı hamleye fırsat vermeden sert bir patinajla arabayı çamurlu yola sürdü. Taksici arabanın kapısına vurup birkaç metre peşinden koştu ama sonra başını ellerinin arasına alıp sadece kendisinin duyduğu küfürlerle baş başa kaldı.

Martin, karanlık orman yolunda önünü görebilmek için uzunları yaktı. Yanlış bir yola saparsa kendini birden bataklık içinde bulacağını biliyordu.

Gök gürlemeye başlamıştı. Bu iyi haberdi. Frank ya da diğer katil eğer oradaysa, arabanın motor sesini duyamayacaktı. Ama yine de ihtiyatlı davranmalıydı.

Geçen hafta baskından önce bu kulübenin uydu fotoğraflarını çok detaylı incelemişti. Hangi yoldan gideceğini hatırlıyordu. Yine de yanlış bir yoldan sapıp nehre düşmemek için çok dikkatli sürüyordu.

İki yüz metre sonra, tarlanın sonundan yol sağa dönüyordu. Zaten başka yol yoktu. Sol tarafında, ağaçların arkasında, yarım adayı hilal şeklinde kuşatan Mississippi'yi ormanın içinden birbirine kavuşturan bir nehir kolu, yıllankavi bir hareketle ağaçların arasından akıyordu.

Birkaç kilometre daha nehri takip etmeli, sonra eski bir köprüden karşıya geçmeliydi. Köprünün yerini kaçırmamalıydı.

Yakınlarda çakan güçlü bir şimşek yüreğini ağzına getirdi. Tıpkı o lanet gecede olduğu gibi yine fırtınaya yakalanmıştı. Bir kilometre sonra sol taraftaki açıklığı görünce frene bastı. Arabanın lastikleri nemli toprakta birkaç metre kayıp durdu. Geri vitese taktı. Arabanın burnunu sola çevirip geriye gitti. Sonra bire takıp gaza bastı. Köprüden geçerken kalbi deli gibi atmaya devam ediyordu. Çok az yolu kalmıştı.

Peki, kulübeye varınca ne olacaktı?

Frank onu mu bekliyordu?

Amacı onu öldürmekse bunu daha önce de yapabiliirdi. McColmb'taki kilisede, alacakaranlıkta yer taşlarını kırmaya çalışırlarken bu fırsat elindeydi. Hayır, Frank'in onu öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Tabii kararını değiştirmediyse...

Amacı neydi peki?

Tanrım ne olur doğruyu söylesin. Kızım kulübede olsun. Durumu iyi olsun! Ne olur Tanrım, ne olur!

Yarım kilometre kala frene bastı. Eğer kulübenin içinde birileri varsa, geldiğini belli etmemeliydi. Motoru kapatıp arabanın farlarını söndürdü. Orman çok karanlıktı. Keşke telefonumu atmasaydım diye düşündü. Fenere ihtiyacı vardı.

Tepe lambasına basıp torpido gözünü açtı. İlk defa şans onun tarafındaydı. Ivır zıvırların arasında küçük bir el feneri vardı. Kapıyı açıp ayağını nemli toprağa bastı.

Orman, taze toprak ve yağmur kokuyordu. Yağmur kokusunu içine çekerek kulübeye doğru hızla yürümeye başladı.

Elinde ışıklı bir kırbaç varmış gibi gökyüzü önce şimşeklerini gönderdi, ardından ormanı iri yağmur damlalarıyla dövmeye başladı. Çakan şimşeklerin aydınlattığı öfkeli ağaçlar birkaç saniyeliğine siyah beyaz bir resim gibi ortaya çıkıyordu. Ağaç yapraklarına çarpan yağmur damlalarının sesi ve gök gürültüleri ormandaki sessizliği yok etmişti. Bıçak gibi Martin'in omuzlarına çarpan yağmur damlaları zihnini yirmi yıl önceki o korkunç güne geri götürmüştü. Parkın kıyısında, bir ağacın arkasına saklanmış o siyahi genci vurduğu korkunç güne...

Vicdanına zift gibi yapışan o dehşet görüntüyü zihninden uzaklaştırıp güçlkle bugüne döndü. Kızının hayatı tehlikedeydi. Acele etmeliydi. Birisi onun bebeğini kaçırmıştı. Hem de başka birilerinin işlediği günahlar yüzünden? Bu adil değildi.

Tanrı, hesap günü için mahşerin kapısı önünde beklerken, şeytan darağacını dünya üzerine çoktan kurmuştu. Ve ona yakışır bir şekilde önüne geleni asıyordu! Hayır, adalet zamanında işlemeliydi. İşlenen hiçbir suç cezasız kalmamalıydı.

Kendi işlediği suç bile...

Şimşek çakmadığı zaman orman zift gibi karanlığa bürünüyordu. Martin cebinden küçük el fenerini çıkartıp arkasındaki düğmeye bastı. Bir süre daha çamurlu yolda bata bata yürümeye devam etti. Çamur öbeklerinin üzerinden atladi, içine su birikmiş balçıklı çukurların içinden geçti. Yol, ilerde

küçük bir vadiye iniyordu. Yola kollarını uzatmış ağaç dallarından yüzünü koruyarak vadiye indi. Ağaç diplerine nemli bir sis çökmüştü. Geniş yapraklı ağaçların üst dalları rüzgarın altında bükülüp inliyordu.

Sonunda ağaçların arasındaki kulübeyi gördü. İçinden ışık gelmiyordu. Ama önsezileri içeriden korku ve kan kokusu alıyordu.

Daha dün burada olduğuna inanamıyordu. Kulübenin önünde durmuş, şeytanın o gece buradan nasıl kaçtığını bulmaya çalışıyordu. Tam şu an bulunduğu yerde durmuş, katilin neden bu kulübeyi seçtiğini düşünmüştü. Sonra Richard Blake'in karısının getirdiği intihar mektubu her şeyi açıklığa kavuşturmuştu...

Gerçekten de öyle miydi?

Frank Pauly'nin kız kardeşinin başına gelenler yüzünden miydi?

Yine aynı soru zihninde şimşek gibi parladı: O kızın gerçekten de Frank Pauly'nin kız kardeşi olduğunu nereden biliyordu?

Cevabı karşısındaki kulübe verebilir miydi? Orada otuz sene önce yaşanan korkunç olayları sadece bu izbe kulübe biliyordu. Karşısındaki bu karanlık kulübe, otuz yıl önce yaşanan o korkunç günlerin intikamını almak için bunca sene sessizce beklemiş ve şimdi içindeki nefreti dışarı kusan korkunç bir canavara mı dönüşmüştü?

Martin kulübeye öfke dolu bakışlarla baktı. Danna Maria'yı, 13 yaşındaki o kızın hayatını yok etmişti. Aynı şeyi kendi kızına yapmasına izin vermeyecekti.

Fenerini cebine koydu. Silahını çıkartıp mekanizmasını çekti. Namluya daha önce mermi sürdüğünü unutmuştu. Atım yatağındaki kovan havada daireler çizerek fırladı ve yağmur damlalarının arasında dönerek yere düştü. Şarjör-

deki yeni mermi atım yatağına girip mekanizma tarafından sert bir sesle namluya oturdu. Feneri tekrar çıkarttı. Pili zayıfladığı için ışığı azalmıştı. Dişlerini sıktı. Silahı ateşe hazır bir halde yağmur damlalarının arasından geçerek kulübeye doğru yürüdü.

Polislerin baskın sırasında yaptıkları el feneri-tabanca nişanı pozisyonuna geçti. Tabancayı tuttuğu kolunu dik bir açıyla önüne uzatıp el fenerini tuttuğu kolunun kırarak diğerinin altına yerleştirdi. Kapının üzerindeki olay yeri şeritleri kopartılmıştı. İçeriye birisi girmişti.

Kapıya bir tekme atıp içeri daldı.

Odada fenerini gezdirdi. Boş görünüyordu. Yağan yağmur sesinden ve çatlaklardır sızan sular dışında ses yoktu. Bir an içi korkunç bir ümitsizlik hissiyle kaplandı. Neden Frank'e inanmıştı ki? Kızını gerçekten buraya getirdiğine neden inanmıştı?

Ümitsiz adımlarla kulübenin arkasındaki odaya yürüdü.

Fenerini içeriye doğrulttu. Tam karşı duvardaki yazan bir yazı kalbinin tekrar deli gibi çarpmasına neden oldu.

Danna Maria Kosinski 13 yaşındaydı.

Birden içinden gülmek geldi. Ağlamayla karışık gülmek...

DMK 13'ün anlamı buydu. Cevap bu kadar basitti. Tecavüze uğrayıp öldürülen kızın isminin baş harfleri.

Sonra fenerini aşağıya indirirken gözü köşedeki bir kartıya çarptı. Aniden fenerini doğrulttu. Birden şamar yemiş gibi sarsıldı.

Gördüğü şey adeta kalbini durdurmuştu.

Köşede, yıpranmış eski bir şiltenin üstünde küçük bir kız çocuğu yatıyordu.

Martin deli gibi koştu.

"Maria, tatlım!"

Kızını kucaklayıp uyandırmaya çalıştı. Yanağını hafif hafif tokatladı.

“Maria, kızım, benim baban. Kurtuldun artık, Maria, uyan hadi!”

Sesi korkudan ağlamaklı çıkıyordu. Kalbini dinledi. Duyamıyordu.

Birden panikledi. Onu kucaklayıp hastaneye götürmeliydi. Ama arabayı ormanın içinde bırakmıştı.

Tam kendine küfür edecekken arkasından bir ses işitti. Kapı açılmıştı.

Rüzgârdan mı?

Kızını yatağa geri bıraktı. Tabancasını eline alıp ayağa kalktı. Odanın girişine fenerini doğrulttu.

Birisi yürüyordu. Yavaş ve ıslak adımlarla ona doğru yaklaşıyordu.

Martin nefesini tuttu. Yüzü alev gibi parlıyordu. Parmaklarıyla tetiğin boşluğunu aldı. İçeriden gelen seslerin ayak sesi mi yoksa kalbinin sesi mi olduğunu anlayamıyordu.

Gelen kişi kimdi?

Karşısına karnaval kostümüyle o şeytanın çıkması için dua ediyordu. Ona hiçbir şey sormayacaktı. Hiçbir şey söylemeyecekti. Sadece tetiği çekip o şeytanı ait olduğu yere gönderecekti.

Cehenneme...

Kapının aralığında bir karartı belirdi.

Martin kalbi deli gibi çarparken fenerini gölgenin yüzüne tuttu.

O şeytan karşısındaydı.

“Merhaba Martin.” Ses sanki karanlık bir mağaranın dip-
lerinden gelmişti.

Martin, gözlerini kırptırarak karşısındakinin yüzüne bir kere daha baktı.

O an Frank'ın telefonda söyledikleri aklına geldi.

Bu işin arkasında çok yakınındaki birisi var...

Tanrım!

Gördüğü kişinin o olduğuna emin olamıyordu. Şaşkınlıktan dudaklarındaki kelimeler paslı bir çivi gibi gıcırdayarak döküldü.

"Murphy! Senin burada ne işin var?"

ŞEYTAN ŞEYTANA

*Cennete çıkmak için
cehennemden geçmen gerekir!*

“Beni nasıl buldun?” diye sordu Martin. Sesi endişe ve şaşkınlık arasında titriyordu.

“Şu silahı indir istersen! Gördüğün gibi elimde silah yok!” Doğru söylüyordu. Saçları ve giysileri yağmur damlalarıyla ıslanmıştı. Sanki o da uzun süre Martin gibi ormanda yürümüşü.

Martin silahını indirmedi. “Diğerleri nerede?”

“Biraz uzaktalar. Seninle yalnız konuşmak istedim.”

“Neden?”

Murphy soruyu cevaplamadan önce derin bir nefes alıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını hafifçe öne eğdi. Üzerinden keskin bir sigara kokusu geliyordu. Yanaklarındaki ve burnundaki kılcal damarlar her zamankinden daha kırmızıydı. Gözaltıları ise torba gibi şişmişti.

“Bildiğin gibi FBI, Marksville kasabasının geçmişte adli bir soruşturmaya konu olup olmadığını öğrenebilmek için Louisiana Yüksek Eyalet Mahkemesi’nden dava arşiv kayıtlarını istemişti. Ajanlar, Mississippi doğumlu, Marksville’de yaşayan Thomas Johnson isminde birinin adına rastlamış.

Bugün sen kaçtıktan sonra FBI ile toplantımız vardı. Bana bu bilgiyi verdiler. Sözünü ettiğim suçlu şu an içinde bulunduğumuz bu kulübede yaklaşık otuz sene önce küçük bir kıza tecavüz edip öldürme suçuyla idam edilmiş.”

“Biliyorum, Danna Maria Kosinski.”

“Evet, demek biliyorsun. Bunu ne zaman öğrendin?”

Martin, Bayan Blake’in mektubundan bahsedebilirdi ama şu aşamada bunun çok da önemli olmadığını düşündü.

Murphy bir cevap alamayınca omuz silkip konuşmaya devam etti. “Neyse, senin hastanede beni rehin aldığın sırada kulağıma fısıldadığın şey kafamı kurcalayıp duruyordu. Frank’in kızını hastaneden kaçırان kadınım kimliğini tespit etmiştik bu arada, Virginia Pauly. Rachel’in halası. Bunun üstüne senin aradığımız şeytanın Frank Pauly olduğunu söylemen bu işin peşine düşmeme fazlasıyla yetti. Hemen mahkemenen izin alıp Oscar’ı sosyal güvenlik kurumuna gönderdim. Frank Pauly ile otuz sene önce burada cinayete kurban giden kızın vatandaşlık kayıtlarını karşılaştırdık. Ve Frank ile o öldürülen kızın aynı anneden doğmuş olduklarını öğrendik. Babaları farklıydı, bu yüzden soyadları tutmuyordu ama onlar kardeşti...” Susup kollarını indirirken Martin’in gözlerinin içine baktı. “Sen haklıydın. Bu kulübenin sırrı bu. O şeytan bu yüzden burayı seçmiş. Kız kardeşinin intikamını almak için. Doğrusu buraya onu yakalamaya gelmişim. Onun burada saklandığını düşünüyordum. Ama sen çıkıp geldin. Ve halen neden senin kızını kaçırdığını, neden bu kanlı oyuna seni de alet ettiğini anlayabilmiş değilim Martin. Senin bir fikrin var mı?”

Martin’in zihninde şimşekler çakıyordu. Yıllar önce yağmurlu bir Louisiana akşamüstünde çamurlu bir parkın içinde elinde kuru sıkı tabanca tutan 17 yaşında bir genci vurduğu gün gökte çakan şimşekler, artık sönmüş olan vicdan ateşinin

soğuk küllerini tekrar tutuşturarak yüreğinin içine savuruyordu.

Şimdi daha iyi anlıyordu.

Bu öykü sadece 13 yaşındayken tecavüz edilip öldürülen bir kızın intikamı için başlamamıştı. Bu, suçlu olduğu halde cezalandırılmamış insanların, sokaklarda ellerini kollarını sallayarak özgürce gezmelerini sağlayan Amerikan adalet sistemine karşı açılmış bir savaşı.

Hesabı Tanrı'nın kesmesini beklemeyen bir şeytanın yakıtı intikamın ateşiydi!

Ve bu ateş, Martin'in yirmi yıl önce vurup da ceza almadığı o gencin öcünü almak için de yanıyordu.

Bir süre kulübeyi döven yağmurun ve çatlaklardan sızan rüzgârın sesini dinlediler. Martin, Murphy'nin niyetini kestiremiyordu. Onu tutuklayacak mıydı? Ya Martin direnirse, o zaman ne yapacaktı? Onunla kavga etmeye ya da vuruşmaya hazır mıydı?

İçindeki düşünceleri hissetmiş olacak ki, "Bak Martin," diye seslendi Murphy dostane bir sesle. "Hastanede olanlar aramızda kalacak. Olay yerindeki herkesle konuştum. Hiçbir polis olayı raporlamayacak. Benjamin'in başına gelenlerse..." Sesi samimi geliyordu. Aralarındaki çatışmalar, kıskançlıklar, fikir ayrılıklarına bir perde çekmiş gibiydi. Uzun mesai saatlerinin çilelerinden geçmiş, yıllarca ölüme meydan okuyarak yaşamış, sadık ve güvenilir bir meslektaşın anlayışı ve hamiliği duyuluyordu sesinde. "Sonuna kadar arkanda olacağız. Nasıl yıllar önce o genci vurduğunda teşkilat seni kolladıysa, yine aynısını yapacak. Sen bir polissin. Ve polisler polisleri satmaz. Bu işi temizleyeceğiz Martin. Bu işi halledeceğiz. Bir yolunu bulacağız. Sana söz veriyorum!"

"Bana ne olacağı umurumda değil! Ben zadece kızımı istiyorum."

“Evet evet ben de...” Kafasını yukarı kaldırıp tavana baktı. “Çatı katı. Burada bir çatı katı vardı değil mi? Oraya baktın mı?”

Martin başını yanlara salladı.

“Hadi gel, kızın orada mı bakalım o zaman.”

Martin arkasına dönüp köşedeki şilteye baktı. Boştu.

“Ne oldu?”

Martin acı dolu bir ifadeyle alnını kırıstırarak bir süre daha boş şilteye baktı. Yaşadığı acı ve stresin az önce ona kızının halüsinasyonunu gösterdiğini anladı.

Omuzları düştü. Ümidi kırılmış bir ifadeyle silahını indirip Murphy’e döndü. Bir an Murphy’nin elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu gözleri seçemedi. Bir iki adım atıp durdu. Tekrar Murphy’nin eline baktı. Gördüğü sahne onu topuklarından saçlarının ucuna kadar dondurdu.

Martin yeni bir halüsinasyon görüp görmediğini anlayamıyordu. Murphy’nin yüzüne baktı. Gözlerindeki ifade, soğuk bir yumruk gibi suratına iniyordu.

Murphy’nin elinde ona doğrultulmuş bir tabanca vardı. Smith Wesson. Ve gözleri...

Gözlerindeki o ifade.

Cehennemden bakıyormuş gibiydi.

Murphy ıslak dudaklarını araladı. “İyi dinle ve korkudan titre! Ey imanın düşmanı, yaşamın düşmanı, iyiliğin karanlığı, adaletin ve hakkın hırsız, ölümün ışığı...”

Martin duyduklarının anlamını idrak edemedi. Refleksleri devreye girdi. Silahını yukarı kaldırdı ama geç kalmıştı.

Dünyanın en güçlü silahlarından biri olan beş atışlık Smith Wesson 500 revolverin namlusundan çıkan elli kalibrelik magnum kurşun Martin’in göğsünü saniyede altı yüz metre hızla parçalarken Murphy’nin dudaklarından son bir söz döküldü.

“Şeytan!”

ŞEYTAN ATEŞİ

Şeytanlar ayakta ölür!

Patlayan silahın sağır edici yankısı ahşap duvarda cınlar-ken Martin'in bedeni hafifçe irkildi. Önce başı göğsüne düştü. Sanki göğüne batan acının nedenini görmek istermiş gibi. Sonra bedeni, karın boşluğuna sıkı bir yumruk yemiş gibi refleks vererek acı içinde eğilip büküldü. Nefesi kesilirken elini göğsüne götürüp dizlerinin üzerine çöktü.

Bu gördüğü kan mıydı?

Parmaklarının arasından al renkli bir dere gibi dökülüyordu.

Birden tepesinde beyaz bir ışık çaktı. Kulübenin tavanı bir anda uçup gitmişti. Önce gökyüzünde parlayan yıldızları gördü. Siyah bir denizin üstünde yüzer gibi göz kırpan küçük parlak noktaları... Sonra karanlık tüm yıldızları yuttu ve her yan süt gibi bembeyaz oldu.

Bir şeyler oluyordu. Etrafında ağaçlar vardı ve olağan dışı bir hareketle dönüyordu. Bazen çok hızlı bazen çok yavaş... Ya da çevresindeki tüm her şey hareketsizce duruyordu, anlayamıyordu.

Dudaklarından bir şey döküldü. Sessiz ve tuhaf bir şey. Acı dolu bir inleme ya da pişman bir yakanış... Ama ne oldu-

ğunu kendisi bile bilmiyordu. Kulaklarında sesler dolaşıyordu. Karanlık ve geniş bir mağaranın içinde yankılanan, melodik ama anlamsız sesler. “Öp bunu,” dedi babası seslerin içinden sıyrılarak. Elindeki İncil’i, dizlerinin üstüne çökmüş küçük Martin’e uzatıyordu. “Bu kutsal emaneti sadakatle taşı. Yüreğinin kapılarını şeytana kapa, yalnızca Tanrı’nın sesiyle doldur!” Annesi çıktı sonra babasının arkasından. “Şeytan!” diye bağırdı ona. “Sen şeytansın, oğlumu çaldın benden!” Ama o kadın annesi değildi. Deri rengi siyahtı o kadının. Annesi olamazdı. Kimdi o halde?

Sonra tanıdı kim olduğunu. O çocuğun annesiydi. Son-
suza kadar on yedi yaşında kalacak olan çocuğun. Martin’in
silahından çıkan kurşunla göğsünden vurulup cennete gide-
cek olan çocuğun. Sahiden gidecek miydi cennete? Peki ya
Martin? İki kişinin katili Martin? İyi şeyler yapmak isterken
şeytanın pençesine düşen zavallı Martin? Yüreği Tanrı’nın se-
siyle doluyken elleri şeytanın hizmetinde olan Martin? Ruhu
korku içinde kıvranan Martin! İki kişiyi öldürdükten sonra
cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı’dan korkan Mar-
tin. Evet, sana söylüyorum. O’ndan kork.

Cehennem gözyaşı ile doludur.

Melekler çıkıp kötülerini doğrular arasından ayıracak ve
yanan ocağa atacaklar. Orada gözyaşı ve çılgılık olacak.

Ve de ateş.

Şimdiden başlamıştı. Vücudu ateş gibi yanıyordu.

Cehennem ağzını açmış onu bekliyordu.

Martin gözlerini açtı. Şeytan karşısında dikiliyordu. Ve
ona eliyle işaret ediyordu.

“Buraya gel! Cehenneme. Ait olduğun yere...”

Göğsüne bastırıldığı eli alev gibi ısınmıştı. Vücudundan
akan kanın sıcaklığı elini köze çevirmişti. Göğsü ise kızgın bir
matkapla delinmiş gibi yanıyordu.

Bir kez daha titreyerek şeytana baktı. Ruhu bedeninden ayrılmadan önce takdis edilmek isterdi. Ama karşısındaki şeytan onu takdis edemezdi.

Ancak cehenneme gönderebilirdi.

Martin dudaklarını araladı. Bir ıslaklık hissetti. Elini ağzına götürdü. Elindeki kan dudaklarına bulaştı. Ya da... Ağzından kan kusuyordu. Birden içinin geçtiğini hissetti. Buz gibi bir hisle ürpererek sırt üstü uzandı.

Murphy yavaş adımlarla yere uzanmış olan Martin'in yanına yürüdü. Gözleri birbiriyle buluştu. Ama Murphy onun şu an kendisini görmediğini biliyordu. Vurulan insanların hikâyelerinden biliyordu. Araftaydı artık o. Cennetle cehennem arasında umutla korku arasında sıkışıp kalmıştı.

Yüzünde ise tek bir anlam vardı. Tanrı'yla kucaklaşmak isteyen adamın son isteği, son dileği... Ama isteğinin ne olduğunu söyleyemeyecekti.

Bir kuş gibi titredi. Yüzü acıyla gerildi. Son bir nefes almaya çalışıyormuş gibi ademelması yukarı çıkıp indi. Ağzından gelen kan usulca dudaklarından döküldü. Kafasını kaldırmak istedi ama yapamadı. Zamanı dolmuştu.

Murphy, Martin'in cesedi başına çöküp nabzını dinledi.

Öldüğüne emin olunca belinin arkasındaki kılıfta sakladığı avcı bıçağını çıkarttı. Bıçağı buraya gelmeden önce bilemişti.

Martin'in yüzüne elini bastırdı. Sonra da bıçağın keskin ağzını boğazına batırdı. Bıçak Martin'in boğazındaki derinin altına kolayca girdi, sanki peynir dilimine bastırılmış gibi. Ve keskin bıçağı Martin'in cansız boğazında ileri geri hızla hareket ettirmeye başladı.

Katıldığı av partilerinde vurduğu bir geyiğin ya da domuzun başını gövdesinden nasıl ayıracağını iyi bildiği için birkaç dakika içinde Martin'in başını gövdesinden kesip aldı.

Kanlı başı yanında getirdiği bir poşete koydu. Dışarı çıkıp ormanın içine gizlediği arabasının bagajına yerleştirdi. Sonra geri dönüp çatı katına ıktı.

Verilen ilaçlar yüzünden baygın halde yatan Martin'in kızını kucaklayıp arabasına götürdü.

Fakat küçük kızı, babasının kesik başını koyduğu bagaja değil, arka koltuğa yatırdı.

şoför koltuğuna geçti. Yağmurun altında motoru çalıştırıp yönünü New Orleans'a çevirdi.

66. BÖLÜM

ŞEYTAN DA MELEKTİR

*Şeytan ateşte yanarak ölmez
Onu iyilik öldürür!*

Lois Armstrong Havaalanı kantininden içecek bir şeyler alıyordu.

Haberlerde, dün gece sabaha doğru Devlet Hastanesi'nin bahçesinde kesik bir baş bulunduğu, yapılan incelemede kesik başın Louisiana Emniyeti cinayet masasında görevli kıdemli dedektif Teğmen Martin Monaghan'a ait olduğu söyleniyordu. Şehit dedektifin en son Karnaval Şeytanı olarak bilinen dava dosyasında çalıştığı bildirildi. Olayla ilgili bir kişi gözaltına alınmıştı.

Frank haberin devamını dinlemedi. Ücreti kasiyere uzatıp kızı Rachel'in elini tutup kafeden ayrıldılar.

Elinde bir mektup vardı. Alıcı kısmında New Orleans Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Murphy'nin ismi yazılıydı. Zarfı posta kutusuna atıp kızıyla birlikte bilet kontrol turnikesine yürüdü.

Üniformalı bir havayolu bayan personeli bilet ve kimlik istedi.

Frank Pauly, gülümseyerek bel çantasından kızıyla kendisinin pasaport ve biletlerini çıkardı. Bayan görevli pasa-

porttaki isimle biletteki isimleri kontrol edip gülümsedi.

“Bay Ted Kosinski ve küçük Bayan Rosa Kosinski, Atlantic Havayolları olarak rahat ve güvenli uçuşlar dileriz.”

“Teşekkür ederiz.”

Frank, kızı Rachel’e buraya gelmeden önce yeni kimliklerini açıklamıştı. Bir süreliğine isimleri Ted ve Rosa olacaktı. Rachel bu tip oyunları çok severdi. Daha önce de babasıyla birlikte “parktan kaybolma” oyunu oynamışlardı. Annesinin şehir dışına çıktığı o pazar günü gezisinde halası Virginia bir sürpriz yapıp onu kent dışında bir yerde daha önce hiç gitmediği büyük bir çiftlik evine götürmüştü.

Bir tane de güzeller güzeli bir bebek evi almıştı ona. Ev, Rachel’in kaldığı arka bahçeye bakan ikinci kattaki odada duruyordu. İçinde çok güzel bebekler vardı. Daha önce bir kitapta resmini gördüğü, masallardaki köşklere benzeyen evlerden. Annesi ve babası dönene kadar halasıyla birlikte Rachel orada kalacaktı. Ve eğer kimlik değiştirme oyununu iyi oynarsa babası ona bir tane daha bebek evi hediye edeceğine söz vermişti.

Rachel sözünü tutmuştu. Eve gelen bir yabancı olursa Rachel onlara kim olduğunu asla söylemeyecekti. Çünkü o zaman Kara Ay Cadısı onu bulup kaçırırdı. Halası da kendi ismini yabancılara söylemiyordu. Bu çok eğlenceliydi. Kimse onların gerçek ismini bilmiyordu. Evdeyken bile birbirlerine sahte isimleriyle hitap ediyorlardı. Kara Ay Cadısı’nın duymaması için...

Sonra bir gün babası ona yeni bir görevleri olduğunu, kötü kalpli Kara Ay Cadısı’nın zehirlediği bir çocuğu kurtarmaları gerektiğini söylemişti. Bu oyunu daha önce de oynamışlardı. Birkaç ay önce, okul formalı bir oğlan çocuğunu kötü kalpli cadının elinden kurtarmışlardı. Şimdi ise kurtaracakları bir kızdı.

Uzun saatler arabada beklemişlerdi. Sonra babası ona kurtaracakları kızı göstermişti. Dokuz yaşlarında bir kızdı ve tek başına markete gidiyordu. Rachel oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Babası ona yolu öğretmişti, o arabayla arka sokakta bekleyecekti. Rachel'se kızın yanına gidip ona kaybolduğunu söyleyecek ve en son babasını aşağı sokakta gördüğünü söyleyerek onu arabanın bulunduğu yere getirecekti.

Babası onu sıkı sıkıya uyarmıştı. Kara Ay Cadısı'nın büyüünden kurtaracakları kız arabaya binince korkabilir ve büyüünün etkisiyle bağırıp kaçmaya çalışabilirdi. Çünkü cadının yaptığı büyü yüzünden kız çevresindeki herkesi başka bir şekilde görüyordu. Bunun için babası kıza bir ilaç vereceğini söylemişti. Böylece sakinleşecek ve daha sonra büyüünün etkisinden kurtulacaktı.

Babasının söylediği gibi olmuştu her şey. Babası Rachel'in getirdiği kızı arabayla evine bırakmayı teklif etmişti. Kız kabul etmemişti. O zaman babası büyüülü iğneyi çıkartıp kızın koluna batırmıştı.

Kızı kucaklayıp arka koltuğa yatırmıştı.

"İyi mi o?" diye sormuştu Rachel.

Babası gülümsemişti.

"Cadının elinden kurtardık onu tatlım. Sen bir kahramansın!"

Uçaktaki koltuklarına oturmuşlardı. Telefonlarını kapatma konusundaki anons yapılmadan önce Frank cep telefonunu çıkartıp bir mesaj yazdı.

"Oğlun ve diğer çocuklar, Lefayette 81. yol 2014 numaralı çiftlik evinde. İyi işti Yüzbaşı."

Murphy'i de bu şekilde tuzağa düşürmüştü. Eyalet üniversitesinde okuyan oğlunu bar çıkışında kız kardeşi Virginia sayesinde kaçırmış ve birkaç gün önce ona da diğerlerine gönderdiği DVD'den göndermişti. Eğer Yüzbaşı Murphy,

Martin'i öldürmezse, oğlunu asla göremeyecekti.

Murphy de bu isteğini yapmıştı. Oğlunun üzerine kumar oynamayıp Martin'i öldürmeyi seçmişti.

Pek çok insanın yapacağı gibi. Bir tek Richard Blake bu kadar cesur çıkmamıştı. Bir başkasını öldürmek yerine kendini öldürmeyi seçmişti. Aslında kim bilir, bu belki de diğerlerinin yaptığından daha cesurcaydı.

Frank önceleri Martin'in ölmeyi hak edip etmediğine emin olamamıştı. Sıkı bir polisti. Onu yakalamaya en fazla yaklaşan tek polisti. Bu yüzden onu ortadan kaldırmaya karar vermişti. Hem Martin de peşine düştüğü diğerleri gibi bir suçluydu. Yıllar önce masum bir genci öldürmesine rağmen hiç ceza almamıştı. Taşındığı rozetin arkasına sığınmış, adalet sistemi de vurulan o siyahi gencin haklarını değil, onu vuran polisin haklarını korumuştur.

Adalet bu olmamalıydı!

Gücün ve zorbalığın ışığıyla aydınlanan adalet, masumların değil, suçluların güneşi olurdu.

Telefonuna yazdığı mesajı yüzbaşıya gönderirken kızı Rachel ona seslendi.

"Baba, annem ne zaman gelecek?"

"Yakında Rachel, çok az kaldı." Aslında yalan söylüyordu. Karısıyla bir daha hayatı boyunca görüşmeyecekti. Kızının da görüşmesine izin vermeyecekti. Linda onları yıllar önce kaybetmişti. İşleri, arkadaşları, partileri, her zaman kızından ve ondan önce gelmişti. Evlilikleri yıllar önce bitmişti. Kızının ayak numarasını hatırlıyor olabilirdi ama gerçekte hiçbir zaman kızına ve ona ait olmamıştı. Kızına da kendisine de bir yabancıydı.

Ona her şeyi açıklayan bir mektup bırakmıştı. Kızının hayatta ve güvende olduğunu. Bu kadarı kâfiydi. Karısı bununla yetinmek zorundaydı.

"Virginia halanla güzel vakit geçirdin mi?"

"Evet baba. O da gelecek değil mi?"

"Söyledim ya tatlım. O zaten bizi bekliyor Arjantin'de."

"Peki ya bebek evi. Bebek evimi de götürdü mü?"

"Korkarım hayır tatlım. Ama sana söz veriyorum. Orada sana çok daha güzelini alacağım. Çok daha büyüğünü ve daha güzelini."

Rachel, bebek evinden ayrılmayı hiç istememişti, ama babasının yeni bir ev alma sözü mutsuzluğunu bir parça gidermişti. Babası verdiği her sözü tutardı.

"Orada da kimlik değiştirme oyunu oynayacak mıyız?"

Babası kulağına eğildi. "Evet tatlım. Sık sık oynayacağız."

Uçuş personeli uçuş sırasında uyulması gereken kuralları anlatmayı bitirmişti. Yolcuların kemerlerini bağlamaları anons edilirken Frank arkasına yaslanıp içindeki şeytanın kulağına fısıldadığı sözleri dinliyordu...

"İnsanlar benim manyak ya da ruh hastası olduğumu düşünebilir. Hatta o çocukları kaçırap haftalarca bodrum katında rehin tuttuğum için bir sadist olduğumu. Ama hangisi daha sadistçe? Masum insanları yıllarca hapishanelerde çürüten adalet sistemi mi? Yoksa on üç yaşındaki bir kıza aylarca tecavüz edip onu bataklığa atan ve otuz yıl boyunca ellerini kollarını sallayarak dolaşan insanlara hak ettikleri cezayı veren ben mi? Kızımı alet ettiğim için bana deli diyenler de olacaktır. Desinler. Pişman değilim! Kızım büyüdüğünde bunu anlayacaktır. Polisin er geç peşime düşeceğini ve her adımımı takip edeceklerini bildiğim için onu da bu kovalamacaya dâhil ettim, yoksa yakayı ele verirdim. Ayrıca polisin ve FBI'ın soruşturmada ne kadar ilerlediğini görebilmek için kurbanı oynamak ve kızımı da buna alet etmek zorundaydım. Üstelik, kızımın dinin emrinde, ahiret gününü bekleyen boynu bükük bir tanrı tapar ol-

masındansa, ona yapılanların hesabını bu dünyada veren şeytanın kılıcı olmasını yeğlerim!

Tabii her şey planladığım gibi gitmedi. Ama şeytan yanımdaydı. Carl'ı bulunca onu polise teslim etmeyi planlamıştım. Ama FBI benden önce ona ulaşmıştı. Jake Owen'ın da onun peşinde olduğunu ve onu öldüreceğini bilmiyordum. Martin beni orada yakalayınca oynadığım oyununun sonuna geldiğini düşünmüştüm. Martin'i de oyunuma katmaya o zaman karar verdim.

Ben sadist değilim. Şeytan da değilim. Bir manyak asla değilim. Yaptığım her şeyi planlayarak yaptım. Tam on yıl boyunca planladım bunu. Adalet için...

Çünkü adalet adil olmazsa, şeytan adaleti sağlar.

Eğer Tanrı gerçekten varsa ve bu yaptıklarımın dolayısı beni cehennemde yakacaksa, ben seve seve yanmaya hazırım!"

Son on yılda kaç idam mahkûmu suçsuz olduğu kanıtlanınca özgür bırakıldı?

Masum olmasına rağmen daha kaç kişi bu ırkçı ve çürümüş adalet sistemi yüzünden hapisanelerde çürüyor?

DNA testleri sonucunda son on yılda suçsuz yere yatan yüzden fazla kişi tahliye edilmedi mi? Kimileri hem de idama mahkûmken?

West Memphis Üçlüsü'nden Ricky Jackson'e kadar kaç insan daha masum yere hapiste çürüyecek?

Kokmuş adalet sisteminiz, haklının yerine güçlüyü savunan ve gücünü ırkçı ve dinci yasalardan alan bağınaz ve sağcı yargıçlarınız sayesinde daha da pis kokmuyor mu?

Peki, suçlu olduğu halde dışarıda gezen kaç insan var?

Kaç tanesi barlarda polisle kadeh kaldırıyor? Kaç tanesi savcıların, senatörlerin sofrasında purosunu yakıyor?

Mahkemelerde adalet olmazsa şeytan adaleti sokakta sağlar.

Günah işlemeden kimse vicdan azabı çekmez. Din, vicdanını sarhoş edip rahatlamanı sağlayan bir içkidir sadece! Mesele din-dar olmak değil veya sonradan pişman olup dine dönmek değil; içindeki şeytanı tanımaktır! İnsanı olgunlaştıran din değil günah-lardır! Şeytan, vicdanını dengede tutan terazidir, eğer şeytan ol-masaydı, melekler arafta kalırdı!

Hayatta çok insan gördüm. Masum insanları katleden ve göğsünü gururla şişirerek aramızda gezen katilleri. Suçsuz yere onların cezasını çeken günahsız insanları. Hapiste masum yere

çürüyen insanları. Bu beni mahvetti. Bu haksızlığa göz yuman Tanrı mıydı? Yoksa adalet mi? Ve benim buna karşı yapacak hiçbir şeyim yok muydu?

Tanrıya inanmıyorum. Kötülüklerin cezası bu dünyada verilmeli.

Ve bu konuda bana şeytandan başka kimse yardım etmedi. Çünkü kötülük hep vardı, şeytan sadece ismini verdi.

Bu yüzden, cahil toplumunuzu sevmiyorum, ırkçı insanlarınızı sevmiyorum, dinci kurallarınızı sevmiyorum, güçlüyü koruyan kanunlarınızı sevmiyorum, kan içici devletinizi, dirseğine kadar kana bulanmış dininizi ve zorba Tanrı'nızı sevmiyorum.

Hiçbir din, on üç yaşında tecavüz edilip boğazı kesilen bir çocuğun kaderini açıklayamaz.

Hiçbir Tanrı, masum bir çocuğun onlarca adamın tecavüzüne uğramasına seyirci kalamaz.

Her kötülük, şeytanın varlığını kanıtlamaz, bizleri gözetleyen bir Tanrı'nın meşrutiyetini yok eder sadece. Hangi Tanrı, bir çocuğun tecavüz edilip öldürmesini izledikten sonra ona tecavüz eden sapığın ruhunu sınıadığını söyleyebilir?

Tanrı bir sapığın ruhunu sınamak için neden çocukların kurban olmasına seyirci kalır?

Kendinizi kandırmayın.

Şeytanla karşılaştığınızda Tanrı orada olmayacak.

Cehennem diye bir yer yok!

Cehennem burada, bizim içimizde.

Onu biz yaratırız!

Biz yok ederiz!

Ve melekler cehennemde savaşılamaz.

Cehennemde savaşacak tek bir varlık vardır.

Şeytan.

AMEN